

พงศาวดารจีน

ไซฮัน

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ

พลโท พระยาอภัยสงคราม (จอน ไซทิกิลก) ป.ช.,ป.ม.

ณ เมรุหน้าพลับพลาอิศริยาภรณ์

วัดเทพศิรินทราวาส

วันที่ 2 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2508

พงศาวดารจีน

ไช่ฮั่น

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ

พลโท พระยาอภัยสงคราม (จอห์น โชติคิลก) ป.ช., ป.ม.

ณ เมรุหน้าพลับพลาอิศริยาภรณ์

วัดเทพศิรินทราวาส

วันที่ ๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๐๘

30/03/2565

พงศาวดารจีน
เรื่อง ชิดก๊กไช่ฮั่น

พิมพ์ครั้งแรก	โรงพิมพ์หมอบรัดเลย์พิมพ์จำหน่าย	พ.ศ. ๒๔๑๗
ครั้งต่อมา	โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากรพิมพ์จำหน่าย	พ.ศ. ๒๔๔๘
ครั้งต่อมา	สำนักพิมพ์ก้าวหน้าพิมพ์จำหน่าย	พ.ศ. ๒๕๐๖

ฉบับกรมศิลปากรตรวจสอบ

พิมพ์ครั้งแรก	ในงานพระราชทานเพลิงศพ พลโท พระยาอภัยสงคราม (จอน ไชยศิริ)	พ.ศ. ๒๕๐๘

เลขหมู่ 895.13
ย11650
ด.2
เลขทะเบียน 020855

คำนำ

ในงานพระราชทานเพลิงศพ พลโท พระยาอภัยสงคราม (จอห์น โชติติกุล) ณ เมรุพลับพลาอิศริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส กำหนดงานวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ นางเกสร โชติติกุล ซึ่งเป็นธิดา ได้มาติดต่อกับเจ้าหน้าที่กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร ขออนุญาตพิมพ์หนังสือ พงศาวดารจีน เรื่องซิกกักไซฮั่น เพื่อแจกเป็นอนุสรณ์ในงานนี้ กรมศิลปากรยินยอมอนุญาตให้พิมพ์ได้ตามประสงค์

หนังสือเรื่องซิกกักไซฮั่น เป็นพงศาวดารจีนก่อนถึงสมัยสามก๊ก พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก โปรดฯ ให้สมเด็จพระเจ้าหลานเธอ กรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปล เมื่อก่อน พ.ศ. ๒๓๔๔^(๑) คู่กับหนังสือสามก๊ก ซึ่งโปรดฯ ให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน บัญหลง) อำนวยการแปล เมื่อก่อน พ.ศ. ๒๓๔๘^(๒) เป็นหนังสือ ๓๗ เล่มสมุดไทย สมเด็จพระยาตำรากรมราชานุกาฬ ได้ทรงอธิบายเกี่ยวกับเรื่องไซฮั่นไว้ในหนังสือตำนานสามก๊กว่า

“มีคำบอกเล่าสืบกันมาว่า เมื่อในรัชกาลที่ ๑ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก มีพระราชดำรัสสั่งให้แปลหนังสือพงศาวดารจีนเป็นภาษาไทย ๒ เรื่อง คือเรื่องไซฮั่นเรื่อง ๑ กับเรื่องสามก๊กเรื่อง ๑ โปรดฯ ให้สมเด็จพระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปลเรื่องไซฮั่น และให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) อำนวยการแปลเรื่องสามก๊ก คำที่เล่ากันมาดังกล่าวนี้ ไม่มีในจดหมายเหตุ แต่เมื่อพิเคราะห์ดูเห็นมีหลักฐานควรเชื่อได้ว่าเป็นความจริง ด้วยเมื่อในรัชกาลที่ ๑ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกทรงเอาเป็นพระราชธุระชวนทวยสร้างหนังสือต่าง ๆ ขึ้น เพื่อประโยชน์สำหรับพระนคร หนังสือซึ่งเป็นต้นฉบับตำรับตำราในกรุงรัตนโกสินทร์นี้ ทั้งที่รวบรวมของเก่า ที่แต่งใหม่ และที่แปลมาจากภาษาต่างประเทศ เกิดขึ้นในรัชกาลที่ ๑ มีมาก

(๑) กรมพระราชวังหลัง ทิวศตเมื่อ พ.ศ. ๒๓๔๔

(๒) เจ้าพระยาพระคลัง (หน บัญหลง) ถึงอนิจกรรมเมื่อ พ.ศ. ๒๓๔๘

แต่ว่าในสมัยนั้นหนังสือเขียนในสมมติไทยทงนั้น ฉบับหลวงมักมีบานแผนกแสดงว่า
โปรดฯ ให้สร้างขึ้นเมื่อปีใด แต่หนังสือเรื่องไชยชนะสามก๊ก ๒ เรื่องนี้ ต้นฉบับที่ยัง
ปรากฏอยู่มีแต่เฉลยศึกคชชาติบานแผนกข้างต้น จึงไม่คล้ายลักษณะอักษรเป็นสำคัญว่าแปล
เมื่อใด ถึงกระนั้นก็มีเค้าเงื่อนหนังสือให้เห็นชัดว่า หนังสือเรื่องไชยชนะสามก๊ก
แปลเมื่อในรัชกาลที่ ๑ ทง ๒ เรื่อง เป็นต้นว่าสังเกตเห็นได้ในเรื่องพระอภัยมณีที่สุนทรภู่
แต่ง ซึ่งสมมติให้พระอภัยมณีมีวิชาชำนาญการเป่าปี่ ก็คือเอามาแต่เตยวเหลียงในเรื่อง
ไชยชนะ ขอนยงพิจารณาคุณค่าเพลงปี่ของเตยวเหลียงเทียบกับคำเพลงปี่ของพระอภัยมณีก็
เห็นได้ชัดว่าถ่ายมาจากกันเป็นแท้ ด้วยเมื่อรัชกาลที่ ๑ สุนทรภู่เป็นข้าอยู่ในกรมพระราช-
วังหลัง คงได้ทราบเรื่องไชยชนะมาแต่เมื่อแปลทงหลัง”

ที่ว่าเพลงปี่เหมือนกันนี้ คือในไชยชนะตอนเตยวเหลียงเป่าปี่บนเขาแก้วสัวให้
ทหารพระเจ้าผอบาอ่องท้อถอยหนีทัพนั้น มีความดังนี้(๑)

“ทหารทงปวงนั่งปรึกษาปรึกษากันเป็นพวกๆ แห้งละหำคนบ้างหกคนบ้าง
จนเวลาค่ำลงประมาณยามเศษเงียบสงัด ได้ยินแต่เสียงปี่ไม้หล่นลมมรวยๆ พอได้ยินเสียง
ปี่เป่าอยู่บนภูเขานั้นเอือกเฮินเข้าไปในใจ ทหารทงปวงต่างคนกันงตรบฟังอยู่สันใจได้ยิน
เป่าเป็นเพลงว่า เกอนยงฤกุนาหนานานาคางคกเยเท่วไปทงสัทศ จะตูปากสง แมนา
ก็กว้าง ฤกุนันทงปวงได้ความเวหนานัก ที่จากบ้านเมืองมาต้องกระทำศกอยู่นั้น บิภา
มารดาแลบุตรภรรยาอายุภายหลังกยนคอกอยอยู่แล้ว ถึงมีเรือกสวนแลไร่นากจะทงกรวาง
ไว้ไม่มีผู้ใดจะทำ เพื่อนบ้านที่เขาไม่คงไปทพอยู่พรกพร้อมกัน กจะอนสรากันเล่นแบบ
สุข นาสงสารผู้ทจากบ้านช่องมาหลายบ้าน ทบตามารดาแก่ชราอยกบวยเจ็บลมตายเสีย
หาได้เห็นใจบิภามารดาไม่ แลควเลากของกระทำศกอยู่นั้น ถ้าเจ็บบวยลมตายลงก็จะ
กลองอยู่กลางแผนดินแต่ผู้เดียว บุตรภรรยาแลญาติพี่น้องก็ไปปฏิบัติกรษวกนแบบนพิพา
ญาคิมได้ ถ้าแต่งทวออกรบกรงไรกมแต่ฆ่าพนกน กระจุกแผนหนอมแผนดินลงทุกกรง
คูล่งเวชนัก ท่างทงปวงก็เบบเมษยมสคตบัญญัติอยู่ทุกคน เร่งคิดเอาทวรอดไปบ้านช่อง

ของตัวเกิด ท่านไม่รู้หรือมานักเป็นแต่ชาติสัตว์เคี้ยวจาง ถ้าผู้ใดพาไปจากโรงเดิมได้
ผูกติดกักขังไว้ ก็ยอมกลับคืนมาคืนที่อยู่ของตัว อ้อประเพณีมนุษย์ถ้าจะเจ็บป่วยล้มตายก็
ยอมให้อยู่ที่บ้านของตัว พร้อมบิดามารดาแลญาติพี่น้องจึงจะดี”

ส่วนในเรื่องพระอภัยมณี สุนทรภู่แต่งเป็นเค้ากลอนว่า

“พระโหยหวนครวญเพลงวังเวงจิต ให้คนเกิดถึงถิ่นแคว็ดหวัง
ว่าจากเรือนเหมือนนกแก้วจากรัง อยู่ข้างหลังก็จะแลชะเง้อคอย
ถึงยามค้ายามองจะร้องไห้ ราพิไรบุญจวนเหวและห้อย
โหยยามคลุกดาวเคลอแกลอแกลคลอย นาคางข่อยเยนเฉาหอมพร
หนาวอรมนตมเรื่อยเฉื่อยเฉื่อยชน ระววยรเรรเรกตื้นแกลสร
แสนสงสารบ้านเรือนเพื่อนท่อนเอน จะอวารดอ้างว่างอยู่วังเวง
วิเวกแว่วแจ้วเสียงสำเนียงบี พวักโยธีทงทวนชะเวาแขนง
ลงนั่งโยกโงกหงับทับกันเอง เสนาะเพลงเพลินหลับระงับไป
จิ้งหรีดหิ่งห้อยส่งสัตว์ส่งคเณยบ เย็นเยะเยียบหย่อมหญ้าทุกขลาไสว
นาคางพรมลมส่งตไม้กวัดไกว ทงเพลิงไฟโทรมซาบไม่วาบวู”

เรื่องไชยชนในพงศาวดารจีนนั้น กล่าวถึงเหตุการณ์บ้านเมืองในระยที่กษัตริย์
ราชวงศ์ซันเป็นผู้ครองบ้านเมืองเจริญรุ่งเรือง นับแต่พระเจ้าจันซีฮ่องเต้ ปฐมกษัตริย์
ราชวงศ์จัน สืบมาจนถึงพระเจ้าเซวีฮ่องเต้ รวม ๒ องค์ จำวนรัชกาล ๕๑ ปี คือตั้งแต่
พ.ศ. ๒๕๘ ถึง พ.ศ. ๓๓๗ (เป็นเรื่องไชยชนตอนต้น) กษัตริย์ราชวงศ์ซันได้สร้าง ความ
เคอครอนล้ำคณแก่ประชาชนพลเมืองจนมีผู้คิดล้างราชบัลลังก์ ซึ่งราชวงศ์ซันเช่น มีพระเจ้า
ฮันโกโจ เป็นปฐมกษัตริย์สืบราชวงศ์ถึงพระเจ้าจูเอ็ง รวม ๑๓ พระองค์ จำวนรัชกาล
๒๑๕ ปี คือตั้งแต่ พ.ศ. ๓๓๗ จนถึง พ.ศ. ๕๕๑ อองม้งเป็นแขก (เป็นเรื่องไชยชน
ตอนปลาย) ต่อจากนั้น ราชวงศ์ซันแยงครองราชสมบัติอีก แต่เรื่องราวระหว่าง พ.ศ. ๕๕๒
จนถึง พ.ศ. ๕๖๗ จะปรากฏในเรื่องตงฮั่นต่อไป จนถึงพงศาวดารจีนตอนเสวมักก็

พระเจ้าเหียนเต้ เป็นราชวงศ์ซัน และเล่าปี่เป็นเชื้อสายราชวงศ์ซัน แต่ถึงยุคสามก๊ก เป็นยุคที่ราชวงศ์ซันเสื่อมโทรมแล้ว

อันการแย่งชิงอาณาเขต ตึงตวเป็นใหญ่ กระทำสงครามล้างอำนาจกันนั้น เป็นเรื่องธรรมดาที่มีมาในพงศาวดารจีนแต่โบราณหลายครั้ง ทิมผู้ตึงตวเป็นเจ้าไต้กิม เป็น ๑๒ ก๊กกิม เป็น ๗ ก๊กกิม เป็น ๑๖ ก๊กกิม เป็น ไชฮัน ตึงฮันกิม เป็นเอกราชภาคเหนือ และเอกราชภาคไต้กิม เป็นตึงงุย ไชงุย กิม เรื่องไชฮันนิกเป็นเรื่องราวตอนหนึ่งทแสดง ถึงการทำสงครามล้างอำนาจ ตึงตวเป็นใหญ่ มีบุคคลสำคัญในเรื่องนี้สองคน คือ เล่าปี่ (หรือเล่าป้ง) คนหนึ่ง ซึ่งต่อมาเป็นฮันอ่อง แล้วเป็นพระเจ้าฮันเต้ มีเตียวเหลียง หลี่เสง ฮันสิน (หรือฮันสิน) เป็นกำลังสำคัญ และห่างอ อีกคนหนึ่ง ต่อมาเป็นพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง มีฟัมแจ้ง (หรือฟ้าแจ้ง, ฟ้ามแจ้ง) เป็นคู่คิดสำคัญ ได้ทำสงครามรบรบจับเคี้ยวกัน จนในที่สุด เล่าปี่ มีชัยชนะได้รับความยกย่องนิยมนับถือสูงสุด แล้วได้เสวยราชสมบัติ เป็น ฮองเต้ ปฐมราชวงศ์ซัน

หนังสือพงศาวดารจีนเรื่องซิกกักไชฮันนี้ โรงพิมพ์หมอบรัดเลพิมพ์ครั้งแรก ในรัชกาลที่ ๕ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๗ จำนวนสองเล่มจบ เชื่อว่าหมอบรัดเลก็คงจะได้ต้นฉบับจาก สมเด็จเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์ เมื่อยังเป็นเจ้าพระยาศรีสุริยวงศ์ ทสมุหพระกลาโหม เช่นเดียวกับที่พิมพ์เรื่องสามก๊ก ดังที่สมเด็จฯ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ได้ทรงอธิบายไว้ในตำนานสามก๊กว่า ที่หมอบรัดเลและหมอสมิทพิมพ์หนังสือไทยขายนั้น ต้องอาศัยหนังสือของสมเด็จเจ้าพระยาฯ เป็นต้นฉบับ หนังสือไชฮันเป็นหนังสือที่อ่านสนุก และให้ความรู้ในด้านพิชัยสงครามจีน สอนให้คนมีไหวพริบ มีความคิดสุขุมรอบคอบ และให้คติ ต่อจาก พ.ศ. ๒๔๑๗ จะมีการจัดพิมพ์หนังสือไชฮันอีกหรือไม่ ยังค้นไม่พบหลักฐาน ทราบแต่ว่าถึง พ.ศ. ๒๔๔๘ (ร.ศ. ๑๒๔) โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร ได้พิมพ์จำหน่ายอีกครั้งหนึ่ง จำนวนสองเล่มจบ รวมทงสิ้น ๘๗๖ หน้า ขายราคาเล่มละ ๔ บาท และเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖ สำนักพิมพ์ก้าวหน้าได้จัดพิมพ์จำหน่ายอีก เฉพาะที่กรมศิลปากรตรวจสอบในการพิมพ์นี้ ครั้งนั้นนับเป็นครั้งแรก ได้แก้ไขตัวสะกดการันต์

ตามพจนานุกรม แต่เนื่องด้วยมีเวลาในการจัดพิมพ์จำกัด และโรงพิมพ์ส่งใบพิสูจน์ให้
เจ้าหน้าที่ตรวจเพียงครั้งเดียว ฉะนั้นจึงอาจมีข้อบกพร่องบ้าง ซึ่งกรมศิลปากรจำเป็นต้อง
ขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย และถ้ามีโอกาสพิมพ์ในครั้งต่อไป ก็จะชำระตรวจสอบฉบับใหม่
อีกครั้งหนึ่ง

กรมศิลปากรขออนุโมทนาในกุศลราศีกัถกษิณารูปทาน ซึ่งเจ้าภาพได้จัดทำเพื่อ
อุทิศแด่ พลโท พระยาอภัยสงคราม (จอ น โชติติก) และได้ให้พิมพ์หนังสือนี้แจกจ่าย
เป็นกุศลวิทายาทน ขอกุศลทั้งเจงเป็นปัจจัยส่งเสริมให้ พลโท พระยาอภัยสงคราม (จอ น
โชติติก) ผู้วายชนม์ ได้ประสบแต่อริสุดคุณเมนูผลในสัมปรายภพ สมดังเจตจำนงของ
เจ้าภาพทุกประการ เทอญ.

กรมศิลปากร

๒๑ ตุลาคม ๒๕๐๘

พลโท พระยาอภัยสงคราม (จอห์น โชติคิลก) ป.ช., ป.ม.

ชวาศะ ๓๐ มีนาคม ๒๕๓๑

อนิจกรรม ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๐๘

30/03/2565

ประวัติ

พลโท พระยาอภัยสงคราม ป.ช., ป.ม.

๑. ชื่อเดิม จอน ชื่อสกุล โชติดีเล็ก
๒. เกิด ณ วัน ๗ ๑ ๔ ค่ำ ปีชวด ตรงกับวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๔๓๑
๓. ชอบศึกษารดา พันตรีหลวงศรีเสารุช (เจิม โชติดีเล็ก) และนางเจียม
๔. แรกเข้ารับราชการ เป็นนักเรียนนายร้อยทหารบก เลขประจำตัว ๗๗๔ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๔๔๗
๕. ได้รับพระราชทานสัญญาบัตรยศทหาร
 - มกราคม ๒๔๕๒ เป็น ร้อยตรี
 - เมษายน ๒๔๕๕ ,, ร้อยโท
 - เมษายน ๒๔๕๗ ,, ร้อยเอก
 - มีนาคม ๒๔๕๙ ,, พันตรี
 - พฤษภาคม ๒๔๖๔ ,, พันโท
 - พฤษภาคม ๒๔๗๑ ,, พันเอก
 - มิถุนายน ๒๔๗๔ ,, พลตรี
 - ตุลาคม ๒๔๗๖ ,, พลโท
๖. ได้รับพระราชทานสัญญาบัตรบรรดาศักดิ์
 - เมษายน ๒๔๕๗ เป็น หลวงยุทธภักจักษ์
 - พฤษภาคม ๒๔๖๕ ,, พระยาศุภการบัญชา
 - มิถุนายน ๒๔๗๒ ,, พระยาอภัยสงคราม
๗. ตำแหน่ง
 - พฤษภาคม ๒๔๕๗ เป็น นักเรียนนายร้อย

เมษายน	๒๔๕๑	เป็น	นักเรียนนายร้อยสำรองราชการ กรมทหารช่าง (รักษาพระองค์)
ตุลาคม	๒๔๕๒	,,	นายเวร กรมทหารช่างรักษาพระองค์
พฤษภาคม	๒๔๕๓	,,	นายทหารฝึกหัดราชการ กรมเสนา ธิการทหารบก
มิถุนายน	๒๔๕๔	,,	ประจำกองร้อยที่ ๒ กรมทหารช่าง กองทัพบก ๑
เมษายน	๒๔๕๕	,,	ผู้บังคับกองทหารช่างที่ ๗ (พิษณุโลก)
กันยายน	๒๔๕๕	,,	ผู้บังคับกองร้อยที่ ๒ รักษาพระองค์ กรมทหารช่างกองทัพบก ๑
มกราคม	๒๔๕๖	,,	ผู้รังปลัดกรมทหารช่างกองทัพบก ๑
มิถุนายน	๒๔๕๗	,,	ปลัดกรมทหารช่างกองทัพบก ๑
เมษายน	๒๔๕๘	,,	ผู้บังคับกองทัพบก ๑ รักษาพระองค์ กรมทหารช่างที่ ๑ และเป็นผู้รังปลัด กรมทหารช่างที่ ๑
มิถุนายน	๒๔๕๘	,,	ผู้บังคับกองทัพบก ๑ รักษาพระองค์ กรมทหารช่างที่ ๑ แต่ตำแหน่งเดียว
เมษายน	๒๔๕๙	,,	ผู้บังคับกองทัพบก ๒ ช่างเครื่องสัญญาณ กรมทหารบกช่างที่ ๑
ตุลาคม	๒๔๖๓	,,	ประจำกรมบัญชาการกองทัพน้อย ทหาร บกที่ ๑ และแทนนายทหารฝ่ายเสนาธิการ กองทัพน้อยทหารบกที่ ๑ ด้วย

มิถุนายน	๒๔๖๔	เป็น	เสนาธิการกองพลทหารบกที่ ๓ (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา)
พฤษภาคม	๒๔๖๕	,,	เสนาธิการกองทัพน้อยทหารบกที่ ๓ (นครราชสีมา)
พฤษภาคม	๒๔๗๐	,,	หัวหน้าแผนกที่ ๑ กรมยุทธการทหารบก
มิถุนายน	๒๔๗๓	,,	หัวหน้าแผนกที่ ๑ กรมเสนาธิการทหารบก (เพราะยุบเลิกกรมยุทธการทหารบก)
สิงหาคม	๒๔๗๕	,,	ผู้ช่วยผู้บัญชาการทหารบก ฝ่ายธุรการ
มิถุนายน	๒๔๗๖	,,	เจ้ากรมยุทธการทหารบก
พฤศจิกายน	๒๔๗๖	,,	สมุหพระนครบาล กระทรวงมหาดไทย
กุมภาพันธ์	๒๔๗๖	,,	ข้าหลวงตรวจการทั่วไปมณฑลกรุงเทพฯ (เพราะยุบตำแหน่งสมุหพระนครบาล)
เมษายน	๒๔๗๗	,,	เสนาธิการทหารบก
สิงหาคม	๒๔๗๘	,,	รัฐมนตรีและคงเป็นเสนาธิการทหารบก
พ.ศ. ๒๔๗๘-๒๔๘๐			คงเป็นรัฐมนตรีและเสนาธิการทหารบก
มิถุนายน	๒๔๘๑	,,	รัฐมนตรี สั่งราชการแทน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม และคงเป็นเสนาธิการทหารบก
กรกฎาคม	๒๔๘๑	,,	ที่ปรึกษาการป้องกันราชอาณาจักร
สิงหาคม	๒๔๘๑	,,	รักษาราชการเสนาธิการทหารบกอีกตำแหน่งหนึ่ง และมีประกาศแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม

ธันวาคม	๒๔๘๑		เนื่องแต่การยุบ สภาผู้แทนราษฎร จึงหมดความเป็นรัฐมนตรี
ตุลาคม	๒๔๘๓		พ้นจากตำแหน่ง รักษาราชการแทนเสนาธิการทหาร คงเป็นที่ปรึกษาการป้องกันราชอาณาจักร
มกราคม	๒๔๘๖	๗ เป็น	ที่ปรึกษาการป้องกันราชอาณาจักร และเป็นผู้ อำนวยการ เสนารักษ์ทหารบก ด้วยอีกตำแหน่งหนึ่ง
พฤษภาคม	๒๔๘๗	,,	ที่ปรึกษาการป้องกันราชอาณาจักร และเป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการทหารบกฝ่ายเทคนิค ด้วยอีกตำแหน่งหนึ่ง

กันยายน ๒๔๘๗ ถึง พฤศจิกายน ๒๔๘๘ เป็นเสนาธิการทหาร

๘. ตำแหน่งราชการสนาม

พฤศจิกายน	๒๔๘๓ ถึง		
พฤศจิกายน	๒๔๘๔	๗ เป็น	ที่ปรึกษาผู้บัญชาการเขตภายใน (ตำแหน่งปกติคงเป็นที่ปรึกษาการป้องกันราชอาณาจักร)
ธันวาคม	๒๔๘๖	เป็น	หัวหน้าใหญ่ฝ่ายธุรการองค์การรักษายาบาลทหารในเขตหลัง (ตำแหน่งปกติคงเป็นที่ปรึกษาการป้องกัน ราชอาณาจักร และผู้ อำนวยการ เสนารักษ์ทหารบก)
พฤศจิกายน	๒๔๘๔ ถึง	มกราคม	๒๔๘๕ เป็นผู้บัญชาการเขตภายใน
พฤษภาคม	๒๔๘๗		เป็นผู้ช่วยแม่ทัพบกฝ่ายเทคนิค
กันยายน	๒๔๘๗		เป็นเสนาธิการทัพใหญ่

๘. พ้นจากตำแหน่งเสนาธิการ ออกจากประจำการ วันที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๖ ครบกำหนดเกษียณอายุ

๑๐. เงินเดือน เบี้ยหวัด บำเหน็จบำนาญ

พฤษภาคม ๒๔๔๗ เข้าเป็นนักเรียนนายร้อย เป็นนักเรียนใหม่ได้เงินเดือน ๆ ละ ๒ บาท ได้อยู่ ๒ เดือนทางการก็เลิกเงินเดือนนักเรียนนายร้อย

เมษายน ๒๔๕๑ สอบได้จบชั้นนักเรียนนายร้อย ออกรับราชการมีตำแหน่งเป็นนักเรียนนายร้อยสำรองราชการ กรมทหารช่าง (รักษาพระองค์) เงินเดือน ๆ ละ ๔๕ บาท

มิถุนายน ๒๔๕๑ เป็นว่าที่นายร้อยตรี เงินเดือน ๆ ละ ๖๐ บาท

เมษายน ๒๔๕๒ ว่าที่นายร้อยตรี เดือนละ ๖๕ บาท

มกราคม ๒๔๕๒ นายร้อยตรี เดือนละ ๖๕ บาท

เมษายน ๒๔๕๓ นายร้อยตรี เดือนละ ๗๐ บาท

พฤษภาคม ๒๔๕๓ กรมเสนาธิการทหารบก นายร้อยตรี เดือนละ ๗๐ บาท

มิถุนายน ๒๔๕๔ กรมทหารช่าง กองทัพที่ ๑ นายร้อยตรี เดือนละ ๗๐ บาท

กรกฎาคม-ตุลาคม

๒๔๕๔ ลาไปอุปสมบทเดือนละ ๗๐ บาท ปีเดียว ตุลาคม เหลือเพียง ๑๗.๕๐ บาท ต่อไปได้เดือนละ ๗๐ บาท

เมษายน ๒๔๕๕	กรมทหารช่างที่ ๗ พิษณุโลก นายร้อยโท เดือน ละ ๘๐ บาท
กันยายน ๒๔๕๕	กรมทหารช่างกองทัพบกที่ ๑ นายร้อยโท เดือนละ ๘๐ บาท
พฤษภาคม ๒๔๕๖	กรมทหารช่างกองทัพบกที่ ๑ นายร้อยโท เดือนละ ๑๑๕ บาท
เมษายน ๒๔๕๗	กรมทหารช่างที่ ๑ นายร้อยเอก เดือนละ ๑๓๕ บาท
เมษายน ๒๔๕๘	กรมทหารช่างที่ ๑ นายร้อยเอกหลวงยุทธกิจภักดิ์ เดือน ๑๔๕ บาท
เมษายน ๒๔๕๘	กรมทหารช่างที่ ๑ นายร้อยเอกหลวงยุทธกิจภักดิ์ เดือนละ ๑๖๐ บาท
เมษายน ๒๔๖๐	กรมทหารช่างที่ ๑ เป็นนายพันตรี เดือนละ ๑๘๐ บาท
เมษายน ๒๔๖๑	กรมทหารช่างที่ ๑ นายพันตรี เดือนละ ๒๒๐ บาท
เมษายน ๒๔๖๒	กรมทหารช่างที่ ๑ นายพันตรี เดือนละ ๒๖๐ บาท
เมษายน ๒๔๖๔	กองทัพน้อยทหารบกที่ ๑ นายพันโท เดือนละ ๓๐๐ บาท
เมษายน ๒๔๖๖	กองพลทหารบกที่ ๓ นายพันโท เดือนละ ๓๔๐ บาท
เมษายน ๒๔๖๘	กองพลทหารบกที่ ๓ นายพันโท เดือนละ ๔๐๐ บาท

เมษายน ๒๔๗๑	กรมยุทธการทหารบก เป็นนายพันเอก เดือนละ ๕๐๐ บาท
เมษายน ๒๔๗๒	กรมยุทธการทหารบก เป็นนายพันเอกพระยาอภัย สงคราม เดือนละ ๕๕๐ บาท
เมษายน ๒๔๗๖	กองบังคับการทหารบก นายพันเอก เดือนละ ๖๐๐ บาท
เมษายน ๒๔๗๗	เสนาธิการทหารบก นายพันเอก เดือนละ ๖๕๐ บาท
เมษายน ๒๔๗๘	เสนาธิการทหารบก นายพันเอก เดือนละ ๗๐๐ บาท
เมษายน ๒๔๗๙	เสนาธิการทหารบก และรัฐมนตรี นายพันเอก เดือนละ ๘๐๐ บาท
สิงหาคม ๒๔๘๑	นายพันเอก ที่ปรึกษาการป้องกันราชอาณาจักร รักษาราชการเสนาธิการทหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงกลาโหม เดือนละ ๑,๒๐๐ บาท
มกราคม ๒๔๘๑	ที่ปรึกษาการป้องกันราชอาณาจักร และรักษาราช- การเสนาธิการทหาร เดือนละ ๑,๐๐๐ บาท
มีนาคม ๒๔๘๙	ออกจากประจำการเกษียณอายุ รับบำนาญ เดือน ละ ๖๐๐ บาท

๑๑. ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์และเหรียญ

พ.ศ. ๒๔๕๙	มงกุฎไทยชั้นที่ ๕
พ.ศ. ๒๔๖๑	ช้างเผือกชั้นที่ ๕
พ.ศ. ๒๔๖๖	มงกุฎไทยชั้นที่ ๔

พ.ศ. ๒๔๖๙	ข้างเฟือกชั้นที่ ๔
พ.ศ. ๒๔๗๓	มงกุฎไทยชั้นที่ ๓
พ.ศ. ๒๔๘๐	ข้างเฟือกชั้นที่ ๒
พ.ศ. ๒๔๘๒	มงกุฎไทยชั้นที่ ๑
พ.ศ. ๒๕๐๕	ข้างเฟือกซาเท่ ๑

พ.ศ. ๒๔๕๑	เหรียญรัชมังกลาภิเศก	รัชกาลที่ ๕
พ.ศ. ๒๔๕๔	เหรียญบรมราชาภิเศก	รัชกาลที่ ๖
พ.ศ. ๒๔๖๖	เหรียญจักรมาลา	
พ.ศ. ๒๔๖๘	เหรียญบรมราชาภิเศก	รัชกาลที่ ๗
พ.ศ. ๒๔๗๕	เหรียญฉลองพระนคร	
พ.ศ. ๒๔๗๖	เหรียญพิทักษ์รัฐธรรมนูญ	
พ.ศ. ๒๔๘๔	เหรียญช่วยราชการเขตภายใน	
พ.ศ. ๒๔๙๓	เหรียญกาชาดสมนาคุณชั้น ๑	
พ.ศ. ๒๔๙๓	เหรียญบรมราชาภิเศก	รัชกาลที่ ๙
พ.ศ. ๒๔๙๗	เหรียญรัตนาภรณ์	รัชกาลที่ ๙ ชั้น ๓
พ.ศ. ๒๔๙๙	เหรียญกาชาดสรรเสริญ	

๑๒. กรอบครีว

พลโท พระยาอภัยสงคราม ได้สมรสกับคุณหญิงรัมภา อภัยสงคราม ธิดา
ของหลวงอานันท์กรฤทธิ ขณะเมื่อมียศเป็นร้อยโท เมื่อวันที่ศุกร์ที่ ๖ กันยายน พ.ศ.
๒๔๕๕ มีบุตรธิดาคู่ด้วยกัน ๑๒ คน คือ

๑. นายจิต โชติคิตก (ถึงแก่กรรม)
๒. นายแพทย์จรัส โชติคิตก (ถึงแก่กรรม)
๓. พันเอก เกษม โชติคิตก (ถึงแก่กรรม)

๔. นางเกสร โชติติติก
๕. นางเรณู โชติติติก
๖. นางตะอองรัตน์ รัตนาคาร
๗. นางมยุรี ชัยพันธ์
๘. นายราวี โชติติติก
๙. นายสงคราม โชติติติก
๑๐. นางจิตรา เสวกุล
๑๑. นางมาลาศรี อุทยานกะ
๑๒. นางสาวจันทร์แจรง โชติติติก

พลโท พระยาอภัยสงคราม ถึงแก่อนิจกรรมด้วยโรคมะเร็งของปอด เมื่อ
วันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ ณ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์.

คำไว้อาลัย

พล ท. พระยาอภัยสงคราม เป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ได้รับราชการมาเป็นเวลานานจนถึงได้เคยดำรงตำแหน่งเสนาธิการทหารบก เสนาธิการทหาร และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม

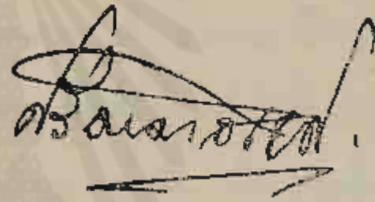
ในระหว่างปี ๒๔๗๐ ถึง ๒๔๗๔ พล ท. พระยาอภัยสงครามได้เป็นสมาชิกวุฒิสภาในเวลาเดียวกันกับข้าพเจ้าได้เป็นสมาชิกและประธานแห่งสภานี้ ในขณะที่เป็นสมาชิกได้ทำหน้าที่เป็นอย่างดี มีการร่วมมือปรายในปัญหาที่สำคัญ และเคยเป็นกรรมการของสภาในบางเรื่อง

พล ท. พระยาอภัยสงคราม ได้เคยร่วมงานกับข้าพเจ้าในเสภาภาษาไทย โดยได้เป็นกรรมการสภาภาษามาด้วยกันเป็นเวลา ๒๘ ปี ในปี ๒๕๐๓ ถึง ๒๕๐๗ ข้าพเจ้าได้ดำรงตำแหน่งอุปนายก ผู้อำนวยการสภาภาษา พล ท. พระยาอภัยสงคราม ยังคงเป็นกรรมการสภาภาษา เป็นผู้อำนวยการกองอาสาภาษา เป็นกรรมการในคณะกรรมการเจ้าหน้าที่โดยตำแหน่ง และได้เป็นกรรมการอื่นอีกหลายคณะ เหล่านี้ล้วนแต่เป็นตำแหน่งที่รับผิดชอบเป็นเวลานานหลายปี ด้วยการเสียสละไม่หวังในสิ่งตอบแทน นับว่าได้เป็นกำลังช่วยเหลือทำประโยชน์ให้แก่สภาภาษาเป็นอันมาก สมควรได้รับการยกย่องสรรเสริญอย่างยิ่ง อนึ่ง พล ท. พระยาอภัยสงคราม ได้รับเหรียญกาชาดสรรเสริญและเหรียญกาชาดสมนาคุณชั้น ๑ เป็นเครื่องหมายแห่งความดีความชอบที่ได้ประกอบกิจการงานให้แก่สภาภาษาเป็นเนืองนิจประการ

พล ท. พระยาอภัยสงคราม เป็นคนสุภาพเรียบร้อยอยู่ในระเบียบวินัย สามารถในการทำงาน ซื่อสัตย์สุจริตและมีธรรมาจริยคติควรแก่การคบหาสมาคม เป็นมิตรที่ดีคนหนึ่ง เมื่อได้มาถึงแก่อนิจกรรมลงในเวลาเร็ววันโดยมิได้คาดหมายไว้ก่อน ย่อมเป็นที่อาลัย

เสียดายและนำความเศร้าโศกอย่างสุดซึ้งมาสู่บุตรและญาติมิตรทั้งหลาย แต่สังขารเป็น
อนิจจัง ไม่เที่ยง ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงและแตกดับไปเป็นธรรมดา ไม่มีผู้ใดจะก้าวล่วง
ไปได้ ส่วนชื่อเสียงเกียรติคุณยังคงอยู่หาสูญสิ้นไปไม่

เจชะบุญกุศลและคุณงามความดีที่ได้บำเพ็ญไว้แล้วด้วยดี จงเป็นเนบ่จายตลอด
บันดาลให้ พล.ท. พระยาอภัยสงครามไปสู่สุคติในสัปดาห์พรายภพ เทอญ.

บ้านจิตตสุข
ถนนสีลม

๑ ตุลาคม ๒๕๐๘

ความทรงจำ

ของ

พินเอก พระอร่ามรณชิต

เมื่อข้าพเจ้าได้ทราบว่า ท่านเจ้าคุณอภิธรรมสงครามได้ถึงอนิจกรรมเสียแล้ว ภายหลังที่ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมท่านที่โรงพยาบาลนครราชสีมา ในเวลาห่างกันเพียง ๒-๓ วัน เท่านั้น โดยไม่คาดคิดว่าท่านจะจากไปในเวลาอันรวดเร็วถึงเพียงนี้ จึงเป็นเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้าสลดใจเป็นที่สุด แม้จะหักห้ามอย่างไรก็ระงับความเสียดาย ความเสียใจ และความอาลัยที่มีอยู่ต่อท่านเสียมิได้ เพราะท่านเจ้าคุณ ฯ มิใช่เป็นเพียงผู้ข้าพเจ้าเคารพนับถืออย่างธรรมดาเท่านั้น โดยแท้จริงแล้วข้าพเจ้าเคารพนับถือท่านในฐานะเป็นนาย หรือผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติเป็นส่วนรวม ทั้งยังเป็นผู้อุปการคุณแก่ข้าพเจ้าอย่างดียิ่ง เป็นทั้งครู อาจารย์ ดังแต่ข้าพเจ้าเริ่มออกเป็นนายทหาร และได้อยู่ประจำกรมกองเดียวกันกับท่านเป็นเวลานานหลายปี นอกจากนี้แล้วข้าพเจ้ายังถือว่าท่านเป็นกัลยาณมิตร และเป็นญาติผู้ใหญ่ที่ศิษย์ของข้าพเจ้าอันหาที่เปรียบมิได้สักด้วย ท่านเจ้าคุณและข้าพเจ้าเริ่มความสนิทสนมผูกพันกันตลอดระยะเวลา ๕๖ ปี มิได้ห่างจากกันเป็นเวลานานเลย ดังแต่เริ่มรู้จักกันจนท่านจากไป แม้ในตอนที่ข้าพเจ้าแยกออกไปเป็นข้าราชการพลเรือน มิได้เป็นทหารอยู่ร่วมกับท่านแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าได้มาติดต่อเยี่ยมเยียนท่านเสมอ ขอความเห็น ความรู้ และความช่วยเหลือต่าง ๆ จากท่านทั้งนี้ ก็เพราะท่านเจ้าคุณ ฯ เป็นผู้ที่ทรงคุณความดีและมีคุณสมบัติอันดีหลายประการดังกล่าวแล้วข้างต้น จึงเป็นเหตุที่อาศัยอย่างค้ำแก่ข้าพเจ้าตลอดมา จึงลืมท่านเสียมิได้เลย

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๒ เป็นปีที่ข้าพเจ้าสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนายทหารบก (โรงเรียนนายร้อยจปร. ขณะนี้) ออกเป็นนายทหารประจำกรมทหารช่างที่ ๑ รักษา

พระองค์ (บางชื่อ) ข้าพเจ้าก็เริ่มรู้จักกับท่านเจ้าคุณ ฯ ข้าพเจ้าอยู่ในกองร้อยที่ ๒ หรือเรียกว่ากองสัญญาณ มีงานเกี่ยวกับโทรเลข โทรศัพทส์นาม ธงสัญญาณ โคมสัญญาณ กระจกสัญญาณ วิทยุสื่อสาร ฯลฯ เป็นต้น (กองสัญญาณที่กล่าวนี้ได้ขยายตัวเติบโตขึ้นเป็นกรมการทหารสื่อสารในปัจจุบัน และมีที่ตั้งอยู่ที่เดียวกันด้วย) ท่านเจ้าคุณได้เป็นผู้ช่วยผู้บังคับกองสัญญาณนอาก่อนแล้วเป็นเวลา ๑ ปี เมื่อข้าพเจ้าเข้ามาประจำในกองสัญญาณนี้ จึงได้อยู่ในใต้บังคับบัญชาคุณเลขของท่านโดยตรง ข้าพเจ้าได้รับการศึกษาอบรมเกี่ยวแก่กิจการ วิชาความรู้ จากท่านเจ้าคุณ ทั้งในหน้าที่และกิจการพิเศษอื่น ๆ และในที่สุดเมื่อท่านจะย้ายไปเข้าโรงเรียนเสนาธิการ ท่านก็ได้มอบหมายการงานในหน้าที่รับผิดชอบของท่านทั้งหมดให้ข้าพเจ้าปฏิบัติและดำเนินงานต่อไป โดยเหตุนี้เองที่ข้าพเจ้ามีความรู้ความสามารถดังที่ได้ ปฏิบัติงานในหน้าที่ได้ตลอดมา ก็เพราะมีโชคดีที่มีท่านเจ้าคุณ ฯ เป็นผู้บังคับบัญชา เป็นครูอาจารย์ เป็นผู้อุปการะเริ่มแรก ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าสำคัญยิ่งสำหรับผู้รับราชการ และพระพุทธรองค์ได้ตรัสไว้ว่า "ผู้มีคบหากัลยาณมิตร ย่อมมีความเจริญไม่เสื่อมฉะฉาน"

ต่อมาอีกไม่นานนักหลังจากที่ท่านเจ้าคุณ ได้ย้าย จากกรมทหารช่างที่ ๑ รักษาพระองค์ ไปเข้าโรงเรียนเสนาธิการ ท่านก็ได้ไปปฏิบัติราชการที่ประเทศญี่ปุ่น เป็นเวลา ๑ ปี ในขณะนายทหารรวม ๔ ท่านด้วยกัน โดยมีพลโท พระยาพิชัยสงคราม (ซึ่งขณะนั้นยังมีชีวิตอยู่) เป็นหัวหน้าคณะ ส่วนท่านเจ้าคุณ ฯ ขณะนั้นเพียง ร้อยโทเท่านั้น แต่ถึงกระนั้นก็ตามปรากฏว่าท่านมีส่วนสำคัญในคณะนี้มีใช้น้อย คงจะทราบได้จากรายงานรวมของคณะที่มีอยู่ โดยที่ท่านเจ้าคุณ ฯ มีลักษณะชอบสังเกตหาเหตุผล ในสิ่งที่จะทำให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติเป็นส่วนรวมอยู่เสมอ ฉะนั้น การดูงานของท่านในญี่ปุ่นก็มีแต่เฉพาะกิจการหรืองานในหน้าที่โดยตรง ทั้งปรากฏในรายงานรวมของคณะ เท่านั้น เหตุการณ์เรื่องราวต่าง ๆ ที่ท่านได้พบเห็นและเป็นประโยชน์ท่านเก็บและนำมาเล่าสู่กันฟังเพื่อพิจารณาเป็นตัวอย่างที่ดี

หลังจากที่ท่านเจ้าคุณ ไท่กลับจากประเทศญี่ปุ่นแล้ว ก็มาเป็นผู้บังคับกองร้อย
ในกรมทหารช่างที่ ๑ รักษาพระองค์ แล้วก็เป็นปลัดกรม ในสมัยที่หม่อมเจ้าพันธุ์เป็น
ผู้บังคับการกรม ซึ่งเป็นสมัยที่ไต่มีการเร่งรัดปรับปรุงระเบียบต่าง ๆ และได้เพิ่มเติมวิชา
ความรู้ใหม่ ๆ ในหน้าที่ของทหารช่างและทหาร แล้วส่งออกไปยังกรมกองต่าง ๆ ในต่าง
จังหวัดทั่วไปเพื่อทำการฝึกอบรมของทหารต่าง ๆ เหล่านี้อีกทอดหนึ่ง เพื่อให้เป็นไป
ตามแผนการที่ไต่กำหนดขึ้น ในที่สุด แผนการนี้ก็สำเร็จสมความมุ่งหมาย คือ มีนายทหาร
ที่มีความรู้ความสามารถใช้ปฏิบัติกรในหน้าที่ไต่เป็นจำนวนมาก ท่านเจ้าคุณ ฯ เป็นผู้มี
ส่วนสำคัญในแผนการนี้เป็นอย่างมาก จึงต้องเหนื่อยมากแล้วไว้ในแทนด้วย และทรงหนักเป็น
เพราะความสามารถของ หม่อมเจ้าพันธุ์ผู้ซึ่งสำเร็จการศึกษาวิชาทหารจากประเทศเยอรมัน
ประกอบกับเสด็จในกรมพระเจ้าเพ็ชรทิศทรงศึกษาการทหารจากประเทศอังกฤษมาเป็น
จเรทหารช่าง ซึ่งพระองค์ท่านทั้งสองนี้ ได้ช่วยกันปลูกฝังความตั้งงามให้แก่ทหารช่างและ
สื่อสารอย่างใหญ่ยิ่งในสมัยนี้ทีเดียว

ในสมัยการเปลี่ยนแปลง กิจการ ทหารช่างและสื่อสาร อย่างมาก มาย ที่ไต่กล่าว
แล้ว และในสมัยก่อน ๆ มา สำหรับในหมู่ นายทหารด้วยกันแล้ว ก็มีท่านเจ้าคุณ ฯ เป็น
ผู้หนึ่งที่ได้รับความยกย่องนับถือ ว่า เป็นนายทหารตัวอย่างที่ศพรอมหลายประการ ผู้บังคับ
บัญชาให้ความเชื่อถือไว้วางใจในความรู้อิความสามารถและการปฏิบัติงานของท่าน ส่วน
นายทหารชั้นเดียวกันและที่ต่ำกว่าก็นับถือและเชื่อถือท่าน ทั้งยังได้ฟังพาอาศัยสติปัญญา
ความรู้ของท่านช่วยแก้ไขปัญหาคและเหตุขัดข้องต่าง ๆ ทั้งในทางราชการและส่วนครัวให้เป็น
ผลสำเร็จตลอดไปเป็นอันมาก ไม่เคยปรากฏว่ามีผู้บังคับบัญชาคนใดทำหันท่านได้เลย ซึ่ง
ในสมัยที่พันธุ์เป็นผู้บังคับบัญชาในหลายครั้งก็จะมี ไต่ รอดพ้นจากการถูกดูถูกลงจาก
ท่านไปได้ แม้ตัวข้าพเจ้าเองก็ได้ถูกหม่อมเจ้าพันธุ์กล่าวมาหลายครั้งทีเดียว ส่วนท่านเจ้า
คุณ ฯ หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ ท่านระมัดระวังทำอะไรถูกต้องเหมาะสมอยู่เสมอ และไทย
ปกติท่านเจ้าคุณ ฯ เป็นผู้ปฏิบัติ ไหวพริบดี มีความคิดตกลงใจรวดเร็ว เด็ดขาด ไม่

ลงเลขชกษา จะทำงานสิ่งใดเกี่ยวกับผู้บังคับบัญชาแล้ว ท่านต้องวางแผนเตรียมอย่างรอบคอบมิให้ผิดพลาดเสียหายได้ อีกประการหนึ่งคือท่านไม่ควรตาย เช่นท่านเห็นงานอันใดของคนอื่นยังค้างอยู่ ทำไม่เสร็จหรือไม่ได้ทำ แม้เงาของของผู้บังคับบัญชาที่ติดธุระราชการอื่น ๆ มาก ท่านก็เตรียมและทำไว้ให้เสร็จไม่ต้องออกปากขอร้อง นี่ก็เป็นเหตุที่ทำให้ท่านอยู่กับผู้บังคับบัญชาคนใดก็ได้ ผู้บังคับบัญชาชอบใช้ท่าน แต่ก็เกรงใจท่านทั้งนั้น ซึ่งปรากฏเป็นจริงแล้วว่า เมื่อท่านเป็นนายทหารชั้นผู้น้อย ก็เป็นนายทหารคนสนิทที่ติดเมื่อท่านเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ก็เป็นนายทหารเสนาธิการที่ติดและเป็นที่ปรึกษาที่ติด

เกี่ยวกับนายทหารผู้น้อย หรือนายทหารชั้นเดียวกับท่านจะได้รับการบอกกล่าวตักเตือนจากท่านเสมอเมื่อท่านทราบว่า จะมีอะไรที่ทำให้เกิดเดือดร้อนทั้งในทางราชการและส่วนตัว และยังช่วยหารอวิธแก้ไขอีกด้วย เมื่อเห็นผู้ใดจะมีทางใดที่ท่านก็หาทางช่วยเหลือส่งเสริมทันทีให้สำเร็จเป็นผลดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ มิได้ทอดทิ้งเลย พฤติการณ์ดังกล่าวของท่าน ตัวข้าพเจ้าผู้เขียนเองก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับความกรุณาช่วยเหลือจากท่านเป็นอย่างมาก จนตงเนื้อทงตัวมาได้ถึงบัดนี้ ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้าเสื่อมเสียความดีงามเหล่านี้เสียได้

ต่อไปข้าพเจ้า ขอกล่าวถึง ลักษณะส่วนตัว ของท่านเจ้าคุณ ๆ เท่าที่ ได้สังเกตรวบรวมไว้ได้ นับทั้งแต่เริ่มรู้จักกับท่านจนกระทั่งท่านจากไป ซึ่งเห็นว่าเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาเป็นตัวอย่างอันดีควรแก่การยกย่องสรรเสริญ

๑. ท่านถือความยุติธรรมเป็นหลักสำคัญในการปฏิบัติงานทั่วไปของท่าน

๒. โภษะปกติท่านเป็นกณพุดระฮยที่สุดทั้งในการงาน และเรื่องส่วนตัวทางบ้าน

ท่านพูดแต่เรื่องดีทั้งประโยชน์ ไม่พูดเล่าเสนาเสนาเสนา ไม่พูดติเตียนใคร ท่านถือสุภายิตโบริภณซึ่งมาจากทางพุทธศาสนาว่า พุดเป็นเงิน นิงเป็นทอง (หรือที่ทราบกันว่า พุดไปสองไพเบี้ย นิงเตี้ยตัวลึงทอง)

๓. ท่านเป็นผู้ที่ตัดสินใจทำอะไรได้ถูกต้องรวดเร็ว ใช้สติปัญญาเสมอ ไม่ปรากฏว่าท่านทำอะไรโดยวิธีเสี่ยงหรือโมเมเอาง่าย ๆ

๔. ท่านเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะมั่นคง ไม่ตื่นเต้น รวนเรหรือวุ่นวายในเหตุร้าย หรือเหตุที่ประสบกับท่าน ท่านปฏิบัติงานได้อย่างสงบเรียบร้อยดีเสมอ

๕. ท่านเป็นผู้กระทำคนให้มีความรู้ความสามารถทันโลกอยู่เสมอไม่ชอบเป็นผู้ล่าหลัง ท่านศึกษาค้นคว้าพิจารณากิจการต่าง ๆ อยู่เสมอ ไม่ปล่อยให้เวลาว่างไปโดยเปล่าประโยชน์

๖. ท่านเป็นผู้ไม่สรุ่ยสร้อยพุ่มเฟื่อยในการเป็นอยู่ ไม่มากในทางวัตถุนิยมเกินไป ท่านรักษาฐานะของท่านอยู่ในลักษณะที่เหมาะสม เป็นตัวอย่างอันดีแก่นิยมนับถือ

๗. ท่านชอบการสังคมชนิกที่ใ้สติปัญญา ความรู้ที่เป็นประโยชน์ ท่านตั้งใจไปพบปะสนทนากับมิตรสหายผู้คนเคยเสมอเป็นการประจำทีเดียว ไม่เคยละทิ้ง ผิดนัดหมาย หรือคลาดเคลื่อนเวลาเลย

นอกจากนี้แล้วยังมีข้อสำคัญในเหตุการณ์ของท่านเจ้าคุณ ฯ อันควรจะนำมากล่าวในที่นี้ โดยปกติท่านมีข้อยึดมั่นเป็นหลักประจำจิตใจของท่านอยู่เสมอว่า ท่านจะต้องเป็นนักศึกษาหาวิชาความรู้เพื่อทำงานให้เป็นที่ประโยชน์แก่พระราชาทหาร และแก่ประเทศชาติบ้านเมืองเป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้นอกจากท่านจะศึกษาด้วยตนเองเสมอแล้ว ท่านยังได้รับคำแนะนำสั่งสอนจากครูบาอาจารย์ที่ตึกหลายท่าน เช่น ในตอนต้น ๆ ท่านได้รับการอบรมสั่งสอนจากหม่อมเจ้าพันธุ์ (เมื่อครั้ง เป็นผู้บังคับการ กรมทหารช่าง เป็นผู้บัญชาการกองพลและแม่ทัพ) ในวิชาการรบในสนาม ในหน้าที่ของทหารช่าง และการคุมหน่วยรบทั่วไป ทั้งแต่ระดับหน่วยกองร้อยจนถึงกองทัพ ตลอดจนหน้าที่และการอำนวยความสะดวกในหน่วยใหญ่ที่กล่าวมานี้ การศึกษาในได้กระทำทั้งในกรมกอง และในสนาม นอกจากนี้ยังต้องไปศึกษาท่วงของท่าน ณ ตำบลสะพานแม่ศรี ในวันอาทิตย์ วันหยุดราชการอีกด้วย ซึ่งข้าพเจ้าผู้เขียนเองก็ได้ร่วมการศึกษาอยู่ด้วยเป็นประจำทีเดียว ปรากฏว่าท่านเจ้าคุณ ฯ เรียนดีมาก สามารถแก้ปัญหาในสนาม ทั้งปัญหาสมมติ

ออกคำสั่งการรบโต้คืนจนได้รับคำชมเชยจากหม่อมเจ้าพันธุ์เสมอ เมื่อใดกล่าวในเรื่องการศึกษาของท่านเจ้าคุณ ฯ แล้ว ก็มักจะกล่าวถึงพระคุณของท่านพันธุ์ซึ่งเป็นทั้งครูอาจารย์ และผู้บังคับบัญชาที่เบ็ดเตล็ดอย่างอนันต์ เป็นผู้อุปการะคุณอย่างยิ่งเสียมิได้ ทำให้ท่านเจ้าคุณ ฯ เป็นนายทหารที่ดั่งแต่เริ่มตนมา

อันที่จริงการกระทำของหม่อมเจ้าพันธุ์ ในเรื่องให้การศึกษาสร้างอุปการะแก่นายทหารให้เป็นนายทหารที่คณัน ท่านได้กระทำเสมอ ๆ แก่ผู้ใต้บังคับบัญชาของท่าน แต่สำหรับท่านเจ้าคุณ ฯ นั้นได้รับอุปการะเป็นพิเศษดังได้กล่าวแล้วข้างต้น คุณความดีของหม่อมเจ้าพันธุ์นั้น ตามที่ได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ท่านเป็นผู้ที่มีความเมตตากรุณา มีความยุติธรรม เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ชูระสำคัญของท่านก็คือการศึกษาอย่างไม่รู้จักต้นเพื่อประโยชน์ในหน้าที่ราชการ และเพื่อสร้างคนดีมีความสามารถเป็นจำนวนมาก สำหรับทำงานช่วยประเทศชาติให้มีความเจริญยิ่งขึ้นเท่านั้น ท่านเป็นคนขยันหมั่นเพียรมาก โดยปกติท่านออกตรวจงานตั้งแต่ ๔-๕ นาฬิกา ก่อนแต่ตรปลุกทหาร ถึงเวลาที่กำหนดขณัตหมายเที่ยงตรงนัก ถ้านายทหารผู้ใดมาช้ามาสาย แม้เพียงนาทีกเดียวก็จะถูกว่ากล่าวตักเตือนหรือถูกลงโทษทันที

หลังจากท่านพันธุ์สำเร็จเพิกษณแล้ว ท่านเจ้าคุณ ฯ ก็ได้ย้ายไปอยู่กรมเสนาธิการ แล้วภายหลังจึงได้ไปเป็นเสนาธิการกองพล เสนาธิการกองทัพนครราชสีมา แล้วก็ย้ายกลับเข้ากรมเสนาธิการอีก ปรากฏว่านายทหารชั้นผู้ใหญ่ผู้บังคับบัญชาของท่าน เช่น ผู้บัญชาการกองพลหรือแม่ทัพที่ท่านเจ้าคุณ ฯ เคยเป็นเสนาธิการประจำท่านเหล่านั้นมา ต่างพอใจในวิธีปฏิบัติของท่านเจ้าคุณ ฯ ดังกับขอให้ท่านเจ้าคุณ ฯ ย้ายตามไปอยู่ด้วย

ตั้งแต่เริ่มเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. ๒๔๗๕ จนถึงสิ้นสงครามโลกครั้งที่ ๒ ท่านเจ้าคุณ ฯ ได้อยู่ในกรมเสนาธิการในกระทรวงกลาโหม ท่านเจ้าคุณ ฯ เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า หลังจากปฏิวัติวันหนึ่งหรือสองวัน ก็มีนายทหารผู้หนึ่งไปรายงานเจ้าคุณพหลฯ ท่านเจ้าคุณ ฯ มีพฤติการณ์ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่ยอมอ่อนน้อมต่อคณะ

ปฏิวัติ แต่เจ้าคุณพลกลีบบอกนายทหารผู้นั้นว่า อย่าไปยุ่งกับท่านเลย ปล่อยให้ท่านทำอะไรๆ ตามเรื่องตามราวของท่านเถอะ เรา รู้จักท่านดี ท่านไม่เคยทำผิดหน้าที่ให้เกิดการเสียหายขึ้นได้ นับแต่เปลี่ยนการปกครองแล้วท่านเจ้าคุณฯ ก็ได้ทำงานในตำแหน่งหน้าที่อันดังจะได้กล่าวต่อไป ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงความมั่นคงแห่งจิตใจของท่าน และการตัดสินใจที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ในขณะนั้น

๑. ท่านได้รับหน้าที่เป็นเสนาบดีพระนครบาล เท่ากับเป็นเทศาภิบาล มณฑลกรุงเทพฯ ทำหน้าที่ของฝ่ายพลเรือนโดยตรง ท่านก็ทำงานเช่นนี้ตลอดจนถึงคราวเปลี่ยนแปลงระเบียบการปกครองกระทรวงมหาดไทยใหม่ ได้ยุบเลิกตำแหน่งเทศาภิบาลทั้งหมด ให้จังหวัดต่าง ๆ ขึ้นกับกระทรวงมหาดไทยโดยตรง ท่านเจ้าคุณฯ ก็กลับเข้าอยู่ในกระทรวงกลาโหมตามเดิม

๒. หลังจากพ้นหน้าที่ทางพลเรือนกลับมาอยู่กระทรวงกลาโหมตามเดิมจนกระทั่งเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ ท่านได้รับหน้าที่หลายอย่าง สำหรับหน้าที่ประจำ คือ ผู้ช่วยผู้บัญชาการทหารบกฝ่ายยุทธการ นอกจากนั้นเมื่อนานในสภาพป้องกันราชอาณาจักร เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม ในสมัยเจ้าคุณเพ็ชฯ เป็นผู้เชี่ยวชาญแม่ทัพในการปราบปรามกบฏบวรเดช แล้วภายหลังได้เป็นหัวหน้าผู้ตรวจการศาลทหารพิเศษ ชำระความพวกกบฏศรวน

๓. ในขณะที่ท่านรับหน้าที่หัวหน้าผู้ตรวจการศาลทหารอยู่นั้น ท่านเห็นว่าสภาพฝ่ายโจทก์และจำเลยเป็นศัตรูแก่กันอยู่แล้ว ก็อาจมีการหาพยานเท็จปรั้งปรักัน อาจทำให้เกิดความเสียหาย ซึ่งทางการควรจะมีตระวังอย่างมาก เพราะจะทำให้ขาดความยุติธรรมอย่างน่าสังเวชที่สุด

๔. ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ ตั้งแคว้นสงครามซาเลินสตุค ในตอนนั้นประเทศไทยเข้าร่วมรบกับญี่ปุ่น ท่านได้ทำงานเกี่ยวข้องกับญี่ปุ่นเป็นอันมาก ในฐานะผู้บัญชาการเขตภายใน ได้ไปประเทศญี่ปุ่นอีกครั้งหนึ่ง ท่านได้เห็นว่าเป็นประเทศญี่ปุ่นที่ท่าน

เห็นเครื่องหลังเปลี่ยนแปลงไปมากกว่าที่ท่านได้เห็นในครั้งแรกมากมาย จนเกือบจำอะไรไม่ได้ชั่วระยะเวลา ๓๐ ปี

๕. เมื่อเสร็จสงคราม ประเทศไทยต้องลงนามทำสัญญา กับประเทศอังกฤษ ที่อินเดีย ท่านเจ้าคุณได้เป็นคนหนึ่งในคณะผู้แทนประเทศไทย ซึ่งมีพระองค์เจ้าวิวัฒนไชย เป็นหัวหน้าคณะ มี ดร. เสริม วิจิตรญกุล ร่วมไปด้วย ท่านเจ้าคุณฯ ได้เล่าให้ฟังถึงเหตุ แปลกประหลาด ซึ่งอาจเป็นเพราะบุญของประเทศไทย หรือเพราะเหตุที่พวกเราผู้มีพระ พุทธศาสนาเป็นที่ยศมนกอาจเป็นได้ เพราะเมื่อถึงกำหนดลงนามทำสัญญา ซึ่งเป็น สัญญาของอังกฤษทำขึ้นและผูกมัดเรามานาน พอเกิดเหตุการณ์สำคัญที่ประเทศอินโดนีเซีย ผู้แทนฝ่ายอังกฤษรีบเดินทางไประงับเหตุการณ์นั้น จึงขอการลงนามทำสัญญาไว้ชั่ว คราว ฝ่ายไทยจึงมีโอกาสรื้อกันและทำการแก้ไขให้สัญญานั้นเป็นผลดีแก่ประเทศไทย ได้

เรื่องสุดท้ายที่ท่านเจ้าคุณฯ ได้เล่าให้ฟังเมื่อคราวท่านไปดูงานในประเทศอังกฤษ ก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ ท่านได้ดูงานหลายอย่างทั้งการทหารและพลเรือน ตลอดจนการ ตรวจพลสวนสนาม ท่านได้เล่าให้ฟังเฉพาะผู้สนิทสนมคุ้นเคยกันเท่านั้น ท่านได้เห็นว่าทหาร ตำรวจ ข้าราชการ หรือประชาชนทั่วไป เขามีความ รู้สึกเท่าเทียมกันและคิดว่ามีความ สำคัญเสมอกันหมด ไม่มีใครสูงต่ำกว่ากัน เขาถือว่าทุกคนมีหน้าที่และทำหน้าที่แตกต่างกัน เท่านั้น จึงมีความสามัคคีช่วยเหลือกันเป็นอย่างดีโดยทั่วไป ทุกๆ เรื่องที่ท่านได้เล่าให้ฟัง แสดงว่าท่านมีความหวังดีและห่วงใยประเทศชาติเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อท่านครบเกษียณออกจากราชการแล้ว ท่านยังทำหน้าที่ผู้อำนวยการกอง อาสาภาษาอย่างเต็มใจตลอดมา จนท่านรู้สึกว่าชรามากและไม่สามารถทำงานให้เป็นผลดี ได้ ท่านจึงขอลาออกและอีกไม่กี่เดือนต่อมาท่านก็ถึงแก่กรรม โดยที่ไม่ได้คิดว่าจะ รวดเร็วถึงเพียงนี้ จึงเป็นเทออาลัยแก่ข้าพเจ้าและญาติมิตรวอนเป็นอันมาก

อย่างไรก็ดี ตามที่ได้ปรากฏแล้วในหลักฐานอื่น ๆ และเรื่องที่ได้เล่ามาข้างต้น โดยตลอดนี้ จะเห็นได้ว่าท่านเจ้าคุณฯ เป็นนายทหารที่มีชะตาดี มีคุณสมบัติอันดีพร้อม

อย่างหาได้ยาก มีชีวิตที่พิเศษกว่าผู้อื่น คือท่านได้มีโอกาสรับใช้ประเทศชาติได้เป็นผลดี
อย่างยิ่ง ในหน้าที่ราชการของท่านทั้งทางทหารและพลเรือนต่อเนื่องกันโดยตลอด และ
ไปราชการต่างประเทศหลายครั้ง ฉะนั้นในสุดท้ายนี้ จึงเป็นอันสรุปได้ว่า ท่านเจ้าคุณ
เป็นผู้สร้างความดีไว้สำหรับตัวเองและสำหรับส่วนรวม และได้สร้างแนวทางไว้ให้คนอื่น
ปฏิบัติตามด้วย ทงหนักต้องประกอบด้วยบุญกุศลที่ท่านได้ทำมาแล้วแต่ปางก่อน และ
กรรมดีที่ท่านได้ประกอบไว้เป็นอันมากในชาตินี้ จึงไม่เป็นที่น่าสงสัยเลยว่า ที่ท่านผ่าน
ภพนี้ไปแล้วจะต้องประสบสุขในภพหน้าแน่นอน และข้าพเจ้าขอกล่าวถึงความรู้ความ
เข้าใจในการปฏิบัติข้อธรรมของพุทธศาสนา เพื่อยืนยันการกระทำกรรมดีของท่านในชาติ
นี้คงทักกล่าวมาแต่คนแล้ว ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มีแต่ช่วยและให้ความสุข
แก่สัตว์อยู่เสมอ ท่านยังศึกษาและเข้าใจในหลักธรรมชั้นสูงของพุทธศาสนา เช่น ธรรมของ
พระอรียะเจ้าชนพระโศกา ละสังโยคอะไรได้บ้าง ข้อสำคัญที่ท่านปฏิบัติเป็นประจำอยู่
เสมอ คือท่านเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับความตายไม่หวั่นไหว และผลปรากฏว่าตลอดเวลา
ที่ท่านเจ็บป่วยและสิ้นไปนั้น เป็นไปอย่างสงบเรียบร้อย ไม่สะอึกกลัวเลย

ในที่สุดนี้ ข้าพเจ้าต้องขออน้อมจิตอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและบุญ
กุศลซึ่งท่านเจ้าคุณได้บำเพ็ญไว้ตลอดเวลาที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ จงเป็นผลให้ท่านไปสู่
ความสงบสุขในสัมปรายภพ เทอญ.

อร่ามรมณีต

๑๔ พ.ค. ๐๘

คิดถึงคุณพ่อ

เมื่อคุณพ่อเจ็บและแพทย์แนะนำให้เข้าอยู่ในโรงพยาบาล ตั้งแต่เคื้อเมื่อฤดูหนาวนั้น แม้ว่าลูกๆ จะทราบที่จากแพทย์แล้วว่า คุณพ่อจะก๊องจากลูกไปในไม่ช้า ลูกทุกคนมีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจรับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า เมื่อกลับจากโรงพยาบาลพร้อมหน้ากันแล้ว ได้ปรึกษาหารือกันว่า ใครจะทำหน้าที่อะไรบ้าง พี่สาวมีสมทบนี้ทักเล่มหนา หน้าแรกเขียนหน้าที่ของพวกน้องๆ แต่ละคนไว้ แต่แล้วครั้นเมื่อเวลานั้นมาถึงเวลาที่คุณพ่อจากลูกไปจริงๆ ความเสียใจอย่างสุดซึ้ง ความเสียสยใคร่ติดตามให้กลับคืนมา ความทุกข์โศกของพวกลูกๆ ยากเกินที่จะบรรยาย ทุกคนเศร้าโศกตกตะลึงล้มหน้าทีที่เตรียมกันไว้หมด นึกไม่ออกว่าจะต้องทำอะไรก่อน

ราวกับคุณพ่อจะรู้อย่างใจของพวกลูก คุณพ่อได้เคยสั่งการไว้เรียบร้อยถึงความเจ็บความตายของท่านเอง ก่อนไปโรงพยาบาล ท่านสั่งไว้ทุกอย่าง พูดถึงความตายของท่านราวกับเป็นเรื่องธรรมดา โดยปกติคุณพ่อเป็นคนกล้า ก้าวใจเข้มแข็ง ไม่เคยย่อท้อต่อเรื่องใด แม้ในวาระสุดท้ายที่ท่านเคื่องข้องสู้กับโรคร้ายไข้เจ็บ หมอเองถึงกับบอกว่า “ท่านทรหดจริงๆ” แต่ในที่สุดอายุของท่านมากแล้ว ทั้งเป็นโรคที่ไม่มีใครสามารถรักษาให้หายได้ ไม่ว่าจะวัยใด ๆ คุณพ่อจึงพ่ายแพ้ จากพวกลูก ๆ ไป.....

ใครๆ ก็พูดว่า เป็นเขารมแล้วที่อายุของท่านยืนยาวถึงเพียงนี้ แต่ลูกๆ ใจคุณพ่อก็ ความใจแข็งของท่านเมื่ออยู่ตลอดเวลา อายุไม่เปลี่ยนแปลงกำลังใจอันแข็งแกร่งของคุณพ่อได้ บื้อยาวนานไม่มีความหมายสำหรับคุณพ่อ คุณพ่อไม่เคยยอมเป็นเคนชราหรือเป็นคนเจ็บที่ห้องฟังก้อน เมื่อลูกๆ ต่างก็เติบโตแยกครอบครัวไปแล้ว ต่างคนต่างมีบ้านอยู่ของตนเองในที่ที่คุณพ่อแบ่งให้ ใครจะอ้าแขนให้คุณพ่อไปอยู่ด้วยเพื่อได้ปรนนิบัติท่านใกล้ซีกสักเพียงใด คุณพ่อก็ไม่ฟัง ท่านพูดว่า “ถ้าพ่อยังมีชีวิตอยู่ ต้องขออยู่อย่างเบื่อนิสระ ถ้าพ่อตายแล้ว จะเอาไปไหนก็ไป” ท่านพอใจและเบื่อนิสขุท

จะจัดการอะไร ๆ ของท่านเอง ไม่เคยเอ่ยปากขอร้องใคร ไม่เคยยอมรับคำแนะนำจากใคร จนวาระสุดท้ายเมื่อคุณพ่อเจ็บหนักลูกทุกคนจึงได้มีโอกาสรับใช้ใกล้ชิด และขอบคุณพ่อมีความสุขเมื่อเห็นลูกหลานเข้าใกล้หอมล้อมท่าน ถ้าพยาบาลพิเศษขอให้ทำอะไร ไม่ยอมทำ ลูกอ่อนวอนคุณพ่อกอแงทำใจทำ เพื่อเอาใจลูก

เมื่อคุณพ่อจากไปแล้ว ลูกทุกคน พุดเหมือนกันหมด ต่างก็บ่นกันเองว่า “เราไม่ควรทำอย่างนั้น เราไม่ควรทำอย่างนั้น” ล้วนแต่เสียใจที่ได้เคยชกใจพ่อ ล้วนแต่สงสาร เห็นใจพ่อ คุณพ่อเป็นคนรักลูกเสมอ และเป็นสุภาพบุรุษอย่างแท้จริง ด้วยความเป็นสุภาพบุรุษของท่าน คุณพ่อเห็นห่างและเกรงใจ เมื่อลูกสาวเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่เคยล่วงล้ำเรื่องส่วนตัวของลูก ถ้าคุณพ่อเป็นห่วงลูกมาก ๆ ท่านก็บ่นกับลูกคนอื่น แล้วเราก็มายกกันเอง โดยปกติคุณพ่อเป็นคนเงียบ อารมณ์ท่านสงบอยู่เสมอ เพื่อน ๆ ที่ได้พบคุณพ่อมักจะพูดว่า “คุณพ่อเป็นทหารได้อย่างไร ในเมื่อคุณพ่อดูสุภาพและเป็นคนสงบเหลือเกิน”

คุณพ่อเป็นคนซื่อสัตย์ ซื่อตรงในหลักการ เมื่อท่านยังรับราชการอยู่ เป็นผู้ชอว่า ซื่อตรงและเข้มแข็งยิ่งนัก ความบึกบึนให้เหมาะสมกับเหตุการณ์และบุคคล ความโลเลเอาตัวรอด ไม่มีในตัวท่าน และท่านเป็นคนขยัน มีความรับผิดชอบต่องานการตลอดเวลาที่รับราชการอยู่ ตั้งแต่เข้าเป็นนักเรียนนายร้อยทหารบก จนออกจากประจำการกว่า ๔๐ ปี มีวัชเหยุราชการไม่ถ้วน เมื่อท่านมาช่วยทำงานสภากาชาดในระยะหลัง คุณหญิงเชอซัน บุนนาค เล่าว่าตลอดเวลาที่เป็นกรรมการสภากาชาด ๒๘ ปี ท่านไม่เคยขาดการประชุมสักครั้งเดียว

สิ่งที่คุณพ่อกลัวขุ่นลูก ๆ มากตั้งแต่เด็กจนโตก็คือ การตรงต่อเวลา และตรงต่อการทำงาน ตั้งแต่เด็กมา โทษที่หนักที่สุดของลูกก็คือ การไม่ไปโรงเรียน พวกน้องชายถูกขังในโรงรถบ่อยที่สุด และขังอยู่ตลอดเวลา ถ้าแก่โรงเรียน แม้เมื่อพวกเขาโตแล้ว ทำงานกันแล้ว ถ้าใครหยุดงาน แล้วเดินไปให้ท่านเห็น ก็จะต้องถูกชกอย่างละเอียดลออ ถึงเหตุผลของการไม่ไปทำงาน ท่านพูดว่า “ถ้ายังเดินเล่นได้ ก็ต้องไปทำงานไหว”

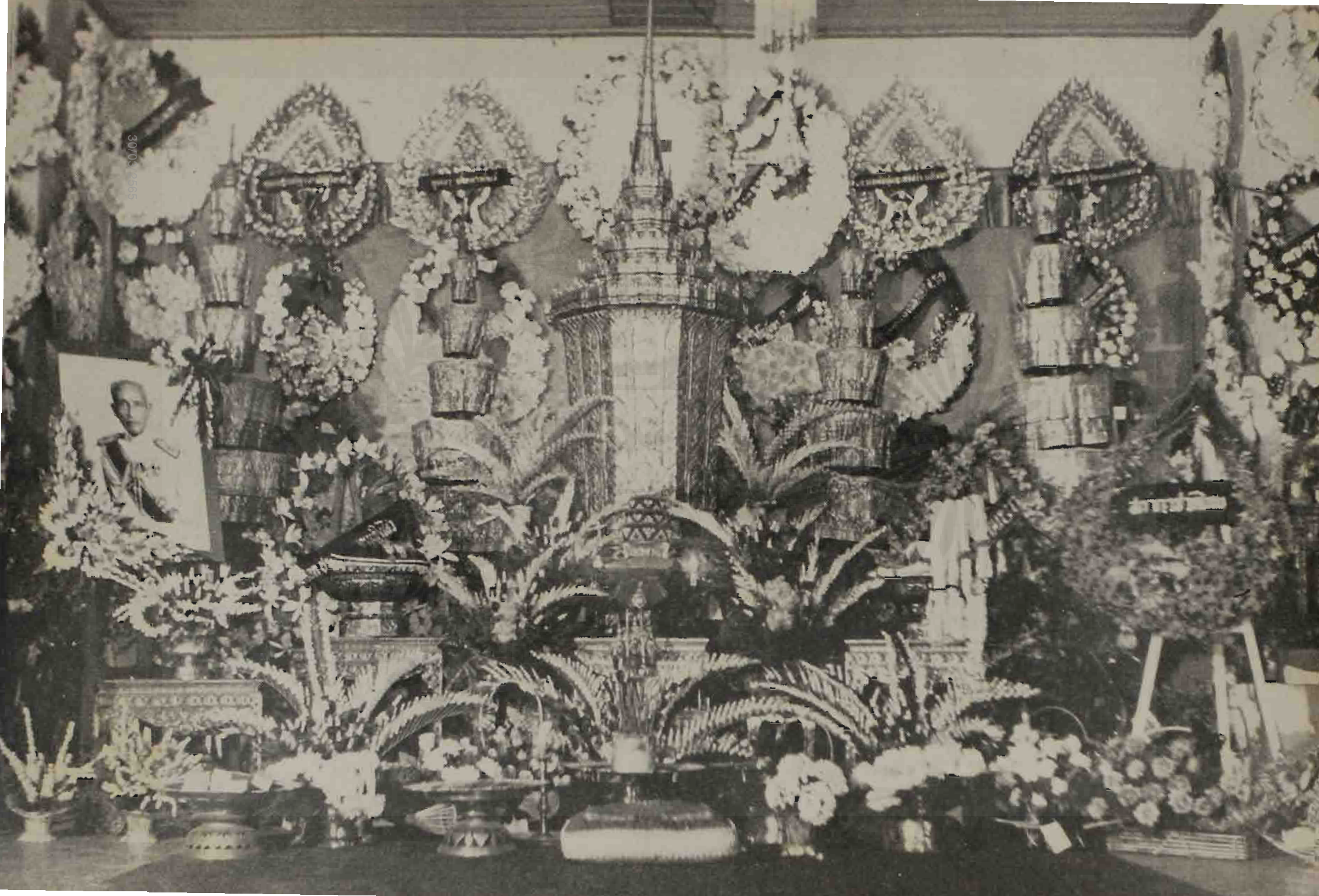
ลูกสังเกตเห็นว่า คุณพ่อเป็นคนทีเพื่อนและบุคคลทั่วไปรักใคร่นับถือ ตัวท่านเองก็เป็นคนซื่อตรงและรักเพื่อน ท่านเป็นคนอ่อนน้อม และนับถือผู้ที่มั่งคั่งสูงกว่าท่าน เมื่อยังเด็ก ลูกจำได้ว่า เมื่อใดที่ท่านเจ้าคุณเกล้าโหมราชเสนา นายเก่าของท่านมาเยี่ยมถึงบ้าน คุณพ่อก็องรับเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ใส่เสื้อนอกลงมารับท่านถึงประตูใหญ่ ท่าทางของคุณพ่อที่ปฏิบัติก่อนนายค้ออ่อนน้อม แสดงความเคารพอย่างจริงใจ ในระยะหลังนี้ ผู้ที่คุณพ่อเคารพนับถือมากที่สุดคือท้าวเจ้าพระยาตรีธรรมาธิเบศ ซึ่งคุณพ่อได้ร่วมงานใกล้ชิดกันในสภากาชาด เมื่อคุณพ่อเจ็บทำไม่ได้แสดงความห่วงใย กรุณาไปเยี่ยมหลายครั้ง ในการพิมพ์หนังสือเล่มนี้เพื่อเป็นอนุสรณ์ในงานศพของคุณพ่อ ลูกจึงได้ไปกราบขอคำไว้อาลัยจากท่าน ซึ่งท่านก็กรุณารับเขียนให้ด้วยความเต็มใจ เพราะท่านรักคุณพ่อ ลูกๆ ก็รู้สึกเป็นเกียรติแก่คุณพ่อ และเป็นเพราะคุณแก่พวกลูกเป็นอย่างยิ่ง

เหนือสิ่งอื่นใด คือความจงรักภักดีต่อองค์พระมหากษัตริย์และพระราชวงศ์ ซึ่งฝังอยู่ในสายเลือดของคุณพ่อ เมื่อใดที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินผ่านหน้าบ้านไปทางถนนพหลโยธิน คุณพ่อต้องคอยออกมาต้อนรับเสด็จ ด้วยความเคารพอยู่หน้าบ้านทุกครั้งไป ไม่ว่าจะเวลาใด ถึงแดดจะร้อนเจ็ด หรือฝนจะตกหนัก คุณพ่อก็เฝ้าคอยเป็นชั่วโมง เพื่อรับเสด็จ

ในวันที่คุณพ่อจะถึงอนิจกรรม คือวันอาทิตย์ที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๐๘ นั้น ตอนเช้าท่านเรื่องสมุหราชองครักษ์ได้มาเยี่ยมที่โรงพยาบาล บอกกับพวกลูกๆ ที่เฝ้าอยู่ว่า เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถได้เสด็จพระราชทานปริญญาที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ขณะที่เสด็จผ่านหน้าบ้านนั้น สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถได้รับสั่งถามท่านเรื่องสมุหราชองครักษ์ว่า "เจ้าคุณเป็นอย่างไบบ้าง" เมื่อท่านเรื่องสมุหราชองครักษ์เล่าให้ท่านฟังแล้ว แต่คล้ายจะมีอุปสรรคพิเศษอย่างใดที่ทำให้คุณพ่อได้เข้าข้างในพระมหากษัตริย์คุณด้วยความปราบปลื้มยินดีเป็นอย่างยิ่ง ในวันที่ ๕ เอง เวลาบ่าย ๓ โมง คุณพ่อก็จากไปอย่างสงบ

โกศศพ พลโท พระยาอภัยสงคราม
ณ ศาลาดำรงธรรม วัดเทพศิรินทราวาส

30706 09665

Mr. J. W. [unreadable]

พวงมาลา (ซ้ายจากรูป) ของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

ทรงพระกรุณาพระราชทานในงานบำเพ็ญกุศลสัตมวาร

30/03/2565

30/03/2565

30/03/2565

ธิดาของ พลโท พระยาอภัยสงคราม

30/03/2565

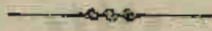

30/08/1965

พงศาวดารจีน

เรื่อง ชิกกักไซฮัน

เดิมพงศาวดารเมืองจีนชิกกักไซฮันเท่าสามก๊ก แปลออกได้ความว่า ยังมี
 พระเจ้าจิวหมกฮ่องครองราชสมบัติในเมืองทวักกัจวเป็นเมืองหลวง มีเมืองใหญ่เจ็ดเมือง
 คือเมืองเจ้ เมืองฉือ เมืองเอียน เมืองเตียว เมืองงย เมืองหั้น เมืองจัน หัวเมือง
 ใหญ่ทั้งเจ็ดคนมีบุตรชาย ต้องเอาไปถวายพระเจ้าจิวหมกฮ่องเป็นจ่านำต่างตัวเมืองละคน
 ครั้นหน่วยเหนียมเป็นเจ้าเมืองจัน มีบุตรชื่อกีเซ่ง กีเซ่งมีบุตรชื่อเจาหู่ ครั้นหน่วยเหนียม
 ตายแล้วกีเซ่งโตเป็นเจ้าเมืองจัน จึงให้เจาหู่บุตรไปเป็นขุนนางอยู่ในพระเจ้าจิวหมกฮ่อง
 ณ เมืองทวักกัจว

พระเจ้าจิวหมกฮ่องมีมาแปลมา ๆ หนึ่งชื่อเจอะตี แปลว่าปราบแผ่นดิน ตัว
 หนึ่งชื่อพานอู ว่าผิวเนื้อลายควงาม ตัวหนึ่งชื่อผุนเสียว ว่าราวจะไปได้บนอากาศ
 ตัวหนึ่งชื่อเทียวเก้ง ว่าเร็วหาตัวเปรียบมิได้ ตัวหนึ่งชื่อยุย ว่าอาจในกลางศึก ตัว
 หนึ่งชื่อเทียวก่อง ว่าถ้ำไปในเวลากลางคืนเห็นสว่าง ตัวหนึ่งชื่อเทงบู ชี้ไปตั้งจะเข้า
 หมอกออกเมฆได้ ตัวหนึ่งชื่อกวเอ็ก ว่าคงมปักบันได้ ถ้าพระเจ้าจิวหมกฮ่องจะมีทีเสด็จ
 ไปแห่งใด มาแปลมานสำหรับเทียมรถ พระเจ้าจิวหมกฮ่องเห็นว่า เจาหู่บุตรกีเซ่งเจ้าเมือง
 จันมีสติปัญญา จึงตั้งให้เป็นขุนนางที่ปรึกษาสำหรับรักษาพระองค์

ครั้งหนึ่งพระเจ้าจิวหมกฮ่องเสด็จทรงรถเทียวประพาส ไปถึงที่ตำบลหนึ่งมี
 ภูเขาช่อซุนหลุนเป็นทสนุก เสด็จเทียวประพาสชมเขาอยู่ ยังมีนางเทพธิดาองค์หนึ่งออก
 รับเชิญให้เสวยเครื่องทิพย์โอชารส พระเจ้าจิวหมกฮ่องครั้นได้เสวยทิพย์อาหาร ก็เปลือกเปล็น
 พระทัยไมคดที่จะกลับคืนพระนคร อยู่ภายหลังเอียนฮ่องเจ้าเมืองชิวจี้คักกบฏ เตรียมกอง
 ทหารจะยกไปชิงเอาราชสมบัติพระเจ้าจิวหมกฮ่อง ขณะนั้นนางเทพธิดารูเห่ จึงแจ้งแก่
 พระเจ้าจิวหมกฮ่องว่า เอียนฮ่องเจ้าเมืองชิวจี้คักกบฏร้ายต่อพระองค์ ขอเชิญเสด็จ

ทันปลุกไทกั๋งผู้แล้วแลขนไปเห็นเม้งกรพนักเสองควบเขือตักประมาดเครูหนึ่งกัสนุไป
ครนนางมีครรภักถวนเทศมาสกลอศบุตรออกมาเป็นชายรูปปร่างงามสะอาด เกมข้างซ้าย
มีจุกคำเจ็ดสิบสองเมต บิดาให้ชื่อเล่าป้ง

ฝ่ายพระเจ้าจันเจียวอ่องครองราชสมบัติในเมืองจัน มีจุกคำเวบจะให้เขตแดน
กว้างขวาง แล้วโกรธว่าเตียวอ่องเป็นผู้เออไม่มาคั้นเบ้ จึงจักทัพให้อองเจียน อ่องเช็ก
ฮองซุนคือหลานเธอชื่ออหิยานุคนสิบหมื่นแยกไปตีเมืองเตียว ครนแยกมาถึงปลายเมือง
เตียวให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ จึงให้ทหารไปสอยคแนมข้าวกัจการ ทหารไปสืบได้ความกลับมา
แจ้งว่า แต่ค่ายซึ่งตั้งอยู่จะไปถึงแม่น้ำ มีเมืองหน้าด่านชื่อเมืองเจียงหอยอยู่ทาง
ประมาณห้าร้อยเสน เห็นประตูเมืองหน้าคอยู่ทางทิศ ทหารรักษาหน้าทีเซ่งเทินไว้มัน
คง ธงที่ปักบนเซ่งเทินจารึกอักษรว่าหล็กเกชก

ฝ่ายอองเจียนแจ้งความ จึงปรึกษานายทัพนายกองทงป่วงว่า เซรวอยหล็กเกชก
จระตัว จึงให้ทหารรักษาหน้าทีเซ่งเทินมั่นคง ผู้คนเรายกมากยังอดโรย ครนจะเข้า
โจมตีถ้าไม่ได้อก็จะเสียทีแก่หล็กเกชก จำจะตั้งมั่นไว้บำรุงทแกล้วทหารใหม่กำลังก่อน จึง
จะแ่งคนให้เข้าไปสืบการ ถ้าได้ทีแล้วจะตีให้ได้โดยง่าย

ฝ่ายหล็กเกชกแจ้งความว่า กองทัพเมืองจันยกถ่วงแฉกเข้ามา จึงกำชับทหาร
ให้รักษาหน้าทีเซ่งเทินเป็นเสามารถ แล้วแ่งหนังสือให้คนเข้หมเร็วไปแจ้งความในเมือง
เตียว คนใช้รับหนังสือแล้วกรบไป ครนถึงเมืองเตียวส่งหนังสือให้หล็กเสียงยี่ ๆ จึงเข้า
ไปเฝ้าแจ้งข่าวทัพซึ่งหล็กเกชกบอกมาทุกประการ เตียวอองครนรู้ว่าจันเจียวอ่องให้ออง
เจียนอ่องฮืออหิยานุคนพลมาตั้งอยู่แฉกแม่น้ำเจียงหอย จึงปรึกษาขุนนางทงป่วงว่า ทหาร
ชาวเมืองจันเข้มแข็งนัก แล้วอองเจียนก็เป็นคนเมสคปัญญา เมืองเราไม่มีผู้ใดที่จะต้าน
ทาน จำจะคิดตักศึกโดยอุบาย ขุนนางทงป่วงจะเห็นประการไบบ้าง ขณะนั้นหล็กเสียงยี่
ขุนนางผู้ใหญ่จึงว่า ทัพชาวเมืองจันยกถ่วงแฉกมาครนคนแฉกยังมีอดโรยอยู่ เห็นว่า
จะไม่รู้แห่งหนทางที่สำคัญของเราซึ่งจะรบศึก ขอให้แต่งทหารคุมคนสองหมื่นยกออกไป
ตั้งเป็นกองซุ่มอยู่ข้างทางภูซ แล้วจักทัพออกรับหน้าแ่งกันเป็นกองล่อ ให้ข้าศึกถ่วง
ถลันเข้ามาตามทางทัพซุ่มสองข้าง จึงตีกระหนาบเห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย เตียวออง

ไ้^{๒๕} ฟงหลินเสียงยก^{๒๕๕} เห็นชอบ จึงส่งให้กองซุนเขียนกับอู๋โหลคุมทหารสองหมื่นยกไปตามทางภยเป็นกองซุ่ม แล้วแต่งให้เหลียมโกเป็นแม่ทัพคุมคนห้าหมื่น ให้อองของเป็นเป่าซู่ที่ปรึกษา ให้อุนหลุนเป็นเผียนแจียงนายทหาร นายทัพนายกองค้ำนำลาออกมาจัดการแล้วยกไปถึงแม่น้ำเจียงหออ เหลียมโกจึงส่งคนใช้ให้ไปบอกหลี่เกซวกให้ยกกองทัพในเมืองออกมาบรรจบกัน

ฝ่ายหลี่เกซวกแจ้งความ จึงขับทหารรับยกออกมาบรรจบทัพเหลียมโก เหลียมโกครนยกทัพข้ามแม่น้ำเจียงหออไป จึงให้ทหารตั้งค่ายมั่นลงไว้ท้ายเขาช่องแคบ แล้วให้อุนหลุนไปซุ่มคอยปล้นชิงเสบียงอาหารอยู่หลังค่ายข้าศึก ครั้นเวลารุ่งเช้าเหลียมโกก็ขึ้นมาพาทหารเดินตามทางไป

ฝ่ายอองเจียนเมืองจะยกเข้าตีเมือง จึงส่งให้อิทธิอยู่รักษาค่าย แล้วยกทหารเป็นกระบวนทัพไปทางประมาณร้อยเส้น พบทัพเหลียมโกออกมา พอทหารรอกันอยู่ทั้งสองฝ่าย เหลียมโกจึงขับม้าเข้าชนไปหน้าทหาร อองเจียนเห็นทหารเหลียมโก ก็ขับม้าชนมาชนอยู่กลางทหารทั้งปวง เหลียมโกจึงร้องถามว่า เตียวอองเจ้าเรากับเจ้าท่านก็ยังไม่มีข้อขัดเคืองแก่กัน ฉันทจึงให้ยกทัพล่วงแดนเข้ามาจะประสงค์สิ่งใด อองเจียนจึงตอบว่า อันประเพณีแผ่นดินสืบมา ผู้ซึ่งกินเมืองน้อยต้องไปขึ้นแก่เมืองใหญ่ นี้เจ้าเมืองของท่านมิได้ไปอ่อนน้อมจึงให้ยกมาตีเมืองท่าน ถ้าแต่งคนให้คุมเครื่องบรรณาการไปค้ำนำตามประเพณี จึงจะยกทัพกลับไปเมืองจีน เหลียมโกได้ฟังก็โกรธขับม้าราทวนเข้ารบจะแทงอองเจียน อองเจียนรบด้วยง้าวได้สามสิบเพลง เหลียมโกเกล้งชักม้าถอยหนีทำที่พาดคนให้แตก อองเจียนเห็นผิดทำนองศึกครังใจว่าเหลียมโกคนหนุ่มฝีมือเข้มแข็ง รบกับเรายังไม่ทันจะเสียชักม้าหนีชะรอยจะเป็นเกลอุบายแกล้งจะให้เราได้ เป็นมั่นคง คิดเกรงอยู่จึงรอม้าไว้

ฝ่ายอองเฮ็กซึ่งเป็นปลัดทัพยืนมาอยู่บนเนินเขา เห็นข้าศึกเสียที่อองเจียนมิได้ให้ทหารติดตาม อองเฮ็กก็ขับม้าพาทหารออกไล่เหลียมโก อองเจียนร้องห้ามอองเฮ็กไม่ฟัง จึงขับม้าติดตามอองเฮ็กไปทันถึงช่องแคบ

ฝ่ายกองขุนเขียนกับอุยโห ซึ่งตั้งกองซุ่มคอยอยู่สองข้างทางเห็นได้ทีแล้วไล่
 พวกทหารเข้ารบระดมตีกระหนาบ เหลี่ยมโกโต้ก็มันจึงให้ทหารรบประจัญหน้าไว้ ทหาร
 ทั้งสามกองกระดมยิงเกาทัณฑ์พุ่งศัสตราวุธเป็นสามด้าน อองเจียนกับอองเช็กไล่วิ่ง
 เข้าไปถึงช่องแคบ ต้องศึกกระหนาบรพลแตกกระส่าระสาย ทหารซึ่งตามมากยังมีพร้อม
 กัน เหลือกำลังที่จะสู้รบ ก็ถอยกลับหนีออกมาได้ ไม่เห็นทหารเหลี่ยมโกโต้ติดตามมา
 จึงรอม้าไว้คอยรับคนซึ่งแตกกระจัดกระจาย รวบรวมได้ประมาณสามหมื่นเศษ ให้ตั้ง
 ค่ายอยู่ที่ท้ายเขาคอยรับทัพชาวเมือง

ฝ่ายเขียนเจียงฮานเหลียนซึ่งไปซุ่มอยู่หลังค่ายอิฮัน ครั้นเห็นทหารในค่ายเบา
 บางลงยกทัพเข้าตีค่ายได้ ไล่ฆ่าฟันคนซึ่งรักษาค่ายล้มตายแตกหนีไป จับตัวอิฮันได้
 แล้วให้เอาไฟจุดจงข้าวเผาค่ายเสียสิ้น จึงคุมตัวอิฮันไปส่งให้แก่เหลี่ยมโกโต้

ฝ่ายทหารซึ่งอยู่รักษาค่ายแตกหนีไปพบอองเจียนจึงบอกความว่า มีกองทัพ
 ใหญ่ยกมาตีค่ายแตกแล้วจับตัวอิฮันได้ เอาไฟเผาค่ายแลเสบียงอาหารเสียสิ้น อองเจียน
 แจ้งความตึงเนกตกใจจึงปรึกษากับอองเช็กว่า ครั้นเราเสียทัพขาดจับหลานพระเจ้าจัน
 เจียวอองไปได้ ผิดข้อใหญ่เป็นสองโทษ ครั้นจะคิดทำศึกไปไม่ทันได้ตัวอิฮันเดกไปอยู่ใน
 เงื้อมมือเตียวอองสุกที่จะผ่อนปรน ทหารแลเสบียงก็เออจะทำการไปมิตลอด เราจำจะ
 ถอยทัพกลับไปเฝ้าพระเจ้าจันเจียวออง แม้ไม่ครณาฆ่าเสียก็จะตายตามโทษในอาญาศึก
 ถ้าไปรบเลี้ยงไว้คงจะได้กลับมาตีเมืองเตียวเก้แก่น ซึ่งเราจะล่าทัพครั้งจะไว้ใจไม่ได้
 จึงให้เล้าบั้งกับมอสิ่วคุมทหารสามพันแบ่กองหลัง แล้วก็เลิกทัพกลับไปถึงเมืองจัน สอง
 นายเข้าไปเฝ้าทูลเหตุซึ่งแตกทัพขาดจับฮองฮันไปได้ พระเจ้าจันเจียวอองแจ้งว่า
 เสียอิฮันเฝ้าหลานการศึกก็เสียหมา จึงว่ามิงหังสองไปทำการศึกก็เสียที่ จนชาวเมืองเตียว
 จั๊บลานกไป ได้ยังจะเข้ามาให้กูเห็นหน้าอกแล้ว แล้วส่งทหารเอาตัวอองเจียนอองเช็กไป
 ตัดศีรษะเสีย

ฝ่ายฮันกั๊กกูเราชบุตรเป็นไทจู้ จึงทูลว่าอองเจียนเป็นทหารเอกอยู่ในเมืองจัน
 คุมฝีมือค่าความชอบไว้เบบอันมาก ซึ่งจะให้ประหารชีวิตอองเจียนเสียเนน เหมือนหนึ่ง

ตั้งแขนซ้ายขวาของพระองค์ ถึงจะเสียอิหยีนบุตรข้าพเจ้าไปนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่อาลัยเท่าจะ
 เสียองเจียน พระเจ้าจั้นเจียวอ่องได้ฟังอันก่อกวนทูลตงหนักค้อยคลายความโกรธ จึงสั่ง
 ให้ถอดอ่องเฮ็กเป็นไพร่ แต่อองเจียนนั้นให้เป็นขุนนางผู้น้อย ถ้ามีความชอบต่อภายหลัง
 จึงจะชุบเลี้ยงชนตงเกา พระเจ้าจั้นเจียวอ่องจึงปรึกษาขุนนางว่า ครั้นนี้เราจงดักทัพ
 ไว้ จะคิดเอาตัวอิหยีนมาให้ได้ก่อน ท่านจะเห็นเป็นประการใด ขุนนางทงปวงจึงทูลว่า
 ซึ่งจะคิดทำการศึกเอาอ่องชุนอิหยีนมานั้นเห็นจะได้โดยยาก จำจะคิดแต่งหนังสือให้คน
 มีสติปัญญาไปว่ากล่าวเบี่ยงทางไมตรีผ่อนชีวิตอ่องชุนอิหยีนไว้ก่อน ถ้าคิดไปตีหัวเมือง
 ทงปวงได้รพลมากแล้ว ทำไม้กับเมืองเดียวก็จะกลัวมีอาจที่จะแข่งอยู่ได้ เห็นจะส่งอิหยีน
 คืนมาเมืองเรา พระเจ้าจั้นเจียวอ่องได้ฟังเห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือเป็นทางไมตรี
 แล้วให้ทางไสมากำชับสั่งการทงปวงแล้วส่งหนังสือให้ งูเส็กค่านับรับหนังสือลามายนม
 พาทหารที่ร่วมใจไปเมืองเดียวตามสั่ง

ฝ่ายเหลียมโกมีชัยชนะ จึงแบ่งทหารให้อยู่ช่วยเหลือเกชกรักษาเมืองเจียง
 หอ ครั้นเวลารุ่งเช้าให้ทหารคุมตัวอิหยีนเล็กทัพคนเข้าเมืองเดียว เหลียมโกจึงพาอิหยีน
 เก็กไปอยู่แต่ภายนอก ตัวเหลียมโกกับนายทหารทงปวงเข้าไปเฝ้าทูลความตามไต่รบกับ
 อองเจียนแม่ทัพ จนจับอิหยีนหลานเจ้าจั้นเจียวอ่องได้ให้เตียวอ่องฟังทุกประการ เตียวอ่อง
 แจ้งว่าจับอิหยีนได้ก็ใจนุก จึงให้บำเหน็จแก่นายทัพนายกองตามลำดับผู้ใหญ่ผู้น้อย แล้ว
 ให้หาตัวอิหยีนเข้าไปเฝ้า จึงร้องประกาศกับขุนนางด้วยเสียงอันดังว่า บุของอิหยีนให้ยก
 มาทำศึกแก่เมืองเรา หมายถึงเอาชีวิตแลสมบัต ครั้นเราจับหลานเจ้าเมืองได้ควรจะให้
 ฆ่าเสีย หลานเสียงยจึงทูลว่าซึ่งจะฆ่าอิหยีนเสียเนกควรอยู่ แต่เมืองเราทงกวนนรพลแล
 ทหารมีฝีมือกันน้อย เมืองจั้นหนมีเขตแดนกว้างขวางคงจะมีความพยายาม เห็นไม่ช้าคง
 จะยกกองทัพมาตีทัพขับเคี่ยวไปกว่าจะได้ชัยชนะ เมืองเราก้เห็นจะไม่มีความสุข ขอให้
 เอาอิหยีนไว้เหมือนตัวจันหาเห็นทัพเมืองจั้นจะไม่ยกเข้ามา เตียวอ่องเห็นชอบด้วยจึงสั่งให้
 งดอิหยีนไว้ไว้ส่วน

ฝ่ายงูเส็กมารับมาถึงเมืองเดียวจึงบอกผู้รักษาประตูว่า เราเป็นทูตมาแต่เมืองจั้น
 จะเข้าไปเฝ้าเตียวอ่อง นายทหารจึงเข้าไปแจ้งความแก่เตียวอ่องว่า งูเส็กถือหนังสือมาแต่

เมืองจีนจะเข้ามาแจ้งขอราชการ เตียวอ่องจึงให้หาตัวงูใส่เข้ามาเผา งูใส่คานับแล้วจึงส่งหนังสือให้เตียวอ่อง ๆ กลืนหนังสือออกอ่านได้ความว่า จินเจียวอ่องให้มาถึงเตียวอ่อง ว่าเมืองจีนกับเมืองเตียวร่วมแซ่สืบมาแต่ก่อน ต่างคนต่างอยู่เมืองมิได้ไปมาชานาน แต่การครั้งนี้เป็นการประเพณีแผ่นดิน ก็จะทำให้เขตแดนกว้างขวางจึงเสียทางไมตรี ให้อิหยินหลานก้ากับทัพมา ทหารเมืองเตียวจับได้เหมือนชีวิตอยู่ในเงอมมือท่าน บัดนี้เรามีคิดคิดอ่านการที่จะตีเมืองเตียวสืบไป ขอให้ท่านปล่อยตัวอิหยินกั้นไปเมืองจีน จะได้เป็นทางไมตรีกันไปภายหลัง เตียวอ่องครั้นแจ้งในหนังสือแล้วเรียกงูใส่เข้าไปใกล้จึงว่า จินเจียวอ่องกับเราร่วมแซ่เดียวกัน แต่้วยกกองทัพมาทำศึกแก่เมืองเราหลายครั้ง จินเราจับตัวอิหยินไว้ก็มิได้ทำอันตราย บัดนี้เราแจ้งในหนังสือว่าจะแบ่งทองแผ่นเตียวกั้นแยกกัน ด้วยจะได้รักษาแผ่นดินให้เป็นสุข อันตัวอิหยินแบกเหลาทั้งสองฝ่ายจะเอาไว้ให้คุณแก่ย์ ถ้าได้วันเดือนใดเราจึงจะให้กั้นไปเมือง งูใส่จึงทูลว่า ถ้าเมืองใดมีท้าวทหารกล้าแข็ง ก็ยอมแต่งไปตีบ้านเมืองเอาเขตแดนให้กว้างขวาง การก็เป็นอย่างสืบมาไซ้จะเป็นแต่เมืองจีนนั้นหาไม่ ครั้นเมืองจีนกับเมืองเตียวเป็นไมตรีกันแล้ว ขอให้ท่านจงรักษาอิหยินไว้ให้ดี ถ้าอิหยินได้กั้นไปเมืองเมื่อใดจะขอขอบคุณท่านให้ถึงพันปี ถ้าใต้อองทำให้อิหยินสิ้นชีวิตมิได้กั้นไปเมืองจีน ถึงจะก่อกำแพงกันทั้งสี่ด้านท่านจะอยู่ไกลกลางก็ไม่พินอันตราย ถ้าเสียค่ายไพรบ้านพลเมืองของใต้ออง จงทำการการซึ่งเป็นไมตรีกันทั้งสองเมืองจึงจะชอบ เตียวอ่องได้ฟังจึงถามว่า ท่านอยู่เมืองจีนเป็นที่ขุนนางตำแหน่งใด งูใส่จึงว่าข้าพเจ้าเป็นแต่ขุนน้อย เตียวอ่องจึงสรรเสริญว่าท่านเมตตาบุญญาวิภาษากล่าวถูกต้อง ควรที่เจ้าจะใช้ ไม่เสียเกียรติยศชอบจะเลื่องเลือนทให้เป็นผู้ใหญ่ ว่าแล้วให้รางวัลแก่งูใส่พอสมควร จึงแต่งหนังสือตอบให้ฉบับหนึ่ง

ฝ่ายงูใส่รับหนังสือคานับแล้วกลับไปยังเมืองจีน ถวายหนังสือแก่พระเจ้าจินเจียวอ่อง แล้วทูลความซึ่งมาแต่เมืองเตียวให้ทราบทุกประการ พระเจ้าจินเจียวอ่องจับหนังสือกลืนออกอ่านดู มีความว่า เตียวอ่องคานับมา ด้วยข้าพเจ้าพึงใช้ครองเมืองทาบคิดลงทางไมตรีอยู่เอง ๆ มิได้ตัวของฮาจ ชิงใจว่าเป็นเมืองเออหมายพึ่งเมืองใหญ่ ซึ่งอิหยินตกมาอยู่นั้นจึงว่าหลานก้าให้คนนำรางวัลรักษาอยู่ แม้นวันใดเมื่อใดจึงจะคุมมาส่ง

ให้ครึ่งหลัง ครั้นอ่านแจ้งความแล้วเคื่องพระกษัตริย์ ก็คิดจะไคร่ยกกองทัพไปตีเมืองเตียว แต่อาลัยอยู่ด้วยหลานจึงออกโทโสไว้

ฝ่ายเตียวอ๋องเมืองไซไปแล้ว จึงมอบตัวอภัยนให้กงซุนเขียนแล้วว่า ท่านจงเบิกเอาทรัพย์สินของในท้องพระคลังไปบำรุงรักษาอย่าให้หนีได้ กงซุนเขียนก็คำนับลาแล้วออกมารับตัวอภัยนซึ่งแม่คนละครักเดินเคียงกันไปถึงถนนตลาด ขณะนั้นผู้ชายผู้หนึ่งแซ่ลิชื่อปุกอวยอยู่ ณ บ้านเอนเอียงเอียงในเมืองเตียว เมื่อรุ่นหนุ่มได้เป็นศิษย์กุกกเรียนคุณลักษณะ ครั้นใหญ่ขึ้นเป็นพ่อค้าเที่ยวค้าขายเดินมาพบอภัยนซึ่งมามากับกงซุนเขียน เห็นลักษณะจะได้เป็นกษัตริย์ จึงคิดว่าคนผู้นี้เหมือนสิ่งของอันประเสริฐไม่ควรจะตีราคา จึงเดินเข้าไปสะกิดถามว่ากงซุนเขียนว่า คนซึ่งมามาข้างหลังนั้นชื่อใด บ่าวกงซุนเขียนจึงบอกว่าชื่ออภัยน หลานพระเจ้าเมืองจันทน์จับได้ในกลางศึกรบสั่งให้นายเรากุมไว้ กงซุนเขียนพาอภัยนมา ณ บ้าน

ฝ่ายลิปุกอวยครั้นมาถึงบ้านเข้าไปหาบิดาจึงถามว่า ถ้าจะทำไรนาจะได้ผลเท่าใด บิดาจึงว่าถ้าฝนฟ้าตกจะได้กำไรสิบเท่า ลิปุกอวยจึงว่า จะซื้อหัวแหวนที่ตกเอามาตกแต่งขายจะมีกำไรเท่าไร บิดาจึงว่าถ้ารู้ว่าคุณดีจะมีประโยชน์ร้อยเท่า ลิปุกอวยจึงถามบิดาว่า ถ้าเชื่อกษัตริย์ตกไว้ จะช่วยทำนุบำรุงให้ได้ครองราชสมบัติจะจัดเป็นความชอบสถานใด บิดาจึงว่า ถ้าทำได้ดังนั้นจะมีความชอบยิ่งนัก ลิปุกอวยจึงว่าจะช่วยขายหัวแหวน จะทำไรไถนพินบวชการแรงคนแลประโยชน์แก่พ่อนับถวน เวลาวันหนึ่งเขาไปพบหลวงพระเจ้าเมืองจันทน์ชื่ออภัยนรูปทรงต้องลักษณะนานไปภายหลังจะมีบุญเป็นแน่ บิดาเห็นดียอมให้ไปตีหัวแหวนมาได้ เตียวอ๋องมอบให้กงซุนเขียนพาตัวมาไว้ ข้าพเจ้าพบที่กลางทางเห็นเขตก็นทระแก่ก็วิ่งออกได้ ข้าพเจ้าจะทูลสัพพัญญูกับกงซุนเขียนให้ท่านเลย แล้วจะคิดแก้ไขให้อภัยนได้กลับคืนไปเมือง

ฝ่ายลิปุกอวยจึงว่า กวกรวงนี้จะคิดทรมานหนอรกนถ ถ้าสมความคิดตลอดใจจะได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ แม้นไม่สมความคิดก็จะมีแก่เรา เจ้าจงตั้งรกรากกิจการให้ดีกว่า ลิปุกอวยจึงว่า ข้าพเจ้าเรียนคุณลักษณะ แต่ได้ทำมากรกว่าร้อยคนยังมีได้ผิดคนผู้หนึ่งมาสนาแล้วราศีกกลาธาณบิคาอย่าวิตกเลย แต่แนมนมาลิปุกอวยก็เที่ยวสืบเสาะไปหากคน

ทรกสนทกบกองซุนเซียน จึงพบผู้หนึ่งอยู่ที่ศกระวนออกเป็นแหงกายชื้อเบ็ก ลิปตอยจึง
 แต่งของกำนัลไปหากุยเบ็ก ว่าข้าพเจ้าเป็นพ่อค้าอยู่ในเมืองจะมาพังกาน ให้พา
 ข้าพเจ้าไปฝากตัวไว้กับกองซุนเซียน จะฟังบุญต่อไปภายหน้า กุยเบ็กจึงว่า พรงันท่าน
 จงจิตของกำนัลไว้ เราจะพาไปหากองซุนเซียน ลิปตอยก็กลับมาจากแพรกับหยกเป็น
 ของกำนัลชมเล่น ไปหากุยเบ็ก ๆ ก็พาลิปตอยไป คราเดงบ้านกองซุนเซียนกุยเบ็ก
 ไล่ลิปตอยนั่งอยู่ภายนอกตึก กุยเบ็กก็เข้าไปหากองซุนเซียนว่า บคนลิปตอยเป็นคนรัก
 ข้าพเจ้าจะมาฝากตัวพังกาน

ฝ่ายกองซุนเซียนได้ฟังกุยเบ็กว่า ก็ให้กุยเบ็กไปพาตัวลิปตอยเข้าไปในตึก
 ลิปตอยจึงยกสิ่งของเขาไปกำนัลกองซุนเซียน แล้วว่าข้าพเจ้าเป็นพ่อค้าจะมาฝากตัวอยู่
 พังกาน กองซุนเซียนจึงว่า ถ้าท่านเมธีระประการใดจงมาหาเราเถิด แล้วกองซุน
 เซียนให้แต่งโต๊ะเลี้ยงกุยเบ็กลิปตอย ๆ กินโต๊ะพลางพูดปราศรัยเป็นทีสบาย พอเวลา
 บ่ายกุยเบ็กลิปตอยกำนัลลากองซุนเซียนกลับมาบ้าน แคนเนาลิปตอยได้ของสิ่งใดก็มัวรส
 ก็เอาไปให้กองซุนเซียนเรื่อง ๆ คราเดงเดือนแจจขแหกเทศกาลกินขนมเจ้าง กอง
 ซุนเซียนเสงกินให้ให้ไปยกโต๊ะมาตงจึงชวนให้กินโต๊ะพูดปราศรัยกัน ลิปตอยจึงแกล้ง
 ถามกองซุนเซียนว่า ท่านผู้นี้ชื่อใดข้าพเจ้าไปมาไม่รู้จัก กองซุนเซียนจึงบอกกว่าชื่อ
 อีหยินเป็นหลานพระเจ้าเมียงจัน ลิปตอยก็ตกใจลอมตัวลงว่า ข้าพเจ้าเป็นแต่พ่อค้า
 จะนั่งร่วมกับท่านไม่สมควร ขยับตัวจะถอยลงมาเงงทศ กองซุนเซียนจึงว่า เราทั้ง
 สักคนรักใคร่กันสนทนา จึงเรียกมาจะให้กินโต๊ะพร้อมกัน อีหยินยกลิปตอยขึ้นนั่งกินโต๊ะ
 กับกองซุนเซียนแล้วพูดจากรันไปจนเวลาบ่าย กุยเบ็กลิปตอยก็ลากองซุนเซียนกลับมาบ้าน
 คราเรงเช้าลิปตอยจึงหยิบแพรกับเงินห้าสิบบักตงไปบ้านกองซุนเซียน เวลาหนเพอกอง
 ซุนเซียนเจ้าไปสัพเพา ลิปตอยก็เอาแพรเขาไปกำนัลอีหยิน แล้วว่าข้าพเจ้าเป็นพ่อค้า
 ได้มาเนงกินโต๊ะร่วมท่านอย่าถือโทษข้าพเจ้าเลย อีหยินจึงว่า เราเป็นคนโทษพลกับกัน
 เมืองมา ยศศักดิ์ก็เหมือนท่าน ๆ เขาของมาให้เราชอบใจท่านหาที่สุมมิได้ ลิปตอยไม่
 เห็นผู้ใดนั่งอยู่จึงกระซิบบอกอีหยินว่า ข้าพเจ้าตั้งใจมาจะเฝ้าพังกานเสงเสงของกำนัลไป
 เทียวกำนัล จงมาชอบกับกองซุนเซียนเพราะด้วยตัวท่านผู้เฒ่า อีหยินความกิตของ

ข้าพเจ้ายังลึกลงอยู่ หมายถึงฟังบุญท่านควรจะพูดในที่ลับ อีหยินได้ฟังลึปก้อยพูดตั้ง
 นนเกหัวเราะ แล้วจึงว่าถ้าท่านได้ที่เราจะฟังท่านอีก โฉนท่านกลับว่าจะมาฟังเราเป็น
 คนโทษไม่เห็นสม ว่าแล้วก็ชาวเลปก้อยเข้าไปในที่ลับ ลึปก้อยจึงว่าข้าพเจ้าไปเที่ยว
 คำขาย รู้ว่าพระเจ้าบุเป็นเจ้าในเมืองจีน อันกักกุนบิดาท่านเป็นใหญ่มีบุตรถึงยี่สิบเศษ
 ตัวท่านเป็นบุตรกลางหามารดาไม่ ข้าพเจ้าคิดจะแก้ไขท่านให้โตกลับไปเมือง ถ้าพระ
 เจ้าจีนเจียวอองสนพระชนม์ลง อันกักกุนก็คงจะได้ครองเมืองจีนพี่น้องของท่านจะชิง
 กันแบบเทใหญ่ ตัวท่านมาตกอยู่เมืองนี้ด้วยความยากทำใจจริงจะได้คืนไปแล้ว

อีหยินได้ยินคำลึปก้อยว่า ก็มีความอาลัยคิดถึงบ้านเมืองจึงตอบว่า คำ
 ของท่านพูดมาทางนี้ เรายินดีทั้งหนึ่งเอาทองคำแลหยกสิ่งของที่ตีมาให้แก่เรา ท่านจง
 ช่วยแก้ไขให้เราโตกลับไปเมืองเถิด คงจะแทนคุณท่านให้ถึงขนาด ลึปก้อยจึงว่า
 ข้าพเจ้าจะลาไปคิดการเมืองจีนก่อน ตัวท่านเล่าก็จนกันเขารักไม่มีสิ่งใดจะฝากไป
 ข้าพเจ้าตั้งใจจะฟังท่าน บรรดาสิ่งของมีอยู่ ณ เรือนจะขายลงได้ประมาณสักพันตำลึงทอง
 แม้นไปถึงเมืองจีนจะได้หยิบออกใช้กับจะคิดแก้ไขตัวท่าน แต่ข้าพเจ้าเกรงอยู่ว่าไม่รู้จัก
 ผู้ใดที่จะได้พาเรา ขอกองทัพมารับแล้วจะกลับมาพาท่านไป อีหยินได้ฟังลึปก้อยจึง
 ว่า ตัวเราอุปมาตั้งตกอยู่ที่มืด ท่านจะแก้ไขให้คืนไปเมืองนั้น คงเห็นดวงพระจันทร์
 พระอาทิตย์อันส่องสว่างในเมืองฟ้า ซึ่งท่านวิตกว่าไม่รู้จักใครเราจะบอกให้ นางห้าม
 ที่ชอบชัณษาสยบิศาเราเขาก็มีใจเอ็นดูชวนเราช่วยเลี้ยงชาวเมืองฉื่อ บิศาเราให้เป็นเหตุหยิน
 ใหญ่กว่าสนมทั้งปวง มีพี่สาวชื่อนางยงกวางตั้งร้านไว้อาศัยอยู่หน้าวังบิดาเรา ถ้า
 พบจะได้แจ้งความ จึงเขียนหนังสือสองฉบับส่งให้ลึปก้อย ลึปก้อยรับหนังสือแล้วจึง
 ว่า ข้าพเจ้าจะหาปืนแก้วไปถวายสองอันพอเป็นเสาคัญของท่าน แล้วหยิบทองให้อีหยิน
 เอาไว้ใช้ภายหลังหารอยตำลึง จึงกำชับว่าการอย่าให้แพร่งพรายได้ แล้วลึปก้อย
 คำนับลาอีหยินกลับมาหากงซุนเขียนบอกว่า ข้าพเจ้าจะลาไปเที่ยวค้าขายหลายเดือนจึง
 จะมา บิศากับภรรยาข้าพเจ้าขอฝากท่านไว้ด้วย กงซุนเขียน ได้ฟังลึปก้อยจึงว่าท่าน
 อย่าวิตกละเลย อยู่ภายหลังเป็นธุระเรกว่าท่านจะกลับมา ลึปก้อยก็ลากงซุนเขียนกลับไป
 บ้าน จัดสิ่งของใส่หามกับคนใช้สามคนออกจากเมืองเที่ยวไปถึงฝั่งแม่น้ำเจียงหยอ จึง

จิตสังของเบ้กำนัลเข้าไปกำนัลหลีกเทศก หลีกเทศกมิใจกรุณาสงว่าทำนเป็นกนเพียว
 คายาย แม่นสืบไปภายหน้าถ้ามีธุระทุกข์ร้อนสิ่งใดในเมืองเราจงมาบอกเราจะช่วย ดิปลุก
 อยู่ได้ฟังก็ดีใจ จึงลาหลีกเทศกออกจากเมืองมาข้ามแม่น้ำเจียงห่อไปสองคืน ถึงแม่น้ำ
 อยู่ไหลสายแควเมืองจิ้น ตั้งแต่ปลายแดนเข้าไปถึงเมืองจิ้นทางประมาณพันโยชน์ มี
 แม่น้ำแปดแห่งมีตงสามตง พันตงไปมีคานหาคาน ครั้นถึงเมืองจิ้นดิปลุกอยู่จึงเข้าหุยก
 อาศัยรานแห่งหนึ่งสืบตามหาทางของกวาง มพูดอกว่าตงตอกอยู่หน้าวังอันกักกู่ณ ดิปลุกอยู่
 แจ้งความแล้วหานายหน้าพาตน ไปบนตึกนางสองกวาง ดิปลุกอยู่หยิบเงินลับแทงกับแพรว
 อย่างคือออกมาค้ำบับ

ผายนางของกวางจึงถามว่าทำนนมมาแต่ไหน มีกิจธุระประการใดหรือ ดิปลุก
 อยู่จึงว่า ข้าพเจ้ายกบอหยินซึ่งตอกอยู่ในเมืองเตียวหน่า ได้ไปมาหากันชอบบอชมาสยัคคิด
 จะแก้ไขให้โตคี่นเมาเมือง ดิปลุกอยู่จึงแจ้งความหน้หลังให้ฟังทุกประการ แล้วส่งหนังสือ
 สองฉบับกับขิ่นแก้วให้นางสองกวาง ๗ รับหนังสือแล้วก็เข้าไปในวัง เล่าความแก่นางขัว
 เยียงฮูหยินตามคำดิปลุกบอก จึงส่งหนังสือให้แก่นางผ่นเองแล้วว่า ข้าพเจ้าทูกวางหนัก
 ชอบบอชมาสยัคแก่ใหญ่ แต่ยังไม่สืบบุตรคุดจอก ไม่ฟังแยมเป็นเทเจริญใจแก่นางผ่นผง แม่น
 หนานไปจะร่วงโรยเหี่ยวแห้งแมลงภู่ก็จะแรมร้างไป เหมือนตงตัวเจ้าทูกวางแจะหมายฟัง
 ผู้ใดเล่าก็ไม่เห็นใคร จงรับเอาฮูหยินไว้เป็นบุตรเลี้ยงเกลือกจะกลับมามีโตจากเมืองเตียว
 ถ้าพระเจ้าจิ้นเจียวอชิงหาบุญไม่ อันกักกู่ก็จะโตเป็นเจ้าแผ่นดิน ที่ใหญ่จะอยู่ยก
 บุตรทมมารดา ถ้าชอบที่จึงขอค้ำอันกักกู่ยกที่ใหญ่ไว้กับบอหยิน นางขัวเยียงฮูหยิน
 เห็นชอบด้วย จึงกลหนังสือออกอ่านโตความว่า ข้าพเจ้ายินขอค้ำบมาถึงทำน
 ด้วยข้าพเจ้าตอกไปอยู่เมืองเตียวโตความทุกขเวทนแแจ้งมาแก่ดิปลุกอยู่สน ขอทำนโตกรุณา
 แก่ข้าพเจ้าน่าหนังสือแลข้อความบอกแก่พระบิดาให้ทราบ แล้วช่วยจัดแจงให้ดิปลุกอยู่
 กลับไปโตยเร็วจะได้คิดการกลับมาเมือง ถ้าขัวตงข้าพเจ้ายังมีอยู่ตราบโตจะโตใจล่องกุน
 ทำน ครั้นเวลาเย็นอันกักกู่กลับมาจากสวนเขาสูที่ข้างใน นางขัวเยียงฮูหยินไปตอย
 รับ เห็นอันกักกู่ร่นแวงปราศรัยโตชองจึงแจ้งความว่า ฮูหยินบุตรที่นเบ้ตนใช้คน
 สนทโตหนังสือให้บนแก้วกู่หนงเป็นเสาศัญญา อันกักกู่โตฟังมีความยินดี จึงกลหนังสือ

ออกอ่านได้ความว่า ข้าพเจ้าอิหยินบุตรขอค่านับมาถึงพระบิดาให้ทราบ ด้วยข้าพเจ้า
 ไปอยู่แควมมอซาศึกคิดถึงความตายอยู่เป็นเนือง ระลึกถึงคุณพระบิดากับพระเจ้าบมีไตซาค
 จึงบอกรับเอ็นทรายชีวิตไว้ด้วยความกตัญญู ต้องใส่ไปแจ้งราชการจึงเห็นว่าชีวิตจะรอด
 เที่ยงต้องให้ไปอยู่กับกงซุนเซียงแฉงก็มีใจกรุณา แล้วได้รู้จักชอบกับลิปุกอวย ๆ รับว่า
 จะช่วยแก้ไขให้ไกลกลับคืนมาเมือง แต่หนทางไกลกันการเกตุอกจะมาถึง จึงให้ลิปุก
 อวยมาเผ่าจะไต่กำหนดทางที่จะมา พระบิดาช่วยทูลพระเจ้าบขอกองทัพมารับข้าพเจ้าที่
 ปลายแดน อันกักกันไว้แจ้งในหนังสือแนกมความสงสารแก่บุตรยงนิก นางชิวเอียง
 ซูหยินเห็นอันกักกันมีความอาลัยไต่จึงทูลว่า อิหยินผู้นมกตัญญูผู้ซงจะไปมาที่สรรเสริญ
 ว่า มีสติปัญญามากกว่าบุตรหงปวง ทักวณพระองค์ซบเลี้ยงข้าพเจ้าไต่ความสุขพระ
 คุณหาที่สุกมิไต่ ถ้าหาพระชนมไม่ ข้าพเจ้าจะมีแต่ความทุกข์ ทิวหาบุตรมิไต่
 ไรญาติ อิหยินก็ไม่มีมารดา ข้าพเจ้าจะขอไว้เป็นบุตร อันกักกันแย้งทกระดิ่งมิไต่ว่า
 ประการใด นางชิวเอียงซูหยินเห็นอันกักกันไม่ตรัสด้วยที่ที่ประหนึ่งจะร้องให้หมอบ
 ขบหน้านั่งอยู่ อันกักกันลุกออกมาพยุงบางชิวเอียงซูหยินให้ลุกขึ้นนั่งแล้วว่า เราพิเคราะห์
 ตับบุตรหงปวงทมิสติปัญญาทน้อย ไพรบ้านพลเมืองจะเอาเป็นทัพงมิไต่ เห็นแต่อิหยิน
 ผู้เที่ยวคอยมสติปัญญาแต่ไม่มีมารดา จะรับเลี้ยงเป็นบุตรกตมอชณาสัยเด็ก ตัว
 อิหยินก็ยังคงอยู่เมืองเดียวการที่จะคิดมาทียาก จะไปทูลพระเจ้าจันเจียวออง ให้ปรึกษา
 ขุนนางหงปวงทมิสติปัญญา จะไต่คิดแก้ไขให้อิหยินคืนมาเมืองก่อน นางชิวเอียงซูหยิน
 จึงทูลว่า ลิปุกอวยผู้ถองหนังสือมาเป็นคนเมสกับปัญญา ถ้าพระองค์ให้หาเข้ามาตามก็จะ
 ไต่เนื้อความ อันกักกันก็ออกไปข้างนอกจึงใช้คนไปหาลิปุกอวย ครันลิปุกอวยมาถึงจึง
 คุกเข่าส่งค่านเบอันกักกันแล้วลอบออกมาซนหนึ่งอยู่ อันกักกันจึงปราศรัยกับลิปุกอวยว่า ท่าน
 กรุณาบุตรเราจะช่วยธุระนนั้นขอใจท่าน ตั้งเอาแก้วมาให้เราสักร้อยดวง ลิปุกอวยจึง
 ทูลว่า อิหยินกับข้าพเจ้ารักใคร่สนิทกัน ก็คิดจะแก้ไขให้อิหยินกลับมาแต่หนทางหนัก
 ไกลกันแควร ข้าพเจ้าจะขอกองทัพไปคอยท่า ข้าพเจ้ากับอิหยินจะมาที่แม่น้ำอวยไห อัน
 กักกันได้ฟังลิปุกอวยกำหนดคังนนั้นแคใจหนัก จึงตอบว่าเราจะจารึกถ้อยคำแลชื่อท่านไว้ใน
 แผ่นศิลาแลแผ่นทอง ถ้าอิหยินไต่กลับมาเหมือนคำท่านเราจะบำเหน็จให้ถึงขนาด แล้ว

จะทูลพระเจ้าจันเจียวฮ่องให้ชุบเลี้ยงท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ซึ่งท่านจะพาอภัยนิมานจะกำหนดเมื่อไรให้รู้ จะให้แต่งตั้งไปคอยรับที่แม่น้ำอยุธยา ดิปลัตถ์จึงทูลว่า เถิดข้าพเจ้าเห็นอภัยนิมานกองขุนเขยเขมามาคนละตัว ข้าพเจ้าพิเคราะห์หุ่ลลักษณะอภัยนิมานสืบพระวงศ์ต่อไปได้ จึงคิดกับบิดาจะมาฟังบุญท่าน แม้นนางไปภายหลังหน้าพระองค์ได้ครองราชสมบัติ ขอให้อภัยนิมานเป็นทาสลูกหลวงเอกแทนพระองค์ด้วยหาการค้าไม่ ถ้าพระองค์โปรดขอประทานหนังสือบัตรไว้ ซึ่งข้าพเจ้าจะพาอภัยนิมานหนทางก็ไกลจะแก้ไขได้โดยนาน เพียงสนแญกุนาวจึงจะได้พาอภัยนิมาน อันก็กู่เรบค้าดิปลัตถ์ จึงทำหนังสือสัญญาเสร็จแล้วว่า เราจะให้หนังสือไว้แก่นางชวเอียงสุหยิน จึงพระราชทานทองคำร้อยตำลึงให้แก่ดิปลัตถ์ ว่าท่านเอาไปใช้สอยในเมืองเตียวเถิด ดิปลัตถ์คำนับรับเอาทองแล้วทูลลาออกมาจากที่เฝ้าไปหานางชองกวนบอกว่าจะลากลับไปเมืองเตียว แล้วนางชองกวนก็ให้ของคอบดิปลัตถ์แล้วบอกว่า นางชวเอียงสุหยินฝากทองคำกับโสมไปให้อภัยนิมานใช้พลาง

ฝ่ายดิปลัตถ์คำนับรับของแล้วก็ลาออกมาจัดหาบคอน กับบ่าวสามคนออกจากเมืองจันมาหลายวัน ครั้นเวลาค่ำถึงเมืองเตียวเข้าไปคำนับดิปลัตถ์บอกว่าได้ไปเฝ้าอนักกุงลงเมืองจันทูลการซึ่งคิดไว้ได้เสร็จแล้ว ดิปลัตถ์จึงว่าซึ่งคิดการครั้งนี้ด้วยความรักชาติให้จงหนัก ดิปลัตถ์ก็ตามตักเห็นนางจุกผู้เป็นภรรยาออกมาจับ พิเคราะห์คนหวนหาเป็นแนวฝักชนกว่าแต่ก่อนก็เขใจว่ามกรรม ดิปลัตถ์ก็มีความยินดีตักก็คิดจะยกนางจุกให้อภัยนิมาน กองขุนเขยจะได้อใจสนิท การที่คิดให้อภัยนิมานไปเมืองหนแจ้งจะสมคะเน บุตรของเราซึ่งคิดกรรมนางจุกไปก็จะได้เป็นเชือกษัตริย์ ครั้นเวลาเช้าเอาทุกคนโดยปกติ ดิปลัตถ์จึงตามภรรยาเป็นทิศหนออกว่าเข้าไปทางไกล เจ้าอยู่ภายหลังเห็นเจ้าจะไม่วิตถถถึง ก็กรยาเจ้าจึงรณรงค์อยู่ตง นางจุกจึงตอบคำสามวาทาทพูดประหลาดกูประหน่งจะสงสัยข้าพเจ้าว่าจะมทลอบปรกอยู่ ตงแต่มาแบภรรยาท่าน แต่ประทุบันก็มิได้อออกไป ชายผู้ใดก็มิได้ล่วงเข้ามา ซึ่งหาเขยพเจ้าเวลานี้แหจะมีกรรมประมาณสักสองเดือน ดิปลัตถ์ก็ฟังตงนงเกหัวเราะแล้วตามเป็นทิศหนออกว่า ถ้าเขยยังไม่มีความหมายมีตระกูลพอกำเศรษฐิฤคฤหบดีแลภษษษษจะมาสขอบคามาจะยกเจ้าให้ ข้าใจเจ้าจะรักตระกูลอื่นใด นางจุกจึงตอบว่า อันก็กรรมเป็นเสถียรจะละเมิดแอกใจจากบิดา

มารดา^๕ไม่ควร ถึงจะได้^๕ผิว^๕แล้ว^๕ชำระ^๕การ^๕ใด^๕สัก^๕แต่^๕บิดา^๕มารดา^๕จะ^๕ตก^๕แคง^๕ เหมือน^๕ตัว^๕
 ข้า^๕พเจ้า^๕ทุก^๕วัน^๕นับ^๕ตาม^๕ราย^๕ยก^๕ให้^๕เป็น^๕สัทธิ^๕ข^๕ย^๕กับ^๕ท่าน^๕ ลี^๕ปุก^๕อ^๕ย^๕จึง^๕ตอบ^๕ว่า^๕ เรา^๕ดู^๕ลักษณะ^๕
 เจ้า^๕จะได้^๕เป็น^๕ฮอง^๕เฮ้า^๕ค^๕อม^๕เหส^๕เป็น^๕ม^๕น^๕คง^๕ ซึ่ง^๕เรา^๕ไป^๕ถึง^๕เมือง^๕จ^๕ิน^๕ เพราะ^๕ใ^๕ก^๕อ^๕ห^๕ย^๕ิน^๕หล^๕าด^๕
 พระ^๕เจ้า^๕จ^๕ิน^๕เจ^๕ียว^๕อ^๕ง^๕เส^๕ย^๕ที่^๕พ^๕ท^๕ค^๕มา^๕อยู่^๕กับ^๕ก^๕อง^๕ซ^๕ุน^๕เซ^๕ียน^๕ อ^๕ห^๕ย^๕ิน^๕ค^๕น^๕น^๕ร^๕ู^๕ป^๕ง^๕าม^๕ต^๕อง^๕ล^๕ัก^๕ษ^๕ณะ^๕ค^๕ัง^๕
 ม^๕ัง^๕กร^๕ป^๕ระ^๕การ^๕หน^๕ึง^๕ เหมือน^๕หน^๕ง^๕ส^๕ป^๕ระ^๕การ^๕หน^๕ึง^๕ ก^๕ุ^๕จ^๕ล^๕วง^๕พระ^๕อา^๕ท^๕ิ^๕ย^๕ป^๕ระ^๕การ^๕หน^๕ึง^๕ ได้^๕ล^๕ัก^๕ษ^๕ณะ^๕
 ส^๕าม^๕ป^๕ระ^๕การ^๕คว^๕ร^๕จะ^๕เป็น^๕ก^๕ษ^๕ต^๕ริ^๕ย^๕ เรา^๕จะ^๕ใ^๕ก^๕อ^๕ย^๕จึง^๕ไป^๕ท^๕อ^๕ท^๕สน^๕ิท^๕ไว้^๕ พร^๕ุง^๕น^๕เรา^๕จะ^๕ไป^๕ห^๕าก^๕ก^๕อง^๕
 ซ^๕ุน^๕เซ^๕ียน^๕ช^๕ว^๕น^๕อ^๕ห^๕ย^๕ิน^๕เ^๕ม^๕าก^๕ิน^๕ใ^๕ต^๕ะ^๕ที่^๕บ้าน^๕ จะ^๕ใ^๕ก^๕อ^๕ย^๕ไป^๕น^๕ึง^๕ใ^๕ซ^๕อ^๕ย^๕เหมือน^๕หน^๕ึง^๕เส^๕ย^๕ง^๕ว^๕า^๕ส^๕นา^๕
 ถ^๕า^๕สม^๕ห^๕มา^๕ย^๕ก^๕จะ^๕มี^๕จิต^๕ป^๕ฏิ^๕พั^๕ท^๕์^๕ต^๕อ^๕ก^๕ัน^๕ เรา^๕จะ^๕ทำ^๕เป็น^๕แ^๕ม^๕า^๕สุ^๕รา^๕เข้า^๕อน^๕อยู่^๕ก^๕าย^๕ใน^๕ ถ^๕า^๕อ^๕ห^๕ย^๕ิน^๕
 มี^๕ใจ^๕ร^๕ัก^๕ห^๕ย^๕อก^๕เจ้า^๕เรา^๕จะ^๕ทำ^๕เป็น^๕โก^๕ร^๕ธ^๕ เจ้า^๕จึง^๕ข^๕ก^๕โ^๕ท^๕ษ^๕ตัว^๕แล^๕อ^๕ห^๕ย^๕ิน^๕ไว้^๕ เรา^๕จึง^๕จะ^๕ย^๕ก^๕เจ้า^๕ใ^๕้
 เป็น^๕ภ^๕ร^๕ร^๕ยา^๕อ^๕ห^๕ย^๕ิน^๕ จึง^๕จะ^๕สม^๕ว^๕า^๕ส^๕นา^๕เจ้า^๕ แ^๕ล^๕บ^๕ต^๕ร^๕ของ^๕เรา^๕ใน^๕ค^๕ร^๕ร^๕ก^๕ัน^๕จะ^๕ได้^๕ร^๕่วม^๕แ^๕ะ^๕เป็น^๕เจ้า^๕ใน^๕
 เมือง^๕จ^๕ิน^๕ นาง^๕จ^๕ุก^๕จึง^๕ตอบ^๕ว่า^๕ น^๕ำ^๕ใจ^๕ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕ร^๕ัก^๕ท่าน^๕โดย^๕ส^๕ัต^๕ย^๕บ^๕ริ^๕สุ^๕ท^๕ค^๕ุ^๕จ^๕บ^๕ิด^๕า^๕มาร^๕ดา^๕ ซึ่ง^๕ท่าน^๕
 ว่า^๕มา^๕ท^๕ง^๕น^๕ค^๕ุ^๕ห^๕ย^๕ับ^๕ก^๕าว^๕แล^๕น^๕ำ^๕ร^๕ัก^๕มา^๕พ^๕า^๕น^๕ใน^๕แ^๕่น^๕เ^๕ท^๕อง^๕ใ^๕ห^๕่ม^๕อง^๕ม^๕ัว^๕ ท^๕ุก^๕วัน^๕น^๕มี^๕แต่^๕ต^๕อง^๕ตาม^๕ใจ^๕
 ท่าน^๕ก^๕ั^๕ย^๕ว^๕ความ^๕ก^๕ล^๕ัว^๕ ลี^๕ปุก^๕อ^๕ย^๕จึง^๕ว่า^๕ เรา^๕ค^๕ิ^๕ก^๕ัน^๕ท^๕ง^๕น^๕จะ^๕ใ^๕้^๕ได้^๕ส^๕ี^๕มี^๕ป^๕ระ^๕โย^๕ชน^๕ แ^๕ล^๕ความ^๕ส^๕ย^๕ไป^๕
 ก^๕าย^๕หน้า^๕ด^๕ัง^๕ห^๕มี^๕น^๕ชา^๕ติ^๕ แต่^๕จะ^๕มี^๕ค^๕ำ^๕ค^๕น^๕เ^๕น^๕เ^๕า^๕อยู่^๕หน^๕อย^๕หน^๕ึง^๕ ถ^๕า^๕สม^๕ค^๕ว^๕าค^๕ิ^๕ด^๕แล^๕ว^๕ค^๕ำ^๕ช^๕ง^๕ค^๕น^๕
 ติ^๕เต^๕ย^๕น^๕น^๕เ^๕ก^๕จะ^๕ส^๕ู^๕ญ^๕ไป^๕เอง^๕ ค^๕ร^๕เว^๕ล^๕า^๕ร^๕ุง^๕เข้า^๕ล^๕ี^๕ปุก^๕อ^๕ย^๕ก^๕ั^๕จ^๕ัด^๕ด้วย^๕ห^๕ย^๕ก^๕ุ^๕หน^๕ึง^๕กับ^๕บ^๕ริ^๕ต^๕ป^๕ระ^๕ค^๕ต^๕ส^๕าย^๕หน^๕ึง^๕
 เ^๕ิน^๕ไป^๕ถึง^๕ป^๕ระ^๕ตุ^๕ต^๕ิ^๕ก^๕ก^๕อง^๕ซ^๕ุน^๕เซ^๕ียน^๕

ฝ่าย^๕ก^๕อง^๕ซ^๕ุน^๕เซ^๕ียน^๕แล^๕เห็น^๕ล^๕ี^๕ปุก^๕อ^๕ย^๕ก็^๕ออก^๕มา^๕ย^๕ืน^๕ต^๕อ^๕น^๕รับ^๕ ลี^๕ปุก^๕อ^๕ย^๕จึง^๕ค^๕ำ^๕น^๕ับ^๕ก^๕อง^๕ซ^๕ุน^๕
 เซ^๕ียน^๕แล^๕ว^๕ว่า^๕ ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕ไป^๕ค^๕ำ^๕ข^๕าย^๕หล^๕าย^๕เค^๕ื่อ^๕เก^๕ไ^๕ไม่^๕ส^๕ู้^๕จะ^๕มี^๕ก^๕ำ^๕ไร^๕ ได้^๕ไ^๕แต่^๕ด้วย^๕ช^๕า^๕ห^๕ย^๕ก^๕กับ^๕บ^๕ริ^๕ต^๕ป^๕ระ^๕ค^๕ต^๕
 มา^๕ฝ^๕ำ^๕ก^๕ทำ^๕น^๕ ก^๕อง^๕ซ^๕ุน^๕เซ^๕ียน^๕จึง^๕ว่า^๕ท่าน^๕ไป^๕ท^๕าง^๕ก^๕ัน^๕ค^๕าร^๕ล^๕ำ^๕บ^๕าก^๕ก^๕าย^๕ ย^๕ัง^๕มี^๕จิต^๕ค^๕ิ^๕ด^๕ถึง^๕เรา^๕อ^๕ุต^๕สำ^๕ห^๕
 หา^๕ของ^๕ค^๕ี่^๕มา^๕ใ^๕ห^๕ข^๕อม^๕ใจ^๕ท่าน^๕ แ^๕ล^๕ว^๕ส^๕่ง^๕ใ^๕ห^๕ย^๕ก^๕ใ^๕้^๕มา^๕เส^๕ย^๕ง^๕ล^๕ี^๕ปุก^๕อ^๕ย^๕เช^๕ย^๕อ^๕ห^๕ย^๕ิน^๕เ^๕ม^๕าก^๕ิน^๕ตัว^๕ย^๕

ฝ่าย^๕ก^๕อง^๕ซ^๕ุน^๕เซ^๕ียน^๕ก^๕ิน^๕สุ^๕รา^๕เห^๕ง^๕อ^๕ไ^๕หล^๕เส^๕อ^๕ที่^๕ส^๕ៃ^๕เบ^๕ย^๕ก^๕ ล^๕ุก^๕เข้า^๕ไป^๕ผล^๕ต^๕เส^๕อ^๕ใน^๕ค^๕ิ^๕ก^๕ ลี^๕ปุก^๕
 อ^๕ย^๕จึง^๕กระ^๕ซ^๕ิบ^๕บ^๕อก^๕อ^๕ห^๕ย^๕ิน^๕ว่า^๕ ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕ใ^๕้^๕ไป^๕ถึง^๕นาง^๕ฮ^๕อง^๕ก^๕ว^๕ใ^๕้^๕ทำ^๕หน^๕ง^๕ส^๕ื่อ^๕ไป^๕แ^๕จ^๕ัง^๕ความ^๕แ^๕ก^๕น^๕าง^๕ฮ^๕ว^๕
 เ^๕ียง^๕ฮ^๕ย^๕ิน^๕ ๆ^๕ ท^๕ูล^๕ความ^๕อ^๕ัน^๕ก^๕ก^๕ัน^๕ส^๕ัน^๕ท^๕ก^๕ป^๕ระ^๕การ^๕ บ^๕ิ^๕ค^๕า^๕ท่าน^๕จึง^๕หา^๕ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕เข้า^๕ไป^๕เ^๕า^๕ ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕
 ซ^๕า^๕ท^๕ูล^๕ข^๕อก^๕ใ^๕ห^๕ย^๕ใ^๕้^๕ให้^๕ท่าน^๕ อ^๕ัน^๕ก^๕ก^๕ัน^๕ก^๕เ^๕ย^๕น^๕หน^๕ง^๕ส^๕ือ^๕บ^๕ค^๕ตรา^๕เป็น^๕สำ^๕ค^๕ัญ^๕ใ^๕้^๕แ^๕ก^๕น^๕าง^๕ฮ^๕ว^๕เ^๕ียง^๕
 ฮ^๕ย^๕ิน^๕ อ^๕ห^๕ย^๕ิน^๕ใ^๕้^๕พ^๕ัง^๕ค^๕ง^๕น^๕เ^๕จ^๕ึง^๕ว่า^๕ท่าน^๕มี^๕ค^๕ล^๕แ^๕ร^๕ง^๕น^๕หา^๕ท^๕สุ^๕ค^๕มิ^๕ได้^๕ ถ^๕า^๕เรา^๕กลับ^๕ไป^๕ใ^๕้^๕ค^๕ร^๕อง^๕

ราชสมบัติในเมืองจัน จะให้ท่านเป็นผู้สำเร็จราชการ กองขุนเขี่ยนชำระกายแล้วก็ออกมาพูดกับแม่ทัพสบาย ลิปุกอัยจึงว่าวันพรุ่งเชอเชิญท่านทั้งสองไปบ้าน บุตรแลหลานข้าพเจ้าจะได้รู้จักไปมาค่านับเป็นเทพย กองขุนเขี่ยนจึงว่า เมื่อท่านไม่อยู่เราทัพพบกับอิหยังอยู่เนื่อง ๆ แม่ทัพท่านกลับมาจะพากันไปเยี่ยม บัดนี้ท่านกลับมาเวลาพรุ่งนี้เราจะไม่ให้ถึงบ้านท่าน ลิปุกอัยก็ค่านับลากองขุนเขี่ยนกลับไป ครั้นถึงบ้านจึงจัดแจงที่ทางสิ่งของซึ่งจะเลี้ยงขุนนายไพร่เตรียมไว้พร้อม ครั้นเวลารุ่งเช้ากองขุนเขี่ยนก็ชวนอิหยังขึ้นมาพบบ่าวไพร่ไปบ้านลิปุกอัย

ฝ่ายลิปุกอัยก็ออกไปต้อนรับเข้ามาที่อยู่เชิญให้นั่งโดยสมควร ส่วนบ่าวไพร่ทั้งปวงให้เลี้ยงค้อยู่แต่ภายนอก จึงให้ยกโต๊ะอย่างดีเข้ามาตั้ง เชิญกองขุนเขี่ยนกับอิหยังให้กินโต๊ะตามสบาย ลิปุกอัยจึงให้หญิงคนใช้ไปเรียกนางจุกก็ออกมา นางจุกก็รีบวิ่งสามี่ให้หากคิคละอาย แม่จะชดกแล้วผู้จะไกรรจึงออกไปนั่งอยู่ ลิปุกอัยจึงบอกนางจุกว่า ท่านทั้งสองจะได้เป็นที่พึ่งของเราไปภายหน้า เจ้าจงค่านับแล้วรีบสุราให้อิหยังแลกองขุนเขี่ยน นางจุกก็ค่านับจับบนสุรารินรายด้วยไว้มโตะ กองขุนเขี่ยนแลอิหยังกินสุราพลางพิศดูรูปจิตแลกิริยานางจุกงามพร้อมด้วยสรรพลักษณะ จะหาหญิงมาเปรียบนางจุกนี้หายากนัก ไม่สมควรเลยที่จะมาเป็นเมียพ่อค้า

ฝ่ายนางจุกเห็นอิหยังรูปร่างสมเป็นเชอเกษตริย ถ้อยทีทักทริยาแลเมตตาใจปฏิบัติ ด้วยวาสนาทั้งสองเคยเป็นคู่กัน ครั้นเวลาค่ำลิปุกอัยก็จุดโคมแสงเพลิงสว่าง กองขุนเขี่ยนกับสุราเมาเหลือกำลัง จึงบอกว่าเราจะขอไปประรับกายสักครู่หนึ่งก่อน ลิปุกอัยกับคนใช้ก็พุงกองขุนเขี่ยนเข้าไปนอนในเตียง ลิปุกอัยจึงคิดว่านางจุกกับอิหยังนั่งอยู่ด้วยกันแต่สองคนจำจะลอบศกิริยานางจุกกับอิหยัง คิดแล้วก็แอบติดตามช่องตึก นางจุกรินสุราส่งให้อิหยัง ทำกิริยาให้เห็นแววรัก อิหยังรีบจอกสุราจากมือนางแล้วชวนพดสพยอกเบเนทเกศวเอียวตัวไปจับมือ ลิปุกอัยครั้นเห็นอิหยังหยอกนางจุก ก็ออกมาว่า ทักแนคห่มนหยอกภรรยาเรา ไม่คิดดังตัวที่เราทำคุณไว้ แม้นกองขุนเขี่ยนเตาเขนเรา จะบอกให้ทำโทษถึงสาหัส อันนางจุกภรรยาเราจะหาตริมมาเปรียบนเขาถ ถ้าจะหาทองกำแลหยกที่มีราคาก็จะให้โดยง่าย ไม่ควรที่ท่านจะมาทำกับเรา นางจุกเห็นสามทำ

โกรธค้ำับแล้ววอนขอโทษ ว่าท่านเอาตาสู้เสียเงินทองกิจการทำนุบำรุงอิหฺยิน หมายถึง จะหาความสุขไปภายหน้า บัดนี้ท่านมาโกรธอิหฺยินการที่คิดไว้จะมีเสียไปหรือ ^{๕๕} ทั้งนี้ ก็เพราะข้าพเจ้าผู้เดียวจะอยู่ไปโยให้อายคน ว่าแล้วก็ไปหยิบกระบี่ทำที่จะเชือดคอ ^{๕๖} ลิปุก อุกฤษฏ์ยอมเอวใจจึงว่าเจ้าอย่าฆ่าตัวเสียก่อน ซึ่งรักใคร่กับอิหฺยินเราจะยกให้อยู่ด้วยกัน นานไปเมื่อหน้าไตก็แล้วอย่าลมเรา อิหฺยินครั้นได้ฟังลิปุกอุยว่ามีความยินดีนัก จึงว่า ข้าพเจ้าทำผิดท่านมิได้ก็อ กลัษย์ภรรยาให้ฟังเห็นใจท่านครั้น ^{๕๗} ถ้าชีวิตข้าพเจ้าอยู่ ตราบใด คงจะฉลองคุณท่านให้ลือชื่อถึงพันปี

ฝ่ายกงซุนเขียนสร้างเมรุแล้ว ก็ออกมางสนทนากับเพื่อน ^{๕๘} ลิปุกอุย จึงว่า ^{๕๙} ทูทวนหน้าพเจ้าวิตกด้วยท่านเป็นผู้รักษาตัวอิหฺยินอยู่แต่ผู้เดียวมิรู้ที่จะวางใจ บัดนี้ มาพอใจนางจุกี ^{๖๐} ข้าพเจ้าจะยกให้อยู่ด้วยกันท่านจะเห็นเป็นประการใด กงซุนเขียน ได้ฟังดังนั้นจึงสรรเสริญลิปุกอุยว่า ^{๖๑} มิเสียทีที่ท่านเป็นชายมีสติปัญญาซื่อตรงต่อมิตร อัน ใจของท่านหาผู้เสมอมิได้ ^{๖๒} ซึ่งท่านจะอุปถัมภ์อิหฺยินครั้นเรายินดีนัก ว่าแล้วกงซุนเขียนจึงแก้เอารัตประศตเหลืองของอิหฺยินตำแหน่งหลาเหลดวงาคาด ^{๖๓} ส่งให้ลิปุกอุย ไว้เป็นสำคัญ

ฝ่ายลิปุกอุยก็รับรักประกาศไว้ ^{๖๔} แล้วจึงว่าถึงวันใดเมื่อใดข้าพเจ้าจะพาตัวนาง จุกีไปส่ง ณ ^{๖๕} ตึกท่าน ครั้นเวลาสองยามเศษกงซุนเขียนอิหฺยินก็พาลิปุกอุย ไปถึงบ้าน อยู่สามวันกงซุนเขียนจึงคิดว่าอิหฺยินจากเมืองมาอยู่แต่ผู้เดียว ^{๖๖} ถ้าหนีไปที่ไหนเราจะพัน โทษ ^{๖๗} ซึ่งถ้าลิปุกอุยว่าจะให้ภรรยามาอยู่ด้วยอิหฺยินก็เห็นผูกพันพอจะวางใจได้ หลาย วันแล้วลิปุกอุยยังไม่พานางจุกีมาจะคงคำอยู่หรือประการใด ^{๖๘} จึงจะหาตัวลิปุกอุยมาถามดู แล้วเรียกคนใช้มากระซิบบังให้ไปหาลิปุกอุย

ฝ่ายคนใช้ไปถึงบ้านจึงบอกลิปุกอุยว่า ^{๖๙} กงซุนเขียนให้ ท่านเชิญไปที่ก็จะ ปรึกษาคด้วยฮ่องชุนอิหฺยิน ^{๗๐} ลิปุกอุยได้ฟังคนใช้ว่าดังนั้น ^{๗๑} พอถึงเดือนสิบเอ็ดแรมสิบค่ำ เป็นวันจึงบอกแก่คนใช้ว่า ^{๗๒} เวลาเย็นเราจะพานางจุกีไปส่ง ^{๗๓} คนใช้ก็กลับไปบอกกงซุนเขียน ^{๗๔} ลิปุกอุยครั้นเวลาบ่ายก็จัดแจงให้นางจุกีแต่งตัวเรียบร้อย แล้วพาไปส่งบ้าน กงซุนเขียน ^{๗๕} กับลิปุกอุยก็พากันไปที่ตึกฮ่องชุนอิหฺยินอาศัย ^{๗๖} แล้วมอบตัวนางจุกีให้

เรื่อง ชิดก๊กไชยัน

อิหยิน อิหยินเก้อยู่กับนางจูกี้ได้สิบเดือน ก็ตบรจบทงมครรภคักไปสองเดือนเป็น
 สิบสองเดือน ครนแดงเดือนแปดข้างขานแปะเวณฤกษ์ดี นางจูกี้คลอดบุตรเป็นชายมีลักษณะ
 หน้าผากใหญ่ กวงตาใหญ่ควยาวสุกหางตา เส้นขนตามแนวสันหลังวงเวียนเหมือน
 ลายราชสีห์ มีฟันเบองบนเสองเบองตาสอง สีสัน ผิดลักษณะเด็กทงปวง อิหยิน
 สำคัญว่าบุตรรักใคร่ยิ่งนัก แล้วให้คนใช้ไปบอกลิปุกอ้อยว่า นางจูกี้คลอดบุตร
 เป็นชายขอเชิญท่านไปดึก ลิปุกอ้อยได้ฟังก็จะไปเยี่ยม จึงจักสิ่งของจะให้แก่บุตรไป
 ณ บ้านกงซุนเขียน ครนถึงจึงเดินตรงไป ณ ตึกที่อิหยินอาศัย กงซุนเขียนก็มา
 พร้อมกัน

ฝ่ายอิหยินเรียกนางจูกี้ให้พาบุตรออกมาคำนับ ลิปุกอ้อยเห็นลักษณะบุตรเป็น
 ชายสมทักใจจึงทำขวัญ ทงสามคนก็ขานนามบุตรนางจูกี้ให้ชื่อเจ้ง แทนนามลิปุกอ้อย
 ก็ไปมามีไค้ขาด

ฝ่ายอนักกักเกรนจวนสนฤศุหนาวคิดถึงคำลิปุกอ้อยว่า ก็ให้เจียงห้ากุมคน
 หมนหนึ่งมาตงคอยรับอิหยินอยู่ปลายแดน

ฝ่ายลิปุกอ้อยจวนเข้าฤดูร้อน จึงปรึกษาค้วยลืออองผู้บิดาว่า อิหยินตกมา
 อยู่เมืองเตียวซ่านเน การซึ่งคิดไว้ครนเห็นจะสำเร็จ ข้าพเจ้าจะให้บิดาใช้คนสี่คน
 ไปหากองซุนเขียน บอกว่าจะขอตานางจูกี้กับเจ้งบุตรไปทำขวัญ แลชมเชยสักเจ็ด
 วันจึงจะพามาส่ง ถ้าได้มาแล้วบิดาจึงพานางจูกี้กับบุตรรับหนีไปเมืองจีน ภายหลัง
 ข้าพเจ้ากับอิหยินจึงจะพากันหนีตามไป ลืออองได้ฟังเห็นชอบ จึงสั่งให้คนสี่คนไปหา
 กงซุนเขียน คนใช้ครนไปถึงจึงคำนับบอกกงซุนเขียนว่า ลืออองบิดาลิปุกอ้อยให้
 ข้าพเจ้ามาหาท่านว่าจะขอตานางจูกี้กับบุตรไปชมสักเจ็ดวันแล้วจะพามาส่ง กงซุน
 เขียนครนได้ฟัง จึงจักแจงให้นางจูกี้กับบุตรขี้เกวียนอย่างดี ให้บ่าวไพร่ไปส่ง ณ บ้าน
 ลือออง

ฝ่ายลืออองครนนางจูกี้มาตงจึงออกมาต้อนรับเลี้ยงดูคนทีไปส่ง แล้วให้กลับ
 คืนมา อยู่ภายหลัง กจักแจง ทรัพย์สินของใส่ หาบคอน กับบ่าวอัน สนิทพร้อมแล้วเวลา
 ศิบเดือนออกจากบ้าน พอรุ่งเช้าประตูเมืองต่านเหนอเปิด ก็พากันหนีไปทางเมืองจีน

ฝ่ายลิปุกอวยส่งบิดาไปได้ห้าวัน ครั้นเวลาเช้าก็ไปบ้านกงซุนเขียน แจ้งว่ากงซุนเขียนไปซื้อหมากอยู่สนามก็เข้าไปหาอียินบอกว่า ข้าพเจ้าให้ลื่ออึ้งบิดาพานางจูกี้กับบุตรไปได้ห้าวันแล้ว ขณะนั้นพอกงซุนเขียนกลับมา เห็นลิปุกอวยก็ชวนกันไปชมสวนดอกไม้อียินก็ไปด้วย กงซุนเขียนจึงชวนลิปุกอวยเล่นหมากรุกพอนั้น ลิปุกอวยเล่นแพ้สามกระดานอียินนั่งดูอยู่ที่นั้น กงซุนเขียนจึงถามอียินว่า ท่านเข้าใจเล่นหมากรุกอยู่หรือ อียินจึงว่า เมืองข้าพเจ้าเล่นชุกชุมข้าพเจ้าก็เล่นได้บ้าง กงซุนเขียนก็ให้อียินเล่นกับลิปุกอวย ๆ ก็แพ้อีกสามกระดาน ลิปุกอวยแพ้หมากรุกถึงสองครั้ง ลิปุกอวยจึงว่า เวลาพรุ่งนี้ขอเชิญท่านไปนอกเมือง ชมสวนของข้าพเจ้าบ้างคอกบัวกำลังบาน กงซุนเขียนอียินก็รับคำลิปุกอวย ลิปุกอวยก็ลามาบ้าน แล้วออกไปจัดแจงแต่งที่หนึ่ง ที่นอนไว้ให้สมควร แล้วทำโรงไว้สำหรับจะเลี้ยงบัวไฟซึ่งตามมา จึงให้คนใช้ไปซื้อสุรாதิมชื่อว่า หลวงเซ็กจิวสับบั้น แล้วให้นางบำเรอบ้านซุนก้วนมาจัดแจงไว้เสร็จแล้ว ลิปุกอวยจึงให้คนสนิทไปซื้อม้าที่มณฑลเสฉวน มาผูกซ่อนไว้ที่เขี้ยวหวูของคือตักน้อยที่ริมประตูท้ายสวน ครั้นเวลาเช้าลิปุกอวยไปคอยทำอยู่ที่สวนดอกไม้

ฝ่ายกงซุนเขียนอียิน ครั้นรุ่งเช้าก็พากันออกจากเมืองไปทางร้อยเส้นถึงสวนก็ลงจากม้า ลิปุกอวยออกไปต้อนรับค้ำน้ำเชิญให้ไปชมดอกไม้ในสวนมีพรรณต่าง ๆ แล้วพากองซุนเขียนอียินมา ณ ตักกลางสวนชวนให้กินโต๊ะเสพสุรา ลิปุกอวยอียินรู้จักจึงรินสุราก็ส่งให้กงซุนเขียนเอนอง ๆ กงซุนเขียนเสพสุราพลางฟังนางขับรำ แลดูเครื่องเล่นต่าง ๆ ครั้นเวลาค่ำกงซุนเขียนเมานัก เข้าไปนอนที่โรงแต่งไว้หึ่งบัวไฟก็หลับสิ้น ลิปุกอวยจึงให้กำจ้ำงแก่นางบำเรอให้กลับบ้าน แล้วชวนอียินมาชนม้า อียินพูดกับลิปุกอวยว่า นางฮิวฮิวฮินหนี่ชาวเมืองฉ้อ เราจำจะแต่งตัวตามเพศให้เห็น เป็น ชาวเมืองฉ้อ ประการหนึ่งซึ่งเราจะหนีไปคนชาวเมืองเดียวจะไ้ไ้แปลก

ฝ่ายลิปุกอวยอียินกับคนใช้สองคน ชนม้าพากันไปเส้นทางไ้สองพันเส้น เข้าทางเมืองฉิน ครั้นเวลาสองยามเศษ กงซุนเขียนเอนละอองน้ำค้างสร้างเมฆสุรา ถิ่นชื่นก็ตกใจ แลไปมิไ้เห็นแสงเพลิงมีตเสียงบส่งค์ แล้วไม่เห็นลิปุกอวยอียินก็หนี

ประหลาด จึงออกไปปลุกบ่าวไพร่ ไปเที่ยวหาลิปุกอญกับอิหยินในเขตสวนก็มีได้พบ กองขุนเขียนจึงคิดว่าเราหลงกลลิปุกอญ ลวงให้เรามาแก่งจะพากันหนี แต่เห็นจะกลับไปรับครอบครัวในเมืองก่อน กองขุนเขียนก็รีบกลับเข้ามาเป็นเวลากลางคืนเห็นประตูปิด ครั้นเช้าตรู่จึงได้เข้าไปถึงบ้านเอียงเอียงตกไม่เห็นลิปุกอญอยู่ที่ตก จึงถามเพื่อนบ้านชายผู้หนึ่งบอกว่า ลิปุกกับนางจุกไปจากเรือนได้เจ็ดวันแล้ว กองขุนเขียนครั้นแจ้งความจึงคิดว่า ชะรอยลิปุกอญจะส่งครอบครัวไปก่อน ตัวมันจึงพาอิหยินหนีมีความแคล่ฉลัก จึงว่าเสียแรงเราเป็นทหารหลงกลอายพ่อคำคนพาล มันจึงพาอิหยินเข้าศีกหนีไปได้ โทษเราถึงสิ้นชีวิตจะอยู่ไปโยให้อายคน ว่าแล้วก็ชักกระบี่จะเชือดคอตาย คนสนิทก็เข้าฉวยกระบี่ไว้ จึงว่า เหตุใดท่านจะฆ่าตัวตายเสียก่อน ชอบแต่จะเข้าไปทูลเดี้ยวอ่องขอไปตาม เมื่อไม่ได้ตัวอิหยินมา ถ้าไม่โปรดแล้วก็ต้องตาย กองขุนเขียนก็ฟังคำคนสนิทว่าก็ไต่สक्ति จึงไปหาหลินเสียงยี่ขุนนางผู้ใหญ่บอกว่า ลิปุกอญพาอิหยินหนีไป ข้าพเจ้าขอสติปัญญาท่านเป็นที่พึ่ง หลินเสียงยี่จึงว่า อิหยินตกมาอยู่เมืองเตียวว่างศีกหลายปี ซึ่งอิหยินหนีเห็นจะมีศีกมาเป็นแม่นคง จะปิดความไว้มิได้ จำจะแจ้งความแก่เตียวอ่อง จึงพากองขุนเขียนเข้าไปทเฝ้า

ขณะนั้นเตียวอ่องอยู่ข้างใน หลินเสียงยี่บอกเข้าไปว่า กองขุนเขียน เข้ามาแจ้งว่าลิปุกอญพาอิหยินหนี เตียวอ่องก็ฟังก็ตกใจรีบออกมา เห็นกองขุนเขียนจึงถามว่า เป็นเหตุประการใดอิหยินจึงหนีไปได้ กองขุนเขียนก็มาลงคำนับแล้วทูลว่า ช่างวางพระทัยให้ข้าพเจ้ารักษาอิหยินไว้ข้าพเจ้ามิได้ประมาท แต่มีพ่อคำคนหนึ่งชื่อลิปุกอญอยู่บ้านเอียงเอียง มาผูกกับอิหยินจึงพาครอบครัวหนี โทษข้าพเจ้าครั้งนั้นผิดยิ่งนัก จะขอไปตามอิหยินกับลิปุกอญมาให้จงได้ เตียวอ่องก็ฟังดังนั้นจึงว่า เสียแรงเราเลี้ยงเป็นนายทหาร ควรหรือประมาทให้อิหยินหนีไปได้ นานไปเห็นศีกจะมาติดเมืองเรา ครั้นนี้โทษท่านก็ถึงตายอยู่แล้ว ซึ่งอิหยินหนีไปครั้นเหตุเจ้าเมืองจันจะรู้เห็นจะแต่งทหารให้มาคอยรับเป็นแม่นคง จำจะจัดกองทัพไปตาม ขุนนางทั้งปวงจะเห็นประการใด หลินเสียงยี่จึงทูลว่า ลิปุกอญอิหยินเพิ่งหนีไปไม่นานนักน้อย ถึงจะมีกองทัพเมืองจันมาจับเห็นจะยังไม่พบกัน ซึ่งจะให้ยกเป็น กองทัพนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า จะช้า

ขอให้คนใช้ขึ้นมาเร็วถือหนังสือไปถึงหลี่เกชกก่อน ให้จัดคนออกก้าวสัปดาห์ละครเวน
ทุกตำบล จึงจะให้กองขุนเขียนคัมพลห้าพันเป็นกองทัพตามไปจับให้จงได้ เดียวอ่อง
จึงสั่งให้แต่งหนังสือแล้วให้คนใช้ไปบอกหลี่เกชก คนใช้ได้หนังสือขึ้นมาไป

ฝ่ายลিপุกุยพาธองซุนอิหยินไปจนถึงแม่น้ำเจียงหอ ลิปุกุยก็จัดของเป็น
ก้านลไปก้านบหลี่เกชก บอกความว่าข้าพเจ้าไปค้าขายไม่สู้มีกำไร ได้แต่ด้วยซามหยก
มาฝากท่านคนหนึ่ง จะขอลาท่านรีบไปหาบิดาแลภรรยา ณ บ้านเอียงเอียด หลี่เกชก
ได้ฟังคำลิปุกุยจึงตอบว่า ท่านไปค้าขายหลายเดือนเห็นคเห็นน้อยมา หยุกุยก็กินโต๊ะ
เสปสุราให้สำราญจึงค่อยไป ลิปุกุยจึงว่าท่านเมตตาข้าพเจ้าจะให้อยู่กับโต๊ะครึ่งนคณ
หาที่สุกมิได้ ข้าพเจ้าจะขอลาก่อน ต่อภายหลังจึงจะมาหยุกุยอาศัยท่านให้สบาย ว่า
แล้วก็ก้านบลาออกมาขึ้นมารับไป

ฝ่ายคนใช้เดียวอ่องไปถึงหลี่เกชกก็ส่งหนังสือให้ หลี่เกชกก็หนังสือออก
อ่านแจ้งความแล้ว กระทบเท้าถอนใจใหญ่ว่าลิปุกุยก็มาหาเราบอกว่าจะกลับไปเมืองเดียว
จึงไม่ได้ทันสังเกตฟังไปได้สักครึ่งวันเห็นจะตามทันทีไหนจะหนีพ้น จึงจัดทหารให้ออก
ก้าวสัปดาห์หลายคน หลี่เกชกก็อยู่ให้กีฬาทหารสามร้อยรับตามไปทั้งกลางวันกลางคืน

ฝ่ายลืออ่องพานางจุกี่ข้ามแม่น้ำฮุยโห พบกองทัพเจียงหาก็เข้าไปหาบอกความ
ว่า ลิปุกุยให้พานางจุกี่ภรรยาอิหยินกับบุตรชายมาก่อน อีกเจ็ดวันจึงจะตามมาให้ถึง
แม่น้ำฮุยโห เจียงห่าได้ฟังมีความยินดีนัก ก็จัดทหารร้อยหนึ่งบองกันไปส่งจนถึงเมือง

ฝ่ายลิปุกุยอิหยินข้ามแม่น้ำเจียงหอ หนีไปได้ สองวัน ถึง ผัง แม่น้ำฮุยโห
เหลียวไปข้างหลังเห็นฝูงคตีเข้ามาเดินฟังชน ครัววากกองทัพยกมาตาม อิหยินตกใจจึง
ว่าข้างหลังก็มีคนตามมา ข้างหน้ากแม่น้ำคนเห็นจะหนีไปไม่ตลอด ลิปุกุยจึงว่า ท่าน
แลไปริมฝั่งข้างโน้น จะเป็นกองทัพพอนกักกันให้มากคอยรับเราเป็นมั่นคง จึงรีบข้าม
ไปให้ถึงฝั่ง ว่าแล้วก็พากันลงข้ามแม่น้ำฮุยโห

ฝ่ายเจียงห่าขึ้นมาพาทหารออกจากค่าย ไปยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเห็นคนขี่ม้าลุย
ข้ามมาสี่ม้า แลไปเห็นกองทัพติดตามก็สำคัญว่าอิหยิน จึงขับม้าพาทหารลุยข้ามไปถึง

กลางน้ำ พอพบอภัยกับลิปุกอยู่จึงคำนับมาแล้วว่ามารับสั่งให้ข้าพเจ้ายกกองทัพ
มากอยท่าท่าน ขอเชิญรับข้ามไปค่ายหยุดพักให้สำราญ ข้าพเจ้าจะรับข้ามไปที่กองทัพ
ซึ่งติดตามมา เจียงห้าก่พาทหารจนถึงฝั่งข้ามมาออกไปยืนอยู่หน้าทหาร

ฝ่ายหลี่เกชกกับอู๋โหเห็นเจียงห้าข้ามแม่น้ำมายืนมาอยู่ หลี่เกชกกับอู๋โหก็
ข้ามมาเข้ารบกับเจียงห้าได้สิบสองเพลง อู๋โหเสียทีเจียงห้าแทงด้วยทวนถูกอู๋โหตกม้า
ตาย หลี่เกชกเห็นอู๋โหตายก็เสียใจชุกมาหนี เจียงห้าเห็นได้ทีจะชุกมาได้ แลไป
เห็นกองทัพใหญ่ก็ตามมากก็หยุดมาอยู่

ฝ่ายกองขุนเขี่ยนข้ามมาพาทหารรับมา แลไปเห็นเจียงห้ายืนมาอยู่หน้าทหาร
กองขุนเขี่ยนจึงร้องว่าเจ้าของท่านให้องเจียนเป็นแม่ทัพกับอภัยนยกมาตีเมืองเดียว เดียว
อ่องจึงให้เรากับเหลียมโภัยกออกมาตีทัพพวกท่านแตกจับได้อภัยน พระเจ้าจันเจียวอ่อง
จะกลับไปทางไมตรี ใหญ่ไสถื่อหนังไสมาขออภัยน เดียวอ่องเห็นเว้ออภัยนร่วมแซ่
จึงไต่เอาไว้มิได้ทำโทษ บัดนี้ลิปุกอู๋พาทภัยนหนีมา ถ้าไม่ทั้งสองเมืองเคื่องกันก็ส่ง
อภัยนกับลิปุกอู๋มาให้เรา ถ้าท่านไม่ส่งอภัยนได้ก็ให้ส่งแต่ลิปุกอู๋ชาวเมืองเดียว กอง
ทัพเรายกมาถึงนมไต่รบ ที่จะกลับไปเบ่ด้านเอนยาสงสัย เจียงห้าได้ฟังดังนั้นแล้ว

ก็หัวเราะตอบว่า พระเจ้าจันเจียวอ่องเห็นเว้ออภัยนตกมาอยู่ในเมืองเดียวเกลือกชีวิตจะ
เป็นอันตราย จึงคิดใหญ่ไสมาขอเตียวอ่องก็ไม่ให้ ลิปุกอู๋แก่ไซพาทอภัยนมาได้
ท่านจะให้สิ่งนั้นมิชอบ ด้วยชาวเมืองเดียว ไรไม่มีสติปัญญา จึงมิได้คว่ของขุนอภัยนไว้
กองขุนเขี่ยนได้ฟังก็โกรธ จึงข้ามมาถอง้าวเข้ารบกับเจียงห้า ๗ รับด้วยทวนรบกันได้
สามสิบสองเพลง กองขุนเขี่ยนจึงคิดว่าเจียงห้าคนแหมกลางเพลงทวนแก่ช้านาญ ทหาร
เราติดตามมากก็อดโรยเห็นจะเสียที จึงชุกมาพาทหารหนีเข้าชายป่า เจียงห้าตรนได้ก็
ข้ามทหารได้กองขุนเขี่ยนไปก็มึน ข้าแต่ทหารกองขุนเขี่ยนล้มตายไปอันมาก เจียงห้า
ก็เลิกทัพกลับข้ามแม่น้ำมาค่าย พาลิปุกอู๋อภัยนกับทหารทั้งปวงรบยกกลับคืนเมือง

ฝ่ายทหารรอยหน่ง ซึ่งบองกนเลื่อองกับนางจุก ไปถึงเมืองจันพาลื่อองเข้าไป

เผื่อนักกักกัน ลีอองจึงแจ้งความว่าลিপุกอยู่ให้พานางจุกกับบุตรอิหยินมาก่อน อีก
 เจ็ดวันจึงจะพาอิหยินมา อนักกักกันได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงให้รางวัลแก่ออง
 แล้วให้รับนางจุกเข้าไปในวัง ส่งให้อยู่ด้วยนางฮัวเอียงฮูหยิน ตั้งแต่นั้นมาอนักกักกัน
 คอยทำพังข่าวบุตรอยู่มิได้ขาด

ฝ่ายเจียงहांกับอิหยินยกทัพมาถึงเมืองเวลาค่ำ พาลิปุกอยู่เข้าไปเฝ้าแล้วแจ้ง
 ความแก่อนักกักกันตามมีมาแต่หลังทุกประการ อนักกักกันครั้นได้แจ้งจึงสรรเสริญเจียงहां
 ว่า ท่านควรจะเป็นแม่ทัพปราบศัตรูในแผ่นดินได้ แล้วปราศรัยลিপุกอยู่ว่าท่านพาอิหยิน
 มาไม่พ้นกำหนดขอบใจยิ่งนัก แล้วจึงพาอิหยินเข้าไปในวัง พอนางฮัวเอียงฮูหยินมา
 คอยเฝ้าอยู่ที่ข้างใน

ฝ่ายอิหยินครั้นตามเสด็จอนักกักกัน เข้าไปถึงจึงคำนับพระบิดา แล้วให้
 นางฮัวเอียงฮูหยิน ๆ เห็นอิหยินทำเพศเป็นชาวเมืองฉ้อ นางก็มีใจรักจึงทูลอนักกักกัน
 ว่า อิหยินรักเพศตามข้าพเจ้าชาวเมืองฉ้อควรจะเป็นบุตรข้าพเจ้า ๆ จะขอให้ชื่อจุมฉ้อ
 อนักกักกันก็ให้อิหยินเปลี่ยนชื่อจุมฉ้อตามคำนางฮัวเอียงฮูหยิน จุมฉ้อจึงทูลว่าข้าพเจ้ามาได้
 ครองเพราะสติปัญญาลิปุกอยู่ อุตสาหะสู้เสียดรพย์เป็นอันมาก แล้วยกนางจุกภรรยา
 ทรกนให้ ลิปุกอยู่แก้ไขข้าพเจ้าขึ้นมาได้ถึงเมืองจุกตายแล้วเกิดมาใหม่ อันคุณลิปุกอยู่
 อยู่แก่ข้าพเจ้าทรงนมากนัก ขอให้ทั้งลิปุกอยู่ให้สมความชอบที่มิคุณแก่ข้าพเจ้า อัน
 กักกันได้ฟังส่งให้หาลิปุกอยู่เข้ามาสู่ที่ข้างใน ลิปุกอยู่ก็เข้าไปเฝ้าอนักกักกัน ๆ จึงปราศรัย
 ลิปุกอยู่ว่า จุมฉ้อบุตรของเราตกอยู่ในเมืองเตียว ท่านอุตสาหะคิดแก้ไขมิได้กลัวความตาย
 พามา อันคุณของท่านหาที่อุปมามิได้ ก็ให้ท่านพ้นไรกับที่บ้านอยู่ ลิปุกอยู่ก็คำนับ
 ลาอนักกักกันออกมาบ้าน แก่จุมฉ้อกับนางจุกจู่เจ้งอยู่ในวัง ครั้นเวลาเช้าอนักกักกันจึง
 พาจุมฉ้อแต่เจียงहांลิปุกอยู่เข้าไปเฝ้า

ฝ่ายพระเจ้าเงินเจียวองค์นั้นเห็นอิหยินผู้หลบเงา เจ้าตกไปอยู่ในเงอมีมือ
 ขาศักปี่มีความวิตกกังเจ้าอยู่เบื้อง ๆ ก็คิดจะไปตีเมืองเตียวเกลือกจะมีอันตรายแก่ตัวเจ้า

จึงงกกองทัพไว้แก่งเต่งงูไสไหลอหนงสอไปจะพังคุดแลร้าย ซึ่งหนีมาได้เปลืองทุกข
 บุกกรนย่นกนก อหิยนไต้พงพระเจ้าบุปปราศรยจึงประสานเมือกุกเข้าลงค้ำนับแจ้งความ
 ว่า แรกข้าพเจ้าตกไปอยู่เมืองเตียวกัจวนตาย มีขุนนางทูลขอโทษไว้ พองูไสไปว่ากล่าว
 เตียวอองจึงให้อยู่กับกองชุนเขียน เขาก็กรุณารักใคร่ จึงคิดกับปลื้ทอยหนักลับมามี
 กองทัพติดตามเมือข้ามแม่น้ำอโยโไท หากเจียงห้าไปคงรับจึงได้รบฆ่าอโยโไทนายทหารเมือง
 เตียวตาย ครนเวลาเย็นกองชุนเขียนยกเต็มตามมา เจียงห้าพาทหารออกตีทัพกองชุน
 เขียนแตก จึงให้เลิกทัพกลับมาเมือง

ฝ่ายพระเจ้าจันเจียวอองได้แจ้งตรัสชมเจียงห้าว่า ท่านมีบุญญาใจกล้าหาญ
 ศึกที่เราจะชูปเลี้ยง จึงพระราชทานบำเหน็จโดยลำดับสมซึ่งเป็นแม่ทัพนายกองชุนศึก
 เสรีแล้ว ตรัสสรรเสริญปลื้ทอยว่าท่านดีโดยกลอุบายทงความเพียรเป็นอันมาก จึง
 พาอหิยนผู้หลานเรากันมาได้ ความชอบของท่านแคววที่เราจะทำนุบำรุง จึงตั้งปลื้ทอย
 เป็นไทจู้เซียงหุนนางในตำแหน่ง ให้ศึกกวานแลบ้านเป็นส่วยสมกับซึ่งมีความชอบ
 อันกักกันจึงทูลว่า บุตรข้าพเจ้าชื่ออหิยนเป็นที่ปราศรัย จะขอเปลี่ยนเสียใหม่ชื่อจู้เอ
 พระเจ้าจันเจียวอองจึงสั่งให้ไทจู้เซียงหุนเป็นใหญ่อยู่ในจู้เอ

ฝ่ายไทจู้เซียงหุนใจนตึกคานขดมาบ้าน แทะแน้มาไทจู้เซียงหุนยศฐาศักก
 ทรัพย์สงของบริบูรณ ครนอยมาหลายเคอน ไทจู้เซียงหุนจึงไปหานางของกัวแจ้งความ
 จูมื่อว่า อนกักกันเขียนหนงสอบุตรเป็นสำคัญให้ไว้กับนางชิวเอียงฮุฮิยน กิตติ
 ศพทอนนยงไม่แจ้งกับบุตรชงมมารดา แลชุนนางไพร่บ้านพลเมืองทงปวง ท่านจงไป
 เคอนนางชิวเอียงฮุฮิยน ให้ทูลอนกักกันขอปรากฏไว้ในเมืองจัน นางชองกัวเห็น
 ชอบก็เข้าไปหานางชิวเอียงฮุฮิยนแจ้งความตามไทจู้เซียงหุนว่า นางชิวเอียงฮุฮิยน ไต้พง
 คำพิสรวกยนต์ จึงขึ้นไปเฝ้าทูลอนกักกันว่า ซึ่งท่านให้จูเออเป็นบุตรข้าพเจ้ากับมี
 หนงสอสัญญาไว้แนกสำคัญอยู่ แต่ยงหารูพร้อมกันสนไม่ ขอท่านจงได้สั่งให้แจ้ง
 แก่บุตรแลชุนนางทงปวง อนกักกันได้พงกเห็นชอบ พอเป็นวันดีสเมฆางในหมอบ

เผ่าพร้อมแล้วส่งให้จุมอเป็นบุตรนางฮัวเอียงฮูหยินตามหนังสือสัญญา แล้วเสด็จออกตรัส
แก่ขุนนางทงปวงว่า จุมอบุตรของเราตกไปเมืองเดียวถึงที่ตายแก้ตัวหนีมาได้ นานไป
เห็นจะมีวาสนาแต่หา มารคามิได้ บัดนี้เรายกให้เป็นบุตรนางฮัวเอียงฮูหยินแล้ว

ฝ่ายพระเจ้าจันเจียวฮ่องครองราชสมบัติได้ห้าสิบแปดปี อธิษณมาอยู่ห้าปีพอ
เป็นฤดูฝนเดือนสาม พระเจ้าจันเจียวฮ่องก็สวรรคต ขุนนางทงปวงปรึกษาร่วมกัน ยก
อันก๊กก๊กนครองราชสมบัติเป็นพระเจ้าจันเจียวฮ่อง นางฮัวเอียงฮูหยินขึ้นเป็นที่สองเข้า
ตั้งจุมอเป็นไทจู่ ตั้งนางจุกเป็นฮูหยิน พระเจ้าจันเจียวฮ่องสั่งให้ขุนนางแต่งที่แล้วเชิญ
พระศพพระเจ้าจันเจียวฮ่องไปฝังตามราชประเพณีพระศพกษัตริย์มาแต่ก่อน ขณะเมื่อ
อันก๊กก๊กได้เป็นพระเจ้าจันเจียวฮ่องเสด็จออกขุนนางเผ่าพร้อม อองเจียนกับอองเฮ็กเข้าไปเฝ้า
พระเจ้าจันเจียวฮ่องจึงตรัสว่า เมืองเดียวมิได้คิดถึงทางไมตรี หากว่าไทจู่หนีมาได้จึงไม่ตาย
เราจะคิดไปตีเมืองเดียวให้จงได้ จึงให้เจียงห้าเป็นแม่ทัพใหญ่ ให้อองเจียนเป็นแม่ทัพ
หน้าคุมทหารยกไปตีเมืองเดียว

ฝ่ายเจียงห้ากับอองเจียนคำนับ ลาออกมาจัดทหารแล้ว เร่งยกไปถึงแม่น้ำ
เกียงโห ขั้ทหารเข้าตีเมืองเกียงโหได้ พักพลไว้บำรุงทหาร แต่งคนออกสืบข่าวลาด
ตระเวนรักษาเมืองอยู่ หลี่เกชกสู้ทหารเมืองจันมิได้ ก็หนีไปแจ้งความแก่เตี้ยวออง

ฝ่ายเตี้ยวอองตกใจเห็นกาดังศึกกลัว คิดว่าทหารเมืองเดียวน้อยจะต้านทาน
มิได้ จึงแต่งคนไปขอกองทัพเมืองจิวมาช่วย ครั้นจิวอองรู้ข่าวว่าศึกมาตีเมืองเดียว จึง
แต่งทัพมาสมทบทางบกพร้อมกัน ยกไปตีทัพเจียงห้าซึ่งตั้งอยู่เมืองเกียงโห อองเจียนแล
เจียงห้าคุมทหารออกรบตีทัพสองเมืองแตก ทหารเมืองเดียว เมืองจิว สู้มิได้หนีกระจัด
พลัดพราย

ฝ่ายอองเจียนกับเจียงห้าแต่งคนออกเกลี้ยกล่อมคนในเมืองเดียวเมืองจิวได้มาก
ขึ้น ยกเข้าไปตีทั้งสองเมืองแล้วกลับไปตีเมืองใหญ่คือเมืองเอียน เมืองเจ้ เมืองหัน
เมืองงย เมืองม้อ ห้าหัวเมืองยังไม่ได้กลับมา อันก๊กก๊กเป็นพระเจ้าจันเจียวฮ่อง
สมบัติได้สองปีสัสวรรคต ขุนนางทงปวงปรึกษาร่วมกันยกจุมอซึ่ง เป็นไทจู่ขึ้นเป็น
พระเจ้าจันเจียวฮ่องเสวยราชสมบัติ พระเจ้าจันเจียวฮ่องจึงยกพระมารดาซึ่งหาพระชนม์ไม่พบเป็น

แซ่ไท่เฮ้า ตั้งนางฮัวเอียงฮุฮินเป็นฮ่องไท่เฮ้า ตั้งนางจุกเป็นฮ่องเฮ้า พระเจ้าจันอ่องให้ทำการเชิญพระศพไปฝัง ณ เมืองตัวก๊กเสียตำนานตะวันออกนอกกำแพงเมือง มีศิลาเหลืองจารึกชื่อรองเบองไต้ แล้วพระเจ้าจันอ่องจึงตั้งไท่จูเซียงหุเป็นเทเซงเสียวบนชั้นเขาผู้สำเร็จราชการ พระราชทานเมืองลกเอียงเมืองโฮหล้าคนประมาณสิบหมื่นครัว ให้เป็นส่วยขันแก่เซงเสียวบนชั้นเขาให้ชดกระบิชนเผ่าทุกเวลา

ฝ่ายเซงเสียวบนชั้นเขาได้เลื่อนทมิยศฐาศักดิ์ ว่าราชการสหราชอาณาจักรมณฑลมณฑลกิ่งบริบูรณ์ บรรดาทหารวมแซมสติปัญญาอีกเอามาตั้งแตงเป็นขุนนาง หัวเมืองทงปวงก้าเกรงเป็นอนนมาก จุฉื่อเป็นพระเจ้าจันอ่องครองราชสมบัติไต้สามปีสนพระชนม์ เซงเสียวบนชั้นเขาและขุนนางทงปวงปรึกษาพร้อมกัน ยกจูเจ็งชุนครองราชสมบัติเป็นพระเจ้าจันอ่องเจ้พระชนม์ไต้สิบสามปี ยกนางจุกเป็นฮ่องไท่เฮ้า ตั้งเซงเสียวบนชั้นเขาเป็นเสียงก๊กจิงฮูสำเร็จราชการในเมืองนอกเมือง แต่บรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยก้าเกรงเสียงก๊กจิงฮูฯ ออกจากเผ่าก้เขาวังไปหานางจุกมิไ้ชขาด

ฝ่ายฮ่องไท่เฮ้าจุกมีความรักใคร่ในเสียงก๊กจิงฮูเป็นใจ ถ้าเสียงก๊กจิงฮูมิไ้เข้าในวัง นางก็ใช้คนไปหาเเองๆ ครั้นพระเจ้าจันอ่องเจ้ครองราชสมบัติไต้สามปีเป็นสิบหกปี มีสติปัญญามากช่นออกวาราชการ เจียงห้าอ่องเจี้ยนไปปราบหัวเมืองกลันมาพานายทัพนายกองเข้าไปเผ่าทลความว่า ยกกองทัพไปปราบไ้หัวเมืองฉื่อหนึ่ง เมืองเตียวหนึ่ง เมืองเอียนหนึ่ง เมืองงุยหนึ่ง เมืองหนหนึ่ง เมืองเจ้หนึ่ง เป็นเมืองใหญ่หกเมืองแลหัวเมืองมาขอขึ้นเป็นอนนมาก พระเจ้าจันอ่องเจ้มีพระทัยนตหนัก จึงสั่งให้เสียงก๊กจิงฮูว่าราชการแต่ในพระนคร ให้เจียงห้าก๊อเจี้ยนว่าราชการสงคราม ครั้นนั้นมีคำคนเพตุกันั้นว่า กษัตริย์ชงเบเนแซจันไ้กนเมืองจันสรวงศมาสามชวเพียงจูเมอตั้งสวรรคต จูเจ็งอองกนเชอลิปุคอยู่ แต่ขุนนางแลราษฎรทงปวงหาเจ็งไม่ สำคัญว่าเป็นเชอจิงเรยกจันออง

ฝ่ายเสียงก๊กจิงฮูคึกว่า พระเจ้าจันอ่องเจ้ทรงพระเจริญวัยช่นแล้ว เราไ้ยศฐาศักดิ์ศฤงคารบริวารมั่งคั่ง จะลอบลักไปมาหานางจุกอยู่ฉ่นเห็นเจ้เหมือนทราย ด้วยนางมัจฉใหม่ฝนหาแต่ความช้วเราจะเสียตัวด้วยเป็นม่นคง จำจะหาคนทรูปงามตามหลังเข้าออกเหมือนถ้ำกบตัว แม่นนางยังรักช้วก้จะชอบใจ จึงจะให้ใช้สอยอยู่ในวัง แล้วให้

คนไข้ไปสืบหาได้จันรูปคิคนหนึ่ง อยู่บ้านชวอหยินชื่อโลโอม่าไว้ใช้สอยตามหลังเข้าวัง
 ค่าย ครั้นฮ่องไท่เข้าเห็นกลัวกับเสียงก๊กจ้งฮูขอโลโอไว้ เสียงก๊กจ้งฮูก็ให้ถอนชนคิ้วแล
 หนวด ทำเพศเหมือนชนที่ส่งให้นางจุกสำหรับใช้ นางจุกก็มีน้ำจิตปฏิพัทธ์ต่อโลโอรัก
 ใคร่กันจนมีกรรมกัลดวั้นอ่องเจ้งผู้บุตรจะรู้จะมีความแค้นเคือง คนทั้งปวงเจ้งข่าวไปจะได้
 รับความอภัยศ คิดแล้วนางจึงไปบอกแก่จันอ่องเจ้งว่า อยู่ที่นี่เจ็บไข้จะใคร่ไปอยู่นอกวัง
 ทำหนักไต่เตงแก่งตำบถกหยง แปรสถานใหม่คล้ายเจ็บแล้วจึงจะกลับมา พระเจ้าจันอ่อง
 ไต่ฟั่งฮ่องไท่เข้าตรัส ครั้นจะข้ตักลัวจะโกรธ จึงสั่งให้พนักงานไปแต่งที่กัหยงมีทั้งสวน
 แลสระ พระมารดาจะออกไปอยู่ท่า่นางไปตุทำให้เป็นที่สบาย เจ้าพนักงานก็ออกไปแต่ง
 การเสร็จแล้ว ฮวงไท่เข้าก็ออกไปอยู่ นางก็หลงรักโลโอกี้ตั้งให้เป็นเตียงชินเฮาสั่งกิจการ
 สิทธิขาด อยู่มาจนมีบุตรถึงสองคนชื่อนเลียงไวไม่ไห้ผุอรู
 ขณะนั้นจันอ่องเจ้งครองราชสมบัติไต่เกाप ครั้นถึงเดือนห้าชนห้าค่ำเป็น
 สารทจีนฮ่องไท่เข้ากินไต่อยู่ โลโอเข้ามากินสุราเมาเต็มกำลัง สั่งให้นางกุยชีรินสุราให้
 โลโอกิน นางกุยชีทำให้จอกสุราหก โลโอโกรธตำนางกุยชีหยาบซ้ำ แล้วว่าแก่ตั้งเพียง
 นี้ไม่มีชฉฉาศัย นางกุยชีจึงตอบโลโอว่า แก่เราอยู่ในวังถึงสิบสองปีสองเจ้าแผ่นดินแล้ว
 ยังหาไม่มีผู้ใดจะมาตำเราหยาบซ้ำเหมือนเจ้าไม่ โลโอฟั่งค่านางกุยชีไต่ตอบก็โกรธ จึงสั่ง
 ให้ตีนางกุยชีแล้วขับเสียจากวัง นางกุยชีไต่ความเจ็บอายโกรธแค้น จึงร้องให้ไปหา
 เทียวโก้บอกความว่าโลโอมิไซ้ชนกี้ เสียงก๊กจ้งฮูให้ไว้ใช้ในวังรักใคร่กับฮ่องไท่เข้า เกิด
 บุตรด้วยกันถึงสองคนชื่อนเลียงไว ถ้าจันอ่องเจ้งตายจะให้บุตรเป็นจันอ่อง เทียวโก้ไต่ฟั่ง
 กัตกใจมีอางปีคความไต่ ก็เข้าไปทูลจันอ่องตามความนางกุยชีว่าทุกประการ จันอ่อง
 ไต่ฟั่งคั่งหนักโกรธ จึงให้ไปจับโลโอมาทามไต่ความจริงเอาใส่คุกไว้ ต่อถึงเดือน
 เก้าจึงสั่งให้เอาตัวโลโอกับบุตรสองคนไปฆ่าเสียสามชั่วโคตร แต่เสียงก๊กจ้งฮูให้จำ
 ไว้ แล้วให้ขับฮ่องไท่เข้าเสียจากวังไปอยู่ตำบถกหยงนอกเมือง ครั้นนั้นมีขุนนางยี่สิบแปด
 คนปรึกษากันว่า พระเจ้าจันอ่องเจ้งขับพระมารดาเสียจากวัง ทำให้ผิดประเพณีเกษัตริย์
 ชึ่งกัตญู เราผู้แล้วจำจะเข้าไปทูลทักทาน ขุนนางผู้หนึ่งจึงเข้าไปเฝ้าก่อน ทูลพระเจ้า
 จันอ่องเจ้งแจ้งความว่า ฮวงฮ่องไท่เข้าเป็นที่ค่านับพระองค์โกรธขับเสียจากวังนั้นไม่ชอบ

ด้วยประเพณีกษัตริย์สืบมาแต่ก่อน ขอให้รับเข้ามาไว้ในวังจึงจะควร พระเจ้าจันอ่องได้
ฟังทรงพระโกรธนัก จึงให้ลงโทษผู้มาขอนั้นถึงตาย แล้วให้ตักมือตักเท้าแลศรัษะ
ไปกองไว้นอกเมืองที่ประตูขุนนางจะเข้าเฝ้า ทว่าให้ทิ้งกระทะขนทอคนนำมันประจาน
ให้คนทั้งปวงเห็น แต่ขุนนางเข้ามาขอโทษของไทยเข้าอภัยสืบเจ็ดคน

พระเจ้าจันอ่องจึงสั่งให้ฆ่าเสียทำโทษเหมือนกันสิ้น ยิ่งแต่เหมาเจียวจึงคิดว่า
ขุนนางซึ่งร่วมคิดกันไปขอโทษของไทยเข้าตายสืบเจ็ดคน ก็จะต้องถือว่ากตัญญูต่อกษัตริย์
ทำผิดมิได้ เราจะเข้าไปกล่าวทัตทาน ถึงจันอ่องจะฆ่าเสียชื่อเราก็จะปรากฏไปหมิ่นชาติ
คิดแล้วจึงเข้าไปบอกเจ้าพนักงานผู้ซึ่งได้ทูลเบิกขุนนางเฝ้า ว่าเราจะมาขอโทษของไทยเข้า
เจ้าพนักงานก็ทูลว่ามิชยผู้หนึ่งชื่อเหมาเจียวจะเข้ามาทูลขอโทษของไทยเข้า แล้วออกมา
พาเหมาเจียวเข้าไปค้ำบัลลังก์ จันอ่องจึงถอศกระบี่พาดตักไว้จึงตรัสกับเหมาเจียวว่า เมื่อ
ท่านเดินเข้ามาหาเราเห็นกระทะแลศรัษะคนตายหรือไม่ จึงมีน้ำใจอาจหาญไม่กลัวความ
ตาย เหมาเจียวจึงทูลว่าข้าพเจ้ามากเห็นอยู่สิ้น แต่เป็นการแผ่นดินใหญ่หลวงจึงเข้ามาเฝ้า
ข้าพเจ้าได้ยินโบราณว่า บนท้องฟ้ามีดาวยี่สิบแปดประจำตัวคนมีกตัญญู ซึ่งผู้มาขอโทษ
ของไทยเข้าพระองค์ให้ฆ่าเสียถึงยี่สิบเจ็ดคน ยิ่งเหลือแต่ข้าพเจ้าผู้เดียวชื่อเหมาเจียวจะขอ
ทูลโทษสนธิ ถ้าพระองค์ฟังก็จะรอดชีวิต ถ้าไม่เชื่อข้าพเจ้าจะขอตายตามกันไป ทว่าบน
ท้องฟ้าจึงจะครบยี่สิบแปดดวง

พระเจ้าจันอ่องจึงได้ฟังเหมาเจียวว่าอย่างนี้จะฟังคุกก่อน จึงตรัสว่าท่านจะ
ว่าประการใดก็ตามใจของท่าน เหมาเจียวจึงทูลว่าได้ออกกับบุตรสองคน นานไปจะเป็น
เสียนหนามแผ่นดิน พระองค์ให้ฆ่าเสียหนักควรอยู่ เสี่ยงกักขังสุโทษผิดจำไว้ก็ชอบ ซึ่ง
ของไทยเข้าเป็นค้ำบัลลังก์ให้ขับเสียจากเมืองนั้นหาควรไม่ ถึงจะมีโทษหนักประการใดชอบ
แก่จะให้ยกบ่วง พระองค์ขับเสียตงนตประเพณีกษัตริย์ซึ่งมีกตัญญู หัวเมืองทั้งปวง
จะหมิ่นประมาทว่าไม่อยู่ในยุคธรรม เหมือนพระเจ้าตัวอ่องกระทำให้ราษฎรได้รับความ
เดือดร้อน ขุนนางแลราษฎรก็พากันเห็นไม่เข้ากับชาติก็ อยู่แต่ผู้เดียวจนตัวตาย บัดนี้
ข้าพเจ้าเห็นหัวเมืองใหญ่แหยงทั้งปวงไป เกลือกจะระส่ำระสายคิดเอาใจออกหาก นานไป
เมื่อหน้าก็จะไม่มี เมืองใดชน แก่เมืองจัน จะครองสมบัติ อยู่ได้ แต่พระองค์เดียวหรือ

ข้าพเจ้าทูลทงนทวยกตัญญู ส่นถ้ำข้าพเจ้าแล้วจะขอลาไปตาย ว่าแล้วเหมาเจียวก็ลุกเดิน
ตรงมาสทกระหะตงนามน

พระเจ้าจันอ่องเจิ้งไท่ฟงตงนง จึงนึกว่าเหมาเจียวคนนี้มีกตัญญูต่อแผ่นดิน
มากกว่าชีวิตไม่กลัวความตาย จึงลุกออกมาอุกข้อมือเอากลับเข้าไปให้หนึ่งตำแหน่งขุนนาง
แล้วปราศรัยว่ามีเสียงที่ึกมาเป็นชายประกะอบด้วยสติปัญญา มาว่าให้ฟังจะน้หมายจะให้
เราจำเรียดในอิสริยยศแล้ว คนมาขอโทษของไท่เข้าแต่ก่อนเราให้ฆ่าเสียน้ น้ไม่ว่ากล่าวให้
เราเห็นผิดแลชอบส่วนแต่ว่าเราผิดไปฝ่ายเดียว ซึ่งทำนว่าเราจะเชื่อฟัง จึงตงให้เหมาเจียว
เป็นเสียงแห่งขุนนางผู้ใหญ่ แล้วพระเจ้าจันอ่องเจิ้งให้จัดทหารข้รถออกไปรับสองไท่เข้า
เข้ามาไว้ในวังเป็นท้ค่านับเหมือนแต่ก่อน แล้วส่งให้ลี้ปุกออยซึ่งเป็นเสียงก้กจ้งชู้พันโทษ
กรนออยู่มาประมาณปีเศษหัวเมืองใหญ่น้อยทงปวง แจ้งว่ารับสองไท่เข้าเข้ามาท้กับเสียงก้ก
จ้งชู้พันโทษคงยศฐำศกคกน้าเครื่องบรรณาการมาถวาย ท้กับแ่งของมาค่านับเสียงก้กจ้งชู้
เสียงก้กจ้งชู้ให้แ่งไท่เตยงเผื่อแผ่ไปโดยไมตรี

พระเจ้าจันอ่องเจิ้งแจ้งว่า หัวเมืองทงปวงมาหาลี้ปุกออยซึ่งเป็นเสียงก้กจ้งชู้น้ก
เกรงว่า จะค้คกน้กับเมืองอื่นก้าเรียดต่อแผ่นดิน จึงปริกษาขุนนางทงปวงว่า ลี้ปุกออยผู้
มีความชอบ ค้คกน้ให้พระบิตาเราได้มาจากเมืองเดียว พระบิตาเราก้ช้ขบเลียงถึงขนาด
ตงให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่สำเร็จราชการก้สมกวรอยู่แล้ว ใ้ลี้ปุกออยจะมีความชอบโดยฝีมือ
รบฟ้กกล้าแข็ง ไ้ตราชสมบัติถวายน้กหาไม่ เราเลียงเป็นท้เสียงก้กจ้งชู้ก้เกินความชอบ
อยู่ ค้คจะใ้ไปอยู่เมืองชกเต้เสฉวนท้นทงปวงจะเห็นประการใด ขุนนางทงปวงครน
จะท้ล้ก้ล้จะไม่ชอบพระอ้ชมาศย ทงจะช้คใจเสียงก้กจ้งชู้ ท้งคนก้น้งอยู่มิได้ว่า
พระเจ้าจันอ่องเจิ้งเขียนหนังสือเป็นใจความว่า เสียงก้กจ้งชู้มีความชอบมาแต่หลัง พระ
บิตาก้ท้งให้เป็นผู้สำเร็จราชการ ท้กวันน้แผ่นดินเป็นของเรา ท้นใจเบาทำให้ได้ความ
อ้ปยศ หากค้คถึงพระบิตาซึ่งสวรรคต จึงจะใ้ไปอยู่เมืองชกเต้เสฉวนรักษาชอบ
ข้ดจกเสมา ถ้ารู้หนังสือจงทำตามรับล้จ้ จึงส่งหนังสือให้คนใ้เอาไปให้เสียงก้กจ้งชู้

ฝ่ายเสียงก้กจ้งชู้ล้หนังสือแจ้งความแล้วร้องใ้ ว่าควรหรือพระเจ้าจันอ่องเจิ้ง
มาแคลงหมายจะเอาผิด แม้นมิไปก็จ้ตายด้วยข้ครับล้จ้ เห็นจะต้งตามค้ำโบราณว่ามว

ถ้าพระมหากษัตริย์แคลงผู้ใดมิได้เคลื่อนคลาย ความตายก็จะเยี่ยมเยียนอยู่เป็นนิจ เราแก่
 ดั่งเพียงนี้จะมีชีวิตอยู่ บุตรภรรยาแลญาติจะพลอยอันตรายด้วยมั่นคง คิดแล้วก็กนิยาพิช
 ฌาย พระเจ้าจันนองเจ้ครนแจ้วว่าเสยงก๊กจ้งสุทาย ก็สั่งให้เอาศพไปฝังไว้นอกเมือง
 ข้างทิศเหนือแดนเมืองไฮหล่า ตั้งแทนนามพระเจ้าจันนองเจ้มีใจกำเริบให้หาขุนนาง
 ทงปรังเข้ามาพร้อม จึงตรัสว่าเมืองใหญ่ทงหกเมืองกเป็นเมืองชนกับเราแล้ว บุญเรา
 กมากเหมือนสามอ่องกษัตริย์สามพระองค์ หงเทศษัตริย์หาพระองค์ซึ่งปราบแผ่นดินราบ
 คาบ เราจะเปลี่ยนนามเป็นเจ้ชชองเต้คนกษัตริย์ เซอวงค์เราจะได้เป็นนียชองเต้ ซาซ
 ชองเต้ลาคับกนลงไปจันเสนวงค์ แล้วเมืองจันเนแตกก่อนพระเจ้าบ่อนอ่องครองราชสมบัติ
 ชื่อว่าเมืองไฮกั ครนกษัตริย์สบบวงค์มาเปลี่ยนชื่อว่าเมืองหาเอียง ครนถึงพระเจ้าจันนอง
 ทันแซ้ของเราได้ครองสมบัติให้เรียกว่าเมืองจัน แผ่นดินครนจะเอานามตามกลางให้ชื่อ
 เมืองหาเอียง

ฝ่ายพระเจ้าจันชชองเต้ ก็จัดแต่งบรรดาหัวเมืองใหญ่ชงชนอยู่นั้นตั้งให้เป็น
 เอกสามสิบหกเมือง จัดเขตแดนผู้คนทเกล้าทหารไว้บริบูรณ์ทุกเมือง แล้วให้เลือกจัด
 คนทมีสติปัญญาเอาเข้ามาไว้ในเมืองหาเอียงเป็นอันมาก จึงให้เอาทองคำหล่อเป็นรูปคน
 ไว้สิบสองคน หวังจะให้กคิดศัพทปรากฏไปแกหัวเมืองทงปรัง เมืองหาเอียงบริบูรณ์
 ไปด้วยสมบัติ แล้วให้ก่อตึกตักบถเซยงหลิมเป็นแถวเอนงกันไป จนถึงตำบลเซยงบันให้
 กอดนนคีลาตลอดกกัน แล้วพระเจ้าจันชชองเต้สั่งให้เก็บบุตรหัวเมืองเอก แลบุตรขุนนาง
 ทรูปงามมาไว้ ณ ตำบลเซยงหลิม แต่พระเจ้าจันชชองเต้เป็นกษัตริย์ครองราชสมบัติ
 สมบูรณ์ไค้สิบห้าปี มีพระชนมายุไค้สิบเจ็ดปี

ครนนั้น มีชายผู้หนึ่งชื่อหางเอ็ง มีภรรยาชื่อนางซีเอียน มีบุตรชายชื่อหางอ
 อยู่บ้านห้วยแซแดนเมืองกวยก หางเหลยงผู้นองหางเอ็งจึงเอาหางอมาเลี้ยงไว้ แต่
 หางอั้นนรูปร่างบรณมีลักษณะในจักษุเป็นรูปคนในแววตาข้างละสองคน คนผู้ใหญ่จึง
 ชวนกันชมว่า ลักษณะจักษุหางอเป็นต้งนเหมือนพระเจ้าเสยงเต้ ผู้ใหญ่คนหนึ่งมีสติ
 ปัญญา จึงว่าลักษณะรูปคนมีในจักษุข้างละสองคนเหมือนกันก็จริง แต่รูปตาพระเจ้า

เงี้ยวเต็นยาวพระชนมจรงนมนบุญมาก ห้างอันรูปตากลมเห็นจะมีบุญอยู่ แตะน้ำใจจะ
ร่ายกาจอายุ่มกสน

ฝ่ายพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ อยู่วันหนึ่งเสด็จออกปรีกษาขุนนางทงปวงว่ากษัตริย์
มีบุญญาธิการสืบมาแต่ก่อน ย่อมเที่ยวเลียบพระนครตามอาณาเขตคูประเทศแลอาณา
ประชาราษฎร์ทงปวงจะมีความสุขหรือเดือดร้อน เราจะไปเลียบพระนครท่านจะเห็น
เป็นประการใด ขุนนางทงปวงเห็นชอบจึงกราบทูลว่า ประเพณีกษัตริย์เสวยราช
สมบัติสืบมาย่อมออกเที่ยวทุกหัวเมือง เพราะว่ามีพระทัยกรุณาแก่นานาประเทศ แล
หัวเมืองราษฎรทงปวง ถ้ากษัตริย์พระองค์ใดมิได้ออกเลียบพระนคร เหมือนอยู่ท่มต
หาเห็นเหตุการณอันใดไม่

พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ได้ทรงฟังขุนนางทงปวงคังนกันเตี จึงสั่งให้จัดรถแลทหารโดย
กระบวนเสด็จ เจ้าพนักงานค่านับรับสั่งแล้วออกมาจัดแจงเตรียมการไว้พร้อม ครั้น
เวลารุ่งเช้าพอได้ฤกษ์ พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้เสด็จมาทรงรถ ออกโดยประตูฝ่ายทิศตะวันออก
ตกถึงเมืองไผ่ไส แล้วบ่ยารถไปทิศใต้ถึงภูเขาศีระชะไก่อเรียกว่าเกเถา ทอดพระเนตร
ไปทิศตะวันออกเฉียงใต้ เห็นเป็นสายรุ้งพลุ่งขึ้นมาแต่แผ่นดินเป็นสีหาอย่าง จึงตรัส
ถามชองบูกว่า นิมิตอันนี้ร้ายประการใด ชองบูก็จึงทูลว่าเหตุนี้ในท้องฟ้าคือ เสียง
ทูนหนึ่ง ภูทูนหนึ่ง สุยทูนหนึ่ง เจทูนหนึ่ง เกงทูนหนึ่ง หาประการนเรียกว่าเมฆ บันดาล
ขึ้นมาแต่แผ่นดินหาอย่าง ซึ่งทอดพระเนตรเห็นครั้นไม่ต้องลักษณะเมฆ พิเคราะห์ดู
ดูจึ่งมีกรมวังจะเป็นนรัศมีผู้บุญ จึงบังเกิดเหตุใหญ่ปรากฏขึ้นฉะนี้

พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้จึงปรีกษาชองบูกว่า ท่านจะมีวิชาแก้ประการใดบ้าง ชอง
บูก็จึงทูลว่า อันจะป้องกันเหตุซึ่งจะเกิดเบื้องหน้านั้นยากนัก จะแก้ไขได้แต่รัศมีพอจะ
เสื่อมคลาย ถ้าพระองค์เสด็จไปทิศตะวันออกเอาของที่รักฝังลงแล้ว แต่รัศมีบันดาล
ให้เห็นจะสูญไป พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ได้ทรงฟังก็สั่งให้ชักรตมาทางตะวันออก ครั้น
มาถึงเขาโจเต็กสารเสด็จขึ้นไปบนเขา จึงสั่งให้เอาแผ่นศิลาจารึกเป็นอักษรลงไว้ว่า
พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ผู้มบุญญาธิการ เสด็จมาเลียบเมืองตั้งเขาโจเต็กสาร เปลี่ยนชื่อว่า
เขาทังงักถายสาร แล้วทอดพระแสงคาบช้อถายโอะผงลงไว้ที่เชิงเขา กระทำการแก้

รศมีซึ่งบังเกิดหาประการเสื่อมสูญแล้ว ก็เสด็จลงจากภูเขาทังกถายสารมาข้ามแม่น้ำช่วย
ป้องกันเมืองลำกุน แล้วเสด็จกลับมาไกลเมืองหาเอียง ชุณนางอยู่ในเมืองก็ออกมาคำนับ
รับเสด็จเข้าเมือง พระเจ้าจันซีฮ่องเต้เสด็จไปเลียบเมือง กลับมาถึงพระนครคงแต่
วิตกไม่มีความสุข

ฝ่ายผู้รักษาสวนดอกไม้ ครนเป็นฤดูดอกไม้โประต้นบานมีสีทั้งห้า อย่างกับ
พรรณไม้อันมีผลเป็นช่อนาชม ครนทราบว่าพระเจ้าจันซีฮ่องเต้ไม่สบายพระทัย จึงเข้าไป
ทูลว่า ฤดูดอกไม้โประต้นแลดอกไม้มีห้ากลิ่นมีได้ทรงผลแลมีชื่อคาทาศไปในสวน พระ
เจ้าจันซีฮ่องเต้ได้ฟังคพระทัยนัก จึงสั่งให้จัตราประเทียบมาประทับไว้ ชวนกรมฝ่าย
ในชั้นรถไปชมสวนเที่ยวประพาสชมดอกไม้มีพรรณต่าง ๆ ทอดพระเนตรดูสีดอกไม้
คล้ายสีซึ่งเกิดนิมิตเมื่อไปเลียบเมืองไม่สบายพระทัย ครนลงไปสร่งน้ำในสระก็ไม่สว่าง
พระอารมณ จึงเสด็จมาหยุดอยู่ ณ ท่าหนักในสวนชื่อเหียงเค่งเตียน พระองค์เหนื่อยมาง
บนเตียง คิดรำพึงซบหลับไปทรงพระสุบินว่า ได้ยินเสียงคุจเสียงฟ้าลั่น แผ่นดินไหว
ดวงพระอาทิตย์ตกลงมาตรงพระพักตร์ ยังมีเด็กคนหนึ่งนั่งเขี้ยวใส่เสื้อเขี้ยวหน้าดำเย่นตา
ดำหงสองข้าง มีรูปคนอยู่ในแวงตาข้างละสองคน มาแต่ทิศตะวันออกจะอุ้มเอาดวง
พระอาทิตย์ มีเด็กคนหนึ่งนั่งแวงใส่เสื้อแวงวิ่งมาแต่ทิศใต้ จึงร้องว่าเจ้านั่งเขี้ยวห่ม
เขี้ยวอย่าอุ้มเอาดวงพระอาทิตย์ของเราไป เราได้พรเสียงเต้คือพระอิศวรให้เรามาเอาดวง
พระอาทิตย์

ฝ่ายเด็กนั่งเขี้ยวไม่ให้ สองคนปล้ำกันถึงเจ็ดสิบสองครั้ง เด็กนั่งแวงปะตะ
ถูกเด็กนั่งเขี้ยวล้มลงสนกำลังขาดใจตาย

ฝ่ายเด็กนั่งแวงห่มแวงเข้าอุ้มเอาดวงพระอาทิตย์จะไปทิศใต้ ในนิมิตเห็นว่า
พระเจ้าจันซีฮ่องเต้ร้องว่าอย่าเพิ่งอุ้มเอาไปเราจะตามแซ่แลชื่อเป็นเชื้อผู้ใดจึงองอาจ เด็ก
นั่งแวงจึงบอกว่าเป็นเชื้อเงียวชุนเกิดในหองไกคือเมืองไกกวน จะเข้าเมืองหาเอียงได้
ก่อนแล้วจึงจะหองซก ตั้งให้เราไปประชุมคนอยู่ซกเต้คือเมืองโปะตัง ถึงสาขวลักย ว่า
พระองค์จะตายตำบลสาขิว เตียงอันง้อหดิบว่าข้าพเจ้าจะได้เป็นเจ้าสร้างพระนครใหม่
สืบวงศ์ไปสี่ร้อยปีเศษ ว่าท่านนักพาพระอาทิตย์วิ่งไปข้างทิศใต้ พระเจ้าจันซีฮ่องเต้

บรรทมตื่นไม่สบายพระทัย จึงดำริว่าฝันนี้ประหลาดอยู่ นานไปเห็นแผ่นดินเมืองเรา
จะไต่แกงุ่นเป็นมั่นคง คิดเสียดายสมบัติยิ่งนักแล้วกลับเข้าพระนคร คิดถึงความฝัน
ตรองการจะหายอายุยืน อยู่วันหนึ่งเสด็จออกจึงตรัสถามขุนนางว่า ผู้ใดยังจะรู้จัก
สรรพยาซึ่งจะให้จำเริญอายุขึ้นไปถึงหมื่นปี ชาวเมืองเอียนมาเป็นโหรชื่อชองบู๊กจึงทูล
ว่า ทะเลตะวันออกยังมีเกาะชื่อสำสินสารแห่งหนึ่ง เกิดเขาใหญ่ทงสามคองอยู่เป็นสาม
เส้ามีวัดแลฤกษ์อยู่ที่เกาะ แลเกาะอันนั้นสว่างไปไม่เป็นกลางวันแลกลางคืน ทงสัตตุ
ไม่รู้ร้อนไม่หนาวเหมือนประเทศทงปวง กำบลน้มน้ำอายุยืน ถ้าผู้ใดกินยานั้นจะมีอายุ
นับพัน

พระเจ้าจันซีของเต้จึงตรัสถามชองบู๊กว่า ท่านได้ยินเขาว่าหรือไปได้เห็น
ชองบู๊กทูลว่าเพื่อนข้าพเจ้าคนหนึ่งชื่อชิวอกไปถึงเขาสำสินสาร พบเทวดาซึ่งส่งมา
เล่นในทันนมไม้ไต่ซาด รูปเทวดานั้นหาเหมือนรูปมนุษย์ไม่ ชิวอกไปอาศัยอยู่บ้านนอก
ข้าพเจ้า พระเจ้าจันซีของเต้ส่งชิวอกเข้ามาสู่ที่เฝ้า จึงตรัสว่าเราจะใคร่ได้ยาอายุวัฒนะ
ท่านรู้ว่ามีกำบลใดจงไปเอามาให้แก่เรา ชิวอกจึงทูลพระเจ้าจันซีของเต้ว่า อันสรรพยาน
มีอยู่ถึงเขาสำสินสาร หนทางก็ไกล ยากที่ผู้ซึ่งจะรู้แห่งสืบเสาะไปถึงสรรพยานั้น ซึ่งจะ
ต้องพระประสงฆ์สรรพยานั้น ข้าพเจ้าจะขออาสาไปเอามาถวายจงได้ แต่จะขอสำเภา
สืบลำกับเด็กชายห้าร้อย หึงห้าร้อย เงินทอง เครื่องเบ็ดเสร็จกับเสบียงอาหารไปให้
มาก สำหรับจะเลี้ยงกันในกลางทะเลกว่าจะกลับมาถึง

พระเจ้าจันซีของเต้ตรัสว่าท่านจงจัดไปตามใจเถิด ชิวอกถวายบังคมลาออกมา
จัดสำเภา แลสิ่งของทงปวงบรรทุกเสร็จแล้วก็ใช้ใบไปจากเมืองห้าเอียง พระเจ้าจันซี
ของเต้ครั้นชิวอกไปประมาณสามปีเศษไม่เห็นกลับมาทรงพระวิตกหนัก จึงใช้ให้หลอแสง
ไปตามสืบเสาะหาชิวอกว่าจะไปอยู่แห่งใดจะได้สรรพยาหรือไม่ หลอแสงคำนับลาออก
มาจัดสำเภาอันใหญ่เสร็จแล้ว ก็ใช้ใบออกจากเมืองห้าเอียง ครั้นไปถึงที่แห่งหนึ่ง
จึงจอดสำเภาเข้าชายทะเล หลอแสงขึ้นไปบนฝั่งเหยียวกูไปในทะเล แลเห็นคลื่นใหญ่
กลิ้งเป็นแพนมลมก็กล้าเป็นหมอกมีกลิ่น หลอมแสงทอดใจใหญ่อยู่ไม่รู้ที่จะติดตามชิวอกไป
แห่งใด แล้วกลับคืนลงมาสำเภา จึงว่าเราครั้งนี้ไพร่พลได้รับความลำบากนัก ชิวอก

หลวงพระเจ้านั้นชชองเต้ให้เสียทรัพย์แลคนหลวงเป็นอันมาก ครั้นจะกลับไปมิได้ราชการ ก็จะไม่พ้นโทษ หลอแสงจึงชวนคนสนิทสิบคน ขึ้นจากสำเภามาเที่ยวในป่าพบภูกษัตริย์คนหนึ่งเรียกเขาถายังกสนักชนไปบนเขา จึงแลเห็นผู้เฒ่าคนหนึ่งนอนอยู่ที่แผ่นศิลาประหลาด กว่าที่ร้ายจะเป็นผู้เฒ่าพิเศษ หลอแสงก็เข้าไปคำนับ

ฝ่ายผู้เฒ่าลุกขึ้นนั่งจึงถามว่า ท่านชชองเต้จึงมาถึงที่นี่ หลอแสงจึงบอกว่า ข้าพเจ้าชชองเต้ หลอแสง ถูกรับสั่งของพระเจ้าจันชชองเต้ให้มาสืบหาเทวดาขออายุวัฒนะ ผู้เฒ่าได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า อันสรรพยาจะบำบัดได้แต่โรคในกาย ซึ่งจะให้จำเรื้ออายุวัฒนะนั้นไม่มี เกิดมาถึงกำหนดแล้วก็จะตายเป็นเหยียง พระเจ้าจันชชองเต้คนนั้น จะมีโชคเขลาเสียแล้วหรือ

หลอแสงได้ฟังจึงกลานเข้าไปว่า ท่านจงกรุณาข้าพเจ้าจะกลับไปไม่มีสิ่งใดเป็น สำคัญ กล่าวอาญาพระเจ้าจันชชองเต้ยิ่งนัก ผู้เฒ่าก็เอามือผลักแผ่นศิลาประตูออกไปแล้วหยิบเอาหนังสือมาส่งให้หลอแสง ว่าท่านเอาไปให้พระเจ้าจันชชองเต้ก็จะแจ้งความ คร้ายอยู่ในหนังสือทุกประการ หลอแสงรับหนังสือแล้วจึงอ้อนวอนว่า ขอท่านจงเมตตา ช่วยแนะนำสรรพยาให้จึงจะพ้นผิด

ฝ่ายผู้เฒ่าก็หลับตานอนนิ่งเสีย หลอแสงจึงคำนับลาผู้เฒ่ามาสู่สำเภามาแล้วแล่น กลับมาเมืองท่าเอียง ครั้นถึงจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าจันชชองเต้ทูลความซึ่งตามชีวิตอกมิได้ พบ แต่ข้าพเจ้าไปถึงเขาถายังกสนักได้พบผู้เฒ่าพิเศษนอนอยู่บนยอดเขาผู้หนึ่ง ฝากหนังสือ มาถวายพระองค์ พระเจ้าจันชชองเต้รับหนังสือมาคล้อออกดู เห็นเป็นคำรำลัดบกษัตริย์ มีตัวหนังสือแต่อ่านไม่ออก จึงให้หีสืออ่าน ๆ ออกแต่เบื่องปลายสัตว์ ได้ความว่า เมืองจันจะเสียเพราะบักเฮา พระเจ้าจันชชองเต้ได้ฟังดังนั้นตกพระทัย จึงว่าเป็นคำ เทพพยาให้มาบอกเหตุเมืองเราจะเสียเพราะบักเฮา จึงสั่งมิ่งเทียมให้คุมไพร่แปดสิบหมื่น ไปทำกำแพงกันแดนบ้านเหนือ ยาวสองหมื่นสี่พันเป็นสองร้อยห้าสิบโยชน์ ข้างตะวันออก ให้ถมทะเล ทิศตะวันตกให้ทำค้ำหนักอ่าบั้งจันทรโหรฐาน บนเขาหีสือสารเป็นที่ประทับ แลตั้งบ้านใต้ให้สอหว่างภูเขาค้ำเขาประจบกัน

ฝ่ายมงเตียมรับสั่งออกไปแล้วมีหนังสือไปทุกหัวเมือง เกณฑ์คนทั้งสี่ศกมา
 ทำการ แต่ผู้คนเดินไปมามีได้ขาด ครองหนอาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อน
 หนีไปตงสูมอยู่บ้างเป็นอันมาก อยู่วันหนึ่งพระเจ้าจันชชองเต้เสด็จออกขุนนาง หลี
 สือเข้าไปเฝ้าทูลว่า ซึ่งมรับสั่งให้ไปทำการปลุกตำหนักแต่งงามประหลาดก่อกำแพงถม
 ทะเลแลสอบภรรยา จะกันใต้แต่ศัตรูภายนอก อันศัตรูภายในนั้นป้องกันมิได้ ด้วยคน
 ได้เรียนรู้ตฤกษ์แลตำราภคศาสตร์เห็นใจจะกำเรบต่อแผ่นดิน พระเจ้าจันชชองเต้ฟังหลีสือว่า
 จึงให้เก็บหนังสือตำราเตโบริธานทั้งตำรับภคศาสตร์มาเผาเสียสิ้น แล้วให้จับหัวเสงหลอเสง
 กับคนสี่ร้อยหกสิบเศษ ซึ่งได้เรียนรู้ตำราแต่ก่อนมาใส่ตรุษเสีย แล้วแคลงพระทัยกลัว
 คนจะนิินทา จึงสั่งให้แจกกฎหมายจงทั่ว ถ้าผู้ใดไม่เกรงกลัวกล่าวขวัญให้จับตัวมาฆ่าเสีย
 ฝ่ายสุโชราชบุตรผู้ใหญ่จึงทูลว่า ซึ่งพระองค์ให้จับคนทมิปัญญาเรียนรู้ตำรับ
 โบริธานมาจำไว้ครองนี้ เห็นไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินจะมีแต่ความเดือดร้อนนัก พระเจ้าจันชช
 องเต้ได้ฟังสุโชทูลทรงพระโกรธว่า ลูกคนนี้จะให้อยู่ในเมืองมิได้ จึงสั่งให้สุโชไป
 กำกับมงเตียมก่อกำแพงกว่าจะแล้ว สุโชได้ฟังพระราชบิดากำหนักไปกำกับตุการตาม
 รับสั่ง

ขณะนั้นเล่าปังรุ่นหนุ่มชน คบพวกเพื่อนเสพสุราเที่ยวหาแต่ผู้หญิง เจ้าเมือง
 ไท่ก้วนรู้ว่าเล่าปังเป็นคนกว้างขวาง จึงตงให้เป็นเตงเตียวพินนายบ้าน เวลาวันหนึ่ง
 เล่าปังเดินมาพบหลีกอง หลีกองพิเคราะห์ลักษณะเล่าปังเห็นจะได้เป็นภษตรีย์ จึง
 ชวนเล่าปังเข้าไปในบ้าน หลีกองจึงพุกกับภรรยาว่า เราจะยกนางหงวนซึ่งเป็นบุตรสาว
 ให้เป็นภรรยาเล่าปัง

ฝ่ายภรรยาจึงว่า เราสู้ตาบอดเสงลกมากหมายว่าจะได้ทั้ง อันนาใจชายเจ้า
 คืดไว้ว่าจะให้กับเจ้าเมืองไท่ก้วน ซึ่งท่านจะยกให้แก่เล่าปังเป็นคนหาเงินหาทองเจ้าไม่เห็น
 ด้วย หลีกองจึงว่าเจ้าเป็นผู้หญิงไม่รู้จักคนดีคนชั่ว เราเห็นลักษณะเล่าปังจะได้เป็น
 เจ้าแผ่นดินโดยแท้ หลีกองว่าแล้วก็ออกมาเชิญเล่าปังเข้าไปในเรือนชวนให้เสพสุรา หลี
 กองจึงว่าเราเห็นพวกรักใหม่มีความกรุณา จะยกบุตรสาวให้เป็นภรรยาท่าน เล่าปังจึงว่า
 ซึ่งท่านกรุณาจากพระเจ้าทรงหนักคุณหาที่สุจริตได้ แต่พวกรุ่นข้าพเจ้ายังอนาณาหาทรัพย์สมบัติ

มิได้ วิชาในการศึกสิ่งใดก็ยังไม่รู้ ได้เรียนหนังสือแต่ทำรับโบราณแก่น้อยช้อยอยู่ถึงสาม
 ประการ ไม่ควรจะเป็นบุตรเขยท่านกลัวแต่จะพาไปยากเสียปลายมือ หลีกกองไตฟง
 เล่าบ่งว่าก็หัวเราะ จึงว่าเราเป็นผู้ใหญ่ พิศเพราะเห็นลักษณะท่านนานไปจะได้เป็นเทพ
 จึงยกบุตรให้ หลีกกองจึงเรียกรรยาออกมาเฝ้าอยู่ เล่าบ่งมีความยินดีแก่ลูกชกษนกระทำ
 กำนับบิดามารดาทางหงวน แล้วว่าเวลาวันเช้าพเจ้าจะลากลับไปบ้านก่อน หลีกกองก็
 เดินตามมาส่งเล่าบ่งไ้ร้อย่าง

ฝ่ายหวนโก้ยเดินมาพบเล่าบ่งเข้าจึงคำนับแล้วว่า แต่ข้าพเจ้าตามมาหลายวัน
 ฟังมาพบท่าน หลีกกองเห็นหวนโก้ยรูปร่างสูงใหญ่ เสียงดังพาดนลักษณะเป็นทหาร
 นานไปจะได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ จึงชวนหวนโก้ยเข้าไปนั่ง ณ บ้านช่อสราสีกันกิน หลีก
 กองจึงถามว่าชื่อแซ่แลบ้านท่านอยู่แห่งใด หวนโก้ยจึงบอกว่าข้าพเจ้าเป็นแซ่หวนชื่อโก้ย
 อยู่ในเมืองโกกวัน แล้วหวนโก้ยก็กลับตามชื่อแต่แซ่หลีกกอง หลีกกองจึงบอกว่าตัวเรา
 เป็นแซ่หลี่ช่อบุณ เคยอยู่บ้านตันฮู มาค้าขายมีบุตรภรรยาอยู่เมืองนี้ แต่เราได้ยินข่าวคน
 ออกชื่อท่านมานานแล้ว ฟังได้เห็นตัวท่านวันนี้ ท่านมีภรรยาแล้วหรือยัง หวนโก้ยจึง
 บอกว่า บิดามารดาก็ตายแต่ข้าพเจ้ายังเด็กอยู่ ทุกวันนี้แต่ตัวผู้เดียวหาญาติมิได้ หลีกกอง
 จึงว่าเรามีบุตรอยู่สองคน แต่บุตรใหญ่หนักให้เล่าบ่งแล้ว ยังแต่บุตรสาวน้อยช้อยจะ
 ยกให้เป็นภรรยาท่าน หวนโก้ยจึงว่าซึ่งท่านเมตตาคุณหาที่สุดไม่ แต่ข้าพเจ้า
 เป็นคนจนไม่มีสิ่งใดจะเลี้ยงบุตรท่าน เล่าบ่งจึงว่าวันหนึ่งเป็นบุญเราทั้งสองได้มาพบท่านผู้
 มีสติปัญญา เห็นลักษณะเราจะเอาเป็นเทพจึงยกบุตรให้แก่เราทั้งสองคน ควรที่เจ้าจะ
 รับไว้

หวนโก้ยไตฟงเล่าบ่งว่า วางจอกสุราไว้กับโต๊ะลูกชกษนคำนับหลีกกอง แล้วว่า
 ข้าพเจ้าจะขอเอาท่านเป็นบิดาสืบต่อไป หลีกกองก็พาเล่าบ่งกับหวนโก้ยมา ณ บ้าน เล่าบ่ง
 กับหวนโก้ยก็คำนับบิดามารดาตามธรรมเนียม หลีกกองจึงเรียกรรยาหญิงทั้งสองออกมา
 คำนับเล่าบ่งกับหวนโก้ยตามประเพณี แล้วก็อยู่กินด้วยกันตามปกติ พ่อเจ้าเมืองโกกวัน
 รู้หนังสือมั่งคั่งมั่ง จึงเกณฑ์พลเมืองมอบให้เล่าบ่งคุมไปทำการ เล่าบ่งก็ลาเจ้าเมือง
 โกกวันพาคนออกจากเมืองมาถึงตำบลสองไช ชาวเมืองซึ่งเกณฑ์ไปทำการนั้น ต่าง

คนก็หลบหนีเขาไปเป็นอันมาก เล่าปings จึงบอกแก่คนเฝ้าอยู่ว่า ซึ่งมีหนังสือรับสั่งเกณฑ์
 คนไปทำการ เรากับท่านทั้งปวงจะรอดชีวิตมาหรือจะตายมิได้รู้ ถ้าท่านจะยอมไปด้วย
 กันเราจะพาไป แม้น้อยที่อยู่มิไปก็ตาม คนทั้งปวงได้ฟังเล่าปings จึงว่า ถ้าข้าพเจ้าจะหลบ
 หนีไปด้วยท่าน ท่านจะไปแต่ผู้เดียวเขาจะเร่งเอาคนท่านเอาที่ไหนมาให้ เล่าปings
 จึงว่า เมื่อไม่ไปพร้อมกันแล้วเราจะหลบหนีไปด้วยท่าน คนทั้งปวงได้ฟังต่างคนก็ตั้งใจ
 หนีไปซุ่มซ่อนอยู่ในป่า เหลืออยู่กับเล่าปings สิบแปดคนเท่านั้น

ครั้นเวลาพลบค่ำ เล่าปings ก็พาคนสนิทแหวะออกจากทางใหญ่ไปตามทางน้อย
 ให้คนสนิทนำทางไปเขามังคัง คนสนิทเดินไปพบงูใหญ่ตัวหนึ่งยาวสิบตั้ง ๆ สะหกศอก
 หกนิ้ว คืบเป็นไทยสิบห้าวาสองศอกคืบ นอนขวางทางไว้ก็กลับมากบอกเล่าปings ว่า งูขาว
 ใหญ่นอนกั้นทางขวางหน้าอยู่จึงหลีกเลี่ยงไปทางอื่น เล่าปings ได้ฟังจึงว่า เกิดมาเป็นชายกลัว
 อะไรรักสัตว์เทวดาจน จึงชักกระบี่ออกจากฝัก แล้วออกเดินนำหน้าพาคนทั้งปวงไป พบงู
 ใหญ่ เล่าปings พ้นด้วยกระบี่ขาดกลางตัวเป็นสองท่อน คนทั้งปวงเห็นก็สรรเสริญเล่าปings ว่า
 กำลังมากใจองอาจยิ่งนัก จึงพากันเข้าไปอยู่ ณ เขามังคัง

ฝ่ายคนซึ่งตามไปภายหลัง เห็นหญิงคนหนึ่งมากอดคัพพงูใหญ่ร้องไห้รักอยู่
 ริมทาง จึงตามหญิงแก่ว่า ทำไมมาร้องไห้รักกอดสรพิษชอบแก่จะก็ใจ หญิงแก่บอกเล่าปings ว่า
 เจ้าศรีขาวแปลงเป็นงูมาเอนขวางทางอยู่ ลูกเจ้าศรีม่วงมาฆ่าเสียเราไม่มีที่พึ่งเราจึงร้องไห้
 รัก คนทั้งปวงหลายได้ฟังจึงหนักช้วนกันชุกกรโศกจะก็โบาย หญิงแก่ก็หนีสูญหายไป คน
 เหล่านั้นสำคัญว่าหญิงแก่เป็นผีป่า แล้วก็เดินตามทางมาถึงเขามังคัง จึงแจ้งความแก่
 เล่าปings ทุกประการ เล่าปings จึงว่า ซึ่งหญิงแก่บอกว่าเจ้าศรีม่วงฆ่าเจ้าเขามังคังเสียนั้น
 คือตัวเรา จะได้บำรุงแผ่นดินแบบที่พึ่งแก่คนทั้งหลาย

ขณะนั้นคนซึ่งหลบหนีซุ่มซ่อนอยู่แต่ครั้ง พระเจ้าจันชชองเต้ให้ มงเทียมเกณฑ์
 คนทำการกนแถนนั้น ครั้นรู้ว่าเล่าปings มีใจโอบอ้อมอารี ก็พากันหนีออกมาอยู่ด้วยเล่าปings
 ณ เขามังคังหลายร้อยคน พระเจ้าจันชชองเต้เมื่อเหตุจะวิบัติพลัดพระนคร เสด็จไปสู่เกย
 ประหาสเวลาเย็นส่องแสงเห็นมีเมฆสลับกับหลายอย่าง เหมือนเมฆมือศรรยทเขาเกเทาสัว

ให้พวกหัวหน้าพระทัยอยู่เป็นใจ ก็จะมีใครรู้จักตัวผู้มีบุญเสด็จออกขุนนางตรัสปรึกษา เรา
 จะใคร่ไปเสียบพระนครสุราษฎร์ชาวมืองจะกำเริบประทุษร้ายเราบ้างหรือประการใด ท่าน
 จงจัดทหารเป็นขบวนทัพพร้อมด้วยเครื่องศาสตราวุธ แตรธทรงเนืองสองรถให้เหมือนกัน
 ขุนนางเจ้าพนักงานกำนันปลาท่อออกมาจัดการเตรียมไว้พร้อม ครั้นเวลาเช้าพระเจ้าจันเชษของเต
 ชนรถทรงทั้งสองขับพลไปถึงเมืองสว่าง ชาวเมืองกองเลียงกองทัพสนงเงินวานละสับหมัน
 ตำลึง เรือไรเอาแก่ราษฎรชาวมือง จึงเกิดช่วยยากมากแพง ฝนแล้งมาหลายปี
 ไฟรบ้านพลเมืองไ้ความเดือดร้อน ก็คิดแก่นพระเจ้าจันเชษของเตทั้งแผ่นดิน

ขณะนั้นมีโรงขายสุรารอยู่เชิงเขาทิศตะวันตกนอกเมืองหนทางไกลประมาณสาม
 ร้อยเส้น เทียวซำก่งกับพวกหกคนไปกินสุราพูดจากัน เทียวซำก่งจึงว่า แผ่นดินแท้
 หลังล่วงมาหาร้อยปีมีความสุข ฝนตกลมพัดต้องตามฤดู ข้าวปลาอาหารผลไม้มกบริบูรณ์
 ไม่มีโจรผู้ร้ายจะฉกฉลักช่วงชิงกัน ประชุมเมืองก็เบคอยู่ทงสทิศ การศึกไม่มีมา ผู้หนึ่งจึงว่า
 ทุกวันเห็นบ้านเมืองเป็นประการใดบ้าง เทียวซำก่งจึงว่า ซึ่งจะเอาการเมืองมาพคนเน
 ไม่ได้ห้ามปรามกวตขันนัก ผู้หนึ่งจึงว่าเราพุกกันไกลเมืองอยู่ผู้ใดจะล่วงรู้เห็น เทียวซำก่ง
 มิได้ว่าประการใด

ฝ่ายเทียวเหลียงยืนฟังอยู่ข้างนอก เห็นเข้ามาจึงว่าท่านจะใคร่รู้หรือ อันบ้าน
 เมืองทุกวันนี้พระเจ้าจันเชษของเตไม่อยู่ในยุคธรรม หลึงชายทงเนมิโตทามาหากันเป็นปกติ
 ด้วยทิศโตกให้สอบภูเขาทงตำหนัก ทิศตะวันออกให้ถมทะเลต่อแผ่นดินออกไป ทิศ
 ตะวันตกให้ปลูกตำหนักอ่าป่งจ้งเป็นทรีใหญ่ฐาน แต่ทิศเหนือให้ก่อกำแพงยาวถึงสองร้อย
 หกสิบโยชน์ แล้วทำรับซึ่งมีมาแต่โบราณเป็นวิชาการสิ่งโตกให้เก็บมาเผาเสีย คนที่รู
 หนังสือเล่าก็เอาตัวไปจำไว้ ทำให้ผิดอย่างกษัตริย์แต่ก่อน ราษฎรจึงล้มตาย หนีไปเป็น
 อันมาก เทียวเหลียงบอกกับผู้เขานันโดยเสียงอันดัง เทียวซำก่งกับคนซึ่งนั่งกันสุรากลัว
 ต่างคนต่างหนีไป เทียวเหลียงยืนหัวเราะอยู่แล้วว่า คนใจไม่รู้จักครามคิดระรังหนีไป
 เมื่อใดจะได้แก่แก่น มีผู้หนึ่งสูงโตหกศอกเศษ ยืนอยู่ภายหลังโรงเตยเมเหลียงมก
 ข้างใต้ได้ยินเทียวเหลียงว่า จึงเดินมาตำแนบแล้วว่า ท่านคิดจะกำจัดพระเจ้าจันเชษของเตหรือ

ข้าพเจ้าจะขอเป็นแรงช่วยท่าน เดียวเหลือยงไต่พงจึงว่าท่านไม่ชอบกล ขอเชิญท่านไป
 ปรีกษากันที่บ้านข้าพเจ้า เดียวเหลือยงก็พาชายผู้นั้นไปตั้งบ้านให้หนึ่งทศมวาร เดียวเหลือยง
 จึงถามว่า ท่านแซ่ใด อยู่บ้านไหน ชังไห่ก่งจึงบอกว่า ข้าพเจ้าแต่เลยชื่อชังไห่ก่ง
 บ้านข้าพเจ้าอยู่ปากน้ำเมืองหนั้น กระบองสำหรับมือข้าพเจ้าถือหนักไต่รอยชัง ถ้าท่าน
 จะคิดกำจัดคนร้ายเราจะคิดด้วย ท่านพูดที่โรงสุราข้าพเจ้ากรูว่าท่านมีสติปัญญา จะใคร่
 รุจขอลาแซ่ท่าน เดียวเหลือยงจึงว่า ข้าพเจ้าแซ่เดียวชื่อเหลือยง ชาวเมืองหนั้นเรียกว่า
 เดียวชื่อป่ง แต่ปู่ทวดข้าพเจ้าลงมาได้เป็นใจเสียง อยู่เมืองหนั้นถึงหาชาวจนบิดาข้าพเจ้า
 บิดนพระเจ้าจันชี่ซงเต้แต่งทัพมาตีเอาเมืองหนั้น จนบ้านเมืองยับเยินได้ความเจ็บแค้น
 ข้าพเจ้าจะสูญเสียเงินทองก็ไม่ว่า แต่จะหากุศิกกำจัดพระเจ้าจันชี่ซงเต้ ก็ยังมีไท่พบ ผู้ใด
 บิดนเพิ่งมาพบท่านเห็นรูปร่างกำลังแล้วจา ซึ่งพูดมาพอจะช่วยแก้แค้นทั้งหกเมืองได้
 มีใจยินดีนัก ถ้าท่านทำสมความคิดข้าพเจ้าครั้นแล้ว ชื่อท่านจะปรากฏไปภายหน้า
 ชังไห่ก่งจึงว่า ท่านจะคิดประการใดข้าพเจ้าจะทำตามให้สมคิด เดียวเหลือยงก็เลี้ยงดูชังไห่
 ก่ง ณ เรือน อยู่ต่ำกว่าพระเจ้าจันชี่ซงเต้จะมีที่เสด็จประพาสแห่งใดจึงจะได้ทำการ
 ครนอยู่มาวันหนึ่งเดียวเหลือยงไต่ยินเขาลือว่า พระเจ้าจันชี่ซงเต้เสด็จมาทางเมืองเอียงบู
 กวาน เดียวเหลือยงจึงพาชังไห่ก่งไปคอยอยู่บนเนินสูงตามทางโดยกระบวนเสด็จ ครน
 พระเจ้าจันชี่ซงเต้เสด็จทรงรถมาถึงตำบลปักหล่งสาเต้หิง ชังไห่ก่งยืนอยู่บนเนินแลไป
 เห็นกลดเหลืองแลเครื่องแห่หอมล้อมมา กรูว่าพระเจ้าจันชี่ซงเต้เสด็จ ชังไห่ก่งจึง
 ลงจากบนเนินเขาเลียบชายป่าเข้าไป ไต่ที่ตรวดหน้าหทัย แต่ไม่ถูกรถทรงพระเจ้าจันชี่
 ซงเต้ ด้วยเสด็จจรดที่สอง พระเจ้าจันชี่ซงเต้ทรงพระโกรธ จึงสั่งให้จับคนร้าย

ฝ่ายทหารก็จับชังไห่ก่งไต่มาถวาย พระเจ้าจันชี่ซงเต้สั่งให้ถามว่า
 ใครใช้ให้เอ็งมาทำการทั้งนี้ ชังไห่ก่งก็พนคอันตาแล้วว่า ท่านไม่อยู่ในยุติธรรม คน
 กิจจะมาท่านแห่งแผนคนมิใช่เราแต่ผู้เดียว ซึ่งเรามาทำทั้งนี้ไม่มีผู้ใดใช้ เพราะท่านกระทำ
 ผิดทศกษะเจ้าจึงใช้ให้เรามาฆ่าท่านเสีย เดียวเหลือยงครั้นเห็นไม่สมคิดเสียใจหนีเอาตัวรอด
 พระเจ้าจันชี่ซงเต้สั่งให้ เดียวไต่ตามเอาตัวผู้ร่วมคิดให้จึงได้ เดียวไต่กระทำโทษแก่ชัง

ไห่ก้ง แล้วซักถามจะเอาความจริง ช้งไห่ก้งมีความเจ็บผูกใจแค้น คิดแต่ในใจว่า
 ถ้าจะบอกความจริงเที่ยวหลยงก็จะตาย เที่ยวหลยงผมสคบญญาแมนชวตยงอยจะไ้แก่
 แค้นปลายมือ เกิดมาเป็นชายไ้กระทำความผิดสตัยแค้นเดียวจะศกกว่า คิดแล้วก็ศกขน
 โศภไปก้วยกำลังเอาศัระโคโนเสาชาคใจตาย พระเจ้าจันชชองเทหยตอยุทหนสงไหสบ
 เอาพวกเพื่อน ถึงสัวันไ้ไ้ความกัยกไป

ฝ่ายเที่ยวหลยงหนีไปถึงเมืองพิ แอบอาศัยอยู่ ณ บ้านห่างเปก ห่างเปกนี้
 เป็นหลาห่างเอียนชุนนางผู้ใหญ่เมืองฉอ ห่างเปกกับเที่ยวหลยงรักใคร่กันสนิท อยู่
 วันหนึ่งเที่ยวหลยงเดินออกมานอกเมืองชนอยุริมสระทวน ๆ หนชอกเกยว มีผู้เฒ่าอยุกัน
 หนึ่งหมเสยหลยงเดินชามสะพานมาทำรองเทาทกลง จึงว่ากับเที่ยวหลยงว่า เตกหมเจง
 ไปหยิบรองเทามาให้แก่เรา

ฝ่ายเที่ยวหลยงจึงพิเคราะห์ผู้เฒ่าเห็นประหลาด คิดว่า ครายจะเป็นเทวดา
 จึงลงไปหยิบรองเทามาคำนบสงไห แล้วผู้เฒ่าทำรองเทาทกลงถึงสามครั้ง เที่ยว
 หลยงก็ลงไปหยิบรองเทาคำนบสงไหถึงสามหน ส่วนผู้เฒ่าพิเคราะห์ที่เห็นเทกหมเจง
 ไ้กรธกัหาไม่ จึงว่าเทกหมเจงผู้นอง่าย แล้วผู้เฒ่าจึงสงเที่ยวหลยงว่า อีกห้าวันเจจง
 มาหาเราที่ทนไม้น เราจะใหชองวเศษเจจสสงหนงเจจงมาไหจงไ้ ครนถวนเหววน
 เวลาเช้าเที่ยวหลยงก็ออกไป เห็นผู้เฒ่ามานั่งคอยอยู่ก่อน เที่ยวหลยงเข้าไปคุกเข่าลง
 คำนบผู้เฒ่า ๆ จึงว่า เรานทไ้ไ้หมาแก่เช้า ทำไมเจงมาคอสาย จึงกลับไปบ้านเสียก่อน
 อีกห้าวันเจจมาหาเรา เที่ยวหลยงก็คำนบลาผู้เฒ่ามา ถึงห้าวันเที่ยวหลยงก็ออกไปแต่
 มีกเห็นผู้เฒ่ามานั่งคอยทำอยุ ก็เข้าไปคำนบผู้เฒ่า ๆ จึงว่าให้มาคอยทำเราแต่มีค ทำไม
 จึงมาบ้าน ผู้เฒ่าก็ขบให้ไปบ้านอีกห้าวันเจจมาใหม่ เที่ยวหลยงก็คำนบลาบ้าน ครน
 ถึงวันนทเวลาเย็น ก็นอยุเสร็จแล้วเที่ยวหลยงก็ออกไปคอยทำผู้เฒ่าอยู่ เวลาค่ำผู้เฒ่า
 ก็เดินออกมาเห็นเที่ยวหลยง ๆ ก็เข้าไปคำนบผู้เฒ่า พอเทกนหงายจึงพิเคราะห์ทรปงาม
 เหมือนเทวดา เที่ยวหลยงจึงว่า ข้าพเจาไ้มาถึงทาน ๆ ช่วยสงสอนข้าพเจา ผู้เฒ่าจึง
 ว่า เจาหมเจงกำลังจะทำราชการ เรานไปเบองหน้าจะเป็นทปรักษาทานผู้มบุญ จึงชัก

เอวหนังสือที่แขนเสื้อออกส่งให้เตียวเหลียงแล้วว่า ถึงตำราซูยหองครองแผ่นดินเลี้ยงคก
 ซึ่งผู้เศษให้หนจะเอามาเปรียบกับตำราของเราไม่ได้ จึงเอาไปอ่านเล่าให้ช้านานไว้
 สำหรับตัวสืบไป เมื่อหน้าเจ้าจะได้บำรุงผู้บุญช่วยแก้แค้นเมืองหน ซึ่งพระเจ้าจันช
 สองเต้กระทำให้ยับเยิน กิตติศัพท์จะลือคุณวิชาสว่างไปทุก แสงพระจันทร์พระอาทิตย์
 ทงชื่อเจ้าจะปรากฏอยู่ใต้ธงหม่นบออย่าลืมคุณของเรา เตียวเหลียงคุกเข่าลงคำนับแล้วว่า
 ข้าพเจ้าขอชื่อแลแซ่ท่านไว้เป็นที่บูชาแห่งข้าพเจ้า ผู้เผ่าจึงบอกว่า เจ้าจันชไปข้างหน้า
 อักสืบสามปี จึงไปเมืองควกกเสียข้างทิศตะวันออกฝั่งศพกษัตริย์ไว้ ไตศพนนมศลา
 เหลืองแผ่นดินคือตัวเรา ว่าท่านนแล้วผู้เผ่าก็หายไป

ฝ่ายเตียวเหลียงก็กลับมาบ้าน จึงอ่านหนังสือในตำรับซึกเจินกูไตทงคาวแล
 ฤกษ์ แนะนำให้ห่างเบ็กฤกษ์กลางฤกษ์บนไว้ได้บ้าง พระเจ้าจันชสองเต้ครนเสด็จมา
 ถึงเมืองชจิว ไพรบ้านพลเมืองเอาสิ่งของแลข้าวโพกสาสีมาถวาย พระเจ้าจันชสองเต้
 มีพระทัยยินดีให้พระราชทานรางวัล แล้วยกจากเมืองชจิวไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้
 จึงถึงเมืองไท่ก้วน ทรงพระวิตกว่าเรามาตรงก่อนเกิดนิमितชนตรงนี้ จึงให้คนไป
 สืบคว้าผู้ใดจะประหลาดให้จับมาฆ่าเสีย หล่สือซุนนางผู้ใหญ่จึงทูลว่า พระองค์เสด็จ
 ออกมาครั้งนหวงจะระงับกจสุขทุกข์ราษฎรทงปวง ซึ่งพระองค์จะให้สืบจับเอาคนมาฆ่า
 เสียหน ข้าพเจ้าเห็นไพร่บ้านพลเมืองจะสะอังกใจกลัว พระเจ้าจันชสองเต้ไต่ฟัง
 เห็นชอบ เสด็จจากเมืองไท่ก้วน ไปถึงเมืองกวยกักหยุดประทับแรมอยู่

ฝ่ายห้างอรุณหนุ่มชน รู้ว่าพระเจ้าจันชสองเต้มาอยู่ในเมืองกวยกัก ฉวย
 ไต่กระบี่จะไปฆ่าพระเจ้าจันชสองเต้ ทางเหลียงผู้อาจึงห้ามทางอวาทวเป็นฝ่าย ควร
 จะหาความชอบไว้ในแผ่นดินชื่อเสียงจะได้ปรากฏไปภายนอก จะมาทำเป็นคน হাসกิ
 บัญญามีได้ ลอบลักทิมแทงไม่บังควร จะให้เรียนหนังสือแลเพลงอาวุธก็ไม่มี ความ
 เพียร จะว่าเรียนสั่งอันใดก็สอนยาก ทางอินงลงจึงตอบค้ำทางเหลียงผู้อาว่าจะเรียน
 หนังสือถ้าจะปรากฏแต่ชื่อ จะเรียนเพลงอาวุธเล่าก็จะสู้ได้แต่ตัวท้อตัวบ่วยการ
 เสียเปล่า 30. ข้าพเจ้าจะเที่ยวเรียนวิชาที่คนเคียวสู้ได้หมื่นคน ทางเหลียงนึกแต่ในใจว่า

ทางอันพุกจางอาจนาจะไปจะเสียตัวด้วยโทโส แต่เนมาทางเหลียงมิได้ตกเคื่อนว่ากล่าว
ประการใด

ฝ่ายห่างอกำเรบคิดจะทำอันตรายต่อพระเจ้าจันชชองเต้ จึงเที่ยวไปตุมมูฐาน
ท่าทางทุกตำบล จนสนแค้นเมืองฉอตอกกับแค้นเมืองเหงา ครั้นพระเจ้าจันชชองเต้เสด็จมา
ถึงเมืองตังกัน ศักราชแต่ได้เสวยราชสมบัติสามสิบสองปี เห็นแผ่นศิลาจารึกอักษรว่า
ชชองชหยเต้บน หกตัวแปลว่า พระเจ้าจันชชองเต้จะสนพระชนม์แผ่นดินจะบั้นชชอกออก
พระเจ้าจันชชองเต้ส่งให้ขุนนางไปสืบหาตัวผู้จารึกอักษรไว้กับแผ่นศิลา ทหารก็ไปหาตัว
ชาวบ้านมาสืบก็มิได้ความ พระเจ้าจันชชองเต้จะให้จับตัวคนซึ่งบ้านใกล้เรือนเคียงมาฆ่าเสีย

ฝ่ายหลี่ซือจึงทูลว่า พระองค์เสด็จออกมาเที่ยวนานาประเทศได้เห็นวิปริตต่างๆ
จะเชื่อถือนใดกับอักษรในแผ่นศิลา ซึ่งจะให้ฆ่าชอบแต่ได้ตัวผู้ทำความผิด ยังสืบ
สวนไม่ได้ให้ฆ่าคนทั้งปวงเสียไม่สมควร ขอเชิญพระองค์เสด็จขึ้นเข้าพระนคร จัดคน
ไปพิทักษ์รักษาเมืองหน้าด่านไว้ให้มั่นคงจะดีกว่า พระเจ้าจันชชองเต้ได้ฟังเห็นชอบ
ก็เสด็จกลับมาถึงเมืองชองจิวสั่งให้หยุดรถประทับแรมอยู่ ครั้นเวลากลางคืนพระเจ้าจันช
ชองเต้บรรทมหลับ ทรงพระสุบินว่าพระองค์ได้สู้กับพญานาคในกลางทะเลฝ่ายทิศตะวันออก
ออก พญานาคมีกำลึง พระเจ้าจันชชองเต้ท่านทานมิได้ ครั้นจะหนีไปก็เป็นทะเลรอบ
จึงว่ายนาคาหนจะให้พ้น ยังมีพญามังกรตัวหนึ่งสมวงลอยมาจากอากาศ ราบเอาพระองค์
กลืนเข้าไป ตกพระทัยตื่นจากบรรทมก็ให้ครั้นพระองค์เมื่อยมันไปทั่วสรรพางค์ แล้ว
สั่งให้ยกไปจากเมืองชองจิวถึงตำบลสาชีว หมอประคบยาถวายหลายหน พระโรคมิพั่ง
ประชวรหนักตง มีความวิตกกังถึงความหลังเราให้ถมทะเลตะวันออก จะถูกต้อง
เทพยดาซึ่งสิงสู้อยู่ในท้องทะเลเป็นมั่นคง อันความเจ็บคร่งแค้นจะจากราชสมบัติ จึง
ตรัสแก่หลี่ซือว่า แท้ก่อนหาหนคิดไม่ ให้ชูไชราชบุตรใหญ่ไปจากเมือง อันบุตรคน
เห็นพอจะบำรุงแผ่นดินได้ ถ้าหาบุญเราไม่ ท่านจงไปเชิญชูไชมาครองราชสมบัติมอบ
เครื่องยศตรียให้สบบวงค์ ซึ่งท่านภักดีต่อเราโดยสุจริตมาช้านาน ก็จขุระบ้านเมืองมีมา
ประการใดก็วางใจแต่ท่านผู้เดียว แมงชูไชชนเป็นภษตรีย ท่านจงจัดแจงบำรุงช่วยรักษา

พระนครด้วย ครั้นแล้วทรงพระอักษรเป็นรับสั่งให้ฮูโชโครองราชสมบัติ แล้วมอบตรา
 หยกสำหรับกษัตริย์ให้หลสือ ครั้นเสร็จแล้วเบนเคอนเจกชนสืบสามคา พระเจ้าจินซี
 ของเตสนพระชนม์ในตำบลสาชีว พระชันษาได้ห้าสิบปี แต่อยู่ในราชสมบัติได้สามสิบ
 เจ็ดปี

ขณะนั้นเขาไซหลี่สือเที่ยวไปกับคนสนิทสามคน รุกันแต่หกคน ห้ามกันไม่ให้
 ผู้ใดรู้เรื่อง ก็ยกมาขึ้นกำบังไว้เอาปลาที่เน่าใส่ท้ายรถไป ให้ผู้นอนสำคัญว่าเป็นกลิ่นปลา มี
 คำคนทงปวงทลวงรู้พูดกันว่า พระเจ้าจินซีองค์แรกได้สมบัติกำจัดหัวเมืองได้ทุกตำบล
 ก่อกำแพงถมทะเลสอบภูเขาได้ เมื่อหาพระชนม์ไม่ปลาก้พลอยเน่า เทียวก็คิดจะให้
 เขาไซได้ราชสมบัติ ครั้นถึงที่ประทับเข้าไปคำนับศพนกับหลี่สือ แต่สองคนเห็นเป็นทสงค
 จึงถามหลี่สือว่า พระเจ้าจินซีองค์แรกจะสนพระชนม์นั้นส่งท่านไว้ประการใดบ้าง หลี่สือ
 จึงบอกว่า พระเจ้าจินซีองค์แรกทรงพระอักษรไว้ให้ฮูโชโครองราชสมบัติ ให้เราช่วย
 จัดแจงกิจราชการเมือง เทียวก็จึงถามว่า ท่านจะทำตามรับสั่งแม่ฮูโชได้เป็นเจ้า
 มงเทียมก็ตอบเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ใจข้าพเจ้าคิดว่าเกิดมาเป็นชายหมายจะคงตัวไม่ไหม้ผู้ใด
 ข้มเหงท่านก็เข้าใจ จึงพิเคราะห์เห็นว่า ตัวท่านยังจะได้เป็นใหญ่กว่ามงเทียมหรือ ถ้า
 เป็นผู้น้อยกว่ามงเทียมแล้วนับวันทรพยศคุณการจะร่วงโรยไป ข้าพเจ้าคิดว่าจะให้ท่านแก้
 อักษร ว่ารับสั่งให้เขาไซเป็นกษัตริย์ครองราชสมบัติในเมืองท่าเอียง ท่านจะได้เป็น
 ขุนนางผู้ใหญ่ข้าพเจ้าจะได้พึ่งบุญท่าน หลี่สือจึงว่า ซึ่งจะให้แปลงรับสั่งเสียฉนั้นผิด
 ประเพณีโบราณเห็นไม่ควร เทียวก็จึงว่า ถ้าฮูโชได้ครองเมือง ความซึ่งแค้นมีอยู่กับ
 ตัวท่าน เมื่อทูลให้จับคนรู้ตำราจำไว้ ฮูโชไม่เห็นด้วยทูลทักท่านจึงขัดพระทัย รับสั่ง
 ให้ฮูโชไปช่วยมงเทียมทำการก่อกำแพง ข้าพเจ้าแคงความข้อนจึงเห็นว่าฮูโชโกรธท่าน
 ไหนจะมอบราชการให้ว่าตามรับสั่ง เห็นจะให้มงเทียมเป็นเซงเซียว ท่านจะต้องคืนตรา
 สำหรับที่ไปเป็นคนนอกราชการ ท่านกับมงเทียมก็ไม่ชอบกัน เจ้าก็มีความเคือง
 พระทัย ขุนนางผู้ใหญ่ก็มีความแค้น ถึงจะตายจะหาที่ฝังศพก็ยาก หลี่สือหนึ่งคิดตั้งคำ
 เทียวก็เห็นชอบ จึงยกมือขึ้นคำนับว่าขอใจ ควรเราจะทำตามคำท่าน เทียวก็กับ

หลีสือกพากันมาถึงเฮาโฮ จึงบอกว่าการครองนครจะร้ายเป็นประการใด สุกแต่ท่านกับ
 ข้าพเจ้าทั้งสองเป็นสามคนด้วยกัน ซึ่งหลีสือเป็นผู้รับสั่งให้ชูโชครองราชสมบัติอาชญาสิทธิ์
 ก้อยู่แก่ชูโช ท่านจะหาหัวเมืองทั้งปวงมาเกลี้ยกล่อมเขาจะยอมด้วยหรือ ท่านแลข้าพเจ้า
 ก็จะเป็นเหมือนไพร่เพราะไม่มีบรรดาศักดิ์ ข้าพเจ้าสองคนเนคกว่าจะแปลงรับสั่งพระราช
 บิลาเสีย ยกท่านขึ้นเป็นเจ้าครองราชสมบัติ ข้าพเจ้าทั้งสองจะได้ฟังบารมเป็นสุขด้วย
 ท่านจะเห็นประการใด เฮาโฮจึงตอบว่า รับสั่งพระราชบิลาให้ชูโชผู้พี่เราครองเมือง แต่
 ท่านจะแปลงรับสั่งให้เราผู้น้องครองเมืองนั้นผิดประเพณีกษัตริย์สืบมา ซึ่งท่านจะให้เรา
 รัด้วยไม่ทำตามรับสั่งนั้น เห็นเป็นคาเอกตัญญู ประชาษฎรแลหัวเมืองจะนิทานว่าไม่อยู่
 ในยุติธรรม ไหนจะพร้อมกันฟังบังคับบัญชาเรา เทียวโก่จึงว่าซึ่งจะกลัวความนิทานตั้ง
 คำท่านพูดนั้นเหมือนหาสติปัญญาไม่ ถ้วยวาสนาจะถึงครองสมบัติยังจะให้มนุษย์จัดตัวไป
 อีกเล่า แม้นมีฟังคำข้าพเจ้าเห็นจะเสียทวเป็นมั่นคง

เฮาโฮได้ฟังเตียวโก่ว่าเห็นชอบ จึงว่าตามแต่ท่านกับหลีสือจะคิดจัดแจงให้
 สมควร หลีสือกับเตียวโก่ก็แปลงพระอักษรให้เฮาโฮเป็นไทจู้กำจัดชูโชเสีย แล้วคิดเอา
 ยาพิษใส่บ้านสุรากับบ้านเล่มหนึ่ง จึงแต่งหนังสือเตรียมไว้ แล้วให้หาเงียมหลักเข้ามาส่ง
 หนังสือแลคาบกับบ้านสุราให้เงียมหลักเอาไปให้ชูโช เงียมหลักคำนบรับหนังสือกับสิ่ง
 ของคอกมา ก็ขนมารบไปถึงทักอก้าแพง จึงเข้าไปหาชูโช แล้วส่งหนังสือแลคาบกับ
 บ้านสุราให้

ชูโชรับหนังสือฉกฉนออกอ่านทูลต่อหน้ามิ่งเทียม ได้ความว่ารับสั่งพระเจ้าจัน
 ซือฮ่องเต้ว่า แชะจันสืบกษัตริย์ลงมาถึงสามชั่วจันตัวเราผู้เป็นฮ่องเต้ แม้นบิลาจะทำการ
 สิ่งใดก็มีได้ทูลทักท่าน แลชูโชผู้บุตรที่แห่งควรวจะเป็นไทจู้ ครั้นพิเคราะห์เห็นหาสติ
 ปัญญาไม่ได้ ราชการประการใดก็ทักท่านให้ขัดเคือง ครั้นให้ออกมาทักกับทำกำแพง
 ชานานยังมีแล้ว ซึ่งจะให้งคโทษจะเสียกฎหมายอย่างธรรมเนียมกษัตริย์ บัดนี้เราตั้ง
 ให้เฮาโฮเป็นที่ไทจู้แล้ว ตัวชูโชนั้นให้ดอกเป็นไพร่ กับให้สุรยาพิษแลกระบี่ออกมา
 ตามแทจะเลือกตายด้วยสิ่งอันใดอันหนึ่ง มิ่งเทียมเป็นผู้ใหญ่ให้ออกมาทำการก็ละเลยเสีย
 ให้เห็นช้า ครั้นจะเอาโทษเล่าการยังทำอยู่ภาคทัณฑ์ไว้ให้เร่งทำกำแพงไป ชูโชอย่าเส

30 12566

ความในหนังสือหนึ่งนึกตกตะลึง ครั้นคืนได้สติจึงว่า พระบิดาใช้ให้เรามากำกับมงเทียม
 เราก้ได้กำจับเร่งรัดทำการยังมีทันจะแล้ว บัดนี้มีหนังสือรับสั่งมาให้ลงโทษว่าผิดเป็น
 ข้อใหญ่ เราก้ตั้งใจว่าเป็นบุตรกษัตริย์ฟังคำพระราชบิดาโดยกตัญญู เมื่อมีขอรบสั่ง
 ไปรตมาฉะนี้ ท่านทั้งปวงอยู่ภายหลังระวางตัวให้จงหนัก ชูโซเมื่อส่งเสร็จแล้วก็จับบ้าน
 สราชนคมกิน

ฝ่ายมงเทียมจับบ้านสราไว้ จึงว่าพระเจ้าจันซีฮ่องเต้วางพระทัยชอบเลี้ยงท่านกับ
 ข้าพเจ้าให้คุมคนออกมาถึงแปดสิบหมื่น ครองเราทำราชการโดยสุจริตข้อผิดยังไม่ มี เหตุ
 ใจรับสั่งคาดโทษออกมาข้าพเจ้าแกลงอยู่ ขอท่านเข้าไปเฝ้าทูลความให้แจ้งก่อน ถ้า
 เป็นรับสั่งจริง ถึงจะตายก็ไม่เสียดายชีวิต ชูโซจึงว่า อันการหนังสือรับสั่งบิตตรามา
 เป็นสำคัญขาดอยู่แล้ว ประการหนึ่งเราคุมพลทหารทำการอยู่ ไม่รับสั่งให้หาท่านจะให้
 เข้าไปนั้น ทงเป็นขอแกลงแลขรับสั่งเบนสองโทษก็ตายเหมือนกัน ตัวเรานับว่าเป็น
 บุตรกษัตริย์อันประเสริฐ เกิดมาเป็นชายจะให้ลือชื่อชูพระเกียรติยศขอรบสั่งไปภายหน้า
 ว่าแล้วก็กินสุรายาพิษตาย

ฝ่ายมงเทียมเห็นชูโซตายกอดศพกลังเกลือกกร้องไห้รำพันไป ขุนนางทงปวงก็
 ร้องไห้ร่ำทกตัวคน

ฝ่ายยาเยี่ยมหลกเห็นแดงนั้น กลับมาบอกกับหลี่ฮ้อเตียวโก๋ ๆ จึงไปแจ้งความ
 กับเฮาไฮ ๆ ก็มีความอาลัยถึงพียงนัก

ขณะนั้นเฮาไฮเตียวโก๋หลี่ฮ้อเร่งขบรวลเข้าเมืองท่าเอียง ครั้นถึงเมืองท่าเอียง
 หลี่ฮ้อเตียวโก๋ก็เชิญพระศพทงไว้ ณ ที่อันสมควร จึงบอกบรรดาขุนนางว่า พระเจ้าจัน
 ซีฮ่องเต้ประชวรพระโรคปัจจุบัน เมื่อจะสิ้นพระชนมน์ ทรงพระอักษรไว้ให้เฮาไฮ
 ครองราชสมบัติ แต่บรรดาขุนนางจงนิ่งขาวหม่นขาวค้ำนัยพระศพ แล้วประชุมพร้อมกัน
 ขุนนางทงปวงก็กระทำทามสัง พอดเป็นเดือนเก้าวันฤกษ์ชุนนางก็ประชุมพร้อมกัน เชิญ
 เฮาไฮขึ้นเป็นพระเจ้ายี่ซีฮ่องเต้ จึงเชิญพระศพพระเจ้าจันซีฮ่องเต้ไปฝัง ณ เขาหลี่ฮ้อ
 ทำการทงปวงยิ่งกว่ากษัตริย์แต่ก่อน จัคนางข้างในซึ่งไม่มีบุตรแปดร้อยคน ให้ไปอยู่
 ฝ่ายรับบูชาคำรบทุกเวลา ตั้งแกลนมหาราชกวางปามเมืองกสิทราชคฤกษ์กับเตียวโก๋หลี่ฮ้อ

ถ้าผู้ใดเป็นโทษไม่ถึงแก่ชีวิต เทียวโก๊กให้ฆ่าเสีย ทำโทษหนักกว่าแต่ก่อน ผู้คนในเมืองแลนอกเมืองได้รับความเดือดร้อนไปทุกแห่ง บังเกิดโจรผู้ร้ายขึ้นชุกชุมทุกตำบล อยู่วันหนึ่งเทียวโก๊กหลี่ส้อมได้เข้ามาเฝ้า พระเจ้ายช็องเต้ ออกขุนนางจึงตรัสว่า มงเทียมคุมคนทำการอยู่ข้างนอกมากนัก สมัครพรรคพวกญาติอยู่ข้างใน นานไปจะกำเริบทำร้ายกับเรา จำจะให้หนังสือออกไปหาตัวเข้ามาฆ่าเสีย

ขณะนั้นจูหยินบุตรชูไช้จึงทูลว่า มงเทียมคนนี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่อยู่ในเมืองหาเลี้ยงเป็นเบาสุที่ปรึกษา แต่ทำราชการมาที่ยังไม่มีผิด ซึ่งพระองค์คิดแคลงพระทัยจะให้หาเข้ามาฆ่าเสียเน ข้าพเจ้าเห็นว่ามงเทียมครองคนถึงแปดสิบหมื่น แม้มงเทียมจะมาโดยดักเห็นจะไม่มีเหตุ ถ้ามงเทียมแคลงใจไม่มาฆ่าข้าพเจ้าเห็นจะเคืองพระทัย จะลำบากแก่ทหาร พระเจ้ายช็องเต้มิได้ฟังจึงให้จับบุตรภรรยามงเทียม กับสมัครพรรคพวก ร่วมแช่แก้วฆ่ามาจำไว้ จึงให้แต่งหนังสือไปหามงเทียม มีคนในเมืองไปบอกมงเทียมว่า พระเจ้ายช็องเต้ให้จับครอบครัวมาจำไว้ แล้วจะให้หาตัวท่านเข้าไปในเมือง มงเทียมรู้ความทอดใจใหญ่แล้วจึงว่า เสียแรงทำราชการซื่อตรงมาถึงสามกษัตริย์แล้ว ซึ่งเขาไซเป็นเจ้าไม่ไว้ใจจะให้หาตัวเราไปฆ่าเสียเน กองทัพเราถึงแปดสิบหมื่นมาทำการคว่ำทหารถึงสามสิบหมื่น ถ้าจะคิดการตรึงบดสักจะได้แผ่นดินไว้ครึ่งหนึ่ง แต่เราจะรักษาความสัตย์ไว้โดยกตัญญู คิดถึงกษัตริย์ซึ่งมีพระคุณได้ชุบเลี้ยงมาแต่ก่อน ให้ล่อซอกเป็นชายอันบริสุทธิ์ แต่พระราชบุตรสรวงศกมิได้คิดจะทำร้ายผู้เสียชีวิต คิดแล้วกตมสุรายาพิษตาย ฝ่ายพระเจ้ายช็องเต้แจ้งว่ามงเทียมตาย ก็ให้สมัครพรรคพวกไปอยู่ ณ เมือง

ไปตัง

ฝ่ายเทียวโก๊กหลี่ ทังแต่ชูไช้ มงเทียมตายกำเริบใจว่าราชการสิทธิ์ขาด สุขทุกข์ของราษฎรเดือดร้อนประการใด ก็ว่ากล่าวกดขี่เอาแต่ความอำเภोजใจมิได้เพ็ดทูล ผู้ใดกระทำผิดไม่ควรตายก็ทูลยงให้ฆ่าเสีย ครองนหน้าเมืองส่วตัง เมืองส่วส่าย เมืองโฮหล่า เมืองหวับ เมืองเหงา เมืองฉอแซงเมืองชนแลว ดินแสงหงเง เหงากวางหนิง กัซของสมผู้คนชน ณ เมืองซองจิว เล่าบังกัซของสมผู้คนชน ณ เขามงตง ห้างเหลียงกัซของสมรพล ชน ณ เมืองเหงา ๒๕ ทุกหัวเมืองกัซแต่จะกระทำศึกกับเมืองหลวง พระเจ้ายช็องเต้ตังแต่

จะเสพสุรา เพลิดเพลินเล่นสนุกอยู่แต่ที่ข้างในไม่ออกว่าราชการ ขุนนางทั้งปวงคอยเฝ้า
ทูลข่าวดีแลร้ายสิ่งใดก็หาได้เฝ้าไม่

ฝ่ายเสียวโหเป็นขุนนางนายบ้านชยอยู่ ณ เมืองโกกวน จึงปรึกษากับโจฉำว่า
แผ่นดินทุกวันนี้พระเจ้าชยองค์นี้ไม่อยู่ในยุติธรรม หัวเมืองทั้งปวงได้รับความเดือดร้อน
ทั้งช่องสุขผู้คนเป็นอันมาก เราจึงจะคิดกับเจ้าเมืองโกกวนให้แข็งเมืองไว้ โจฉำจึงว่า
ถ้าท่านจะคิดการครั้งนี้จะพุดกับหัวหน้าโกย ให้ออกไปเชิญเล่าป้งเข้ามาคิดการด้วยจึงจะได้
ด้วยเล่าป้งไปช่องสุขผู้คนอยู่ ณ เขามังต้งได้ไว้เป็นอันมาก เสียวโหเห็นชอบจึงให้คนใช้
ไปหาหัวหน้าโกยมา แล้วสั่งให้หัวหน้าโกยไปหาเล่าป้ง หัวหน้าโกยรับคำแล้วขนม้ารีบไปหา
มังต้ง พบเล่าป้งจึงบอกว่า เสียวโหกับโจฉำให้เชิญท่านเข้าไปจะปรึกษาด้วยการแผ่นดิน
เล่าป้งแจ้งความต้งหนักพาสวมครพรรคพวกหลายร้อยคนเข้ามาต้งกองอยู่ชายป่าริมเมือง
โกกวน

ฝ่ายเจ้าเมืองโกกวนรู้ว่า เล่าป้งยกคนเข้ามาอยู่ริมเมืองเป็นอันมากก็ตกใจ จึง
ให้หาเสียวโหโจฉำเตงเตียวซึ่งเป็นนายอำเภอเข้ามาถามว่า เหตุใดเล่าป้งจึงทำต้งนี้ เสียวโห
กับโจฉำจึงบอกว่า ข้าพเจ้าทั้งสองคิดกันจะให้ท่านเป็นผู้ใหญ่แข็งเมืองไว้ เกรงเมือง
หลวงจะยกทัพมา จึงให้เล่าป้งเข้ามาจะได้ช่วยราชการ เจ้าเมืองโกกวนจึงว่า จะให้เป็น
ผู้ใหญ่มิเห็นสม ด้วยเล่าป้งมีกำลังมาก ท่านทำครุณอุปมาเหมือนจะเอาเสือครุร้ายเข้ามา
อยู่ในบ้าน แต่กำลังตัวเสือกองอาจว่องไวยากที่ผู้จะสู้รบ ท่านทั้งสองจะซำเข้าเป็นนีกเสือ
ให้เสือบินไปได้ทางอากาศอีกเล่า เราเห็นว่าเสือจะยังมีใจกำเริบมากขณ นานไปก็จักคิด
ทำร้ายแก่เรา จึงสั่งให้ทหารจับเสียวโหกับโจฉำจะให้ฆ่าเสีย ทหารยังไม่ทันจับ ขุนนาง
ทั้งปวงก็ขอโทษเสียวโหกับโจฉำจึงรอดชีวิตอยู่ เจ้าเมืองโกกวนกับคประบุไว้ ครั้นเวลา
ค่ำเสียวโหกับโจฉำพาคนเสืมหหลายสิบคน เอาเชือกผูกห้อยตัวหย่อนลงไปได้พร้อมกัน
แล้วรีบไปหาเล่าป้งบอกความว่า เจ้าเมืองโกกวนเห็นความคิณน้อย จะคิดความใหญ่นั้น
ยังมีได้ ตัวท่านซอกก็ปรากฏแก่คนทั้งปวง ครั้นนี้เราจะคิดเอาเมืองโกกวนไว้ จึงได้
เกลี้ยกล่อมผู้คนจะหลบหนี คนรู้ไปก็จะมาเข้าด้วยท่านเป็นอันมาก เล่าป้งจึงว่า ถ้าท่าน

ทั้งสองจะทำการกับเราก็ให้เปิดประตูเมืองรับเรา จะเข้าไปฆ่าเจ้าเมืองโกกวนเสียจะได้กิจการใหญ่ต่อไป หรือน้ำใจของท่านจะเป็นกลอุบายประการใด เสียวโหดกับใจนำจึงว่าชาวบ้านชาวเมืองก็ตกใจอยู่ ท่านจงเขียนหนังสือแจ้งข้อความผูกผูกเกาทัณฑ์ซึ่งเข้าไปในเมือง ถ้าชาวเมืองรู้แล้วเห็นจะเข้าช่วยไม่ช้าก็จะได้เมือง เล่าบ่งเห็นชอบจึงเขียนหนังสือเป็นใจความว่า แผ่นดินร้อนมาเป็นช้านาน อาณาประชาราษฎรไม่ได้ทำมาหากิน ผู้ซึ่งมีฝีมือแลความคึกคักทั้งเมืองเป็นโจรอยู่บ้าง ทาบทแกลวาทหารเป็นอนมาก เราผู้ขอเล่าบ่งปรึกษากันภายนอกเมืองพร้อมกัน จึงยกเข้ามาจะหาเจ้าเมืองใหม่จะได้แจ้งเมืองไว้ให้ราษฎรเป็นสุข ถ้าชาวเมืองทั้งหลายจะยอมยกเปิดประตูรับเรา ๆ จึงจะไม่ทำอันตราย แม้มีเปิดประตูรับ ทหารเราเข้าเมืองได้จะมาเสียให้สันทั้งเมือง เขียนแล้วก็ผูกผูกเกาทัณฑ์ซึ่งเข้าไปในเมืองทั้งสถาน ครั้นชาวเมืองก็หนังสืออ่านครุความจึงปรึกษาพร้อมกันว่า เสียวโหดกับใจนำไปเข้าช่วยเล่าบ่ง เล่าบ่งก็จะบั่นกำแพงเมืองเข้ามาได้ ไหนเราจะพ้นจากความตาย จำเราจะเข้าช่วยเล่าบ่งจึงจะรอดชีวิต คึกคักพร้อมแล้วก็ชวนกันไปจับเจ้าเมืองฆ่าเสีย จึงเปิดประตูรับเล่าบ่งเข้าเมือง เสียวโหดใจนำแลชาวเมืองทั้งปวงปรึกษายกเล่าบ่งขึ้นเป็นเจ้าเมือง เล่าบ่งจึงว่า ตัวเราวาสนาบารมีน้อย ทั้งสติปัญญาจะคิดการอันใดก็ยังไม่สนิท ท่านทั้งปวงจักหาคนซึ่งมีสติปัญญามาตั้งขึ้นเป็นเจ้าเมืองจึงจะรักษาเมืองเป็นสุขได้

ฝ่ายผู้เฒ่าชาวเมืองจึงว่า ข้าพเจ้าทั้งปวงไปเสียตายแล้ว ให้หมอบูรุษว่าท่านมีบุญสมควรจะครองเมืองได้ ถ้าท่านมียอมเป็นเจ้าเมือง ชาวเมืองทั้งปวงก็จะกระจัดพลัดพรายไปหาที่พึ่ง เล่าบ่งได้ฟังดังนั้นก็รับครองเมืองเสียวโหด ใจนำ ห้วนโก้ย แลผู้เฒ่าผู้แก่ ชาวเมืองทั้งปวงยกเล่าบ่งขึ้นเป็นเจ้าเมืองโกกวน เล่าบ่งจึงให้ทหารล้วนสีม่วงสำหรับทัพบกชนไว้บนกำแพงเมือง ครั้นเอ๋ยมาประมาณเก้าวันเสิบวัน แต่บรรดาคนหนีซุ่มซ่อนอยู่ในป่าคงรู้ว่าเล่าบ่งเป็นเจ้าเมืองก็เข้ามาอยู่ด้วยสามพันเศษ ในเดือนนั้นมีผู้บอกมา ค้นซุ่มจะยกทัพไปตีเมืองหาเอียง เล่าบ่งจึงปรึกษาแก่เสียวโหดใจนำห้วนโก้ยเห็นพร้อมกันจะไปช่วยค้นซุ่มที่บนทัพกระหนาบ จึงจัดแจงให้ทหารสิบหมื่น เสรีจแล้วยกกองทัพออกจากเมือง

ฝ่ายทางเหลียงผู่อาทางอผู่หลาน ทิ้งเกลียดลอมอยู่บ้านห้วยเอ้แดนเมืองกวยก
 ฝ่ายยินถองเจ้าเมืองกวยกรูว่าทางเหลียงมีสติปัญญามาก จึงให้หาทางเหลียง
 มาว่าพระเจ้าซซ้องเตไม่อยู่ในยุคธรรม ท่านซึ่งเข่าชกชว่นหัวเมืองท่งปวงจะไปตีเมือง
 หาเอียง บคนเราจะแข่งเมืองไว้จึงให้หาท่านมาคิดการ ครั้นท่านจะเห็นประการใด
 ทางเหลียงได้ฟังยินถองว่าทำเป็นรับคำแล้วจึงว่า พรุ่งนี้จะกลับมาคิดการแก่ท่าน ว่าแล้ว
 ก็กลับมาบ้าน ปรึกษากับทางอ้อตามคำยินถองว่าทุกประการ ทางอ้อจึงว่า ยินถองคนนั้นซึ่ง
 จะคิดการใหญ่เป็นเจ้านั้นเห็นจะไม่สำเร็จ เราเกิดมาเป็นชายไม่ควรจะอยู่ในโอวาทให้เขา
 บังคับบัญชา ทางเหลียงจึงว่า ซึ่งเจ้าจะคิดการใหญ่เห็นจะสมคิด เวลาพรุ่งนี้เราจะเข้า
 ไปหายินถอง เจ้าจงเอากระบี่เหน็บเข้าไปจะได้ข้ายินถองซึ่งเอาเมือง ทางอ้อจึงว่า ซึ่ง
 อาคิดนั้นต้องกับความคิดข้าพเจ้า ครั้นเวลารุ่งเช้าทางเหลียงก็พาทางอ้อเข้าไปหายินถอง
 เห็นทางเหลียงจึงว่า ความซึ่งเราปรึกษานั้น ท่านไปตรึกตรองดูเห็นเป็นประการใดบ้าง
 ทางอ้อจึงว่า แต่ก่อนนี้เราซ้อทางเอียงเป็นทหารอยู่เมืองฉ้อ พระเจ้าจันเจียวอ่องให้ทหาร
 มาตีเมืองฆ่าเราตายจึงเสียเมืองฉ้อ ความแค้นของเรามากกว่าท่าน คิวท่านพระเจ้า
 หาเอียงตั้งให้เป็นเจ้าเมืองไค่กั้นเบยหวัด บคนท่านมาคิดขบถไม่ตรงต่อเจ้าแผ่นดินเราจะ
 ฆ่าท่านเสีย อย่าให้ขุนนางคุยยงสืบไป ทางอ้อชกกระบี่ฟันยินถองคอขาดตาย จึง
 หยิบเอาศีรษะขึ้นชูไว้ ร้องประกาศว่า ยินถองคนนั้นไม่มกัตัญญู จะให้เป็นเจ้าเมืองต่อไป
 นั้นไม่ได้เราจึงจะฆ่าเสีย ถ้าขุนนางท่งปวงไม่เข้ากับเราศัตรูยินถองเป็นอย่างไว้ ครั้น
 ขุนนางท่งปวงได้ฟังทางอ้อตกใจคำนับยอมเข้าด้วยทางอ้อเป็นอันมาก

ขณะนั้นก็ไปกับจงลิมวยกเดินเข้าไปที่ออกขุนนาง จึงว่ากับทางอ้อท่านเข้า
 เมืองเขากลับฆ่าเจ้าเมืองเสีย จะชิงเอาเมืองฉะนั้นไม่ควร ทางอ้อจึงตอบกับไปกับจงลิมวยว่า
 ไม่รู้หรือยินถองคิดขบถต่อเมืองหลวงเราจึงฆ่าเสีย จะให้ทางเหลียงอาเราเป็นเจ้าเมือง แต่
 เมืองกวยกนเป็นแดนของเมืองฉ้อ เจ้าของเมืองหาเอียงมาตีเมืองฉ้อไค่ไพร์พลเมืองจึง
 เกิดอรอน เราจะคิดซ้อสมผู้คนแก่แผ่นดินแทนเจ้าเมืองฉ้อ ถ้าท่านท่งสองจะช่วยการ
 ท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขทุกหัวเมือง ชื่อท่านจะปรากฏในเบื้องหน้า ซึ่งท่านคิดถึง
 ยินถองนั้นไม่สมควร ก็ไปกับจงลิมวยได้ฟังทางอ้อว่าดังนั้นยกยอมเข้าด้วยทางอ้อแลคำนับ

ตามประเพณี ห้างเหลียงเห็นกบฏกบจงลิมวยยอมเข้าด้วยกตังให้เป็นเทโด้คีนายทหารชาย
ขวา อยู่มาห้าหกวันแต่บรรดาหัวเมืองน้อยรูว่าห้างเหลียงเป็นเจ้าของกวยกแลวกเข้ามา
ค้ำับทุกเมือง ครนเกลี้ยกล่อมโคคนหมื่นเศษ จึงจัดแจงให้เป็นหมวดเป็นกองอยู่ใน
เมือง ใครทำความชอบกบฏบำเหน็จให้ ตังแต่นมาไพร่บ้านพลเมืองค่อยเป็นสุข

ครนอยู่มานหนึ่ง ก็ไปกบจงลิมวยกเข้าไปหาห้างเหลียงว่า ทกวันทหาร
ทงปวงกับท่านพร้อมใจกันคิดการใหญ่ แต่ยังไม่มืที่จะเป็นคูกิด แลทหารเอกยงจะทำ
การมิได้ ข้าพเจ้ารู้ว่าควนฉ้อหยินไปตงอยู่เขาทงสูว รวบรวมคนไว้ได้ประมาณแปด
พันอยู่แดนเมืองนี้ นายทหารสองคนนหมก่าลงมาก ถ้าได้มาแล้วเห็นจะรับทัพหมื่นได้
ห้างเหลียงได้ฟังจึงให้ห้างอกบักไปออกไปพตจาชักชวนควนฉ้อหยิน ห้างอกบักไป
ค้ำับลาพากันไป ณ เขาทงสูว พบตัวควนฉ้อหยินก็ไปจึงบอกว่า ห้างเหลียงเจ้าเมือง
กวยกให้ห้างอู่หลานออกมาสนทนากับท่าน ควนฉ้อหยินได้ยินตงนจึงเชิญให้ห้างอ
เข้าไปที่อาศัยนงทอนสมควร ห้างอจึงพุกกับควนฉ้อหยินว่า บัดนี้พระเจ้าซซองเต
ไม่อยู่ในยุติธรรม แต่บรรดาหัวเมืองในแผ่นดินก็แข็งเมืองขึ้น ต่างคนคิดจะไปตีเมือง
หาเอียง จะช่วยอาณาประชาราษฎรให้อยู่เย็นเป็นสุข แลท่านทงสองมีกำลังถึงเพียงน
ชอบแต่จะช่วยบำรุงแผ่นดิน ก่าจัดพระเจ้าซซองเต ท่านจะมาชุมนุมอยู่ในป่าเป็นคนหลบ
หลีกเอาแต่ความสุขหาควรไม่ ตัวเรากับห้างเหลียงรวบรวมทหารไว้ได้หลายหมื่น จะไป
ตีเมืองหาเอียงช่วยทุกหัวเมืองแก้แค้น แต่ได้ยินข่าวท่านเมฉมออกชื่อมาชานานอยู่ จึง
จะเชิญท่านให้ไปช่วย ถ้าสำเร็จการแผ่นดินแล้วได้ก็จะได้ดีด้วยกัน ควนฉ้อหยินจึงว่า
ซึ่งพระเจ้าซซองเตไม่อยู่ในยุติธรรม แต่กำลังทหารยังมากอยู่ ถ้าผู้ใดมีกำลังยิ่งกว่า
ทหารทงแผ่นดินจึงจะไปตีเมืองหาเอียงได้ ซึ่งท่านว่าทงนเรายังไม่เห็นด้วย ถ้าเมฉ
ท่านมีกำลังคนเดียวสู้คนได้หมื่นหนึ่งเราทงสองจึงจะยอมไปช่วย ห้างอจึงว่า เราก็ดูว่า
ทหารทงปวงสู้เรามิได้ ทำไฉนท่านจะเห็นกำลังเรา ควนฉ้อหยินจึงว่า ยังมีศาลเจ้า
อยู่เชิงเขานชออุอองเปี้ยว หน้าศาลมีกระถางรูปหล่อใบหนึ่งสูงสี่ศอกกับนวนหนึ่ง หก
ประมาณห้าพันชงตงอยู่หน้าศาลเจ้านั้น ถ้าท่านผลักกระถางรูปให้ลมลงแล้วผลักตงชง
ได้สามหน จึงจะเห็นว่าท่านมีกำลังมากหาผู้ใดจะเสมอมิได้ ห้างอว่ากระถางมีอยู่แห่งใด

ท่านจงพาไปเราจะทำให้ท่านเห็น ควันธูปอันนั้นก็นำห่างออกไปกับทหารทั้งปวงไป ณ
 ศาลเจ้าเซ็งเซา ครั้นถึงที่ตั้งกระถางรูป ห้างอจึงให้ทหารที่มกำลังเข้าผลักกระถางรูป
 ทุกคนก็หาผู้ใดที่จะผลักไหวไม่ ห้างอเห็นดังนั้นเข้าไปเอามือผลักกระถางรูปล้มลง แล้ว
 ผลักทิ้งชนถึงสามครั้ง ควันธูปอันนั้นก็เห็นว่ามีกำลังมากยิ่งขึ้นกว่าคนในแผ่นดินนั้น ห้างอ
 หัวเราะแล้วจึงว่า เพียงหยิ่งไม่เต็มกำลังเรา จึงเอามือเบื้องซ้ายช้อนกระถางรูปชวีเยนศาล
 เจ้าถึงสามรอบ แล้ววางกระถางรูปลงทิ้งไว้ คนทั้งปวงคุกหน้าห้างอเป็นปกติเหมือนหยีบ
 ของอันเบา ควันธูปอันนั้นก็เห็นดังหนักคุกเขาลงค้ำบแล้วเข้ากอดห้างอไว้ จึงสรรเสริญ
 ว่าท่านมีกำลังเปรียบดังเทพยดา ข้าพเจ้าสองคนนี้จะขอเป็นทหารข้างม้าของท่าน แล้ว
 เชิญห้างอขึ้นไปที่อยู่ ควันธูปอันนั้นก็แดงโตะเลียงห้างอ ๆ กินพลางชวนควันธูปอัน
 ให้เข้าไปอยู่ในเมืองกวยกั ควันธูปอันนั้นก็รับคำห้างอแล้วก็ส่งทหารแปดพันเศษให้ยก
 ครอบครวลงมาคอยห้างออยู่ ณ เซ็งเซา ห้างอกับควันธูปอันนั้นก็ลงมาถึงพันดินราบ
 พอได้ยินเสียงผู้คนอออชิงขึ้น ห้างอจึงถามว่าเสียงคนอออชิงอยู่นั้นกระทำสิ่งใด มีผู้บอก
 ว่า ยังมีมังกรคำอยู่ในสระริมหลังเขาทสู มังกรนั้นกลายเป็นม้ามาเที่ยวกินข้าวกล้า
 ชาวบ้านอยู่ริมเขา คนออกขับไล่มาตัวนั้นมกำลังมากไล่ตักขับ ชาวบ้านทั้งปวงมีอาจ
 เข้ารอดได้ จึงพากันขับไล่มาเสียงอออชิง ห้างอครั้นได้ฟังจึงชวนควันธูปอันขึ้นไปหวังจะ
 จับมานน

ฝ่ายมังกรซึ่งเป็นมา ครั้นห้างอเข้ามาใกล้ก็เผ่นทะยานอัปากจะชนกั ห้างอ
 ร้องทวาดฉวยจับม่มากตกลงไว้ด้วยกำลัง เอาบังเหียนสวมใส่ได้โคตชนบนหลังนั่งไม่ถน
 ตรง ม้าทำพยศหมุนหกต่าง ๆ ห้างอขี่ม้าไปรอบเขาทสูหลายรอบ จนม้าเหงื่อตก
 หย่อนกำลังลงก็หยุดยืนอยู่ ชาวบ้านริมเขาทสูพากันออกมาดูห้างอ ต่างคนค้ำบ
 สรรเสริญแล้วถามถึงแซแลชื่อ ห้างอจึงบอกชาวบ้านว่า เราเป็นแซห้างซ้อ เป็นหลาน
 ห้างเหลียงทหารเอกเมืองฉ้อ เรามาหากันก็จะไปตีเมืองห้าเอียง พอได้ม้ามกำลังเหมือน
 ใจเราแล้ว มีชายแก่คนหนึ่งแซ่หงอชื่ออังกังมลูกสาวคนหนึ่งชื่อนางหงอกรูปงาม
 วันเนเพื่ออังกังออกมาดูห้างอจับมา อังกังเห็นห้างอมีความรักจะใคร่ได้ห้างอ
 เป็นบุตรเขย จึงพูดกับห้างอว่า เราได้ยินคนทั้งปวงออกชื่อท่านมาช้านานแล้วฟังได้พบ

วันนี้ ขอเชิญท่านไปกินน้ำชาที่บ้านเรา ห่างออกไป อีกกึ่งก็ให้ยกโต๊ะแลสุรามาชเชิญห่างอีก
 กิน ห่างอีกนโตะแล้วจึงว่า ข้าพเจ้ามิได้ไปมาคุ้นเคย ซึ่งท่านแต่งโต๊ะเลี้ยงขอบใจยิ่งนัก
 ท่านจงบอกแซ่แลชื่อท่านไว้จะได้รู้จักไปมาเยี่ยมเยียน อีกกึ่งจึงบอกห่างอีกว่า เราเป็น
 แซ่หงอชื่ออิดก้ง แลท่านเมื่ออายุได้เท่าใด มีภรรยาแล้วหรือยัง ห่างอีกจึงบอกว่าอายุ
 ข้าพเจ้าได้สิบสี่ปี ยังไม่มีภรรยา อีกกึ่งจึงว่าเราเห็นท่านมีรูปอัปลักษณ์ มีใจเมตตา
 ท่านนัก ตัวเราหาบุตรชายมิได้มีแต่บุตรหญิงคนหนึ่ง อันบุตรเราเมื่อมารดาจะมีครรภ์
 ฝันว่าได้ยินเสียงหงส์ร้อง แตนางเกิดมาอยู่ในเรือน เพื่อนบ้านเท่งปวงไม่มีผู้ใดเห็นตัว
 แลผู้ตระกูลดมมัทธพิสัยสนมาสู่ขอหลายแห่งเราเห็นไม่สมควร อันนางหงอกบุตรของเรา
 ได้เล่าเรียนหนังสืออ่านคำนวณ เห็นว่าท่านมีสติปัญญา ควรเป็นคู่กับนางหงอกเราจะยก
 ให้เป็นภรรยาท่านจะได้ฟังบุญสืบไป อีกกึ่งก็เรียกนางหงอกออกมาให้คำนับห่างอีก ห่างอีก
 พิศุรูปโฉมนางหงอกก็มจิดผูกพันรักใคร่ ห่างอีกคำนับอิดก้งแล้วจึงว่า ท่านมีใจ
 เมตตายกบุตรให้ข้าพเจ้าตรงนขอคุณท่านนัก จึงส่งกระบี่ให้ไว้เป็นสำคัญ แลคำนับ
 ลาอิดก้งลงจากเรือนขึ้นมา พอควนฉ้อหยินแลทหารทงปวงกลับเข้าเมืองกวยก ห่างอีก
 กบกกไปกพาควนฉ้อหยินเข้าไปคำนับเจ้าเมืองกวยก ห่างอีกแจ้งความทุกประการ แล
 ว่าข้าพเจ้าได้มามาควหนึ่ง กบอิดก้งยกบุตรสาวให้ข้าพเจ้าแต่ยังหาได้รับเข้ามาไม่ ห่าง
 เหลียงเห็นควนฉ้อหยินกับพวกแปดพันสมเป็นทหารมีความยินดีนัก จึงปราศรัยควนฉ้อ
 หยินว่า ท่านทั้งสองเข้าช่วยกันคิดการ ประตุหนึ่งได้แก้วสองดวงอันหาค่ามิได้ แล
 ให้จงเอามาเข้ามาดู ม้านสูงได้สศอกเก่านว ยาวได้หกศอกหกนิ้ว สมเป็นมาศกให้ชื่อ
 โอจ้อแบ้วมาด่างาม พอเป็นฤกษ์จึงให้ทหารออกไปรับนางหงอก ณ บ้านอิดก้ง

ฝ่ายหงอจุกเป็นน้องนางหงอกเรียงบิดามารดากัน ตามมาส่งพิสาว ณ เมือง
 กวยก ตัวหงอจุกสมครอยู่กับห่างอีกจะทำศึกด้วยไม่กลับไปบ้าน ห่างเหลียงจึงปรึกษาด้วย
 ควนฉ้อหยินว่า เรามีทหารเอกอยู่ห่างอีกหนึ่ง กบไ่หนึ่ง จงลิมวยหนึ่ง กบท่านทั้งสอง
 เป็นห้าคน ทัพพลเกลี้ยกล่อมไว้ได้ถึงสิบหมื่นเศษ เห็นพอจะไปตีเมืองหาเอียงได้ หัวเมือง
 ทงปวงต่างคนต่างจะคิดไปตีเมืองหาเอียง ควนฉ้อหยินได้ฟังจึงตอบว่า ข้าพเจ้าคิดอยู่
 ว่าจะกระทำแต่กำลังน้อย ได้มาพบท่านซึ่งท่านว่าจะไปตีนั้นข้าพเจ้ายินดีนัก ห่างเหลียง

ไ้ฟังความฉ้อฉลอันว่าก็ชอบใจ จึงจัดสิ่งของให้เป็นอันมาก แล้วตั้งกบฏจึงลิวัย
 ควันฉ้อฉลเห็นเสี้ยนกุมทหารกองละหมื่น ให้ห้างอู่คุมทหารสามหมื่นเป็นทัพหน้า ตัว
 ห้างเหลียงเป็นแม่ทัพใหญ่รวมทหารไว้สามหมื่นเศษ แล้วแต่งคนให้ไปสืบทัพกันซึ่ง
 ยกไปตีเมืองหาเอียง แล้วจัดทหารให้เดินหน้ากองหนึ่ง คนใช้กำนันบลาแล้วขึ้นมาไป
 จากเมืองกวยก เมื่อห้างเหลียงจะยกทัพหนีผู้เฒ่าชาวเมืองออกมาว่า ซึ่งท่านจะยกทัพไป
 ผู้ใดจะอยู่รักษาเมืองเล่า ห้างเหลียงจึงว่า เรามาหยุดพักพอช่องสุ่มผู้คนได้จะรีบไปตี
 เมืองหาเอียง ครั้นจะอยู่ซารพลงมากชาวเมืองนี้จะให้ความเคื่อตร้อน เราจะยกไปก่อน
 ท่านผู้เฒ่าทั้งปวงจงอยู่ชักชวนกันทำมาหากินกว่าจะสำเร็จการ แล้วเราจะกลับมาทำนุบำรุง
 ท่านให้เป็นสุข

ฝ่ายห้างเหลียงถึงวันฤกษ์ดี ก็ให้จัดทัพสรรพไปด้วยศัสตราวุธยกไปทางเมือง
 หวยไส

ขณะนั้นเห็นไปชาวลิกอันเห็นชนแก่เมืองหาเอียง คุมคนมาทำการกับมึงเทียม
 หนีไปช่องสุ่มผู้คนอยู่ในป่า ออกมาคอยสกัดทางตีคนเดินไปมา

ฝ่ายคนใช้พบนายโจรยืนอยู่ ก็กลับมาบอกห้างอู่แม่ทัพหน้า ห้างอู่ขึ้นมา
 โอ้อ้อแบขึ้นไปฟังการ ครั้นใกล้แล้วเห็นหยินไปยืนอยู่ จึงร้องถามว่า ท่านนชื่อใด จึงมา
 กันหน้าทัพเรา

ฝ่ายหยินไปชี้มาถือขวานใหญ่ ได้ยินห้างอู่ร้องถามจึงบอกว่า เราชื่อหยินไป
 ชาวเมืองอันเห็น แต่เราได้ยินมาถ้าทัพผู้ใดจะยกก็ยอมมีธงจารึกชื่อปรากฏ ท่านยกมาน
 ไม่มีสำคัญมาเราจึงเห็นว่าเป็นทัพโจร ห้างอู่จึงตอบว่าเราชื่อห้างอู่เป็นหลานห้างเหลียง
 เจ้าเมืองกวยก มีทหารตีแปดพันทหารแล้วสิบหมื่น บัดนี้พระเจ้าซีซงเต้ไม่อยู่ใน
 ยุติธรรม เราจะยกทัพไปกำจัดพระเจ้าซีซงเต้ จะปราบปรามแผ่นดินให้เป็นสุข หยินไป
 ไ้ฟังจึงว่า ครั้นพระเจ้าจันซีซงเต้ใช้ให้เราคุมคนมาถมทะเล ปราบภูเขาลิสา เราเห็น
 อาญามากนัก แล้วกระทำผิดเยี่ยงอย่างกษัตริย์มาแต่ก่อน เราจึงมาอยู่เป็นนายโจร

ขณะนั้นพอความฉ้อฉลมาพาทหารตามมาที่ห้างอู่ ครั้นหยินไปเห็นความฉ้อ
 ทรูจกทัพพุกจากัน วางอาวุธไว้ทั้งสองฝ่าย ห้างอู่จึงถามความฉ้อว่า ท่านกับหยินไปรู้จัก

กันอยู่หรือ ควันธอจึงบอกว่า ข้าพเจ้ากับหยินโป้เป็นเพื่อนรักกัน แต่ทรงจันชชองเต้ไซ้ให้ปราบเขาลิสาาร่วมคิดการสัญญาไว้ ถ้าผู้ใดได้ก็ช่วยทำนุบำรุง แต่จากกันมาหลายปีแล้ว หยินโป้คนนั้นมากลึงมากสูกันได้ถึงพัน หยินโป้จึงว่ากับห่างอว่า ควันธอเป็นเพื่อนรักอยู่กับท่าน ตัวข้าพเจ้าก็จะยอมอยู่กับท่านด้วย ห่างอได้ฟังคังนงกมความยินดี จึงพาหยินโป้เข้ามาหาห่างอเหลียง แล้วเลาความให้ฟังทุกประการ

ฝ่ายหยินโป้ก้านับห่างอเหลียงตามธรรมเนียม ห่างอเหลียงเห็นหยินโป้จึงปราศรัยว่า ท่านมาอยู่ด้วยเราครังนี้คังเราได้อ่านหนังสือเสีย ก็อ่าแพงยาวสิบหมื่นเส้น ซึ่งพระเจ้าจันชชองเต้สร้างกนแดนไว้ เรามีใจยินดีคังแต่ห่างอเหลียงได้หยินโป้มาไว้มีอำนาจจุเสื่อ แล้วปริกษานายทหารทงปวงว่า จะคิดไปตีเอาเมืองห่าเอียงครังนี้ทกแถวทหารก็บริบูรณ์ แต่ยังไม่มิกันสือที่จะปริกษาในการสงคราม เราได้ข่าวว่ามิกันคนหนึ่งชื่อพมแจ้ง อายุได้เจ็ดสิบอยู่บ้านกเจ้าแดนเมืองไฟเอียง มีสติปัญญาคังซุ้หมัจแลหองก็คังแผ่นดินเสียคังกตนักษัตริย์ จ้าจะจกคนทีผลลาคไปเชิญจึงจะได้ตัวมา ก็ไปจึงว่าข้าพเจ้าได้ยินคนออกชื่อพมแจ้งนนานแล้ว แต่ไม่รู้จกตัว จะสืบเสาะไปให้พบ พาพมแจ้งมาหาท่านให้จงได้ ห่างอเหลียงได้ฟังก็ไปว่ากชอบใจ จึงจกแพรเจ็ดพับกับสิ่งของสำหรับเชิญกนสือให้กไป ๆ ได้สิ่งของทงปวงแล้วก้านับลา พาทหารพหนึ่งกับสิ่งของเครื่องค้านับรีบไป

ฝ่ายต้นเชิงยกทัพไปถึงปลายแดนเมืองห่าเอียง ก็ให้คังกายพักลงไว้ให้ทหารไปสืบคุดการ

ฝ่ายชาวคานรู้ว่าศึกยกมา ก็เข้าไปค้านับขุนนาง ณ เมืองห่าเอียงแจ้งความทุกประการ ขุนนางก็เข้าไปทูลพระเจ้าชชองเต้ว่ากองทัพมาตงอยู่ปลายแดน

ฝ่ายพระเจ้าชชองเต้ทราบข่าวว่าศึก ส่งให้เจียงห่าเป็นแม่ทัพคุมทหารสิบหมื่นยกออกไปตีข้าศึกให้แตกฉาน เจียงห่าค้านับลาออกมาจัดทหารครบแล้วยกไป ครนถึงตำบลแห่งหนึ่งเป็นที่ชัยภูมิ จึงส่งให้จองแกเป็นกองโจร คุมทหารสองหมื่นไปซุ่มอยู่สองข้างทาง แล้วให้อองเฮ็กคุมทหารสองหมื่นไปตงม้นรับหน้าไว้ ต่อเมื่อใดข้าศึกยกมาตีค่ายม้นจึงให้ระคมกนตีชนาบ

ฝ่ายจองค์องค์เฮ็กสองนาย คำนับลาพาทหารไปตามเจียงห้าสั่งทุกประการ
ต้นแข่งเร่งรีบยกทัพเข้ามา พอเห็นค่ายชาวเมืองห้าเอียงออกไปตั้งรับกษัตริย์เข้าค่าย

ฝ่ายเจียงห้ารุกเร่งขับทหารหนุนออกไปช่วยอองเฮ็ก ๆ เมื่อเจียงห้ายกหนุนมา
ช่วยกตใจ ขันม้าออกไปรบกับต้นแข่งไล่สืบเพลง ทหารต่อทหารรบกันเชิงเกาทัณฑ์พุ่ง
ศัสตราวุธ ทหารเมืองห้าเอียงได้ทักทหารต้นแข่งแตกกระจัดพลศพรายล้มตายเป็นอนมาก
ต้นแข่งเห็นทหารฝ่ายพังลงมา แลไปข้างหน้าเห็นทหารเมืองห้าเอียงหนุนมามากก็เสียใจ
จึงชักม้าพาทหารแตกหนีเข้าป่าไปได้ประมาณสามร้อยคน

ฝ่ายจองค์กษัตริย์ท้าวสกต เห็นต้นแข่งเสียทัพแคว้งวาวคอขาดอกมาลง
ให้ทหารหัวศรัทธาแข่งเข้าไปให้แก่เจียงห้าผู้เป็นแม่ทัพ เจียงห้าเห็นจองค์ได้ศรัทธา
ต้นแข่งมากย่นต จึงส่งให้เลิกทัพกลับเข้าเมืองห้าเอียงนำเอาข้อความเข้าไปทูลแก่พระเจ้า
ยชชองเต้ทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้ายชชองเต้ได้ฟังกทรงพระสรวล แล้วปุ่นบำเพ็ญใจให้แม่ทัพนายกอง
ซึ่งนำความชอบมา

ฝ่ายกบฏครมมาถึงบ้านกเจ้า ก็ไปเที่ยวสืบถามชาวบ้านว่า พมแจ็งอยู่ที่ตำบลใด
เราจะไปหา คนหนึ่งปวงบอกก้วพมแจ็งไปอยู่ชายโข่ ทางทิศปากประมณสามร้อยสี่
เป็นพมแจ็งบดงต ก็ไปรูปลงนเจียงแปลงตัวเป็นพ่อค้าตามไปหาพมแจ็ง ณ ชายโข่ ครม
ถึงเข้าไปคำนับพมแจ็ง ๆ เห็นกบฏเข้ามาทรงทองธำมรงค์กรยาพอกัว จึงถามว่าท่านมาจาก
กุตท่านจะเป็นนายทหาร ทำไมจึงแปลงตัวเป็นพ่อค้ามาหาเรอด้วยธุระสิ่งใด ก็ไปทูล
จึงคิดว่าพมแจ็งคนนั้นเห็นจะเป็นคนก้มสติปัญญาโดยแท้ จึงบอกความตามจริงว่าข้าพเจ้าเป็น
ทหารทางเหลียงเจ้าเมืองกวยก มีทหารฝีมือแลทหารรบเป็นอนมาก ทางเหลียงรู้ว่าท่านมี
สติปัญญา จึงใช้ให้ข้าพเจ้าเอาแพรวแลสิ่งของมาคำนับ ขอเชิญท่านไปจะได้ปรึกษาราช
จะไปตีเมืองห้าเอียง ทางเหลียงวิตกกันก็จะใคร่พบท่าน ก็ไปทูลเอาสิ่งของคอยจะยื่นให้
พมแจ็งว่าท่านจงไปเสียก่อนพรุ่งนี้จึงมาพบจากัน พมแจ็งก็จับยามดูจะใคร่รู้ว่า ทาง
เหลียงจะเป็นพมแจ็งหรือมิใช่ ก็ไปเห็นจึงว่าข้าพเจ้าได้คำนับยื่นแพรวให้ท่านค้างอยู่ ขอ
ท่านจงรับเอาแพรวคำนับของทางเหลียงก่อน จึงค่อยจับยามต่อไป พมแจ็งเกรงใจก็ไป

ก็จاربแล้วจบบยามต่อไปก็รู้แจ้ง จึงกระทบเท่าแล้วหาทางเสวยมิใช่ผู้บุญ จึงคิดว่าไ้
รับของค่านับเชิด จะบิตพลูมิได้จำจะไปหาทางเสวย พมแจ่งจึงว่าแก่ไขบซึ่งทางเสวย
ให้ท่านมาเชิดก็จะช่วยคึกการตามสติปัญญา ครนเวลารุ่งเช้าก็ไปกับพมแจ่งกพากันมานอน
ทางคินหนึ่งจึงถึงกองทัพ

ฝ่ายทางเสวยรวักไขบพมแจ่งมถึงมีความยินดี ก็ออกมารับนอกค่าย เชิด
พมแจ่งเข้าไปในค่ายให้หนังสือสมควร ทั้งสองถอยถอยค่านับกัน ทางเสวยจึงว่า
ข้าพเจ้ารวบรวมทหารไว้ได้สิบหมื่นเศษ จะไปตีเมืองหาเอียงแก่แก่นเซ่งมาตีเอาเมืองฉ้อ
แต่ยงหากคนซึ่งมีสติปัญญาจะได้เป็นที่ปรึกษา พอรู้ว่าท่านเป็นคนตรุกาลล่วงหน้า ควร
ที่จะปรึกษาทำการใหญ่ได้ จึงให้ไขบไปเชิดท่านมาครนนี้ ยินดีจุได้เมืองหาเอียงมาไว้
ในง่อมมือข้าพเจ้า ท่านจงช่วยคึกการให้ตลอด พมแจ่งได้ฟังจึงว่า ข้าพเจ้าอายุได้ถึง
เจ็ดสิบปีแล้ว จะพิเคราะห์การสิ่งใดก็หลงสุมหาเหมือนแต่ก่อนไม่ ข้าพเจ้าจะตั้งใจตาม
สติกำลัง ให้ท่านคินเอาเมืองฉ้อให้จงได้ ทางเสวยได้ฟังก็ชอบใจนัก จึงบอกพมแจ่ง
ว่า บคินตนเซ่งเซากก็ทหารเป็นอันมากยกไปตีเมืองหาเอียง ตนเซ่งกระทำการจะได้
เมืองหรือจะเสียที่ประการไดยังหาไม่รู้ ให้คนไปสืบข่าวยังมีได้กลับมา ถ้าได้ความว่า
ยังรบคึกพันกันอยู่จึงจะยกไปตี ถ้าได้ทีแล้วจะตีเป็นศึกกระหนาบ

ฝ่ายคนใช้ซึ่งทางเสวยเจ้าเมืองกวยกไซ ไปสืบทัพตนเซ่งถึงเมืองหาเอียง รู้ว่า
กองทัพตนเซ่งแตกท้าวตนเซ่งตาย ก็ขับมามาถึงเมืองไผ่ไต้ พอพบกองทัพทางเสวยคงอยู่
ก็เข้าไปค่านับแจ่งความว่า ทัพตนเซ่งแตกกระจัดพลัดพรายตัวก็ตายในเทรบ

ฝ่ายทางเสวยได้ฟังคนใช้มาบอกความคังนั้น จึงปรึกษาพมแจ่งว่าตนเซ่งเสีย
ที่แก่ชาวเมืองหาเอียงแล้ว ทหารเรามีแต่สิบหมื่นเห็นจะท้อใจ ครนจะรบยกไปเกลือกจะ
เสียที่ ท่านจะเห็นประการใด พมแจ่งจึงว่าซึ่งตนเซ่งเสียทัพทั้งนเพราะโดยควนหาปัญญา
มิได้ ใจเป็นคนโลกจะชิงเอาสมบัติแก่ผเดียว ทำเป็นทัพโจรที่เมืองใหญ่ใครจะนับถือ
ขอท่านคึกเป็นเกลอบายเชิดเชิดวงศ์ในเมืองฉ้อมาทงเป็นเจ้าไว้ก่อน แต่พอให้คณนิยมาว่า
ท่านกถัญญ หัวเมืองและประชาราษฎร์จะมาสวมภกกับเบเอาแมก จึงคยคึกภกจตพระ
เจายชฮองแตกเห็นจะสำเร็จการ ถึงทหารมผมอแลหัวเมืองใหญ่ทงหกหัวเมืองเห็นจะมา

เข้าด้วย ห้างเหลียงไ้ฟ่งก็เห็นชอบ จึงยกพิมพ์เงินสี่ร้อยที่ปรึกษาผู้ใหญ่ แล้วสั่งให้ไปสืบหาเชอวงศ์ในเมืองฉ้อก็หาได้ความไม่ จึงให้จงลิมวยไปสืบหาพระญาติพระวงศ์ในเมืองฉ้อให้จงได้ จงลิมวยกำนันลาพาทหารไปเที่ยวสืบเสาะไล่ตามชาวบ้านซึ่งอยู่แถบเมืองฉ้อ หาผู้ใดจะรู้จักไม่ จงลิมวยเข้าไปถึงบ้านนำไฟเห็นคนหนึ่งนั่งดูเพาะ มีเด็กชาวบ้านมาชวนวิวาทไล่ชกตีเด็กที่นั่งกว้งหนีมา จงลิมวยเห็นเด็กกว้งหนีมาหูใหญ่คิ้วยาวสุดหางตา รูปร่างกว่าเด็กที่กว้งที่ไล่มา จึงร้องห้ามแล้วตามเด็กที่กว้งหนีมานั้นว่าวิวาทกันด้วยอันใด

ฝ่ายบิซิมก็หยุดอยู่ บอกความว่าเด็กเหล่านั้นที่เราเป็นบุตรหาบิดาไม่ ชำนาญใจจึงว่ามันเป็นแต่ลูกชาวบ้าน เราเป็นถึงหลานเจ้าเมืองฉ้อมันจึงโกรธ จงลิมวยพิเคราะห์ครูปเห็นประหลาด จึงถามว่าเจ้าชอโต อายุสักกี่ขวบ บิดามารดาอยู่ไหน จึงว่าเป็นหลานเจ้าเมืองฉ้อ บอกตามจริงเราจะช่วย บิซิมจึงบอกว่าข้าชอบิซิม อายุได้สิบสามขวบ มารดาข้าพเจ้าอาศัยอยู่บ้านตรงนี้ บอกแล้วกว้งหนีด้วยความกลัว เกลือกกว่าจะเป็นทหารชาวเมืองท่าเองมาตามจับ จงลิมวยฉวยตัวบิซิมได้ก็อุ้มขึ้นมาพาเข้าไปในบ้านบอกกับผู้ชอ ให้เชิญมารดาบิซิมออกมา นายบ้านไ้ฟ่งก็ตกใจจึงเข้าไปในเรือนบอกความกับนางอวยชวามผู้มาหากพานางอวยชอออกมา จงลิมวยจึงบอกว่าห้างเหลียงไ้ให้ข้าพเจ้ามาสืบหาเชอวงศ์ในเมืองฉ้อ บิซิมมาพบบิซิมบุตรของท่านว่าเป็นหลานไ้ฟ่งเอง ท่านยังได้สั่งอันไ้ฟ่งเป็นสำคัญบ้าง นางอวยชอไ้ฟ่งก็ลงใจไปหยิบเสื้อบิซิมมาส่งให้จงลิมวย ๆ พิเคราะห์ดูเสื้อนั้น ก็เห็นอักษรจารึกแซ่ที่คอเสื้อนั้นว่า เป็นบุตรมือไ้ฟ่งเป็นหลานฉ้อเอง แล้วเห็นกุมแก้วเป็นสำคัญ จงลิมวยคิดว่านั่นนางอวยชอแล้ววาก็แก่งเตี่ยวนายบ้าน ให้แตงนางอวยชอกับบิซิมให้สมเป็นหลานฉ้อเอง จักผูกนาคติดตามไปสังเห็นจะได้บำเหน็จ แก่งเตี่ยวนายบ้านจกแจงเสร็จแล้ว ก็พามารดาบิซิมมากับจงลิมวย ครั้นถึงไ้ไ้แล้วจงลิมวยก็เข้าไปหาห้างเหลียง เล่าความแต่หนหลังให้ห้างเหลียงฟัง ห้างเหลียงเห็นบิซิมกับนางอวยชอ จึงเชิญให้นั่งที่อันสมควร แล้วจึงหยิบเงินห้าสิบลึงใส่ผ้าแพรพับหนึ่งให้นายบ้านเป็นบำเหน็จ นายบ้านก็นับลาไป ครั้นถึงวันฤกษ์ดีห้างเหลียงจึงประชุมทกแถวทวารพร้อมกัน แล้วเชิญบิซิมขึ้นไปเป็นไ้ฟ่งเองเจ้าเมืองฉ้อ มารดานั้นให้เป็นสองไท้เข้า ครั้น

บิซุมไคเป็นใผ่อง แล้วให้จกเจงตงขนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยไว้ตามตำแหน่ง จึงตงหางเหลียง
 เป็นบิซุนกันขนนางผู้ใหญ่สำเร็จราชการ ตงหางอเป็นโตสมาฮู เจียงกันเป็นผู้ใหญ่ฝ่าย
 ทหาร ตงพมแจงเป็นกุนสือ คือครูสอนแลเป็นที่ปรึกษา ตงกโบหนง จงลิมวยหนง
 เป็นโตคคือนายทหารปลัดหางอ หยินโบเป็นเผยแจียงกัน กวนผอหนง อหยินหนง
 เป็นผอชทหารรอง แล้วใผ่องกับหางเหลียงปรึกษากันว่าจะปุนบำเหน็จทหารตามสมควร
 แตนนมาค่อยโตทหารมากขึ้น

ฝ่ายซองงซึ่งเป็นขนนางเมืองผอ ครนเมืองผอเสียแก่เมืองหาเอียงแล้ว ก็พา
 พรรคพวกไปชองสมเกลยกล้อมหาทหารอยู่ ณ เมืองก่งแฮ ครนแจงความว่าหางเหลียง
 เชญหลานเจ้าเมืองผอชนเป็นใผ่อง จึงพาทหารสามหมื่นมาเข้าควยหางเหลียง ๆ ก็พา
 เข้าไปเฝ้า ใผ่องรู้ว่าซองงเป็นคนเก่า จึงสั่งให้หางเหลียงตงซองงให้เป็นเจ้าจกวานกุน
 ว่าราชการฝ่ายพลเรือน

ฝ่ายซองงไครบทีแล้วจึงปรึกษาแก่หางอว่า ตำบลใผ่ใสหนทางภูมิจานจะตง
 เป็นเมืองใหญ่นนหาสมควรไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองอหยินนเป็นที่ชยภูมิกว้างใหญ่ ถึง
 มาตราว่าจะไปตีเมืองหาเอียงหนทางก็เดินไคโดยสะดวกควรจะตงเมืองใหญ่ หางอไคฟัง
 เห็นชอบจึงค้ำับซองง แล้วบอกแก่หางเหลียง ๆ ก็เอาคำซองงขนปรึกษาใผ่อง ๆ เห็น
 ชอบด้วย จึงสั่งให้ทหารจัดเป็นขบวนทัพพร้อมด้วยปิกซ้ายขวาหนหลัง ครนถึงวณฤกษ์ตี
 ก็ยกทหารออกจากค่ายใผ่ใสจะไปเมืองอหยิ

ฝ่ายเล่าบ่งเมื่อยกออกจากเมืองไภกวันมา ก็คิดว่าจะช่วยตันแข่งตีเมืองหาเอียง
 ครนถึงตำบลไภโหพบทหารแตกทัพมา รู้ว่าตันแข่งตาย จึงให้ตงค่ายมันลงไว้คอยทัพ
 หางเหลียง

ฝ่ายใผ่องกับหางเหลียง เมื่อยกกองทัพมาถึงเมืองใผ่ไหเห็นกองทัพเล่าบ่ง
 ตงอยู่ พมแจงหยุดมาแลดูเห็นรัศมีหาอย่าง ก็แจงวารศมผู้มบุญบังเกิดตรงคายนน เล่าบ่ง
 ครนรู้ว่ากองทัพหางเหลียงยกมา ก็ชวนหัวนโภยเยเซยอินชนเม้าพาทหารพันหนงอดกรับ
 หางเหลียง พมแจงเห็นเล่าบ่งกรูว่าเป็นผู้มบุญ จะไคเป็นเกษตริย์บ่ารุงแผ่นดินไปไคถึง
 สร้อยปี จึงคิดว้เติมทีไม่ทันพิเคราะห์ ก็ว้รับเชิญมาอยู่ด้วยผู้หาบุญมิไค เสียหน้าใจนัก

นั่งตรกครองอยู่ ทางเหลียงครนเห็นเล่าบั้งมีความยินดี ทั้งสองก็ค้ำบั๊กกันตามธรรมเนียม แล้วพากันไปเฝ้าพระเจ้าไผ่ฮ่องหงเต้ ทางเหลียงจึงทูลว่า เล่าบั้งผู้ตั้งใจจะมาช่วยกระทำศึก พระเจ้าไผ่ฮ่องหงเต้จึงตรัสแก่เล่าบั้งว่า ซึ่งท่านตั้งใจมาหาเราโดยสัจจิตชอบใจ ท่านนี้ ห้างเหลียงกับเล่าบั้งจึงปรึกษากันว่า เราพร้อมกันทั้งสองทัพ คนถึงยี่สิบหมื่น เสด็จยกไปตั้งเมืองอหุย แล้วส่งทหารให้เดินทัพยกข้ามแม่น้ำชุยโหไปตั้งเมืองอหุย

ฝ่ายต้นจบเจ้าเมืองอหุย ถรนแจ้งความก็ออกมาเชิญไผ่ฮ่องหงเต้เข้าเมือง แต่กองทัพทางเหลียงกับพมแจ่งนั้นตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำชุยโหนอกเมืองอหุยเกลียดกลมผู้คนอยู่

กรงนเนยมชายผู้หนึ่งอยู่เมืองไผ่ยมชื่อฮันสิน ถือกระบี่เที่ยวตกเบ็ดเลี้ยงชีวิต อยู่ตามแม่น้ำหวยเซ วันหนึ่งหาปลาไม่ได้ถืออาหาร นางเสี่ยวไปเห็นฮันสินหน้าซัดกให้ ชาวสุกกินมือหนึ่ง ฮันสินไต่กินอาหารมีใจยินดี จึงว่าสับไปภายหน้าข้าพเจ้าไต่ก็จะสนองคุณท่าน นางเสี่ยวไปจึงว่า ท่านนี้เป็นชายแต่จะหาข้าวกินมือหนึ่งก็ทงยาก ยิ่งแค้นว่าไต่ก็ จะแทนคุณเรารออีกเล่า ถ้าเรากับท่านเป็นมารดากับบุตรเหมือนหนึ่งมารดาหงสนอกข้าว ให้ลูกกิน จนลูกชายได้มีบุญด้วยกนกก็ควรอยู่ เราให้ข้าวท่านวันนึ่งกว่าให้ท่านเอาบุญ มิใช่เราจะเอาคุณแก่ท่าน ว่าแล้วนางเสี่ยวไปกลับไปเรือ วันหนึ่งฮันสินไปขายปลากลาง ตลาด มีชายคนหนึ่งชื่ออีกเซียวเลียนเป็นคนขมเขมาเห็นฮันสิน จึงเยาะว่าท่านมีกระบี่ จะแทงเราไต่หรือมิไต่ ถ้าแทงเราไม่ได้ก็มาลอคให้เขาเรา จึงจะไม่ทำให้ลำบากทั่วค่อไป ฮันสินเถิดกว่าตัวแรงหน่อย แล้วมาพบคนพาลครนไม่ทำตามก็จะเจ็บตัว จึงก็มีศีรษะลอคขา อีกเซียวเลียนไป ชาวตลาดพากันหัวเราะเยาะอออิ่ง ยังมีชายผู้หนึ่งชื่อตอชู่ไต่เรียนวิชา कुลัษณะ เดินแวงเข้ามาเห็นฮันสิน ไต่ลักษณะต้องทำขวัญ จึงว่าท่านน่านไปจะได้เป็นแม่ทัพใหญ่บังคับทหารทั้งปวง จะมียศศักดิ์สูงการเป็นอันมาก ฮันสินได้ฟังมีใจกำเริบ จึงไปเที่ยวเรียนวิชา ครนอยู่มาได้ยินข่าวทางเหลียงยกทหารเข้าเมืองฉือเบินไผ่ฮ่อง เกลียดกลมผู้คนแค้นตั้งขุนนางบำรุงทหารเป็นอันมาก ฮันสินคิดว่าหมอกุเราว่าน่านไปจะได้ ไต่ก็ จ้าจะเข้าเกลียดกลมทำราชการ ก็แล้วกรบมาหาทางเหลียงว่า ข้าพเจ้าจะขออยู่ กวี่ยท่านเป็นทหาร

ฝ่ายทางเหลียงเห็นฮันสินชักผอมหากำลังมิได้ จึงปรึกษาพมแจ้จะให้ขับเสีย
จากค่าย พมแจ้จึงว่า ท่านเห็นฮันสินทิวโหยกำลังน้อย แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าคนผู้นั้นจะมีสติ
ปัญญา เราจะหาคนอยู่จะจำรับไว้ ทางเหลียงจึงให้ฮันสินเบนจิบเกกหนึ่งสำหรับตอทวน
ตามหลัง ฮันสินไม่สมคะเนเสียน้ำใจต้องไปทำตามตำแหน่ง

ฝ่ายทางเหลียงตั้งมั่นอยู่แม่น้ำชุกโฮไกลเมืองอหิย ผู้คนเข้าหามากชนทุกวัน
ยังคิดรวมกองทัพอยู่

ฝ่ายเตียวโก่ครั้นแจ้งว่า ทางเหลียงเชิญเชื้อเจ้าเมืองฉือมาเป็นไผ่เอง ตั้งช่อง
สมรรวบรวมทหารได้เป็นอันมาก เล่าบังก๊กกองทัพมาเข้าด้วย แลหัวเมืองใหญ่หกเมือง
ซึ่งเคยมาชนกัแข็งเมืองมิได้มาตามธรรมเนียม จึงให้หาเจียงห่าเข้ามาปรึกษาว่า ครั้น
พวกโจรมีใจกำเริบ หัวเมืองทั้งปวงคบคิดกันแข็งเมือง การสงครามเป็นพนักงานของ
ท่าน จึงจัดทหารไปปราบปรามให้ราบคาบอย่าให้กำเริบต่อไปได้ เจียงห่าจึงว่าเหตุซึ่งเกิด
ครั้งนี้รออยู่แล้ว จะมาปรึกษาท่านยกไปตีหัวเมืองซึ่งแข็งเมืองนั้นให้จงได้ ว่าแล้วก็ออกมา
จัดกองทัพ สุ่มาหนหนึ่ง หลี่ฮิวหนึ่ง สามนายกับทหารสามสิบห่มพร้อมแล้ว เจียงห่า
ก็ยกกองทัพไปทางด่านห้ากั๊กวันทิศตะวันออก จะไปตีเมืองงุยก่อนแล้วจะไปตีเมืองฉือ

ฝ่ายเจ้าเมืองงุยกักรั้นแจ้งว่ากองทัพเมืองหลวงยกมา เห็นว่าจะตันทานกองทัพ
เมืองหลวงมิได้ จึงให้กวาดต้อนครอบครัวแลเสบียงอาหารเข้าไว้ในเมือง ให้ทหารรักษา
หน้าที่เชิงเทียน แล้วให้มาใช้ถ่อหนังสือไปถึงเจ้าเมืองฉือเจ้าเมืองเจ้ ขอกองทัพให้มาช่วย
คนใช้ทั้งสองไตหนังสือแล้วก็ค่านับลาต่างคนชนมาแยกทางกันรบไป มาใช้คนหนึ่งถึง
เมืองเจ้ก็เข้าไปแจ้งความแล้วส่งหนังสือให้แก่เทยมตาเจ้าเมืองเจ้

ฝ่ายเทยมตารูว่าศึกมาตีตเมืองงุยกั ก็เกณฑ์กองทัพยกออกจากเมืองไป

ฝ่ายมาใช้ซึ่งไปถึงเมืองฉือ ก็ค่านับแล้วแจ้งความแก่ไผ่เอง ไผ่เองฉกฉลัก
ออกดูรู้ความในหนังสือแล้ว สั่งให้ห้างเหมงซุนนางเก่าในเมืองฉือคุมทหารสามห่มยกไป
ช่วยเมืองงุยกั ห้างเหมงค่านับลามจัดทหารพร้อมแล้ว ก็ยกออกจากเมืองฉือไปตาม
ไผ่เองสั่ง

ฝ่ายเจียงห้าครั้นยกมาถึงปลายท่านเมืองงุย พอทหารเอาความมาบอกว่า กองทัพเมืองฉือแลกองทัพเมืองเจีมาตั้งประจำท่านเมืองงุยอยู่ถึงสองทัพ เจียงห้าจึงแต่งให้สุมาห็นเป็นแม่ทัพคุมทหารหมื่นหนึ่งไปรบทัพเมืองเจี ให้ตั้งอเป็นแม่ทัพคุมทหารหมื่นหนึ่งไปตีกองทัพเมืองฉือ แล้วเจียงห้าส่งตงอสุมาห็นว่า เราจะเป็นกองกลาง ถ้ากองทัพงุยอ่อนเราจะช่วยระกมต ตงอสุมาห็นคำนับลาพาทหารกองละหมื่นยกไป

ฝ่ายสุมาห็นยกกองทัพไปถึงตำบลหนึ่งเป็นทางช่องแคบ จึงจัดทหารเกาทัณฑ์ตั้งกองซุ่มอยู่สองข้างทาง แล้วส่งนายทหารเกาทัณฑ์ทั้งสองกองว่าเราจะยกไปรบต่อ ถ้าเจ้อองยกทหารรุกรบไล่ติดตามเข้ามาถึงที่ช่องแคบนี้ ท่านทั้งสองกองจึงตามมาลอบชนเป็นสำคัญ ให้ทหารยิงเกาทัณฑ์แล้วล้อมสกัดตหลังไว้ กองทัพเราจะรบท่านหน้าตีให้แตกฉานยับเยิน ครั้นสุมาห็นกำชับส่งกองซุ่มเสร็จแล้วยกตามทางไป พอกองทัพเจ้อองยกมาปะทะทัพสุมาห็นเข้ากลางทาง เจ้อองรู้ว่ากองทัพเมืองห้าเอียงก็ขับทหารเข้ารบกับทหารสุมาห็น

ฝ่ายสุมาห็นให้ทหารทั้งปวงรบต่อถอยหลังมา เจ้อองเห็นได้ท่วงท่าก็ขับทหารไล่ติดตามกองทัพสุมาห็นไปถึงทางช่องแคบ

ฝ่ายนายกองทหารเกาทัณฑ์ซึ่งตั้งกองซุ่มอยู่สองฟากทางเห็นเจ้อองขับทหารไล่รบติดตามสุมาห็นมาถึงที่ซุ่มทัพ นายทหารกองซุ่มจึงตั้งกลองรบขึ้น ทหารเกาทัณฑ์ทั้งปวงก็ออกสกัดตหลังระกมตยิงเกาทัณฑ์เป็นท่าฝน ถูกทหารเจ้อองป่วยเจ็บล้มตาย

ฝ่ายสุมาห็นก็ขับทหารเข้าต่อรบไล่ตีทหารเจ้ออง ๆ เห็นทหารชาวเมืองห้าเอียงยิงเกาทัณฑ์สกัดหน้ากระหนาบข้างตกใจ จึงให้ทหารรบป้องกันไว้ทั้งสี่ด้าน

ฝ่ายทหารสุมาห็นกระกรมไล่พุ่งอาวุธสาธเข้าไป ทหารเจ้อองถูกอาวุธแลเกาทัณฑ์ป่วยเจ็บล้มตายเป็นอันมาก ตัวเจ้อองต้องเกาทัณฑ์ตกม้าลง

ฝ่ายสุมาห็นไล่ไปทันพันตัวยัง้าวถูกเจ้อองคอขาดตาย ทหารเจ้อองก็แตกหนีกระจัดกระจายไป

ฝ่ายตงอครั้นยกกองทัพรบมาทหารอีกโรยอยู่ แต่ไปข้างหน้าเห็นกองทัพซำศึกยกมาจะตีค่ายรบก็ไม่ทัน จึงให้หยุดทัพวางเป็นหมวกเป็นกองไว้

ฝ่ายห้างเหมงเห็นกองทัพเมืองท่าเอียงยกมา ตัวห้างเหมงก็ขับมาเขารบกับตงอ
ไต่ยสิบเพลง ตงอเสียทศวยอศโรยก็ชักม้าพาทหารหนี ห้างเหมงเห็นก็รีบติดตามไป พอ
คนใช้เอาความมาแจ้งแก่เจียงห้าว่า กองทัพตงอเสียทศแก่ทหารเมืองฉ้อ เจียงห้าจึงสั่งให้
หลี่หยิวออกไปช่วย หลี่หยิวก็ชวนมาตอทวนคุมทหารออกไปช่วยตงอ ทหารห้างเหมงซึ่ง
ไล่ฆ่าฟันทหารตงอนั้นเสียชบวนมา

ฝ่ายหลี่หยิวไล่ที่ขับทหารไล่ฆ่าฟันทหารห้างเหมง ๆ รบพุ่งบ่งกันเป็นสามารภ
ห้างเหมงเข้าสู้รบกับหลี่หยิวได้สามเพลง หลี่หยิวเอาทวนแทงถูกห้างเหมงตายตกม้าลง
ทหารหลี่หยิวก็ไล่ฆ่าฟันทหารห้างเหมงล้มตายเป็นอันมาก

ฝ่ายงุยอ่องแจ้งความว่า กองทัพเมืองฉ้อแลเมืองเจ้แตกหนี กองทัพเมือง
ท่าเอียงรุกไล่จะใกล้ถึงเมือง งุยอ่องจึงชวนงุยบ่าพาครอบครัวออกจากเมืองทางประตูทิศ
ตะวันตกหนีไปเมืองฉ้อ

ฝ่ายเจียงห้าครั้นมิชยชนะรูวางงุยอ่องงุยบ่าหนีไปจากเมืองงุย ก็ยกกองทัพเข้า
อยู่ในเมือง บำรุงทหารแล้วยกจากเมืองงุยจะไปตีเมืองฉ้อ ครั้นถึงเมืองตงอออกก็เข้าไป
อยู่ในเมือง

ฝ่ายคนในกองทัพห้างเหมงแตกหนีไปแจ้งความแก่ไฝอ่องว่า ห้างเหมงตาย
เสียทัพมา เจียงห้าได้เมืองงุยแล้วยกมาตีเมืองตงอ จะมาตีเมืองฉ้อเป็นมั่นคง ไฝอ่อง
ครั้นแจ้งว่าห้างเหมงตายก็เสียตายนัก จึงปรึกษาห้างเหลียงว่า ข้าศกยกมาครองนทานจะ
คิดประการใดก็สุดแต่ท่าน ห้างเหลียงจึงว่า เจียงห้าคนนี้เป็นทหารดีในเมืองท่าเอียง
ข้าพเจ้ากับห้างอเลาบังจะจัดแจงทหารยี่สิบหมื่นยกไปตี ถ้าจับเจียงห้าได้แล้วถึงจะยกไป
ตีเมืองท่าเอียงก็จะไม่หนักมือนัก ห้างเหลียงก็ออกมาจัดเอานายทหารทมิศตบญญาฝมอ
กล้าแข็งพันหนึ่ง กับรพลยี่สิบหมื่นนครบเครื่องศัสตราวุธพร้อมแล้วยกกองทัพไปใกล้เมือง
ตงอ ทางประมาณสามร้อยเส้นตั้งค่ายมั่นลงไว้ จึงให้ห้างอคุมทหารเข้าไปประชิดเมือง
ตงอ ห้างอชวนม้าพาทหารยกไปใกล้เชิงกำแพงเมือง แล้วให้ทหารร้องเรียกเจียงห้าเข้า
ไปให้เร้งออกมาต่อสู้กำลังฝีมือกัน

เจียงห่าไต้ฟงกั้งนั้น ก็ขนมาพาทหารเปิดประตูเมืองออกมา ยืนหน้าทหาร
 ทงปวง ห้างฮ้อจึงร้องว่ากับเจียงห่าว่า ตัวท่านเป็นนายทหารอยู่ในเมืองห่าเอียง บัดนี้
 พระเจ้ายชฮองเต้เชื่อฟังคำเดียวโก้ ไม่ทำตามโบราณราชประเพณีกษัตริย์ซึ่งครองธรรม
 แผ่นดินจึงเป็นจลาจล ได้ความเดือดร้อนทุกหัวเมือง คิดพร้อมใจกันจะไปจับพระเจ้ายช
 ฮองเต้กับเดียวโก้ฆ่าเสีย ตัวท่านไม่รู้จากความตายจึงพาทหารจะมาตีเมืองฉ้อ เหมือนจะ
 เอาเลือดคอมมาล้างคอมอาวูชเสียครั้น

เจียงห่าไต้ฟงจึงตอบห้างฮ้อว่า อันเมืองฉ้อเป็นเขตล่อลวงไปค้ำบับเมืองห่าเอียง
 ซึ่งกลับตวงเจาชนเป็นไปเองมิได้ไปค้ำบับ จึงมีรับสั่งให้เรามาฆ่าเจ้าเมืองฉ้อ แล้วให้
 ปราบหัวเมืองให้ราบคาบ ตัวท่านตั้งตักแตนจะเดินเข้าเพดิง ไม่ควรที่จะเอาชีวิตมาตาย
 เสียเปล่า จึงกลับไปอยู่ตามสบายดีกว่า ห้างฮ้อไต้ฟงเจียงห่าว่าก็โกรธ จึงขบขามังกรคำ
 ราทวนเข้ารบกับเจียงห่า ต่างคนก็ตัวต้อยทบของบ่ถ้ออาวูชกันถึงสามสิบเพลงมิได้
 เพลียงพลา

ฝ่ายเจียงห่ากำลังน้อยชกมาพาทหารถอยหนี ห้างฮ้อขบมาพาทหารไล่ หนีหาย
 เห็นเจียงห่าเสียทีมากขบมาพาทหารเข้าบองกัน ห้างฮ้อเห็นตงหนกรองทวารคล้ายเสียงอันตง
 ตูจฟ้าผาญเขา มาหลี่หิ้ววตักใจโตกกระเด็นออกไปประมาณยี่สิบย่าง ห้างฮ้อได้ทกระที่บมา
 เข้าใกล้จะแทงหลี่หิ้ววตักทวน พอสูมาหนกบตงฮ้อขบมาทวนเข้าบองกันหลี่หิ้วว ห้างฮ้อ
 ก็เขารบกับตงฮ้อสูมาหนสองนาย ตงฮ้อสูมาหนจะทวนทวนกำลังห้างฮ้อมิได้ขบมาหน

ฝ่ายห้างฮ้อทหารเมืองฉ้อ เห็นทหารเมืองห่าเอียงเสียทีกรุกไล่ตักตามไป
 ฝ่ายเจียงห่าจะเข้าเมืองมิได้ ก็ขบมกพาทหารหนีมาทางประมาณห้าร้อยเส้น
 จึงคงค้ายม่นลงไว้รวบรวมผู้คนซึ่งแตกหนี

ฝ่ายห้างเหลียงแจ้งว่าห้างฮ้อทัพเจียงห่าแตกหนีไป จึงคิดว่าห้างฮ้อเป็นคนใจ
 เบาโทโสมาก เกลือกเจียงห่าจะแก่งคนข่มทัพไว้จะเสียที ห้างเหลียงจึงให้ควนฉ้อหนึ่ง
 อีหยีนหนึ่ง หยีนไต้หนึ่ง สามนายคุมทหารสามพันเป็นกองหนุน

ฝ่ายห้างฮ้อไล่ตักพันตททงฮ้อสูมาหนไปจนถึงค่าย แล้วกลับมาพบสามนายซึ่ง
 หนุนไปครั้งหลัง ก็พากันมาหาห้างเหลียงเล่าความซึ่งได้รบกับเจียงห่าสนทุกประการ แล้ว

ว่าพรุ่งนี้จะขอจกทัพเป็นสามกอง ยกไปล้อมค่ายเจียงท่ามาเสียให้จงได้ ห้างเหลียงจึงตอบว่า อันเจียงท่าเป็นคนเก่าเคยรบพุ่งมาแต่ก่อน ความกึกกิมสติปัญญามาก ครองนแก่ชราหลังล้มถอยกำลังแล้วเห็นจะสู้ฝีมือทหารเรามิได้ พอเวลาเย็นยกโต๊ะมาเลี้ยงพร้อมกันกินสุราเป็นผาสุก ครั้นรุ่งเช้าห้างเหลียงแบ่งทหารเป็นสามทัพ ให้เล่าบ่งห้างฮยินไปยกไปตีเจียงท่า เล่าบ่งห้างฮยินไปก่พาทหารออกจากค่ายยกไป ครั้นถึงค่ายเจียงท่าแล้วห้างอโอบไปด้านหลัง เล่าบ่งแซงค้ำนตะวันออก หยินไปเข้าค้ำตะวันตก ทหารทั้งสามกองตีกลองรบยกหนุนแน่นกันเข้าตีค่าย พุ่งศัสตราวุธเข้าไปตั้งท่าฟัน ทหารเจียงท่าสู้ทนรบอยู่เป็นสามารภ

ฝ่ายเจียงท่าเห็นกำลังศึกกล้า กชนมาพึ่งค่ายค้ำนหน้าออกไป ทหารสามกองก็คิดพันก้าวสกัด โล่ฆ่าฟันทหารเจียงท่าแตกกระจัดพลัดพรายไป เจียงท่าก็พาทหารหนีไปเมืองเต่งโต

ฝ่ายฮยินไปขับม้าพาทหารไล่ตีพันไปล้อมเมืองเต่งโตไว้ แต่หลี่ฮยวนขับม้าหนีไปตามเมืองยงฉิวห่างอีกตามไป

ฝ่ายหลี่ฮยวนเห็นจะไปไม่พ้น ก็ชักม้าราทวนกลับเข้าสู้กับห้างอโอบได้สามเพลง ห้างอโอบทวนถูกหลี่ฮยวนตายตกมาลง แต่ตองอสูมาหนีขับม้าหนีไปทางเมืองลกเอียง

ฝ่ายเล่าบ่งขับม้าพาทหารตามไป เสี่ยวโหจึงห้ามไว้ว่าเรามาคืนหนึ่งแล้วหาหนทางอสูมาหนีไม่ ครั้นจะตามต่อไปเป็นเวลากลางคืนเกลือกตองอสูมาหนีจะคุ้มทัพ ทหารเรามีรู้ตัวจะตกใจแตกตื่น ขอท่านตั้งค่ายลงไว้คอยคู้ท้วงทักก่อน เล่าบ่งฟังเสี่ยวโหว่าเห็นชอบ ก็สั่งให้ตั้งค่ายหยุดพักแต่งทหารสำรวจไปสอดแนมคู้

ฝ่ายห้างเหลียงเมื่อเจียงท่าเสียค่าย หยินไปตามรบไปนั้น ห้างเหลียงยกกองทัพหนุนตามหยินไปไปถึงเมืองเต่งโต หยินไปเข้าล้อมเมืองอยู่ จึงหาตัวหยินไปมาว่า เจียงท่าหนีมาอาศัยเมืองเต่งโตเป็นเมืองน้อยเท่านั้น เหตุไรไม่ตีเสียให้แตกฉานเสียโดยเร็วยังตั้งทัพหน่วงไว้ ถ้ารู้ไปถึงเมืองหาเอียงจะยกทัพเพิ่มเติมมาจะมีเสียท่าแก่ข้าศึกหรือ หยินไปโต้ฟังจึงว่า เจียงท่าแตกมาครั้งนรพลยังมากให้รักษาหน้าทัพเชิงเทินมั่นคงอยู่ ที่จะหักเอาโดยเร็วยังมีได้ จึงให้ทหารเข้าล้อมค่าย กองทัพท่านหนุนมาจึงจะตี ห้างเหลียงโต้ฟังก็

โกธร จึงว่าตัวท่านจะเป็นนายทหารนัมนัมนได้ แต่เมืองเล็กเท่านั้นยังไม่คิดเสียให้ได้ ที่ไหน
 จะเป็นแม่ทัพไปตีเมืองหาเอียงกับเราได้ หยินโบได้ฟังห่างเสียงว่ากล่าวก็เคียดเคืองมีความ
 น้อยใจหนึ่งหนึ่งอยู่ ห่างเสียงก็ให้ตั้งค่ายประชิดเมืองเต่งไถ ครั้นจวนรุ่งก็ขับทหารให้เอา
 บันไค้เข้าพาดบันกำแพงเมืองทั้งสถาน

ฝ่ายเจียงห้าเห็นทหารเมืองฉ้อหุกเข้ามา จึงให้ทหารรักษาหน้าที่เชิงเนินท่อม
 ทงก่อนศิลาแลงกวรวททรายหลงไป ให้ทหารบนหอรบยิงเกาทัณฑ์พุ่งศัสตราวุธเป็น
 สามารถ ถูกพรพลซึ่งบันกำแพงเมืองกับทหารนอกค่ายในค่ายล้มตายเป็นอันมาก ห่างเสียง
 เห็นคนล้มตายนับพัน จึงให้กำบังหล่นพอบังตัวทหารเข้าไปจะให้บันกำแพง

ฝ่ายเจียงห้าให้เผาสายไซ่เหล็กแดง ทงลงมาถูกบันหล่นหักยับระยำไป บ้างก็
 ใหม่เป็นเพลิงลุก ห่างเสียงเห็นเป็นเวลาพลบค่ำแล้วทหารเหนื่อยพักอดโรยก็ให้ถอยรวบรวม
 รวมอยู่ในค่าย พวกนักนอยู่หลับนอนเป็นปกติมิได้ส่งให้ตรวจตรารักษาค่าย อันสิ้นเห็น
 ผิดทำนองศึก จึงเข้าไปว่าแก่ห่างเสียงว่า ท่านมาตั้งประชิดเมืองอยู่ขณะนี้ มิได้ส่งให้ตรวจ
 ตรารักษาค่ายแล้วก็เป็นเวลาค่ำ ถ้าเจียงห้าออกมาปล้นจะมีเสียค่ายหรือ ห่างเสียงได้ฟัง
 ก็โกรธจึงตอบอันสิ้นว่าเราเป็นถึงเจ้าเมืองกวยัก เป็นแม่ทัพมารบตีค่ายเจียงห้าแตกจนตาม
 ล้อมไว้ ยิ่งแก่ตัวจะตาย ที่ไหนเจียงห้าจะคิดมาปล้นค่ายเราได้ ซึ่งตัวว่าทงนี้จะทำให้
 ทหารเราเสียใจ อันส่งากองทัพเราครั้งนยกไปถึงไหนย่อมจะกลัวถึงนั้น แล้วขับอันสิ้นให้
 ไปเสียจากค่าย ซองงี้ไค้ฟังจึงห้ามห่างเสียงว่าท่านอย่าเพื่อโกรธอันสิ้น ซึ่งอันสิ้นว่า
 กล่าวเกือบเสือกท่านจะให้ระวังตัว มิใช่จะแกล้งมาว่าให้ทหารเสียใจด้วยด้อยค่านนมนได้ ห่าง
 เสียงก็ไม่เชื่อฟัง นงกนสุราจนเมาเหลือกำลังคงตัวมิได้ ก็ชวนกันนอนหลับสนทงค่าย

ฝ่ายเจียงห้าครั้นเวลาคึกประมาณสองยามเศษ ขนไปบนหอคอยเห็นเงยบสงก
 อยู่ ลูกกองเพลิงกับทงทหารตรวจตราก็มีไค้ยินเสียง ไค้ท้วงทักแตงตัวขึ้นมาพาซุนเซง
 กับทหารยกเป็นสองกองเบียดประตูเมืองออกไปเข้าปล้นค่ายห่างเสียง ทหารเจียงห้าพัน
 ค่ายเข้าไปได้ไล่ฆ่าพันทหารเมืองฉ้อ ห่างเสียงตกใจตื่นคว้าอาวุธ พอลุ่เซงถึงเอา
 ทวนแทงถูกห่างเสียงตาย ทหารห่างเสียงแตกหนีออกจากค่าย ทหารเจียงห้าไล่ฆ่าพัน

ล้มตายเป็นอันมาก ครั้นเวลารุ่งเช้าเจียงห่าให้เก็บเอาเครื่องศัสตราวุธ แลเสบียงอาหาร
ได้แล้วให้ยกกองทัพออกจากเมืองเต่งโถรีบไปเมืองตันเหลิว แล้วข้ามแม่น้ำไปตั้งอยู่เมือง
ตันหยกใกล้เมืองเตียว เตียวอ่องแต่งกองทัพออกมารบกับเจียงห่า ๆ ตีกองทัพเตียวอ่อง
แตกกลับเข้าไปอยู่ในเมือง แล้วแต่งคนไปขอกองทัพเมืองฉวมาช่วย คนใช้คำบับแล้ว
ลาไปตามเตียวอ่องสั่ง

ขณะเมื่อห่างเหลียงยกไปล้อมเมืองเต่งโถอยู่นั้น มาไซ้ไปบอกแก่เล่าป้ง ณ
แดนเมืองลกเอียง

ฝ่ายเล่าป้งรู้ความแล้ว ออกจากค่ายจะไปช่วยห่างเหลียง ครั้นเดินทางมาจน
ถึงเต่งโถ พบหยินโบ้ซ่งจึงตั้งค่ายรวบรวมทหารทั้งปวงซึ่งแตกหนีมานั้น หยินโบ้แจ้ง
ความแก่เล่าป้งทุกประการ เล่าป้งได้แจ้งความก็พาซ่งจึงมาตั้งอยู่ ณ เมืองเต่งโถ จัดแจง
ศัพทางเหลียงไว้ท่าทางอื่น ให้หยินโบ้ไปบอกความห่างอื่น ณ เมืองยงฉิว หยินโบ้ไป
แจ้งความแก่ห่างอวี่ ห่างเหลียงตามเจียงห่าไป ณ เมืองเต่งโถ เจียงห่าออกปล้นค่าย
ฆ่าห่างเหลียงตาย ห่างอัครนแจงกรองไห้รุกร้างเหลียง ครั้นได้สมประสงค์จึงว่า อันห่าง
เหลียงซึ่งเป็นอาเรา เมื่อบิฑามารดาตายห่างเหลียงเสียดเรามาแต่หนอยกุมใหญ่ ครึ่งหนึ่งเรา
ประมาทใจแต่ผู้เดียว จะกำจัดพระเจ้าจันชยฮองเต้ห่างเหลียงก็โคกตกทาน ครั้นได้ตีฆาตกร
ทำสงครามแล้วมาตายเสียฉะนี้ ห่างอบอกความพลางร้องไห้พลาถ พมแจงจึงเข้าไปปลอบ
ห่างอว่าท่านจะมาร้องไห้ดังเด็ก แล้วทำใจเป็นสตรีคนทั้งปวงจะเสียใจ ด้วยหัวเมืองทั้ง
ปวงก็มาชนกับเราเป็นอันมาก รวบรวมทหารสองทัพได้ถึงห้าสิบหมื่น ท่านจงยกไปตีเมือง
เต่งโถพร้อมทัพกับเล่าป้งซ่ง จึงคิดฝังศพสนองคุณห่างเหลียงซื่อท่านก็จะปรากฏไปด้วย
มากบุญคุณ ท่านจงว่าที่ห่างเหลียง จึงจะได้คิดอาณานิคมไปตีเมืองท่าเอียงเห็นจะได้โดยสะดวก
ห่างอได้ฟังพมแจงว่าเห็นชอบ จึงคำนับว่าข้าพเจ้าฟังคำท่านสงสองน แล้วห่างอให้ยก
กองทัพออกจากเมืองยงฉิวไปเมืองเต่งโถ เล่าป้งซ่งจึงออกไปรับห่างอเข้ามาในเมือง
ห่างอจึงจัดแจงการฝังศพห่างเหลียง บรรดาทหารทั้งปวงให้หนึ่งชาวหมื่นชาวคำบับศพสาม
วันตามธรรมเนียม ด้วยการศึกษาถึงคิดพันกันอยู่ ครั้นสนธิระจากการศพแล้ว ห่างอเล่าป้ง

ก็ยกกองทัพไปตามเจียงท่าเมืองคันทลิว มีผู้มาบอกว่า เจียงหย่ากซำแม่เฒ่าเจียงห่อจะไป ล้อมเมืองเตียว

ฝ่ายเตียวอ่องแต่งกองทัพออกไปรบกับเสยที่ บัคนรักษาเมืองไวใช้คนไปขอ กองทัพเมืองฉือ หางอเลาบังปรึกษากันว่าเมืองเตียวขอกองทัพ ถ้าใฝ่อ่องรับจะช่วยเรา ทั้งสองชนก้นขออาสาไป แล้วให้หาพิมพ์แข็งของงเซามา หางอกับเลาบังปรึกษากันว่า เจียงหย่ากไปตีเมืองเตียวใกล้เมืองอหยิว ใฝ่อ่องยังเยาว์ทหารก่น้อย เราจะศึกกลับไป เชิญใฝ่อ่องให้ยกครอบครัวไปตั้งอยู่ ณ เมืองแพเสยจกเจงบ้านเมืองใหม่มั่นคง แล้วจึง จะยกมากระทำการกับเจียงท่าท่านจะให้ประการใด พิมพ์แข็งของงเซาฟังเห็นชอบ หางอ เลาบังเลิกทัพกลับไปตั้งเมืองอหยิว หางอเลาบังกับทหารพากันเข้าไปเฝ้าใฝ่อ่อง แจ้งความ ซึ่งได้รับกับเจียงท่าจนเสียทางเสยยง บัคนเจียงหย่ากยกทัพไปตีเมืองเตียว ถ้าตีเมือง เตียวแล้วจะยกมาเมืองเรา เห็นว่าเมืองอหยิวไม่มั่นคง ก็ก็จะย้ายครอบครัวไปเมืองแพ เสย ทางที่จะเข้าออกนั้นเป็นช่องแคบเห็นพอจะรับกองทัพใหญ่ได้ ใฝ่อ่องได้แจ้งว่า หางเสยยงตายมีความเสียขายแก่ จึงตรัสเอาใจหวังอว่า ท่านไปทำศึกมเป็นความชอบ ซึ่งท่านทั้งสองเห็นว่าเมืองแพเสยจกจะตั้งเป็นเมืองหลวงได้ จะให้เราไปอยู่ก็ตามแต่ใจท่าน

ฝ่ายพิมพ์แข็งเลาบังหางอของงเป็นใหญ่จึงปรึกษากันว่า ยังจะคิดกระทำศึก ตีเมืองหลวงเจาของเราด้วยกันแล้วกับเบนแต่ ใฝ่อ่องสกัด ไม่เสมอกันกับกษัตริย์เมือง หางเอียง หัวเมืองหงปรังยังจะกลัวอำนาจพระเจ้าชชองเตออยู่ จำจะถวายพระนามเป็น พระเจ้างเก แล้วกว้านยกไปตั้งอยู่ ณ เมืองแพเสย พอลคนใช้เมืองเตียวมาถึงเมือง ฉือมโถพบกตามไปถึงเมืองแพเสย แจ้งความกับขุนนางผู้ใหญ่ ๆ เขาไปเฝ้าทูลว่า เตียว อ่องให้คนมาขอกองทัพ พระเจ้าใฝ่อ่องจึงเสียดินจึงความ จึงส่งให้ของงเป็นแม่ทัพหางอ เป็นกองหน้า ให้พิมพ์แข็งเป็นทัพปรึกษาไปช่วยเมืองเตียวไว้ ของงหางอพิมพ์แข็งคำนับ ลาออกมาจากทหารยัสหมัน ยกออกจากเมืองไปตั้งตำบลอนเหยียงไห่กมณฑลไว ของง แต่งหนังสือไปถึงเฝ้าอ่อง แล้วให้ของเสยยงผู้บุตร ไปเป็นขุนนางเมืองเจกกับสมครพรรค พวกลูกไปถวาย แก่ของงตั้งอยู่อนเหยียงถึงสสมทกวนเป็นฤๅษีท้าว ทหารหงปรังได้ความ

ลำบาก ต่างคนก็ประชุมกันพูดว่า ใฝ่เอ็งให้ชองงเป็นแม่ทัพมาช่วยเมืองเดียว เป็นการ
ร่อนก็ไม่รับไป กลับให้บุตรไปอยู่เมืองเจ้

ขณะเมื่อทหารพุกกันเวลาค่ำ พอห่างออกมาตรวจค่ายได้ยินคำคนนินทาของง
ด้วยหวังทัพไว้ ให้บุตรชายไปอยู่เมืองเจ้เห็นว่าชองงคิดเอาใจออกห่างพระเจ้างเต ซึ่ง
จะให้ชองงเป็นแม่ทัพนมเมีไต ห้างอีกเข้าไปในค่ายจึงว่ากับชองงว่า พระเจ้างเตแต่งตั้งให้
ท่านเป็นแม่ทัพกลับมาแห่หว่งทหารไว้ แล้วให้ลูกชายไปเป็นขุนนางเมืองเจ้ บัดนี้พระเจ้า
งเตเห็นว่าทวหากกไซ่นไม่ จึงส่งให้เรือดศรระท่านเสีย ไม่ให้นายทัพนายกองอยู่เยี่ยงอย่าง
ห้างอเออกระบัพนชองงคอยขาดตาย

ฝ่ายทหารเห็นกปากันเสรรเสริญห้างอเป็นอันมาก แล้วหรงอแต่งทหารให้ไป
ตามจับลูกชายชองงฆ่าเสีย ห้างอแต่งหนังสือบอกข้อความชองงกับตราแม่ทัพ ส่งให้
ควนฉอกกลับคืนไปเผ่าพระเจ้างเต ควนฉอกนำบริบทหนังสือแล้วลาไปเมืองแพเสีย ครั้นถึง
ก็เข้าไปทูลความแก่พระเจ้างเตสนทุกประการ พระเจ้างเตครั้นแจ้งความจึงตรัสว่า ซึ่ง
ห้างอฆ่าชองงเสียเนเควกับโทษอยู่ จึงสั่งให้จงถิมวยถือตราสำหรับแม่ทัพ ไปตั้งห้างอ
เป็นแม่ทัพหลวง ตั้งหยนไปคุมคนสองหมื่นเป็นแม่ทัพหน้าให้ยกไปโดยเร็ว จงถิมวย
คำนับลาแล้วชวนมาพาทหารไปถึงกองทัพ จึงมอบตราให้ห้างอทำตามพระเจ้างเตส่งทุก
ประการ ครั้นห้างอได้เป็นแม่ทัพกรบยกออกจากอันเหยียงลวงเข้าท่านเมืองเดียว

ฝ่ายกองตระเวนเจียงห้ารู้ความก็รีบเข้าไปแจ้งว่า กองทัพเมืองฉอยกมา
เจียงห้าได้แจ้งกส่งตงอสุมาเห็นให้คุมทหารห้าหมื่นเข้ามาไปทิศใต้ ตั้งค่ายกันกองทัพเมือง
ฉอไว้ อย่าให้มาช่วยเมืองเดียวได้ ตงอสุมาเห็นคำนับลาเจียงห้า คุมทหารห้าหมื่นไป
ไปตั้งค่ายยังมีทันจะแล้ว

ฝ่ายหยนไปแม่ทัพหน้ารบยกมาใกล้ฉงนำ เห็นกองทัพทหารเจียงห้ามาตั้งค่าย
คนยังกระจายอยู่ หยนไปขับทหารเข้าตีประเศฎหน้า ทหารทั้งสองฝ่ายรบพุ่งกันเป็น
สามารถ ห้างอมาถึงเห็นกให้ทหารแซงขึ้นไปทั้งสองข้างซุ่มกองทัพไว้จะตีโอบหลัง

ฝ่ายตงอสุมาเห็นเห็นถึงน้กตกใจ ถอยทัพขับทหารลงเรือข้ามแม่น้ำมา

ฝ่ายนางอมชยชชนะก็เข้ามายังโต๊ะเสียบึงอาหารไว้ พอทหารมาพร้อมนางอติ
 กระบือออกมาจัดแจงกองทัพขามแม่น้ำโขงใหญ่ผ่องใสสน แล้วจึงคิดว่าจะรบทัพเจียงทำให้
 ให้แตกในเวลาเดียว จึงสั่งทหารให้เอาเสียบึงไปกินแต่สามวัน เราจะทัพเจียงทำให้แตก
 โดยเร็ว บรรดาเรือมออยู่หน้าท่านจุกเผาเสียให้สน เลือกทหารจะหลบหนีขามนาคัน
 ไปเมือง เมื่อห่างเรือเร็วเกือบเอ็ด พระเจ้าซี้ของเตเสวยราชสมบัติในเมืองท่าเอียง
 ได้สองปี

ฝ่ายพมแจ่งเห็นท่าอทำไม่คงใจ จึงไปปรึกษาจงลิมวยว่า ท่าอทำศึกใจ
 เร็วโดยถ่วงระนี้ ถ้าสมคะเนก็จะไต่เสียบึงอาหารให้ทหารกิน ถ้าค่ายไม่แตกก็จะขาด
 เสียบึงอาหารตง แม่น้ำเสียจะเอาเรือที่ไหนข้ามทัน ครั้นจะห้ามก็เกรงใจท่านจึงให้ทหาร
 หาเรือน้อยข้ามกลับคืนไปรักษาเสียบึงอาหารไว้ที่ฝั่งแม่น้ำโขง แม่น้ำกองทัพขาดเสียบึง
 ลง จะได้มาขนเอาไปเลี้ยงทหารในกองทัพ จงลิมวยได้ฟังจึงตอบว่า ท่านตรองการ
 ยี่ภยวจะนเหมือนใจข้าพเจ้าคิดไว้ แล้วจึงลิมวยให้ทหารลงเรือน้อยข้ามแม่น้ำโขงไปทำ
 ตามพมแจ่งส่ง

ฝ่ายตงอสมมาเห็นกมาแจ้งความกับเจียงห้าว่า ท่าอหยนไปยกทัพขามแม่น้ำ
 บักโทแล้วให้เผาเรือเสียสน ให้ทหารหาเสียบึงมาแต่หนอย เห็นจะศึกกองทัพเราให้ไต่โดย
 เร็ว เจียงห้าได้ฟังจึงให้หาเขยกกองทัพมาพร้อมแล้วปรึกษาว่า ท่าอทหารเมืองฉือ
 คนเมื่อกำลังมากมาเป็นศึกแรก ซึ่งจะออกรบประจันหน้ากันไม่ได้ จำจะแต่งทหารไปตั้ง
 ค่ายรายคอรบศึกเท่าแห่งเบ้นเทอศ ๆ กัน เราจะออกเป็นกองล่อ แม่น้ำท่าอไล่ถึง
 ค่ายผู้ใดก็ให้ออกคอรบจงทุกกอง ถ้าเห็นกำลังห่างออกโรยตง ท่านช่วยกันล้อมจับท่าอ
 ให้จงได้ เจียงห้าจกนายทหาร อองหลิดำยที่หนึ่ง เสียบพันตั้งที่สอง โชกกตั้งที่สาม
 เม็งทองตั้งที่สี่ หนเจียงตั้งที่ห้า หลงอตั้งที่หก เจียงแฝงตั้งที่เจ็ด จิวหมตั้งที่แปด ออง
 กวตั้งที่เก้า ครั้นเจียงห้าจกให้นายกองคุมทหารตั้งค่ายรายทางไว้แล้ว เจียงห้าก็ยกออก
 จากค่ายไปคอยท่าออยู่ปากทาง

ฝ่ายท่าอียกกองทัพมาพบเจียงห้ายืนม้าขวางกองทัพไว้ ท่าอมีใจโกรธจึงร้อง
 ว่าอายขโมย มึงลอบเข้าปล้นค่ายฆ่าทางเหตียงอาภุคาย กูจึงตามมาจะฆ่ามึงให้ตายไปวันนี้

ห่างอกขยับมารำทวนเขารบกับเจียงห้าใต้หาสิบเพลง เจียงห้าทำเสียที่ชกมาหนลือมาทาง
ประมาณห้าสิบเส้นพอดึงค้ำยอองหลทหนึ่ง ห้างอเห็นเจียงห้าพาทหารแตกกัขบทหารออก
ไล่บุกบ่น

ฝ่ายอองหลทพองเห็นกัขบมาออกจากค้ำย เขาช่วยเจียงห้ารบ ห้างอกชกมากลบ
มาไล่อองหลท ๆ แทงทวยทวนผกเสียที่ ห้างอฉวยตัวอองหลทได้จตุกระชากตกม้าลง ทหาร
ห่างอกกลุ่มรวมจับไตตัวของหลท ห้างอกขบมาพาทหารไล่ตามเจียงห้าไป เจียงห้าเห็นจะ
ไม่พนักขบมาเขารบกับห้างอ กลับเสียที่ชกมาพาทหารไปตั้งหน้าค้ำยทหารที่สอง ห้างอ
ขบมาไล่ตามทงอองทวนจะแทงเจียงห้า พอสือบหันขบมาเขาบองกนเจียงห้าไว้ เสียบหัน
รบกับห้างอไตทกแทงทวยทวนไม่ถูกห้างอ เสียบหันชวนเสียที่ห้างอเอากระบองสนตถูก
บ่าเบองชายเสียบหันตกม้าลง ทหารห่างอกกลุ่มรวมจับเสียบหันไต เจียงห้าให้ชองบุญ
เขาศิงเอาเสียบหันยงมทจนถึง พอควนฉอกบหยินโบ้ขบมาพาทหารมาทั้นห้างอ ต่างคน
ต่างกัขบทหารเขารบไล่ฆ่าพันทหารเจียงห้าล้มตายเบอนันมาก เจียงห้าเห็นจะต้านทานไว้
มิได้ กัขบมาพาทหารหนีเขาค้ำไซ่กักที่สาม พอเป็นเวลาพลบค้ำดง ห้างอให้ตมมาล่อ
พาทหารกลับดอยหลังออกมาประมาณสามสิบเส้นจึงให้ตั้งค้ำยมันลงไว้ พมแจงกัเข้าไปหา
ห้างอว่าท่านมาศัทพเจียงห้าไตแต่สองค้ำย พอเป็นเวลาค้ำทพเรลด้าเข้ามาอยู่ เจียงห้า
เป็นคนคัมอุบาย เห็นจะแทงทหารออกปล้นค้ำยแลช่มทพไว้เป็นมณคง ขอท่านให้ทำค้ำย
น้อยไว้ริมเขา ตัวท่านก็ออกไปอยู่ค้ำยนอกทงค้ำยใหญ่ไว้ ให้ชนเอาพินแลใบไม้หญ้า
อันแห้งมากองสมุในค้ำยให้ทหารอยู่แต่พอเผา ถ้าเห็นทหารเจียงห้าเข้าค้ำยก็ให้เอาเพลิงจุด
ชนเป็นสำคัญ แล้วจตุคนเป็นสกกองไปช่มอยู่นอกค้ำย ถ้าเห็นแสงเพลิงมีประกายชน ก็
ให้ทหารสกกองเขาล้อมคัระทมเห็นเจียงห้าจะเสียที่ท่าน ห้างอไตพมแจงว่าเห็นชอบ จึง
ส่งให้ควนฉอหนึ่ง อหยินหนึ่ง เต็งกองหนึ่ง ยงคัหนึ่ง สนายไปตั้งชอนทพอยทงสี่ถาน
จึงให้หยินโบ้คัมทหารสามพันออกไปตั้งอยู่กลางทางใหญ่ข้างตะวันตก จึงส่งทหารสนทให้
อยู่เฝ้าค้ำยคอยกั ถ้าทหารเจียงห้าเข้ามาในค้ำย จึงเอาเพลิงจุดใบไม้แลพินเขาเป็นสำคัญ
แล้วพากันหลบหนีไปหาเรา นายทหารทงป่วงก็ไปค้ำตามส่ง ห้างอกบทหารออกไปอยู่
ณ ค้ำยน้อยริมชองเขา

ฝ่ายเจียงห่าครนหนห่างอเข้าคายโซก๊ก ทงอสมานนงพร้อมกัน โซก๊กจึงว่า
 แก่เจียงห่า เวลาควนนถงทหารชาวเมืองฉอมชยชนะก็จริงแต่ทว่าอิติโรยอยู่ทุกคน เห็น
 จะไม่มีผู้ไถ่ยามตามเพลิงรักษาค่าย ข้าพเจาคิดว่าจะเป้นกองโจรออกปล้นค่ายทิศตะวัน
 ออก ขอท่านยกไปทางตะวันตก อย่าให้กองทัพห่างอช่วยกันไต้ เจียงห่าจึงว่าความคิด
 ท่านนี้เราตรองการไว้ ท่านเห็นจะทำไต่ก็เร่งไปทำ โซก๊กรับคำแล้วลาออกมาจัดทหาร
 ได้หมื่นหนึ่ง เวลาสองยามเศษก็ออกจากค่าย

ฝ่ายเจียงห่าก็พาทหารไปเข้าทางค้ำตะวันตก คอยจะให้โซก๊กเข้าปล้นก่อน

ฝ่ายโซก๊กครนถึงค่ายเห็นเงียบสงัด จึงแต่งคนเข้าไปในค่าย ทหารห่างอเห็น
 ก็จุดเพลิงขึ้นแล้วชวนกันวิ่งหนี โซก๊กเห็นค่ายเปล่าเสียก็ตกใจ จึงขับม้าพาทหารออก
 จากค่ายไปตามทางใหญ่ข้างตะวันตก

ฝ่ายทหารเมืองฉอมทงสกองเห็นแสงเพลิงกลุ้มชน ก็ระดมกันก้าวตักเข้าตี
 กองทัพโซก๊ก ทหารต่อทหารฆ่าฟันกัน ทหารเมืองห่าเอียงแตกหนีกระจัดพลัดพราย
 โซก๊กขับม้าลี้ไปตามช่องเขาซึ่งห่างออยู่เป็นต้นทางเมืองซวตง ห่างอเห็นกรองว่าอายน
 ไม่มีความคิด มึงยังจะจำไต่หรือว่ากูคือฉอมเจียงกุนห่างอทหารใหญ่เมืองฉอม โซก๊กไต่ยืน
 ค้งนตทงตงอยู่ ห่างอกแห่งควยทวนตูกโซก๊กตกม้าลง

ฝ่ายเจียงห่าไต่ยืนเสียงปรอทค แลเสียงกลองม้าร้องอ้ออง ก็เห็นแสงเพลิง
 สว่าง รู้ว่าโซก๊กเสียที่พาทหารถอยทัพมาตามทาง

ฝ่ายทหารเมืองฉอมหนนแนกันเข้ามาพอเวลาเข้าตี แต่บรรดาทหารเจียงห่า
 ซึ่งอยู่ในค่าย ก็ออกจากค่ายถอยกลับหลังมา เจียงห่าก็ออรรองอยู่หลังทหารทงปวง

ฝ่ายหยินไต้เห็นทหารโซก๊กแตกหนี ก็พาทหารไล่ฆ่าฟันทหารโซก๊กไปตาม
 ทางใหญ่พบกองทัพเจียงห่า หยินไต้ขับม้าเข้ารบกับเจียงห่าไต่ห้าสิบเพลง ยังมีไต่แท้
 ชนะแก่กันพอรุ่งสว่างชน

ฝ่ายห่างอขับม้าพาทหารมาทัน เห็นหยินไต้กับเจียงห่ารบกันอยู่ ก็ขับม้าเข้า
 ไปช่วยหยินไต้

ฝ่ายเจียงทำเห็นหางอมาถึง ขบมาพาทหารถอยหนีไปเข้าค่ายเม่งหองตงทสี่

ฝ่ายเม่งหองเห็นทหารหางอไล่ตามเจียงทำมา ก็ขบมาล่อทวนแฉงออกไป

ควนฉือทหารหางอขบมาเข้ารบเอาทวนแทงเม่งหองตาย เจียงทำเห็นก็ขบมาพาทหาร

ออกจากค่ายหนีไปทางทิศตะวันตกจะไปเข้าค่ายหนีเจียง ควนฉือเห็นจึงคิดว่าถ้าเราจับ

เจียงทำได้ดีกว่าได้ทหารสักพันคน ควนฉือก็ขบมาพาทหารตามเจียงทำไป

ฝ่ายเจียงทำเห็นควนฉือมาถึงเชิงเขามาสนกลางดมลง ควนฉือเองทวนจะ

แทงเจียงทำ พอเห็นเจียงขบมาออกจากค่ายบองกันเจียงทำไว้ทันที เจียงทำเปลี่ยนมาอัน

ชนใหม่ขบหนีเข้าค่ายหนีเจียงชนหา พอได้ยินทหารเมืองฉือขบมาฆ่า

ฝ่ายหนีเจียงเห็นหางอก็ขบมารีบตามเจียงทำไป หางอก็ขบมาไล่ติดตามเจียง

ทำเข้าค่ายหลังอซึ่งรักษาค่ายชนหก หางอตามมาพอเป็นเวลาพลบค่ำลงทหารฉือโรยนัก

จึงตามมาล่อหยุดตงค่าย

ฝ่ายพมแจ่งจึงเข้าไปว่าแก่หางอ ซึ่งเจียงทำเสียที่มาเข้าค่ายมันได้ จะมีใจ

ก็ขบมาให้เราปล้น จะซ่อนกลซุ่มทัพไว้นอกค่าย จำจะคิดขบมาตั้งทัพปล้นแลทัพ

กระหนาบให้จึงได้ หางอได้ฟังจึงว่าการทงหนานคิดควรนัก จึงจัดแจงตามชอบอัชฌาสัย

ของทัพ พมแจ่งจึงให้หยินไปคุมทหารหมื่นหนึ่งไปซ่อนที่พออยู่ข้างใต้ แล้วให้ควนฉือ

คุมทหารหมื่นหนึ่งไปซุ่มที่พออยู่เหนือค่าย ตัวหางอแม่ทัพทหารเข้าเตค่ายเป็นกองกลาง

แล้วก็กลองรบเสียงรพลอออองชน จึงให้ควนฉือไปเข้าล้อมชนนอกค่ายไปทุกทัพ

หยินไปควนฉือรบคำพมแจ่ง แล้วยกทหารแยกกันไปซุ่มทัพไว้ตามสั่ง

ฝ่ายเจียงทำจึงปรึกษาแก่นายทหารทงปวงว่า ครองหนางอมาใจกำเรียบแก่

เวลาค่าเห็นจะปล้นค่ายเป็นแน่ เราจำจะคิดขบมาแก้ตัวในสงครามมิให้เสียที จึงให้หลี่

งอกคุมทหารห้าพันไปซุ่มอยู่ค่ายซ้าย ให้หนีเจียงเป็นนายทัพคุมทหารห้าพันยกไปอยู่ค่ายขวา

ตัวเจียงทำกับตงอสมหาหนสามนายพาทหารไปแอบอยู่ริมเขาน้อยนอกค่าย

ฝ่ายหางอครนเวลารวมเศษ พอได้ฤกษ์ให้ยกทหารออกจากค่ายไป ทาง

ประมาณห้าสิบเสน ถึงหน้าค่ายเจียงทำเห็นมีคนเงยบสงักอยู่ หางอให้ตงอเสียงออออง

ชน หยินไปควนฉือไทยนกลองสัญญาณ ก็รบทหารเข้ามาพบหลังอ ๆ ก็รบทหารออกรบ

กับหันเจียงซางตันเหนือ ทหารทงสีกองกัรบติดพันกันอยู่ทั้งสองฝ่าย เจียงห้าไม่เห็น
 กองทัพหันเจียงเลหลังอ เห็นแตกกองทัพห่างแยกเข้ามาใกล้ ห่างออกมาไล่มาพันทหาร
 เข้ามา เจียงห้าตกใจเห็นเสียทกซบมาพาทหารหนีมาตามทาง ห่างออกไปติดตามเจียงห้าไป
 จนรุ่งสว่าง ยังทางอีกสองร้อยเลนจะถึงเมืองเตียว

ฝ่ายหยินไปกับควนฉือ ไล่หลังอกับหันเจียงไปบรรจบทัพห่างไกลเมืองเตียว
 พวกขุนนางแลทหารชาวเมืองเตียว ซึ่งประจำที่ปรึกษาเห็นว่าเชิงเทินกำแพงเมืองอยู่ไต่ยืน
 เสี่ยงกลองรบ คนที่อยู่บนเชิงเทินกำแพงแลไปเห็นรพลมาอออกสงสัย ที่เป็นทหารรู้ใน
 การศึก ก็สำคัญแน่ว่าเป็นทัพชาวเมืองฉือ

ขณะนั้นเตียวต้องออกมาควรวาทพมาช่วย จึงจัดให้ตั้งอกกับเตียวหยีสองนายคุม
 ทหารเปิดประตูเมืองออกมาคอยดู ถ้าไ้ทีจะไ้ตีกระหนาบ

ฝ่ายหยินไปนายทัพหน้า ขบมาพาทหารไล่ติดตามจะใกล้ทัน เห็นเจียงห้าเห็น
 เข้าค่ายเจียงแฝงที่เจ็ด หยินไปรอมายู่หาควนฉือทางอมาถึงพร้อมทัพจึงจะตี พอกอง
 ทัพเมืองเตียวยกออกมาจากเมือง เจียงห้ากับเจียงแฝงเห็นจะเป็นศึกกระหนาบ ก็ขบมา
 พาทหารหนีออกจากค่ายไปตามทาง พอลี้วหมักกับอองกวยยกทหารออกมารบเจียงห้ากลาง
 ทาง เจียงห้าจึงให้เจียงแฝงอยู่สำหลัง หยินไปไล่ติดตามไปทันรบกับเจียงแฝงถึงสามสิบ
 เพลง เจียงแฝงเห็นจะกำหนัดมิไ้สู้รบขบมาเข้าไปถึงเจียงห้า หยินไปเห็นรพลเจียงห้า
 มาก ขนมารออยู่จนห่างออกมาถึงพร้อมทัพ เจียงห้าก็เลิกทหารกลับไปทางเมืองลกเอียง

ฝ่ายเตียวอองเห็นกองทัพเจียงห้าเลิกไปแล้ว จึงตั้งให้ขุนนางเจ้าพนักงานแต่ง
 ทัพคอยรับนอกเมือง แล้วแต่งโตะออกไปคอยเลี้ยงทหารชาวเมืองฉือ

ฝ่ายห่างอกรนกองทัพพร้อมแล้ว ก็ยกกลับมาเมืองเตียว เตียวอองออกไป
 เชิญห่างอกกับนายทหารเอกทั้งปวงโห่งที่สมควร จึงให้ยกโตะแลตราออกมาเลี้ยง ห่างอ
 นายทัพนายกองก็เสปสุราเป็นผาสุก แล้วเตียวอองจึงเล่าความให้ห่างอฟังว่า เจียงห้ายก
 มาตีบนกำแพงเมืองเป็นหลายครั้ง ข้าพเจ้าก็ไ้ตีตอบทหารล้มตายเป็นอันมาก เมืองเตียว
 จะใกล้เสียแก่เจียงห้าอยู่แล้ว พอกองทัพท่านยกมาช่วยเจียงห้าจึงแตกหนีไป ข้าพเจ้ากับ
 ไพร่บ้านพลเมืองจึงรอดจากความตาย คุณของท่านกับคุณพระเจ้าไ้อองงเห็นหน้าทีสุค

มิได้ ขอเชิญท่านเข้าเมืองหยุดพักบำรุงทหารใหม่กำลังก่อน จึงค่อยยกกลับไป ทางนี้ได้
 พังจึงว่า ซึ่งจะให้หยุดพักเห็นจะช้าเกลือกเจียงห่าจะบอกขอกองทัพมาภายหลังจะทำยาก
 ข้าพเจ้าจะขอลาไปตามจับตัวเจียงห่ามาฆ่าเสียให้จงได้ กองทัพเมืองหาเอียงจึงจะไม่ได้
 ย้ายเมืองท่านต่อไป เตียวอ่องได้ฟังเห็นชอบมีความยินดีนัก จึงส่งเจ้าพนักงานให้
 จักแจงสิ่งของมาให้ห่าอแลนายทัพนายกองพอสมควร ให้ขนเสบียงอาหารออกมาจ่าย
 กองทัพพร้อมทุกคน ห่าอจึงแบ่งทหารสองหมื่น ให้หนีไปกับบังจิมวยอยู่ช่วยรักษา
 เมืองเดียว แล้วห่าอให้ทหารเอาตัวองหล็กกับเสบียงหนีนายทหารซึ่งจับได้ในที่รบนั้นมา
 ตักศิระเสียบประจานไว้ริมประตูเมือง แล้วก็ลาเตียวอ่องยกกองทัพตามเจียงห่าไปทาง
 สามวันทันเจียงห่า ห่าอก็ขับทหารเข้าโจมตีรุกไล่ เจียงห่าถอยรอรบไปถึงเกาครึ่งสิบครึ่ง
 เห็นจะท่านกำลังห่าอไม่ได้ ทหารล้มตายลงเป็นอันมาก จึงพาทหารรีบหนีไป

ฝ่ายห่าอยกทัพติดตามเจียงห่าไปจนถึงบ้านโตเมืองโต คนก็กลัวเกรงออกมา
 ต้อนรับ ทางวันหนึ่งได้เดินแต่ครึ่งวันจึงไม่ทันเจียงห่า พมแจจึงพูดกับห่าอว่า ซึ่งเจียง
 ห่าหนีไปพ้นเพราะเรามิได้รับติดตาม เป็นธุระช่วยหว่าเมืองทงปวงมาสามภักดีเป็นอันมาก
 เห็นวาสนาของท่านประจักษ์แก่ตาอยู่ในเมืองหาเอียงทุกวันนี้พระเจ้ายชชองเตผลิต
 เพลินแท้เสพสุราเป็นที่สบาย ต่อมมีการใหญ่จึงเสด็จออกขุนนาง แล้วไม่หาคนคิดเป็นที่
 ปรีกษา ให้เตียวโกศนหาสติปัญญาไม่ว่าราชการเมืองลิทชชาติ นายทหารซึ่งมผมออกมา
 อยู่ในกองทัพเจียงห่าสัน เจียงห่าแตกหนีมาตั้งอยู่ที่ตานห่ากักกวณ เห็นจะไปขอทหารใน
 เมืองหลวงเพิ่มเติมออกมารับกับกองทัพท่าน เรายกมาครึ่งนกำลังศึกกล้าแข็งไม่มีผู้ใดสู้รบ
 แต่ไพร่พลทหารยังอดโรย ขอท่านยังทัพปรีพร้อมมาแลคนอยู่ ณ เมืองเจียงหล่าพอให้มี
 กำลังก่อนจึงค่อยกระทำการต่อไป ห่าอเห็นชอบด้วยจึงให้ทหารทงปวงหยุดพักอยู่ ณ
 เมืองเจียงหล่า

ฝ่ายเจียงห่าครั้นเสียทัพแก่ห่าอ หนีไปรวบรวมช่องสมผู้คน ได้ประมาณสิบ
 หมื่น จึงถอยข้ามแม่น้ำเกยงห่าไปตั้งมั่น ณ ตานห่ากักกวณ กัดตักศพร ไปตั้งเมืองหาเอียง
 ว่า เจียงห่าแตกทัพเสียคนยี่สิบหมื่น หัวเมืองทงปวงก็ไปเข้ากับห่าอแห่งเมืองซน ชาว
 ว่าห่าอจะยกมาตีเมืองหลวงเร็วชย่นแล้ว ข้าราชการทั้งหน้าข้างในแลไพร่บ้านพลเมือง

สะทึงตกใจกลัวอยู่ทุกคน จะกินจะนอนก็ไม่เป็นสุข พระญาติวงศ์รู้ความแล้วจะเข้าไป
กราบทูลพระเจ้ายชชองเต้ก็เข้าประต้วงไม่ได้ เพราะเตี้ยวโก้ให้คนกำกับประตูอยู่ห้าม
กวดขัน ข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยก็กลัวเตี้ยวโก้สิ้นทุกคน เวลาวันหนึ่งเตี้ยวโก้คิดว่าข่าราช-
การจะกลัวเรามาก หรือจะกลัวพระเจ้ายชชองเต้มาก จึงอุบายให้คนไปจับเอาควางมา
แล้วพาเข้าไปหน้าพระที่นั่งพระเจ้ายชชองเต้ เตี้ยวโก้จึงทูลว่าข้าพเจ้าเอามามาถวายตัวหนึ่ง
พระเจ้ายชชองเต้ทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า ท่านจับควางมาให้เราเหตุใดบอกวาม่า เตี้ยว
โก้ทูลว่า ถ้าพระองค์ไม่เชื่อจงถามพวกขุนนางทงปวงจะว่ามาหรือควาง พระเจ้ายชชองเต้
จึงตรัสถามขุนนางว่าควางหรือมา ขุนนางที่ซื่อตรงไม่กลัวเตี้ยวโก้ก็ทูลว่าควาง ข่าราชการ
ที่เป็นพวกเตี้ยวโก้ก็ทูลว่ามา ผู้ซึ่งมีบุญญาμιได้ทูลประการใด แต่หลสอเนงน้อยใจอยู่
พอเสด็จขึ้นเตี้ยวโก้ก็ทูลหลสอเห็นกริยาซกเคือง จึงคิดว่าจะหาความผิดฆ่าหลสอเสีย กลุก
ไปเนงเคียงหลสอ แล้วว่าหัวเมืองทงปวงเกิดโจรผู้ร้ายชุกชุม ชาวเจียงห่ากเสียทัพ
ข้าศึกก็ตามมา พระตำหนักอาบงจึงใช้คนมากเป็นการใหญ่จำจะให้งคเสียก่อน ข้าพเจ้า
จะทูลห้ามเลิกเป็นผู้น้อย ท่านเป็นผู้ใหญ่ชอบแต่จะทูลทักทาน หลสอจึงว่า เมื่อไม่เสด็จ
ออกทำไฉนจะทูลได้ เตี้ยวโก้ว่าถ้าท่านจะเผ้าทัพเจ้าจะเข้าไปก่อน แม่นได้ก็จึงจะให้คน
มาบอก เตี้ยวโก้ก็เข้าไปเห็นพระเจ้ายชชองเต้เสด็จเสวยพระภัชชอยู่ จึงใช้คนมา
บอกหลสอ ๆ เข้าไปบอกขุนทให้ทูลถึงสามครั้งหลสอก็หมอบนั้งอยู่ พอพระเจ้ายชชองเต้
ทอดพระเนตรเห็นหลสอเข้ามาชกเคือง ตรัสว่าเราอยู่ถึงทงปวงในทำบังอาจมาว่าความ
คงไม่ควร เตี้ยวโก้เห็นโคทจึงทูลว่า หลสอจะมาทูลห้ามการอาบงจึง กับบ่นว่าน้อยใจ
เสียดแรงมีความชรถบครองพระบิดาสวรรคตที่ตำบลสาชว พระองค์ได้ราชสมบัติไม่ให้
หลสอเป็นเจ้าเมืองใหญ่ อนึ่งหลสอบุตรหลสอ ก็ไปเป็นเจ้าเมืองสำนวนใกล้กันกับเมืองฉือ
ลอบ ไปมาหากันคิดเป็นการใหญ่อยู่ ทุกวันนผู้คนหลสออยู่ภายนอกมาก หลสอได้ยิน
เตี้ยวโก้ทูลกล่าวโทษดังนั้นจึงทูลว่า ซึ่งเตี้ยวโก้ว่าความทงปวงหาจริงไม่ ข้าพเจ้ามิได้
ว่ากล่าวน้อยใจในพระองค์ พระเจ้ายชชองเต้จึงตรัสว่า เตี้ยวโก้ผู้เราวางใจในราชการ
ทงปวง ก็ได้ใช้แต่เตี้ยวโก้ผู้เดียวคุจรหนึ่งแขนเราทงซ้ายขวา อันตัวท่านหากคณฺณมิได้ ก็คิด
จะห้ามปรามเราไม่ให้ทำตำหนักอาบงจึงของพระราชบิดาทำไว้แต่ก่อน จะให้เราเป็นคน

ออกตัญญูเหมือนตัวท่านหรือ ประการหนึ่งบุตรท่านก็ไปคึกคักกับชาวเมืองเมื่อจะมาชิงเอาสมบัติ ตัวกรัวยุคเป็นสองโทษควรที่จะตายจนสิ้นแน่ จึงสั่งให้ทหารเอาหนังสือไปตัดกลางตัวเสียประจานไว้ แล้วให้จับบุตรภรรยาฆ่าเสียสามชั่วโคตร ทหารเอาตัวหนังสือแลบุตรภรรยาพรรคพวกไปฆ่าเสียที่ตลาดกลางเมือง ครั้นหนังสือตายแล้ว ราชการในเมืองนอกเมืองกสิททชาคอยู่แก่เตียวโก๋ทงสน เตียวโก๋มโงะกำเริบมากชน ขุนนางซึ่งทูลว่า กวางหนักกสิททหาผัดจะฆ่าเสีย ผูชงวามานหนักทูลให้เลอนทเป็นขุนนางผู้ใหญ่

ฝ่ายเจียงห้าหนไปอยู่ด่านหากก๊กกวน ชิดกวยเสียบยงอาหารจะเลี้ยงดูกองทัพ ทงห้าหนจะให้มากนกกนการ บรรดาหัวเมืองรายทางก็ไปเข้าเกลยกลอมหางอเสย เจียงห้าหนจึงบอกหนังสือแจ้งขอราชการ ขอเสียบยงเข้าไปถึงเมืองหลวงหลายครั้ง เตียวโก๋กบคความไว้ไม่ทูลพระเจ้าชชองเตไห้ทราบ วันหนึ่งพระเจ้าชชองเตเสด็จไปเที่ยวประพาสแล้วกลับมาเข้าสูที่บรรทม แต่ยงหาหลับไม่ เต้าแก่แลนางสนมถามกันว่า วันนไ้ยินข่าวประการใด นางสนมผู้หนึ่งจึงว่า เจียงห้าหนยกทัพออกไปเสียทัพกับหางอเกาครั้ง เสียทหารถึงยสิบหมื่น เห็นไม่ช้าแล้วข้าศึกจะล่วงด่านเข้ามา เราทงปวงจะคิดประการใด พระเจ้าชชองเตไ้ฟังตงหนสะกึ่งพระทัยเสด็จจากที่พระบรรทม เรียกนางสนมซึ่งพูดกันมาตามว่า เนื้อความข้อหนุใดมาบอกจิงรู้ นางสนมร้องไห้ทูลว่า เจียงห้าหนเสียทัพแก่หางอเกาครั้งเมืองชนทงปวงก็ไปเข้าด้วยข้าศึกเสียสิ้น ตามบรรดาข้าราชการข้างหน้าข้างในรืออยู่แต่พระองค์หาทราบไม่เพราะเตียวโก๋กบคเนื้อความเสีย ขอพระองค์เร่งรัดจัดแจงให้ทหารยกกองทัพไปช่วยเจียงห้าหนองกันไว้ ถ้าเข้าไปเห็นเมืองจะเสียแก่ข้าศึกเป็นแน่ พระเจ้ายชชองเตไ้ฟัง จึงรับสั่งให้หาเตียวโก๋เข้ามาเฝ้าตรัสว่า เราชชงเบยงเบนถึงใจเสยงผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน การศึกตคตพณถึงเพียงนบ้านเมืองยงแต่จะเสียก็ไม่บอกแก่เรา เอาแต่ความเท็จมากล่าวสอพลอชอบแต่ตคตศรชะเสียบไว้ประตมเมือง

เตียวโก๋ไ้ฟังกรวว่าพระเจ้าชชองเตไ้เคอง จึงถอคหมวกสำหรับที่ใจเสยงออกวางไว้คุกเข่าถันบแล้วทูลว่า ให้ข้าพเข้าเบนใจเสยงขุนนางผู้ใหญ่ ก็คือยจัดแจงการในพระนครอยู่ ซึ่งการศึกสงครามไว้ใจเจียงห้าหนองหงสชานนางฝ่ายทหาร ตรงนเจียงห้าหนยังมีได้บอกขอราชการสั่งหนงสั่งไท้เข้ามา ข้าพเจายงไม่ไ้กราบทูล ซึ่งพระองค์ทราบ

แต่การข้างในยังไม่แน่นอน ถึงมาตราว่าข้าศึกจะมีมาข้าพเจ้าจะแต่งกองทัพออกไปเพิ่มเติม
 ช่วยเจียงห่า ไม่ให้ข้าศึกล่วงเข้ามาในซานเมืองได้ พระเจ้ายี่ชงเต้ได้ฟังก็ค่อยคลาย
 พระโกรธวางพระทัยในการศึก เสด็จกลับเข้าข้างในเสฟสุราสำราญพระทัยเหมือนแต่ก่อน
 เตียวโก้วถวยบังคมลากลับมาบ้าน จึงคิดว่าการทั้งนี้ชะรอยเจียงห่าเห็นว่าเราไม่ทูล จึง
 แต่งคนใช้ลอบเข้ามาแจ้งการทั้งปวง พระเจ้ายี่ชงเต้ทราบจึงทรงพระโกรธเรา จะฆ่า
 เจียงห่าเสียให้จงได้

ฝ่ายเจียงห่าแต่ใช้ให้คนเข้าไปเมืองหลวงสองครั้ง มิได้ตอบความประการใด
 ก็คิดประหลาดนัก จึงให้สุมาหั้นถือหนังสือเข้าไป สุมาหั้นรับมาถึงเมืองห่าเอียง จึงเข้าไป
 บอกนายประตูบ้านเตียวโก้ว นายประตูรู้เหตุก็เข้าไปแจ้งความว่า เจียงห่าใช้สุมาหั้นให้
 เข้ามาหาท่านจะให้หน้าเฝ้า เตียวโก้วจึงให้คนกลับไปบอกว่าไม่เสด็จออกหลายวันแล้ว ให้
 สุมาหั้นไปคอยอยู่ข้างหน้า เตียวโก้วจะเข้าไปทูลให้ทราบก่อน สุมาหั้นก็เข้าไปคอยอยู่ที่
 ประตูเสด็จออกถึงสามวัน มิได้เห็นเตียวโก้วเข้าไปเฝ้า สุมาหั้นกลัวจะซ้ำมีความทุกข์ด้วย
 กองทัพจะขาดเสบียงอาหาร จึงคิดว่าจำจะบนบานคนสนิทเตียวโก้วจึงจะได้ความ สุมาหั้น
 ก็เอาแพรแลเงินไปบนคนสนิทของเตียวโก้ว ให้ช่วยสืบว่าเตียวโก้วคิดประการใด อยู่วัน
 หนึ่งคนสนิทเตียวโก้วบอกว่าเตียวโก้วแค้นเคืองคิดจะทำร้ายเจียงห่า ตัวเจ้าเข้ามาทูลเหมือน
 หนึ่งปลาเข้าไปในดอบ แก้วชาก็อย่าให้พบเตียวโก้วดีกว่า สุมาหั้นแจ้งดังนั้นกรับมาชนมา
 ออกจากเมืองห่าเอียงในเวลากลางคืนหนีตามทางค้ำหาคักกวน

ฝ่ายเตียวโก้วแต่คิดหาความผิดเจียงห่าถึงสามวันยังมิได้ แล้วก็รู้ว่าสุมาหั้นหนี
 จึงสั่งคนใช้ให้ไปหาตัวสุมาหั้น คนใช้ค้นับลาออกไปหาตัวสุมาหั้นไม่พบ ก็กลับเข้ามา
 แจ้งความกับเตียวโก้วว่า สุมาหั้นหนีไปได้สองวันแล้ว เตียวโก้วได้ฟังก็โกรธ จึงใช้ให้
 ทหารสนายชนมารับไปตามเอาตัวสุมาหั้นกลับมาให้จงได้ ทหารทั้งสี่คนบลาเข้ามาไป
 ตามถึงสองวันก็ไม่พบ จึงถามชาวบ้านรายทาง ชาวบ้านจึงบอกว่า สุมาหั้นไปได้สามพัน
 เส้น ไกลก้นนัก ทหารทั้งสี่ก็กลับมาแจ้งความแก่เตียวโก้วว่า ข้าพเจ้าไปติดตามถึงสอง
 วันไม่ทัน มีผู้บอกว่าสุมาหั้นไปได้ทางประมาณสามพันเส้น เห็นจะไม่ได้ตัวข้าพเจ้าจึงกลับ
 มา เตียวโก้วแจ้งความก็เข้าไปเฝ้ากราบทูลพระเจ้ายี่ชงเต้ว่า เจียงห่าออกไปปราบหัว

เมืองแตกยับเยินมาทหารล้มตายเป็นอันมาก มิได้บอกหนังสือแจ้งขอราชการเข้ามาให้ทราบ นานไปเห็นจะพาศึกษามาติดเมืองหลวง ขอให้หาตัวเจียงห่าแลนายทัพทงปวงเข้ามาให้ขุนนางปรึกษาโทษ แล้วจัดทหารตัดเป็นแม่ทัพคุมกองทัพใหญ่ออกไปอยู่แทนตัวเจียงห่า พระเจ้ายชของเตไคฟงเห็นชอบด้วย จึงส่งว่าการทงปวงสุดแต่ท่านจะจัดแจ้งเด็ก เตียวโก้ออกมาแต่งหนังสือให้เตียวเสียงผู้หลานออกไปหาตัวเจียงห่า แลนายทัพเข้ามาเมืองหลวง เตียวเสียงรับหนังสือคำนับลาไป

ฝ่ายเตียวโก้ให้จับครอบครัวสามนายจำไว้ ครั้นเคนสนิทเจียงห่าอยู่บ้านแจ้งว่าเขาจับครอบครัวนาย จึงลอบหนีออกจากเมืองห่าเอียงรีบไป

ฝ่ายสุมาหินหนีไปก่อน ครั้นถึงเจียงห่าแจ้งความว่าเตียวโก้คอยจะพาลเอาผิดท่าน บิดข้อความซึ่งบอกเข้าไปเสียทุกครั้ง คิดแต่จะทูลยุ้งให้ทรงพระโกรธ ข้าพเจ้าไปบนคนใช้ของเตียวโก้จึงได้รับความ เจียงห่าได้ฟังก็ตกใจ จึงคิดว่าในเมืองก็เกิดเสียนศัตร์แลอยู่ภายนอกข้าศึกก็ตามมาติดพัน จะคิดกลับหน้าคืนหลังก็ยาก จึงให้เชิญตงอ๊กบทหารทงปวงเข้ามาปรึกษา ตงอ๊กบว่าเตียวโก้นั้นเป็นคนพาลคิดการแต่จะหาโทษใส่ผู้อื่นเหมือนครั้งหลังสู้นำความใส่โทษจนหลังสูถึงตาย ครั้นนี้เตียวโก้พยายามพวกเรา ท่านอย่าประมาทรักษาตัวให้จงดี

ขณะนั้นพอกคนสนิทของเจียงห่าซึ่งหนีมาแต่เมืองห่าเอียง เข้าไปคำนับบอกว่าเตียวเสียงหลานเตียวโก้ถือหนังสือรับส่งมาหาตัวท่าน แต่ที่ในเมืองจับครอบครัวท่านไว้สิ้น ครั้นท่านก็แตกทัพจึงคิดอ่านเอาตัวรอดให้พ้นภัยเด็ก ไม่ช้าวันนั้นเตียวเสียงก็จะมาถึง

ขณะนั้นเตียวเสียงก็เอาหนังสือรับส่งออกมาถึงเจียงห่า แลนายทัพนายกองรูก้อออกไปคำนับรับทราบนอกค่ายตามธรรมเนียม แล้วเจียงห่ากับนายทหารทงปวงก็พาเตียวเสียงเข้าไปในค่ายให้หนึ่งที่สมควร เตียวเสียงจึงนึกผิดหนังสือออกอ่านให้นายทัพนายกองทงปวงฟัง ในท้องตรารับส่งพระเจ้ายชของเตว่า ผู้จะเป็นแม่ทัพใหญ่เมื่อยังไม่ออกจากพระนครก็สุดแต่ฮ่องเต้ตรัสสั่งประการใดสัทธาต ครั้นยกออกมาจากเมืองแล้ว การในกองทัพก็เป็นสัทธาตกับผู้ซึ่งเป็นแม่ทัพ ครั้นเราตงเจียงห่าเป็นแม่ทัพต่ออาญาสิทธิ์วาง

พระทัยให้บ่อกันชอบขัดเขตสีมา เจียงห่ามิได้กิจการให้รอบคอบจนเสียทัพทหารล้มตายเสีย
 นักหนา หัวเมืองทงป่วงก็ไปเข้ากับข้าศึกเป็นอันมากเราไ้ความอภัยคนัก ข้อหนึ่งเจียง
 ห่าให้สุมาเหินเข้าไปยังมีไ้ทุกความ สุมาเหินก็หลบหนีกลับมาเสีย คุประเทงประมาทหา
 กลัวเกรงพระราชอาญาไม่ เห็นว่าเจียงห่าจะพร้อมใจกันเป็นขบถ จึงแกล้งให้คนเข้าไปสืบ
 การในเมือง บัคนให้เตียวเสียงออกมาหาตัวเจียงห่าแลนายทัพนายกองเข้าไปเฝ้า ถ้านาย
 ทัพนายกองชักไม่ไปเข้าเฝ้าจะเอาโทษถึงตายตามข้อขั้รับสั่ง เจียงห่าแลนายทัพนายกอง
 ไ้ฟังเข้าใจว่า เป็นหนังสือเตียวโกเออรับสั่งออกมาจึงไม่คำนับตรา ลูกขนิ้นพร้อมกัน
 จับตัวเตียวเสียงไว้ เจียงห่าจึงร้องประกาศแก่ทหารทงป่วงว่า ซึ่งเราถูกรบส่งออกมาครั้งนี้
 ก็ไ้เอาชีวิตมาฝากแก่ทนต์แลอาวุธแทบจะตายสักหมื่นครั้ง รบกับทางอึ้งสามวันเกา
 ครั้งตัวมิไ้ได้ออกเกราะ จะไ้ให้คนเอนแถมอาหารแต่สักครู่หนึ่งก็หาไม่ เพราะจะหา
 ความชอบไว้ชื่อในแผ่นดิน เราไ้มีหนังสือแจ้งขอราชการเข้าไปหลายครั้ง เตียวโกก็มีไ้
 กราบทูลป้กเนื้อความเสีย กลับจะมาเอาโทษเราเหมือนเป็นขบถอีกเล่า ความคิดทงน
 ของเตียวโกเราจะฆ่าเตียวเสียงผู้หลานเสียจึงจะหายแค้น ว่าแล้วล่อกกระบี่ออกจะฟันเตียว
 เสียง นายทัพนายกองห้ามเจียงห่าว่า ซึ่งท่านจะฆ่าเตียวเสียงหลานเตียวโกเสียบัคน เห็น
 ว่าท่านกับข้าพเจ้าเป็นขบถจริง ขอให้จำเตียวเสียงไว้ก่อนแล้วมีหนังสือเข้าไปกราบทูล
 ตามซึ่งไ้รบกับทหารอึ้งให้พระเจ้ายชของเทหราบ ถ้าจะไปรบประกรรโตจึงค่อยคิดการ
 ต่อภายหลัง เจียงห่าไ้ฟังจึงให้เอาตัวเตียวเสียงไปจำไว้ในค่าย กองทัพรักษาจึงว่า
 ตัวท่านจะทำศึกไ้มีความชอบ ซึ่งจะบอกเข้าไปในเมืองหลวงที่ไหนเตียวโกจะพูด แต่
 บุตรภรรยาจับไปจำไว้ ถึงมาครว่าผู้ใดจะนำข้อความชนกราบทูลก็กลัวเกรงเตียวโกจะ
 เอาโทษ ยันหนังสือเนหาความผิดไม่ เตียวโกก็คิดฆ่าเสียถึงสามชวโคตร ขอท่านฆ่า
 เตียวเสียงหลานเตียวโกเสีย แล้วค่อยคิดการกันไปภายหลัง เจียงห่าไ้ฟังจึงอวาทงน
 ก็มีไ้ตอบประการไ้

ฝ่ายคนโฮเป็นขุนนางเมืองเตียว กั้นเคอรัก็ไ้ไว้กับเจียงห่ามาชานาน กรนแจ้ง
 ว่าเตียวโกเป็นผู้สำเร็จราชการ ณ เมืองหาเอียง ก็จะทำอันตราแยกเจียงห่าเอาบุตรภรรยา
 ไปจำไว้ จึงแต่งหนังสือให้คนใช้ไปบอกแก่เจียงห่าให้รู้ตัว คนใช้รับหนังสือคำนับลาไป

ฝ่ายห่างอภารุงทแกลวอยู่ ณ เมืองเจียงหล้า ไ้กำลังมากชนแล้วยกทัพไป
ตั้งค่ายประชิดเมืองห่ากกกวณ

ฝ่ายคนใช้คนโฮมีหนังสือมาถึงกายเจียงห้า จึงบอกทหารผู้กำกับประตูว่า คน
โฮมีหนังสือมาถึงท่านแม่ทัพ ทหารนายประตูไปบอกเจียงห้าว่า คนโฮอยู่เมืองเดียวให้คน
ถือหนังสือมาถึงท่าน เจียงห้าได้ฟังจึงสั่งให้พาตัวเข้ามา คนใช้คนโฮเข้าไปคำนับแล้ว
ส่งหนังสือให้ เจียงห้ารับหนังสือคล้อออกอ่านได้ความว่า เป็กก็เป็นทหารในเมืองจัน
มีความชอบปราบเมืองทศได้ไ้ถึงเมืองเฮียนทง ฝ่ายทิศเหนือก็ไปไ้ถึงเมืองแบ็กก แต่
ตีได้หัวเมืองมาเป็นอันมากยังให้กนิยตายเสีย มงเทียมเป็นทหารในเมืองห่าเอียงมีความ
ชอบตเมืองฝ่ายเหนือไ้เขตแดนกว้างถึงสองพันเส้น แต่บรรดาผู้ทำความชอบนั้นเสร็จ
การแล้วก็กลับมาเสียสิ้น ตัวท่านกเป็นทหารเมืองห่าเอียงมาถึงสามกษัตริย์แล้ว ท้าศึก
ครั้งนเสียวพลประมาณสืบหมนเศษ หัวเมืองทงป่วงกพากันตงแข่งเมืองชน เพราะเดียว
ไ้ทำการชวมาชานาน ถ้าพระเจ้าซซองเค็จะเค็องเดียวไ้ ๆ อยู่ในเมืองหมายจะเอา
ชีวิตท่าน ตัวท่านอยู่ภายนอกไ้ไ้เข้ามาเห็นหน้าเจ้า เขาตงแต่จะลอบทลฝ่ายเดียว ท่าน
จะไ้คิดเอาตัวรอนหน ผู้ซึ่งมีความชอบกตาย ทหาความชอบไ้กตายเหมือนกัน ขาพเจ้า
เห็นว่าเมืองหลวงจะเสียเป็นมณคง ครองท่านกเป็นคนเสียทัพ ถ้าคิดเหมือนหัวเมืองทง
ป่วงบ้าง เห็นจะพันความตายไ้ได้บุตรรรยาคน ขาพเจ้าคนโฮขอคำนับมาไ้แจ้ง เจียง
ห้าอ่านหนังสือไ้ความแล้วปรึกษาทหารทงป่วงว่า เราจะกลับเข้าเมืองกยงแต่จะตาย คิด
จะพงฆางหนักเป็นศัตรู ตงอจงว่าหัวเมืองทงป่วงกพงชองสมผู้คนชนยงไ้พรอมมณ
เห็นแต่ฝ่ายอองเป็นเมืองใหญ่ ห่างอกมกลางเป็นแม่ทัพทแกลวทหารมากชมแข่ง ถ้า
ไปฝากตัวอยู่กับห่างอเห็นจะตีเมืองหลวงแก่แค้นเดียวไ้ได้ ถ้าท่านไปทำศึกด้วยตงจะ
เลียงตามความชอบ ทกวณเนหัวเมืองกเกรงกลัวกลับไปเข้ากับห่างอเป็นอันมาก เจียงห้าไ้
ฟังจึงพูดกับตงอว่า เรามาห่างเหลียงอาห่างอเสีย เห็นจะมีความพยายามที่ไหนจะรับเรา
ไ้ ถ้าท่านมีอบายความคิดประการใดจงไปพูดจากทห่างอกอน ตงอก็ออกมาชมมา
ไปค่ายห่างอ ครนถึงตงอจึงบอกนายประตูว่าเรามาแต่เจียงห้า จะเข้าไปแจ้งความด้วย
ธูระในกองทัพ คนในค่ายก็เข้าไปบอกห่างอว่าตงอมาจากค่ายเจียงห้าจะเข้ามาหาท่าน ห่าง

อโถ่พังจึงสั่งให้หาตัวตงอเข้ามา ตงอเข้าไปถึงคุกเข่าลงคำนับหวังอแล้วก็น้อย ๆ ห้างอจึงถามตงอว่า เจียงห่ามาตั้งอยู่ชานานมิได้ไปมาหาเรา วันเนไซให้ท่านผู้ผูกตมมาจะว่าประการใด ตงอจึงว่าทัพทั้งสองฝ่ายตั้งรบกันชานาน เห็นไพร่พลอดโรยเงินเดือนนักแจกจ่ายเสียเป็นอันมากประชาราษฎรไม่มีความสุข ข้าพเจ้ามาทงนเป็นกลางมิได้เข้าแก่เมืองห่าเอียงแลเมืองฉอ แต่เจียงห่าทำศึกปราบหัวเมืองมาไต่รบสักร้อยครั้ง เห็นคนน้อยถึงสามปึกไม่มีความสุข เทียวโก้จะคอยหาแต่ความผิด บิดขอกความซึ่งไต่รบพุงนเสียให้เตียวเสียงถือหนังสือออกมาหาตัวนายกองเข้าไป บัดนี้เจียงห่าจำเตียวเสียงหลานเตียวโก้ไว้จะฆ่าเสีย แล้วจะพากันมาหาพิงบุญท่านได้โปรดด้วย เหมือนหนึ่งลูกน้อยยอตนมคอบบิตามารคาอยู่เซาค่า ห้างอโถ่พังตงอออกข้อเจียงห่าก็โกรธเอามือตบโต๊ะแล้วร้องว่าเจียงห่าฆ่าอาเราเสีย พันปึกไม่หายโกรธร้อยชาติก็ไม่สิ้นแค้น คิดว่าถ้าได้ตัวเจียงห่ามาสับให้ละเอียดจึงจะสมกับที่ฆ่าอาเรา ซึ่งจะมาอยู่ด้วยเนไม่รับคำท่านได้ ตงอโถ่พังก็หัวเราะอยู่ ห้างอจึงว่าหัวเราะเยาะตงนจะเอาคอมารับคมกระบี่ของเราหรือ ตงอจึงว่าข้าพเจ้าหัวเราะเพราะเห็นว่าท่านจะคิดการใหญ่ คนจะมาสามิภักดิ์พิงบุญกลับจะปล่อยเสียเนไม่ชอบ ธรรมดาเกิดมาเป็นชายมีศรัทธาก็จะทาบารุงรักษาแผ่นดิน ก็ต้องละความพยายามเสียจึงจะได้เป็นเทพกษัตริย์ผู้วิเศษน้อย ผู้มีสติปัญญาจะสรรเสริญ อนึ่งเจียงห่ายกมาตั้งใจกัญญ์ต่อเจ้า สู่สงครามจะไว้ความชอบฝ่ายเดียวอย่างนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นคนตรง ถ้าท่านยังมีพยานาทอยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่าใจท่านไม่กว้างขวาง

ขณะนั้นพมเจียงนงอยู่ข้างหลัง จึงสะกิดทางอกระซิบบอกว่า ให้ตงอออกไปกินเลี้ยงเสียก่อน ข้าพเจ้าจะบอกความลับกับท่าน

ห้างอโถ่พังจึงสั่งให้เตงโตะยกไปทงนอกค่าย แล้วบอกตงอให้ออกไปกินโต๊ะให้สบายก่อนจึงพูดจากัน ขุนนางทงปวงกพาตัวตงอออกไปเลี้ยง พมเจียงจึงพูดกับห้างอว่า ตัวท่านทงนเนเกียรตยศพึ่งเพื่องในแผ่นดิน แต่ท่านมาตั้งอยู่เมืองเจียงหลา เจียงห่ามาตั้งอยู่คานห่ากักกวนบองคนเมืองห่าเอียงอยู่ผู้เดียว กองทัพเราจะหักเอาก็ยังไม่ได้ บัดนี้เจียงห่าเสียใจชอกช้ำด้วยเตียวโก้ทูลยุยงกล่าวโทษจะให้พระเจ้าซซงเค้มาเสีย จึงแกล้งให้เตียวเสียงออกมาหาตัวเจียงห่าเข้าไปในเมือง ครึ่งนี้เจียงห่าคึกแค้นใจนัก ครนจะกลับ

เข้าไปในเมืองหลวงพระเจ้าช็องเต็กจะฆ่าเสีย เจียงหาสนเทพิงแล้วจึงสมัครเข้ามาอยู่กับ
 ท่าน เพราะเจียงห้าหมายว่าท่านจะตั้งตัวเป็นใหญ่คงไม่มีความอาฆาต ถ้าท่านเลี้ยงเจียงห้า
 ถึงขนาดแล้ว แม้นจะใช้เจียงห้าล้วยไปตามกองเพลิง ก็เห็นจะได้ไม่เสียค่ายแก่ชีวิต ขอ
 หนึ่งเมืองหลวงทุกวุ่นจะรอคอยก็เพราะเจียงห้า ถ้าหาเจียงห้าไม่เหมือนไม่มีกำแพงเมือง
 ถ้าเมืองใดไม่มีแม่ทัพก็เหมือนพระนครเปล่า ถ้าท่านรับเจียงห้าไว้จะตีเมืองหลวงนงาย
 คุกหนึ่งผ้าไม่ไผ่ ถ้าไม่รับเป็นธูระเจียงห้าครั้งหนึ่งคงจะพากันไปตีกกแข็งเมืองจนจะต้อง
 ทำศึกถึงสองหน ถ้าโบราณว่าจะหาทหารหมื่นคนก็หาง่าย ซึ่งจะหาแม่ทัพคนหนึ่งนั้น
 หายาก ซึ่งเจียงห้ามาครั้งหนึ่งเทพิงตามมาให้แก่ท่าน ความแค้นเจียงห้าทำแก่ท่าน
 นั้นจงสละความพยาบาทเสีย คนเมสตีบุญญาจึงจะนับถือ ทั่วเราจึงจะคิดการใหญ่ต่อไป
 ห้างอโตเฟิงพมแจงวากลาวซแจงตงหนักเห็นชอบด้วย จึงส่งให้หาตัวตงอเข้ามาในค่าย
 แล้วว่า เราพิเคราะห์ที่เจียงห้าทำแก่เราแต่ก่อนนั้น ความแค้นของเรามากแก่แต่
 เราผู้เดียว หัวเมืองทงปวงก็มิได้เดือดร้อนเหมือนเดียวก็ ทำการให้ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน
 มีใจเจ็บแค้นทั่วไปในอาณาเขต ซึ่งน้ำใจเราในหลวงจะคับแค้นให้เป็นผู้สุข เจียงห้าจะ
 ยอมมาเข้าด้วยเราก็มีความยินดีที่จะให้ช่วยการศึก ซึ่งเจียงห้าทำให้เราโกรธคิดขอนหนาท่าน
 จงเร่งไปบอกแก่เจียงห้าว่าเราหาอาฆาตพยาบาทไม่แล้ว ถ้าได้ดีจะเลี้ยงเจียงห้าตามความ
 ชอบ แม้นเจียงห้ามีใจสุจริตจะมาหาเรา ก็ให้เอาศีรษะเดียวเสียงหลานเดียวก็มาให้
 เราด้วย แล้วยกพลไปพร้อมกัน ณ เมืองเจียงห้า

ตงอโตเฟิงมีความยินดีนัก คุกเข่าลงคำนับลากลับมาถึงค่าย เล่าความให้เจียง
 ห้าฟังทุกประการ เจียงห้าจึงว่าเรายังกริ่งใจอยู่ ทั่วห้างอเจ็บแค้นเราเป็นช่อใหญ่ แล้ว
 ก็ให้พมแจงมาเป็นท่ปรักษา พมแจงคนเมสตีบุญญาอย่างนัก ซึ่งห้างอว่าเห็นจะเป็นอุปาย
 ของพมแจงคิดล่อลวงเรา แต่พมแจงยอมไปอยู่ด้วยแล้ว ห้างอก็จะมาเราเสียตอกกระมัง ท่าน
 จงไปฟังข่าวการที่ห้างอพมแจงออกศึกครั้งหนึ่งก่อน ถ้าเห็นความจริงของห้างอแล้วเราจึง
 จะไป ตงอโตเฟิงก็เห็นชอบด้วย คำนับลากลับไปถึงค่าย จึงเข้าไปคำนับห้างอแล้วว่า
 เจียงห้านายข้าพเจ้าส่งมาว่ายังมีความกลัวท่านยังนัก ทั่วตัวมีความผิดมากยิ่งสงสัยอยู่ คิด
 ว่าท่านจะล่อลวงมาทำโทษ จึงใช้ให้ข้าพเจ้ามาฟังให้แนก่อน ห้างอจึงว่าตัวเรากลือช่อว่า

เป็นชายผู้หนึ่งจะล่อลวงเจียงห่าหาควรมิ คำของเราซึ่งว่าไว้กับเจียงห่านั้น โดยตรงทุก
 หนึ่งก็เขาไม่หวาดไหวด้วยลมพายุ ครั้นเราส่งสารเจียงห่าด้วยสนับครุภรรยาไว้ที่พังแล้ว
 จึงไม่โกรธเจียงห่า เราพูดโดยความจริงอย่าสงสัยเลย ถ้าคิดฆ่าเจียงห่าแล้วไม่พกล่อ
 ลวงตอก ว่าแล้วห่างอีกหยิบเอาลูกเกาทัณฑ์หูกออกเป็นสองท่อนสาบานว่า แม้นเรา
 ทำอันตรายแก่เจียงห่าอย่าให้พญาลูกเกาทัณฑ์ซำศึก แล้วส่งลูกเกาทัณฑ์ให้แก่ตงอ๊อ ก็หยิบ
 เอาลูกเกาทัณฑ์ค้ำับลามาถึงค้ำาย ก็เข้าไปแจ้งความแก่เจียงห่าว่า ห่างอ้อมได้มีใจพยายาม
 สาบานแล้วเอาลูกเกาทัณฑ์หูกเป็นสองท่อนให้มาเป็นสำคัญ เจียงห่าได้ฟังมีความยินดี จึง
 สั่งให้ทหารเอาตัวเตียวเสียงมาตักศิระชะโลม แล้วจับประທတ်เป็นสำคัญยกทหารทั้ง
 ยี่สิบหมื่นไปตามทาง ใกล้จะถึงเมืองเจียงหล่าสามสิบเส้น จึงสั่งให้หยุดกองทัพตั้งค้ำาย
 ลงไว้ แล้วตัวเจียงห่าและนายทัพนายกองก็พากันเข้าไปยืนอยู่นอกประตูค้ำาย พุ่มแจ้ง
 รู้ว่าเจียงห่ามาจึงสั่งให้ทหารแต่งตัวถือเครื่องศัสตราวุธให้เป็นชนกหน้าเหม่ แลสั่งให้ขุน
 นางทหารยืนอยู่ทั้งสองฝ่าย พร้อมด้วยธงเทียวเครื่องสรรพาวุธเป็นสง่าขึงนกก ตัวห่างอ้อม
 ขนนางก็สมควรร ให้ประโคมด้วยฆ้องกลองถึงสามลา แล้วห่างอ้อมสั่งให้ทหารออกไปรับ
 เจียงห่า แลนายทัพนายกองแต่บรรดามา คนใช้ค้ำับลาออกมาแจ้งความแก่เจียงห่าแล
 นายทัพนายกองว่า ห่างอ้อมมาเชิญท่านเข้าไป เจียงห่าแลนายทหารก็พากันเข้ามาถึงแล้ว
 ค้ำับ เจียงห่าร้องให้ปรับทุกข์เล่าความให้แก่ห่างอ้อมฟังว่า แต่ข้าพเจ้าทำศึกแก่ท่าน
 บอกหนังสือขอเสบียงอาหารแลกองทัพไป เตียวโกก็บอกความเสีย กลับเอาความเท็จ
 กราบทูลพระเจ้ายี่ชี่สองเตให้ขุดเคืองพระทัย ไม่ยกทัพหนุนมาช่วยข้าพเจ้า บัดนี้ให้จับ
 ครอบครวบุตรภรรยาไปจำไว้ทั้งสน ข้าพเจ้าทั้งปวงได้ความเดือดร้อนยากแค้นนัก จึงชวน
 กันมาเข้าด้วยหมายจะฝากชีวิตอยู่ในท่าน ข้าพเจ้าเหมือนลูกน้อยยังกินนมมาถึงบิคามารดา
 แลวกจะมชีวิตสืบไป เมื่อครั้งข้าพเจ้าตั้งอยู่เมืองเก้งโถมาทางเหลียงหนือท่านเสียนเนโทษ
 ข้าพเจ้าถึงค้ำาย แลรู้ว่าท่านไม่ผูกความแค้นพระเดชพระคุณต่อข้าพเจ้ายิ่งนัก จึงชวน
 กันมาสามภักตต่อท่านจะขอทำการสนองคุณต่อไป ห่างอ้อมได้ฟังก็มีความเมตตาจึงว่า ท่าน
 ทั้งหลายทั้งใจมา ถ้าช่วยกันทำการปราบเมืองห่าเอียงได้โดยสุจริตสำเร็จแล้วเมื่อใด เรา

จะตั้งแต่งชู้เลี้ยงให้ตามความชอบ ท่านจงออกไปหยุดพักอยู่ ณ ค่ายก่อน เมื่อธุระมีท่าน
จึงมาหาเรา เจียงห้าไต่ฟังก็ค้ำบลาพาทหารแลนายทัพนายกองกลับมาค่าย

ขณะนั้นมีคนไปบอกเตียวโก้วว่า เจียงห้าไต่เดี่ยวเสียงซึ่งถือหนังสือรบส่งออกไป
ไปเสียแล้ว แล้วก็ค้ำบนายทัพนายกองพาทหารไปเข้าด้วยเมืองฉือ ห้างอไต่กำลังมากขึ้น
เห็นจะยกเข้ามาตั้งค้ำบหักกั้วน เตียวโก้วได้แจ้งความว่าเจียงห้าไต่เดี่ยวเสียงผู้หลานเสีย
กริบไปทูลแก่พระเจ้าชชองเต๋ว่า บัดนี้เจียงห้าไต่ค้ำบถกกองทัพไปเข้าด้วยชาวเมืองฉือ
พระเจ้าชชองเต๋ได้ฟังทรงพระโกรธ สั่งให้เอาบุตรภรรยาแลครอบครัวของนายทัพไป
ตระเวนแล้วฆ่าเสีย ยังมีชายผู้หนึ่งมาบอกเจียงห้าไต่เดี่ยวโก้วทูลพระเจ้าชชองเต๋ให้เอา
บุตรภรรยาท่านฆ่าเสียสิ้นแล้ว เจียงห้าไต่แลทหารทั้งปวงได้ฟังกริ่งให้เอาความมาแจ้ง
แก่ห้างอว่า ครอบครัวชาวเจ้าซึ่งเขาจับจำไว้ในเมืองหนักให้ฆ่าเสียสิ้นแล้ว ครั้นท่าน
ยกมาชาวเจ้าเห็นเทีทด้วยค้ำบทางไม่มีใครรักษา ขอท่านจงจัดแจงทหารรับยกไปตามทาง
เจียงโหหนึ่ง สันอันหนึ่ง สันตหนึ่ง เห็นจะไต่เมืองหาเอียง

ห้างอไต่ฟังจึงปรึกษาพื้มแจ้ง ทวยเจียงห้าไต่ว่าหาผู้ใดจะรักษาท่านไม่ คิดจะยก
เข้าตีเมืองหาเอียง ท่านจะเห็นเป็นประการไต่ พื้มแจ้งจึงว่า แต่ท่านเที่ยวตีบ้านเมืองมา
ทหารก็เห็นตเห็นยอติโรยฟังไต่หยุดพัก ซึ่งจะลวงท่านไปตีเมืองหลวงนั้นเห็นยังไม่
สะดวก แม้นศึกไปตีค้ำบหัวเมือง แลทหารซึ่งชนแกเมืองหลวงอยู่นอกเมืองก็มีมาก
การข้างเมืองแพเสียก็ไม่มผู้ใดจะรักษา ถ้าพระเจ้าหาเอียงแต่งทหารไปตีเมืองแพเสียเราจะ
เสียที ขอท่านจงยกกลับไปเฝ้าพระเจ้าชชองเต๋เสียก่อน จะได้คิดรวบรวมเสบียงอาหารบำรุง
ทัพใหม่กำลังจึงค่อยยกมาเป็นสองทาง เห็นเมืองหาเอียงจะหาท่นระวังตัวไม่ ห้างอไต่ฟัง
ก็เห็นชอบ จึงให้ทหารเล็กทัพกลับคืนไปเมืองแพเสีย ครั้นถึงห้างออกเข้าไปเฝ้าทูลความ
ซึ่งเจียงห้าไต่มาเข้าทวย แลทำศึกสงครามนให้ทราบทุกประการ พระเจ้าชชองเต๋จึงว่าเจียงกุน
คุมทหารไปทำศึกทางไกลกันดาร ไต่ทัพผลมากความชอบควรจะจารึกใส่แผ่นทองแผ่น
ศิลาไว้ แม้นปราบเมืองหาเอียงสำเร็จแล้วเมื่อไต่ เราจะให้ยศฐาศักดิ์ถึงขนาด ห้างอจึง
ให้คนออกไปหาเจียงห้าไต่แลนายทัพนายกอง กับหัวเมืองซึ่งยอมสามภักดีเข้ามาเฝ้า ครั้น
พระเจ้าชชองเต๋เห็นเจียงห้าไต่แลหัวเมืองทั้งหลาย มีความยินดีสบายพระทัยนัก จึงสั่งให้ยกไต่

มาเลี้ยงบรรดาทหาร ซึ่งสมควรมายอมสามัคคีกันเป็นทศบาย แล้วพระราชทานบำเหน็จ
รางวัลนายทัพนายกองตามสมควร ตงหางอเป็นทศลอกอง ตงเลาบังเป็นทศไฝก่อง จึง
ปราศรัยว่า เราจะใครให้ท่านทั้งสองไปตีเมืองห้าเอียง จึงแต่งตั้งไปสืบการแล้วคิด
จัดแจงฝึกทศกัณฑ์ทหารให้ซัดเจน หลอกก่องไฝก่องได้รับส่งภรรยาบังคมลาออกมาจัดแจง
คนไปสืบการในเมืองห้าเอียง แลฝึกทศกัณฑ์ทหารทั้งสองกอง

ฝ่ายไฝก่องมีทหารที่มีสติปัญญาแลฝีมือเข้มแข็งคือ เสียวโหหนิง ห้วนโกยหนิง
โจฉ่าหนิง จิวพุนหนิง อองหลินหนิง แซ่เฮาหยินหนิง ซาบูหนิง กินหินหนิง โล้วกวนหนิง
เตงฮกหนิง จิวเฉียงหนิง เปาซวนหนิง ลีเสาหนิง ตันโกหนิง เตี้ยวจองหนิง ยิมหูหนิง
กับนายทหารสามสิบเศษ ทัพลศิบหมื่น

ฝ่ายหลอกก่องมีพมเง้งเป็นทศปรีक्षा แต่ทหารมีชื่อหนคือ หยินโปหนิง กิโป
หนิง จิงลิมวยหนิง กวนฉือหนิง อีหยินหนิง เตงกั้งหนิง ยงคั้งหนิง เจียงห้าหนิง ตงอหนิง
สุมาตันหนิง งุยปาหนิง เตี้ยวหยีหนิง ตันโหหนิง กงเหงาหนิง ซงอูหนิง เหลงจูหนิง
กับนายทหารร้อยเศษ ทัพลศิบหมื่น หลอกก่องนั้นใจร้ายกาจคนกลัวเป็นอันมาก ไฝก่อง
นั้นหน้าใจโอบอ้อมอารีมีผู้สรรเสริญ

ฝ่ายพระเจ้าองค์ความเมตตาไฝก่องยิ่งนัก จึงตรัสแก่ขุนนางคนสนิทว่า ไฝก่อง
เลาบังผเอวรมีหน้าใจโอบอ้อมไพบ้านพลเมือง นานไปจะได้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน แต่
หางอเป็นหลอกก่องร้ายกาจทำอำนาจหยาบซ่าหาผู้ใดจะรั้งใครไม่ ถ้าข้ามาหาเราก็มี
คำรับ ยินพุดทุกกริยาเห็นแก่เรมเราต้องระวังตัว อยู่นานหนึ่งคนใช้ซึ่งไปสืบราชการเมือง
ห้าเอียงมาแจ้งความแก่หลอกก่องไฝก่องว่า เมืองหลวงนั้นเตียวโกหยาบซ่ามากรบชน ชุนนาง
ก็ไม่ปักติ ไพบพลแลหัวเมืองทั้งปวงกักไว้บ ลางพวกก็ไปเป็นโจรซึ่งสมัคคนอยู่คิดจะ
ทำร้ายอยู่เนืองๆ หลอกก่องไฝก่องได้แจ้งข้อความจึงพาคนใช้เขาไปเฝ้าพระเจ้าองค์ เต
แผ่นดินเมืองห้าเอียงทุกว้นเห็นวบค ซึ่งให้คนไปสืบได้ข้อความว่า คนในเมืองเตนอก
เมืองก็เอาใจออกห่างสน ขาพเจ้าทั้งสองคงบำรุงทศกัณฑ์ไว้พกรพร้อมอยู่แล้ว
จะขอยกไปกำจัดพระเจ้าองค์เสีย ให้ไฝก่องเป็นอาณาภาพแก่พระองค์เดียว ไพบทำ
ข้าแผ่นดินจะได้อยู่เย็นเป็นสุข พระเจ้าองค์ได้ฟังดังนั้น จึงตรัสแก่หลอกก่องไฝก่องว่า

การศึกสงครามครั้งนี้จะจับนายทัพนายกอง สุดแต่ท่านทั้งสองจะคิดเอาชัยชนะเถิด เรา
 จะใคร่ให้เดินทัพเป็นสองทาง จึงทรงเขียนจดลากวางปนกัไว้จะให้จับเป็นสำคัญ อันหนึ่ง
 ตะวันตกอันหนึ่งตะวันออก แล้วตรัสให้หลอกองไฟ่ก่องจับฉลาก หลอกองจับได้ฉลาก
 ตะวันออก ไฟ่ก่องจับได้ฉลากตะวันตก พระเจ้าจึงตรัสว่า เติมท่านทั้งสองต่างคิดจะ
 กาจทัพพระเจ้าชชองเต้ แต่กำลังทแกล้วทหารยังน้อยอยู่ จึงยกเรามาเป็นเจ้าหวังจะให้
 บำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข ท่านทั้งสองมีความชอบไว้แก่เราเป็นอันมาก แต่บุญน้อย
 ถ้าได้เมืองหาเอียงแล้วอาณาเขตกว้างขวางเราจะรักษาแผ่นดินมิได้ ซึ่งท่านทั้งสองยกไป
 กาจทัพพระเจ้าชชองเต้เน ถ้าผู้ใดยกเข้าใตก่อนผู้นั้นเป็นเจ้า ถ้าผู้ใดไปถึงทีหลัง ผู้ซึ่ง
 ใตครองเมืองจงตั้งให้เป็นเสนาบดีผู้ใหญ่ ท่านทั้งสองจงรักษาความสัตย์ของเราไปให้มั่น
 คง ถ้าผู้ใดเป็นเจ้าจงช่วยจกแจ่งแต่งเมืองให้เราอยู่ พอสมควรกับवासนาว่าจะตาย
 หลอกองไฟ่ก่องค่านับแล้วจึงทูลชนพรอมกันว่า ข้าพเจ้าทั้งสองจะขอฉลองพระคุณไปกว่า
 จะสิ้นชีวิต ถ้าประทุษร้ายต่อใต้องจงให้ตองอาวุธตายในทีรบ ถ้าได้สำเร็จราชการแล้ว
 จะตั้งเมืองเซียงอันเป็นเมืองหลวง จะยกขุนนางในเมืองทั่วกักจิวมาแต่งตั้งไว้ในพระองค์
 พระเจ้าจึงตรัสว่า ท่านจะยกไปครั้งนี้จงมีชัยเถิด ถ้าราชการจะชั้ช้อยอย่างไรงงบอกมา
 ให้แจ้ง เราจะคอยฟังข่าวท่าน หลอกองไฟ่ก่องก็ถวายบังคมลาออกมาจัดทหารพร้อม
 พอใต่ถูกชกใหญ่กพลออกจากเมืองแพเสี้ย ครั้นยกไปถึงตำบลเต้งโดยงทัพอยู่ เวลาเย็น
 หลอกองไฟ่ก่องกินใต๊ะเสพสุราอยู่ด้วยกัน หลอกองกับไฟ่ก่องพูดกันว่า ท่านกับเราไป
 ทำศึกใต่เป็นเพื่อนยากหลายครั้ง เราทั้งสองควรจะฝากชีวิตกัน ต่างคนให้สัตย์สัญญาว่า
 ไม่ทำอันตรายต่อกัน หลอกองอ่อนยอมเป็นเองไฟ่ก่องเห็นเป็นพิ แล้วต่างคนกลับไปค่าย
 ครั้นเวลารุ่งเช้าหลอกองก็ยกไปทางตะวันออก ไฟ่ก่องยกไปทางตะวันตก ครั้นนั้นพระเจ้า
 ชชองเต้เสวยราชสมบัติใต่สามบเป็นเทอนย ไฟ่ก่องยกกองทัพไปถึงเมืองบกเฉียงอับ
 เห็นประตูเมืองบกทงสถาน แลมีธงปักไว้บนเชิงเทินเป็นสำคัญ หวนไถยเห็นตั้งเนกขัน
 มาพาทหารจะเข้าตีเมือง ไฟ่ก่องจึงร้องห้ามหวนไถยว่าอย่ากำแกเมืองเออีย อันเมืองนี้
 ถ้าจะตีถึงจะเอาคีตามากำแกแพงก็ไม่ทนมือทหารของเราได้ แต่อาณาประชาราษฎร์จะ
 ลมตาย เรามาครั้งนี้หมายจะกำบร้อนให้ราษฎรใต่ความสุข

ขณะเมื่อไผ่ก่องร้องห้ามทหารนั้น คนในเมืองได้ยินชวนกันสรรเสริญไผ่ก่อง
 เป็นอันมาก บรรดาผู้ใหญ่ก็เข้าไปแจ้งความกับเจ้าเมืองว่า ทุกวันนี้ท่านยังขนอนอยู่กับเมือง
 หาเอียง ข้าพเจ้าแลราษฎรได้รับความเดือดร้อน เหมือนหนึ่งตกลงในกระทะนามนอนตง
 อยู่บนกองเพลิง บัดนี้ไผ่ก่องยกมาตั้งอยู่นอกเมือง ข้าพเจ้าแจ้งว่าทหารจะขอเข้าตีเมือง
 ไผ่ก่องห้ามไว้มิให้ทำอันตราย ซึ่งไผ่ก่องมาทงเหมือนหนึ่งฝนตกท่าใหญ่ ตกลงมา
 คับรอนให้เย็นทั่วอกสัตว์ ถ้าท่านปราณีชาวเมืองอยู่ ขอจงออกไปอ่อนน้อมเชิญไผ่ก่องเข้า
 มาเฝ้าทางไมตรี ถ้าแข็งเมืองอยู่จะเห็นทหารไผ่ก่องเข้าเมืองได้กระตูกก็จะป็นภัสสมรฐไป
 เจ้าเมืองบ่กเฉยงอับเห็นชอบด้วย จึงเปิดประตูเมืองออกมาคำนับ แล้วเชิญไผ่ก่องว่า
 ขอเชิญท่านเข้าไปเหยียบให้เย็นเมืองด้วยเถิด ไผ่ก่องเห็นเจ้าเมืองบ่กเฉยงอับออกมาคำนับ
 มีความยินดี จึงสั่งทหารในกองทัพมิให้กระทำการร้ายแก่บริวารเมือง ถ้าผู้ใดไม่ฟังจะให้
 ตักศิระเสียบประจานไว้ ชาวเมืองรู้ความชวนกันสรรเสริญ แล้วแต่งเครื่องบูชามาคอย
 คำนับไผ่ก่องทั้งสองข้างทาง ไผ่ก่องก็พาทหารเข้าเมือง จึงกำชับเจ้าเมืองบ่กเฉยงอับ
 ว่า ท่านจงบำรุงอาณาประชาราษฎรให้เป็นสุขเถิด เราจะลาท่านไปก่อน

ขณะนั้นหัวเมืองรุกคืบศัพทไปว่า ไผ่ก่องโอบอ้อมอารีแก่บรรดาหัวเมืองราย
 ทางก็เข้าด้วยเป็นอันมาก ไผ่ก่องก็ออกจากเมืองบ่กเฉยงอับมาตั้งเมืองโกเอียง อ่องเต็ก
 เจ้าเมืองรู้ว่ากองทัพไผ่ก่องมา ก็ชวนกรมการออกไปต้อนรับเชิญไผ่ก่องเข้าเมือง ไผ่ก่อง
 จึงว่า ซึ่งท่านออกมาเชิญให้เราเข้าไปในเมืองนั้นขอบใจยิ่งนัก แต่เราจะเข้าไปไพร่บ้าน
 พลเมืองจะตกใจกลัว ก็ว่าท่านนั้นเห็นทมิศกัณฐะจะเป็นที่ปรึกษาได้ ครั้นเราจะยกไป
 ตีเมืองหาเอียงไม่มีผู้ใดที่จะปรึกษาในการศึก จะใคร่ให้ท่านไปด้วย อ่องเต็กได้ฟังจึง
 คุกเข่าลงคำนับแล้วว่า ซึ่งท่านกรุณาจะเอาข้าพเจ้าไปเป็นที่ปรึกษาคด้วยนั้นคุณหาที่สุกมิได้
 แต่ในเมืองโกเอียงทุกวันนี้แม้ตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ ก็ไม่มีผู้ใดจะบังคับบัญชาชาวเมืองผู้
 เป็นพาลกมิใจกาเจ็บ ที่เป็นพลเรือนและลูกศากจะระสาระสายไป ซึ่งท่านจะหากคนทมิ
 ศกัณฐะนั้น ข้าพเจ้าเห็นชายผู้หนึ่งอยู่ในเมืองนี้ชื่อหลี่เสงอายุได้หกสิบแปดปี มีน้ำใจ
 สว่างก้งกาวในอากาศ ประกอบทั้งสติปัญญาเล่าเรียนกรูมาก แต่ชื่อนิวชาอยู่เพราะกลัวเมื่อ
 ครั้งพระเจ้าฉู่ฮงเต้ให้เผากำรบตีราแลให้จับคนทำรูปถือปลาศัตว์มาจำไว้ หลี่เสงจึงแกดั่ง

เรื่อง ชิดกกไชยัน

ทำเป็นเสียจริต เสพสุราเมาเที่ยวกลางถนน แต่คำหลั่งเสงว่าอยู่เบื้อง ๆ ถ้าพบผู้มีบุญ
เมื่อใดจึงจะหายบ้า

ไผ่ก่องไต่ฟังมีความยินดี จึงว่าท่านจงใช้ทหารไปเชิญหลั่งเสงมาสนทนากับเรา
ก็จะรู้ซึ่งคดีแล้ว อ่องเต็กคำนับรับคำแล้วก็ไปหาแจ้งความว่า ไผ่ก่องเป็นแม่ทัพใหญ่
ยกมาตีเมืองหาเอียง บดินยกมาตั้งอยู่นอกเมืองรู้ว่าท่านมีสติปัญญา ไผ่ก่องจะใคร่ได้ท่าน
ไปเป็นที่ปรึกษาให้เรามาเชิญท่าน อันลักษณะไผ่ก่องมีบุญญาธิการเห็นจะได้เมืองหลวง
ท่านจงไปช่วยคิดการให้สำเร็จโดยง่าย หลั่งเสงจึงว่า เราได้ยินข่าวไผ่ก่องมาช้านานว่ามีใจ
กว้างขวางโอบอ้อมอารีแก่ราษฎร เราคิดจะใคร่ไปลองดูใจ ถ้ารู้จักคนดีก็จะเป็นที่พึ่งได้
กลัวแต่จะว่าเราเป็นบ้า อ่องเต็กจึงว่า ท่านก็มีสติปัญญาอยู่ทุกสิ่ง ถ้าไปกับเราก็จะ
ได้เห็นใจไผ่ก่อง หลั่งเสงกับอ่องเต็กก็พากันมา ณ ค่าย ไผ่ก่องนอนตมบนกำลึงล่างหน้า
มัทนทักหลั่งเสง ๆ เห็นไผ่ก่องตั้งอยู่มิได้ว่าประการใด จึงร้องเข้าไปว่า ท่านยกทัพมาจะตี
หัวเมืองซึ่งไม่ชนแก่เมืองหาเอียงนหรือ ไผ่ก่องเห็นหลั่งเสงพูดจาหาอ้อชดามิได้ สำคัญ
ว่าเป็นคนบ้าไม่ทนจะพิเคราะห์ จึงร้องทว่าตัว หารู้ไมหรือไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินได้ความ
เดือดร้อนมาช้านานแล้ว พระเจ้าไผ่อ่องงั้ตรัสสั่งให้เราเป็นแม่ทัพยกมาทางตะวันตก
ตีเมืองหาเอียง ทำไมท่านจึงว่าเบนพวกชาวเมืองหาเอียงมาตีเมืองท่งประทอกเล่า หลั่งเสงว่า
ท่านยกกองทัพมาจะตีเมืองหลวง เหตุใดจึงทำให้ผิดกับคนที่มิสัจธรรมอันจะรักษาแผ่นดิน
กลับมากดขี่คนผู้เฒ่าผู้แก่ไม่ต้อนรับตามประเพณี ท่านกระทำอย่างนั้นคนที่มิสติปัญญาเห็นจะ
ไม่เข้าช่วย ทำไฉนจะมีผู้ร่วมคิดซึ่งจะตีบรร่อนของราษฎรให้เป็นสุขเล่า

ไผ่ก่องไต่ฟังกรูว่าหลั่งเสงมีปัญญา จึงลุกขึ้นคำนับเชิญหลั่งเสงให้นั่งทสมควรร
แล้วขออกยกว่า ข้าพเจ้าไม่ทนรู้ว่าท่านเป็นคนดีจึงมิได้ต้อนรับ หลั่งเสงเห็นว่าไผ่ก่องรู้จัก
ผู้มีสติปัญญาเกินใคร จึงซักเรื่องกษัตริย์มาเล่าให้ไผ่ก่องฟัง แต่เจ็ดเมืองทำศึกกัน
แต่เมืองจันทองอาจจึงปราบได้ทั้งสี่ทิศ เมื่อพระเจ้าจันเชษฐของแต่ครองสมบัติในเมืองจันจึง
เปลี่ยนชื่อว่าเมืองหีบเอียง อาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อน ตั้งนอนในกระทะน้ามเ
อันตั้งอยู่บนกองเพลิงมาจนพระเจ้ายชของแต่ทุกวันนี้ ไผ่ก่องไต่ฟังหลั่งเสงเล่าความแต่

หนหลังถูกถ่วง จึงถามว่าเราจะไปทำศึกแก่เมืองहांเอียงนั้นท่านจะคิดอุบายประการใด
 หลี่เสงจึงว่าซึ่งท่านยกมาครั้งนทหารในกองทัพมีประมาณสิบหมื่นเศษ ซึ่งจะตีเมืองหลวง
 นั้นเปรียบเหมือนได้ฝูงเนื้อเขาปากเสือ ถึงพระเจ้ายี่ชชองแตกกับเตียวโก่กระทำชั่ว ทหาร
 ทัดในเมื่องก็ยังมีมากนัก ไท้จะนิ่งให้เสียเมือง ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองहांเอียงเป็นต้นทางไป
 เมืองहांเอียง ผู้คนแลเสบียงอาหารกับบริบูรณ์ จะขอไปเกลี้ยกล่อมคืนต่อเจ้าเมืองให้มา
 สามัคคีกัน ท่าน ถ้าสมคิดได้ทหารมากซ้นแล้ว จึงค่อยยกไปกระทำแก่เมืองหลวง

ไฝ่กองไฝ่ฟังเห็นชอบ จึงว่าเชิญท่านรีบไปพบกับตี๋ต๋องเจ้าเมืองहांเอียงเถิด
 หลี่เสงคำนับลาขานมาไปถึงเมืองहांเอียง จึงบอกกับผู้รักษาประตูให้ไปแจ้งความแก่
 ตี๋ต๋อง ๆ แจ้งว่าหลี่เสงมาจึงคิดว่า หลี่เสงเป็นคนชอบพอกันแต่ก่อน ก็ออกมาต้อนรับเข้าไป
 ข้างใน ให้ยกโต๊ะมาตั้งชวนหลี่เสงเสทสุราสองต่อสอง หลี่เสงจึงแจ้งความแก่ตี๋ต๋องว่า
 ธรรมดาเกิดมาเป็นนกล่อมจะอาศัยท่านไม่ใหญ่ ผมสคบญญาขอมหาเจ้าแผ่นดินซึ่งอยู่ใน
 ยุคธรรมเป็นทพง ครองพระเจ้าจินชชองเตเป็นกษัตริย์ ล้าตบมาถึงพระเจ้ายี่ชชองเต
 ก็เชื่อถือแต่เตียวโก่คนพาล คิดให้แผ่นดินรอนทุกเส่นหญ้า หัวเมืองทองปวงมีใจกำเริบ
 มากซ้น จึงทำเป็นบั้ทเยวหาผู้บุญ บัคนี้เราเห็นไฝ่กองต้องลักษณะมีบุญญาธิการ แล้ว
 ก็มทพแก่อาณนประชาราษฎรไม่เลือกพรรคกษชง เป็นแนวทพมาทางทิศตะวันตกจะไป
 ตีเมืองहांเอียง แต่บรรดาเจรมองทองปวงรู่ทวก็ยอมไปเข้าช่วยเบ้นอนมาก เมืองชานเล็ก
 เทนเทศทางไกลเพเห็นจะรบศึกใหญ่ไม่ได้ ถ้าไฝ่กองยกมาผู้หมบญญาจะหนีเอาตัวรอด ที่
 ไฝ่กองเหลื่ออยู่ยกยทพเห็นจะเอาตัวไว้คอยรับคมอาวุธ เรวักถึงท่านกลัวจะคิดผิดจึงมา
 ช่วยเตือนสติให้ ตี๋ต๋องจึงว่า ท่านพุดทงนก็ชอบอยู่ แต่เราคนแบยหวัดพระเจ้าแผ่นดิน
 เมืองहांเอียงคงให้เป็นเจ้าเมืองจะเอาใจไปเข้าทวยข้าศึกน สักพนชาติก็ไม่หายชว เรวัก
 ความนันทานัก หลี่เสงจึงว่า เยบงอย่างแต่ก่อนนหมบญญาเราจะเล่าให้ฟัง ครองพระเจ้าตัวออง
 ครอบสมบัติเป็นฮ่องเที มีเมืองชานแปก้วยเมือง แต่พระเจ้าตัวอองมีไฝ่อยู่ในยุคธรรม คน
 ทงแผ่นดินก็คิดจะทำร้าย พอพระเจ้าบอองยกไปตีเมืองพระเจ้าตัวออง แต่บรรดาหัวเมือง
 อาณาประชาราษฎรไปเข้าทวย พระเจ้าบอองจับตัวพระเจ้าตัวอองฆ่าเสียบ้านเมืองจึงไฝ่
 อยู่เป็นสุข ไม่มีผู้ไฝ่เห็นทว่าหัวเมืองชานกลับไปเข้าทวยข้าศึก พระเจ้ายี่ชชองเตก็ชว

เหมือนพระเจ้าตัวเอง ถึงท่านจะไปเข้าด้วย ชายเฝ้ากองกำลังพระเจ้ายชของเด็คบรอน
ราษฎรครั้งนี้เราเห็นว่าเรามีผู้ใดจะนิทาท่านได้ไม่ ท่านต้องได้ฟังกยณชนค่านับแล้วว่า
ชอบใจท่านให้สติควรข้าพเจ้าจะทำตาม ว่าแล้วก็นั่งเสพสุราอยู่ด้วยกันเป็นทีสบาย

ฝ่ายเฝ้ากองครนใช้หลี่เสงไปเมืองทันหลิวหลายวันแล้ว จึงสั่งให้ยกกองทัพ
ออกจากเมืองโกเอียงไปตามทางเมืองทันหลิว หลี่เสงกับคินต้องรู้ว่าเฝ้ากองยกกองทัพมา
ก็ออกไปค่านับเชิญเฝ้ากองเข้าเมือง เฝ้ากองเห็นคินต้องออกมาค่านับก็ปราศรัยว่า ท่านมี
น้ำใจองอาจจึงออกมาหาเรา แล้วก็ชวนเสี่ยวโหโจงำกับคนร้อยสิบคนเข้าไปในเมือง
คินต้องเชิญเฝ้ากองนั่งที่สมควรให้ยกโต๊ะมาตั้ง คินต้องก็นั่งรินสุราค่านับให้เฝ้ากอง แล
เสี่ยวโหโจงำกับทหารแต่บรรดามาในเมืองตามสมควร เฝ้ากองเสพสุราจนเวลาบ่ายแล้ว
กลับออกมาค้าย กำชับเหล่าทหารไม่ให้กระทำความแกล้อณาประชาราษฎรทั้งปวง แต่เฝ้ากอง
มาตั้งอยู่ประมาณเดือนเศษ ชาวบ้านชาวเมืองทำมาหากินเป็นปกติ ต่างคนสรรเสริญว่า
เฝ้ากองโอบอ้อมอารีมีอณาภาพ ควรจะปราบแผ่นดินครองสมบัติได้ อยู่วันหนึ่งเฝ้ากองจึง
ปรึกษาทหารทั้งปวงว่า แต่เราให้หลี่เสงมาไว้เกลี้ยกล่อมหัวเมือง ได้ไพร่พลเข้ากระบวน
ทัพถึงห้าหมื่น ความชอบหลี่เสงสมควรที่เราจะให้เป็นที่กองเอียงกันที่ปรึกษา หลี่เสงได้ฟัง
เฝ้ากองยกความชอบจึงตอบว่า ข้าพเจ้าทำการแต่เพียงนี้ ท่านยกย่องว่ามีความชอบจะตั้ง
ให้เป็นที่ปรึกษา สติปัญญาข้าพเจ้ายิ่งน้อยอยู่ จะช่วยกันให้สำเร็จเมืองท่าเอียงนหนยังไม่ได้
ด้วยพื้นเมืองนี้ไปยังมีคนตั้งอยู่ โดยผู้ที่มีสติปัญญาในแผ่นดินก็ไม่มีเสมอถึงสอง ถ้าจะ
เปรียบเหมือนเล็บของซึ่งเป็นที่ปรึกษาครั้งแผ่นดินตวักกัจจ มิตงนงแหม่นอออินครั้งแผ่นดิน
เสียงถาง ถ้าได้ผู้มาอย่าวิตกที่จะมีได้เมืองท่าเอียง เฝ้ากองได้ฟังก็ตั้งใจจึงถามว่า คนที่
ท่านว่าอยู่เมืองไหน หลี่เสงว่าอยู่เมืองอินแซเตียวชื่อเหลียง แต่คนเรียกว่าเตียวจ้อบง
พรรคพวกเป็นขุนนางในเมืองฮันท่าชวมาแล้ว ได้ตำรับความรู้ของเทวดา ตัวอุคส์ห้า
เล่าเรียนจนชำนาญโดยความรู้ แต่เข้าใจเตียวเหลียงนงจะแก้แค้นแทนเจ้าเมืองฮันเก่า แต่
เจ้าเมืองฮันใหม่ฟังจะตั้งตัว สติกำลังน้อยอยู่จึงไม่คิดการใหญ่ได้ ถ้าท่านได้เตียวเหลียงมา
ไว้ทุกแก้วแกมทองจะประเสริฐยิ่งขึ้นไปมาก เฝ้ากองจึงว่า เขาเป็นขุนนางอยู่เมืองฮันยังจะ
ยอมมาอยู่กับเราหรือ ทำประการใดจึงจะได้ตัวมาแล้ว หลี่เสงว่าข้าพเจ้าคิดเห็นอยู่

อย่างหนึ่ง ที่จะได้เที่ยวเหลียงมานั้น ขอท่านแต่งหนังสือไปแจ้งกับชนน้อง ว่าท่านจะ
 ยกทัพไปตีเมืองหาเอียง ชัดด้วยเสบียงอาหารจะขอยืมข้าวกินจะได้หรือไม่ เห็นจะได้ตัว
 จิวบ่งคือเที่ยวเหลียงมาหาท่าน ถ้าเที่ยวเหลียงมาถึงท่านก็เห็นจะสมคะเน ใฝ่กองทัพ
 ก็มีความยินดี จึงทำหนังสือส่งให้หลี่เสง ๆ ไปวันหนึ่งถึงเมืองฮัน จึงเข้าไปคำนับแล้ว
 ส่งหนังสือให้ชนน้อง ๆ รับหนังสือมาอ่านได้ความว่า ใฝ่กองทัพเป็นแจ้งใส่ได้เจียงกัณแม่ทัพ
 ใหญ่ฝ่ายตะวันออกยกมาแต่เมืองฉือ มีหนังสือมาถึงชนน้อง ท้ายพระเจ้าชยของเตไม่ครอง
 สมบัติโดยยุติธรรม ให้หกหัวเมืองใหญ่แฉะประชาราษฎรเดือดร้อน เจ็บใจจนกระตุกคิด
 แค้นอยู่ทุกเมือง บัตรียกทัพใหญ่จะมาช่วยคับแค้นให้อยู่เย็นเป็นสุขทุกตัวคน แต่กองทัพ
 ยกมาเดินทางวันละพันเส้น แจกเงินทหารวันละหมื่นตำลึง ข้าวของซึ่งจะอุปเบาเห็นจ
 ราววลแก่ทแก่ลวทหารก็ยังมีบริบูรณ์อยู่ แต่จะไปตีเมืองหาเอียงนั้นการขยียกย่าวเห็นจะขัด
 ด้วยเสบียงซึ่งจะเสียทหารในกองทัพ ด้วยมาตามทางนแหวเมืองสิบแห่งจะมีเขาแห่งหนึ่ง
 แล้วไม่ให้ทหารบริบราชบาตรบุคคลผู้ใด จึงให้หลี่เสงมาขอยืมข้าวทำนทัพพันแกวียน เมื่อ
 ตีเมืองหาเอียงได้จึงจะไซให้สองเท่า การทงนี้ไม่ใช่ธุระข้าพเจ้าผู้เดียว ท่านจงเห็นแก่
 การแผ่ดินด้วยเถิดข้าพเจ้ารับมาเป็นการรอน ถึงท่านไม่ให้ทหารมาช่วยก็ไม่ว่า ได้แต่
 เเสบียงมาพอเป็นกำลังทหารก็เป็นความชอบมากรเหมือนกัน หนังสือมาถึงวันใดท่านเอา
 เป็นธุระช่วยให้ได้โดยเร็ว ชนน้องแจ้งขอความจึงปรึกษาขุนนางว่า เมืองเราพึ่งคงทว
 ผู้คนยังระส่ำระสาย มิได้ทำมาหากิน ข้าวปลาอาหารก็ยังไม่บริบูรณ์ ซึ่งใฝ่กองทัพขย
 เเสบียงจะหาที่ไหนให้ทานที ขุนนางทงปวงจึงว่า ซึ่งท่านพุดนักควรอยู่แต่ใฝ่กองทัพเห็นจะได้
 จึงมีหนังสือมาแมนไม่ไ้ให้พันแกวียน ข้าจะจัดส่งไปสกกงหนังก่อน แต่พอเป็นทางไมตรี
 ไว้จึงจะไม่แค้นเคือง ไพร่บ้านพลเมืองจะได้อยู่เย็นเป็นสุข ชนน้องจึงว่าท่านทงหลายพุด
 นักชอบตอก แต่ซึ่งจะหาเสบียงส่งเกลือกจะไม่ทันท่วงที เที่ยวเหลียงได้พงนงมอยุ่ด้วย
 ฐในเอิบยาบ จึงว่าท่านจงเลี้ยงผู้ต่อหนังสือเสียก่อน ชนน้องรู้สึกเที่ยวเหลียงจึงปราศรัยกับ
 หลี่เสงว่า ท่านได้มาถึงเมืองเราแล้วไปกินโต๊ะเสปสุราให้สบายก่อนจึงมาพุดจากกันเส้นอีก
 หลี่เสงก็ออกไปกินโต๊ะเสปสุราภายนอก เที่ยวเหลียงจึงเข้าไปพุดกับชนน้องว่า ท่าน
 อย่าเป็นธุระกับเสบียงอาหารไว้พนักงานข้าพเจ้าเอง แต่จะขอลาท่านไปคุ้ที่ใฝ่กองทัพก่อน

ฮั่นเองจึงว่า ท่านไปพุกจาให้ต้อย่าให้เสียทางไม้ตรีทงสองฝ่าย พวกขุนนางทงปวงไต้ฟ่ง
ตั้งนั้นก็มีคามยินดีเห็นชอบพร้อมกัน

ฝ่ายหลี่เสงกินโต๊ะแล้วจึงเข้าไปพุกกับฮั่นเองว่า ซึ่งการเสบียงอาหารท่านจะ
ไปรคประการใด ฮั่นเองจึงว่า เราจะให้เตี่ยวเหลียงไปกับท่าน ซึ่งเสบียงอาหารจะจัดส่ง
ไปให้ภายหลัง หลี่เสงไต้ฟ่งจึงนึกว่าเห็นจะสมความคิดเราครังนี้แล้ว ก็ชวนเตี่ยวเหลียง
ลาออกมาชนมวรับไปตั้งเมืองตันหลิว หลี่เสงก็พาเตี่ยวเหลียงเดินตามทางผ่ากองทัพไปอยู่
ประศุก่าย เตี่ยวเหลียงพิเคราะห์ดูทหารนายไพร่ในกองทัพเสบียงอาหารกับบริบูรณ์ จึง
คิดว่าซึ่งไฝ่ก่องมีหนังสือไปขอเสบียงอาหารนี้ โดยอุบายของหลี่เสงจะให้เราไปทำศึก
กับไฝ่ก่อง

ขณะนั้นหลี่เสงชนไปข้างหน้า ทำกริยาให้ไฝ่ก่องรู้ว่าไต้ตัวเตี่ยวเหลียงมา
ไฝ่ก่องก็ให้ห้วนโก้ยออกไปรับ เตี่ยวเหลียงแลดูห้วนโก้ยเห็นลักษณะดีจริง นึกว่าทหาร
ผู้เกิดมาสำหรับผู้บุญ ห้วนโก้ยมาถึงก็พาเตี่ยวเหลียงเข้าไปในประศุก เตี่ยวเหลียงแลเห็น
ไฝ่ก่องกับเสี่ยวโห โจฉ่า กินหิน โล้วกวน เตงก่ง อ้องหลิน หกนายยืนอยู่ประศุกหนึ่งจะ
คอยรับ พอเดินเข้าไปใกล้เห็นไฝ่ก่องต้องลักษณะทงราชาประจำกายสัณฐานดังมังกร เห็น
ว่าไฝ่ก่องผู้ผู้มีบุญญาธิการ นานไปจะเป็นใหญ่ในแผ่นดินโดยแท้ ทหารเหล่านั้นเกิดมา
สำหรับผู้บุญผู้จะปราบเสี้ยนศัตรูในแผ่นดิน จะบำรุงไพร่ฟ้าให้เป็นสุข คิดถึงคำของ
อูยโจก่งอาจารย์เราสั่งสอน บัดนี้พบไฝ่ก่องต้องค้ำบั้นท่าน ควรเราต้องทำราชการจึง
จะชอบ เตี่ยวเหลียงก็ตรงเข้าไปคุกเข่าลงค้ำบั้น ไฝ่ก่องยืนขึ้นต้อนรับเชิญเตี่ยวเหลียง
ให้นั่งที่สมถาวร เตี่ยวเหลียงจึงว่าซึ่งท่านยกกองทัพมาครังนี้ ราษฎรหัวเมืองใหญ่น้อย
ทงปวงนิยมยินดีมีใจสามัคคีต่อท่าน ทหารแลเสบียงก็สมบูรณ์ เหตุไฉนท่านเชื่อค้ำคนบ้า
แกดั่งให้ไปขอยืมเสบียงเล่า ท่านจะเอาข้าพเจ้าไปช่วยคิดการศึกด้วยหรือ ไฝ่ก่องไต้ฟ่ง
เตี่ยวเหลียงพุดตอใจนงยมอยู่ แล้วจึงว่าหนังสือที่เราให้ไปท่านกรูในอุบายแล้ว ท่านจะ
ศึคประการใดเล่า

ขณะนั้นเสี่ยวโหจึงพุกกับเตี่ยวเหลียงว่า ไฝ่ก่องนายข้าพเจ้าใหม่หนังสือเป็น
แบบคายไปนั้นหมายจะยึดตัวท่าน ซึ่งท่านมาครังนี้เหมือนหนังสือจะรูทวยงหากกคโดยสุจริต

ไม่ น่าใจท่านคิดว่าไผ่ก่องนั้นจะเหมือนซังไถกึ่ง ซังมกากลางเป็นเพื่อนรักของท่าน ร่วม
 คิดกันไปที่รถพระเจ้าจีนซ้องเต๋จะแก่งมาคู้ทังนั้นหรือ ครั้นท่านมาเห็นรูปกายไผ่ก่อง
 ประกอบด้วยลักษณะ ควรจะเป็นที่พึ่งแก่แก่นแท่นชาวเมืองซันไค่ จึงว่าจะมาอยู่ด้วย
 ถ้าท่านฟังบารมีนายเราไปช่วยตีเมืองท่าเองก็จะมีความชอบตลอดไว้ในแผ่นดิน เตียว
 เหลียงได้ฟังเสียวโหว่ว่าท้อใจก็คุกเข่าลงคำนับ แล้วตอบว่า ซังคำไผ่ก่องกับท่านพูดนั้น
 จริงในใจทงสน ข้าพเจ้าจะขอทำราชการด้วยไผ่ก่องกว่าจะหาชีวิตไม่ แต่ขอไปลาชั้นฮ่อง
 เสียบก่อนจึงจะกลับมา

ไผ่ก่องได้ฟังมีความยินดี พูกว่าเวลาพรั่งพร้อมจึงค่อยไปด้วยกัน ว่าแล้วส่ง
 เสียวโหว่แลนายทหารชวนให้เตียวเหลียงกินโต๊ะพูดจาเล่นให้คุ้นเคย ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้า
 ไผ่ก่องก็ยกออกจากเมืองซันหลิวไปประทับรอนอยู่เมืองกุนจิ๋ว

ฝ่ายเจ้าเมืองกุนจิ๋วว่าไผ่ก่องยกทัพมา ก็ออกไปอ่อนน้อมคำนับ ไผ่ก่องก็
 ต้อนรับตามธรรมเนียม แล้วไผ่ก่องยกออกจากเมืองกุนจิ๋วไปถึงเมืองซัน ให้ตั้งค่ายใหญ่
 ประทับอยู่นอกเมือง เตียวเหลียงก็เข้าไปแจ้งความแก่ชั้นฮ่องว่า ไผ่ก่องผู้มฤตยณะจะ
 เป็นถึงซ้องเต๋ ซึ่งแต่งตั้งสมานนโคยอุบายหวังจะเอาข้าพเจ้าไปช่วยตีเมืองหลวงด้วย
 ชั้นฮ่องได้แจ้งก็ไปคำนับเชิญไผ่ก่องจะให้เข้าเมือง ไผ่ก่องจึงปรารภกับชั้นฮ่องว่า ซึ่ง
 ท่านมีน้ำใจออกมารับเราครั้งนี้ขอบใจนัก แล้วสั่งให้ทหารทั้งปวงอยู่รักษาค่าย อย่าให้ทำ
 อันตรายแก่อาณาประชาราษฎร์ แล้วก็ชวนเสียวโหว่ โจ้ว ห้วนไทย กับทหารซึ่งเคยเข้า
 เมืองซันหลิวร้อยสิบคนชวนมาพากันเข้าเมือง ครั้นถึงชั้นฮ่องก็เชิญไผ่ก่องให้นั่งที่สมควร
 ไผ่ก่องจึงว่า เรายกกองทัพมาครั้งนี้ได้เบียดเบียนบ้านเล็กเมืองน้อย ทงใจจะไปตีเมือง
 ท่าเองช่วยแก่แก่นท้าวเมืองทงปวง เกลือกอาหารจะขาดลงจึงให้มายืมเสบียงท่าน ชั้นฮ่อง
 จึงว่าพระเจ้าจีนซ้องเต๋ให้ทหารมาตีเมืองซันไค่ พระเจ้าจีนซ้องเต๋มาบอกข้าพเจ้าเสีย
 ข้าพเจ้าจึงส่งทิวซันไค่ บ้านเมืองยังไม่บริบูรณ์เหมือนแต่ก่อน ซึ่งท่านให้มาว่าด้วยเสบียง
 ข้าพเจ้าก็ให้เตียวเหลียงไปหาท่าน ว่าแล้วชั้นฮ่องให้เจ้าพนักงานยกโต๊ะเข้ามาทงเชิญ
 ไผ่ก่องเสปสรา แล้วเลี้ยงบรรดาทหารมากับไผ่ก่องเป็นที่สบาย ไผ่ก่องกินสราสนทนากับ
 ชั้นฮ่องว่า ซึ่งเสบียงอาหารเมืองท่านกนกนการพงจะทงควอยาเป็นธุระเลย เราไม่มีความน้อย

ฝ่ายกวนหยินรู้ว่าไผ่ก่องจะไปตีเมืองท่าเอียง จึงออกมาสกัดหน้าทัพร้องห้ามทหารไว้ ให้เชิญไผ่ก่องออกมาพูดกันก่อน ไปกวนไปบิคนายทหารทัพหน้า ได้ยินเสียงร้องเรียกออกชื่อไผ่ก่องก็คิดว่าจะชวนแม่ทัพรบก็โกรธ ต่างคนขี้มัวเข้ารบกับกวนหยินได้ยี่สิบเพลง กวนหยินจับไปกวนได้แต่ไปบิคนักกลับใบ กวนหยินจึงร้องบอกว่า เราจะขอพบไผ่ก่องซึ่งจะไปตีเมืองท่าเอียง เทียวเหลียงได้ฟังก็ขี้มัวออกไปหน้าทหารร้องถามว่า ท่านชื่อไร กวนหยินไม่บอกชื่อแต่ขอพบแม่ทัพใหญ่ ห้วนโกยได้ฟังก็โกรธขี้มัวเข้าไปใกล้ร้องว่า ทหารคนไหนชื่อเหมือนหนังสือพระ นายเราหรือจะออกมาพูดกับท่านถำรบกับเราๆ แพ้จึงจะเชิญนายเรามาให้พบ กวนหยินได้ฟังก็ขี้มัวรบกับห้วนโกยได้ยี่สิบเพลง

ขณะนั้นไผ่ก่องดูกวนหยินรบกับห้วนโกย เห็นฝีมือเพลงทวนว่องไวจึงขี้มัวออกไปหน้าทหารร้องถามว่า ท่านจะพบเรานะมีธระสังโศหรือ กวนหยินคิดขณะไผ่ก่องเห็นจะมีวาสนาจริง จึงลงจากมากุ๊กเข้าค้ำแบแล้วว้า แต่ข้าพเจ้ามาคอยผู้บุญอยู่ช้านาน ฟังมาพบท่านชาวนน ซึ่งข้าพเจ้ารบกับทหารทงปวงนั้นจะใคร่ลองกำลังทหารของท่าน บิคนข้าพเจ้าจะขอทำราชการด้วยท่านโดยสุจริต ไผ่ก่องจึงถามถึงแซ่แต่ชื่อ กวนหยินจึงบอกว่าข้าพเจ้าแซ่กวน ชื่อหยินเป็นชาวเมืองลกจวน เมื่อรุ่นหนุ่มเป็นพ่อค้าไปค้าขายเมืองเสฉวน ชวนเพื่อนหกคนแล่นตามทางกันหิวกันพบฝรายกลองทางร้อยเศษ เพื่อนหกคนวิ่งหนี ข้าพเจ้าฝรายกลองอยู่สรวบพันหุราชลมตายเบื่อนอนมาก ทางเหนใจฝรายกลองตั้งบงเขยบ มาบิคนพระเจ้าซื่อองค์เดียวผิดประเพณีกษัตริย์ ข้าพเจ้าเกลียดกลองทหารได้สามพัน รู้ข่าวว่าหัวเมืองทงปวงสามภคคมาชนแก่ท่านจะยกไปตีเมืองท่าเอียง ข้าพเจ้าอุ้มทหารมาจะอาสาเป็นทัพหน้า ไผ่ก่องมีความยินดีนัก จึงใช้กวนหยินกับทหารสามพันยกไปตีเมืองบูกวน กวนหยินเห็นท่านบิคนกลองทัพไปตั้งค่ายอยู่ใกล้เมืองบูกวน เจ้าเมืองบูกวนรู้ข่าววิ่งทัพไผ่ก่องมาใกล้เมือง จึงสั่งให้ทหารขนรักษาหน้าทเชิงเหนเป็นสามารดเอตรงขบปากไว้ จึงแกลงหนังสือว่า ไผ่ก่องยกมาทางตะวันตกถึงเมืองบูกวนแล้ว ขอ กองทัพเมืองหลวงมาช่วยให้ทันทั่วทั้งที่ ทหารแกลงหนังสือเสร็จส่งให้คนใช้ๆ รมหนังสือ ท่านบิคนออกมาชนมารบไปทงกลางวันกลางคืน ถึงเมืองท่าเอียง ส่งหนังสือให้เตียวโก้วรับมาฉกฉนถือออกอ่านแจ้งแล้วว้า ไม่นาชนกรวมพลพระเจ้าซื่อองค์

ฝ่ายหัวเมืองตะวันออกบอกข่าวว่าทัพหลอกกองยกมารพลมากนัก เทียวกระทำ
 ย้ายทุกหัวเมือง แต่มผู้ถือนางสือเข้ามาแจ้งความวันละเก้าฉบับสิบฉบับ เทียวโกจึงคิดว่า
 ทัพกระทำผิดไว้จนเจียงห้าพาทหารไปอยู่กับข้าศึก ครนจะจัดกองทัพออกไปสู้รบก็ไม่เห็น
 ผู้ใดจะทูลพระเจ้าซ็องเต้เล่าก็กลัวจะมีโทษ เทียวโกจึงบอกบ่าวอยู่บ้าน พระเจ้าย็ซ็องเต้
 ก็ไม่เสด็จออก บรรดาขุนนางซึ่งรู้ความจะทูลก็ไม่ได้ ครนจะบอกเข้าก็กลัวเทียวโก อยู่
 วันหนึ่งพระเจ้าย็ซ็องเต้บรรทมหลับนิมิตฝันว่าไปเที่ยวประพาสป่า มีเสือขาวตัวหนึ่งเข้า
 มาคาบเอามาเทียมรถข้างซ้าย พระเจ้าย็ซ็องเต้เงอกระบัพพันแล้วตกใจตื่น จึงให้หาโหร
 เข้ามาเล่าให้ฟังว่าจะเป็นการใด โหรทูลว่า ซึ่งทรงพระสุบินนรายนั้ ให้แปลงสถาน
 ไปอยู่พระตำหนักบางอีแก้ง ขอบางแต่งเครื่องบวงสรวงเทวดา แล้วจึงให้เอามาชาวสวน
 ไปถ่วงน้ำเสียพระเคราะห์ พระเจ้าย็ซ็องเต้ให้ทำตามโหรว่าทุกประการ ตั้งแต่วันนั้นมา
 พระเจ้าย็ซ็องเต้ไม่สบายพระทัย จึงตรัสถามข้างในว่า ทุกวันเนการศึกษาเป็นอย่างไรบ้าง
 ข้างในแลเห็นที่หมอบก้มหน้าร้องไห้มาจกก็จะทูลประการใด พระเจ้าย็ซ็องเต้ก็ยิ่งแกล้ง
 พระทัยมากขึ้น จึงตรัสว่า รู้เนื้อความสิ่งใดจงบอกมาให้แจ้งเถิด ข้างในจึงทูลว่า ข้าพเจ้า
 ได้ยินทหารเมืองฉ้อมาล้อมเมืองบู๊กวน บรรดาหัวเมืองทั้งปวงแยกทางมาตีเมืองหาเอียง
 ไม่ช้าสักสองวันสามวันข้าศึกจะมาถึงเมืองอยู่แล้ว ซึ่งจะนั่งอยู่จะหนีไปแผ่นดินจะหา
 เป็นของพระองค์ไม่ พระเจ้าย็ซ็องเต้ได้ฟังก็ตกพระทัย จึงให้คนใช้ไปหาเทียวโก ๆ ทำ
 บัวยมิได้ออกมาหาคนใช้ พระเจ้าย็ซ็องเต้แกล้งเทียวโกยิ่งทรงพระโกรธนัก จึงให้คน
 ไปถามเทียวโกว่า เราตั้งให้ตัวเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ก็แต่มาสอพลอดลวงเอาเท็จ
 ใส่โทษให้ฆ่าหลอผู้หาผิดมิได้ ครนเจียงห้ายกทัพไปปราบหัวเมืองชดด้วยเสบียงอาหาร
 เสียที่มา เจียงห้าบอกขอราชการตัวก็บอกความไว้ ตั้งใจแต่จะทำความหยาบช้า ให้ไพร่ฟ้า
 ข้าแผ่นดินได้ความเดือดร้อนจนเมื่อกมาใกล้จะถึงเมือง ให้หาตัวก่กลางบิตพลวเสียดจะ
 การศึกสงครามจะตีประการใดเล่า เทียวโกได้ฟังตกใจนั่งอยู่ คนใช้กลับมาพอพระเจ้า
 ย็ซ็องเต้บรรทมหลับหาได้กราบทูลไม่

ฝ่ายเทียวโกครนผู้ถือนางสือรับส่งไปจากบ้านแล้ว จึงให้หาเตียวเสงผู้น้อง
 เสียมหลกบุตรเขยซึ่งเป็นนายกองตระเวน กับคนสนิทสิบคนมาเข้ามาปรึกษาว่า ครน

พระเจ้าชชองเตเห็นจะเอาโทษเราถึงสิ้นชีวิตสามชั่วเป็นแน่ เราจะคิดฆ่าพระเจ้าชชองเตเสียก่อน แล้วจะเชิญจูหยินขึ้นครองเมืองเจ้าจะเห็นประการใด เทียวเสงกับเจียมหลกเห็นชอบ เทียวโกจึงว่าถ้าท่านจะทำให้เราคิดอุบายไว้ว่า ผู้ร้ายเข้าวังจะตามจับ แล้วจงเอาโทษนายประตูกับผู้อยู่ใกล้ๆ ไม่ระวังพระองค์ เทียวเสงเจียมหลกได้แยกกายแล้วก็ลาออกมาจัดคนบรรดาที่วางใจได้เข้าไปถึงประตู จึงร้องว่าคนร้ายวังเข้าไปในวัง นายประตูลงขันที่ละเมินเสียมิได้รักษาพระองค์ จึงให้จับนายประตูลงขันที่ซึ่งอยู่ชั้นล่างมาฆ่าเสีย รอยยสืบคน เทียวเสงกับเจียมหลกก็พาคนสนิทขึ้นไปบนที่ ซึ่งพระเจ้าชชองเตเสด็จออกขันที่แลนางข้างในเห็นคนมาวุ่นวายตกใจจึงหนี พระเจ้าชชองเตร้องเรียกนางพนักงานก็ไม่ได้ตัว ขนเทหุหนิงจึงเข้าพยุงพระองค์จะพาออกโดยประตูข้างหลัง พระเจ้าชชองเตจึงถามว่า คนไปข้างไหนเรียกไม่ได้ตัว ขนเทหุหลวถามผู้ร้ายถืออาวุธเข้ามา ต่างคนมีความกลัวหนีเอาตัวรอดไป พอเทียวเสงเจียมหลกเข้ามาถึงจึงร้องว่า พระองค์หาความเมตตาแก่สัตว์ไม่ หัวเมืองทั้งปวงคิดเอาใจออกห่างเทพยดาอารักษ์ไกรธ การท่งนี้เพราะพระองค์ทำไว้ใช้ข้าพเจ้าสองคนประมาทนนหาไม่ พระเจ้าชชองเตเห็นเทียวเสงเจียมหลกก็รู้ว่าเทียวโกคิดกบฏ จึงตรัสว่า ถึงเทียวโกจะชิงเอาสมบัติก็ไม่ว่า เราขอเห็นหน้าเทียวโกสักหน่อยจะให้จัดแจงเมืองน้อยให้เราอยู่พอหากินเลี้ยงชีวิต เทียวเสงกับเจียมหลกจึงว่า ที่ไหนจะพบเทียวโก ถึงท่านจะไปอยู่เมืองอื่นก็ไม่ได้คงจะตามไปฆ่าเสีย พระเจ้าชชองเตว่ากล่าวถึงสามครั้งเห็นทหารเทียวโกไม่ฟัง มีพระทัยมานะคิดว่าไม่ควรเราจะตายด้วยมือทหาร จึงชักกระบี่ออกเสียดพระศอสนพระชนม์ เทียวเสงกับเจียมหลกเข้าไปหยิบเอาตราหยกออกมามอบไว้แก่ขนเทเอกราบไปให้เทียวโก แล้วแจ้งความสนทุกประการ เทียวโกจึงให้หาเชือดพระวงศ์แลขุนนางมาปรึกษาว่า พระเจ้าชชองเตมีแต่จะกินเหล้าเมาอยู่ข้างใน มิได้เอาธุระในการแผ่นดิน ก็คิดจะเชิญจูหยินขึ้นครองราชสมบัติ แต่ก่อนเมืองจั้นเจ้าแผ่นดินเป็นแต่จันถ้อง ภิรมเล่าดปลงมาสามชั่ว จูเจิงครองราชสมบัติหกหัวเมืองชนพร้อมทงตัวเป็นของเต ปักแห้วเมืองก๊กแข็งเมืองชนเขตเมืองหาเอียงแคบเข่า เราจะตั้งจูหยินเป็นจันถ้องท่านจะเห็นเป็นประการใด พระญาติวงศ์แลขุนนางเห็นว่าจูหยินเป็นบุตรชู้ชีพ

พระเจ้าชองเต้ ก็ยอมพร้อมกัน เตียวโกจึงพาขุนนางไปคำนับเชิญจួយินขึ้นครองราชสมบัติ แต่จะให้จួយินจำศีลห้าวัน แล้วจึงจะมอบตราหยกให้เข้าไปอยู่ในวัง เตียวโกก็กลับบ้าน

ฝ่ายจួយินไม่มีความยินดี ด้วยเตียวโกมาเชิญให้เป็นแต่เงินอ่องครองเมืองชักใจ เตียวโกอยู่ จึงเรียกบุตรชายสองคนเข้ามาว่า เตียวโกฆ่าปู่ใหญ่บุญน้อยของเจ้าเสีย มาเชิญให้เราครองเมืองนานไปเห็นจะกำจัดเราเหมือนพระเจ้าปู่ เจ้าจงไปหาชนดำสปีดคิดกันซุ่มทหารไว้ที่ลับเราจะบอกป่วยยังไม่ไปจำศีล เห็นเตียวโกจะมาเยือน เจ้าจงคิดฆ่าเตียวโกเสีย จึงจะแก้แค้นบุญน้อยปู่ใหญ่ของเจ้าได้ บุตรชายสองคนกับชนดำสปีดเห็นชอบ พาทหารไปซุ่มไว้ตามจួយินสั่ง

ฝ่ายจួយินทำป่วยยังมีไข้ไปจำศีล เตียวโกรู้ว่าจួយินป่วย ครั้นจะนั่งไว้ซักคนในเมืองจะกำเริบ จึงรีบเดินมาจะว่ากล่าวจួយินให้ยินดีในราชสมบัติ ครั้นถึงตำหนักใจเก่งยังไม่พบจួយิน เห็นแต่ชั้นถ้ำกับทหารยืนอยู่ริมทาง เตียวโกเห็นประหลาดเหลือวหลังมาเรียกเงียมหลกบุตรชายไม่พบ เตียวโกยืนตะลึงอยู่ บุตรจួយินสองคนเห็นได้ทีก็ให้ทหารทั้งปวงล้อมจับตัวเตียวโก ลีปี้เดินมาใกล้เอาทวนแทงเตียวโกล้มลง จួយินออกมาจากตำหนักให้ทหารตัดศีรษะเตียวโกไปเสียบประจานไว้นอกประตูเมือง แต่ตัวนั้นให้สับจนละเอียด แล้วให้จับพวกพ้องเตียวโกสามชั่วไปฆ่าเสียกลางตลาด บรรดาขุนนางมาถวายบังคมจួយินขึ้น เชิญจួយินเป็นชาชีชองเต้ ๆ จึงปรึกษาขุนนางทั้งปวงว่า เราครองสมบัติใหม่การเมืองยังไม่ปกติ ทฬเมืองฉ้อฉลวงแค้นเข้ามา ท่านทั้งปวงจะมีอุบายประการใดข้าศึกจึงจะถอยทัพกลับไป ชุนนางทูลว่าได้ยินข่าวมาว่าศึกล้อมเมืองบู๊กวนยังไม่แน่นอนหา ถ้าจกกองทัพเร่งไปรักษาเมืองบู๊กวนไว้ ภายหลังจึงแต่งกองทัพใหญ่ออกไปตีกระหนาบให้ข้าศึกแตกฉาน อย่าให้เข้ามาประชิดเมืองหลวงได้ ชาชีชองเต้เห็นชอบ จึงสั่งให้ชนเองเบี้ยวภายสองนายคุมทหารห้าหมื่นไปช่วยบู๊กวน เจ้าเมืองบู๊กวน ชันเองเบี้ยวภายคำนับลาออกมาจัดทหารพร้อมแล้วยกไป ครั้นถึงเมืองบู๊กวนให้ทหารเข้าประจำหน้าทเชิงเทียนอยู่ทงสี่ด้าน

ฝ่ายไฝ่ก่องยกกองทัพตามกวนหยินมาถึงเมืองปักกวน เห็นกองทัพเมืองหลวง
 ยกมาผู้คนเมิ่งคังแคยงสบสนอยู่ จึงปรึกษาเดี่ยวเหลียงว่า เราตั้งใจจะตีเมืองหลวงด้วยจะคิด
 ตีเมืองหลวง ครั้นมาถึงเมืองโต เจ้าเมืองออกหาโดยคิดไม่ได้เห็นแผนมอทหาร เมืองปักกวน
 เป็นแต่เมืองค่านประมาทใจนัก จำจะขับทหารหักเอาเมืองให้จงได้ เดี่ยวเหลียงจึงว่ากองทัพ
 เมืองหลวงซึ่งยกมาช่วยนั้นฟังมาถึง ยังไม่ทันเจตเจงรักษาหน้าทีเชิงเทินเรียบร้อยแข่งแรง
 ถ้ายกเข้าตีเห็นพอจะตี แต่จะเสียไพร่พลทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้าโดยเค้าโบราณว่า ธรรมดา
 แม่ทัพเมืองหลวงมีแต่โลกจนเสียทัพ ตงแต่โต๊ะหัวเรือหลายป่วยเลียม ครึ่งแผ่นดิน
 เลียตกกลงมาจากกวนเน ซึ่งฮนเองมานั้นดาหาคึกเปะเอุบายให้คนเอาธงไปปักที่นอกค่าย
 พอคนในเมืองสังเกตว่ามีกองทัพซุ่มไว้ แล้วแต่งให้หลี่เสงเล็กแกเข้าไปเจรจาความเมือง
 ก่อน จึงค่อยกลับออกมาเอาทรัพย์สินของไปให้พอมน้ำใจประมาท แล้วจึงคิดทำการเห็น
 จะตีโดยง่าย ไฝ่ก่องเห็นชอบ จึงให้ทหารเอาธงไปปักไว้ที่เขาตามคำเดี่ยวเหลียง แล้ว
 ใช้เล็กแกหลี่เสงเข้าไปหาฮนเองกับจูกวน หลี่เสงกับเล็กแกก็ค้ำหน้าไปถึงเมือง จึง
 บอกนายประตูว่าจะเข้าไปหาฮนเองกับจูกวน นายประตูเข้าไปบอกฮนเอง ๆ ให้คนออกมารับ
 เข้าไปในเมือง หลี่เสงเล็กแกเข้าไปถึงต่างคนค้ำหน้า หลี่เสงจึงว่าเจ้าเมืองหาเอียงเชื่อคำ
 เดี่ยวโก่คนพาล ให้ราษฎรเดือดร้อนต่อแผ่นดิน บัดนี้หัวเมืองทั้งปวงพร้อมใจกันจะตี
 เมืองหาเอียงใช้แต่ไฝ่ก่องผู้เดียว ถ้าเจียงกุนเห็นทุกข์ในอกของอาณาประชาราษฎรจะช่วย
 ชีวิตสัตว์ไว้จึงเปิดประตูรับไฝ่ก่อง ๆ จะได้เข้ามาปรึกษากับท่าน แล้วจะแต่งคนไปทูล
 พระเจ้างเต้แจ้งความชอบของท่าน ให้ตั้งท่านเป็นบันฑูหุฮุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร เห็น
 จะปุนบำเหน็จรางวัลท่านเป็นอันมาก ฮนเองจึงว่า เราเป็นข้าพระเจ้าเมืองหลวงซบเดียว
 ถึงขนาด พระราชทานเบี่ยงหวัดค้ำตำแหน่ง จะไม่มีกตัญญูหาควรไม่ ขอเชิญท่านออกไป
 คือเวลาอันจึงกลับเข้ามาพுகกัน หลี่เสงก็ออกมาพุกจากกับไฝ่ก่องก็คอบุบายจะให้ชาวเมือง
 เสียที

ฝ่ายฮนเองครั้นหลี่เสงกลับไปแล้ว ปรึกษายรรคาค้วนายว่า ไฝ่ก่องให้คนมา
 ชวนเป็นไมตรี เราจะคิดด้วยไฝ่ก่องหรือ ๆ ท่านจะเห็นประการใด นายทหารทั้งปวงต่าง
 พากว่าควรจะเป็นไมตรี ต่างคนไม่ยอมเข้ากับไฝ่ก่องเรวหน้อย ครั้นรุ่งขึ้นหลี่เสงรับเอา

ทองจากไผ่ก่องเข้าไปในเมืองพบขันเอน์ต่างคนกำนันกับัน หลี่เสงจึงว่าซึ่งท่านกับข้าพเจ้า
 พูตกันไว้หนเป็นประการใดบ้าง ขันเอน์จึงว่าข้าพเจ้าปรึกษาทหารไม่พร้อมใจกับเม็ฐที่
 ทำประการใด หลี่เสงจึงพูดว่าซึ่งท่านไม่ยอมด้วยไผ่ก่อง ๆ ก็สรรเสริญว่าท่านมีกตัญญูต่อ
 พระเจ้าเมืองหลวง จึงให้ข้าพเจ้าเอาทองมาให้ท่านพันตำลึงเป็นของชอบใจ แล้วไผ่ก่อง
 จะถอยทัพออกไปคอยอยู่ ถ้าทัพหัวเมืองมาพร้อมแล้วจึงจะค่อยปรึกษากันอีก ขันเอน์
 ว่าเรากับไผ่ก่องเป็นคู่ชู้ศึกซึ่งจะรบสังของหนไม่ชอบ หลี่เสงจึงว่าท่านไม่รับสังของไว้
 ตักทางไมตรีไผ่ก่องเสยจะนี้ ถ้ากองทัพหัวเมืองมาพร้อมจะยกเข้าตีเมือง เห็นทหาร
 ท่านจะรักษาเมืองไว้ไม่ได้คอกกระมัง ถ้าเสียที่แก่ไผ่ก่องท่านทั้งสองจะคูหนักันยาก ท่าน
 จงรับของไว้เป็นไมตรี ข้าพเจ้าว่าทงนขอท่านจงตรึกตรองดูเถิด

ขันเอน์ได้ฟังทงนเห็นชอบ จึงว่าไผ่ก่องให้ท่านนำสังของมาแล้ว ครั้นจะไม่
 รับไว้ไผ่ก่องจะน้อยใจ ขันเอน์รับทองพันตำลึงแล้วว่า ถ้าไผ่ก่องจะเป็นไมตรีกับเราแล้ว
 แม้นกองทัพหัวเมืองยกมาจงว่ากล่าวให้เลิกกลับไปเสีย อย่ารบพุ่งกันให้ทหารล้มตายเลย
 บุญคุณทงนจะอยู่แก่ท่านมาก หลี่เสงจึงว่าหัวเมืองทงปวงอยู่ในอำนาจไผ่ก่องสน ข้อ
 นน่อย่าวิตกด้วยเป็นคนสุภาพ ข้าพเจ้าจะช่วยว่ากล่าวให้ถอยทัพกลับไป พูตกแล้วก็ลา
 ออกมาแจ้งความกับไผ่ก่องทุกประการ เดียวเหลือยจึงว่า ครองนเอน์ต้องอุบายเราแล้ว
 ขอท่านใช้สือวากับต้นกายกุมไพร่สิบคนไปตามทางน้อยหลังเขา ปลอมเข้าไปซ่อนตัวอยู่
 ริมท้ายเมืองคอยจุดไฟ แล้วให้หวนโก้ยกุมทหารเข้าตีหน้าเมือง ทหารในเมืองจะรบศึก
 ก็มีได้ จะช่วยดับไฟก็มีทัน เห็นจะชวนกันหนีทงเมืองเสียเราจะได้โดยง่าย ท่านจะได้เร่ง
 ยกกองทัพไปทำการเมืองหลวง ไผ่ก่องเห็นชอบจึงให้สือวากับต้นกายพาทหารสิบคนหา
 พันซ่อนพลสำหรับเผาเมือง ปลอมเข้าไปในเมืองก่อนสามวัน แล้วจึงส่งหวนโก้ยให้ยก
 ทหารเข้าตีหน้าเมือง

ฝ่ายขันเอน์ได้รับทองของไผ่ก่องไว้ มีใจประมาทตั้งแต่เสพสุราอยู่ มิได้ตรวจ
 ตรารักษาหน้าทงเชิงเทิน พอได้ยินเสียงกลองรบทหารไผ่ก่องเข้าตีหน้าเมืองก็ตกใจ จึงขน
 ม้าออกรบกับข้าศึก พอมีผู้มาบอกว่า มีคนปลอมจุดพลุเอาเพลิงเผาเข้าท้ายเมือง เสียง

พลุไม่ขาดเพลิงลุกลามไปเป็นอันมาก ชันเอ็งได้ยึกก็ตกใจกลัว ครั้นจะไปดับเพลิงกองทัพก็จวนจะถึงคว่ำ พะว่าพะวังอยู่

ฝ่ายหัวนโกยขับทหารบันกำแพงเมืองเข้าไปได้ ไล่ฆ่าฟันทหารชาวเมืองล้มตายเป็นอันมาก ชันเอ็งเห็นทหารไผ่ก่องไล่ฆ่าฟันทหารชาวเมืองเข้ามา ชันเอ็งเห็นจะต้านทานมิได้ก็ขับม้าพาทหารเบตประตุมือง ต่างคนต่างหนีไปในเวลากลางคืน แต่ตัวชันเอ็งนั้นไปถึงตำบลลาเตียน หลยตพิกรรวบรวมทหารตั้งค่ายมั่นลงไว้คอยรับกองทัพไผ่ก่อง

ฝ่ายไผ่ก่องครั้นหัวนโกยเข้าเมืองได้ ชันเอ็งหนีไปแล้วจึงส่งให้แฮเฮาหยินไปติดตามชันเอ็ง แฮเฮาหยินกำนันปลายกกองทัพไปถึงค่ายชันเอ็ง ๆ ขับทหารเข้ารบติดพันกันอยู่ ทหารชันเอ็งสู้รบรักษาค่ายไว้เป็นสามารถ

ฝ่ายไผ่ก่องยกกองทัพใหญ่ตามไปใกล้จะถึง ก็ขับทหารโอบแซงสองข้างค่ายชันไปหมายจะเบียดค่ายหลัง

ขณะนั้นแฮเฮาหยิน เห็นกองทัพไผ่ก่องยกหนุนมากแล้วอาญาไผ่ก่อง แฮเฮาหยินขับทหารเข้าตีค่ายได้ ไล่ฆ่าฟันทหารชันเอ็งล้มตายเป็นอันมาก ชันเอ็งเห็นทหารยกเพิ่มเติมมา จะสู้รบมิได้ก็ขับม้าออกจากค่ายหนีไปเข้าเมืองหลวง

ขณะนั้นเป็นเปรมะแมเคื่อนสืบ ไผ่ก่องยกกองทัพมาทางตะวันตก เห็นคาวของเตียนข้างทิศตะวันออกตรงป่าเสียง ท้ายเมืองหลวง เห็นคาวชนแบบฤกษติ ก็รบยกตามชันเอ็งเข้าไปตึงค่ายตำบลป่าเสียง

ฝ่ายพระเจ้าชาซฮองเต้ครั้นเวลาเช้าเสด็จออกขุนนาง ชันเอ็งจึงไปเฝ้าทูลว่า ไผ่ก่องยกมากองรณพลมาก นายทหารล้วนเมือมือเข้มแข็งนัก เข้าได้รุกรบหักเอาเมืองบูกิวไปได้ บัดนี้ตามเขามาตั้งอยู่ท้ายเมือง พระเจ้าชาซฮองเต้ก็ยกพระทัยนัก จึงปรึกษาขุนนางท่งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาออกรบแลมีอุบายประการใดจะให้ข้าศึกเลิกไปไต่บ้าง ลิบคผู้เป็นเสียงโตจึงทูลว่า ครั้นนขาศึกมาถึงเชิงกำแพงเมืองจวนตัวนัก จะแต่งทัพออกรบก็ไม่ได้ จะคิดอุบายให้ถอยทัพก็ยาก เห็นชาวเมืองห้าเียงจะไม่พ้นความตาย แม้นพระองค์ยอมเสียโดยดีเหมือนช่วยชีวิตชาวเมืองไว้ พระเจ้าชาซฮองเต้ก็ฟังเห็นชอบ จึงว่าเราพึง

ใต้ครองราชสมบัติยังไม่ทันทำนุบำรุงอาณาประชาราษฎรแลมีคุณสิ่งใดเลย เราจะละยศฐา
 ศักดิ์ออกไปเป็นไมตรีกับไผ่ก่องเอาชีวิตราษฎรชาวเมืองไว้ เมื่อไผ่ก่องจะทำอันตรายแก่
 เรา ๆ ก็เสียดูชีวิตแต่ผู้เดียว ว่าแล้วก็สั่งให้เอารถประทับไว้ที่ พระเจ้าชาซีของเท้ก็เข้า
 ไปภายใน เอาตราหยกสวมพระศอกออกไปขึ้นรถ แล้วตรัสห้ามขุนนางซึ่งตามไปไม่ให้ถือ
 อาวุธ ครั้นออกจากประตูท้ายเมืองถึงหน้าค่ายไผ่ก่องก็ให้หยุดรถไว้แต่ไกล ทหารไผ่ก่อง
 เห็นจึงออกมาถาม ขุนนางซึ่งออกเดินเห็นรถบอกแก่ทหารไผ่ก่องว่า พระเจ้าชาซีของเท้
 ซึ่งครองเมืองท่าเอียงเสด็จออกมาจะมอบสมบัติให้ท่านแม่ทัพ ทหารไผ่ก่องได้ฟังดังนั้น
 ก็ใจนัก เข้าไปแจ้งแก่ไผ่ก่อง ๆ จึงสั่งให้ขุนนางนายทหารไปเชิญเสด็จพระเจ้าชาซีของเท้
 ไผ่ก่องก็ออกไปคอยรับอยู่นอกค่าย ครั้นพระเจ้าชาซีของเท้มาถึงต่างคำนับกันตามธรรมเนียม
 ไผ่ก่องเชิญพระเจ้าชาซีของเท้ให้นั่งที่สูงเสมอกัน พระเจ้าชาซีของเท้จึงว่าข้าพเจ้า
 มีบุญน้อยจะบำรุงราษฎรสืบไปไม่ได้ ไผ่ก่องว่าเจียงกู่แยกทัพมาทางทิศตะวันตก
 ข้าพเจ้าคอยอยู่ รุ้ว่ามาถึงจึงออกมาออบเมืองให้แก่ท่าน ๆ จึงทำนุบำรุงราษฎรสืบไปเกิด
 ว่าแล้วส่งตราหยกให้แก่ไผ่ก่อง ไผ่ก่องประสานมือทั้งสองรับตราไว้ จึงว่าซึ่งท่านยอม
 เมืองให้ข้าพเจ้าโดยคั้น ข้าพเจ้าจะมีหนังสือให้ไปทูลพระเจ้าเจ้ขอชีวิตท่านไว้ แล้วจึง
 ใช้ชกสีกลับไปทูลความแก่พระเจ้าเจ้ติดตามข้อความที่ไผ่ก่องทำศึก จนพระเจ้าชาซีของเท้
 ออกมาสามัคคีกันทุกประการ ชกสีกำนับลาขี้นมาพาทหารไปตามไผ่ก่องสั่ง ไผ่ก่องจึง
 พูดยแก่พระเจ้าชาซีของเท้ว่า ข้าพเจ้าจะคอยรับส่งพระเจ้าเจ้ก่อน ถ้าโปรดประการใดจึง
 จะได้ทำตามต่อภายหลัง ขอเชิญท่านไปรักษาบ้านเมืองไว้ก่อนเถิด พระเจ้าชาซีของเท้
 ได้ฟังมีความยินดีลาไผ่ก่องเข้าไปในเมือง แต่มิได้อยู่ในพระราชวังไปอยู่บ้านเก่า

ฝ่ายทหารในกองทัพเห็นพระเจ้าชาซีของเท้กลับเข้าไป จึงพูดแก่ไผ่ก่องว่า
 ท่านยกทัพมาทางนหมายจะตเอาเมืองท่าเอียง เจ้าเมืองเข้ามาถึงค่ายท่านไม่ฆ่าเสีย ปล่อย
 ให้คั้นไป ณ เมืองอีกเล่า ถ้าได้ศึกปีทีประตูเมืองไว้ก็จะต้องลำบากแก่ทแกล้วทหาร แม้น
 กองทัพหลอกองมาถึงเห็นจะโกรธว่ากล่าวหยาบซ้ำท่านจะได้อายแก่คนทั้งปวง ไผ่ก่องจึง
 ว่าเดิมพระเจ้าเจ้ใช้ให้เราเป็นแม่ทัพมา เราทำใจโอบอ้อมอารีหัวเมืองทั้งปวงแก่ด้วยเป็น
 อันมาก จึงได้ยกทัพมาถึงเมืองหลวงโดยเร็ว ซึ่งพระเจ้าชาซีของเท้ออกมาว่ากล่าวให้เมือง

โดยคั้นไม้รู้ที่จะทำประการใด ไม้ก่องก็ให้จัดแจงทหารพร้อมโดยขบวนทัพใหญ่ แล้ว
 เข้าไปในเมืองท่าเอียง ครั้นถึงที่หยุดประทับจึงให้แต่งกฎหมาย ประกาศแก่ทหารว่าไม่
 ให้ช่วงชิงทรัพย์สิ่งของ ๆ ชาวเมือง หวังจะเอาใจราษฎรไม่ให้ระส่ำระสาย ทหารทั้งปวงก็
 พากันเข้าไปชนเอาทรัพย์สิ่งของในท้องพระคลังออกมาให้ไม้ก่อง ๆ เอาทรัพย์เงินทองแจก
 ให้แก่นายทัพนายกองทั้งปวงตามสมควร แต่เสียวโหม้เสียวมิได้เอาทรัพย์สิ่งของ รีบไป
 บ้านเดี่ยวโก๋ ได้แต่แผนที่กับบัญชีแลกฎหมายสำหรับเมืองมาให้ไม้ก่อง ๆ อ่านแผนที่ดู
 รู้ว่าเขตแดนเมืองหลวงกว้างขวาง แลเมืองชนมผู้คนมากน้อยเท่าใดแจ้งอยู่ในบัญชีนั้น ดู
 แผนที่แล้วจึงพานายทหารบรรดามฝีมือเข้าไปในวัง เห็นพระที่นั่งใหญ่กว้าง พระที่นั่ง
 ร้อนเย็นแลพระตำหนักง่าม ซึ่งเป็นที่อยู่ของเจ้าพระอัครมเหสี แลมีหอสูงสามชั้น
 ประดับด้วยแก้วตมมัยงนก มีตึกสำหรับสนมเอกสามสิบหกตึก สนมไทยสิบสี่ตึก สนม
 ตรีพันหนึ่ง ดูเรียบเรียงเป็นระยะกัน ไม้ก่องเห็นสมบัติพัสถานทั้งปวงเป็นที่พิศพิศเพลินใจ
 นึก จึงค่อยเดินเข้าไปเห็นพระตำหนักที่พระบรรทม ไม้ก่องจึงนั่งบนที่สำหรับภษตรี
 นายทหารทั้งปวงยืนรายอยู่รอบ ไม้ก่องชมมานานกนงามเป็นชั้นสอดสลับสมเครื่องเล่นเป็นที
 สำราญ แลเครื่องสิ่งอันงามตั้งอยู่พร้อมสิ่งของวิเศษหลายอย่างน่าชม ฉะนั้นแลเทศานห้อย
 ย้อยไปด้วยจงกลแลระย้า มีทั้งทองจนวนเสมควรเป็นที่ภษตรี จึงคิดว่าท่อนนแสนสนุก
 น่ายุ แล้วว่ากับหัวหน้าโกลยแลนายทหารทั้งปวงว่า เจ้าเมืองท่าเอียงทำไว้เป็นที่สุขสบาย
 เราจะใคร่อยู่บำรุงราษฎรให้เป็นสุข ไม่ให้หัวเมืองทั้งปวงมาช่วงชิงได้ หัวหน้าโกลยจึงถาม
 ไม้ก่องว่า นำใจท่านครั้งนี้จะรักเป็นเจ้าแผ่นดินครองราชสมบัติหรือ หรือจะรักเป็นเศรษฐี
 มีทรัพย์ศฤงคาร บรรดาเครื่องเล่นทั้งนพาให้เจ้าเมืองท่าเอียงเสียเมือง ท่านอย่ารักษาเลย
 จงล่อยกลับไปอยู่ป่าเสียงเห็นจะดีกว่า ไม้ก่องจึงฉินหน้าคู่ที่เดียวเหลียงจะว่ากล่าวประการ
 ไต่บ้าง เดียวเหลียงรู้กริยาจึงว่า ซึ่งท่านเข้ามาอยู่ในวังเห็นแต่ความสบาย มิได้คิดทุกข์ยาก
 หนา แม้นออกไปอยู่นอกเมืองเหมือนหนึ่งนกก่อนมิบกจะบินไปแห่งใดก็ได้ ซึ่งจะกินสรา
 อนมรสแลยักเต๋ครยฟังเสียงสตรีขบร้อง แลท่านจะหลงชมเครื่องเล่นเป็นการประโลม
 ศึกโบราณว่าไว้ถ้าผู้ใดพุดตรงยอมขักหูผู้ฟัง แม้นเรสสิ่งใดชมก็อาจเป็นยาแก้โรคได้ ซึ่ง
 ท่านทั้งใจมาทงนหมายจะกับร้อนให้ราษฎรอยู่เย็นทั่วราชอาณาจักร ขอท่านจงตรึกตรองดู

ให้รอบคอบ บัดนี้เราเข้าเมืองไต้ไฟรฟ้าเข้าแผ่นดินยังไม่ราบคาบ ถ้าหัวเมืองทั้งปวงมาเห็นคงจะช่วงชิงกัน ท่านจงฟังคำหัวเณรว่าจึงจะชอบ ไผ่ก่องไต้ฟังดังนั้นก็ออกมานอกวัง สั่งให้ปลัดประท้วงแลคลังทั้งปวงสนักญแจไว้แล้ว ไผ่ก่องพาทหารกลับออกมาตั้งอยู่มาเสียง เสียวโหจึงเข้าไปหาไผ่ก่องพูดว่าเมืองห่าเอียงตั้งกฎหมายไว้แต่ก่อนเอาญามากนัก ไพร่บ้านพลเมืองไต้ความเดือดร้อนมาช้านานแล้ว ขอท่านจงแปลงตั้งพิคักกฎหมายใหม่ให้ลดอาญาลง ราษฎรทั้งปวงจึงจะชวนกันสรรเสริญท่านทั้งแผ่นดิน ไผ่ก่องเห็นชอบ ครั้นเวลารุ่งเช้าจึงจัดแปลงกฎหมายหย่อนลงกว่าเก่า แล้วสั่งให้ทหารไปหาขุนนางผู้เฒ่าผู้แก่แลนายบ้านมา ณ บ่าเสียง ทหารคำนับรับคำแล้วไปหาคนทั้งปวงมาพร้อมกัน ไผ่ก่องจึงปราศรัยว่า ซึ่งพระเจ้าจีนซึ่งองค์คิดทำการหมายจะกับพระเศียร กลับให้ราษฎรแตกตั้นระส่ำระสาย ตั้งกฎหมายไว้ว่าผู้ใดในทางก็จะฆ่าเสีย ผิดประเพณีเกษัตริย์ จะจัดว่าเป็นบิณฑามารดาไฟรฟ้าเข้าแผ่นดินกระไรได้ หัวเมืองใหญ่่น้อยจึงคิดแข่งเมืองต่อเมืองหลวงชนพระเจ้าจึงเค็มรับสั่งว่า ถ้าผู้ใดตีเมืองหลวงไต้ให้ผู้นั้นเป็นเจ้าครองราชสมบัติ ทรงจัดแจงให้เราเป็นแม่ทัพมาทางตะวันตก ไต้เมืองหลวงครั้งนี้เราวิตกด้วยกฎหมายแต่ก่อน จะต้องแปลงให้หย่อนอาญาลงจึงจะควร ข้อซึ่งผู้เฒ่าผู้แก่ในกฎหมายก่อนว่าฆ่าเสียถึงสามชั่ว บัดนี้เราจะให้ตายแต่ตัวผู้ฆ่าตามโทษานุโทษผู้ทำผิด ข้อซึ่งคนมีใจหยาบช้าคบหากันเป็นโจรผู้ร้ายลอบชกตีให้ฆ่าเสียนั้น เราจะให้ลงทัณฑ์กรรมจำไว้ในเรือนตรกว่าจะเช็ดหลาย ข้อซึ่งทะเลาะวิวาทกันถึงแตกหัก ให้ลงโทษจำตีถึงสาหัสนั้น จะให้แต่ทำขวัญแล้วว่ากล่าวไกล่เกลี่ย ถ้าโทษถึงปรับใหม่จะให้ฟังสมัครสมมา ข้อความสามประการนี้เราคิดไว้แต่แรกมา ด้วยมิได้ปรารถนาเอาทรัพย์สินสิ่งของเป็นอาณาประโยชน์ จะมาบำรุงราษฎรให้ทำมาหากินเป็นปรกติ ซึ่งเรายังอยู่มาเสียงนี้เพราะจะคอยทำหัวเมืองยังมาไม่พร้อมกัน กลัวจะปลอมเก็บบริบสิ่งของราษฎร จะไต่กำชับนายทัพนายกอง แลทหารอย่าให้กระทำข่มเหงย้ายไพร่บ้านพลเมือง ท่านจงไปทำตามกฎหมายใหม่ของเรา กฎหมายเก่านั้นให้เลิกเสีย บรรดาคนทั้งปวงไต้ฟังก็ยกมือขึ้นคำนับ ชวนกันเซ็นชมร้องว่าข้าพเจ้าแต่ก่อนเหมือนอยู่ในที่มืด ครั้นนี้ได้เห็นดวงพระอาทิตย์อันส่องสว่าง ก็ชวนกันสรรเสริญ ออฮ้องทุกคนแล้วคำนับลาไป ไผ่ก่องจึงให้จินลินขุนนางเก่าเขียนกฎหมายแจกไปทุก

ตำบล ราษฎรในเมืองนอกเมืองรุ๊กยั้นคี ชาวกันเอาสุราแลเนื้อแพะมาให้ไผ่ก่อง ๆ จึงว่า
ท่านหงปวงยากจนอยู่เอาของมาให้เราทำไม จึงเอาไปซื้อขายสู้กันกินเด็ก สุราอาหารสิ่ง
ของเราบริบูรณ์อยู่ เราไม่คิดที่จะให้ท่านเสียเงินทองตอก แต่บรรดาคนท่มีานนมความ
ยินดีต่างคนอวยพรว่า ขอให้ท่านเป็นเจ้าแผ่นดินในเมืองหลวง ว่าแล้วคำนับลาไป

ฝ่ายหลอกก่องนครนตเมืองโห่บักไ้ จึงส่งให้ยกทัพไปเมืองหลวง เจ้าเมืองแล
ทหารทั้งปวงยกกองทัพรีบเดินมา ครั้นถึงชนเสียคือเมืองก่อกำแพงใหม่ เวลาพลบค่ำให้
ตั้งมณลงไว้ หลอกก่องคิดว่าจะใคร่ดูใจท้าวทหารทำการครั้นจะจะมีใจเจ็บแค้นประการใด
บ้าง จึงปลอมเป็นไพร่ไปเที่ยวรับทราบฟังผู้คนทุกค่าย ครั้นมาถึงค่ายเจียงห้าทหารเมือง
หาเอียงท่เขาควย ได้ยินทหารเลวพูดกันว่าเจียงห้าคนชั่วลวงให้เราเข้าช่วยหลอกก่อง แล
หลอกก่องนเป็นคนหยาบช้า ผู้ใดกล้าในสงครามมีความชอบ ถึงได้สิ่งของมากก็ไม่ให้ แม้น
ผู้ใดผิดพลาดก็ฆ่าตี บัดนี้ได้ยินข่าวว่าไผ่ก่องมีใจโอบอ้อมอารี มีได้ฆ่าฟันผู้ใดแล้วก็เข้า
เมืองก่อน คงจะไ้เป็นเจ้าแผ่นดิน เสียตายเรามีได้พบ ว่าแล้วต่างคนก็นอนหลับไป
หลอกก่องได้ยินถึงนักไกรธ กลับเข้าค่ายจึงให้หาหยินโบ้เข้ามาบอกว่าเราไปเที่ยวสอดฟัง
ได้ยินอายพวกเขาเกิดขลุ่ยสับสนหม่นหม่นพวจากที่ จะขบถ จำจะคิดฆ่ามันเสียก่อน ท่าน
จึงคุมทหารเมืองมือไปสามสิบหมื่นล้อมจับฆ่าเสียให้สิ้น เหลือไว้แต่เจียงห้าตงฮูสมาหน
สามคน พ้มแจ้งได้ยินหลอกก่องให้ฆ่าคนตกใจนัก จึงห้ามว่าซึ่งไพร่จินตาคิดแต่สองคน
ตามคน ท่านสั่งให้ฆ่าเสียหงสนคนจะหนีหนีไปเมื่อหน้าจะมีแต่คนกลัว หลอกก่องก็
เสียมิได้ว่าประการใด หยินโบ้ก็คำนับลาออกมาจัดทหารเสร็จแล้วก็ไปในกลางคืน มาถึง
ชนเสียหลอกก่องใหม่ทิศใต้ จึงให้หาตงฮูสมาหนเจียงห้าสามนายเข้าไปค่ายหลวงแล้ว
ส่งทหารทั้งปวงให้ล้อมจับทหารในค่ายฆ่าเสียสิ้น

ฝ่ายเจียงห้า ตงฮู สุมาหน ครั้นรู้ว่าเหตุมักชกใจรีบเข้าไปคำนับหลอกก่องว่า
ข้าพเจ้าขอชวักไว้ครั้งหนึ่ง หลอกก่องจึงว่าเราไม่ทำอันตรายแก่ท่าน เมื่อเวลากลางคืนเรา
ออกไปเที่ยวฟังแบบค้าย จึงรู้ว่าทหารของท่านคิดขบถหนีหน้าเรา ๆ จึงสั่งให้ฆ่าเสีย แล้ว
พูดจาผ่อนเอาใจว่า ท่านทั้งสามนายอย่าวิตกเลย เราจะให้ท่านเป็นเจ้าครองเมืองทั้งสาม
คน เจียงห้า ตงฮู สุมาหนได้ฟังก็สนวิตก ครั้นรุ่งขึ้นหลอกก่องจึงให้ยกทัพรีบเดินต่อไป

ฝ่ายหัวหน้าโกล้วว่าหลอกกองยกทัพมา จึงเข้าไปแจ้งความแก่ใฝ่กองว่า เมืองหา
 เียงกแกลวทหารบริบูรณ์มั่งคั่ง บัดนี้หลอกกองจะให้เจียงหาเป็นของอ่องตงอยู่นอกด่าน นำ
 ใจหลอกกองคิดจะทิ้งความสัตย์สัญญาจะเข้ามาอยู่เมืองหลวง ถ้าท่านไม่ตัดความคิดหลอกกอง
 เสียก่อนไม่ช้ากองทัพจะมาถึง ใฝ่กองได้ฟังจึงว่า ถ้าหลอกกองยกทัพมาเห็นเราจะไม่ได้อยู่
 ที่ท่านจะคิดประการใด หัวหน้าโกล้วว่าขอท่านจงเร่งจัดแจงทหารไปรักษาด่านเหากกกวนไว้
 จะได้ป้องกันอันตรายเมืองหลวง ใฝ่กองได้ฟังจึงส่งให้สาวต่นท้ายสองนายคุมทหารไป
 รักษาด่านเหากกกวนกันทหารหลอกกองไว้ สาวต่นท้ายออกมาจัดทหารเสร็จแล้วก็ยกไปตาม
 ใฝ่กองสั่ง

ฝ่ายหลอกกองยกทัพมาใกล้ด่านเหากกกวน จึงใช้คนสนิทเข้าไปสืบข่าวราชการ
 คนสนิทคำนับลาไปสืบได้ความกลับมาบอกหลอกกองว่า ใฝ่กองใช้ให้สาวต่นท้ายสองนาย
 คุมทหารมารักษาด่านเหากกกวนอยู่ ผมแจ้งจึงพูดแก่หลอกกองว่า บัดนี้ใฝ่กองเข้าเมืองได้
 หมายถึงจะถือตามรับส่งพระเจ้าเต้ ตัวท่านก็โตทำศึกเห็นตเห็นเอี้ยยากแค้นถึงสามปี บัดนี้
 จะได้แก่ผู้ของท่านจะนั่งเสียแล้วหรือ หลอกกองจึงว่าใฝ่กองมีทหารไม่ถึงสิบหมื่น ผมขอ
 แต่จะสู้เจียงหากไม่ได้ บังอาจมาขัดด่านจะรบกับเรา ผมแจ้งจึงว่าจงรีบจัดแจงกองทัพไป
 ล้อมท่านไว้ แล้วแต่งหนังสือไปแจ้งแก่ใฝ่กองให้รู้ตัว ขวัญท่านได้สัญญาเป็นพันธมิตร
 หัวเมืองทั้งปวงนั้นจึงจะไม่เห็นท่านได้ หลอกกองได้ฟังก็เห็นชอบ จึงยกทัพเข้าไปถึง
 หน้าด่านเหากกกวน

ฝ่ายสาวกับต่นท้ายแจ้งว่าหลอกกองมากไม่ออกรบ หลอกกองจึงส่งให้เขียน
 หนังสือผูกผูกเกาทัณฑ์ขึงเข้าไปในเมือง สาวต่นท้ายได้หนังสือผูกผูกเกาทัณฑ์ จึงให้
 คนสนิทถือไปแจ้งความแก่ใฝ่กอง ๆ ก็ให้หาเตี้ยวเหลียงกับเสียวโหมอ่านหนังสือได้ความว่า
 หนังสือหลอกกองมาถึงใฝ่กอง ด้วยเรารักใคร่ได้ปฏิญาณเป็นพันธมิตร แล้วมารับส่งพระเจ้า
 เต้ให้เรามากเมืองหาเอียง บัดนี้ท่านเข้าเมืองได้ก่อน เพราะเราตีหัวเมืองราชทางมา
 จึงช้าอยู่ ไฟรพดในกองทัพเจียงหาศึกกับภูตองมาเสียสิ้นทั้งยสิบหมื่น เอาไว้แต่เจียงหา
 ตงอี่ สุมาหนั้น ขอหนังสือให้ตั้งเผื่อเองเป็นพระเจ้าเต้ แล้วอาณาประชาราษฎร์มีความ
 ยินดี มาเข้าช่วยกันจึงเข้าเมืองได้ง่าย ความชอบของเราท่านมารับเอาเป็นความของท่าน

เกิดมาเป็นชายชาติทหารก็ควรให้ตี บั๊กนั้บักถ่านไว้มิให้เราเข้าไปเห็นว่ามันคงจะตีไม่แตก หรือ ทหารมีฝีมือของเราก็มักทำไม้กับถ่านแค้นตีเวลาเดียวก็จะยับเยินไป แต่ท่านกับเราจะกวนกันยังไรไต่ เร่งให้เปิดถ่านรับเราจึงไม่เสียสัตย์คงเป็นพี่น้องกัน อันความชอบที่ตีเมืองท่าเอียงหนะเก็งเป็นของท่าน ๆ อย่าได้สงสัยเราเลย ไผ่ก่องแจ้ในหนังสือจึงปรึกษาเตียวเหลียงเสียว่า หลอกก่องมีหนังสือมาครั้นท่านจะเห็นประการใด เตียวเหลียงจึงว่า หลอกก่องมีทหารมากฝีมือกล้าแข็ง ซึ่งท่านจะตั้งชิงอยู่นั้นไม่ได้จำจะเปิดถ่านให้เข้ามา แล้วจึงค่อยพุกจาแก้ไขต่อภายหลัง

ไผ่ก่องได้ฟังก็เห็นชอบ จึงมีหนังสือไปถึงลิอาวตันภายใต้เมตประตูกำหรับกองทัพหลอกก่อง คนใช้กำนันรับหนังสือไปบอกลิอาวตันภายใต้แจ้ก็ขึ้นไปบนเชิงเทินร้องว่าให้นายทหารหลอกก่องเข้ามาพุกกัน หยิบไต้ฟังกัซบมาเข้ามาขึ้นอยู่ริมเชิงเทินกำแพง ลิอาวตันภายใต้จึงบอกว่า ไผ่ก่องที่ยกเข้ามาเมืองได้ผู้คนยังระส่ำระสายไม่ราบคาบ จึงให้เราก่อมารักษาถ่านไว้ ไช้จะให้เรามาปิดถ่านกันกองทัพท่านไว้นั้นหาไม่ ซึ่งท่านให้หนังสือเข้ามาไผ่ก่องแจ้แล้ว จึงให้เราเปิดประตูกำหรับเชิญหลอกก่องกับทหารทั้งปวงเข้าเมือง หยิบไต้ฟังกัซบไปแจ้งความแก่หลอกก่องตามคำลิอาวตันภายใต้ทุกประการ หลอกก่องจึงสั่งให้จัดแจงทหารพร้อมแล้ว ยกผ่านเมืองท่ากักกวั้นไปถึงห้องงั้นฉวนแบนเทกว้างขวาง หลอกก่องจึงสั่งให้ทหารตั้งค่ายมั่นลงไว้ แล้วใช้ให้คนไปสืบว่าไผ่ก่องเข้าเมืองไต้ก่อนจะคิดประการใดบ้าง คนใช้กำนันไปสืบได้ความกลับมาบอกหลอกก่องว่า ไผ่ก่องคิดจะตั้งตัวเป็นใหญ่ทำใจอารีให้ชาวเมืองรัก หลอกก่องได้ฟังดังนั้นเห็นว่าไผ่ก่องเห็นจะถือตามสัญญาที่พระเจ้าองค์ตั้ง ถ้าคิดดังนั้นเราจะทำให้ไผ่ก่องก็ใจเปล่าไม่ให้ได้เมืองตามสัญญา ทั่วยเมืองนี้จะสมควรแต่กับเรา

ฝ่ายพี่แจ้ริ้วชาวซึ่งคนมาบอกหลอกก่อง พี่แจ้แจ้ไม่มีความสบาย ครั้นเวลาจะไปหาห้างเป๊กชวาท่างเป๊กออกจากค่ายไปยืนอยู่บนเนินสูงตำบลห้องงั้นฉวน ไม่ไต่ยืนเสียสิ่งใดเงิบบงตั้งอยู่ พี่แจ้แจ้แลขึ้นไปเห็นดาวเต็มท้องฟ้า จึงตามห้างเป๊กว่าท่านเข้าใจรู้คุณนหน้าบ้างหรือไม่ ท่างเป๊กว่าเมื่อข้าพเจ้ารู้หนุมมีเพื่อนชาวเมืองอื่นคนหนึ่ง ว่าผู้ใดจะเป็นทหารให้รู้คุณนหน้าบ้าง ทงลมแลเมฆก็ให้รู้ตัวจึงจะบังคับทหารได้ ข้าพเจ้า

ก็ได้เรียนอยู่บ้างแต่ยังไม่สนิท พมแจ้จึงชบอกให้ห่างเป็กดูดาวธาตุงหงสแลดาวสับสอง
 ดวง ดาวสับแปดดวง ดาวสามร้อยหกสิบห้าดวง แลดาวเจ็ดดวงซงซนอยู่ทิศเหนือ
 ดาวหกดวงซงซนอยู่ทิศใต้ ดาววงโชย่นหนึ่ง ดาวใจเสียงหนึ่ง แลดาวประจำตัวหลอก่อง
 กับดาวประจำตัวไฝก่อง ห่างเป็กเห็นดาวซงพมแจ้บอกเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง จึงว่า
 ข้าพเจ้าน้อย ท่านมบญญาแลกซงชวยชแจ้ให้ข้าพเจ้าช่วยจะได้นับถือว่าเป็นครูสับไป
 พมแจ้จึงบอกว่า ดาวห้าดวงนนคือดาวนาหนึ่ง ดาวดินหนึ่ง ดาวไฟหนึ่ง ดาวไม้หนึ่ง
 ดาวทองหนึ่ง เป็นดาวธาตุงหงสห้าดวง แลจึงว่าดาวสับสองดวงนนซนประจำสิบสองราศี
 ดวงซงซนอยู่สับแปดดวงนนเบนกาลงวันอาทิตย์ วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ
 วันพฤหัสบดี วันศุกร์ วันเสาร์ ครอบเจ็ดวันนเป็นดาวสับแปดดวง ซนทุกทิศล้อม
 ดาวมบญญา แลดาวสามร้อยหกสิบห้าดวงนน คือบหนึ่งสามร้อยหกสิบห้าวันนประจำวัน
 ไปตลอดปี ห่างเป็กจึงว่าบหนึ่งสิบสองเดือน ๆ หนึ่งสามสิบวัน เป็นสามร้อยหกสิบห้าวัน
 ถ้าจะคิดเดือนซนาคหกเดือนลตเสียหกวัน กงเตสามร้อยห้าสิบสี่วัน เหตุไคท่านจึงว่ามีดาว
 สามร้อยหกสิบห้าดวง ครอบกับวันบหนึ่งนแจ้มีเกินไปกับวันหรือ พมแจ้จึงว่าท่านถาม
 นนก็ชบอย แต่ท่านยังไม่ถึง เพราะสามบเป็นอธิกมาส เกิดซนเดือนหนึ่งสามสิบวัน
 แบ่งเอามาสับหนึ่ง สิบวันจึงเป็นสามร้อยหกสิบสี่วัน ใช้ทิพวันซนวันหนึ่งเป็นสามร้อย
 หกสิบห้าวัน ครอบกับดาวสามร้อยหกสิบห้าดวง แลดาวเจ็ดดวงเรียกว่าบักสิน ซนทิศ
 เหนือคือดาวสำหรับเทพยดาได้จับบญชัคนตาย แลดาวหกดวงเรียกว่านาคักซนทิศใต้ คือ
 ดาวสำหรับเทพยดาได้จับบญชัคนเกิด แลจึงบอกว่าดาวสองดวงซงซนซายชวาควษตรี
 นน ดวงซนซายชวาคือโสภคคือดาวไตเจียงก่นแม่ทัพใหญ่ ดวงซนซายชวาคือชวยแพะ
 คือดาวใจเสียง เป็นผู้สำเร็จราชการฝ่ายพลเรือน แลพมแจ้แลไปทิตายหลอก่องเห็น
 เป็นควนพลซงซนกว่าจะถึงฆ่าพมก่น ครนแลไปดูดาวประจำตัวหลอก่องมีรัศมีสว่าง
 วงใหญ่ ครนพิเคราะห์ไปรัศมีแคบเข้าดวงตาก็มัวหมอง เห็นชะตาหลอก่องจะไม่ยักยาว
 ดาวซงซนตรงทายเม็งหงหัวเอียงนเห็น ประจำตัวไฝก่องพิเคราะห์ดูดวงแจ้มีรัศมีสว่าง
 สิบสับก่นเหมือนรูปม้งกร แสงดาวเหมือนแสงพระอาทิตย์เมื่อแรกออกุทัย เห็นชะตาไฝก่อง
 จะมีบญชัยาว^{๐๑๐๓} จึงตามห่างเป็กว่าดาวซงประจำตัวหลอก่องไฝก่องนนท่านเห็นประการไค

บ้าง ห้างเป็กจึงว่าดาวกษัตริย์มรคมีกลาสองลงมาที่ป่าเสียงเห็นจะได้แก่ไผ่ก่อง ดาวซึ่ง
 ประจำตัวหลอก่องนั้นก็มีแสงแต่ไม่แจ่มใส ถ้าจะมีกำลังมากเห็นจะสู้บุญวาสนาไม่ได้ จะ
 ได้แต่เป็นพระยาประเทศราชมีมือเข้มแข็งข่มขู่หัวเมืองใกล้เคียง ฟันแจ่งได้ฟังห้างเป็กว่าก็
 ดอนใจใหญ่ แล้วว่าเมื่อครั้งก่อนดาวกษัตริย์ดวงนี้ เต็มขึ้นอยู่แทนเมืองซิวโก้วเมือง
 ไผ่ก่อง บัดนี้ดาวกษัตริย์สว่างที่เมืองป่าเสียง ดาวทวนกรูถูกข่มขู่อยู่บ้าง ข้าพเจ้าก็เข้าใจ
 อยู่ว่าท่านเกษมฉายจะฟังบุญคุณ ห้างเป็กได้ฟังจึงถามว่า ท่านกรูเห็นอยู่แก่ตาจะคิดประการ
 ไท ฟันแจ่งจึงแถลงว่าลักษณะดาวประจำตัวไผ่ก่อง ถึงจะมีมรคมีกระ้างประการใดก็ยัง
 อยู่ในอำนาจดาวประจำตัวหลอก่อง ถึงเทพยดาจะบอกเหตุว่าผู้ใดตกสัดแต่นำใจคนซึ่งมี
 กตัญญูซื่อสัตย์ ด้วยคำโบราณเล่าสืบมาว่า สิบแปดซู่ซึ่งเป็นเทพรักษาเมืองฮั่น
 ครองแผ่นดินเลยตกกว่าไว้อำนาจแห่งแก่นคน ถ้าคนแท้ชนะแก่ฟ้าๆ นั้นคือเทพยดา เรา
 ก็เห็นอยู่ว่าเทพยดาจะให้ไผ่ก่องเป็นกษัตริย์ไทยแท้ แต่เราได้มาทำราชการอยู่กับหลอก่อง
 จะตั้งใจกตัญญูช่วยกิจการให้หลอก่องชนะไผ่ก่องจงได้เหมือนชนะเทพยดา ทุกวันนกรูว่า
 ไผ่ก่องจะมีบุญแต่ใจเราหากลับได้ไม่ ห้างเป็กจึงว่าท่านพคนโดยสุจริต ควรหลอก่องตั้ง
 ไว้เป็นที่ปรึกษา ฟันแจ่งจึงว่าความเราซึ่งพูดกันครั้งนี่ยาแพรงพรายไป

ฝ่ายโจชูเสียงซึ่งอยู่ในกองทัพไผ่ก่อง เห็นว่าหลอก่องมีกำลังมากจะฟังบุญได้
 จึงแต่งหนังสือตอบให้คนใช้ ไปแจ้งความแก่หลอก่อง คนใช้กำนัรบหนังสือแล้วกลับไป
 ครั้นเวลาเช้าเหล่าทหารพร้อมกันแล้ว หลอก่องออกมายังไม่ได้ปรึกษาราชการ พอมีผู้มา
 บอกว่าโจชูเสียงซึ่งเป็นโจชื่อบักรมมีชายอยู่ในไผ่ก่องมีหนังสือฉบับให้คนใช้ต่อมาหาท่าน
 หลอก่องได้ฟังจึงส่งให้ทหารไปพาคนถือหนังสือเข้ามา หลอก่องรับหนังสือจกคนออก
 อ่านได้ความว่า เจ้าเมืองห่าเอียงไม่อยู่ในบุตรธรรม ราษฎรมิได้เป็นสุขสักวันหนึ่ง บัดนี้
 ขอบใจท่านผู้เข้มแข็งในการศึก ยกทหารมาทิศตะวันออกเจ้าเมืองห่าเอียงรูดาว ไม่อาจที่
 จะสู้รบกลัวบุญท่านยกมือคำนับอยู่ทุกวัน รู้ว่าไผ่ก่องเป็นกองทัพมาเมืองห่าเอียงออก
 มาสามภคก็เพราะเกรงอำนาจท่าน ความชอบท่านควรจะจารึกไว้ในแผ่นดิน ข้าพเจ้า
 เห็นว่าไผ่ก่องไม่มีสติปัญญาได้แต่ความคึกคึกผู้อื่น ก็ขอลอยแอบบารมีท่านจึงได้เข้าเมืองก่อน
 ชอบแต่จะจัดแจงไว้รับเชิญท่านเป็นเจ้าเมือง ตัวเป็นแต่เสนาบดีควรที่จะได้ตั้งใจคิด

คุณท่านจึงจะชอบ บัดนี้กลับให้ทหารรักษาท่านไว้ ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าท่านหักคานเข้าไป
 ที่ไหนจะรับมือทหารท่านได้ เห็นไม้คองจะรื้อตัวจึงเปิดคานให้ท่านเข้ามา คุกิริยาไม้คอง
 ทำโอบอ้อมอารีผู้คนข้างในเมืองนอกเมืองอยู่ เพราะถือรับส่งพระเจ้างัดทำที่จะตงรบ
 กับท่าน ข้าพเจ้าทูลทวนนเบเนทหารมาในกองทัพไม้คอง แต่ตัวข้าพเจ้าเป็นข้าพระเจ้างัด
 อยู่ ณ เมืองฉมู ข้าพเจ้าก็มีใต้ฝึกกับไม้คองแต่เป็นการแผ่เคิน ข้าพเจ้าโง่เขลาจึงบอก
 ให้แจ้ง หลอกกองอ่านสนความตามหนังสือแล้วก็โครธ จึงปรึกษาพม้แจ้งว่า โง่เขลา
 มีหนังสือมาจะเห็นว่าท่านจะเห็นประการใด พม้แจ้งว่า เติมไม้คองอยู่เมืองไผ่กวนเทียวหาสตรี
 มีใจโลก ชาวบ้านชาวเมืองหนักเกลียดชัง บัดนี้เข้าเมืองหาเอียงไค้ไมลภทรพยแลสตรี
 ทำใจเปลี่ยนแปลงกฎหมายจะให้คนทงปวงสรรเสริญ ข้าพเจ้าเห็นผิดก็รีบยกมือขึ้น
 ข้าพเจ้าถูกอุกษบเห็นเมฆประจําตัวผมบุญ มีสหายอย่างข้างป่าเสียงแต่เสียงอ้อเอออยู่ จำจะ
 แต่งกองทัพไปจับตัวไม้คองมาฆ่าเสียครั้งนนี้ เหมือนต้นไม้ถ้าจะถอนให้ทำแต่เล็ก แม่น
 ใหญ่ขึ้นจะถอนยาก หลอกกองได้ฟังก็เห็นชอบ จึงสั่งให้ตรวจตราเตรียมกองทัพจะยกไป
 ป่าเสียง พม้แจ้งจึงห้ามว่า ท่านจะยกไปนนี้ไม่ต้องตำรา ต่อได้เศษหาจึงจะดี วันน
 เป็นเศษสิบห้าฤกษ์ อนึ่งไม้คองมีทหารชื่อทวนไทยเป็นตัวเอก แลแยทหารถึงห้าสิบคน
 ทหารเร็วกว่าสิบหมื่น ที่ปรึกษาแต่ล้วนคนดี ทพเรามาครั้งนนี้เขาก็คิดระวังตัว แลทหาร
 เรนพม้มาคงค่ายยังไม่ทันหยุดพักหายเหนื่อย ของดีไว้ก่ห้าวัน เวลาสามยามท่านจึงจัดแจง
 แยกพลเป็นสองทางตีคานเข้าไปในค่ายป่าเสียง ฆ่าไม้คองเสียจึงจะไม่เสียยศศรี หลอกกอง
 จึงว่าท่านคิดชอบ จึงส่งนายทพนายกองทงปวงให้เตรียมทัพตามคำพม้แจ้งสั่ง ครนครบ
 ห้าวันเวลาจวนค่ำ ห้างเป็กรว่าพม้แจ้งจะให้ไปปล้นค่ายป่าเสียง กลัวเตียวเหลียงเพอรัก
 อยู่ในค่ายไม้คองจะพลอยตายไม่รู้ตัว ครนจะให้คนใช้ไปบอกเตียวเหลียงเล่า กลัวพวก
 ชิงลาตตระเวนจะจับตัว ห้างเป็กรคิดวิตกกทุกข์ในใจนัก

ฝ่ายเตียวเหลียงเวลานนั่งอยู่กับไม้คอง ครนเวลาค่ำลงเตียวเหลียงเดินออกมา
 จะไปที่สำนัก พอเห็นเมฆหมอกอากาศอยู่ข้างทิศตะวันออกเฉียงใต้รายน้ก แล้วเห็นเมฆ
 พุ่งขึ้นทกกลางนนี้จะป้องกันเมฆทรายไค้ เตียวเหลียงก็กลับมาหาไม้คอง ๆ ตามว่า ท่าน
 ไปแล้วกลับมามีเหตุประการใดหรือจึงยังไม่ไปนอน เตียวเหลียงจึงว่า ข้าพเจ้าดูเมฆเมื่อ

ตะกรายนัก ในคืนวันนั้นเห็นทัพหลอกองจะมาปล้นค่ายเราเป็นมั่นคง จำจะจัดแจงพวกทหารไว้รับทัพหลอกองจึงจะได้ ใฝ่กองได้ฟังจึงสั่งนายทหารให้รักษาค่าย ตั้งกองรายจักษุออกลาดตระเวนเป็นอันมาก แล้วพูดกับเตียวเหลียงว่า ไพร่พลเราน้อยหลอกองจะหักเอาค่ายทหารมาก ท่านจะคิดประการใด เตียวเหลียงจึงว่า เมฆร้ายหนักจริง แต่ทว่าเมฆตมป้องกันอยู่ กองจะมีคนตีมาช่วยท่านอย่าวิตกเลย

ฝ่ายห้างเป๊กครั้นเวลาค่ำลงจึงจูงม้ามีฝีเท้าเร็ว ออกมาจากประตูค่ายพบเตงก้งๆ จึงถามห้างเป๊กว่าท่านจะไปแห่งใด ห้างเป๊กว่าจะไปตรวจค่าย เตงก้งคิดว่าห้างเป๊กเป็นอาหลอกองจึงมิได้ติดตามต่อไป ห้างเป๊กจึ่งขี่ม้าขับควบไปใกล้ค่ายใฝ่กองประมาณสองร้อยเส้นพบทหาร ใฝ่กองยืนม้าขวางหน้าอยู่

ฝ่ายแฮเฮาหยินเห็นคนขับม้ามาประหลาด จึงถามว่า ท่านมาผู้เดียวเพียงคนป่านนี้เหตุประการใด ห้างเป๊กจึงบอกว่า เราจะมาหาเตียวเหลียงด้วยมีธุระเป็นการใหญ่ แฮเฮาหยินได้ฟังก็พาห้างเป๊กมาถึงประตูค่ายใฝ่กองซึ่งเตียวเหลียงอยู่ จึงให้นายประตูซึ่งรักษาอยู่ภายนอกไปแจ้งความทหารในค่าย นายประตูจึงไปบอกตามคำแฮเฮาหยินซึ่งอยู่ข้างในได้ฟังเปิดประตูค่ายบานหนึ่งออกมาถามว่ามีราชการสิ่งใด แฮเฮาหยินบอกว่าเราเที่ยวลาดตระเวนใกล้ค่ายทางประมาณสองร้อยเส้น พบชายผู้หนึ่งขี่ม้ามาไม่มกระองศัสตราวุธจะเข้าไปหาเตียวเหลียง ห้างเป๊กยืนยกค้ำยแลเห็นทหารถือเครื่องศัสตราวุธอยู่ทุกหมู่ทุกหมวดพร้อมเพรียงกัน รักษาค่ายกวดขันสามารถนัก

ฝ่ายห้างเป๊กจึงคิดว่าขี้มั่งเจ้งทำนายไว้ว่า ใฝ่กองจะมีบุญพิเคราะห์เหตุดวงที่เห็นจริง แฮเฮาหยินจึงให้นายหมวดเขาไปบอกเตียวเหลียง คนใช้เข้าไปพ้อเห็นใฝ่กองกับเตียวเหลียงนั่งพูดกันอยู่ จึงบอกว่าชายคนหนึ่งเป็นเพื่อนของท่านจะมาหา เตียวเหลียงจึงว่าต้องกับนิมิตเมฆกตใจ เดินออกจากประตูค่ายไปพบห้างเป๊ก ต่างคนคำนับแล้วพากันเข้าไปในค่าย ห้างเป๊กจึงเล่าเนื้อความซึ่งขี้มั่งเจ้งกตจะให้หลอกองมาตีป่าเส็ง ท่านจึงหลีกออกเสียจึงจะรอดค่าย เราเสียค่ายได้รักกับท่านจึงรีบมาบอกแล้วเราจะกลับไปค่ายเตียวเหลียงจึงห้ามห้างเป๊กว่า อย่าเพิ่งไปนั่งอยู่ที่นั่น จ๊ะเอาเนื้อความไปบอกให้ใฝ่กองรู้เถิด เตียวเหลียงจึงเข้าไปใกล้ บอกเนื้อความให้ใฝ่กองฟังทุกประการ ใฝ่กองจึงว่าเรา

ถ้าเราจะขึ้นยกไปก็จะต้องอธิบายของไผ่ก่อง หลอกก่องจึงว่าอาข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อจะเอา
 ความไปแพร่พรายนหน้าเห็นไม่ พมแจ่งจึงว่าห่างเจียงกุนเป็นคนสัตย์ซื่อจริง แต่คำ
 โบราณกล่าวไว้ว่า การสงครามถ้าจะคิดไม่หมกอย่าควรทำแมนเปลี่ยงผลาแก้ตัวยาก พอ
 ห่างเจียงกุนกลับมาถึง หลอกก่องจึงถามว่าอาไปข้างไหนมา ห่างเป๊กจึงบอกว่าข้าพเจ้ามี
 เพื่อนรักเก่าคนหนึ่ง เป็นชาวเมืองฮันซื่อเตียวเหลียงอยู่ในค่ายไผ่ก่อง ท่านจะยกทัพไป
 ตีบาเสียงกัวเตียวเหลียงจะพลอยตาย จึงรีบไปบอกพวกกันแต่สองคนให้หลบหลีกเอาตัว
 รอด ข้าพเจ้าถามเตียวเหลียงว่า ไผ่ก่องเข้าเมืองไคมีใจกำเริบหรือจึงให้ไปยึดค่ายไว้
 เตียวเหลียงจึงเล่าให้ฟังว่าไผ่ก่องให้คนมาขุดค่าย ด้วยมีทหารมาน้อยไม่ไว้ใจชาวเมืองห้า
 เอย่ง ซึ่งทรัพย์สินของในท้องพระคลังก็ยิ่งให้เจ้าของรักษาไว้ แต่ตัวจูหยุนนงออกมาหา
 โดยตีจึงคุมตัวไว้ที่ท่าน ข้าพเจ้าจึงว่าถ้าไผ่ก่องทำดังนี้ไม่มีผิด แม้จะคิดแต่โดยใจ
 เห็นว่าไผ่ก่องจะมีความชอบด้วยเข้าเมืองไคก่อน ทหารเราจึงเข้าเมืองไคโดยง่าย ซึ่งจะ
 ฟังคนเสอผลว่าเขาจะทำร้ายนั้นผิด เราจะคิดไปทำร้ายเขานั้นไม่ต้องตามประเพณี ฟรังน
 เขาจะมาหาท่าน ๆ จงผ่อนผันรับแต่โดยดี จึงจะไม่เสียความสัตย์ของเรา หลอกก่องจึงว่า
 ถ้าจริงเหมือนเตียวเหลียงพูดกับอาเน ไผ่ก่องก็ไม่มีโทษ พมแจ่งจึงว่าห่างเจียงกุนเชื่อคำ
 อูบาระเตียวเหลียง ข้าพเจ้ายังหาเห็นด้วยไม่ เพราะไผ่ก่องให้ลตกฎหมายสามประการ
 หวังจะให้ไพร่บ้านพลเมืองรักว่ามีความเมตตา เห็นว่าจะคิดเองแผ่นดินเป็นมรดก ห่าง
 เป๊กจึงว่าซึ่งท่านจะคิดให้มา ไผ่ก่องด้วยทัพปล้นสุจคนหาสติปัญญามิได้ ถ้าจะคิดเป็นการ
 ใหญ่อย่างอื่นจะไม่ได้แล้วหรือ ทัพคงจะใหม่ค่าคนเนทหารว่าทำได้แต่ซัพโจร หลอกก่อง
 จึงพูดกับพมแจ่งว่าซึ่งอาพูดชอบอยู่ ถ้าท่านบังแค้นเคืองก็คิดหาโทษไผ่ก่องโดยอูบ
 อย่างอื่นจะดีกว่า พมแจ่งจึงว่าไผ่ก่องมีโทษอยู่ ข้าพเจ้าแจ้งว่าเข้าเมืองไคให้เอาทรัพย์สิน
 พระคลังออกจำหน่ายเสียสน ประการหนึ่งจูหยุนนงไม่ฆ่าปล่อยตัวไว้ แล้วให้คนไปยึดค่าย
 สามประการนี้ ถ้าท่านเห็นชอบจงเชิญไผ่ก่องมาขึ้นโต๊ะแล้วจึงถาม ถ้าไผ่ก่องแก้ความไม่
 ได้จงฆ่าเสีย ถ้าท่านถือคำสัตย์อยู่ทำไมลง ข้าพเจ้าจะซุ่มทหารไว้สองร้อยคนไว้คอยจับ
 ถ้าไคหจะเกาะกระบเขาเป็นสำคัญ มิ่งนงจะให้คนแฉ่งวันสุราให้ไผ่ก่องกินให้มาก แม้
 เมาก็มีทพกรรยาพกลวงเกินจงฆ่าเสีย ถ้าจะละไผ่ก่องไว้เหมือนโรคร้ายในกาย หมอ

พยาบาลไม่ชอบที่มีแต่จะกำเร็บชนทุกวัน หลอกกองใต้ฟังจึงว่าอุบายท่านหนัก จึงให้จัด
 ทหารเตรียมไว้ ให้เสียวเกยวถือหนังสือไปเชิญไฝ่กอง เสียวเกยวคำนับรับหนังสือ แล้ว
 ออกมาขึ้นม้าไปถึงป่าเสียงบอกแก่ทหารรักษาประตู นายทหารเข้าไปแจ้งความแก่ไฝ่กอง
 จึงให้คนออกมารับเสียวเกยว ๆ ก็เข้าไปคำนับส่งหนังสือให้ไฝ่กอง ๆ อ่านดูได้ความว่า
 หลอกกองบอกมาถึงไฝ่กอง ด้วยเดิมมีรับส่งพระเจ้าให้เราสองนาย ยกมากำจัดพระเจ้า
 ยี่ชชองเต้ ณ เมืองหาเอียงจะให้ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข เราเป็นทัพหลวงยกมาทางตะวันออก
 ไฝ่กองยกมาทางตะวันตก เขามาได้ให้จับสืบเชอวงศมาเสียสิ้นแต่ตัวจุนหนันกุมไว้ ทำ
 การครองนเทพยดาแลมनुชยทั้งแผ่นดินกษัตริสรวรเสริญความชอบมีทุกตัวทหาร ควรจะ
 เลียงสุราเป็นการสนุก บัดนี้เราทำโต๊ะเลี้ยงนายทัพนายกอง เชิญไฝ่กองแลนายทหารทั้ง
 ปวงมาพุดจากันให้เป็นสุข ณ ห้องหมุยในเวลาพรั่งนี้ ไฝ่กองแจ้งในหนังสือแล้วจึงว่าเรา
 ก็คิดไว้จะไปหาหลอกกอง เสียวเกยวใต้ฟังคำนับลาไฝ่กองออกมากินโต๊ะภายนอก ไฝ่กอง
 จึงปรึกษาเคียวเหลียงหลี่เสงเสียวโหว่า หลอกกองให้คนมาหาครนทุที่จะเบอนุบายพิมพ์แจ้ง
 จะคิดทำร้ายเราเป็นมั่นคง อนึ่งครนทุหลอกกองมรพลทหารเข้มแข็งนักเหลือกำลังที่จะต่อรบ
 ครนทุหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ได้ ขอท่านจงตอบหนังสือให้คนมีสติปัญญาถือไปพุดจา ว่าจะยกเมือง
 หาเอียงให้แก่หลอกกอง พรั่งนี้ท่านจงไป การครนทุเราจำเสียเมืองให้คิดแก้ไขเอาตัวรอด
 ก่อน ภายหลังจึงค่อยหาเมืองอันอยู่เกลี่ยกลมผู้คนคิดการสืบไปเบื้องหน้า หลี่เสงจึงว่า
 ข้าพเจ้าขออาสาถือหนังสือไปว่ากล่าวแก่หลอกกองให้ออนลงจงได้ เตียวเหลียงจึงว่าท่าน
 ทั้งสองคิดการจะไปว่ากล่าว ยอมให้เมืองแก่หลอกกองหนักที่เหมือนหนึ่งเราจะรู้ตัวกลัวหลอ
 กอง จึงให้เมืองเป็นสินบน ท่านจะคิดจะหนีหายคยาไม่ แต่ก่อนเมื่อครั้งแผ่นดินเสียดกัก
 สิบเจ็ดหัวเมืองคิดจะทำร้ายเบิ่งอ่อง จึงนัดให้มาพร้อมกันกินโต๊ะ ณ ริมต้ง เบิ่งอ่องได้
 หงอจู้สไว้เป็นทหารแลที่ปรึกษาเบิ่งอ่อง ไปริมต้งที่ประชุมพร้อมกันทั้งสิบแปดหัวเมือง
 หงอจู้สก็อ่านบอกรักษาเบิ่งอ่องไว้ก็ไม่สมุใดทำอันตราย หงอจู้สทำหนักยิ่งหาเหมือน
 ลิมเซียงหยี่ซึ่งเป็นทูตไปเมืองจันไม่ ความแจ้งอยู่ครั้งแผ่นดินเสียดกักว่าด้วยเมืองเคียวมี
 แก้ววิเศษ เมืองจันรู้จะใคร่ได้ จึงใช้คนไปว่าจะแบ่งเมืองจันให้เมืองเคียว เตียวอ่อง
 จึงให้หลินเซียงหยี่เป็นทูตคุมแก้วมาเมืองจัน จันอ่องเห็นแก้วชอบใจเอาไว้ แต่ไม่ให้

เมืองขนทามสัญญา ลิมเซียงหยิงจึงอุบายว่าเมื่อเตี้ยวเองจะให้แก้ววิเศษในคองจำศีลสืบหาวัน
 ขอพระองค์จำศีลเสียก่อนจึงเอาแก้วไว้ได้ จึงอุบายเชื่อฟังคำลิมเซียงหยิงใจประมาท ลิม
 เซียงหยิงก็หยิบเอาแก้วมาแล้วว่า ถ้าพระองค์จำศีลแล้วจึงจะถวายแก้วได้ ลิมเซียงหยิงพา
 เอาแก้วหนีไปเมืองเตี้ยว ครั้นหลอกก่องได้อุบายพมแจ้จิดจะทำร้ายท่านให้มีหนังสือมา
 เชิญไปกินโต๊ะ พมแจ้จิดเป็นเคนเจ้าอุบาย หลอกก่องก็เป็นเคนเจ้าโทโส ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้า
 ท่านไปห้องหมุยจึงจะควรตัวข้าพเจ้าจะไปด้วย จะคิดผูกให้หลอกก่องหายโกรธ ถึงพมแจ้
 ก็ไม่ให้ใช้อุบายได้ ท่านอย่าวิตกเลย นานไปเมื่อหน้าท่านคงจะได้เป็นเจ้าแผ่นดิน ที่ไหน
 หลอกก่องจะทำอันตรายท่านได้ ใฝ่ก่องจึงว่าการครวงท่านคิดอย่างไร ข้าพเจ้าจะวางใจทำ
 ตามคำท่าน ใฝ่ก่องจึงเขียนหนังสือตอบส่งให้เสียวเกี้ยวไปให้หลอกก่อง ว่าพรุ่งนี้จะไปกิน
 โต๊ะ เสียวเกี้ยวก็นำรับหนังสือไปให้หลอกก่อง ๆ อ่านครู่ที่ใฝ่ก่องจะมากยแต่ พมแจ้
 จึงพูดกับหลอกก่องว่า ถ้าใฝ่ก่องจะมาห้องหมุยพรุ่งนี้ อุบายสามอย่าง ซึ่งข้าพเจ้าคิดให้
 นั้นท่านอย่าลืมนะ หลอกก่องรับคำแล้วจัดทหารไว้ข้างใน จึงสั่งให้เตงก่งกับยงศิริรักษาประตู
 ค่ายอย่าให้ทหารใฝ่ก่องแปลกปลอมเข้ามาได้ ครั้นเวลารุ่งเช้าใฝ่ก่องจัดทหารร้อยหนึ่งกับ
 คนสนิทห้าคน คือเตี้ยวเหลียงห้วน โถยงหมิงกับสนดินเต่งขานมาพากันไปตามทางห้องหมุย
 ครั้นถึงกลางทางใฝ่ก่องคร้ามใจเรียกเตี้ยวเหลียงให้เคียงมาเข้ามา จึงว่าข้าพเจ้าครั้นม
 ความวิตกแก่เกิดอกพลาตพลลงจะเสีย ท่านเห็นแน่แก้ไขว่าจะไม่เป็นอันตรายแล้วหรือ
 เตี้ยวเหลียงจึงว่าการทงหนาทงวางใจเถิด อย่าคิดกริ่งเกรงหลอกก่องพมแจ้เลย แต่ก่อน
 ข้าพเจ้าได้พูดไว้กับท่าน ท่านจงอย่าลืมนะข้าพเจ้า ใฝ่ก่องเตี้ยวเหลียงพูดกันกลางแกลไป
 เห็นหยินโป้ขมา พาทหารถืออาวุธเดินตรงมาใกล้จึงบอกใฝ่ก่องว่า หลอกก่องใช้ให้ข้าพเจ้า
 มารับท่าน ใฝ่ก่องแลหยินโป้ก็ลงจากมา ต่างคนคำนับแล้วพากันมาถึงประตูค่ายเห็นตน
 แฝงออกมายืนอยู่ริมทาง แลเข้าไปในค่ายเห็นทหารแต่งตัวใส่เกราะถือเครื่องศัสตราวุธ
 เตรียมกันอยู่ แล้วยกยื่นเสียงกลองศึกประโคมอ้ออองครกครน ใฝ่ก่องหยกยืนอยู่เรียกเตี้ยว
 เหลียงมาว่า ในค่ายหลอกก่องนี้ทำคูลหนึ่งทสนามรบ เคยว่าจะประหมกกันกันเสียงเด่นแห่ง
 สองทัพซึ่งทำทงหนาทงเราจะเข้าไปนั้นไม่ได้ เตี้ยวเหลียงจึงว่าท่านมาตงนี้แล้วจะไม่เข้า
 ไปนั้นไม่ควร เพราะเขาคอยจะเอาผิด ท่านจึงหยุกยืนอยู่กับทหารทง ข้าพเจ้าจะเข้าไปให้

พบหลอกก่อน เทียวเหลียงก็คอยเดินเข้าไปแต่ผู้เดียว เเตงก้งยงคั้นนายทหารซึ่งรักษา
 ประตูค่ายห้ามไว้ เทียวเหลียงจึงว่าทำนุเข้าพเจ้าไว้แล้ว ทำโน้นจะรู้ถึงหลอกก่อนว่า
 ข้าพเจ้าขอเตียวเหลียงเป็นเช็กซู่จะเข้ามาค้ำนั้บ เเตงก้งยงก็เข้าไปแจ้งความแก่หลอกก่อนว่า
 คนของไฝ่ก้องซ้อเตียวเหลียงเป็นเช็กซู่จะเข้ามาค้ำนั้บท่าน หลอกก่อนได้ฟังจึงว่าทำไมเรียก
 ว่าเช็กซู่เล่า ผมแจ้งว่าเตียวเหลียงผู้เมสตีบญญาณิก เป็นเช็กซู่มาหาชาว เต็มอยู่
 เมืองฮัน ไฝ่ก้องซ้อมาปรึกษาในการศึกจึงเรียกว่าเช็กซู่ ถ้าคิดฆ่าเตียวเหลียงได้เหมือน
 แหวะหัวใจแลคักแซนซ้ายขวาไฝ่ก้องเสีย ห้างเป็กไคยินจึงออกมาห้ามหลอกก่อนว่า ซึ่ง
 ท่านยกกองทัพมาเข้าใจว่าจะได้เป็นเจ้าในเมืองหลวง ชอบแต่จะเอาใจคนทั้งปวงให้รักใคร่
 ผู้เมสตีบญญาจึงจะสรรเสริญมุนาใจมาเข้าช่วยท่าน ซึ่งจะทำตามคำผมแจ้งคิดฆ่าคนซึ่งหา
 ผิดมิได้ ก็จะมีแต่ความเนินทา เตียวเหลียงเนนเบเนคณดี กับข้าพเจ้ากรูจกกัน ถ้าท่านจะ
 เอาเตียวเหลียงไว้ข้าพเจ้าจะเกลี้ยกล่อมให้อยู่กับท่าน

หลอกก่อนได้ฟังห้างเป็กไคยินเห็นว่าเห็นชอบ จึงให้เเตงก้งไปรับเตียวเหลียงเข้ามา เตียว
 เหลียงเห็นหลอกก่อนแต่งตัวใส่เกราะถือกระบี่นั่งอยู่ จึงว่าข้าพเจ้าไคยินคำโบราณว่าไว้
 แม่นผู้ใดจะเป็นนักษัตริย์รักษาอาณาเขตให้กว้างขวาง ย่อมมีเมตตาโอบอ้อมอารีไพโรฟ้า
 ข้าแผ่นดินทั่วกันไป ไม่มีพยาบาทจองแวงแถมมีไคยิวความเมตตาหาก กาลังเข้มแข็ง
 ถ้าเป็นเศรษฐีมทรัพย์มากก็ยอมช้อนทรัพย์ไว้ไม่ให้ผู้อื่นเห็น แลผู้ซึ่งมีทหารมากถ้าเห็น
 ผู้ใดมาอ่อนน้อมก็ยอมช้อนทหารไว้จึงได้ชื่อว่ามีสติปัญญา บัดนี้ท่านทำไคยิเช็กชุนายทัพ
 นายกองมาค้ำนั้บ หมายจะชวนให้สนุกสบายควรจะมีแต่การเล่นให้ครึกครื้น ซึ่งท่าน
 แต่งทหารเป็นชนซึ่งชอบกลอยู่ขณะนี้ ประหนึ่งจะให้ผู้มาหาสะตั้งตกใจกลัว ไม่สมควร
 ซึ่งผู้มบญมากหมายจะครอบครองเมืองหาเอียง เมื่อท่านกระทำศึกแก่เจียงห้าสามวันชนะ
 เกาศริง ก็ยอมแจ้งอยู่ด้วยกันทั่วเกรงฝีมือท่านทั้งสน แต่ข้าพเจ้าผู้เดียวรู้นาใจจึงเข้ามา
 ค้ำนั้บ คนทั้งปวงระวังตัวกลัวอาวุธอยู่มีอาจที่จะเข้ามาได้ ขอท่านจงตรึงตรองคำ
 ข้าพเจ้าเถิด

หลอกก่อนได้ฟังเตียวเหลียงว่าเห็นชอบ จึงสั่งให้เลิกทหารที่ตงขบวนไว้ให้ไป
 อยู่นอกค่ายทางไกลได้สืบสิ้น ทิวหลอกก่อนก็วางอาวุธออกเกราะแลเสื่ออย่างก็ออกเสีย

ใส่เสื้อตามตำแหน่งขุนนางออกมาใหม่ แล้วให้ไปเชิญไผ่ก่องเข้ามา ครั้นคนใช้ไปถึงแจ้งความแก่ไผ่ก่องว่าหลอกก่องให้เชิญท่านเข้าไป ไผ่ก่องจะพาทหารเข้าไป เตะก่งยงก็ผู้รักษาประตูห้ามคนทงปวงไว้ ให้แต่ไผ่ก่องเข้าไปแต่ผู้เดียว ไผ่ก่องเมื่อเข้าไปในค่าย เห็นหลอกก่องไว้เกียรติยศมากขนหาเหมือนแต่ก่อนไม่ ครั้นใกล้ประสาธน์เมื่อขึ้นแล้วจึงว่า ข้าพเจ้าเล่าบ่งตงใจมากำหนักท่าน หลอกก่องมิได้กำหนักซึ่งอยู่ แล้วถามว่าโทษท่านผิดอยู่สามประการหรือไม่ ไผ่ก่องจึงว่าแต่ก่อนข้าพเจ้าชื่อเล่าบ่งเป็นแต่พนักงานบ้าน คนทงปวงยกให้ข้าพเจ้าเป็นนาย ก็หมายจะยอมให้ท่านใช้การศึกมิได้คิดประทุษร้ายแต่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งว่าโทษข้าพเจ้าผิดสามประการนั้นข้าพเจ้ายังไม่แจ้ง หลอกก่องจึงว่าเหตุใดท่านจึงปล่อยจู้หยินเสียแต่อาเภอใจ มิได้กระทำตามรับสั่ง ข้อหนึ่งท่านแปลงกฎหมายเก่าเอาจรรยาจะให้รักแก่ตัวท่านผู้เดียว ทำดังนี้เหมือนแผ่นดินสัทธาภเป็นของตัว ข้อหนึ่งให้ทหารไปรักษาเมืองหน้าท่านไว้หวังจะไม่ให้เรายกกองทัพเข้ามา ท่านทำสามข้อนี้ท่านคิดประการใด ไผ่ก่องจึงว่าซึ่งจู้หยินนั้นมาสามภักดิ์ต่อข้าพเจ้าโดยดี ครั้นจะทำโทษก็กลัวจะเกินรับสั่ง แล้วท่านก็ยังไม่มาถึงจึงตักไว้ การทงนี้สุดแต่ท่านเป็นแม่ทัพใหญ่คิดจึงจะควร ข้อซึ่งแปลงกฎหมายเสียใหม่เนั้น ด้วยกฎหมายเก่ามีอาญาเหลือเกินนัก ราษฎรที่ได้รับความเดือดร้อนทั้งตกอยู่ในกระดะน้ำมันอันเดือด ถ้าเข้าไปเกลือกจะกลับใจคิดทำร้าย ข้าพเจ้ามากน้อยกลัวตักทรูทงฝ่ายในฝ่ายนอก ตงใจแต่จะคอยกองทัพท่าน จึงคิดอุบายแปลงกฎหมายเก่าเพื่อให้ราษฎรมีความสุข หวังจะให้ภักดีศรัทธาสรรเสริญว่า แต่ทัพหนามายงเรียบร้อยสบายถึงเพียงนี้ ถ้าแม่ทัพหลวงมาถึงเห็นจะมีสุขยิ่งขึ้นมาก ข้อซึ่งข้าพเจ้าบอกท่านไว้เนั้น ด้วยกองทัพข้าพเจ้าทงเข้าเมืองได้ ไม่ไว้ใจหัวเมืองหน้าเอง ครั้นแจ้งว่ากองทัพท่านมาถึงก็ใจแค้นให้ออกไปรบ ข้าพเจ้าทำการตรงนมิได้คิดเอาทีใส่ตัว ท่านก็เป็นแม่ทัพใหญ่เห็นผิดแลชอบประการใดก็ตามแต่ใจของท่าน

หลอกก่องได้ฟังไผ่ก่องว่าชอบใจนักมีความยินดี มิได้คิดที่จะฆ่าไผ่ก่อง หลอกก่องจึงลุกขึ้นจับมือไผ่ก่อง แล้วว่าข้อความซึ่งถามท่านมาทงนี้มิใช่จะคิดโกรธแค้นถึงว่าเราเอง เรารู้ความเพราะใจมิเสียงทหารท่านมีหนังสือมาจึงได้ไต่ถามคุณ ไผ่ก่องหลอกก่องต่างคนกำหนักกัน หลอกก่องจึงจับมือไผ่ก่องไ้หนึ่งทร่วมกัน พ้มแจ้งทางเป็กเตียวเหลือยงนั่งอยู่

สองข้าง บรรรทาทหารทั้งปวงกนงอยู่เป็นอันมาก หลอกกองจึงสั่งให้ประโคมเครื่องเล่น แล้วให้ยกโต๊ะแลสุรามาทั่ง หลอกกองไ้กองกินร่วมโต๊ะกัน มีค่างกลางสอดเข้ามาว่า หลอกกองผู้เป็นคนโทโสมาก แต่หากมีวเฒ่าด้วยยศฐาศักดิ์ ถ้ามีคนสรรเสริญมกยินดี ฝ่ายพิมพ์แจ้เห็นหลอกกองพอกกับไ้กองเป็นปกติ เห็นจะไม่ทำอันตรายเหมือน คิกกันไว้ จึงเคื่องใจจะเคาะกระบวนตามสัญญา ไม่เห็นหลอกกองให้ทีไม่รู้ที่จะทำ ประการใด

ฝ่ายหลอกกองคูกิริยาไ้กองเห็นอ่อนน้อมต้อย จึงนึกว่า พิมพ์แจ้จะให้เราฆ่าไ้ กองเมื่อกินโต๊ะเป็นที่สบาย คนทั้งปวงจะนิทาเรา แม้นไ้กองไม่ตรงจะจับฆ่าเสียเมื่อใดก็ได้ ทำไมกับคนฝีมืออ่อน

ขณะนั้นพิมพ์แจ้เห็นกริยาหลอกกองไม่ทำร้ายไ้กองเสียใจนัก จึงใช้ให้คนแฉง ไปรินสุราให้หลอกกองไ้กองกิน แล้วขยิบตาให้คนแฉงทำตามสัญญา คนแฉงรู้ในที่พิมพ์แจ้ซึ่งคิกกันไว้ เขารินสุราให้หลอกกองไ้กองกิน แล้วพิเคราะห์ดูลักษณะไ้กองเห็น ทรวทรวงผิวพรรณดวงหน้างามพร้อม จักขุทงสองคุดตามังกรต้องลักษณะ รูปร่างไป จะมีบุญเป็นที่พึ่งแห่งสัตว์ ครนจะทำตามคำพิมพ์แจ้ก็เหมือนหนึ่งทำลายแผ่นดินฟ้าเป็นที่พึ่ง แห่งโลก ครนที่หลอกกองจะกินคนแฉงรินสุราให้มาก ที่ไ้กองจะกินรินแต่ไ้เอ้อย ไ้กอง จึงไม่สู้เมา ไ้กองเห็นแก่นหนักเข้าใจว่าคนแฉงมีจิตรัก พิมพ์แจ้จึงนึกว่าอุบายที่คิกไว้ไม่ สมแต่สักอย่าง ถ้าวันหนึ่งไม่ฆ่าไ้กองเสียไ้คนาไปไ้กองจะมีความพยายาม จึงลุกขึ้น จากที่กินโต๊ะเดินออกไปหาคนมาจะให้ทำร้ายไ้กอง พอพบทหารคนหนึ่งอยู่นอกลับแล เคาะกระบี่ร้องเพลงว่า งออิวิตไปไ้เกษม แปลว่าเรามีกระบี่วิเศษได้มาแต่เขาขุนหลุนทิศ ตะวันตก สองกุมเิงาเหมือนกระจกจะตัดเหล็กเหมือนตัดดิน สีขาวเหมือนน้ำค้างในใบบัว ใ้ฝักเหมือนลมช่วย กระบี่นี้ฝากตัวอยู่กับผู้ใดเจ้าของคิกจะลองดูให้เห็นคุณ พิมพ์แจ้ได้ ยินกทีใจคิกว่าคนผู้ชอห่างจึงแซ่เดียวกับหลอกกอง เห็นจะฆ่าไ้กองได้ จึงกระซิบพุกกับ ห้างจึงว่า หลอกกองมีแต่โมโหมักเชื่อคนพุดต้อย่างนี้ จึงทำการใหญ่ไม่ตลอด เต็มคิกไว้ จะฆ่าไ้กอง วันหนึ่งให้เราเคาะกระบี่เป็นสำคัญ เรายกชนแฉงสามคร้งแล้วหลอกกองกนง เสียมิไ้เคาะลง ๑๑๗ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐ ๑๐๑ ๑๐๒ ๑๐๓ ๑๐๔ ๑๐๕ ๑๐๖ ๑๐๗ ๑๐๘ ๑๐๙ ๑๑๐ ๑๑๑ ๑๑๒ ๑๑๓ ๑๑๔ ๑๑๕ ๑๑๖ ๑๑๗ ๑๑๘ ๑๑๙ ๑๒๐ ๑๒๑ ๑๒๒ ๑๒๓ ๑๒๔ ๑๒๕ ๑๒๖ ๑๒๗ ๑๒๘ ๑๒๙ ๑๓๐ ๑๓๑ ๑๓๒ ๑๓๓ ๑๓๔ ๑๓๕ ๑๓๖ ๑๓๗ ๑๓๘ ๑๓๙ ๑๔๐ ๑๔๑ ๑๔๒ ๑๔๓ ๑๔๔ ๑๔๕ ๑๔๖ ๑๔๗ ๑๔๘ ๑๔๙ ๑๕๐ ๑๕๑ ๑๕๒ ๑๕๓ ๑๕๔ ๑๕๕ ๑๕๖ ๑๕๗ ๑๕๘ ๑๕๙ ๑๖๐ ๑๖๑ ๑๖๒ ๑๖๓ ๑๖๔ ๑๖๕ ๑๖๖ ๑๖๗ ๑๖๘ ๑๖๙ ๑๗๐ ๑๗๑ ๑๗๒ ๑๗๓ ๑๗๔ ๑๗๕ ๑๗๖ ๑๗๗ ๑๗๘ ๑๗๙ ๑๘๐ ๑๘๑ ๑๘๒ ๑๘๓ ๑๘๔ ๑๘๕ ๑๘๖ ๑๘๗ ๑๘๘ ๑๘๙ ๑๙๐ ๑๙๑ ๑๙๒ ๑๙๓ ๑๙๔ ๑๙๕ ๑๙๖ ๑๙๗ ๑๙๘ ๑๙๙ ๒๐๐ ๒๐๑ ๒๐๒ ๒๐๓ ๒๐๔ ๒๐๕ ๒๐๖ ๒๐๗ ๒๐๘ ๒๐๙ ๒๑๐ ๒๑๑ ๒๑๒ ๒๑๓ ๒๑๔ ๒๑๕ ๒๑๖ ๒๑๗ ๒๑๘ ๒๑๙ ๒๒๐ ๒๒๑ ๒๒๒ ๒๒๓ ๒๒๔ ๒๒๕ ๒๒๖ ๒๒๗ ๒๒๘ ๒๒๙ ๒๓๐ ๒๓๑ ๒๓๒ ๒๓๓ ๒๓๔ ๒๓๕ ๒๓๖ ๒๓๗ ๒๓๘ ๒๓๙ ๒๔๐ ๒๔๑ ๒๔๒ ๒๔๓ ๒๔๔ ๒๔๕ ๒๔๖ ๒๔๗ ๒๔๘ ๒๔๙ ๒๕๐ ๒๕๑ ๒๕๒ ๒๕๓ ๒๕๔ ๒๕๕ ๒๕๖ ๒๕๗ ๒๕๘ ๒๕๙ ๒๖๐ ๒๖๑ ๒๖๒ ๒๖๓ ๒๖๔ ๒๖๕ ๒๖๖ ๒๖๗ ๒๖๘ ๒๖๙ ๒๗๐ ๒๗๑ ๒๗๒ ๒๗๓ ๒๗๔ ๒๗๕ ๒๗๖ ๒๗๗ ๒๗๘ ๒๗๙ ๒๘๐ ๒๘๑ ๒๘๒ ๒๘๓ ๒๘๔ ๒๘๕ ๒๘๖ ๒๘๗ ๒๘๘ ๒๘๙ ๒๙๐ ๒๙๑ ๒๙๒ ๒๙๓ ๒๙๔ ๒๙๕ ๒๙๖ ๒๙๗ ๒๙๘ ๒๙๙ ๓๐๐ ๓๐๑ ๓๐๒ ๓๐๓ ๓๐๔ ๓๐๕ ๓๐๖ ๓๐๗ ๓๐๘ ๓๐๙ ๓๑๐ ๓๑๑ ๓๑๒ ๓๑๓ ๓๑๔ ๓๑๕ ๓๑๖ ๓๑๗ ๓๑๘ ๓๑๙ ๓๒๐ ๓๒๑ ๓๒๒ ๓๒๓ ๓๒๔ ๓๒๕ ๓๒๖ ๓๒๗ ๓๒๘ ๓๒๙ ๓๓๐ ๓๓๑ ๓๓๒ ๓๓๓ ๓๓๔ ๓๓๕ ๓๓๖ ๓๓๗ ๓๓๘ ๓๓๙ ๓๔๐ ๓๔๑ ๓๔๒ ๓๔๓ ๓๔๔ ๓๔๕ ๓๔๖ ๓๔๗ ๓๔๘ ๓๔๙ ๓๕๐ ๓๕๑ ๓๕๒ ๓๕๓ ๓๕๔ ๓๕๕ ๓๕๖ ๓๕๗ ๓๕๘ ๓๕๙ ๓๖๐ ๓๖๑ ๓๖๒ ๓๖๓ ๓๖๔ ๓๖๕ ๓๖๖ ๓๖๗ ๓๖๘ ๓๖๙ ๓๗๐ ๓๗๑ ๓๗๒ ๓๗๓ ๓๗๔ ๓๗๕ ๓๗๖ ๓๗๗ ๓๗๘ ๓๗๙ ๓๘๐ ๓๘๑ ๓๘๒ ๓๘๓ ๓๘๔ ๓๘๕ ๓๘๖ ๓๘๗ ๓๘๘ ๓๘๙ ๓๙๐ ๓๙๑ ๓๙๒ ๓๙๓ ๓๙๔ ๓๙๕ ๓๙๖ ๓๙๗ ๓๙๘ ๓๙๙ ๔๐๐ ๔๐๑ ๔๐๒ ๔๐๓ ๔๐๔ ๔๐๕ ๔๐๖ ๔๐๗ ๔๐๘ ๔๐๙ ๔๑๐ ๔๑๑ ๔๑๒ ๔๑๓ ๔๑๔ ๔๑๕ ๔๑๖ ๔๑๗ ๔๑๘ ๔๑๙ ๔๒๐ ๔๒๑ ๔๒๒ ๔๒๓ ๔๒๔ ๔๒๕ ๔๒๖ ๔๒๗ ๔๒๘ ๔๒๙ ๔๓๐ ๔๓๑ ๔๓๒ ๔๓๓ ๔๓๔ ๔๓๕ ๔๓๖ ๔๓๗ ๔๓๘ ๔๓๙ ๔๔๐ ๔๔๑ ๔๔๒ ๔๔๓ ๔๔๔ ๔๔๕ ๔๔๖ ๔๔๗ ๔๔๘ ๔๔๙ ๔๕๐ ๔๕๑ ๔๕๒ ๔๕๓ ๔๕๔ ๔๕๕ ๔๕๖ ๔๕๗ ๔๕๘ ๔๕๙ ๔๖๐ ๔๖๑ ๔๖๒ ๔๖๓ ๔๖๔ ๔๖๕ ๔๖๖ ๔๖๗ ๔๖๘ ๔๖๙ ๔๗๐ ๔๗๑ ๔๗๒ ๔๗๓ ๔๗๔ ๔๗๕ ๔๗๖ ๔๗๗ ๔๗๘ ๔๗๙ ๔๘๐ ๔๘๑ ๔๘๒ ๔๘๓ ๔๘๔ ๔๘๕ ๔๘๖ ๔๘๗ ๔๘๘ ๔๘๙ ๔๙๐ ๔๙๑ ๔๙๒ ๔๙๓ ๔๙๔ ๔๙๕ ๔๙๖ ๔๙๗ ๔๙๘ ๔๙๙ ๕๐๐ ๕๐๑ ๕๐๒ ๕๐๓ ๕๐๔ ๕๐๕ ๕๐๖ ๕๐๗ ๕๐๘ ๕๐๙ ๕๑๐ ๕๑๑ ๕๑๒ ๕๑๓ ๕๑๔ ๕๑๕ ๕๑๖ ๕๑๗ ๕๑๘ ๕๑๙ ๕๒๐ ๕๒๑ ๕๒๒ ๕๒๓ ๕๒๔ ๕๒๕ ๕๒๖ ๕๒๗ ๕๒๘ ๕๒๙ ๕๓๐ ๕๓๑ ๕๓๒ ๕๓๓ ๕๓๔ ๕๓๕ ๕๓๖ ๕๓๗ ๕๓๘ ๕๓๙ ๕๔๐ ๕๔๑ ๕๔๒ ๕๔๓ ๕๔๔ ๕๔๕ ๕๔๖ ๕๔๗ ๕๔๘ ๕๔๙ ๕๕๐ ๕๕๑ ๕๕๒ ๕๕๓ ๕๕๔ ๕๕๕ ๕๕๖ ๕๕๗ ๕๕๘ ๕๕๙ ๕๖๐ ๕๖๑ ๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐ ๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐ ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐ ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐ ๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐ ๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐ ๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐ ๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐ ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐ ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐ ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐ ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐ ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐ ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐ ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐ ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐ ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐ ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐ ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐ ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐ ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐ ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐ ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐ ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐ ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐ ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐ ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐ ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐ ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐ ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐ ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐ ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐ ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐ ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐ ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐ ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐ ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐ ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐ ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐ ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐ ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐ ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐ ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐ ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐

รำกระบี่หน้าโต๊ะ ถ้าโต๊ะแล้วจงฆ่าใฝ่กองเสีย ท่านจะมีความชอบยิ่งนัก ห้างจึงได้ฟัง
 ดั่งนั้นก่ตวงความเห็นเสียดอกกระบี่เดินเข้าไปถึงหน้าโต๊ะจึงว่า ข้าพเจ้าเป็นทหารชำนาญ
 เพลงอาวุธ มากินสุราหนึ่งอยู่จะไม่มีไม่ความสนุก ข้าพเจ้าจะขอชนรำกระบี่ให้ท่านดู ห้าง
 จึงก็กรายกระบี่ออกว่าตามเพลงแล้วขยับเข้าไปใกล้ทำที่จะฆ่าใฝ่กอง เดียวเหลียงเห็นห้าง
 จึงรำกระบี่ผิดทำนองเล่น จึงชายตาเป็นที่บอกห้างเป็ก ๆ เข้าใจในที่จึงลุกจากโต๊ะ ชัก
 กระบี่ร้องว่ารำกระบี่แต่ผู้เดียวหางามไม่ เราก็จักใจจะรำให้ดูเป็นสองคนจึงจะงาม หลอ
 ก้องจึงให้ห้างเป็กรำ ห้างเป็กก็รำริมใฝ่กองคอยป้องกันกระบี่ห้างจึง พุ่มแจ่มก็ยิ่งชกใจ
 นักแต่มีรูที่จะออกปากประการใด

เดี๋ยวเหลียงดูในเท็กแล้วห้างเป็กจะกินไว้มิได้ จึงวิ่งออกไปนอกประตู เเตงก้ง
 ยงก็ห้ามว่าชินแสจะไปข้างไหน เดียวเหลียงจึงว่าจะไปเอาตราหยกมาให้หลอกก้อง ต้นแฉง
 รู้ในที่จึงร้องว่าหลอกก้องใจเร็วอยู่ให้เร่งไปเอามาโดยเร็ว เเตงก้งยงก็ปล่อยให้ออกไป
 เดียวเหลียงออกไปพบห้วนโกยจึงบอกว่า ห้างจึงเข้าไปรำกระบี่ก็จะทำร้ายใฝ่กอง ท่าน
 จงเข้าไปช่วยใฝ่กองแก้ไขให้มีเกียรติยศลือชื่อไว้เหมือนสินโกยครั้งแผ่นดินเสียดก๊ก ไม่
 คิดแก่ชีวิตเข้าไปแก้จ้งก้งในที่ล้อม วันนั้นเขาล้อมนายเราไว้ตัวทำแก่เงื้อมทหารมีฝีมือ ถ้า
 ท่านแก่นายท่านไม่ไค้เหมือนสินโกยแก้จ้งก้ง ท่านก็จะไค้ความอายแก่ทหารทั้งปวง ห้วน
 โกยได้ฟังจึงว่าชินแสจงวางใจเถิด ข้าพเจ้าจะแก้ใฝ่กองให้เหมือนสินโกยแก้จ้งก้งให้จงได้
 ถ้าถอยหลังมาท่านอย่านับว่าเป็นชาย พุคแล้วห้วนโกยก็เดินตามหลังเดี๋ยวเหลียงเข้าไป
 เเตงก้งยงก็ห้ามไว้จึงว่าตราหยกที่ท่านเอามาอยู่ไหนแล้ว เดียวเหลียงจึงเอามือตบกระเป่าเข้า
 ลวงเเตงก้งยงก็ว่าตราอยู่นี้จะเอาเข้าไปให้หลอกก้อง เดียวเหลียงก็เดินเข้าไปถึงหน้าโต๊ะ
 ยังเห็นรำกระบี่อยู่ ห้วนโกยไปถึงประตูร้องว่าหลอกก้องเลี้ยงที่ห้องหมุยคนตามมาให้ยก
 ข้าพเจ้าจะเข้าไปหาหลอกก้องขอสุรากิน เเตงก้งยงก็ให้ทหารยกตัวไว้ ห้วนโกยไม่ฟัง
 สะบักทหารล้มลงหลายคน เขาไปถึงมูลเขาปลายกระบี่คอนมูลชน เห็นหลอกก้องใฝ่กอง
 หนึ่งอยู่ที่โต๊ะด้วยกัน ห้วนโกยยื่นแขนแก่หลอกก้องอยู่ หลอกก้องจึงถามว่าทหารคน
 ชื่อใด เดียวเหลียงลุกขยับขึ้นจากที่แล้วบอกว่าชื่อห้วนโกย เป็นทหารเอกคู่จ้งแชนซ้าย

ขวาไผ่ก่อง หลอกก่องจึงถามว่าทหารเข้ามาจะประสงค์สิ่งไร ห้วนโก้ยว่าวันไหนไผ่ก่อง
 ให้เลี้ยงโต๊ะเป็นที่สบาย บรรดาทหารของท่านได้รับประทานสน แต่พวกข้าพเจ้าซึ่งตาม
 ไผ่ก่องมายังหาได้กินไม่จนเวลาบ่ายเสบท้องแก่ จึงอุทส่าให้เข้ามาจะขอสุรารับประทาน
 บ้าง หลอกก่องได้ฟังจึงสั่งให้เอาสุรามาให้ห้วนโก้ยเจ็ดทะนาน ห้วนโก้ยก็รับสุรามาค้ม
 ทอกเดียวสนกับเน้อย่างขาหนึ่งเอากระบี่เชือดกินจนหมด หลอกก่องเห็นห้วนโก้ยกินสุรา
 ชมว่าท่านมีกำลังมากยิ่งจะกินอีกหรือไม่ ห้วนโก้ยว่าแต่ความตายยังไม่ถอยหนี สุรานิด
 หนึ่งท่านหรือจะมาทันเมา หลอกก่องได้ฟังก็มีความโกรธจึงว่า ซึ่งไม่กลัวความตายนั้น
 ใครจะฆ่าท่านเล่าจึงเอามารุก ห้วนโก้ยจึงว่าเจ้าเมืองหาเอียงใจรายตั้งเสียฆ่าคนเป็นกิจ
 ไม่รู้ว่าผิดแลชอบ ราษฎรแลหัวเมืองได้ความเดือดร้อน พร้อมกันเกิดจะกำจัดเสีย พระ
 เจ้างัดจึงใช้ให้ท่านกับ ไผ่ก่องยกทัพมาแล้วมารับสั่งว่า ถ้าผู้ใดเข้าเมืองหาเอียงได้ก่อนให้
 ผู้นนครองเมือง บดคน ไผ่ก่องเข้าเมืองได้โดยสะดวก ห้ามทหารไม่ให้เก็บทรัพย์สินของ
 ชาวเมือง แต่บรรดาสตรีซึ่งอยู่ในเวงก็บดประคังไว้ แต่งผู้พิทักษ์รักษาตัวกลับออกมา
 ตั้งค่ายอยู่ป่าเสียง หยกพุกพอกหายเหน้อยคอยทำท่าน ความชอบมีมากถึงเพียงนี้ท่านยังหา
 ตั้งแต่งสมความชอบไม่ กลับเชื่อคำคนชั่วคิดจะฆ่าคนเต็มความชอบ ถ้าจะทำเช่นนี้ก็จะ
 เหมือนเจ้าเมืองหาเอียง ข้าพเจ้าหาสรรเสริญท่านไม่ เพราะท่านให้สองทหารรับกระบี่
 ข้าพเจ้ามีความคิด ท่านจะประหารชีวิตไผ่ก่องจึงคือเข้ามามิได้คิดกลัวตาย ทงหมายจะ
 แก่ซึ่งท่านสงสัยไผ่ก่อง ประการหนึ่งก็เสบท้องเหลือที่จะทน หลอกก่องกำลังโทโส ครั้น
 ได้ฟังห้วนโก้ยพุกก็หายโกรธกับหัวเราะแล้วว่า ไผ่ก่องได้ทหารร่วมใจไม่เสียตายชีวิต
 ตายแทนกันได้เอียงหรือจะไม่รัก หลอกก่องให้เล็กรำกระบี่เสีย

ขณะนั้นหลอกก่องเมาสุราก็มอยหลับลงกับโต๊ะ พ้มแจ้งเห็นหลอกก่องหลับ
 ก็เสียใจด้วยไม่สมอุบายแต่สักสิ่ง ลุกเข้าไปนั่งอยู่ริมลอบแล

ฝ่ายไผ่ก่องเห็นหลอกก่องหลับก็ลุกเดินออกมา เคี้ยวเหลียงตามไปด้วย ครั้นถึง
 ประตูค่ายเตงกั้งยังค้ำตามไว้ เคี้ยวเหลียงจึงว่าไผ่ก่องกินเหล้าไม่ได้หลอกก่องให้ออกมาเสีย
 เเตงกั้งยังค้ำหาฟังไม่ ตันแฉงจึงวิ่งออกมาสั่งว่าไผ่ก่องนั้นเมาแล้วนกออยู่แล้วให้ไปเสียก่อน เเตง

กั๋งยกคี่ปล้อยไผ่ก่องออกมา แล้วเตียวเหลียงกลับเข้าไปที่หลอก่องอยู่ แต่หวนไก่อตาม
ไผ่ก่องมา พอพบยงหมักสนเสเฮฮาหยินกับพวกทหารติดตามมา ชวนกันขึ้นมารับไป
ตามทางค่ายป่าเสียง

ขณะนั้นมชายผู้หนึ่งเป็นคนถือทวนของหลอก่อง นั่งอยู่หลังลับแลเกาะทวน
ร้องเพลงว่าหมอยากผิง เกาะแผ่นศิลาขนิหมายว่าผิง พอประรั้มคิดว่ากลิ่นเข้าไปถึงคอก
ไม่ระวังกระทั่งไอ กลับออกมาร้องว่าจักແທ່ນ ๆ เตียวเหลียงได้ยินจึงแลเข้าไปเห็นคน
หน้าขาวเหลืองรูปร่างน้อย ๆ ถือทวนยืนยิ้มอยู่ เตียวเหลียงจึงถามว่าท่านยืนยิ้มด้วยสิ่งใด
ชายผู้นั้นทำเพลงต่อไปว่าพุ่มแจ้จืดคอบายเสียเปล่า เตียวเหลียงรู้ว่านายมีบุญ วันหนึ่งของ
หมยแล้วไปกายหน้าจะได้ครองสมบัติ เตียวเหลียงได้ฟังเพลงกนกชมว่าชายผู้นั้นมีบุญญา
นั้ก จำเราจะเกลี้ยกล่อมให้ไปอยู่กับไผ่ก่องจึงจะชอบ ครั้นจะถามชื่อแลแซ่ขอหลอก่อง
สนขึ้นตามหาไผ่ก่อง เตียวเหลียงก็ลุกไปยืนอยู่หน้าโต๊ะ จึงบอกหลอก่องว่าไผ่ก่องกิน
สุราเมานักมิได้ลาได้อ่องด้วยเห็นได้อ่องหลับ จึงให้ข้าพเจ้าอยู่ค้ำับชอบคุณท่าน หลอก
ก่องได้ฟังก็มีความโกรธ จึงว่าเล่าบั้งไปหาบอกเราไม่ เจ้ายังแต่งความดีมาพูดแก่กันอีก
เล่า พุ่มแจ้จืดกินเห็นได้กลุกออกมาพูดกับหลอก่องว่า ซึ่งเล่าบั้งมาเจรจาอันเอนมเห็นที่
สุจริตแท้ไม่เหมือนเวาจา เติมข้าพเจ้าคืดคอบายไว้ให้ท่านทั้งท่านก็หาทำตามคอบายไม่ ไผ่
ก่องไปครองเกมได้บอกกหมื่นท่าน ซึ่งเตียวเหลียงอยู่นั้นแกล้งจะแก้ความ หลอก่อง
ได้ฟังก็ยิ่งโกรธมากจนสั่งให้เอาเตียวเหลียงไปฆ่าเสีย เตียวเหลียงจึงร้องว่าได้อ่องอย่า
เพื่อโกรธฆ่าข้าพเจ้าเสียก่อน ข้าพเจ้าเป็นแต่เช็กซูไผ่ก่องขี้มมาใช้ ที่จริงไผ่ก่องไม่ได้
เป็นนาย การอะไรของข้าพเจ้าจะมาแต่งพูดแก่ไผ่ก่อง ได้อ่องมีกำลังเข้มแข็งเดื่องลือ
ทุกประเทศย่อมกลัวทุกตัวคน ซึ่งได้อ่องคืดจะฆ่าไผ่ก่องนง่ายตุงทางผลกมอควาให้
หงาย แลท่านทำโต๊ะเลี้ยงจะลอบฆ่าคนเมื่อหน้างานจะนไม่บังควร ถ้าผู้อื่นเข้าจะคืดเคย
ว่าได้อ่องไม่กล้ารบกับไผ่ก่องซึ่งหน้า จึงลวงเอามาจะฆ่าเสียแต่ผู้เดียว ประการหนึ่ง
ได้อ่องก็มีกำลังมาก ไม่มีผู้ใดจะต้านคืดฝีมือ ได้อ่องคงจะได้ครองสมบัติในเมืองหลวง
เป็นมั่นคง เครื่องสำหรับกษัตริย์กับตราหยกยังอยู่กับไผ่ก่อง ถ้าได้อ่องฆ่าข้าพเจ้าเสีย
แล้ว ไผ่ก่องรักจะพาเอาตราหยกแลเครื่องสำหรับกษัตริย์หนีไปอยู่เมืองอื่น เครื่องทอง

ก็จะสูญเสียเปล่า หลอกก่องไต่ฟังจึงส่งว่าอย่าเพ่อมาเที่ยวเหลียงเลย ว่ากล่าวต้องตาม
 ประเพณีอยู่ ถ้าเราลอบฆ่าเล่าบ้างเสียตามคำพมแจ่งคนเท่งปวงกจะนนทา ครองบ้านเมือง
 เราก้ไต่แล้วไม่ตองรบพุ่ง ทำไมกับเล่าบ้างเหมือนสวะไม่มีรากแก้ว ถ้าจะเอาไว้พอกัน
 หน้าบ้าน แม้นไม่ตองการจิงค้อยเสียเสีย หลอกก่องจิงส่งเที่ยวเหลียงว่าท่านจงกลับไป
 ไปป่าเสีย เร่งเอาตราหยกแลเครื่องสำหรับกษัตริย์มาให้เรา ถ้าไม่เอามาจะยกกองทัพ
 ไปล้อมฆ่าเสียให้สนทงค่ายป่าเสีย เที่ยวเหลียงรับคำหลอกก่องคำนับลารับไปหาไฝ่ก่อง ๆ
 เห็นเที่ยวเหลียงมากศใจ จิงว่าครั้นถ้าไม่ได้ท่านข้าพเจ้าไม่รอดชีวิต ความทงนเหตุ
 ทัวยใจบู้เสียงลอบบอกไปถึงหลอกก่อง ๆ จิงคิดฆ่าเรา แล้วส่งให้เอาตัวใจบู้เสียงมาตาม
 ใจบู้เสียงรับว่าไต่ให้หนังสือไปถึงหลอกก่อง ไฝ่ก่องจิงให้เอาตัวใจบู้เสียงไปฆ่าเสีย แล้ว
 ตามเที่ยวเหลียงว่าเมื่อเรามาจากห้องหมุยหลอกก่องว่าประการใดบ้าง เที่ยวเหลียงจิงบอกว่า
 เมื่อท่านออกมาแล้ว อยู่ภายหลังหลอกก่องจะฆ่าข้าพเจ้าเสียข้าพเจ้าผูกแก้ตัวมาได้ แล้ว
 ส่งว่าพรุ่งนี้ให้ข้าพเจ้าเอาตราหยกกับเครื่องกษัตริย์ไปให้จิงไต่ ไฝ่ก่องจิงว่าส่งของทงน
 สำหรับแผ่นดินสืบมา เรายังแ่งคนให้ไปทูลพระเจ้าจิงจะค้อยฟังรับส่งก่อน เที่ยว
 เหลียงจิงว่าอันเครื่องสำหรับกษัตริย์ทงน ท้อมีอานุภาพมากจิงจะครองไต่ คุหลอกก่อง
 ถือใจว่าไม่มีผู้ใดเสมอ เห็นจะไม่ทำตามรับส่ง จิงตั้งตัวกำเรบขนจะเรียกเอาสิ่งของ
 ถ้าท่านจะชักไว้หลอกก่องมีทหารมากทงนจะฟัง ข้าพเจ้าคุกทาวประจำตัวท่านตนเมอจะเสียท
 เห็นจะคตอภายหลัง ถ้าท่านยอมให้โดยคตจะไม่มีพยาบาท ข้าพเจ้าจะค้อยคิดให้ท่านไต่
 ราชสมบัติต่อปลายมือ

ไฝ่ก่องไต่ฟังก็ตริกรองตเห็นชอบ จิงหยิบเอาตราหยกแลเครื่องสำหรับ
 กษัตริย์ส่งให้เที่ยวเหลียง ๆ ก็นำเอาส่งของทงนไปถึงห้องหมุย บอกไปให้แจ่งความแก่
 หลอกก่อง ๆ จิงให้ทหารออกมารับ ครั้นเที่ยวเหลียงเข้าไปค่านับแล้วยกสิ่งของให้ หลอก
 ก่องรับส่งของวางรายไว้บนโต๊ะ เที่ยวเหลียงจิงบอกว่าวานนี้ไฝ่ก่องเสพสุราเมาเหลือ
 ขนาศ บัวยอยยังลุกหาชนไม่กลัวจะเสียสตัย จิงใช้ให้ข้าพเจ้าเอาของทงนมาให้แก่ท่าน
 หลอกก่องชมราชของอย่างแควรรแต่กษัตริย์ครองเมืองหลวงยังมีใจกำเรบ จิงหยิบเอาแก้ว
 ควงทงนส่งสองคู่ว่าแก้วสองดาว จิงส่งให้พมแจ่งว่าท่านเอาไว้ชมเล่นเป็นของสำหรับ

ตัว พมแจรงรับแถวเอามาทั้งลงแกลงเอาสนกระป๋กระทุ้งแก้วนันแตกแล้วประกาศต่อหน้า
 นายทหารว่า การแผ่เค้นเค้นไม่สมหมายภายหน้าเราจะไม่พินมือใฝ่กอง ของสิ่งนถ
 แค้ชมเลน หลอกกองเห็นพมแจรงทำตังนเกโกธร จึงว่าท่านเมาทยาบช่าคูหมั้นเราคือ
 หน้าคนตงนเห็นควรวแล้วหรือ ประเพณแต่ก้อเอาเจ้าทรงม้าไปตามทาง ไม่ควรวขนวง
 จะขวางหน้ามาไว้ ประการหนึ่งเจ้าประทานของสิ่งใดเป็นของกินชวตักจกกัน ประทาน
 สัตวอนโคเป็นของเลี้ยงกยอมเอาไว้เลี้ยง บัดนี้เราให้แก่วิเศษแก่ท่าน ๆ ทั้งลงท่อนา
 แล้วมหน้าช่าทอยให้แตกเสียอีกเล่า พมแจรงว่าเมอครั้งแผ่นดินเลี่ยกักกัน เจออยู่อ่อง
 ไต่คนตีไว้เป็นที่ปรึกษาสคน มีสติปัญญาสองโตทั้งสทศ คติการสำเร็จได้เขตแวนแคว้น
 ทิศละหมื่นแสน

ฝ่ายหญงอยู่อ่องมีแก่วิเศษทวงหนึ่ง ทงหนารถสองทางไปสว่างไต้รอยชวรด
 เอามาอวลเจ้อยอ่อง ๆ หัวเราะเขะว่า ท่านมีแท่แก้วสองโตแต่โกตี เรามที่ปรึกษาสคน
 สองโตทงสทศดีกว่าท่าน ครองนแห่งอยู่อ่องได้ความอายแลของวิเศษกบพมสทศบุญญา
 ถ่าจะเปรียบกัน คนทงปวงกยอมจะนับถือศทมสทศบุญญา ครองนข้าพเจ้าทเคราะห์เห็นไฝ
 กอ้งจะกลับเป็นศัตรู ข้าพเจ้าตองการอยู่แต่ศทระใฝ่กอ้งดีกว่าตงของทงปวงทมในแผ่น
 ดิน ซึ่งไต่อ่องไม่พัวใฝ่กตงตามค้ำข้าพเจ้า เอาแต่แก้วสองทวามาให้ข้าพเจ้าไม่ชยบใจ
 จึงทาลยเสีย แต่ไต่อ่องเป็นเจ้าให้ของมาชวไรจะไม่รักทระกุดเนนหาไม่ แต่ข้าพเจ้า
 รักททระใฝ่กตงมากกว่า หลอกอ่องจึงว่าทำไมกบใฝ่กอ้งพมอออนจะฆ่าเสียเมื่อไรกโต พม
 แจรงจึงว่าครองแผ่นดินเลี่ยกักกัน เตงเหาแบบเจ้าเมืองใหญ่ทำศึกกกันกบผอบนออง เตง
 เหาจับผอบนอองได้ ประมาทไม่ฆ่าเสียปล่อยไป ผอบนอองเกลี่ยกลอมผคนไต่มาก
 ยกมาจับเตงเหาฆ่าเสีย ชื่อหนึ่งเจ้าเมืองผอไม่ฆ่าจันบนออง ๆ กก็กลับมารมาเจ้าเมืองผอ
 คาย บัดนี้ท่านไม่มาใฝ่กอ้งเสียใฝ่กอ้งกนทงจะเป็นศัตรูซึ่งราชสมบัติท่านโคยแท้ ท่าน
 ปล่อยใฝ่กอ้งไปเนคจหนงปล่อยมิงกรลงทะเลแลปล่อยเสียเข้าป่า ซึ่งท่านจะคิกเอาใฝ่กอ้ง
 นนมาศกยากนัก เต้ยวเหลียงจึงว่ากำลังของไต่อ่องยกกระดางรูปไหวผู้โตกัไม่อาจท้อสุ
 กำลังไต่อ่องได้ ชื่อหนึ่งท่านโคควนผออหยนกับทหารแปดพันน ถึงทหารสกสขหมน
 กก็สู้ไม่ได้ ๐ หัวเมืองจิงคานบอออนนอมกับท่านสน ไม่มีใครทงแรงร้งอยู่ ซึ่งค้ำพมแจรง

ว่าเตงเหากับฌ้อบุนอ่องนเน ด้วยเตงเหาส่นวาสนาฌ้อบุนอ่องจึงมาทำอันตรายไ้ บัดนี้
 ใ้ก่องเข้าเมืองห้าเอียงไ้ก่อน ไม่อาจทำการแต่อำเภอใจ ต้องมาบอกความแก่ไ้อ่อง
 เสียก่อน ข้าพเจ้าเห็นว่าใ้ก่องที่จะคิดนอกใจท่านหาเป็นไม ซึ่งเอาความเตงเหามา
 เปรียบนเห็นไม่ต้องกัน หลอกอ่องจึงว่าทู่ท่วงที่ใ้ก่องกำลังนอยซึ่งจะคิดทำร้ายเราไ้เห็น
 ไม่สมจึงชวนเตียวเหลียงว่า ท่านจงอยู่กับเราจะไ้ปรึกษาราชการสืบไป ใ้ก่องยังไม่ต้อง
 การจะไ้ท่าน พมแจ่งจึงว่าวันก่อนไ้อ่องจะมาเตียวเหลียง ก็ให้เตียวเหลียงลวงไปไ้
 แล้วจึงจะชวนเตียวเหลียงไว้เป็นทปรึกษาอีกเล่า ข้าพเจ้าเห็นว่าใจเขาไม่ซื่อตรงต่อท่าน
 จึงตรีกตรองการทู่ก่อน หลอกอ่องหัวเราะแล้วว่าท่านชินแล้วตักเก็นไป เตียวเหลียงน
 เป็นแต่คนสุภาพ จะไปมาหาเราไ้ไ้เคียงไม่เห็นกิริยาประหลาด พมแจ่งจึงว่าธรรมดา
 คนเป็นข้าศึกกนจะสลับซึ่งหนานนระวังงาย มาลกลอบคิดจะทำร้ายนระวังยากนั้ หลอ
 กอ่องจึงว่ากระบัตตตัวเราตออยู่กับมือเคจรจะมาทำร้ายไ้

ฝ่ายเตียวเหลียงไ้ฟังกนยกมอยู่ในใจ หลอกอ่องจึงให้หนานายทหารท่งปวงเข้า
 มาพร้อมกันปรึกษาว่า ตราหยกแลเครื่องสำหรับกษตริยกไ้ไว้พร้อมครนเมืองห้าเอียง
 เป็นของเรา แต่หัวเมืองท่งหลายซ่งขนยงหามาอ้อนนอมกับเราท่งกนไม จำจะไ้ให้หนังสือ
 ไปถึงใ้ก่องให้ส่งตัวจูหยินมาฆ่าเสียการใหญ่เราจึงจะสำเร็จ วันแล้วไ้ให้แตงหนังสือส่งให้
 คนไ้ไปให้ใ้ก่อง ุ้รับหนังสือมาอ่านไ้ความว่าหลอกอ่องให้มาถึงใ้ก่อง ด้วยเรากับ
 ท่านถอรบส่งพระเจ้าเจ้ ยกทัพมาตีเมืองห้าเอียงจะไ้ให้ราษฎรไ้ความสุขไ้เมืองห้าเอียง
 แล้ว เราท่งสองมาอยู่นอกเมืองถึงสับเดือนเศษ ทำไมท่านจึงไม่ให้จูหยินมาหาเรา แกล้ง
 หนักหน่วงจูหยินไว้จะคิดอ่ากับจูหยินสู้รบเราประการไ้หรือ ถ้าจะสู้รบกับเรา ุ้ จะยก
 ทหารไปตีล่องฝมือกัน ใ้ก่องไ้แจ้งในหนังสือจึงปรึกษาทหารท่งปวงว่า หลอกอ่องมี
 หนังสือมาถึงเราจะเอาจูหยินไปไว้ ณ ค่ายของตัว จะเอาความชอบว่าเข้าเมืองจับจูหยินไ้
 หลอกอ่องทำผิดสัญญาแต่ก่อน จะตั้งตัวเป็นเจ้าในเมืองห้าเอียง ครนจะไม่ส่งตัวจูหยินให้
 เห็นจะยกทัพใหญ่มาตีเราเป็นมันคงหรือท่านจะเห็นประการไ้ นายทหารท่งปวงจึงว่า
 ตัวหลอกอ่องกมกำลัง ท่งทหารกมมากไหมหนังสือมาจะเอาตัวจูหยินไปจะฆ่าเสีย คนท่งปวง
 ก็คงสรรเสริญท่านว่าท่านเข้าเมืองห้าเอียงไ้เต็มใจเมตตาจูหยิน คนจะนินทาหลอกอ่องว่า

ยกกองทัพมาทกลงจะตั้งตัวเป็นกษัตริย์จึงกำจัดจួយเสีย ฝ่อกองเห็นชอบจึงให้หาตัว
 จួយมา บอกว่ายกกองทัพมาตั้งเมืองท่าเอียง ท่านเป็นกษัตริย์มาอ่อนน้อมยอมให้เมือง
 แก่เราโดยดีเราก้ไม่ทำโทษท่าน บัดนี้หลอกกองหาทำตามสัญญาไม่ จะตั้งตัวขึ้นเป็น
 ใหญ่ในเมืองท่าเอียง เรียกเอาตราหยกแลเครื่องสำหรับกษัตริย์ไปแล้ว ท่านหาของดี
 วิเศษกับสตรีที่รูปงามไปเป็นของกำนัล ถ้าหลอกกองชอบใจแล้วก็พอจะเอาตัวรอดได้
 ท่านจงเร่งไปเถิกอย่าอยู่ช้า จួយร้องให้แล้วว่าข้าพเจ้ามาเข้าด้วยท่าน เห็นว่าท่านจะ
 เป็นที่พึ่งได้ กลับจะให้ข้าพเจ้าไปหาหลอกกองเล่า ชีวิตข้าพเจ้าคงจะไม่พินาศย ว่า
 แล้วก็ซบหน้าลงนั่งอยู่ ฝ่อกองจึงว่า หลอกกองเป็นคนมีกำลังหาว่าหาญใจเร็วเข้มแข็งนัก
 ถ้าช้อยเห็นจะซบเคืองไม่พินาศย

ขณะนั้นชาวเมืองท่าเอียงเป็นคนสนิทจួយ ห้ามจួយมิให้ไปหาหลอกกอง
 ให้คิดอ่านหนีออกจากเมืองท่าเอียง จួយว่าถ้าเราหนีไปจากเมืองท่าเอียง ไพร่บ้าน
 พลเมืองก็จะพลอยตายด้วยเราสิน เราชนเครื่องเมืองโตสกักวน ยังมีไต้ผอนให้ราษฎร
 เป็นสุขเลย กลับจะให้ความเคืองแค้นแก่ชาวเมืองพลอยตายด้วยเราเนไม่ควร คนทั้งปวง
 ไต้ฟ่งจួយเวาทังเน ต่างคนกลนนาตาไม่ไ้ร่องไห้รักเบนอนมาก จួយก็ลาฝ่อกอง
 ออกจากบ้านเสียงกลับเข้าเมือง

ฝ่ายหลอกกองคิดจะไ้ไร้เข้าไปคในเมืองท่าเอียง จึงส่งทหารให้แห่เป็นขบวน
 ท้พพร้อมด้วยเครื่องศัสตราวุธ หลอกกองแต่งตัวออกมาข้มาม้งกรต้าแล้วส่งทหารให้เข้าใน
 เมือง

ฝ่ายจួយนึกแตงแห่งสือ สำหรับจะแก้ตัวสำเร็จแล้วก็เดินไป ครนมาใกล้
 เเห็นทหารหลอกกองถืออาวุธ เดินมาสองข้างทางม่งคลกกลุ่มชน คึดกถลวงนั่งอยู่ช้หนึ่งสือ
 ไว้จะให้หลอกกอง

ฝ่ายหลอกกองข้มาหน้า แลเห็นจួយนั่งก้มหน้าถือหนังสือไว้ จึงรับ
 ท้หนังสือมาอ่านค้ในหนังสือเห็นว่า ข้าพเจ้าจួយเป็นหลานพระเจ้จิ้นช้ของเค้ เป็นบุตร
 ช้โช้ ตัวข้าพเจ้าช้อช้จួយ แลเมืองท่าเอียงน้ราษฎรไ้ความเคือคร้อนมาเนแล้ว
 ข้าพเจ้าบุญน้อยจะครอบครองสมบัติไปไม่ไ้ ขอถวายเมืองแก่ท่าน แต่ตัวข้าพเจ้าจะขอ

ประทานชีวิตไว้ พอได้เฝ้ารักษาศพบิดาที่ฝังนั้น ถ้าท่านโปรดเหมือนข้าพเจ้าตายแล้ว
 ได้เกิดใหม่ พระคุณหาที่สุดมิได้ท่านจงครองสมบัติไป ขอให้เหมือนพระเจ้าจิวบุนฮ่อง
 ครองอาณาประชาราษฎร์เป็นสุขได้แปดร้อยปีมีได้มภัยอันตราย หลอกกองอ่านหนังสือ
 แจงแล้วจึงว่า บุปู่ของตัวกระทำร้ายไฟรบ้านพลเมืองได้ความเดือดร้อนไปทั่วแผ่นดิน
 โทษทรงหนักอยู่กับตัวจะว่าประการใด จุหยินว่า ซึ่งปู่ข้าพเจ้ากระทำไฟรบ้านพลเมือง
 ได้ความเดือดร้อนนั้นแก้หาชีวิตไม่แล้ว พระเจ้ายชของเตชงเป็นเอาข้าพเจ้ากัเชื้อฟ่งแต่
 เตียวโกจันตัวตาย ข้าพเจ้าฟ่งได้ครองเมืองใหม่ยังมีได้มีความผิดท่านผู้เป็นแม่ทพต
 อาชญาสิทธิ์อยู่ เมื่อเห็นชีวิตข้าพเจ้าจะแก้แค้นแทนคนทั้งปวงได้ก็ทำตามแต่ใจของท่าน
 หลอกกองได้ฟังจึงคิดว่า ถ้าไม่ฆ่าจุหยินเสียนานไปจะชิงเอาราชสมบัติ จำจะฆ่าเสียให้สิ้น
 เสียนศัตรูจึงจะได้ ว่าแล้วก็สั่งหยินไปให้จับจุหยินไปฆ่าเสีย หยินไปก็ชักกระบี่ออก
 ฟันจุหยินศีรษะขาดลงกับที่

ขณะนั้นบังเกิดลมพายุให้มืดฟ้ามัวฝนเป็นหมอกไปในอากาศทั่วทิศทั้งปวง มี
 คำกลางว่าจีนสี่สองเต๋ตายไม่มีใครคิดเสียตาย ถึงเขาไซ่ตัวตายก็ไม่มีใครร้องให้ แต่จุหยิน
 ตายเกิดอัศจรรย์

ฝ่ายชาวเมืองทั้งปวงเห็นกษัตริย์เรื่องอ่องซันแซ่ไปทั้งเมืองว่า ฝ่ไ่ก้องมีสติ
 บัญญาจะได้เป็นกษัตริย์ไปหมื่นชั่ว หลอกกองเป็นเคนอุปถัมภ์ไม่มีเผ่าพันธุ์ น่าใจหาย
 ซ้ำหาบุญญามิได้ควรที่จะจับหาย หลอกกองได้ยั้งตั้งหนักโกรธ จึงสั่งทหารให้จับตัว
 ชาวเมืองห้าเอียงหญิงชายเด็กผู้ใหญ่ฆ่าเสียให้สิ้น ฝ่มแจ้งได้ฟังตกใจโศกลงจากหลังม้า
 วิ่งมาถึงหน้าหลอกกองแล้วว่าท่านจงตโทษคนเหล่านี้ไว้ก่อน เดิมฝ่ไ่ก้องเข้าเมืองชาวเมือง
 ได้เดือดร้อนประการใด แล้วให้ลดกฎหมายสามฉบับชอบใจไฟรบ้านพลเมืองทั้งปวง
 บัดนี้ท่านยังมีได้มีคุณแก่อาณาประชาราษฎร์ ฆ่าจุหยินเสียแล้วมีหน้าชาจะฆ่าคนทั้งสี่
 เมืองห้าเอียง ชาวเมืองจะได้ความเดือดร้อนหนักเห็นจะคิดการแผ่นดินภายหน้ายาก หลอ
 กกองว่าเดิมเราคิดกับหัวเมืองทั้งปวง ยกมาตีเมืองห้าเอียงได้เมืองแล้วจุหยินเป็นเจ้าเมือง
 หากไม่เราจึงฆ่าเสีย ไฟรบ้านพลเมืองกลับคืนเดียนเราจึงจะฆ่าชาวเมืองเสียด้วย ฝ่มแจ้ง
 จึงว่าเมื่อครั้งแผ่นดินหลุกงันให้ฆ่านางสาวไซ่ฟ่งไม่มีผิด จึงบังเกิดฝนแล้งไปถึงสามปี

เมื่อแก๊งแก๊งเล็กไกรธสั่งให้มาสนมเสียเหมือนกัน ครึ่งนรชาฎฐ์ทำนางบังเกิดเพลิงกินข้าว
 กล้าเสียสน ผลไม้แลอาหารก็แพง ทั้งพายใหญ่มักเอาตักกว้านร้านเรือนหักยิบทางไกลได้
 สามพันเส้น ประการหนึ่งโบราณว่าไว้ครึ่งแผ่นดินเสียตักก หึงผู้หนึ่งมีบุตรชายไปขอ
 บุตรหึงเพื่อนบ้านมาเป็นสะใภ้ ยังไม่ได้อยู่ด้วยกันบุตรชายหนีไปค้าขายยังไม่มา พอ
 สตรีผู้หนึ่งป่วยลง หึงผู้ซึ่งเป็นสะใภ้มีใจสยดซื้อปรนนิบัติแม่ผัวโดยสุจริต มีชายผู้หนึ่งอยู่
 บ้านเดียวกันเพื่อใจหึงผู้หนึ่ง ครั้นจะพูดจากเกรงแม่ผัวหึงผู้หนึ่งอยู่ จึงเอาสารหนูใส่ใน
 กระเพาะแพะต้มเข้าไปให้กับหึงผู้ป่วยจะให้กิน หึงผู้ป่วยยังไม่ทันได้กิน พอมารดา
 ชายผู้หนึ่งไปเยี่ยมใช้ หึงผู้ป่วยจึงให้หึงผู้หนึ่งยกเอากระเพาะแพะมาให้มารดาชายผู้หนึ่ง
 กินตาย ชายนั้นไปฟ้องกล่าวโทษหึงลูกสะใภ้หึงผู้ป่วยว่าแกสั่งเอายาพิษให้มารดา
 ข้าพเจ้ากิน เจ้าเมืองแลขุนนางพิจารณาไม่เป็นธรรม เอาหึงสะใภ้ผู้หาความผิดมิได้
 ไปฆ่าเสีย

ขณะนั้นเป็นฤดูร้อนเทพยดาบันทึกลงโลกเห็นตก หนาวสุดที่จะทน พระองค์
 มาฆ่าจัญห็นเสียนอกจักรวาลปรากฏถึงนี้ ทิ้งให้ฆ่าขุนนางแลราษฎรไพร่บ้านพลเมืองเสียสน
 ข้าพเจ้าเห็นไม่ชอบ เมื่อขณะพมแจ่งพุดนั้น เสียงราษฎรชาวเมืองยังว่ากล่าวอ้ออึ้งอยู่
 หลอกก้องไถยขึ้นยิ่งโกรธหนัก จึงสั่งให้หึงไปคุมทหารไปจับเผ่าพันธุ ญาติวงศ์จัญห็นฆ่าเสีย
 แปรร้อยเศษ กับให้ฆ่าขุนนางแลไพร่บ้านพลเมืองสัพพันหกร้อยคน ขนศพมากองกลาง
 ตลาดเลือกไหลนองไปคามคลองแลท่าหน ชาวบ้านนอกเมืองในเมืองห่าเฮียงมความกลัว
 ปีคประตักกว้านไม่มีผู้ใดเดินกลางถนน

ฝ่ายหลอกก้องฆ่าคนเสียถึงเพียงนี้ ก็ยังไม่หายโกรธสั่งให้ฆ่าคนเสียสนทั้งเมือง
 พมแจ่งร้องไห้เอาศรัทธาคนหนามาไว้ จึงว่ากษัตริย์แต่ก่อนถ้าฝนไม่ตกจึงแต่งเครื่อง
 บูชาเช่นเป็นที่คานบให้ฝนตก เพราะจะใคร่บำรุงอาณาประชาราษฎร์ให้ทามาหากันเป็นสุข
 แลท่านมิได้ถอยหลังหากชอบตามราชประเพณี ครั้นท่านก็จะไต่เป็นใหญ่ในราชสมบัติ
 อาณาประชาราษฎร์หมายใจเอาท่านเป็นที่พึ่ง คนทั้งปวงจะมีชีวิตสืบไปก็เพราะท่าน
 หลอกก้องได้พมแจ่งอ้อเวอนหลายครั้ง จึงสั่งให้เลิกทหารซึ่งไปฆ่าคนชาวเมืองนั้นเสีย
 แลแล้วก็เข้าไปในวังเที่ยวครอมเวียนหลวงสารพัดสิ่งของทำไว้งาม ๆ เสียคายหนัก พมแจ่ง

จึงว่าเมืองหาเอียงเป็นเมืองหลวงสมบัติจึงบริบูรณ์อยู่ดังนี้ ท่านจะชกชಾಯไม่ต้องการ
 เชิญกลับออกไปจะได้คิดอ่านต่อไปข้างหน้า หลอกก่องก็ออกจากวังกลับมาค้ายเป็นเวลา
 พลบค่ำ หลอกก่องปรึกษากับพี่เลี้ยงว่า ตัวจู่หยินกับพวกญาติพี่น้องเผ่าพันธุ์ เชื้อวงศ์กมา
 เสียสิ้น แผ่นดินเมืองหาเอียงห้ามเจ้าเมืองไม่ เราได้ตราหยกแลเครื่องสำหรับกษัตริย์
 พร้อมควรที่จะครองเมืองท่านจะเห็นประการใด พี่เลี้ยงจึงว่า บรรดาทหารทั้งปวงทำศึก
 ด้วยท่านปรารถนาจะหาความชอบ ซึ่งท่านคิดจะครองเมืองเนนทหารยินดีทุกตัวคน ด้วย
 จะได้ยศฐาศักดิ์เป็นสุข แต่ให้แต่งคนไปเฝ้า ขอดรารับส่งพระเจ้าองค์เตงมาจึงจะต้องราช
 ประเพณี ราษฎรแลหัวเมืองทั้งปวงจึงจะไม่เ็นทา

ฝ่ายหลอกก่องได้ฟังก็เห็นชอบ จึงใช้ให้ห้างเป็กไปเฝ้าพระเจ้าองค์เตงขอตรา
 รับส่งตงเป็นเจ้าเมืองหาเอียง ห้างเป็กไปถึงเมืองแพเสียเข้าไปเฝ้าพระเจ้าองค์เตงแจ้งความ
 ที่หลอกก่องให้มาทูลนสนทนทุกประการ พระเจ้าองค์เตงเห็นว่าเรากล้าส่งไป แม้นผู้ใดที่เมือง
 หาเอียงใดก่อนจะให้ผู้นั้นเป็นเจ้าเมือง ใ้ก่องเข้าเมืองได้ก่อนเหตุใดหลอกก่องจะมาขอรับ
 ส่งให้ตงตัวอีกเล่า ห้างเป็กคำนับแล้วทูลว่า หลอกก่องทำความชอบมาได้ทหารมาก ถ้า
 ใ้ตงอ่องให้หลอกก่องเป็นเจ้าเมืองหาเอียงจึงจะรักษาเมืองได้ ถึงจะใช้ไปตีเมืองใดก็จะกลัว
 สง่าหลอกก่องสน ใ้ก่องนั้นผมออ้อนนักรซึ่งจะรักษาเมืองให้ราบคาบแนมได้ ด้วยกำลัง
 ไพร่พลกันน้อย พระเจ้าองค์เตงเห็นว่า ธรรมคาโลกมีแต่ความสัตย์เป็นของอันประเสริฐ ใ้
 ส่งไว้แต่ก่อนแล้ว จะให้ส่งเสียใหม่ผิดประเพณีกษัตริย์ไปหรือ ท่านจงไปบอกหลอกก่อง
 ให้ทำตามเราสั่งแต่ก่อนเถิด ห้างเป็กก็ถวายบังคมลากลับมาเมืองหาเอียง เข้าไปหาหลอ
 ก่องๆ จึงถามว่า พระเจ้าองค์เตงสัประการใดบ้าง ห้างเป็กว่า พระเจ้าองค์เตงสัได้ออก
 ปากแต่ก่อนแล้ว ผู้ไปทูลหลังจะตงตัวเป็นเจ้าจะส่งกลับเสียแนมไม่ไ้ ข้าพเจ้าทูลเบียงบาย
 ถึงสามครั้งก็ไม่โปรดให้

หลอกก่องได้ฟังตงนนักโกรธจึงว่า พระเจ้าองค์เตงใ้เป็นเจ้าเมืองชนกเพราะเรา
 หากถึงคุณของเราไม่ กลับจะให้ผู้น้อยจึงยกรับส่งแก่มาว่า ควรที่จะคิดถึงเรารวบรวม
 ทหารไว้จึงได้มาตีเมืองหาเอียง เราเป็นชายชาญศึกไม่ควรจะไปอพระเจ้าองค์เตง จึงส่ง
 ให้พี่เลี้ยงให้หาวันฤกษ์ที่จะเปลี่ยนชื่อเสียใหม่ พี่เลี้ยงจึงว่า ซึ่งท่านจะขนเป็นเจ้าเมือง

ยุติธรรม บำรุงราษฎรเป็นเลขบริบูรณ์เหมือนนกเงี้ยวเต อยู่ใรราชสมบัติเก้าสิบปีสวรรคต
กษัตริย์ทงหาพระองค์นบบุญญาริการเสวยราชสมบัติโตมชาติกมา ไพรฟ้าซาแผ่นดินอยู่
เย็นเป็นสุข จึงเรียกวาหยกวางหงอเต กอกษัตริย์หาพระองค์ทรงอานภาพยงเก ใต้้อง
จะรักพระนามใดก็ตามเถิก

หลอกลงใต้พงจิงกกว่า เราเป็นแต่ขุนนางทำศึกมาคนนบด้วยหมเน แล้ว
มีหน้าซำมาจหยนซึ่งเป็นกษัตริย์ จึงได้สมบัติในเมืองหนอเยง ครองทจะตั้งตัวเป็นฮ่องเต
เหนยงไม่ได้ จึงพูดกยเตียวเหลียงว่า ท่านล้าตบนามกษัตริย์อองเตนเน ขอบแต่กษัตริย์
อันปราบแผ่นดินราชกาบไม่มีเสียศัตรู ตัวเรากูกวนหนงจะเป็นเจ้า ยังไม่รู้วาทวเมือง
ใหญ่ทงปวงจะอ่อนน้อมพร้อมกันหรือ ๆ จะต้องไปปราบปรามประการใด จำจะตั้งตัวในที่
เป็นแต่อองก่อน ท่านจงพรรณนามวาสนาทอองให้เราฟัง เตียวเหลียงจึงว่า กอกษัตริย์
สามพระองค์ ทงแต่เสหนงเสยงหนงจวหนง สามอองแลแฮฮอองเนแฮฮออบนบง เดิม
เป็นขุนนางอยู่ในเงี้ยวเต ๆ มอบราชสมบัติให้ซุนเต ๆ จวนจะสิ้นพระชนม์ เห็นว่าบนบง
มีความชอบ ด้วยแผ่นดินบงเกิดนาทวมไพรบ้านพลเมืองมีความลำบาก บนบงออกสำไป
เที่ยวชุกเป็นคลองน้ำให้ไหลลงทะเล นางจหนงเป็นนุกอยจหนกวนเน คนทงแผ่ดิน
สรรเสริญว่าทำไรรนาทากันได้ทงบกแลนท พระเจ้าซุนเตจึงมอบราชสมบัติให้เมินกษัตริย์
ทรงนามแฮฮออง ครอบเมืองอันอบอายุไทรอยบ สิบวงศมาตงสิบเกาพระองค์ รักษา
แผ่นดินได้สร้อยสามสิบสองปี เสยงถางนเนแฮฮออล เป็นวงศ์พระเจ้ากยเต ได้ครอบ
ราชสมบัติในเมืองลำเจา มีพระนามเสยงถางออง พระองค์สงหาศอกคืบสามนว พระกร
ซ้ายขวามเอนใหญ่ข้างละสี่เสน มีกำลังมากนเกอยในยุติธรรม หมายไทรอยบสิบวงศมา
ตงสิบเอ็ดกษัตริย์ สุตเพียงตัวอองครองสมบัติ สานเชอพระวงศ์ได้ทกรอยยสิบเกาย แต่
ตัวอองครองราชสมบัติไม่อยู่ในยุติธรรม ครองนเงินบนอองครองเมืองไสกีไม่ไปชนนเก
ตัวออง ได้เมืองชนมากกว่าตัวอองสองส่วน จึงมอบราชสมบัติให้บุตรเป็นพระเจ้าบูออง
พระเจ้าบูอองจึงยกไปตเมืองลำเจา ซึ่งเป็นเมืองหลวงจับตัวอองฆ่าเสีย พระเจ้าบูออง
ได้เสวยราชสมบัติพระชนม์ได้เก้าสิบสามปี สิบวงศมาสามสิบหกชว ครอบเมืองตามลำตบ
มา ได้แปดร้อยหกสิบเจ็ดปี กษัตริย์ทงสามนเกบุญญาริการ ใต้้องจทรานเถิก หลอ

ก่องจึงว่า สามอ่องกแจงแล้ว ต่อดลงไปจะมีกษัตริย์องค์ใดบ้างท่านจงเล่าให้เราฟังอีก
 เทียวเหลียงจึงว่า ถักกษัตริย์สามอ่องมา แผ่นดินเดียตกกนมเมืองใหญ่ห้าเมือง คือหัวน
 เก่งครองเมืองเจหนง เสียงก่งครองเมืองซงหนง บูอองครองเมืองจหนง บูเก่งครอง
 เมืองจหนง จงก่งครองเมืองฉือหนง หงอ่าก่าแซมแซงทงหาองค์เทียวปราบได้ทุกทิศ
 นามทงนสัดแต่ใต้อ่องจะชอบพระทัย หลอกก่องจึงว่า นามพระเจ้าบูอ่องต้องใจด้วยได้ทำ
 ศกมา นามหงอ่าก่าแซมแซงในการสงครามต้องนามอยู่แล้ว แต่ทว่าเราเกิดในเมือง
 ฉือ ยกทัพมาแต่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ได้สำเร็จราชการตะวันตกเอานามผสมกนทง
 สชื่อ ท่านจงแต่งกฎหมายแจกไปให้ทว่า นามเราคือพระเจ้าไซฉือป้ออ่อง

พมแจงไต่ฟังลุดอกออกมาว่า นามอ่องกแจงแล้ว แต่บ้านเขอไทยกเสีย ด้วย
 คำโบราณว่าไวควบา คือป่าใหญ่ไม่พินหาบ เสียวบา คือบ้านน้อยไม่พินสามบ ใต้อ่องอย่า
 ฟิงคา เทียวเหลียงซงจะเอานามบาตงเนาพเจ้าหาชอบไม่ หลอกก่องจึงว่า หงอ่าแต่ละ
 องค์ได้ครองราชสมบัติคยาามา ซึ่งท่านว่าองค์ใดไม่พินสามบห้ามมอยหรือ แลเราทำ
 การมาครงนุกเหมือนหงอป่า นามอั่นเราชอบใจมิใช่เคียวเหลียงจะขนตง เขาว่าให้เรา
 ตามแต่จะเลือก ท่านอย่าคิดเตียนเคียวเหลียงเลย พมแจงไต่ฟังตงนุกกมทเนาเงอยู่ มิได้
 พุกประการใด แล้วยอออกไปอยู่นอกถมแล ฉือป้ออ่องให้บาเหนงแก่เคียวเหลียง แล
 จึงคิดว่าเมืองฉือหนงเมืองซาแต่เกาเมือง จะเอาเมืองแพเสียเป็นเมืองหลวง จ่าจะคิดให้
 ไปอ่องงเตไปอยู่เมืองบจิว แต่วนเราไม่ตอรบสงไฟอ่องงเต แลแล้วสิงไหทหารเข้าไป
 ตรวจตุรพิสัยแสงตงของในท้องพระคลัง คนซึ่งไปตามผู้รักษาได้ความกลับมาแจ้งว่า ทหาร
 ไฟก่องเข้าเมืองไคก่อนเก็บเอาทรัพย์สินของไปสิ้น ฉือป้ออ่องจึงตามพมแจงว่า ทหารเรา
 มาทำศึกกรงนเห็นคเห็นอยนุก เราจะไต่ทรัพย์สินทองทไทเนมาแจกนายทัพนายกองทง
 ปวง พมแจงจึงว่า สิ่งของในเมืองห้าเอียงนบริบูรณ์ ไฟก่องเข้าเมืองไคเห็นจะรวบรวม
 ไว้ ขอท่านให้หาไฟก่องมาถามคูกักจงจะรู้ ฉือป้ออ่องจึงสั่งให้ไปหาตัวไฟก่อง ณ ค่าย
 ป่าเสียง เทียวเหลียงรู้ความ จึงกระซิบบอกแก่คนสนิทให้รีบไปบอกไฟก่องให้มาแก้ตัว
 ตามสั่งทุกประการ คนใช้รีบไปถึงบอกไฟก่องว่า ฉือป้ออ่องให้หาตัวท่านไปถามด้วย
 ทรัพย์สินของ ให้ท่านบอกว่าไม่รู้ เทียวเหลียงรู้อยู่

ขณะนั้นคนใช้พระเจ้าไซ่หม้อป้าอ่องไปถึงค่ายป่าเสียง บอกไม้ก่องว่า พระเจ้า
 ไซ่หม้อป้าอ่องให้หา ไม้ก่องมารับมาหาหม้อป้าอ่อง หม้อป้าอ่องจึงถามไม้ก่องว่า ท่านเข้า
 เมืองไต่ก่อนทรัพย์สินสมบัติในคลังท่านรู้อวมเท่าใด ไม้ก่องจึงว่า ข้าพเจ้าแรกเข้าเมืองก็มีได้
 ตรวจสอบของ กลับออกไปอยู่ป่าเสียง แต่เที่ยวเหลือยงเข้าใจอยู่ ท่านจงตามเที่ยวเหลือยง
 เห็นจะรู้การในท้องพระคลัง หม้อป้าอ่องจึงถามเที่ยวเหลือยงว่า การท่งท่านแจ้งอยู่ เหตุ
 ไต่จึงไม่บอกเราแต่แรกให้ต้องตามไม้ก่องเล่า เที่ยวเหลือยงจึงว่า ไต่อ่องยังไม่ตาม
 ข้าพเจ้า ครนจะบอกกลัวจะเป็นคนสอดพลอ แล้วข้าพเจ้าคิดจะคุใจไม้ก่องว่า ไต่อ่องให้
 หาจะมาหรือไม๊ แลสิ่งของในเมืองหาเอียงสืบมาหลายพระองค์เมืองไต่ไม่มีเสมอ
 เมอพระเจ้าจันชชองเต้เห่ทำกำแพงปลุกตำหนักปราบเขาหลี่สาร สันทรัพย์สินประมาณกึ่งหนึ่ง
 เมอฝังศพพระเจ้าจันชชองเต้เนน เลือกสรรเอาทรัพย์สินของลงกองเป็นเครื่องประดับจะ
 นับมิได้ เขาไฮไต่ครองเมืองทำอันตรายเสียบ้าง ทรัพย์สินจ้หมดไป หม้อป้าอ่องนิ่งนึกอยู่
 ครู่หนึ่ง แล้วถามพิมพ์แจ้งว่า แก้วแหวนเงินทองของซึ่งฝังไว้กับศพ จะขุดเอามาแจกทหาร
 ท่านจะเห็นประการไต่ พิมพ์แจ้งจึงว่า ของฝังไว้กับศพก็จะมีสิ่งน้อย ที่ไหนจะเอาเงิน
 ทองไปใส่ไว้มาก เที่ยวเหลือยงไต่ฟังหัวเราะ แล้วพูดกับพิมพ์แจ้งทำเป็นสรรเสริญเรียกว่า
 กุนชื้อ คืออาจารย์ ว่าท่านไม่รู้หรือแต่ที่ฝังศพพระเจ้าจันชชองเต้ไต่โลกถึงเข้กวาสามศอก
 หกนิ้ว กว้างแก้วสืบเส้นแล้วเอาแก้วประดับเป็นดวงจาว เทปรอทองเป็นแม่เ็นารอบแล้ว
 เอาเงินทองมากองไว้รอบศพ จัดแก้วประดับเป็นฉากไว้ทุกอย่าง แสงแก้วสว่างดุจแสง
 ไฟแลโคม ริมหินนเอาสิ่งของซึ่งตีมาไต่ท่งหกเมือง คือแก้วแหวนลูกหินแดงเลือก
 สรรรายรอบพระศพไว้ทุกสิ่ง แล้วฝังผู้หญิงเป็นลงไว้ด้วยหลายร้อยคน ทำให้ท่านจึงว่า
 ที่ศพนมทรัพย์สินน้อย หม้อป้าอ่องไต่ฟังก็คิดใจจะให้ไปขุดศพพระเจ้าจันชชองเต้ พิมพ์แจ้งจึง
 ว่าประเพณีศพภักขตรีฝังลงไว้ไม่มีผู้ใดขุด ถ้าไต่อ่องจะเอาทรัพย์สินนั้นจะมีความนินทาเป็น
 มลทินอยู่หาประโยชน์ไม่ ครนนี้ไต่อ่องไต่ครองราชสมบัติใหม่จะมาให้คนตีเตียนไม่ควร
 ข้าพเจ้าเห็นว่าที่ฝังศพจะเป็นรอยขุดกว้างขวางอยู่ แม้นผู้ไต่รู้จะว่าริบเอาทรัพย์สินของศพ
 มาไว้ เหมือนท่าตายช้อชวักกลปาวสาน

พระเจ้ามอป่าอ่องจึงว่า พระเจ้าจันเชชของเติกกระทำชั่ว จันเชชจะเวียนวิซาค
 จับมาจำไว้ แล้วให้เผาตัวรับแต่โบราณเสียเป็นอันมาก โจรร้ายกวางจุกคนไม่มีความผิดแล้ว
 ไปตีหัวเมืองเก็บทรัพย์สินของมา กระทำให้ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินได้ความแค้นเคืองนัก ตัว
 เราก่ผลัดจากเมืองมอได้ความเวทนามโทษยิ่งกว่าตัวของอีก ถึงเรามารู้หยินเส้นทางเซอวงศ์
 ก็ยังไม่หายแค้นจะเอาโทษศพด้วย ชอบแต่จะให้ชุกศพจนมาฝ่าหีบประจานไว้ แม้นได้
 ทรัพย์สินของเหมือนเที่ยวเหลือยงว่าเราจะไม่เอาไว้ จะแจกทหารแลจะได้แจ้งเท็จจริงของ
 เที่ยวเหลือยง แล้วพระเจ้ามอป่าอ่องเสด็จไป ณ เขาตลสากรกับทหารสิบหมื่น ครั้นถึง
 จึงเห็นคนไม่งามเป็นแถวโบราณชิตมีเขาใหญ่แบนเช่นรอบพันราบเสมอ ถ้าจะควมผาแดนก็
 เป็นเทือกกุสนาม มทงห้วยธารแลถ่านานอน แม่นมิงกรจะเข้าอาศัยก็โตสักพันตัว จัน
 ทางจะเดินเข้าไปคังเทพนิมิต สีลาตาคเป็นเสถาสลักเป็นรูปสัตว์ต่าง ๆ เอวทองหล่อเป็น
 รูปขุนนางทงไว้ทงชายขวา ประตูก้าด้วยศิลาเหมือนจะท้าวไว้ให้ไต่ร้อยพันบั้งทงตำหนัก
 ริมเขา พระเจ้ามอป่าอ่องเสด็จเข้าประทับอยู่เห็นเป็นชนเชิงงามยิ่งนัก จึงสั่งให้ไพร่พล
 ทงปวงไปชุกศพ นายทหารกัษบรพลเข้าไปถึงกันชุกเสียงเอ็กเกรกออง ผงกลตลอบชน
 ไปบนอากาศ แต่บรรคาสत्वทงปวงกัษนตกใจ ทหารชุกลงไปสามวันสิ้นพันบนแล้วหา
 เห็นเทผงศพออยู่ไม่ พระเจ้ามอป่าอ่องจึงสั่งให้บารวรองว่า ภาผู้ใคร่ชุกศพพระเจ้าจันเช
 ชองแต่อยู่ตรงไหนเราจะให้บำเหน็จรางวัล

ขณะนั้นหยินไปตามเสด็จไปอยู่ที่นั่นด้วย รัยว่าข้าพเจ้าได้คุมคนมาทำการคาน
 หนึ่ง พระเจ้ามอป่าอ่องได้ฟังอันนั้นก็ จึงสั่งหยินไปให้คุมไพร่ไปชุก หยินไปคุมทหาร
 ชุกลงไปยังาวได้สิบห้าวาสองศอกกับ ถึงเจ็ดวาสามศอกหกนิ้วจึงเห็นสำคัญแน่ ชุกลงไป
 ออกลิกลสามศอกกับหกนิ้วบนแผ่นศิลาลาคับ ไว้ชนในกำแพงประตูพนเศลาทงสน บานประตู
 บัคมีคอยู่หยินไปให้คนบนกำแพงขึ้นไป เห็นมิงกรศิลาสองตัวศรชะชนตัวหนึ่งลงตัวหนึ่ง
 กลอนประตูเห็นแบคไม่ได้เอาก้อนเหล็กใหญ่ค้แตกออก กลอนตกลงประตูแบคออกจึงพา
 กันเข้าไปในกำแพง เห็นถนนใหญ่มีกำแพงแก้วสองข้างทาง ทำด้วยศิลาขาวยาว
 ยี่สิบเส้นตรงประตูศพออยู่ จึงแบคประตูออกเห็นตำหนักนงตำหนักนอนตำหนักเส้นตามฤดู
 ทงสาม แล้วมีตึกใหญ่สามตึก ๆ น้อยหกตึก หน้าตำหนักตรงศพนอนเอาเงินทองกองไว้

หกสิบหมื่นกำลังมีของวิเศษถึงร้อยยี่สิบสี่ พระเจ้าผอ้อป้อองให้ขนกันเข้าไว้ในคลัง แล้ว
ส่งให้มาหีบใส่ศพพระเจ้าจันชองเต หย่นไปจึงทศทหาเวาหีบศิลาข้างในไว้ศพ ที่กลาง
นวมธนูเหล็กยนต์แลลูกขลุบใส่กินเต่า ถ้าผู้ใดทำให้เบคออกไถจะลงเขลขบนั้นจะแตก
ระเบกลูกศิลาที่กองไว้จะถูกผูกนลมหาย อย่าทำให้อันตรายเลย เอาดินถมทับศพเสีย
ดีกว่า

พระเจ้าผอ้อป้อองได้ฟังเห็นชอบ จึงส่งให้กรมศพไว้ตั้งเท่า เส็ดจึงกลับมาเห็น
ท่าหนักอาปรังจึง จึงว่าพระเจ้าจันชองเตเอาทรัพย์สมบัติมาทำกำหนดแก่ตัวกำแพงเป็น
อันมาก ไพรบ้านพลเมืองได้ความเดือดร้อน บัดนี้เราได้สมบัติไม่ควรจะเอาของชั่วไว้
จึงสั่งให้เขากำหนดอาปรังเสียแล้วเส็ดจึงเข้าอยู่ในวัง ทหารก็เอาไฟเผากำหนดใหม่ตาม
บ้านแลป่าสามเดือนจึงสิ้นแสงเพลิง ทั้งแต่พระเจ้าผอ้อป้อองชุกศพแต่เผาที่กำหนด
ราษฎรตกใจทั้งเมืองชวนกันพศนเณทาทกตัวคน

ฝ่ายบรรดาหัวเมืองทั้งปวงซึ่งมาในกองทัพ ครั้นพระเจ้าผอ้อป้อองได้ครอง
เมืองหาเอียงแล้ว ต่างคนก็คิดจะกลับคืนไปอยู่บ้านเมือง จึงชวนกันเข้าไปหาพมแจ้งว่า
ข้าพเจ้าทงนมาทงอยู่ช้านาน พระเจ้าผอ้อป้อองยังไม่มรับส่ง ภายหลังบ้านเมืองจะเป็น
ประการใดก็ไม่แจ้ง จะขอสดบัญญัติกำหนดเป็นทัพ พมแจ้งจึงว่าท่านมานานแล้วก็คอยจะ
ช่วยทูลให้ พมแจ้งจึงพากันทงนเขาไปเฝ้าพระเจ้าผอ้อป้อองทูลว่า แต่บรรดาหัวเมือง
ทั้งปวงตามเส็ดจึงช่วยปราบบ้านเมือง จนได้เมืองหาเอียงก็เป็นความชอบอยู่ บัดนี้การศึก
ว่างแล้วจึงพระราชทานบำเหน็จรางวัลสศกติดตามความชอบ จะได้กลับไปรักษาบ้านเมือง
พระเจ้าผอ้อป้อองจึงว่า หัวเมืองเหล่านี้สศกตามเรามาจนเส็ดจึงท เราจะชูปเสียงให้สม
ความชอบ แล้วทงนแก่พมแจ้งว่า เติมไผ่เอองงเตตรสสงมา ถ้าผู้ใดเข้าเมืองก่อนจะให้
เป็นเจ้า บัดนี้เฝ้ากองเข้าเมืองได้ก่อนเราซึ่งเข้าเมืองไว้ ควรจะให้เขาเป็นเจ้าเมืองอัน
ใหญ่ด้วยความชอบเฝ้ากองมากกว่าคนทั้งปวง เมืองใดจะสมกับความชอบเฝ้ากองมากกว่า
คนทั้งปวง พมแจ้งได้ฟังขบเข้าไปเฝ้าพระเจ้าผอ้อป้อองแล้วบอกกว่า ชุกเตคือเมือง
ไปทงนผู้ใดเป็นโทษแล้วส่งไป ด้วยหนทางนเฝ้ากองนทงนไปมายาก แล้วสั่งให้เจียงหัว
ตงอสูมาทงนสามนายให้เป็นสามจันเออง อยู่บองกันเส็ดทศานเฝ้าทางเมืองไปตงต่อแดนเมือง

หาเอียง ถึงเจ้าเมืองไปตั้งจะคิดทำอันตรายประการใดก็มาได้แต่ทางเดียว แล้วกลับพูด
 ด้วยเสียงอันกังจะให้ขุนนางแลหัวเมืองทงปวงได้ยิน ซึ่งพระองค์จะขลุบเลี้ยงไผ่ก่องขอให้
 เป็นชนน้อองครองเมืองไปตั้ง ด้วยเมืองใหญ่กว้างเท่าเมืองหาเอียงจึงจะสมกับความสุข
 ไผ่ก่อง

พระเจ้าม้อป้อองได้ฟังเห็นชอบ จึงทรงพมแจ่งเป็นเซ่งเสียวอาฮู สั่งให้
 จัตบรรดาพมความสุขตามตำแหน่ง พมแจ่งออกมาปรึกษาขุนนางพร้อมกันว่า ไผ่ก่อง
 มีพลถึงสิบหมื่นสมทบแล้วแยกทัพมาทางตะวันตกได้เมืองหาเอียง ควรจะให้เป็นชนน้ออง
 ครองเมืองไปตั้งมีเมืองขนิยสิบเอ็ดเมือง ก็ไปจงดล้วยกเป็นคนเดิมแต่แรกคิดทำสงคราม
 จนเสร็จศึกให้กไบเป็นอาฮูเบ๊ จงดล้วยเป็นโจฮูเบ๊ขุนนางผู้ใหญ่ได้บังคับนายทหารมา
 ชายชวาด้วย ควบเม้อฮยนิมหทหารแปดพันห้าศกมชยหลายครั้ง ให้ควนฉงเป็นไต
 เจียงกุนขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายพลเรือน อีฮยนิเบนอันเจียนไตเจียงกุนขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร
 หงอจุกนอองฮองเฮาสวมครเขามหาศกมมีความสุขหลายครั้ง ตั้งให้เป็นชูเจียงกุนรองผู้ใหญ่
 ในพลเรือน หยนิไปเป็นแกนตมผมอเซมเซ่งไตให้ไปเป็นแม่ทัพทำการศกมชยหลายครั้ง
 การส่งโคบงนกไช่หยนิไป ให้เบมเกววงอองเจ้าเมืองหลกหะมีเมืองขนิยสิบห้าเมือง เจียง
 ทำตงอสมาทหะงสามนายพาทหารยสิบหมื่นมาสามภกค หงความสุขคตแดการศกมชยหัวหญ
 ูทางแกนเมืองหาเอียง ตั้งเจียงหาเวมหญิงอองเจ้าเมืองหอยิว มีเมืองขนิยสามสิบเอ็ด
 เมืองอยู่ถ่านตะวันตกศนทาง ตั้งอเป็นเอกอองเจ้าเมืองเล็กเอียง มีเมืองขนิยสามสิบเอ็ด
 อยู่ถ่านขนกลาง สมานหินเป็นไตอองไปกินเมืองเกาหนอ มีเมืองขนิยสิบแปดเมืองเป็นถ่าน
 ขนนอก เตงก้งยงคิมความสุขครั้งไปช่วยเมืองเตียว ตั้งให้เตงก้งยงคิมเป็นโจเจียงกุนขุนนาง
 ในตำแหน่งนายทหารชายชวาซึ่งบรรดามมีความสุข ตั้งเซ่งเอียงเป็นหลกเอียงอองกิน
 เมืองหลกเอียงมีเมืองขนิยสิบสองเมือง สุมางงเป็นชนน้อองกินเมืองหือโตมเมืองขนิยสามสิบ
 สองเมือง จงหงอเป็นหลกก้งออง หงอเป็งเป็นแห่งสนออง เตียนอันเป็นเจียวปถออง ูย
 ป่าเป็นเซ่งงูยอองกินเมืองเปงเอียง เตียวหยเป็นเซ่งช่นออง จงกูเป็นเอียนออง เตียว
 ฮักเป่าเป็นเตียวออง ทนอเป็นเปกเตียวออง เจียนก้งเป็นเซ่งเจื่อง เตียนยกเป็นเตงเจื่อง
 เตียวเซียงเป็นชนน้ออง คินเตงเป็นหลกเอียง เตียนเอันเป็นเจียวเจื่อง เตียนเซ่งเป็น

เจียนเตียวอ่อง หางจิงเป็นเกาตังอ่อง หางเจ็งเป็นซุงเซงกุน หางหงวนเป็นแอนเซงกุน
หางเป็กเป็นเซียวจู่เหลง เลงจูไคเป็นชอเป เลาจุนเป็นอาเจียงกุน ทินแมงเป็นเตโอย
หนเสงเป็นจอกกนเหง บูเซียบเป็นอวกนเหง ฮันสนเป็นจิบเก็กกนเหง จักเสจรแล้วพมแจงก
พาขุนนางเข้าไปทูลตามบัญญัติซึ่งแต่งตง

พระเจ้าโชผอป่าอ่อง ไคฟงซึ่งตงขุนนางมีความยินดีนัก จึงให้เจ้าพนักงาน
จัดโต๊ะมาเลี้ยงแต่บรรดานายทหาร แล้วให้แจกกฎหมายไปจ้งทุก ๆ เมือง

ฝ่ายทหารข้างไผ่ก่อง ไคยีนพระเจ้าผอป่าอ่องตงให้ไผ่ก่องเป็นฮันอ่องเป็กิน
เมืองโปตัง จึงว่าหนทางจะไปหนักแสนยาก ชะรอยอบายพมแจงคิดให้ผอป่าอ่องเป็น
มันคง จึงหาทำตามพระเจ้าเจตสังไม่ เราคิดพร้อมใจกันรบกับผอป่าอ่องให้จนแพ้แล
ชนะเสียก่อนจะศึกว่า ไม่ยอมไปตายในเมืองโปตังแล้ว หัวไคยีนจ้งร้องว่าท่านทังป่วงพุก
ในชอบออยู่ เราจะเป็นที่พหุหนเข้าไปจับตัวพระเจ้าผอป่าอ่อง

ฝ่ายฮันอ่อง ไคยีนตงหนักมีความโกรธหนักจึงว่า ผอป่าอ่องไม่ทำตามรับสั่ง
พระเจ้าเจตเต ให้เราไปอยู่เมืองโปตังหนทางแสนกันดาร ผู้ใดตกเข้าไปเหมือนอยู่ในเรือ
ตรจะกลบออกมายากนัก เทียวเหลียงจึงว่าเมืองโปตังนั้น จะลำบากแต่ทางเดินคงจะได้
กลบคืนมา บัดนี้เราเป็นผอเอยแต่ผอป่าอ่องผู้เดียวมิใช่จะไปนอนตายอยู่ เหมือนเมื่อ
ครั้งเมื่อเสงทังอ่องก็ได้ยากลำบากก่อน ภายหลังจึงจะสำเร็จความปรารถนา ขอท่านจ้ง
ไปอยู่เมืองโปตังเถิด จะได้ไพร่พลหัวเมืองชนสี่สิบเอ็ดเมือง เข้าเป็นชบวนทัพกลับมาตี
พวกเจียงห้าทำศึกให้ถึงเมืองหลวง ประการหนึ่งเมืองโปตังมีภูเขาหลายชันชองทางก็เดิน
ยาก ถึงเมืองผอจะมีทหารสกรอยหมื่นจะไปทำอันตรายก็ไม่ได้ ซึ่งผอป่าอ่องให้ท่าน
ไปเมืองโปตังนั้นเขาพเจียนสินก ด้วยจะได้จัดแจงบำรุงราษฎรให้ได้ความสุขผุกทหาร
แก่แก่นผอป่าอ่องให้จ้งได้ ถ้าจะคิดรวาเรอยู่ ณ เมืองหาเอียงเห็นจะตายด้วยความคิดพม
แจงเป็นมันคง ข้าพเจ้าพเคาระห์ทุกครั้งผอป่าอ่องตงตวงนแบบเจ้าจัดแจงทหารไว้พร้อม
เห็นท่าจะสู้ยังไม่ได้จ้งจะไปตงเป็นกษัตริย์บาง

ฮันอ่องไคฟงเทียวเหลียงแจงข้อความก็ชอบใจ ลูกชนก้านบแล้ววี่ ท่านแจง
ความแก่เขาพเจาทงนอุปมาเหมือนปลุกคนหลับให้ตื่นเขาพเจ้าชอบใจนัก พลเสงจ้งพุกว่า

ถ้าได้อ่องไปอยู่เมืองโปตังจะมีความดีสามประการ คือไม่ให้ผู้ใคร่หาหนทางเมืองโปตัง
 ประการหนึ่ง จะได้ฝึกทหารให้ชำนาญในการศึกก็ไม่มีใครรู้ประการหนึ่ง แม้นได้อ่อง
 เกลยกล้อมผู้คน ได้มาก กัดบ่ยกมาตีเมืองหาเอียงทหารจะเต็มใจชนทุกคน ด้วยรพล
 เป็นชาวซัวตงฝ่ายตะวันออกจะใคร่มาบ้าน ซึ่งน่าใจได้อ่องจะใคร่อยู่เมืองหาเอียง เพราะ
 เห็นว่าฉ้อป้าอ่องจะไปอยู่เมืองแพเสีย ข้าพเจ้าเห็นโทษร้ายอยู่สองประการ ประการหนึ่ง
 เมืองหาเอียงใกล้กับเมืองงุ่ยเมืองฮัน ถ้าจะคิดการสงครามแก่กัน ไปเกลยกล้อมหัวเมือง
 รวบรวมทหารฝึกหัดเห็นเมืองฮันเมืองงุ่ยจะไปแจ้งความแก่ฉ้อป้าอ่อง ท่านจะทำสิ่งใด
 เห็นจะไม่สันทะ ประการหนึ่งทหารเราน้อยฉ้อป้าอ่องมีทหารมากใกล้กันนัก เกิดอก
 ทหารเรามีความกลัวจะกัดบ่ทหารออบรวหนีไปเข้าด้วยฉ้อป้าอ่องเห็นจะเสียที ขอให้ได้อ่อง
 อ่องออกใจไปกินผักเมืองโปตังแทนไปข้างหน้าจะได้คิดการใหญ่ ข้าเองได้ฟังหลังเสงว่า
 มีความยินดีนักก็เตรียมการที่จะไปอยู่เมืองโปตัง

ฝ่ายผมแจ้งกลบตรกตรองทุกคิดขึ้นได้ว่า ข้าเองเป็นขันนขาเพลิงเมืองโปตัง
 นนเป็นเททอง จะให้ข้าเองไปอยู่เมืองโปตังเหมือนหนงเอาไฟไปสู่มทอง ๆ จะสุกขึ้น จ้า
 จะทูลให้คิดการเสียใหม่ ผมแจ้งเข้าไปทูลพระเจ้าฉ้อป้าอ่องว่า ซึ่งตั้งไฟก่องเป็นขันอ่อง
 นั้นเห็นขันอ่องจะหือใจ แต่บรรดาทหารขันอ่องเป็นชาวเมืองซัวตง ก็ถือโทษว่าท่าน
 เสียสหาย ไม่ให้ขันอ่องอยู่เมืองหาเอียง ถ้าแต่ท่านไม่คิดการปรายปรามให้ราบคาบลงเสีย
 นานไปเมื่อหน้าจะทำซาก พระเจ้าฉ้อป้าอ่องจึงว่า ตราคงของเราให้แล้วจะคิดการ
 ออย่างไร ไปอีกเล่า ผมแจ้งจึงว่าพรงนแต่บรรดาหัวเมืองทงป่วงเข้ามาเผาแล้วมีรับสั่งตาม
 ข้าเองว่า เราตงให้ท่าน ไปกินเมืองโปตังจะยอมไปหรือไม่ แม้นขันอ่องรับจะไปก็เห็น
 น่าใจว่าจะป็นศัตรู ถูกรบว่าจะอยู่ก็โทษถึงตายโดยข้อขตรบสั่ง แม้นพระองค์เชื่อ
 ข้าพเจ้าจงฆ่าขันอ่องเสียจึงจะไม่มีเสียศัตรูต่อไป

พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ฟังก็มีความยินดี ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าขันอ่องก็เข้าไปเฝ้า
 ถ้านับฉ้อป้าอ่องตามธรรมเนียม พระเจ้าฉ้อป้าอ่องจึงตรัสถามขันอ่องว่า เราตงให้ไป
 กินเมืองโปตังท่านจะยอมไปหรือไม่ ข้าเองทูลว่า ข้าพเจ้าทำราชการอยู่ในแผ่นดินกิน
 เบี้ยหวัด ชีวิตข้าพเจ้าก็อยู่ในเงื้อมมือได้อ่อง ตัวข้าพเจ้าเปรียบเหมือนม้าที่พระองค์ขี่ ถ้าตี

เรื่อง ชิดกกไข่สน

ลงไปเมื่อใดก็จะควบไปเมื่อไหน ถ้าซึกบังเหียนไว้มานหรือจะไปจากที่ พระเจ้ามือ
 ป่าอ่องได้ฟังชอบพระทัยนัก ซึ่งก็คิดกับพมแจ่งไว้ไม่ว่าจะทำอย่างไร จึงว่าท่านพุด
 ทงนเพราะรักเราโดยสุจริต ชนอ่องก็กำนับลากลับไปค่าย เตียวเหลียงตามมาจึงบอก
 ชนอ่องว่าวนหนท่านเข้าไปเฝ้า พระเจ้ามือป่าอ่องถามโดยอุบายแก้งจะเอาผิดท่านรู้หรือ
 ไม่ ถ้าท่านทูลไปตามตรงเห็นจะมีโทษถึงสิ้นชีวิต นบูนุหนักหนวดคงเพยจาดลใจให้
 ท่านทูลความคิด พระเจ้ามือป่าอ่องจึงไม่ทำอันตรายได้ ชนอ่องได้ฟังก็ตกใจจึงว่า เรา
 อยู่กันเห็นจะไม่พินอันตราย ท่านมีอุบายประการใดบ้างจึงจะแก้ตัวได้ เตียวเหลียง
 จึงว่าข้าพเจ้าจะไปติดกับห้างเป็กกันแฉงให้พมแจ่งไปเมืองแพเสีย ท่านจึงจะได้ไปเมือง
 ไปตัง ท่านจงรวบรวมทรัพย์สินของเลทหารทั้งปวงไว้ให้พร้อม ถ้ามือป่าอ่องอนุญาต
 เมื่อใดจงรีบไปโดยเร็ว ครั้นพูดกันแล้ว เตียวเหลียงก็กำนับลาชนอ่องไปหาห้างเป็กกับ
 กันแฉง ครั้นถึงจึงบอกว่า บัดนี้พมแจ่งคิดทำร้ายชนอ่อง ๆ จะไปเมืองไปตังกี้ยังไม่ได้
 ท่านทั้งสองช่วยแก้ไขชนอ่องจึงจะรอดตาย ถ้าชนอ่องไปได้หาไปภายหน้าคงจะไม่ลืม
 คุณท่าน ห้างเป็กจึงว่า เราก็รักชนอ่องจะแก้ไข กันแฉงกระซิบพูดกับเตียวเหลียงว่า
 จำจะหาอุบายให้พระเจ้ามือป่าอ่องใช้พมแจ่งไปจับแจ่งเมืองแพเสีย แล้วจะว่าด้วยสิ่งของ
 จ่ายกองทัพ ถ้าได้ทีจะทูลให้มือรบสังฆ์ชนอ่องไปเมืองไปตัง ถึงใจของเราก็เห็นว่า
 ชนอ่องมีบุญหมายจะฝากตัว เตียวเหลียงจึงว่าถ้าชนอ่องไปได้เหมือนท่านพุด ข้าพเจ้าจะ
 ไปส่งจึงจะกลับมามาหาท่าน ว่าแล้วกำนับลา มา ณ ค่าย

ฝ่ายพระเจ้ามือป่าอ่องตรองการว่า เราคงหัวเมืองทั้งปวงชนไว้หมายจะไปอยู่
 เมืองแพเสีย ให้ห้างเป็กพูดไปว่ากล่าวพระเจ้าเจ้งเต็กหาไปไม่ จำจะให้คนมีสติปัญญา
 ไปว่ากล่าวอีกสักครั้งหนึ่ง ถ้าไม่ไปเมืองบั้นเจิวเห็นจะต้องกำจัดเสีย คิดแล้วเสด็จออก
 สั่งให้ขุนนางทั้งปวงเข้ามาเฝ้าปรึกษาว่าวงเตมโตเมตตามแก่เรา ครั้นจะไปตังกี้เมืองแพเสีย
 เป็นเมืองหลวง ก็ยังหาเสด็จไปจากเมืองไม่ ท่านทั้งปวงจะคิดประการใด กันแฉงเห็น
 ได้ทีจึงทูลว่า อันห้องฟามพระบาทยศสองโลกแก่ดวงเตียว เมื่อยามร้อนยังร้อน ถ้าบั้น
 สองกววงเข้าอาณาประชาราษฎร์หรือจะทนได้ ซึ่งจะมีกษัตริย์สองพระองค์คนแหม่ศกด้วยราช
 ประเพณี ขอให้ออกรี้ใช้คนที่มีสติปัญญา ดูจหน่งพมแจ่งกับทหารที่เข้มแข็งสักสองคน ไป

พูดเล่าโลมพระเจ้าเต้เซียวเสด็จไปอยู่เมืองบันเจิวเห็นพอจะเป็นสุข คนท่งปวงก็จะไม่นินทา
พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงตรัสว่า ท่านเพ่งท่งนเหมือนเงาแก่แต่ยงตรกตรองหาผู้ที่จะไปอยู่
ตรัสแล้วจึงปรึกษาพมแจ่งว่า ไม่เห็นผู้ใดที่จะมีเขบคายเหมือนท่าน ซึ่งจะอุปายให้
พระเจ้าเต้ไปอยู่เมืองบันเจิว เห็นแต่ท่านผู้เดียวจงอาสาไปให้สำเร็จธุระของเรา กับจะ
ให้ควนฉื่อหยินไปช่วยกันแจกแจงบ้านเมืองให้สมควรถที่เราจะไปอยู่ พมแจ่งได้ฟังก็ไม่
อาจที่จะทักทวนใดจึงว่า ซึ่งข้าพเจ้าจะไปครั้งนี้ความลอบอยู่สามประการจะทูลไว้ให้ทราบ
ประการหนึ่งถึงข้าพเจ้าทำการเมืองแพเสียเสร็จแล้ว ใต้ต้องอย่าเพิ่งยกไปจากเมืองหลวง
ควนเมืองหาเอียงเป็นทหวเมืองท่งปวงประชุมพร้อมกัน ขอขบขณฑเสมากวางขวางถึงพัน
โยชน์ ถ้าพระองค์จะให้เจริญในสิริราชสมบัติขยายวงจรงค์คอยทำข้าพเจ้าก่อน อนึ่งยังสน
เป็นคนเต็มปัญญาแต่ยงหาใดตั้งแตงชนไม่ ขอให้เลี้ยงสนสนนเป็นขนนางผู้ใหญ่ ถ้าพระองค์
จะไม่เลี้ยงก็ให้จับฆ่าเสีย ถ้าละไว้เห็นสนสนนจะไปอยู่เมืองอนภายหลังจะเป็นเสียนศตรู
ประการหนึ่งสนนเอองก็อย่าให้ไปอยู่เมืองไปต่ง จงเอาไว้ในเมืองหาเอียงคอยทำข้าพเจ้ากลับ
มาก่อน ความสามประการแจ้งกำหนดไว้อย่าลืมนคำข้าพเจ้าเสีย พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงว่า
ขอความของท่านซึ่งกล่าวนี้เราจะตรองไว้ในใจ ท่านจงเร่งไปโดยเร็วเถิด พมแจ่งควน
ฉื่อหยินก็คำนับลาไป ณ เมืองแพเสีย อยู่วันหนึ่งพระเจ้าฉื่อป้าอ่องออกขุนนาง คั้นแ่ง
เขาไปเผ่าถายหนึ่งสี่พระเจ้าฉื่อป้าอ่องรับมาอ่านได้ความว่า ธรรมคานเป็นกษัตริย์ครอง
ราชสมบัติรักษาดำเนิน ควรให้บำรุงทหารอาณาประชาราษฎร์ท่งปวงไว้ให้บริบูรณ์
ทรัพย์สินของท่งปวงจะใช้สอยประหยัดไว้บ้าง ด้วยหัวเมืองท่งปวงมาพร้อมกันอยู่ แต่ละ
เมืองกันถึงสามหมื่นสี่หมื่น ถ้าจะนับมาทกว่าร้อยหมื่น ชาวในฉางกสนไป สังกของในท้อง
พระคลังกนอยลง แต่เมืองท่งเบิกของวันหนึ่งเป็นสุราถึงสี่หมื่นห้าหมื่น แปะสี่หมื่นห้าหมื่น
ยสี่หมื่น กระจบห้าหมื่น พันสี่ร้อยห้าหมื่น ชาวสาร์กนละสองทะนาน ถวคนละทะนาน ถั่วโหม
ถั่วละสองทะนาน หญ้ามาถั่วละสองพัน คิคเขววันหนึ่งสี่หมื่นสามร้อยห้าหมื่น แปะ
สองร้อยห้าหมื่น สี่หมื่นห้าหมื่น กระจบร้อยห้าหมื่น แปะหมื่นสี่พันซ่ง พันแปดร้อยห้าหมื่น ชาวสอง
หมื่นเจ็ดพัน หนึ่งเจ็ดพัน คิคได้เจ็ดร้อยเก้าหมื่น จ้างให้ม้ากนถั่วสองหมื่นห้าหมื่น หญ้า
สองหมื่นพัน สังกของกนคิคเป็นอันมากถ้าจะเก็บส่วยสาอากรเข้าในท้องพระคลังวันหนึ่ง

ยังไม่ถึงที่เสียไป ขอพระองค์จงคิดให้หัวเมืองทงปวงกลับไปเมืองเสียโดยเร็ว ถ้าจะเอาหัวเมืองไว้ต้องแก้ไขเอาทรัพย์สินของราษฎรมาแจกจ่าย คนทงปวงจะได้รับความเดือดร้อนมาก แม้นมีผอนตงนี้ไม่มีสิ่งใดจะให้ทหาร ภายหน้าเห็นจะแตกตาพากันหนี พระเจ้าเมืองป้าอ่องครนดูรายบัญชีที่เสียของ เห็นว่าจะเอาหัวเมืองทงปวงไว้ไม่ได้นานไปจะซัดลง จึงรับสั่งว่าในหัวนแต่บรรดาชนนางตงใหม่ก็ให้กลับไปรักษาบ้านเมือง แต่ชนอ่องให้ตงไว้ก่อน เราคิดจะเอาไว้ใช้ในเมืองท่าเอียงซบเตียงให้ถึงขนาด ตรัสแล้วเสด็จชนช่นอ่องก็กลับไปค่ายป่าเสียง

ฝ่ายเตียวเหลียงไคยินฉื่อป้าอ่องตรัสตงนั้นจึงคิดว่า แม้นผมแจ่งกลับมาเห็นจะคิดฆ่าช่นอ่องเป็นมั่นคง จึงตามช่นอ่องไปพูดกันที่ค่าย เตียวเหลียงก็คอยบายให้ช่นอ่องแต่งหนังสือทูลลาว่า จะไปเมืองไฝ่ก้วนรับบิถามารทากรอบคร้วมาอยู่ให้พร้อมมมุดจะไ้ทำราชการ แล้วเตียวเหลียงก็ไปว่ากับตงแ่งให้ช่วยแก้ไขช่นอ่อง

ฝ่ายช่นอ่องครนเห็นเตียวเหลียงไปแล้ว จึงสั่งให้หลี่เสงแ่งเป็นเรื่องราวกราบทูลฉื่อป้าอ่อง หลี่เสงเขียนข้อความตามเตียวเหลียงเสร็จแล้วส่งให้ช่นอ่องๆ เอาสอดไว้ในมือเสื้อ จึงเข้าไปเฝ้าค่านับฉื่อป้าอ่องถวายเรื่องราว พระเจ้าฉื่อป้าอ่องรับมาอ่านได้ความว่า ประเพณีบิถามารตามีคุณแก่บุตรหาที่สุคติได้ บุตรผู้ใดอดสำห้ทำการสนองคุณบิถามารทาทโดยสุจริต ก็บคิตกตัญญูต่อกษัตริย์อันมีคุณแล้ว คนทงปวงก็จะสรรเสริญว่ามีกตัญญูข้าพเจ้าเล่าบังนเบนนายบ้านอยู่ ณ เมืองไฝ่ก้วน ซึ่งได้อ่องทรงพระเมตตาตงแ่งข้าพเจ้าช่นเยนช่นอ่อง พระคุณหาที่สุคติได้ สบายใจอยู่แต่ข้าพเจ้าผู้เดียว บิถามารทาบุตรภรรยา ยังอยู่ในเมืองไฝ่ก้วน ข้าพเจ้าขอลาไปรับมาอยู่ในเมืองท่าเอียงจะได้เป็นสุขพร้อมกัน ครนจะให้ผอนไปรับครอบครัวเล่าก็ไม่ควร ข้าพเจ้าจะขอลาไปจะได้เช่นอัฐิผู้เฒ่าตนแซ่ส๊กตรงหนึ่งพอได้สนองคุณ แต่บรรดาทหารจะให้อยู่ในเมืองท่าเอียง ข้าพเจ้าไปก็ไม่ช้าสามเดือน จึงจะมาเฝ้าได้อ่อง พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้แจ้งความจึงตรัสว่า ท่านจะไปเมืองไฝ่ก้วนรับบิถามารทาก็เห็นว่ามีกตัญญู แต่ใจของเราเห็นว่าท่านจะไม่กลับมา เพราะเราว่าไว้แต่ก่อนจะให้ไปเมืองไฝ่ก้วน วนนเราจะคิดเอาท่านไว้จึงสั่งให้อยู่ในเมืองท่าเอียง วนนท่านกลับมาว่าจะลาไปบ้าน ช่นอ่องจึงทูลว่า บิถามารทานนชราหะเก็อยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็คตอยู่

ชานาน แต่พระองค์ได้ครองราชสมบัติขึ้นใหม่ยังไม่อาจกราบทูล บัดนี้แต่บรรดาขุนนาง
ทั้งปวงก็ได้ออกไปพบบิดามารดา ชันอ่องทูลพลางร้องไห้ทูลนาง

พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ฟังก็มีความอาลัย ครั้นจะห้ามไม่ให้ไปก็เห็นบิดามารดา
ไกร่ทรสจะทรสประการใด

ขณะนั้นเสวยเหลียงเสวยอยู่ด้วยจึงทูลว่า พระองค์อย่าปล่อยให้ชันอ่องไปรับ
ครอบครัว ถ้าปล่อยไปบ้านข้าพเจ้าเห็นว่าให้ไปอยู่เมืองไปตั้งดีกว่า แล้วพระองค์จึงให้
คนไปรับบิดามารดาครอบครัวมาไว้เป็นจำเภา ณ เมืองหาเอียง เสด็จบิดามารดาให้คิดดู
ชันอ่องจึงจะไม่คิดเอาใจออกห่างได้ พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงตรัสว่า เราอยู่แห่งใดจะใคร
เขาชันอ่องไว้ช่วยคิดราชการบ้านเมือง สิ้นแห่งจึงทูลว่า ไต้อองได้ตั้งให้ไค่ก่องเป็นชันอ่อง
ไปกินเมืองไปตั้ง สั่งให้แจกกฎหมายไปทั่วทั้งแผ่นดิน บัดนี้ไต้อองจะเอาตัวชันอ่องไว้
ขุนนางจะนิเนท้าวรับส่งไม่ลี้ภัยขาด ขอให้ฟังคำเสวยเหลียงเอาไท่ก่องผู้บิดามารดาไว้ ให้
ชันอ่องไปเมืองไปตั้งจึงจะไม่เสียขอรับส่ง พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ฟังเห็นชอบ จึงสั่งให้
ชันอ่องไปกินเมืองไปตั้ง ชันอ่องทำทัพหน้าร้องไห้อยู่ไม่ใคร่จะลุกขึ้น พระเจ้าฉื่อป้าอ่อง
จึงปลอบว่า เจ้าไปอยู่เมืองไปตั้งก่อนเถิด เรากจะไปอยู่เมืองแพเตี้ย บิดามารดาของท่านก็
เหมือนบิดามารดาเรา ซึ่งครอบครัวนั้นเราจะเลี้ยงดูให้ปกติ ทอภายหลังจึงค่อยมารับไป
ชันอ่องคำนับแล้วลุกขึ้นทูลว่า พระคุณไต้อองยิ่งนัก ข้าพเจ้าจะขอตาพระองค์ไปในวันนี้

ฝ่ายจึงลิมวอได้ฟังดังนั้นลุกออกมาทูลว่า เมื่อพิมพ์แจ้งจะไปได้ทูลไว้อย่าให้
ชันอ่องไปเมืองไปตั้ง ไต้อองลิมไปแล้วหรือ พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงตรัสว่า บิดาแลครอบครัว
ชันอ่องจะเอามาไว้ในโอวาทของเรานี้ ซึ่งจะเชื่อคำพิมพ์แจ้งก็จะเสียเกียรติยศ เพราะได้
แจกกฎหมายไปทุกหัวเมือง จะเอาชันอ่องไว้ไม่ชอบ

ฝ่ายชันสินไค่ยืนฉื่อป้าอ่องตรัสว่า จะเลี้ยงไว้แต่ครอบครัว ตัวชันอ่องนั้นจะ
ให้ไปเมืองไปตั้ง จึงพูดกับเพื่อนว่า ทหารชันอ่องล้วนอยู่เมืองตะวันออกเหมือนจะชวน
ให้กองทัพกลับมา นานไปเมื่อหน้าเมืองท่าเอียงจะไม่พันมือชันอ่อง เห็นฉื่อป้าอ่องหลง
กลเดียวเหลียงกับสินแฉง เสียค่ายคำพิมพ์แจ้งซึ่งทูลกำชับไว้จะเสียเปล่า เหมือนหนึ่งเขียน
รูปขามเย็บไว้กับผนังก็กลัวจะกินก็ไม่ได้

ฝ่ายฮันเองกลับมาถึงค่าย จึงส่งให้นายทหารจัดแจงยกออกมาจากเมืองท่าเอียง
 ไปทางเมืองโปตัง แต่บรรดาชาวเมืองแก่หนุ่มตามไปส่งฮันฮองหนันบ้วยหม่นร้องไห้
 ทุกตัวคน มีผู้เพิ่มสับคนเดินมาข้างหน้าร้องว่า ข้าพเจ้าทั้งปวงคิดว่าได้อองจะได้ครอง
 เมืองนี้ ไม่รู้ว่าจะไปอยู่เมืองโปตัง ฮันฮองได้ฟังจึงร้องว่า ค่อยอยู่ท่ามาหากินอย่าห่วง
 เลย หนาไปเบื้องหน้าคงจะได้พบกัน แต่บรรดาราษฎรก็ชวนกันตามไปส่งอีก เสียวโห
 หัมว่า อาณาณอป่าอองนักวคชน ถ้ารู้ว่าติดตามมาพวกท่านโทษจะมี ชาวบ้านทั้งปวง
 ร้องให้แล้วก็กลับคนไป

ฝ่ายเดียวเหลือยงเร่งทหารรีบไปตามริมเขาถึงทางใหญ่ เดินไปได้ทางเกวร้อยเส้น
 ถึงคานอันเบงกวน ไปอีกสร้อยหาสิบเส้นถึงหุงกวน ไปอีกสร้อยหาสิบเส้นถึงห้องเอียง
 กวน ไปอีกสามร้อยเส้นถึงเบหุแจ ไปอีกสามร้อยเส้นถึงโปเพกวน ไปทางอีกหาร้อยเส้น
 ถึงโตสัวกวน ทางหกร้อยเส้นถึงโห่งเอียงเขาจันโต แต่บรรดานายทหารฮันฮอง เป็น
 ชาวเมืองชวตงฝ่ายตะวันออกพูดกันว่า ทางนี้แคบยากมาถึงจันโตมีสะพานตามเขา ถ้าข้าศึก
 มากคอยสกัดตเหมือนมดมือไว้ ที่ไหนจะมีชีวิตกลับไปเมือง ด้วยหนทางเดินกันดารนัก
 เราชวนกันกลับไปรบกับณอป่าอองสคายข้างหลังจึงจะหนีว่าชาย ห้วนโกยได้ฟังเห็นชอบ
 จึงว่าเราก็คงจะกลับเป็นทัพหน้าไปตีณอป่าออง

ฮันฮองได้ฟังห้วนโกยแลทหารทั้งปวงว่าจะกลับไปก็เห็นด้วย จึงว่าทางอเสย
 สัตย์ไม่ทำตามรับส่ง ฟังคำพมแจ้งให้เรามาอยู่เมืองโปตังเป็นเมืองคนโทษ แล้วหนทาง
 กักกันการระเน ห้างออยงจะใช้ให้เจียงห้าตงอสมานตามนายรักษาท่าเสกคัตแทงไว้ ถึง
 เราจะมากทองรบกับเขา ถ้าเราจะกลับไปก็มองหาลเอียงเสียให้ได้ เสียวโหหลเสงเคียว
 เหลยงได้ฟังก็ลงจากหลังมาเข้าไปคานบฮันฮองแล้วว่า ไตฮองอย่าเชื่อฟังคำทหารทั้งปวง
 พลอยโกรธจะเสียการใหญ่ ซึ่งจะไปอยู่เมืองโปตัง ถึงกันเถารก็จริงแต่เป็นเทศษภมผคน
 มึงคงบริบูรณ์ แลศึกทหารก็เบาเหลือบ ถึงจะยกมาตีเมืองสามจันเตเมืองหลวงก็จะได้โดย
 ง่าย ถ้าไตฮองจะยกทัพไปผู้คนในเมืองหลวงก็พร้อมอยู่ ถ้าพระเจ้าณอป่าอองรักจะยก
 ทัพออกมา ข้าพเจ้าเห็นกำลังเราขงน้อย เหมือนหนึ่งพองไข่กระทบภูเขา เราจะมีเสีย
 การไปหรือ

ฮั่นเอ๋องได้ฟังเห็นชอบ จึงให้หวนไถ่ยกุมทหารรีบไปเมืองไปตัง ครั้นเห็น
 กิมบูเหนี่ยแปลว่าเขาควายทองคำ ฮั่นเอ๋องถามว่า ทำไมจึงชื่อกิมบูเหนี่ย หลี่เสงบอก
 ว่าแต่ก่อนห้ามทางเดินไม้ เมื่อครั้งพระเจ้าฮุยอ่องครองเมืองจินใต้หงห้วเมือง แต่เมือง
 ไปตังมิได้ไปค้ำบัคิตจะยกไปตี รัชชาวามทหารเข้มแข็งอยู่หากัน ทงหนทางกเคินเยาก จึง
 คิดอุบายเอาเหล็กมาหล่อเป็นรูปกระบือห้าตัวตั้งไว้ต่อแดนเมืองจิน แล้วให้ป่าวร้องพูดว่า
 กระบือห้าตัวถ้ายมูลเป็นทองวันละห้าอง พระเจ้าเมืองจินไปชมเอาทองมูลกระบือมาสมบัค
 บริบูรณ์ เจ้าเมืองไปตังรัชชาวาจะใคร่ได้ จึงใช้ให้ทหารห้าคนไปล่ลักเอากระบือ ทหารห้าคน
 จึงทำทางออกมาล่กระบือไปได้ พระเจ้าฮุยอ่องก็สมหมายได้ทางเหมือนคิดไว้ ยกกองทัพ
 ไปเมืองไปตังจึงได้ชื่อว่าเขากิมบูเหนี่ยแต่นั้นมา เทียวเหลียงจึงลงจากหลังมาเข้าไปค้ำบัค
 ฮั่นเอ๋องพูดว่า ข้าพเจ้าได้พูดไว้กับทางเปกตันแฉงว่า จะมาส่งท่านพอสนเขาคันแล้วจะกลับ
 ไปเมืองหาเอียงอย่าให้เสียวจากไท่ทุดไว้ ฮั่นเอ๋องจึงว่า แต่ข้าพเจ้าวานท่านมาช่วยคิดราชการ
 ครั้นท่านเห็นถึถึงสองประการ ประการหนึ่งพระเจ้าฉื่อป้ออ่องจะทำอันตรายถึงชีวิต
 ข้าพเจ้าท่านก็ช่วยแก้ไขจึงไม่ตาย ประการหนึ่งก็ไต่ส่งสอนวิชากลศึกให้ข้าพเจ้าคอยเรื่อง
 บัญญาชน ซึ่งจะกลับไปเสียนแฉงทุกขภัยเกิดภายหลังจะได้ผู้ใดเป็นที่ปรึกษาเล่า เทียวเหลียง
 จึงว่าซึ่งข้าพเจ้าจะกลับไปเน หมายจะคิดกรรวใหญ่ไว้ให้ท่านถึงสามประการ หนึ่งจะคิด
 เป็นปริศนาพอให้คนเลื่องลือให้ฉื่อป้ออ่องยกไปอยู่เมืองแพเสย ประการหนึ่งข้าพเจ้าจะไป
 อยู่เมืองยั้น แล้วจะแต่งหนังสือเป็นกลอุบายไปทุกหัวเมือง ให้เอาใจออกจากฉื่อป้ออ่อง จะ
 ให้มีใจคอยท่าน สุกแต่ไม่ให้ฉื่อป้ออ่องยกทัพมา ณ เมืองไปตังได้ ประการหนึ่ง
 จะไปเที่ยวหากคนมีสติปัญญากล้าหาญส่งให้ท่านเป็นแม่ทัพกลับมาตทศระวันออก ทวข้าพเจ้า
 จะตฤณในทองฟ้า ถ้าวรวิทธานยกมาเมื่อใดจะมาคอยอยู่ ณ เมืองหาเอียง ซึ่งท่านจะไป
 นั้นจะมีใจคอยบารุงทหารแลชาวเมืองให้เป็นสุข ฮั่นเอ๋องจึงว่า ถ้าเหมือนคำท่านพูด
 ถึงจะช้ำออกไม่สู้ลำบากใจนัก ซึ่งจะให้แม่ทัพมานั้น ถ้ามีของสำคัญมาจึงจะเอาเป็นแน่ได้
 เทียวเหลียงจึงว่า ถ้าจกแม่ทัพไต่จะให้หนังสือตามมือแลความลับของข้าพเจ้ามาเป็นสำคัญ
 ถ้าคุณเมาถึงแล้วท่านจงถือเรืออย่าให้คนไปไต่ ฮั่นเอ๋องยกมือเทียวเหลียงไว้แล้วว่า ท่าน
 ไปพบบิดาข้าพเจ้าจงบอกว้าข้าพเจ้าคานบมาถึงด้วย บิดนฉื่อป้ออ่องให้ไปครองเมืองไปตัง

ข้าพเจ้าจะไม่ไปกักตัวอาณาเมืองป้าอ่อง ขอให้บิดามารดาจงระวังตัวรักษาญาติพี่น้องไว้ท่า
 กว่าข้าพเจ้าจะกลับมา ไซ้ข้าพเจ้าจะไม่คิดถึงพระคุณนั้นหามิได้ แต่ตามือป้าอ่องว่าจะไป
 คำนับบิดามารดา แลเช่นป้าตายายซึ่งร่วมแซ่แต่โบราณมา พระเจ้ามื่อป้าอ่องก็ไม่ให้ไป
 จำใจจากบิดา เหตุการณ์ทั้งนี้ทราบอยู่กับใจท่าน จึงช่วยบอกให้สิ้นความท้อ ว่าแล้ว
 ก็ร้องไห้ เตียวเหลียงก็คานบลาสน์ออกมามาเสียวโหมอกว่า จะลาไปเที่ยวหาคนที่
 ส่งไปให้ ท่านช่วยทำนุบำรุงตลอดสน์น้องให้คงเป็นแม่ทัพ ก็ขะเผาสะพานเงินโตล้มไม้ทับ
 ทางเสีย ไม่ให้คนทั้งปวงสงสัยว่าทพฮั่นเองจะกลับมาตีเมืองท่าเอง ท่านจะไปด้วยสน์น้อง
 จงมีเมตตาแก่ทหารแลไพร่บ้านพลเมืองให้ไต่ความสุข ถ้าเราไต่ผู้ใดควรจะเป็นแม่ทัพ
 จะให้ผู้นั้นถือหนังสือสืบไปถึงท่าน เสียวโหมอกว่า ชรรวมตาคันดีจะมาอยู่จางจะช่วยทำนุบำรุง
 ถ้าผู้ใดไม่เกื้อหนุนเหมือนไม่รักษาแผ่นดิน ขอนนทานเอียวตักเลย สน้องจึงส่งให้หวน
 โถยเร่งยกกองทัพไป

ฝ่ายเตียวเหลียงกับบ่าวเจ๊กคน ครนยกกองทัพข้ามสะพานไปแล้วก็เอาไฟเผา
 สะพานแลป่า ไฟไหม้ตามทางถึงสามพันเส้น ไม้ล้มทับทาง แม่นแควแลน้ำจะเดินก็แสน
 ยาก เตียวเหลียงก็รีบกลับมา พวกทหารในกองทัพฮั่นอ่องเห็นควันเพลิงพลุ่งขึ้นบนอากาศ
 ก็ชวนกันร้องคำผู้จุดไฟอ่องชวนว่า ไฟไหม้ต้นทางข้างหลังเรากลับไปเมืองตะวันออกยาก
 นี้ เห็นจะทนลำบากอยู่ในเมืองป๋องตัง สน้องได้ยินทหารร้องอ่องจึงว่า เตียวเหลียง
 มาทำดังนี้เหมือนหนึ่งจะแกล้งไม่ให้เรากลับไปจึงเผาสะพานเงินโตเสีย เสียวโหมอกได้ฟังเกิน
 เข้ามาใกล้กระซิบบอกฮั่นอ่องว่า เตียวเหลียงส่งข้าพเจ้าไว้ว่า ทำการทั้งนี้จะมีประโยชน์
 ส้อย่าง ๆ หนึ่งมื่อป้าอ่องได้ยินข่าวว่าสะพานเงินโตไหม้เสียแล้ว จะได้สำคัญว่าเราไม่กลับ
 มาตีศตะวันออก มื่อป้าอ่องจะไม่คิดมาทางทิศตะวันตก อนึ่งเมืองสามจินอ่องจะได้ไว้ใจ
 ไม่ระวังค่าน ประการหนึ่งคนซึ่งมาในกองทัพมิได้คิดคืนไปทิศตะวันออกจะได้อยู่เป็น
 เพื่อนท่าน ประการหนึ่งหัวเมืองทั้งปวงมิได้คิดจะมาทำอันตรายแก่เมืองป๋องตัง

ฮั่นอ่องได้ฟังย่นต้นนี้ จึงว่าถ้าท่านไม่บอกเราก็จะคิดโกรธเตียวเหลียงอยู่ แล้ว
 ให้รีบเดินทัพเข้าไปใกล้เมืองป๋องตัง คุณเขตนแดนก็กว้างใหญ่ ทำทางจะเข้าออกก็กวัดข้น
 ชอบกลนัก ควรเราจะอยู่รวบรวมทหาร ครนถึงเมืองป๋องตังพอเป็นวันฤกษ์ดี ฮั่นอ่อง

ออกนงทเจ้าเมืองขุนนางเผ่าพร้อม จึงส่งให้เสี่ยวโห้เป็นเสียงก๊กผู้สำเร็จราชการ ห้วนโกย
 เป็นปู่เหยงเหา แอ้เฮาหยินเป็นแห่งกง ให้สืบทุณซึ่งมีสติปัญญาซื่อตรงจะหาเป็นขุนนาง
 โดยตำแหน่ง ถ้ารูวชาทงสืบสามประการจะให้เป็นแม่ทัพสุก๊กม้อป้ออง โจฉ่า จิวพุน
 อองหลิน กวนหยิน ให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ทงสกิน บรรดานายทหารแต่งคองพระราชทาน
 รางวัลตามยศฐาศักดิ์แล้วเสด็จสู่ที่ข้างใน

ฝ่ายแอ้เฮาหยินซึ่งเป็นแห่งกงมาบ้าน กิจารกอกษรบอกไว้ที่ประตูว่า ถ้าผู้ใดจะ
 สนิศรเข้ามาทำราชการ แม่นรูสนักตแต่สิ่งใดสิ่งหนึ่งในสืบสามข้อ จึงกราบทูลพระเจ้า
 ซันอ่องให้ชูปเลี้ยงตามสมควร ถ้ามีสติปัญญาเชี่ยวชาญว่าถูกทงสืบสามประการจะให้เป็น
 แม่ทัพ ตั้งตำแหน่งมาพระเจ้าซันอ่องครองเมืองไปตั้งปลงพระทัยบำรุงราชฎาทรงสัตย์ธรรม
 ส่งให้แจกกฎหมายค้อครบสามบั้งค้อยเรียกส่วยสาอากร ฝงเตกตามตุตุ ราชฎาทำไว้เา
 ได้ผลเป็นสุขมีได้มีใจคกซิงฉอกระบกกกัน แต่สิ่งของตกอยู่กลางทางไม่มีผู้ใดหยิบต้อง
 เวลากลางคืนกมได้ยักประทุ เกิดตามถนนกัหลีกกันแต่ไกลมิได้วิวาทกัน เพราะบุญพระเจ้า
 ซันอ่อง ๆ จึงส่งให้จ๊กแจงอาหารขึ้นไว้ ณ ฉางเต็มบริบูรณ์

ฝ่ายเจ้อตง เตียวอ่อง เอียนอ่อง งยอ่อง รูในทางเสื่อว่า พระเจ้าม้อป้อองให้หา
 ต่างคนต่างมากำเนบพระเจ้าม้อป้ออง ณ เมืองหาเอียง แต่หันอ่องมาช้ากว่าหวัเมือง
 ทงปวงเน พระเจ้าม้อป้อองเอาโทษว่าส่งเตียวเหลียงไปอยู่กับไฝ่ก่อง จึงให้มาทงเสง
 เจ้าเมืองทนเสยให้เจ้าเมืองใหญ่ขนไปรักษาบ้านเมือง

ฝ่ายฮันเสินคิดว่า เรามาอยู่กับม้อป้อองควรที่จะมกตัญญูสิ่งใดจำจะทลให้ทราบ
 คัดแล้วจงทำเรื่องราวมาขึ้นแก่ทงเป็กผู้เป็นพจขุเหลง ทงเป็กกคิตแต่ขอความเขยนตง
 ในกระตาสไปถวายพระเจ้าม้อป้ออง ๆ ทรงพระโกรธฉกทงเสงตงไว้แล้วว่า มนเป็นแต่
 คนถือทวนหากลัวไม่ บงอาจมาว่ากล่าวตงสอนกัน ตงให้เอาทวนเสินไปฆ่าเสย ทงเป็ก
 ทลว่า ฮันเสินแบ้แคกเกกคัญรูความตงใดก็กราบทล ซึ่งพระองค์ส่งให้มาเสบนนขอประทาน
 ชีวิตเสยครึ่งหนึ่ง พระเจ้าม้อป้อองได้พงจึงส่งให้ทงโห้ว ฮันเสินน้อยใจนัก กลับมา
 บ้านกลัวว่าเสยแรงเรวมกตัญญูสิ่งใดก็เตือนสติ กลับพาลเอาฝคจะฆ่าเสยอีกเล่า จะอยู่ไป
 ค่ายม้อป้อองเห็นไม่พนความตาย

ฝ่ายห้างเป็กเมื่อออกจากเผ่ากลับมานั้น ก็คิดถึงเที่ยวเหลืองว่าไปส่งฮันเอ็งนั้น เป็นทางกันดาร จึงใช้ให้คนสนิทไปคอยรับ แต่เกล้งให้บอก ว่า พ้มแจ้งให้มาหาจะดูใจ เที่ยวเหลืองด้วย คนสนิทคำนับลาไปคอยอยู่นอกค่าน

ฝ่ายเที่ยวเหลืองครั้นเผ่าสะพานเงินโตได้ไปแล้ว ก็รีบมาใกล้ค่านอันเบงกวน เกือบจะถึงบ้านไปตีพบคนขวางทางอยู่ ไม่แจ้งว่าห้างเป็กให้มารับก็ขมขื่นเข้าไป คนใช้ ห้างเป็กเกล้งร้องว่า เที่ยวเหลืองท่าจะหนีไปข้างไหน พ้มแจ้งให้มาคอยท่าหาตัวท่าน เที่ยวเหลืองได้ฟังก็ตกใจขยับจะลงจากม้า คนใช้จึงบอกว่า ห้างเป็กนายข้าพเจ้าเห็นว่าทาง กันดารจึงให้มาคอยรับ เที่ยวเหลืองมีความยินดีจึงว่า เราชอบคุณนายท่านหาที่สุดไม่ ควร จะเป็นเพื่อนรักกันได้ เที่ยวเหลืองกับคนใช้ก็พากันมาถึงเมืองหาเอียง เข้าไปหาห้างเป็ก ห้างเป็กเชิญให้นั่งทสมถาวร เที่ยวเหลืองจึงว่า ข้าพเจ้าตามไปส่งฮันเอ็งทางเมืองไปตั้ง ครั้น ท่านวิตกกังวลให้คนตามไปรับขอบคุณยิ่งนัก ทั้งสองต่างคนกันแต่พูดจาปราศรัย กัน ครั้นเวลาบ่ายเที่ยวเหลืองลาออกมานอกบ้าน ก็เปลี่ยนเสื่ออางเกงใส่ใหม่ หวังจะให้ ชาวเมืองหาเอียงแปลก แล้วเที่ยวไปจะใคร่ถามถึงแสงซึ่งเป็นเห็นเอง พอพบชายผู้หนึ่ง เดินมา เที่ยวเหลืองถามว่า ท่านรู้อา้งแสงซึ่งเป็นเห็นเองได้เข้ามาหาผ้อป่าอ่องบ้างหรือไม่ ชายผู้นั้นบอกว่า เห็นเองได้เข้ามาหาผ้อป่าอ่องๆ โกรธว่ามาช้า กับแคลงด้วยเที่ยวเหลือง ตามฮันเอ็งไป จึงให้ฆ่าเห็นเองเสีย ฟังเอาศพไปเมืองหันไต้สองวันแล้ว เที่ยวเหลือง ครั้นได้แจ้งก็ตกใจ กลับมาบ้านห้างเป็กแต่ในเวลากลางคืนวันหนึ่ง ร้องไห้รำไรถึงเห็นเอง จนรุ่งสว่าง ครั้นเวลาเช้าเที่ยวเหลืองจึงไปหาห้างเป็กพูดว่า ข้าพเจ้าจะขอลาไปเมืองหัน ห้างเป็กว่า ทว่าท่านมาถึงเราไต้สองวัน จะกลับไปเมืองหันเสียนี้ด้วยเหตุประการใด เที่ยวเหลืองจึงบอกว่า ไปเที่ยวสืบข่าวว่า ผ้อป่าอ่องแคลงข้าพเจ้าด้วยตามไผ่กิ่งงไปเมือง ไปตั้งฆ่าเห็นเองเสีย ความทุกข์ข้าพเจ้าครั้นเหมือนหนึ่งจะตายตามเห็นเองไต้ จะขอลา ท่านไปแทนคุณฝังศพเห็นเองด้วย แลครอบครวัข้าพเจ้ายังระหกระเหินอยู่ จะรวบรวม ไว้ให้เป็นปกติก่อนในเดื่อนั้นจะกลับมาหาท่าน ห้างเป็กจึงว่า เรามีความรักจึงให้ไปรับ ท่าน แม้นจะอยู่ข้ามไต้ถึงท่านจะรีบไปจงเร่งกลับมา เที่ยวเหลืองจึงว่า ถ้าท่านทวง ข้าพเจ้าไว้เหมือนเดิมทุกข์ให้ทุกวัน แม้นไปสวธุระจะกลับมาหาท่านอย่าวิตกเลย ห้างเป็ก

เห็นเตี้ยวเหลียงร่อนรนอยู่ไม่อาจที่จะห้าม จึงให้ผ้ากับเงินไปกินกลางทาง แล้วว่าใน
 เกือนั้นเราจะให้คนไปคอยรับท่าน จงกลับมาให้ทันกำหนดอย่าให้ผิดซึ่งพวกนี้ เตี้ยวเหลียง
 ว่า ถ้าท่านจะใช้คนให้ไปรับให้เอาคนทีสนิทสักสคน อย่าให้ผู้ใครๆ เตี้ยวเหลียงกำนับลา
 แล้วกลับไป ครั้นถึงเมืองหันเจียงแต่งเครื่องกำนับเช่นศพหันเองแล้วกรองให้กลังเกลือกไป
 ว่าท่านให้ข้าพเจ้าไปกับไม้กองฉ้อป้ออ่องคิดแคลงจึงฆ่าท่านเสีย ท่านมาตายเพราะข้าพเจ้า
 ครั้น ข้าพเจ้าจะคิดฆ่าฉ้อป้ออ่องให้จงได้ บรรดาบุตรหันเองจึงพูดกับเตี้ยวเหลียงว่า
 ท่านอย่าเศร้าโศกไปเลย ที่ไหนหันเองจะกลับคืนเป็นมาได้ ถ้าท่านรักบิดาเราโดยแท้
 จงคิดจัดแจงไปฝังศพเสียก่อน เตี้ยวเหลียงจึงปรึกษาพร้อมกัน เชิญศพหันเองไปฝังไว้
 ณ ที่อันสมควรตามธรรมเนียมแล้วกลับมาบ้าน เตี้ยวเหลียงจัดแจงครอบครัวรวบรวมให้
 อยู่เป็นปกติ จึงเรียกคนสนิทรับออกจากเมืองหันไปทางเมืองหาเอียง

ฝ่ายห้างเป่กกรั้นเตี้ยวเหลียงไปครั้งเดือนแล้ว จึงจัดคนสนิทสคนตามไปรับ
 เตี้ยวเหลียง ๆ มาถึงกลางทางพบคนสนิทที่พากันไปถึงบ้านห้างเป่ก ๆ เห็นเตี้ยวเหลียงเดิน
 มาก็คใจ ออกไปต้อนรับเข้ามาหนึ่งแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าจะใคร่ทูลฉ้อป้ออ่องให้ตั้งท่านเป็น
 ขุนนาง เตี้ยวเหลียงว่า นายเก่าก็ตายไปแล้ว ทั้งตัวก็เกิดโรคร้ายต่าง ๆ หาสบายไม่ ทุก
 วันไม่รักเป็นขุนนางจะเอาเยี่ยงอย่างโลจู้กับเทียนเป่ก อันเป็นคนสนิทซึ่งมีวิชาเทียวอยู่
 แยกสองคน มีคนหนึ่งเคยหนึ่งเป่กจิกกับชตเจีฟหนึ่งสองคนเป็นขุนนางในเตี้ยวอ่อง ๆ มิไ้ที่อยู่ใน
 ยุติธรรม ทูลทิวอ่องกิมฟงจึงหนีไปอยู่เขาหลิวเอียง แต่ใจข้าพเจ้ารักจะไปอยู่ป่าที่สบาย
 สบหากคนมีวิชาพอได้เล่าเรียนหาความสุขเห็นโรคจะค่อยบรรเทา ไม่มีที่จับแค่น จะได้ชม
 ภูเขาเล่นป่าไม้เล่นให้สบาย ห้างเป่กได้ฟังจึงว่า ท่านได้มาถึงแล้วจงอยู่ให้สบายก่อน
 จึงค่อยไป

ครั้นอยู่วันหนึ่งห้างเป่กเข้าไปเฝ้า อยู่ภายหลังเตี้ยวเหลียงไปเที่ยวชมสวนดอก
 ไม้แล้ววันไปนั่งบนตึกกลางสวน จึงเห็นหนังสือหัวเมืองทงปวงไหมมาถึงฉ้อป้ออ่อง ครั้น
 ดูไปเห็นหนังสือฉบับหนึ่งก็ความว่า ข้าพเจ้าขึ้นสนชอกกราบเรียนจงจุเหลง ให้เอาหนังสือ
 ข้าพเจ้าขึ้นกราบทูลพระเจ้าฉ้อป้ออ่องให้ทราบ ประเพณีภักษัตริย์พระองค์ใดเป็นใหญ่จะทำ
 ศักดิ์รักษาแผ่นดิน จึงพิเคราะห์ดูให้รู้การรอบคอบต้องกับตำรับคัมภีร์พิชัยสงคราม ควร

จะยกจึงเคลื่อนพลกำลังตนกำลังทาง อย่าหาหาญถือกำลังแต่ผู้เดียว ถ้าข้าศึกฝีมืออ่อน
แต่กำลังศึกกล้า อย่าเพื่อเข้าโจมตีที่ท่าของศึกก่อน ถ้าเห็นทัพโตไม่ปกติจึงทำ บัดนี้
ใต้อ่องกถอพระองค์คว้ามกำลังมากไต่ครองสมบัติในเมืองหลวง หัวเมืองชนบทปวงแล
อาณาประชาราษฎร์ ยังมีใต้อ่อนแออมกระต้างกระเถียงอยู่มากนัก ถ้ากำลังย่อหย่อนลง
จะรักษาแผ่นดินไปไม่ตลอด ข้าพเจ้ามีความวิตกด้วยเลาบังซึ่งมีรับสั่งให้ไปตั้งอยู่เมือง
ไปตั้งนั้น แต่ก่อนไม่ชื่อตรงเป็นคนโลภมักเล่นแต่สตรีเป็นอัตรา เทียวเสพสุราเป็นกิจ
บัดนี้กลับตัวได้คิดแปลงกฎหมายบ้านเมืองเสียใหม่ ครอบงำแต่จะให้ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน
ได้ความสุขไป เพราะจะใคร่เป็นเจ้าในเมืองหลวงถึงสมบัติแลบรรดาหัวเมืองทั้งปวงที่อยู่
ในใต้อ่อง ถ้าบำรุงแผ่นดินต้องตามกษัตริย์แต่ก่อนอันครองยุติธรรมก็จะค่อยเป็นสุขไป
ถ้าจะฆ่าผู้คนแลพังกายผู้มีอาญาเหมือนเงินชั่งของเงินนี้ไม่ควร ทุกวันคนทั้งปวงก็มี
ใจเจ็บแค้นเป็นอันมาก ว่ามาจู้หยินซึ่งเป็นราชาชองเก้ แล้วขุคศพแลเผาตำหนักอาปางจ้ง
เสีย หัวเมืองทั้งนั้นเห็นไปเข้าช่วยสนองทหารข้าศึกก็จะมากขึ้น ซึ่งให้เผาหนทางเงินโต
เสียนั้นโดยความคิดจะให้ประมาท อนึ่งท่านสามจีนก็ยังไม่ฟังไม่ พระองค์ให้อันอ่อง
ไปครองนี้ เหมือนหนึ่งให้หัดทหารฝึกเพลงอาวุธจะกลับมาสักซึ่งสมบัติเป็นมั่นคง อันทหาร
ของพระองค์ซึ่งยังอยู่ ณ รู่แต่จะรวมมิได้มีปัญญา ก็แต่ปากกล้าคอยพูดนอก มีอาจออกพูด
ทัดทานพระองค์ได้ ขออย่าประมาทพระทัยว่าไม่มีผู้ใดเสมอ จงให้หัดทหารที่มีฝีมือแล
ความฝึกปรักษาท่านสามจีนไว้ ให้ตัวเจียงห้าตั้งอสูมาเห็นเข้ามาไว้ในเมือง แล้วให้ทหาร
ไปรับบิดาแลพรรคพวกบุตรภรรยาของอันอ่องมากุมไว้ คิดแต่งทหารไปกำกับหัวเมืองทั้ง
ปวงทุกแคว้นกาย จงจัดทหารคนมีสติปัญญากล้าแข็งสักสองคน มาตั้งเป็นที่ใจเสียงสำหรับ
ว่าการในพระนครคนหนึ่งๆ เป็นได้เจียงกุนแม่ทัพจะได้ฝึกหัดทหารไว้ปราบหัวเมืองทั้ง
ปวงเหมือนอย่างพระเจ้าบุอ่องครองแผ่นดินทั่วทุกใจ

ฝ่ายเตียวเหลียงอ่านหนังสือแล้วตกใจคิดว่า ถ้าผ้อป้อองทำเหมือนหนังสือ
ที่เห็นอันอ่องจะทำการใหญ่ได้ ก็ตายอยู่ ณ เมืองเป่ตัง จึงนึกว่าหนังสือฉบับนี้ซึ่ง
ยากที่จะรู้ความคิดอันสิ้น เปรียบเหมือนแกมจูหยู ซึ่งเป็นทหารเอกของพระเจ้าบุอ่อง
ถ้าผ้อป้อองจะมาเหมือนอันอ่องครองแผ่นดินเสียดัง สองคนนี้เป็นแม่ทัพปราบยุคเข็ญ อันสิ้น

บ้าง ห้างเป็กจึงว่าท่านมาอยู่กับเราไม่ถึงเดือนจะไปเสียอยู่แล้ว เดียวเหลียงจึงว่าบ้านท่าน
เป็นท้ออองอยู่ ข้าพเจ้าจะขอลาไปอยู่ป่าใหญ่ ที่มีภูเขาลึกลับไม่มีผู้ใดไปมา คิดจะเปลี่ยน
ชื่อแซ่เสีย เทียวหาผู้เศษทำอายุวัฒนะทั้งบ้านเรือนไปหาแต่ที่รโหฐาน ห้างเป็กจึงว่า
ท่านไม่ยอมเป็นขุนนางมยศฐาศักดิ์จะหาที่สบายก็ตามใจ

เดียวเหลียงได้ฟังก็มีความยินดี คำนับลาออกจากเมืองท่าเอียงไปหน่อยหนึ่ง
จึงเปลี่ยนเสื่อกางเกงแต่งตัวเป็น ไทซู่ตั้งเพศพราหมณ์แล้วกลับเข้าไปในเมืองเทียว ไปทุก
บ้าน ทำกริยาอาการเหมือนเป่าเทียวเดินเต็กสอง เต็ก ๆ เห็นชวนกระเฆาะงฟัง จึงหยิบ
อี่เปะออกช้อขเมแจกให้เต็กกิน แล้วสอนให้เต็กทำเพลงว่า เสียงก้องกังระฆังคนได้ฟัง
ไม่เห็นรูป มีทรัพย์สินมบถกมั่งคั่งไม่ทั้งบ้านของตัว หนึ่งงามห่มดีไม่ควรที่มาเดินกลางคืน
แล้วกำซับเต็ก ๆ ว่าถ้าผู้ใดได้ตามว่าใครสั่งสอน บอกว่ากลางคืนเอนยังไม่ทันหลับสนิท
ฝันว่ามีเทพยดามาสั่งสอนให้ทำเพลง ถ้าบอกได้ตั้งนั้นแล้วทั้งอายุจะยืนหาโรคภัยมิได้ ฟัง
เต็กได้ฟังเดียวเหลียงจึงตอบว่าท่านอาจารย์อย่าวิตกเลยข้าพเจ้าจะว่าตามคำท่าน เดียวเหลียง
จึงหยิบเอาอี่เปะในย่ามออกแจกให้เต็ก แล้วก็กลับออกไปนอกเมืองผลัดเสื่อกางเกงเสียใหม่
แต่งตัวเป็นพ่อค้าชาวร้านค้อยฟังข่าว

ขณะนั้นพระเจ้ามอป่าอองคิดว่า ทูกว่าเนไฟรบ้านพลเมืองจะว่ากล่าวแก่เรา
เป็นประการไต่บ้าง จึงใช้ให้คนสนิทไปเที่ยวสืบคนนอกเมืองแลในเมืองทุกตำบลคนให้ไป
สืบตามรับสงจะเอาข้อความดีแลร้ายชาวเมืองมิได้ว่าประการใด ครั้นเทียวไปพอพบเต็ก
ทำเพลง จึงกลับเข้าไปทูลตามคำเต็กว่าเพลงทั้งสามบท พระเจ้ามอป่าอองได้ฟังคนสนิท
ทูลสงสัยพระทัยอยู่ ครั้นเวลาควานเหงแ่งปลอมเหมือนไฟรไปเที่ยวฟังเยบคาย เต็ก
ก็ร้องรำทำเพลงตามคำเตียวเหลียงสอน พอได้ฟังเต็กทำเพลงเป็นปริศนาต้องตามทีคิดไว้
ซึ่งจะไปอยู่เมืองแพเสีย จึงถามเต็กว่าความทั้งนี้ใครเป็นผู้สั่งสอนเอง เต็กบอกว่าชาวเอน
ไม่ทันหลับสนิทฝันว่า เป็นเทพยดามาสั่งสอนให้ทำเพลง แล้วว่าถ้าจถอยคำเพลงไว้ได้อายุยืน
ข้าพเจ้าจึงจำไว้บงเล่างามภาษาก็ดี พระเจ้ามอป่าอองก็พระทัยกลับเพ็ชในพระราชวัง
ครั้นเวลารุ่งเช้าเสด็จออกขุนนางพาพร้อมจึงตรัสว่า เต็กร้องเพลงประหลาดสามประการ
ท่านทรงปวงรู้หรือไม่ บทรหนึ่งว่าเสียงก้องกังระฆังคนได้ฟังไม่เห็นรูป ชื่อว่าเงว้หนึ่งงาม

หมัดไม่ควรที่มาเห็นกลางคืน ขอหนงว่า มีทรัพย์สินสมบัติสารพัดบริบูรณ์ไม่ไปตั้งบ้าน
 ของตัว ถ้าซึ่งมันวานตองกับความคิดเรา ครนตามมันว่าใครสอน มันว่าเทพยดาสอน
 อันคำเต็กว่าตั้งนมมาแต่โบราณครั้งแผ่นดินเงี้ยวเต็มบุตรองค์หนึ่งชื่อตันบู พระองค์ตั้งใจ
 จะให้เป็นเจ้า แต่พระราชบุตรไม่เอาธุระในการแผ่นดิน อยู่วันหนึ่งพระเจ้าเงี้ยวเต้
 เสด็จไปตำบลกองกูไต้ยันเต็กทำเพลงว่า ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของสมบัติเป็นสุข ก็อย่าคิดแต่ใจ
 เองจงตรึกตรองคนที่มีสติปัญญามาครองสมบัติตามคำเทพยดา ครนพระเจ้าเงี้ยวเต้เห็น
 บุตรจะครองสมบัติไม่ได้ จึงไปหาผู้หนึ่งแซ่เอียวชื่อซุนมิกตัญญูต่อบิดามารดาทางสติปัญญา
 มาก เทพยดาให้ช่างไว้สำหรับไถนา พระเจ้าเงี้ยวเต้จึงมอบสมบัติให้เป็นพระเจ้าซันเต้
 บ้านเมืองก็บริบูรณ์ผู้คนก็มั่งคั่งครนเห็นสมคะเน ซึ่งเราจะคิดไปตีเมืองแพเสียเป็นเมือง
 หลวง หัวเมืองซึ่งชนกับเมืองฉอกโกลกกัน เขตแดนกว้างขวางถึงหมื่นแสน มีแม่น้ำตลอด
 ถึงกัน ทิศเหนือมีเมืองใหญ่ถึงเก้าเมือง ครนจะอยู่เมืองหาเอียงเรากแผ้วงแลตำหนัก
 เสียสนคนจะประมาทได้ ครนจะทำชนใหม่เล็กเห็นจะช้า ชุนนางจึงทูลว่า ความซึ่งเต็ก
 ทำเพลงข้าพเจ้าหาทราบไม่ ไต่ต้องมปัญญาบารมีมากจึงคิดไต่กิ่งนี้ ชนแสงเป็นทิจอกนหง
 ทูลว่า ซึ่งเต็กทำเพลงบอกว่า เทพยดาสอนเนน ข้าพเจ้าเห็นจะเป็นอธิบายชะรอยคนมีสติ
 ปัญญาสอนให้เต็กทำเพลง ไต่ต้องจงตรึกตรองดูก่อน แลเมืองหาเอียงเนเป็นทชยภมจึง
 ตงเป็นเมืองหลวง เพราะมีภูเขาหนึงสามด้านฝ่ายทิศตะวันออกก็เป็นที่เล ชนใหม่แม่น้ำ
 ออไหลแลด้านหาก็กวักกัน ทิศตะวันตกมีถ้ำหล่งกวนโช้หล่นกนหลายตำบล ทิศใต้
 เล่ามีเขาจงสำสารมีถ้ำกวนเหยียวกวนกัน ฝ่ายทิศเหนือมีแม่น้ำเสียมไหหนึ่ง เกียงไห
 หนึ่ง หงยไหหนึ่งถึงสามชน มีถ้ำตงกวนแม่น้ำใหญ่ปลายนาคตลอดถึงกัน หนทางก็
 กั้นการถึงหมื่นแสนไม่มีเมืองใดเสมอ ทั้งภูเขาแลแม่น้ำตงรอยยี่สิบแห่งกุมพนักกว้างขวาง
 ข้าพเจ้าเสียตายนัก

พระเจ้าฉอป่าอ่องจึงตรัสว่า ท่านมาสรรเสริญเมืองหาเอียงว่าดี เราหา
 เห็นด้วยไม่ ซึ่งเราคิดทงนเพราะวิตกกววยมาจากเมืองฉอสามมีไต่กลับไป ประการหนึ่ง
 เมืองหาเอียงไรนาคทวายนักถวนภูเขาพื้นแผ่นดินน้อยกว่าเมืองเรา ประการหนึ่งเทพยดา
 ก็บอกเหตุ ซึ่งท่านเห็นว่า คนจะแกลังกล่าวหนผลึก ชนแสงจึงทูลว่า ไต่ต้องครองเมือง

หาเอียงทววนน อุปมาเหมือนพระอาทิตย์ส่องแสงกลางเมือเวลาเที่ยงคนจะแลทุกเคืองตา
 หัวเมืองทงปวงกล้วเกรงกจริงอยู่ แต่จะทงเมืองหาเอียงนหน้าพเจ้าไม่วางใจ กล้วเกลือก
 จะมีศัตรมาศีเมืองหาเอียงเอาเป็นทิมการศึกษา จะคิดพินัยยาวไป พระเจ้าฌ้อป้าอ่อง
 จึงตรัสว่า แต่บรรดาหัวเมืองที่ไม่วางใจเราก้แต่งทหารไปเป็นเจ้าเมือง ถึงจะมีศัตรชน
 ภายหลังทไหนจะสุมมอทหารเราได้ ฮันแสงจึงทลว่า พมแจ่งจะไปเมืองแพเสียได้สงไว้
 อย่าให้ทงเมืองหาเอียง ขอหน่งใหญ่ทงฮันสนเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ถ้าไม่เลี้ยงให้ฆ่าเสีย ขอหน่ง
 อย่าให้ปล่อยฮันอ่องไปเมืองโปตัง ใต้อ่องจำความสามฮันไม่ได้หรือ พระเจ้าฌ้อป้าอ่อง
 จึงตรัสว่า ทำศึกมาจนเป็นเจ้าแผ่นดินใครจะอาจต่อสู้มอเรา พมแจ่งไม่ควรจะลวงบังคับ
 เรา ๗ มิใช่เท็กไม่รูความ ซึ่งทว่าคร่งนผลณนจากบข่า ฮันแสงเห็นพระเจ้าฌ้อป้าอ่อง
 เคืองก้ถอยออกไปข้างนอกแห่งฮันตบนทองฟ้า แล้วทอใจใหญ่พทว่าธรรมคาคนเมืองฌ้อ
 อุปมาเหมือนวานรใต้อ้อเลอแหลมวทเคืองยศใต้อัว ก้จะเ็นไปตามวิสัยก้ว่าเสอหมวกจะตก
 บันพิเคราะห์ก้เห็นจริง

พระเจ้าฌ้อป้าอ่องได้ยินฮันแสงว่าแจ่งความไม่ถนัค จึงตามทันแ่งว่าฮันแสง

พุดประการใด ทันแ่งทลว่าฮันแสงว่า ธรรมคาชาวเมืองฌ้อเหมือนวานร ถึงจะเอาเสอ
 แหลมวทมาใทก้ไม่อยู่นาน ด้วยเป็นใจสัตว์เทริจฉาน มิใช่มนุชย์ พระเจ้าฌ้อป้าอ่อง
 ใต้อองก้เกรทนัค จึงส่งฮันสนให้จับตัวฮันแสงไปตตศัรษะเสียบไว้ เอาตัวใส่กระทะน้ามัน
 ทอตเสีย ฮันสนใต้อองบสงแล้วค่านับลาออกมาจับตัวฮันแสงไปคุมไว้สงให้ทงกระทะน้ามันอยู่

ผ่ายเตียวเหลียงรู้ว่าฌ้อป้าอ่องให้ฆ่าฮันแสง เตียวเหลียงก้ปลอมเป็นชาวเมือง
 หาเอียงมาท ฮันแสงจึงร้องประกาศแก่คนทงปวงว่า เราจะตายคร่งพระเจ้าฌ้อป้าอ่องจะ
 อกไปตเมืองแพเสีย เชอคำคนเคิดอูบายสอนให้เคิดร้องเลนเป็นปริศนาว่า เทพยคาสอน
 เราจึงทตททานว่า มิใช่คำเทพยคาบอกเหตุ เสียตายเมืองหาเอียงเป็นเมืองหลวง เราจึง
 ทลห้ามฌ้อป้าอ่อง ฌ้อป้าอ่องไม่ฟังกลับพาลเอาผิด โทษเรากรงนมใต้อองเป็นขบตต่อแผ่นดิน
 สงให้จับเราประหารชีวิตก้จะกมหนากมตาตายด้วยความกชฎณู ทานทงหลายจะอยู่ภายหลัง
 รักษาตัวให้จงก้ ไม่นันถึงร้อยวันฮันอ่องก้จะยกมาตเมืองสามจีน คนทงปวงจะใต้อองเห็นว่า

วานรได้เครื่องยศ อันสิ้นเชิงว่าอันแสงท่านพดแต่พอซ้มาเสียเราจะไ้ความผิดด้วย อันแสง
จึงร้องประกาศแก่เทพดาแลนางพระธรรณว่า ข้าพเจ้าซ้อตรงต่อแผ่นดินเหาควรที่จะตาย
ไม่ ขอให้เทพดาเจ้าศกศัทธเป็นทพญาณ อันสิ้นว่า ท่านทูลทักทานว่ากล่าวไม่ให้
มือป่าอ่องไปอยู่เมืองแพเสียเน แต่บรรดาคนทงปวงเห็นว่า ท่านไม่พอที่จะตาย แต่
เราผู้เดียวเห็นว่า ผิดโทษถึงตาย อันแสงจึงถามว่า โทษของเราอย่างไรท่านจึงว่าถึง
ที่ตาย อันสิ้นจึงว่าท่านเป็นถึงจอกนหงโตหขนางผู้ใหญ่ไม่คิดให้รอบคอบ เมื่อครั้ง
พระเจ้ามือป่าอ่องเป็นทพเหามาซ้อหงซงเป็นแม่ทพเสีย เหมือนมาครั้งแก่จับคนซงมา
เขาเกลยกลอมฆ่าเสียถึงยสิบหมื่น แล้วฆ่าไพร่บ้านพลเมืองเสียเป็นอนหมก ราษฎรไ้
ความเกือตรอนหนเข้าป่าทง แล้วฆ่าจุนยนิ ชุคศพจนซ้อของเต้ เผาคำหนักอวป้งจ้ง กับ
ให้ถอกเจ้าเมืองเสียสน เหตุไคท่านจึงไม่ห้าม บกนพระเจ้ามือป่าอ่องไ้สมบัติเป็น
เจ้าแผ่นดิน ซงท่านทูลทักทานเหมือนเหาคความตายใส่ตัว พมแจจกกว่าท่านยังห้ามไม่ได้
ท่านอย่าถือว่าพระเจ้ามือป่าอ่องทำผิด ซอบแต่จะโกรธคนท้เผ่าป่าให้ไม่ล้มทับทาง กับ
ซงสอนเด็กให้ทำเพลงนหระคิ ท่านจะไ้ใครรู้จักตัวหรือเราจะซ้ให้ต้อยในวงเหล่าน แม้น
จับตัวไว้ก็จะไ้รู้เนื้อความ เดียวเหลียงไ้ยินอันสิ้นว่าตงนนคคกใจ หนีไปซ้อนตัวอยู่
ในร้าน อันสิ้นจึงให้ทตศิระษอันแสงเอาตัวทอกลงในกระทะน้ามเน พอเวลาเย็นอันสิ้น
มาบ้าน เดียวเหลียงก็สะกตตามอันสิ้นไปพอรู้แห่งก็กลับมา ครันรุ่งเช้าอันสิ้นเข้าเฝ้า
พระเจ้ามือป่าอ่องทูลความซงมาอันแสง พระเจ้ามือป่าอ่องก็มิไ้ด่ครัสแก่อันสิ้นประการไค
ตงแต่วนนมาไม่มีผู้ไคทจะทูลทักทานต่อ ไปอีกเลย

ฝ่ายอันสิ้นออกจากเฝ้ากลับมาบ้านก็คิดถึงอันแสง เสียคยด้วยซ้อตรงต่อแผ่นดิน
เหมือนอกเรา เมื่อครั้งถวายนงสี่อณอป่าอ่องก็ไ้โกรธจะให้ฆ่าเสีย ห้างเปกทูลขอโทษ
จึงไ้รอกซ้อชีวิตอยู่ แยกคยของพมแจจกทูลไว้ให้เดียงเราแม้นไม่เดียงให้ฆ่าเสีย ทุกวัน
พระเจ้ามือป่าอ่องก็ไม้ตงเราเป็นซุนนางผู้ใหญ่ เห็นจะเอาคิรพมแจจกคยหาผิดจาจะกค
เอาคิรวอก เมื่อพระเจ้ามือป่าอ่องออกจากเมืองท่าเอียงไป เราจะคคอ่านทคทนเสียจึง
จะพันภัย

ฝ่ายเดียวเหลือยงจึงนกว่า ฮันเสินเฒ่าเมสตีบญญาควรรจะเป็นแม่ทัพจะไปพุกกุ
 กิริยาก่อน คึกแล้วก็เดินไปบ้านฮันเสินแบ่นเวลาค่าเคื่อเหงาย เข้าไปบอกคนรักษาประตูๆ
 จึงว่าท่านมาแต่ไหน เดียวเหลือยงบอกว่า เราเป็นชาวเมืองไผ่หิมบ้านเดียวกับฮันเสินจะ
 ขอเข้าไปหาฮันเสิน นายประตูก็เข้าไปบอกฮันเสิน ๆ จึงคิดว่าเมื่อเราอยู่เมืองไผ่หิมมัน
 กันตารนั๊ก ไม่ไต่ลมเพื่อนฝูงชอบใจกับผู้ใดเลย แล้วมาอยู่เมืองเถ่งสามปีเศษก็ไม่มีใคร
 ไปมา บัดนี้เพื่อนบ้านเก่าเรามาหาสงสัยนงจึงเดินออกไป ครั้นเห็นเดียวเหลือยงใส่เสื้อ
 ผิดประหลาด กลับกลายแปลกหน้าไม่รู้จักว่าจะอยู่แห่งใด จำเป็นเชิญเข้าไปนั่งในคอก
 ถามว่าท่านมีกระสังใจจึงมาหาเรา เดียวเหลือยงว่าเดิมข้าพเจ้าอยู่บ้านเดียวกับท่านแต่ไม่
 คุ้นเคยนั๊ก ข้าพเจ้าไปจากบ้านเดียวอยู่ป่า พอพบผู้ใหญ่ร่วมแซ่ไท่กระบี่สามเล่มเป็น
 ของวิเศษสืบมาตกอยู่กับข้าพเจ้า แต่เดียวหาญมบญญาต้องตัวลักษณะควรรจะถ้อยจึงจะ
 ขยายให้ กระบี่สองเล่มนั้นเขาให้ผุของลักษณะสองคนแล้ว ยิ่งแต่กระบี่สำหรับแม่ทัพ
 เล่มนี้ คิดว่าท่านอยู่บ้านห้วยอิมหิมด้วยกัน รู้ว่าท่านเมสตีบญญาใจองอาจรักเป็นทหารอยู่
 จึงเอากะบี่มาให้ท่านชม ครั้นเมากลางวันท่านก็คิดด้วยราชการจึงมาต่อเวลาพลบค่ำแล
 กระบี่เล่มนั้นมกคุณแก่เจ้าของ ถ้างลงไปทางนามงกรจระเข้เหวรากหลกหนีไปสิ้น ถ้าจะเดินไป
 ทางบกสัตว์อันตรายกกลัวไม่อาจเข้าใกล้ แม่จะตราค่าหลายพันตำดิงทองไม่มีที่ซื้อ ผู้ใด
 เป็นเจ้าของก็ถือชอกจะปรารถนาก็ไปภายหน้า

ฮันเสินได้ฟังคำเดียวเหลือยงสรรเสริญกระบี่ แล้วพุกกุประหนึ่งจะเข้าใจว่าเรามี
 สตีบญญามาใจยินดีนั๊ก จึงขยับเข้าไปใกล้แล้วว่า แต่ข้าพเจ้ามาอยู่กับพระเจ้ามอป่าอ่อง
 ไม่มีผู้ใดจะรู้ว่าดีแล้ว ท่านมาชมกระบี่กับสรรเสริญข้าพเจ้าว่าดีนี้ เห็นจะไม่สม
 เหมือนปากว่า ข้าพเจ้าจะขอชมเชยกระบี่ของท่านบ้าง เดียวเหลือยงก็ส่งกระบี่ให้ฮันเสิน
 ฮันเสินรับเอามาออกจากผุสองตุ้หะเกยง เห็นหน้าเหล็กนั้นกลมแสงดิงฟ้าแลบจับจกษ
 มหนังสือในผุจกรักไว้ว่าเหล็กกระบี่เอามาแต่เขาคันหล่นหัว ช่างผู้จะทำตังพริตเบนหลาย
 บัจนเหล็กนั้นเมสขาวใสดิงเงาค้างคุดอยู่บนใบหญ้า กระทำผุพิเศษประตบด้วยพลอยอย่าง
 ดีเอาทองดิกเป็นลวด ผุกระทำเป็นดวงพระจันทร์พระอาทิตย์ กระบี่เล่มนี้ควรรจะปรจบ
 ยุคเชิญจะไท่แก่เมสตีบญญาอันเข้มแข็งกระทำศึกสืบไป ฮันเสินดูกับขรทผุกระบี่ยอนทะเก

นึกว่าจะหาไว้กลัวจะไม่สมความคึกคักกันไม่รู้ที่จะถามราคา จึงแสวงว่าท่านบอกเราว่า
มีกระบี่พิเศษสามเล่ม สองเล่มนั้นท่านขายไปเป็นราคาเท่าไร เทียวเหลียงจึงว่าซึ่งกระบี่
นั้นไม่ควรที่จะตราค่า สุดแต่ใจข้าพเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ถ้าผู้ใดได้ลักษณะควรที่จะถือกระบี่
มาขอซื้อจึงจะขาย ถึงจะถูกก็ไม่ว่า ข้าพเจ้าเห็นท่านเป็นคนมีสติปัญญาควรกับกระบี่จึงเอา
มาให้ดู ชินสนลุกขึ้นก้านจับมือเทียวเหลียงแล้วว่า ท่านควรเป็นกุนซ้อสำหรับผมบุญ
แล้ว ขอบใจท่านซึ่งเอาของมาให้ดูครั้งนาคุนหาที่สุดไม่ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าบุญญา
น้อย ถึงจะมีเงินทองก็ไม่ควรที่จะตราค่าเห็นไม่สมจะถือกระบี่ท่าน เทียวเหลียงจึงว่า
ซึ่งท่านว่าบุญญาข้อย่อมควนนะ ถึงจะมีทองสักหมื่นแต่ถึงมาต่อราคาจะขายให้ก็ไม่ได้
แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านควรที่จะถือได้จึงอุตสาห์เอากระบี่มาให้ท่านชม ชินสนมีความยินดี
นัก จึงหยิบกระบี่มาแลดูนงกนกับเทียวเหลียง ชินสนจึงถามว่ากระบี่ทั้งสามเล่มมีชื่อหรือ
ไม่ เทียวเหลียงบอกความชื่อยุสเน กระบี่เล่มหนึ่งควรกับชองเตี คือกษัตริย์นนช้อแป
ห่งเจียวเตียน กระบี่ใจเสียงผู้สำเร็จราชการแผ่นดินนช้อเลงจวนหาย กระบี่สำหรับ
ง้วนโซ้ยเมทพช้อเจียงมกเสียว กระบี่สำหรับกษัตริย์นนเป็นพระเจ้าวองครั่งแผ่นดิน
เลียยคกมรศิมเหมือนรุ่ง ถ้าเขานไว้ภูตพิศาจแลสัตว์อันตรายเกรงกลัว กระบี่สำหรับ
ใจเสียงเมื่อจะได้มาพนมชายผู้หนึ่งช้อหวนสุย เห็นแผ่นดินเป็นแสงวับจับอากาศเนื่อง ๆ
หวนสุยประหลาดใจจะใคร่รู้ จึงเดินเข้าไปคุกคามบนน พอพาเห็นสองเป็นแสงปลาบขึ้น
ไปจับแสงฟ้า จึงซุกดินลงไปใต้พิภพลา เบ็ดขนคเห็นกระบี่สองเล่ม ๆ หนึ่งช้อเลงจวน
เล่มหนึ่งช้อไทวงไสผกเถียวกัน ครั้นได้กระบี่แล้วทักถามบนนก็ไม่มีแสงตอบ ซึ่งกระบี่
ง้วนโซ้ยเมทพช้อเจียง เล่มหนึ่งเหล็กทวนช้อมกเสียว เล่มหนึ่งเหล็กทวนเมยเป็น
กระบี่คผกเถียวกัน เจ้าของช้ออบหล่ครั่งแผ่นดินเลียยคกให้ช่างทำดงตีบจึงสำเร็จ กระบี่
ทั้งสามเล่มคุณวิเศษต่างกัน กษัตริย์ซึ่งควรจะทรงกระบี่แปห่งเจียวเตียน เถ็นนต้องมคค
แปคประการ ๆ หนึ่งฟังโอบอ้อมอารีแก่ญาติวงศ์ มีใจกรุณาแก่ราษฎรทั่วแผ่นดิน ประ
การหนึ่งฟังตั้งอยู่ในกตัญญูรักท่านผู้มคค ประการหนึ่งฟังให้เรียวรู้ศิลปศาสตร์ ซึ่งจะ
ปราบศัตรูหยั่งนำใจคนว่าที่แลร้าย ประการหนึ่งให้รักทหารเม่นมีความชอบจึงปูนบำเหน็จ
รางวัล ใครทำความผิดควรตายให้ตาย ประการหนึ่งให้แสงหานักปราชญ์มาไว้ใน

พระนกร ประการหนึ่งจะแบ่งปันทรัพย์สิ่งใดโดยสัจธรรมแลได้ถามข้อความไม่ลำเอียง
 ประการหนึ่งมีบุญอย่างทรัพย์ให้บริบูรณ์โดยสุจริต ไม่ควรโลภอย่าโลภ ไม่ควรใช้อย่า
 ใช้ ไม่ควรทำอย่าทำ ประการหนึ่งสิ่งใดไม่รู้จึงได้ถามผู้มีปัญญาให้ชักทำเนียบโบราณ
 ที่ดีมาเปรียบจึงทำตาม เล่มที่สองเป็นของใจเสียงผู้สำเร็จราชการก็คิดเหมือนกัน ประ
 การหนึ่งฟังชื่อตรงต่อราชการแผ่นดิน ประการหนึ่งฟังมีน้ำจิตเสมอไม่เห็นแก่ผู้มีทรัพย์
 ควรจะนับถือผู้มีสติปัญญา ประการหนึ่งตรึกตรองให้รอบคอบ ขุนนางผู้ใดทำราชการ
 สุจริตจงทำนุบำรุง ประการหนึ่งถ้าจะว่าความจงสอสองให้ถ่องแท้ อย่าเห็นแก่สินจ้าง
 สิบบน ประการหนึ่งต้องมีเมตตาให้เมตตาผู้ชอตรงในราชการแผ่นดิน ประการหนึ่ง
 ฟังให้ออกอ้อมเอาใจคน เอ็นดูแก่สัตว์ผู้ยาก ประการหนึ่งฟังให้มีอชฌาสัย แม้นเกษตริย
 ตรีสสิ่งใดผิดจึงเพิกทอดให้อยู่ในยุติธรรม ประการหนึ่งฟังมีน้ำจิตหนักแน่นตั้งแผ่นดิน
 แลแผ่นดินลาอย่าใจเบา เล่มของง้วนไชยแม่ทัพก็ต้องโดยคติเหมือนกัน ประการหนึ่ง
 จะทำการสิ่งใดให้ทำโดยสุจริต ประการหนึ่งไว้น้ำใจเป็นธรรมควรแก่ยศฐาศักดิ์ทุกเล
 ซอบ ประการหนึ่งมีบุญรู้จักกลอุบายทำลายกลข้าศึก ประการหนึ่งฟังพูดสิ่งใดให้
 คนเชื่อ ประการหนึ่งมีน้ำใจมั่นไม่พยาบาทอาฆาตจองเวร ประการหนึ่งมีน้ำใจหาหาญ
 ในการณรงค์ ประการหนึ่งมีอาชญาสิทธิ์จงแท้ ประการหนึ่งฟังจะมีของมาแจกจ่าย
 นายไพร่ควรแก่การให้เสมอกัน แม้นผู้ใดรูปรูปนบิตต้องตามคติ ข้าพเจ้าจึงจะให้
 กระบือ ยันสนแจงว่ากระบือสามเล่มนทานสรรเสริญว่าไม่มีของใครเสมอ แล้วกระบือ
 สองเล่มนชายให้แก่ผู้ใด เทียวเหลืองว่ากระบือสำหรับกษัตริย์นชายให้แก่ชื่อน้อง ชันสน
 ว่าท่านเห็นชื่อน้องเป็นประการใดจึงชวยกระบือให้ เทียวเหลืองว่าเราดูได้ลักษณะทางใต้
 ฆ่างูขาวเป็นปฐมเหตุ เพราะเห็นว่ามีน้ำจิตโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง จึงเห็นว่าชื่อน้อง
 จะได้เป็นกษัตริย์โดยแท้ ชันสนถามว่า กระบือสำหรับจิตใจเสียงนชายให้แก่ผู้ใด เทียว
 เหลืองว่าชยให้แก่เสียวโห ชันสนถามว่าท่านเห็นเสียวโหเป็นประการใดจึงชวยให้ เทียว
 เหลืองว่าเสียวโหได้ลักษณะใจเสียงมีปัญญาเหนือคนมาก รู้จักคนดีแลชั่ว ไม่ถือตัวว่
 ยศฐาศักดิ์ ผู้ใดแลคนยากจะไปมาหาทักทาย มีเมตตาเป็นต้น แลวกับชยชองกเคยร่วมคึก

กันมาแต่ก่อน แรกเข้าเมืองท่าเยี่ยงโตกี้ให้ลตกฎหมายสามประการลงเสีย โปรดไพร่ฟ้า
ทำแผ่นดินให้ความสุข ชันอ่องไปอยู่เมืองไปตั้งแล้วเห็นเสียวโทจะไ้เป็นที่ใจเสียง

ชันสนได้ฟังมีความยินดี จึงว่าท่านให้กระบี่สองเล่มแก่ชันอ่องเสีย โหนน
สมคะเนที่คิดไว้ บัดนี้ท่านจะเอากระบี่สำหรับแม่ทัพมาขายให้ข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ามีได้
ตั้งอยู่ในคดีแปดประการเหมือนท่านกล่าว เห็นไม่ควรกับกระบี่เล่มนี้ เดียวเหลืองว่า
ซึ่งท่านได้เรียนรูมาถ้าจะเปรียบกับชยุบจหนึ่ง เหนงคหนึ่ง เยงจหนึ่ง สามคนซึ่งมีมา
ตั้งแต่ครั้งแผ่นดินแตกกว่าคน ข้าพเจ้าเห็นยังหาเสมอท่านไม่ อุปมาเหมือนน้ำ
อันมีฟ้าเตนทางไต้หวันละหมื่นเส้น แต่ไม่มีคนจะชยุบจไม่วัดแล้ว ต่อเมื่อได้พบ
เป็กเหงงเจ้าของม้าทรงแผ่นดินแตกก็จึงรู้ว่าใช้ไ้เป็นมาอันประเสริฐ เปรียบเหมือนตัว
ท่านทำราชการทวงนเป็นผนน้อยด้วยไม่มีพรวาของดี ถ้ามีพรูใช้จึงจะเห็นว่าเป็นคนมี
สติปัญญาเวลาลดกซึ่ง จะให้ทำสิ่งใดก็จะได้สมคิด ถ้าท่านไ้ไปอยู่กับผนบุญเห็นจะได้
เป็นแม่ทัพใหญ่ กตตศพทกจะพองเพองทงแผ่นดิน

ชันสนได้ฟังตงนแกกลอนใจใหญ่แล้ว ว่า แต่ข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้าผ้อป้าอ่อง
ตงใจทำราชการโดยสุจริต ทำเรื่องราวให้หวังเป็กถวาย จะให้พระเจ้าผ้อป้าอ่องเป็น
สุขในราชสมบัติ กลับจะเอาโทษข้าพเจ้าดังตาย ซึ่งพระเจ้าผ้อป้าอ่องจะยกไปตั้งเมือง
แพเสียเป็นเมืองหลวง ชุนนางทูลทักทานก็ไมฟัง แม้จะยกไปเห็นจะเสียเมือง
เป็นนคอง ข้าพเจ้าจะตามไปเพียงกลางทางแล้วจะกลับหนไปอยู่บ้านเก่า เสียเหลืองว่า
ท่านพุดคณเหมือนเป็นคนหลงลมสติ หรือแกล้งจะล่อลวงข้าพเจ้า ด้วยทวท่านเกิดมา
เป็นชายอุปมาเหมือนหนึ่งหงสี ข้าพจะบิณ ไปจับไ้แต่ต้นไม้ใหญ่ ชอบแต่จะทงเจ้า
นายให้เบเนทพงจะไ้มีความสุข ซึ่งทวจะคิดกลับไปเป็นคนจนนไม่ชอบ ความสอง
ประการนี้ทวจงตรากตรองตเถก ชันสนว่าท่านพุดหลักแหลมนักใช้จะมาขายแต่กระบี่
จะมีฐานะเป็นความลับหลายสิ่ง เราคูหน้าท่านประหนงจะคิดไ้ว่าเดียวเหลืองชาวเมืองหน
กรจะทกแต่แวกมากกลัวจะผิด

เดียวเหลืองได้ฟังลูขณค่านบแล้ว ว่า แต่ข้าพเจ้าโดยนช้อท่านชานานอยแล้ว
ก็คิดจะไ้รมาหาสนทนาคความลับด้วยท่าน ที่จริงแนทวข้าพเจ้าช้อเดียวเหลืองตงใจเอา

กระบี่มาให้ท่าน สันสันมีความยินดีกับกระบี่ดกขันค้ำบว่าชอบใจนัก เทียวเหลียงจึงว่า
ผู้ซึ่งจะอยู่รอบรูปในแผ่นดินเนกเหน้อยแก่ท่านผู้เดียว ควรจะดับทุกข์ของข้าพเจ้าแลไพร่
บ้านพลเมืองใหม่ความสุขสบายได้ สันสันว่าทุกวเฒ่าพเจ้ามีความวิตกอยู่มิได้ชาก คิด
จะไม่ทำราชการด้วยพระเจ้ามอปาอ่อง จะไปหาเจ้าชายที่ตงอยู่ในเขตธรรมมาตบเขมู

เห็นแต่สนอองผเดียวกไปอยู่เมืองโปตัง ทนทางไกลไปมาาก ท่านจะไปรคให้สดับญญา
ประการใดบ้าง เทียวเหลียงว่าสนอองเป็นผู้บุญโดยแท้ ซึ่งไปอยู่เมืองโปตังนี้เจ้าใจ
แท้จะได้ฝึกทหารกิจการที่จะยกกลับมา ยังหาแม่ทัพไม่ได้ แม้ท่านคิดจะไปโดยแท้ เห็น

จะได้เป็นแม่ทัพเหมือนแชนบองชาวฮันชอง ท่านจะได้ปราบยุคเขมูในแผ่นดิน แม้จะ
ไปเราจะให้ของวิเศษสักสิ่งหนึ่งประเสริฐกว่าตำราเจียงไทกิง ซึ่งมีอุบายพันสังกรงแผ่น
ดินพระเจ้าจิวบออง อนึ่งเมื่อข้าพเจ้ามาจากสนอองนั้นได้สัญญากับเสียวไห่วว่า ถ้าหา

แม่ทัพได้จึงจะให้หนังสือมาเป็นสำคัญ ท่านไปถึงได้เอาหนังสือไปให้เสียวไห่วทันใด เสียว
ไห่วก็จะทูลพระเจ้าสนอองให้ตั้งเป็นแม่ทัพ กระบี่ซึ่งข้าพเจ้าจะเห็นคุณไม่มราคา ท่านจง
เอาไว้เป็นสิทธิ์สำหรับตัว แล้วชักกระตาศแผนทีออกจากแชนเสื่อ เขียนหนังสือไปถึง

เสียวไหวบับหนึ่งส่งให้สนสัน แล้วคล้แผนทีออกขแจงว่าเดินตามทางเสียดกกลีบบตาม
เงินเขาคินเฉอง เลยมมาเขาโกหนุจึงขนค้ำดินบนเขาศีระษะไก่อ่ ลงจากเขาเข้าแตนเมืองโปตัง
เดินทางไปอีกสองพันเสนจึงถึงเมือง ถ้าท่านจะกลับมาตีเมืองสามจินจงเดินทางนี้ ด้วย

คนในเมืองหาเอียงเมืองโปตังไม่รู้แห่ง ท่านอย่าแพร่งพรายแก่ผอื่น แล้วส่งหนังสือให้
สนสัน ๆ รับกระบี่ทั้งแผนทีแลหนังสือไว้แล้วกลุกขนค้ำบ จึงว่าครั้นคุณท่านหาที่สุด
ไม่ ตัวข้าพเจ้าจะไปตามค้ำท่าน แล้วค้ำท่านจะไปแห่งใดเล่า เกลือกพระเจ้าสนอองตรัส

ถามจะได้ทราบทูลตามท่านบอก เทียวเหลียงจึงว่าจะคอยค้ำพระเจ้ามอปาอ่อง ถ้ายกไป
จากเมืองหาเอียงแล้วข้าพเจ้าจะทำให้เหมือนโชจินครั้งแผ่นดินเสียดกก เดิมโชจินเห็นว่า
เมืองจินเป็นเมืองหลวงจะไปอยู่ด้วยจินเอองๆ ไม่รับไว้ โชจินจึงเทียวไปฝากตัวทงหก

เมืองใหญ่เจ้าเมืองทงหกยกให้โชจินเป็นใจเสียง ว่ากล่าวในการศึกกลับไปตีเมืองจินได้
ข้าพเจ้าจะคิดอ่านให้หัวเมืองทงป่วงทั้งเมืองขึ้น ให้พระเจ้ามอปาอ่องพะว่าพะวัง ท่าน

จะได้กลับมาตเมืองสามจีนเอาเมืองหาเอียงเป็นทมนงาย ชนสนจึงว่าข้าพเจ้าไปตเมือง
 ไปตัง แม้นพระเจ้าช่นเอ่องให้ข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพจะขอยู่พอฝึกทหารชำนาญแล้วจะรีบยกมา
 ฝ่ายเที่ยวเหลียงพดกับชนสนจนเวลารุ่ง กล่าชนสนไปเมืองหนึ ครนถึงกักค
 กับบุตรกึ่งเสง แต่งหนังสือเป็นอุบายไปทุกหัวเมือง

ฝ่ายชนสนเจตเจงเสบียงอาหารแล้ว สังกนใช้ให้ไปรักษาครอบครัวอยู่ ณ บ้าน
 หัวอิมหิม

ฝ่ายพมเจงซึ่งไปอยู่ ณ เมืองแพเสย แต่เผาทูลพระเจ้างเคหลายครั้งอุบายจะ
 ให้ไปอยู่ ณ เมืองบิณจิวพระเจ้างเคก็ยังไม่ไป

ฝ่ายพระเจ้าผอป่าอ่องคอยฟังข่าวพมเจง จะใคร่ไปอยู่เมืองแพเสยก็ยังไม่
 กลับมา จึงส่งกไปว่าท่านจงไปเมืองแพเสยทำค้ำหนกถึงเตยนไว้ท่าเรา แล้วเทอนพมเจง
 ทูลพระเจ้างเคให้เร่งไปอยู่ ณ เมืองบิณจิว ก็ไปค้ำเนบลาไป ครนถึงเมืองแพเสย เข้าไป
 หาพมเจงบอกความซึ่งพระเจ้าผอป่าอ่องส่งทุกประการ พมเจงบอกกไปว่าเรากตังใจ

มาจะให้เสร็จการ แล้วจะรีบกลับไปพอใช้ให้ท่านมา ว่าแล้วกเข้าไปเผาทูลปลอบพระเจ้า
 งเคโดยเยบคายจะให้ยกไปอยู่เมืองบิณจิว พระเจ้างเคจึงตรัสว่าเดิมทางอจะคิดตเมือง
 หาเอียง ท่านกเป็นพอเสงของทางอคิดพร้อมใจเชิญเรามาให้เป็นเจ้า หัวเมืองทงปวง

มายนตเขาค้วยเบเอนมาก เมื่อจะยกไปตเมืองหาเอียงเราได้ส่งทงสองทพว่า ถ้าผู้ใด
 เขามาเมืองหาเอียงก็ให้พมเจงเป็นเจ้าครองเมือง ครนเสร็จราชการทางอไม่ทำตามสัง กลับ
 ตงหัวเมืองแต่อาเภอไยกควชนเป็นเจ้า บัดนี้จะขับเราให้ไปอยู่เมืองบิณจิว ทำการ

ตงแทนเห็นชอบอยแล้วหรือ พมเจงทูลว่าข้าพเจ้ากโตห้ามปรามหลายครั้งจนใจค้วย
 เป็นเจ้าทงสององคิ พระเจ้าผอป่าอ่องกไม่ฟัง ข้าไทกโบมาเร่งทำค้ำหนกถึงเตยนไว้

ไม่เข้าเห็นจะยกจากเมืองหาเอียงมาเมืองแพเสย พระเจ้างเคว่าผู้จะครองสมบัติให้เสร็จ
 รักษาความสคยเบนทตง จะว่าส่งโตคให้สทรชาก ทางอกระทำผิด ตวแทนเป็นผูใหญ่

ชอบแต่จะทคทาน กลับไปเขาค้วยผู้ฝึก ทำเป็นกลวมาสอพลอจะให้เราเสยวจากทว่าไว้
 แต่ก่อน ท่านจงไปบอกกบทางอว่าเราไม่กลับค้ำสงเสยได้ พมเจงกค้ำเนบรับส่งลาออก

มาแต่งหนังสือไทก โบถือไปเมืองหาเอียง ครนกโบมาถึงจึงเข้าไปเผาทูลพระเจ้าผอป่าอ่อง
 ถวายหนังสือ แล้วทูลค้ำพมเจงส่งทุกประการ

พระเจ้ามอป่าอ่องคิดหนังสือออกอ่านแจ้งความจึงว่า งเตเตแรกตกอยู่กับ
 นายบ้าน เราจะคิดเมืองท่าเอียงจงเอามาตั้งให้เป็นเจ้าเฝ้าอ่องจะให้คนท่งปวงนิยม บดิน
 กลับถือท้าวว่าเป็นใหญ่ใช้ให้เรากับเล่าป้งมาตีเมืองท่าเอียง ครั้นเห็นจะรักกับเล่าป้งคิด
 ร้ายเรา จึงยกเอาคำแต่เห็นหลังมาว่าโดยกำเรบจิต จำจะคิดกำจักเสีย ถ้าละไว้เห็นจะ
 คูหมิ่นเราเป็นมณกง แล้วเรียกหยินไบมเป็นทักวองอ่องหน่ง หงอยอยหน่งสนอ่องหน่ง
 จงหงอเป็นลมกงอ่องหน่ง เขามาส่งสามนายให้คุมทหารลงเรือรบ ไปชุมนุมยรมฝั่งทะเล
 ทางจะไปเมืองบั้นจิว ถ้าพวงเทให้ทูลว่ามากอยรบเสด็จ ครั้นเข้าชิดแล้วจงจับฆ่าเสีย
 แล้วบอกชาวบ้านชาวเมืองท่งปวงว่างเตเสด็จไปเมืองบั้นจิว ถูกพายุเรือล่มงเตตายในน้ำ
 สุกแต่ท่านคิกอูบยาให้หัวเมืองท่งปวงคิเตียนเราได้ หยินไบหงอยอยจงหงอคำนับ
 รับส่งพระเจ้ามอป่าอ่อง แล้วออกมาจักษทหารลงเรือแล่นไปคอยอยู่ พระเจ้ามอป่าอ่อง
 จึงแต่งหนังสือเป็นคำนับจะให้รู้ท้าวไปทูลหัวเมืองว้ายกถลวพระเจ้างเตเป็นฉนชากบเจ้า
 ส่งให้คนใช้ไปเฝ้าพระเจ้างเต คนใช้คำนับรับหนังสือแล้วขึ้นมารับไปถึง เอาความ
 ไปแจ้งแก่ขุนนางเมืองแพเสีย จึงพากันนำหนังสือเข้าไปทูลพระเจ้างเต ๗ คติหนังสือ
 ออกอ่านได้ความว่า ซึ่งมารับส่งให้ข้าพเจ้ายกกองทัพไป บดินคเณเมืองท่าเอียงได้
 จับจุหยินประหารชีวิตเสียตามอาญาศึกเสร็จแล้ว พระองค์เป็นเอกกษัตริย์ครองสมบัติบำรุง
 อาณาประชาราษฎร์ให้เป็นสุขสืบไป อันเมืองแพเสียฝ่ายทิศเหนือทิศใต้ก็ไม่มกุกเขากน
 ตั้งอยู่กลางแปดง ถ้าข้าศึกมีมาจะรับรองภัยาก ไม่ควรที่พระองค์จะอยู่ ข้าพเจ้าเห็นว่า
 เมืองบั้นจิวหนกว้างใหญ่ ข้างขวามือแม่น้ำทะเลทรายนาจติ ข้างซ้ายมีเขาเพงเจียงแม่น้ำ
 ล้อมรอบควรจะเป็นเมืองหลวง ขอเชิญเสด็จไปผู้คนแลบ้านเมืองกมึงคัง ซึ่งจะเซอเต
 คนยุงไม่ถือคำข้าพเจ้าว่านเน เจ้ากับข้าจะมาเหนงนำใจกันเสียเปล่า พระองค์เสด็จมา
 ตั้งอยู่ในเมืองแพเสีย หาปรากฏแก่หัวเมืองท่งปวงไม่ กับต้องจ่ายเงินแก่อนทหารวันละ
 หมื่นตำลึง ข้าพเจ้าไซมอป่าอ่องขอคำนับมาให้ทราบ จึงเร่งยกไปเมืองบั้นจิวตาม
 หนังสือข้าพเจ้า พระเจ้างเตจึงว่า หางอมหนังสือมาถึงกหลายครั้ง เร่งให้เรยกไป
 ฉะนตประหนึ่งหาเป็นฉนเจ้ากับข้าไม ครั้นจะไม่ไปห่างอเป็นคนพาลคงจะคิดมาทำร้ายเรา
 ชาวเมืองก็จะไคความเดือดร้อน จำจะไปอยู่เมืองบั้นจิว จึงส่งให้จกเรือทะเลประทับท้าวไว้

เจ้าพนักงานรับสั่งแล้วก็ออกมารับเตรียมการไว้พร้อมคอยรับเสด็จ พระเจ้าเจ้เต้ทรงรถออกมาจากพระนคร ฝูงราษฎรต่างคนร้องสรรเสริญพระคุณว่า แต่พระองค์มาอยู่เมืองแพเสีย ไม่น่าใครผู้ร้าย คนทงปวงคอยไต่ความสข ครั้นเสด็จไปแล้วเมื่อไรจะได้เห็นพระองค์เล่า

พระเจ้าเจ้เต้ก็ฟังฝูงราษฎรทงปวงยังมีความอาลัยนัก จึงว่า ท่านทงหลายจง ค่อยอยู่เป็นสุข เราจะลาไปเมืองบินเจิว ครั้นแล้วเสด็จลงเรือพระที่นั่งสั่งให้ใช้ไปออกจากท่า พอปลาวาพขาวตัวใหญ่ผูกขนขวางหน้าเรือพระที่นั่งไว้ เพื่อดูเกิดลมพายุกัด คลื่นใหญ่ เสากระโคงหักกลมหวแพ็คเรือซัดเข้าฝั่งให้ทอกลสมอลงไว้ พอเวลายามเศษ พระเจ้าเจ้เต้บรรทมหลับทรงพระสุบินว่า เห็นวิศมท่าอย่างจับลาเรือแลดมกลิ่นจวงจันท์ กฤษณาตอกไม้ ไต่ยันเสียงกระจับปี่สซอขับร้องบนอากาศ มีเทพยดาซึกมีตอง มีนาง เทพยดาซึงแห่งกุศลตรงหงส์คู่เขาไปในเรือพระที่นั่ง จึงว่าแก่พระเจ้าเจ้เต้ขอเชิญเสด็จไป นิเวศวังพญานาค พระเจ้าเจ้เต้ว่าเราจะไปเมืองบินเจิว ซึ่งสำนักพญานาคใช้ที่อยู่ของเรา ไม่ควรจะไป เทพยดาจึงว่า บัดนี้เขียงเต้ให้ข้าพเจ้าลงมาเชิญท่านไป แต่บรรดาขุนนาง ผู้ใหญ่ผู้ใหญ่เตรียมจะเผ่าพร้อมอยู่แล้ว เขียงเต้ส่งมาว่าพระองค์มีบุญญาธิการด้วยวาสนา ถึงกำหนดจะได้เป็นกษัตริย์ในเมืองนาคพิภพ ขอเชิญพระองค์เสด็จไปตามคำเขียงเต้ อัน เมืองมนุษย์นี้เขียงเต้ประสาทให้เจ้าสมวงศ์ลงมาบุญญาธิการมาก จะได้ปราบข้าศึกศัตรู ให้รบคาบทุกทิศ ในพระสุบินพระเจ้าเจ้เต้ว่า เสด็จออกมาเห็นหน้าเป็นคลื่นจะหยั่งพระบาท ลงน้ำ พอบรรทมตื่นรู้สึกว่าทรงพระสุบิน พอเสียงของงายามสาม จึงให้หาไพร่เข้ามา แล้วเส้าความฝัน ไพร่จึงทูลว่าเมื่อพระองค์ออกเรือพระที่นั่งมาปลาวาพขาวขวางหน้าไว้ แล้วเกิดพายุกวใหญ่เสากระโคงหักเห็นเหตุเป็นลางประหลาด ทรงพระสุบินกวีปริต ข้อ ซึ่งเห็นวิศมครอบเรือพระที่นั่ง เห็นจวมผู้บุญมาครอบครองราชสมบัติสบบวงศคือไป ข้อ ซึ่งหอมรูปเทียนตอกไม้แล ไต่ยันเสียงกระจับปี่สซอเลขบรรองนเน ชะรอยเทพยดาเข้ามา ช้องสาธุการ ด้วยพระองค์ครองสมบัติอยู่ในยุคธรรม ข้อซึ่งมีคนทงสองมาขอเชิญเสด็จ พอก้าวพระบาทลงถึงน้ำเห็นอนตรายจะมีแก่พระองค์ ขอเชิญเสด็จกลับเข้าเมืองบับยงอยู่ ก่อนกว่าจะสนพระเคราะห์ พระเจ้าเจ้เต้ก็ทรงฟังจึงว่า ประเพณีกษัตริย์สุทแก้วว่าจว เป็นสิทธ จะกลัวความตายมากกว่าความสขยหนไม่ควว ซึ่งท่านจะให้กลับไปเมืองก็

จะมีความนิทานว่าเราเป็นกษัตริย์ตรีศหาจริงไม่ ครนรุ่งเช้าพระเจ้าองค์หนึ่งให้ใช้ไปเล่นไป
 ฝ่ายหยินไปห้อยยงจงหงอนนายทหารทั้งสาม เห็นเรือพระเจ้าองค์หนึ่งแล่นออก
 สกคหน้าไว้ หยินไปจึงว่าข้าพเจ้าสามนายมากอยรับเสด็จ แล้วเคียงเรือเข้าใกล้ส่งให้ยก
 เรือพระที่นั่งไว้ ทูลว่าพระเจ้าไซม้อป้อองให้ให้ข้าพเจ้ามาเอาตราหยกแลเครื่องสำหรับ
 กษัตริย์ที่พระองค์ พระเจ้าองค์หนึ่งฟังก็ทรงพระโกรธร้องดำไว้ มิ่งเป็นข่าวห่างอหาก
 เหมือนพวกตัวอ่องคนพาลองอาจผิดประเพณีเกล่งออกขวางหน้าไว้ ตัวเม้นข่าไม่รู้จักเจ้า
 หรือ นายทหารทั้งสามได้ฟังก็โกรธ ถอดกระบี่บนชนเรือพระที่นั่ง พวกทหารก็โจนขึ้นไป
 พร้อมกันไล่ฆ่าฟันคนในลำเรือตายหลายคน ทศกใจก็โจนลงจมน้ำตายเป็นอันมาก พระเจ้า
 องค์หนึ่งพระพักตร์ไปข้างตะวันตกเฉียงเหนือ พระหัตถ์แล้วร้องประกาศว่า เราครอง
 ราชสมบัติอยู่ในยุคธรรม ห้างอเป็นคนพาลอกตัญญูใช้ทหารมาทำอันตรายแก่เรา ถึงจะได้
 ติประการโทษขอเทพยดาเจ้าจงเป็นทัพพยาน เราเป็นกษัตริย์อันประเสริฐซึ่งจะตายด้วย
 มือทหารหาควรไม่ ตรัสแล้วก็รวบชายเสื้อขึ้นเหน็บให้แน่น โจนลงไปในพระมหาสมุทร
 คลื่นซัดพระเจ้าองค์หนึ่งสิ้นพระชนม์ คนซึ่งหลบหนีอยู่ในท้องเรือนั้น ทหารหยินไปไล่
 ฆ่าฟันเสียสิ้น แล้วหยินไปหยิบเอาตราหยกแลเครื่องสำหรับกษัตริย์มาเรียกกันลงเรือ

ฝ่ายอาณาประชาราษฎร์ชาวเมืองบึงจิว ซึ่งมากอยรับเสด็จพระเจ้าองค์หนึ่ง
 คลัง เห็นก็ชวนกันร้องคำหยินไปว่าอายขโมย ห้างอไซมิ่งมาฆ่าพระเจ้าองค์หนึ่งเสียซึ่งเอา
 แผ่นดินมิ่งก็หาอยู่ได้นานไม่ เราทั้งปวงจะพิเนาศ แต่บรรดาอาณาประชาราษฎร์แล
 หัวเมืองทั้งปวง จะหาคนทมิศติบัญญัติคงชนเป็นใหญ่จะแก้แค้นสนองพระคุณพระเจ้าองค์
 ก่าจัตคนนอกตัญญูต่อแผ่นดินเสีย หยินไปได้ฟังก็ทรงพระโกรธ ให้ป้ายหัวเรือเข้าไปริมฝั่ง
 จะขึ้นบกไล่ฆ่าคนซึ่งร้องคำนั้นเสีย พอสมพิศก็ลาเรือเข้าไปเมืองแพเสีย

ขณะนั้นผู้เฒ่าคนหนึ่งชื่อตงกั้งอายุได้แปดสิบปี เป็นคนมีสติปัญญาได้เรียน
 คำราโบราณลึกซึ้ง จึงชักชวนอาณาประชาราษฎร์มากอยรับเสด็จพระเจ้าองค์หนึ่ง ครนเห็น
 หยินไปทำอันตรายพระเจ้าองค์หนึ่งแล้วกลับไป จึงชวนคนทั้งปวงลงเรือไปเที่ยวหาศพไม่พบ
 พอเดือนขึ้นสองแสงสว่าง ตงกั้งกับคนทั้งปวงพายเรือเลียบไปชายหาดเห็นศพคลื่นซัดขึ้น

มา เอาคบเพลิงเข้าส่องดูเห็นสำคัญด้วยกำไลหยกชว่นกันเชิญพระศพใส่เรือ แล้วพายมาถึงบ้านทำหีบใส่ฝังไว้นอกเมืองป็นจิวประสาหยก

ฝ่ายหยินโป้ครนกลับมาถึงเมืองแพเสีย แล้วแจ้งความซึ่งพระเจ้าฉื่อป้าอ่องใช้ให้ไปมาพระเจ้างเตนหนให้พมแจ้งพงทุกประการ พมแจ้งว่าพระเจ้างเตส่นพระชนมเสียคายนก จึงว่าพระเจ้าฉื่อป้าอ่องกคิการทงนหาตองควยประเพณีกษัตริย์ไม่ เพราะจะใคร่มาอยู่เมืองแพเสีย แม้นยงกมาไม่ถึงร้อยวันซ่านเองก็จะยกไปจากเมืองไปตั้ง จะได้เมืองหาเอียงเป็นทมนการศึกษาจะเข้มแข็งชน เราทงปวงจะไม่มีความสุขจำจะทูลให้งคไว้ก่อนเห็นซ่านอ่องยังไมยกมา หยินโป้จึงว่า ช่างแสงตายก็เพราะทูลทักทวนไม่ให้มาอยู่เมืองแพเสีย ท่านยังจะกล้าหาญอีกเล่า พมแจ้งกไม่พงชว่นหยินโป้กับทหารทงปวงกลับไปเมืองหาเอียง ครันถึงเห็นทหารชนเนงทงปวงจับแจ้งการที่จะยกไปเมืองแพเสีย พมแจ้งกับหยินโป้พากันเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง หยินโป้จึงเอาตราหยกแต่เครื่องสำหรับกษัตริย์ถวาย แล้วแจ้งความซึ่งการจกพระเจ้างเตส่นทุกประการ พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงตรัสว่า สันธระไนงเศสมคคซึ่งเราจะไปเมืองหลวง พมแจ้งไคทงพระเจ้าฉื่อป้าอ่องตรสคตงนเนจทูลว่า เหตุไคพระองคคจกคเบงกวดทวงงเทไม่ตองกับข้าพเจาคคไว้ อนน้าใจข้าพเจามวิตกควยซ่านอ่องซึ่งไปอยู่เมืองไปตั้งจะเป็นศคคร แม้นพระองคคอยู่ณ เมืองหาเอียงจึงจะไม่มีอันตราย ถ้ายกไปจากเมืองนี้ไม่ตงร้อยวันซ่านอ่องคงจะยกมาเบนมคคตง พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงตรัสว่า เราพึ่งได้ครองแผ่นดิน หมายจะให้คนทงปวงสรรเสริญว่ามีความศคคย การซึ่งจะไปอยู่เมืองแพเสียนได้แจกกฎหมายไปแล้ว ครันจะไม่ไปคนจะนินทาวกได้สงแล้วไม่สทชชาค ดงซ่านอ่องจะมาตเมืองหาเอียงได้ เราจะไม่กลัวตมอวยเดาเบง หยินโป้จึงทูลว่า ซึ่งพระองคจะยกจากเมืองนจะให้ผูไคอยู่รักษาเมืองหาเอียงเล่า แม้นซ่านอ่องยกมาตยังจะรบศคใหญ่ไคหรือ ข้าพเจาคคยนว่าหวัเมืองทงปวงซึ่งชนแก่ไคอองเบงเสองใจกมป้าง หมายจะคอยกองทพซ่านอ่องถายกมาจะเข้าควยกหลายเมือง พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงตรัสว่า แต่เดิมเรากคกับทางเหลียงฝายนตองเจ้าเมืองกยก็เสียได้ จนชาวเมืองเลทหารมาเข้าควยเบนนอนมาก จึงใหม่มาตเมืองหาเอียงจนได้เบงกษัตริย์ ครันทรพลกมมาก บรรดาหวัเมืองกครันครามทุกคคจะกลัวอะไรกับเดาเบงตงแมตงหวัจะบิณเข้าหาองเพลิ่ง ซึ่งทวน

ทรงปวงมาห้ามเราจะเอาอย่างเหมือนฮันแสงหรือ พมแจ่งแลหยินไปกับขุนนางซึ่งเฝ้าอยู่ ครั้นได้ฟังพระเจ้าฉื่อป้าอ่องตรัสดังนั้นเมื่อความกลัวมิได้ทูลประการใด พมแจ่งออกมาจากที่เฝ้าจึงคิดว่า พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจะยกไปเมืองแพเสียทหารจะหลบหนีเป็นอันมาก จึงแต่งหนังสือให้คนไปกำชับชาวด่านทางทุกตำบลให้ตรวจตราจงกวดขัน ถ้าผู้ใดเดินเข้าออกให้จับตัวไต่ถามเอาข้อความให้จงได้ คนใช้รับหนังสือไปกำชับตามตามคำพมแจ่งส่งทุกประการ พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงสั่งให้มือนครออบครัวทหารไปเมืองแพเสีย

ฝ่ายฮันสิ้นเจ้าเดิมแต่ได้พบกับเตียวเหลียง ก็คิดงหน้าแต่จะไปเมืองไปตั้ง ครั้นจวนฉื่อป้าอ่องจะยกไปเมืองแพเสีย จึงคิดว่า เราจะไปพูดอยู่ที่ต้นแพ่ง ถ้าต้นแพ่งเห็นว่าฮันอ่องจะมีบุญเหมือนกับเราก็คง จะว่ากล่าวคิดสอยขอหนังสือเป็นสำคัญไปสำหรับตัวจึงจะป้องกันพวกด่านทางได้ คิดแล้วไปบ้านต้นแพ่ง ๆ เห็นฮันสิ้นก็ออกมาต้อนรับ ต่างคนคำนับกันเชิญให้ที่นั่งที่สมควร ฮันสิ้นจึงว่า ข้าพเจ้ามาหาท่าน เป็นธุระวิตกด้วยพระเจ้าฉื่อป้าอ่องยกไปจากเมืองหาเอียงครั้งนี้ ท่านเห็นว่าเมืองคงจะอยู่กับพระเจ้าฉื่อป้าอ่องหรือ ๆ จะได้แก่ฮันอ่อง ท่านเห็นว่าบุญใครจะมากกว่ากัน ต้นแพ่งจึงว่าถ้าพระเจ้าฉื่อป้าอ่องยกไปแล้วที่ไหนเมืองหาเอียงจะพนมือฮันอ่อง ด้วยพระเจ้าฉื่อป้าอ่องถือว่าไม่มีใครเสมอ ทั้งเมืองหลวงซึ่งเป็นทศชัยภูมิเสีย เราเห็นว่าพระเจ้าฉื่อป้าอ่องเป็นเคนพาดคิกกัจตพระเจ้าเดิมมีหน้าชาฮันแสงซึ่งหาผิดมิได้นั้นเสีย ขุนนางทรงปวงก็เห็นว่า จะอยู่ในสมบัติไม่ยืนาน ข้าพเจ้าเพราะเหตุฮันอ่องต้องลักษณะควรจะเป็นกษัตริย์กรุงใหญ่ ทงนาใจก็โอบอ้อมอารี คิกแต่จะให้ไพร่บ้านพลเมืองรักใคร่ เราเห็นท่านก็รอบรู้วิชาชำนาญมาก จะอยู่กับพระเจ้าฉื่อป้าอ่องหาควรไม่ ถ้าอยู่กับฮันอ่องท่านก็จะได้บังคับคนนับหมื่น

ฮันสิ้นได้ฟังจึงคิดว่าต้นแพ่งพูดความทงนโดยสุจริตจาจะบอกโดยจริง จึงว่า ข้าพเจ้าก็คักจะไปหาฮันอ่อง แต่พมแจ่งให้คนไปกำชับตามโดยกวดขันอยู่ ถ้าหนังสือท่านจึงจะไปได้ ต้นแพ่งจึงว่า ถ้าท่านพูดโดยสุจริตจะไปหาฮันอ่องแน่แล้ว เราจะให้หนังสือไปเป็นสำคัญ ว่าแล้วกเขียนหนังสือส่งให้ฮันสิ้น ๆ คำนับรับหนังสือจึงพูดว่า ท่านเอนดูข้าพเจ้าครั้งนี้เหมือนเลิกคิกทอฮันอ่อง ถ้าข้าพเจ้าไปได้ดีเหมือนท่านว่าจะสนองคุณ

ท่านให้เต็มกำลัง ท่านแฉ่งว่า ถ้าท่านไปถึงชั้นฮ่องแล้วจงทูลให้เห็นใจของเราด้วย เบื้องหน้าเราจะคิดแก้ไขให้พ้นพระเจ้าฉื่อป้าฮ่องไปอยู่กับชั้นฮ่องให้จงได้ ชั้นเสี้ยนคำนับท่านแฉ่งแล้วลาไปถึงบ้าน จึงส่งคนใช้ว่าเรามีธุระจะไปหาเพื่อนที่นอกเมือง สักสามวันจึงจะกลับมา ชั้นเสี้ยนก็ขึ้นมาออกจากเมืองท่าเอียงตกตรงไปตามทางถึงท่านฮันเป็งก๊วน นายท่านออกมาถามว่า ชั้นเสี้ยนจะไปข้างไหน ชั้นเสี้ยนส่งหนังสือให้แล้วว่า จะมาตรวจด้านสามจีน นายท่านอ่านหนังสือได้ความว่า ท่านแฉ่งให้มาถึงท่านสามจีนฮ่องว่า พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องเสด็จไปอยู่เมืองแพะเสียมไว้ใจ กล้วยท่านอยู่กันทางค่อเมืองไปตั้ง ให้จัดทหารออกมาลาดตระเวนรักษาท่านจงสามารถ เกลือกชั้นฮ่องจะยกมาตีท่านสามจีนเชิงเอาเขตแดน จึงให้ชั้นเสี้ยนเป็นจับเก๊กหนึ่งมาตรวจตราจนเปล่ายแดน นายท่านแจ้งความแลวกส่งหนังสือให้ชั้นเสี้ยน ๆ ก็ขึ้นมาออกจากท่านไปทางตะวันตก

ฝ่ายคนตำรวจบ้านชั้นเสี้ยน คอยท่าถึงส่วนไม่เห็นชั้นเสี้ยนมา ครั้นจะนั่งอยู่ก็กลัวความผิด จึงเอาความไปบอกแก่พิมพ์แฉ่งว่า เมื่อเดือนหลังมีชายผู้หนึ่งมาหาชั้นเสี้ยน พูดแต่เวลาคำจวนรุ่งสว่างชายผู้นั้นจึงไป ครั้นอยู่มาออกสามวันชั้นเสี้ยนใช้ให้คนที่เรือนเก็บข้าวของคืนไปบ้าน อยู่หาว่าชั้นเสี้ยนส่งให้หาพี่เขาอยู่เฝ้าบ้าน บอกความว่าจะไปหาเพื่อนที่นอกเมืองสักสองคืนแต่เช้าพี่เขาคอยอยู่ถึงส่วนหาเห็นชั้นเสี้ยนกลับมาไม่ พิมพ์แฉ่งได้ฟังก็ท้อใจใหญ่ว่า เราดูเงาใจคนผู้นั้น จึงทูลพระเจ้าฉื่อป้าฮ่องให้ชุบเลี้ยงเป็นขุนนางผู้ใหญ่ พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องก็ไม่ทรงตามคำเรา ครั้นชั้นเสี้ยนเห็นจะหนีไปอยู่เมืองไปตั้ง ถ้าชั้นเสี้ยนไปอยู่กับชั้นฮ่องที่ไหนเราจะได้นั่นเป็นสุข พิมพ์แฉ่งจึงเข้าไปทูลพระเจ้าฉื่อป้าฮ่องว่า หม่อมพอกว่าชั้นเสี้ยนหนี พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องได้ฟังจึงตรัสว่า ชั้นเสี้ยนเป็นข้าหนเจ้าใครคบไว้ก็เป็นทรยศคือแผ่นดิน อ้ายชั้นเสี้ยนเป็นแต่คนถือทวนถึงจะพาพวกพ้องมาทำอันตราย คนทั้งหลายหรือจะเขาค้วย ท่านอย่ากลัวเลย พิมพ์แฉ่งจึงว่า ชั้นเสี้ยนมิวซาหังความคดกมมาก เห็นจะไปอยู่กับชั้นฮ่อง ณ เมืองไปตั้งซึ่งวางพระทัยนินมิได้ พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องได้ฟังจึงส่งให้จงฉิมวยคุมทหารม้าสองร้อยไปทางท่านสามจีนจับชั้นเสี้ยนให้จงได้ จงฉิมวยได้รับสั่งถวายบังคมลาออกมาจัดทหารม้าสองร้อยรีบไปตามชั้นเสี้ยน ครั้นมาถึงท่านจึงถามนายท่านว่า ท่านรักษาอยู่ที่ชั้นเสี้ยนหนีไปหรือไม่ นายท่านบอกว่า ชั้นเสี้ยนได้หนังสือบอกครั้นมาว่าจะ

ไปเมืองสามจีน ข้าพเจ้าเห็นว่าเปนขอราชการอยู่จึงไม่จับตัวไว้ ชนสินไปถึงส่วนแล้ว เห็นจะเข้าแตามเมืองโปตัง ซึ่งท่านจะตามไปข้าพเจ้าเห็นจะไม่ทัน ขอท่านจงแต่งหนังสือ ให้มาไ้รับไปบอกท่านสามจีน ให้แต่งทหารออกก่าวกสกัดจับตัวชนสินให้จงได้ ถ้วยหนทาง ชนสินโดนเผาเสียแล้วเห็นจะหนีไปไม่พ้น จึงลิมวยไ้ฟังชาวท่านว่าตงเนเห็นชอบ จึง แต่งหนังสือให้คนไ้รับไปบอกแก่ชาวท่านสามจีน คนไ้รับนำหนังสือชนมาไปถึงเอา หนังสือเข้าไปบอกแก่เจียงห้า ๆ ไ้แจ้งจึงส่งให้ทหารขามเร็วรับไปตามชนสิน

ฝ่ายจลิมวยครนไ้คนไปแล้วกลับมาถึงเมืองหาเอียง จึงเข้าไปทูลพระเจ้า ฌ้อป้อองว่า ชนสินหนีไปพันท่านอันเมงกวนไท่สวน ข้าพเจ้าให้หนังสือไปกำชับกับ สามจีนอ่องไว้ พระเจ้าฌ้อป้อองไ้ฟังจึงตรัสว่า ไม่ควรจะเป็นระด้วยติดตามอายุชนสิน การซึ่งจะตงเมองแพเสียเบงการใหญ่ จึงส่งใหญ่สนจงตวงสองนายอยู่รักษาเมืองหาเอียง แล้วยกทัพหลวงจากเมือง พระเจ้าฌ้อป้อองชนรถไป เสียงเทามาแลท่อกคนเตนเอออง ผงคลุกลุมไปนออากาศ เดินทางหลายวัน เมอถึงเมืองแพเสียเสกข์เข้าไปในเมืองสำราญ พระทัย

ฝ่ายชนสินออกจากท่านอันเมงกวนรับไปถึงท่านชวักวน ก็เอาหนังสือออกให้ ชาวท่านกุแล้วรับไป

ขณะนั้นคนซึ่งเจียงห้าไ้มา ขับมาไปถึงท่านร่องประกาศว่า ถ้าเห็นคนประ หลาดมาให้นายท่านจับตัวไว้ ชาวท่านจึงบอกว่า มีชายคนหนึ่งขามมาเพียงไปเมอกแต่ไ้ได้ ตามชื่อแลแซ่ ถ้าท่านรับตามไปเห็นจะทัน คนไ้ซึ่งเจียงห้าก็รับขับมาตามไปทันชนสิน จึง ถามว่าตัวท่านชื่อไ้แซ่ไร จะไปข้างไหน ชนสินจึงบอกว่า เราแซ่ไ้จะไปเยี่ยมพี่น้องเตน เมืองโปตัง ทหารมาไ้ซึ่งถามว่า มีหนังสือสำคัญมาหรือ ชนสินก็เอาหนังสือออกส่งให้ ทหารเจียงห้า ๆ รับหนังสือมาอ่านยังไม่ทันหมดความ ชนสินเห็นผู้ตามมานนากมหนเอาหนังสืออยู่ ก็ชักกระบี่ออกฟันทหารเจียงห้าคอขาดตาย

ฝ่ายชาวท่านอยู่บารเริ่มทาง เห็นชนสินพ่นกนตายก็วิ่งมาห่ากนจะจับตัวชนสิน ๆ ชกมาเชวไ้พิทชาวท่านตายทั้งห้าคน แล้วขับมารับหนีไปถึงทางสามแพรง จึงคิดแผนท ของเดี่ยวเหลือยงไ้ไ้ลลอกกุ รูว่าทางน้อยจะแยกไปเมืองเตนยากข่มไ้ไปไ้ได้ ก็รีบไป

ตามทางทิศตะวันออกตามแม่น้ำ ครั้นถึงช่องแคบแม่น้ำเหวไม่ไล่ลมที่บนทางเดินแยกเข้ามาไป
 ไม่ได้ ชันสินจึงจูงม้าไปใกล้จะออกช่องเขา เห็นทางสองแพร่งไม่รู้ที่จะไปสงสัยอยู่ พอ
 พบคนเก็บฟืนเดินออกมาจากเนินเขารายริมเขาค้นหนึ่ง จึงถามว่า ทางจะไปกินฉองหน
 แห่งใด คนเก็บฟืนบอกว่า ทางหนึ่งเรียบไปข้างเชิงเขาจะถึงป่าสะแกแล้วจึงเดินบนเนิน
 คีลว ฟันนั้นไปจะพบสะพานหินแห่งหนึ่ง ทางหนึ่งชันไปจนถึงอเบ็กเนียบเนินเขาทาง
 กั้นการเดินยาก ด้วยห้วยเหวธารน้ำสองข้าง ทางอ้อมเรียบไหลเขาสงไปถึงตำบลไท่เป็ก
 เรียกว่าเนินดาว จากนั้นจะถึงร้านขายข้าวแตสุรามืออยู่แห่งหนึ่ง ถึงเขาโตหนช่วยออกเขาสูงสี่
 เหมือนแม่มด ลงจากยอดเขาโตหนชั่วดิ่งเสียงคำซวมีเชิงเขาทั้งสองข้าง แล้วลงข้ามแม่น้ำ
 ตำบลหนึ่ง ชันสินไปริมฝั่งตามทางถึงแม่น้ำหนเข้เข้าแดนเมืองไปคัง ทางไม่สู้ไกลแต่เสื่อราย
 ทางอย่าเดินกลางคืน ชันสินจึงเอาแผนที่ออกสอบต่องานอินคินัก จึงว่าชอบใจท่านแล้ว
 ชันสินไปตามทาง กลับคิดว่าเราฆ่าชาวคานหุกคนเจียงหารจะรับตามมา ถ้าพบคนเก็บฟืน
 คงจะถามเห็นจะรู้ว่าเราฆ่าทางนั้น มากอดไวยที่ไหนจะหนีมือเจียงห้า จะต้องกลับไปฆ่าผู้บอก
 หนทางเสียจึงจะสิ้นความ คิดแล้วกลับมาเรียกคนเก็บฟืนว่า ท่านอย่าเพิ่งไปหยุดคอยก่อน
 คนเก็บฟืนไม่สรวกยวว่าข้านั้นจะทำอันตรรกภัยอยู่ ชันสินขบมาชักชักกระบี่ออกฟันคน
 เก็บฟืนเกือบขาดตาย กลัวความจะไม่ลับ จึงลาศพไปตั้งไว้ที่หว่างเขาแล้วกำเนียบศพบว่า ตัว
 เราขออินเสแจะไต่ทฤษฎต่อท่านผู้มพระคุณนั้นหาไม่ เพราะกลัวถึงชีวิตเราๆ จึงฆ่าท่านเสีย
 ถาสลับไปเมื่อหน้าเราได้คิดแล้วจะชุกศพท่านชันฝิ่งใหม่สนองคุณให้ถึงขนาด ว่าแล้วก็ขึ้นมา
 เดินร้องให้ไปตามทาง มาถึงเขี้ยวซงหลินตำบลป่าสนน้อย ไปถึงเนินคีลวเห็นร้านสุรา
 แห่งหนึ่ง จึงแวงเข้าไปซื้อสุราทราน คิดถึงคุณคนเก็บฟืนบอกหนทางให้มากลับฆ่าเสีย
 จึงขมมุกนหน้าหมักเจ้าของร้านมาเขียนเป็นเพลงไว้ที่ผนังโรงเตี๊ยมว่า ทางจะมาเขาสูงน
 เดินยากแสร้งแค้นการลวงนห้วยเหวลมคอนสูกที่จะบรรยาย หวายเป็นเชิงพัวพันกันไป ถัดถึง
 แลกระต่ายจะอาศัยแสงพระอาทิตย์กับคบังทงคนก็ไม่เห็น ด้วยภูเขาสูงกึ่งสูงนัก ถ้าจะแฉ
 ให้ตลอดก็ยากเหลือที่จะนับสติบกันกว่าหมักแสร้ง ถ้าจะเดินไปต้องอาศัยดาวล้วยเหนียวกว่า
 จะลงมาได้ ต้องหิวโหยหิวหอบเพียงจะสิ้นกำลัง แต่ให้คำมกเขามาถึงหนทางสองแพร่ง
 ไม่รู้ที่จะไป สุดท้ายจะได้ตามหนทาง ครั้นถึงมาพอเห็นคนเก็บฟืนหยุดม้าอยู่ แล้วร้องถาม

ถึงทางจะไปเมืองโปตัง ผู้ศกพนเ็นน้อยหน่าภูเขางจึงชบอกรทางให้ เราเอาแผนทีออกสอบ
 กทองตามคำรบ จึงสำคัญว่าเตียวเหลียงรักเศยสุจริต นกถึงมมคุณจะแทนแคนสงสารนักร
 ด้วยเราคิดว่าทหารเมืองฉอจะตามมาพบผู้ศกพน เกลือกจะไต่ถามไต่ความแล้วจะรีบมาทัน
 เข้าจะฆ่าฟันทั้งโทษโจร นกกลัวความสิงห์ จึงกลับไปผู้บอกหนทางปรารถนาจะให้ลับ
 รอก ท่านอยู่ก็จะไต่แต่เก็บพนเท่านั้น แม่นชีวิตเรายังอยู่ไปเบื้องหนานั้น จะไต่เป็นแชน
 ชายขาวของสองเท่ ถ้าสมกก็จะไต่บังคับคนหนีหมื่นนับแสน ท่านเป็นคนเก็บพนเจตาย
 เรากมีโทษมากอย่าโกรธแค้นข้าพเจ้า เพราะตั้งใจจะกำจัดคนอันธพาล ท่านหาโทษ
 มิได้มาตายด้วยคมอาวุธเป็นทเวทนา เราคิดจะแทนคุณท่านช่วยบุตรแหละหลาน อันตัว
 ท่านเหมือนพระจันทร์เมอวี่แพญ แทนสังนทรคงตองฤชลมกับเมฆ ท่านจงคอยคูปัญของ
 ข้าพเจ้าเมื่อจะฝังศพท่านไปภายหลัง ด้วยตั้งใจมิไต่สมคุณท่านก็มิว่าเตาย พ่อชายเจ้าของ
 ร้านมายาแอบหลังเห็นหนังสือจึงถามว่า ท่านมาเจียงหลแล้วมีหนามาเขียนหนังสือไว้ที่
 ร้านเราประการหนึ่ง ตัวกหนลือป้อองมา แม่นเราจะจับไปส่งก็จะไต่ว่าหนัจเป็นชุน
 นางมียศฐาศักดิ์ ชนดินลุกยั้นชนตอบว่า ท่านอยู่ในแผ่นดินพระเจ้าช่นอ่อง ซึ่งจะจับเรา
 ไปส่งพระเจ้าฉอป้อองแผ่นดินประเพณี ถ้าเป็นคนมีศตยก็ทญูชอบแต่จะนำไปไต่ถึง
 พระเจ้าช่นอ่อง ท่านพูดแต่แก่เราจะนทาแม่ช้อแลเข้าประการไต่ ชายฉนได้ฟังหวัเรา
 แล้วคำนบช่นสนบอกรความว่า บุษวักข้าพเจ้าจะชสนช้อลุยเป็นชนนางในเมืองฉนอยู่มา
 หลอง บิดาข้าพเจ้าชอกัน ครนจันช้อองเตร้ายกาจผิดประเพณี จึงพาครอบครัวหนีมา
 ตังร้านขายสร้อยเชิงเขาไท่เป๊กเหย ตัวข้าพเจ้าช้อสก็มิไต่ทำไรนาช้อชายอันไต่ ไต่เนื้อ
 หากนเป็นเนจไต่เรียนเวิชนเต้เพลงอาวุธ ข้าพเจ้ายังหาได้พบผู้มาสนาไม่จึงมาอยู่ที่นี้ เมื่อกัน
 นข้าพเจ้าฉนว่าเสือบินมาแต่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ข้ามมาแต่เขาสูงมานอนอยู่บนกองหญ่า
 ครนฉนช่นกรูว่าคนเมือวาสนาจะมาถึงวันจึงมิไต่ไปหาเนื้อ พ่อเห็นท่านชกมาลงจากเขามา
 หยูกักรานประหลาดกว่าคณแห่งปวง ซึ่งข้าพเจ้าได้พูดจาวาจะจับช้อกภัยเสียบเด็ก ช่นสน
 ยุกมือสนกรบคำนบแล้วว่ สติบัญญัติรูปร่างก็สูงใหญ่สมควรจะเป็นทหาร พระเจ้าช่นอ่อง
 มีพระทัยโอบอ้อมอารีจะหาคนดีทำศึก ถ้าไม่ท่านไม่ตั้งใจไปทำราชการให้มีความชอบไว้
 ในแผ่นดินจะไต่ไม่เสียช้อของท่าน สันกจึงว่า ข้าพเจ้ากตั้งใจจะทำราชการ ท่านเข้า

ไปอยู่ด้วยพระเจ้าฮั่นฮ่องชื่อเสียงปรากฏว่าสนาไคเป็นแม่ทัพ จะยกไปทำศึกกับพระเจ้า
 ฉื่อป้าฮ่องจะต้องมาทางนั้นเป็นทางลับใกล้ท่านสามจื๊อ คนทั้งสองเมืองไม่รู้ว่าจะทางไหนเดินได้
 ฮั่นสินได้ฟังจึงว่า ท่านอย่าแพร้งพรายให้ผู้อื่นรู้ เมื่อเราจะยกไปเมืองหาเอียง
 จะเอาท่านไปช่วยนำ แม่แสร้งราชการจะทูลความชอบให้ท่านเป็นขุนนางสืบแซ่ แต่อย่า
 ให้ผิดนัดกับเรา สิบกึ่งจวนฮั่นสินว่า ท่านจงอยู่ช่วยข้าพเจ้าสักคืน แล้วสิบกึ่งเข้าไป
 บอกมารดาภิภรรยาทำให้รู้จากที่ฮั่นสินไว้ แล้วให้ภรรยาค้านับฮั่นสิน ๆ เห็นสินก็มิสนใจ
 รักสุจริต จึงเล่าความทงปร่วงซึ่งคิดไว้ให้สิบกึ่งฟังทุกประการ แล้วสาบานตัวเป็นพี่สนก ๆ
 เป็นน้อง ครั้นรุ่งขึ้นฮั่นสินคำเบลามารดาสิบกึ่งจะไปเมืองไปตั้ง สิบกึ่งจึงว่า ทางภายหน้า
 นั้นช่องแคบจำเพาะเดินกันดาร มีภูเขาสองข้างเรียกว่าเขาโกฮุนเสือกี้รายนัก ท่านจะไป
 แต่ผู้เดียวบนเกรงอยู่ข้าพเจ้าเคยไปมารู้นแห่งทาง จะไปส่งท่านให้ถึงแม่น้ำหันเซใกล้เมือง
 ไปตั้ง แล้วจึงจะลากลับมา ฮั่นสินจึงว่า ชอบใจท่านควรจะเป็นเพื่อนชีวิตกันได้ สิบกึ่ง
 จึงลามารดาส่งภรรยาให้รักษาบ้าน สิบกึ่งถือทวนแลเกาทัณฑ์เห็นกระบี่เดินตามมาฮั่นสิน
 ตรงไปเขาโกฮุน เดินมากลางทางพุดกันด้วยกลศึกแลเพลงอาวุธ สองวันจึงถึงแม่น้ำหันเซ
 มีร้านสุราแห่งหนึ่งพักกันไปซื้อสุราก็กิน ฮั่นสินจึงว่า ท่านจะกลับไปบ้านก็ไปเถิด จงฟัง
 ข้าพเจ้าเมื่อจะยกกองทัพ ถ้าวรแล้วจงเร่งออกมารับเรา สิบกึ่งบอกว่า ข้าพเจ้าจะคอยฟังข่าว
 ถ้าวรแล้วจะรีบมาคอยให้พบท่านจงอย่าวิตกเลย ฮั่นสินจึงว่า ท่านจะกลับไปแต่ผู้เดียวรักษา
 ครัวให้จงดี สิบกึ่งคำนับลามารดาถึงบ้านแจ้งความซึ่งไปส่งฮั่นสินให้มารดาฟังทุกประการ

ฝ่ายฮั่นสินไปใกล้เมืองไปตั้งค่อยมีความสบายใจ แลเห็นราษฎรชาวเมืองเป็น
 สุขมาก ที่คนเหน็ดเหนื่อยทำมาหากินไร่นาก็บริบูรณ์ ทางเดินเข้าออกสบายหาอันตรายมิได้
 ไฟรบบ้านพลเมืองรณรงค์ทุกบ้านเรือนร้านเตลาคกแออัด ชาวของทั้งปวงก็มั่งคั่งยิ่งกว่าทุก
 เมือง แลคุณแผ่นดินเสมอราบไปทางประมาณสองพันเส้น ฮั่นสินเที่ยวหาร้านอาศัยได้แห่ง
 หนึ่ง จึงฝากของไว้แก่เจ้าของร้านช่วยเก็บไว้ให้จงดี เจ้าของร้านว่าท่านอย่าวิตกเลย
 เมืองไปตั้งนี้ไม่เหมือนเมืองอื่น ถึงจะเอาทรัพย์สิ่งของทั้งไว้กลางถนนก็ไม่มีผู้ใดจะลักชิง
 ชิงอกกระบี่กัน ฮั่นสินออกจากบ้านเที่ยวคุเซกแดนเมืองไปตั้ง ช่างที่ศได้เรียกประคองกระบือ
 ภูเขาสองข้างเป็นทางช่องแคบ มีแดดคนเดินยากก็ช่วยช่วยฮารต้องทำสะพานเหมือนจนได้

แลจันไต้กิตตะวันออกนอกเมืองซ่งเผาเสียนเน เป็นทศนทางรวมทงทกหัวเมือง ถึงผู้ใดจะ
ยกทัพมาตีเมืองไปตั้งนกกไม้รู้จักทาง ถึงจระูแผนที่เหมือนเตี้ยวเหลียงก็ไมเขามาได้ ฝ่าย
กิตตะวันตกกมีแม่นำใหญ่เป็นปากอ่าวกนทางที่จะมาแต่เมืองเกงจิวเมืองเสียวิว เมืองอิว
เสียนเป็นทมาเกรงราชภูรอยู่เยนเป็นเสุ เห็นผู้ยสตีปัญญาจะมอยุ่มาทงผลไม้กับบริบูรณ์
ไต่ยไฟไพรบ้านพลเมืองพทกนว่า คนไม้มกสนทาถกนเมไ้ผลคอกออกผลต้องตามฤกษ์มีผล
มิไ้ชยาค ชองกานชนในมิกเขาทงสองข้างทางเดินคสระอากาศ มีน้ำพุตงลงมาแต่ยอดเขา
กระทบก้อนศิลาพุ่งเป็นละอองชนตงผาขาวดากไว มีหอคอยเสาศำด้วยศิลาแปดเหลี่ยมมี
ตักทงสหน้าสำหรับทอาศัย แดชนไปบเหอคอยทเป็นควนลวนภูเขาใหญ่หาเขา ๆ หนึ่งชื่อ
โงบือชัวคือเขาสง แดเสียวชัวคนบชัวว่าเขาสลบกนเหมอชเนก ปูชัวว่าเขาใหญ่
เจียกชัวว่าเขาสเหมือนเป็นกลีบแลเป็นชาเหมือนเกล็ดกระไร มีทะเลแห่งหนึ่งเรียกแ
เอียมทนเขาราบรณทจนาคือย ชันเสียมเคียวชุกเขตแดนไม้ทนทัวด้วยจวนเยน กังจากห
คอยเคินมาตามถนนจนถึงประตบ้านชนนางแห่งหนึ่ง จึงเห็นเอกษรจารึกไว้บนชัมประทุ
สามตัวว่า เจียนเหยนทวนเป็นทจะชวเคนเฉลาท ผนงสองข้างมือกชวเป็นกฎหมายไว้ ถ้า
ใครมีวิชาสังไตสิ่งหนึ่งตองในสิบสามประการ แมนเซียวชวญจะรักเป็นชเภา เราจะช่วย
ทำนุบำรุงให้มัยศฐากกต ทหนึ่งชัวนายในการกลศึก จัดแจงถายเทรอบกอบควรที่จะเป็น
แม่ทัพใหญ่ ที่สองมีนาใจลสกล้านช้งในการสงคราม เห็นชาศักยกมากพนพมาทชารเขา
ไปไ้ ควรจะเป็นเชยนชองแม่ทัพหน้า ที่สามนชานาญฝึกสอนในแพดงอาวุธ มีทงสตี
ปัญญาว่องไวทไ้ทเสียจะให้เบบสวชสหรับใช้ในกรศึก ที่สนนเรตฤกษ์ลางแลฤกษ์บน
ลมเมฆหมอกนหมตคแลราย จะให้เบบแจ้งแ้วชนแรงฝ่ายไหวไหวฤกษ์ ที่ทานารแพทชยภูมิ
จะตงค้ายแลเตนทพ รวาทงยากแถายจะให้เบบเหยงโตจะไ้กำหนดทงแลตงทพ ททก
ถ้าเชยนหนังสือจะให้เบบเจยงกทยกสำหรับจกหมยเบบญชุมุมคววมชอบ ที่เจตมสตีปัญญา
ประมณการดุคดวาท จะให้เบบเนบาสทปริภษแม่ทัพ ที่แปงทนฉลทพคตงใจคน จะ
ให้เบบแก้สวมแะสสำหรับเจรจาคววมเยยง ที่เกวนแ้วเทตในการลศึก จะให้เบบสกี
สำหรับจกหมยชยสงของ ทสบนนเรตเงลือสทชง จะให้เบบเพกชุสำหรับเมอไ้ไ้ไม่รมา
ไ้ไ้ลามจะไ้ไ้กสงสย ทสบเฮกนเรตในวชวแพทชการโรคภัยภายนอกแลภายใน ประกอบ

ฮันเห็นว่าข้าพเจ้าไม่คิดแก่ทางไกล ออกสู่หลอกเฉาะเหนียวแถวลยมีไค่กลว
 แก่ความลำบาก แสเฮาหยินจึงชมว่าท่านเมื่ความเพียรมาได้ถึงนี้ เมื่อหยกอยู่ที่ประตุนน
 ไค่เห็นหนังสือจารึกไว้หรือไม่ ฮันเห็นว่าหนังสือที่ประตุนนสามประการนั้น ข้าพเจ้า
 เขาใจอยู่ฮัน ถ้าท่านไม่เชอกเอาตำรามาสอบ ข้าพเจ้าจะว่าปากเปล่าให้ฟังก็พอจะได้ แต่
 ขอซึ่งวิชาจะเป็นแม่ทัพแทนท่านเขยนไว้ยังน้อยอยู่ ไม่ควรที่จะเป็นแม่ทัพใหญ่บังคับคน
 ถึงร้อยหมื่น แสเฮาหยินว่าซึ่งท่านว่าวิชาในการแม่ทัพ ยังขาดอยู่อย่างไรเชิญท่านกล่าว
 ให้เราฟัง ฮันสนจึงว่าอันลักษณะแม่ทัพซึ่งมาแต่ก่อนนั้น ประกอบด้วยสติปัญญาแล
 ไค่เรียนรู้ชำนาญในกลพิชัยสงคราม ใจหนักแน่นลึกซึ้งมีอชญาสิทธิ์โดยแท้ แต่จะลง
 โทษผู้ใดไว้อารมณ์เป็นธรรม ถึงจะมีศัตรูมาโดยกลอุบายก็คิดทำลายกลข้าศึกได้ ประการ
 หนึ่งทงให้รู้จักราชการตำแหน่งขุนนางฝ่ายพลเรือน มีเมตตาแก่ไพร่บ้านพลเมือง จะ
 พิพากษาตัดสินข้อความสิ่งใดโดยยุติธรรม ให้เป็นที่วางใจแห่งพระมหากษัตริย์ ถ้าอยู่ใน
 พระนครก็เป็นผู้สำเร็จราชการได้ ถ้ามีการศึกก็จะไค่เป็นแม่ทัพใหญ่ ไปรบร้อยหน
 ใหม่ชัยชนะทุกครั้ง ถึงจะตีเมืองใหญ่ก็ไค่ไค่โดยเร็ว เปรียบเหมือนมือหงายพลิกให้ควา
 อย่ำให้หันคนเห็น อย่างนี้จึงจะเป็นแม่ทัพใหญ่ไปรบเมืองมอไค่ แต่ข้าพเจ้าจะว่าให้
 ท่านฟังอีกอย่างหนึ่ง คำโบราณว่าไค่ถึงจะเรียนวิชาลลิก ถ้าไม่รู้จักใช้เรียน ไค่เสีย
 เปล่า เหมือนตรงแค้นดินเสียตกถนน หลึงชายชาวมบเนแดนเมืองสองเป็นช่างฟอกหนัง
 ครนถึงฤดูหนาวคนบ้านนั้นจะถุกน้ำแช่ ต่ฟอกก็ควมมือจะแตกจึงละการเสีย มีชาย
 ผู้หนึ่งเสียงเก่าเอาประกอบกับสรรพวิชาเออคำกรหน้าหนาไค่ แล่กับบิดาเราไม่แพรง
 พรายกับชาวนาน

ฝ่ายชายสองคนชาวเมืองหงอไปค้าขายถึงเมืองสอง เห็นชายคนหนึ่งทำการฟอก
 เมื่อฤดูหนาวไค่ จึงขอตำราให้ราคางเงินพันตำลึง ชายช่างฟอกเป็นคนเสียใจขายตำราให้
 ฟอกคำ ๆ กลับมาอยู่เมืองหงอ พออวตอ่องยกทัพมาตีเมืองหงอเป็นเทศกาลหนาว ทหาร
 ในเมืองแล่กองทัพจะยืนเดืออาวชก็ไค่ได้ ชายฟอกคำจึงเออคำรามเข้าไปขอพรเมืองฮอฮอง ๆ
 ก็ให้ประกอบยาหม้อถืออาวชอกรบ ทหารยกอ่องสู้ไม่ไหวแตกทัพไป หงอฮองจึง
 ให้บันเหนงแก่ชายสองคนเนเถ่งขนาด อันตำราอยู่เมืองสองใช้แก้พวกช่างฟอก หงอ

อองรุจกไซจึงมีชัยแก่ข้าศึก แสเสาหยินไต้ฟงจึงว่า ท่านมีสติปัญญาหาผู้เสมอไม่ เหตุ
 ไต้ผ้อป้ออองจึงไม่เลี้ยงท่าน ชันสนว่าเมื่อครั้งแผ่นดินจีนก๊กมีชายผู้หนึ่งชื่อเปกหลี่เห
 เป็นคนมีสติปัญญาไปอยู่เมืองหงอ เจ้าเมืองไม่นับถือเปกหลี่เห พอกองทัพเมืองจั้นไป
 ศึกเมืองหงอไม่มีผู้ใดที่จะรักษาเมืองหงอจึงเสียแก่เมืองจั้น ครั้นเปกหลี่เห
 เขาไปอยู่เมืองจั้น จั้นอองตั้งเปกหลี่เหไว้เป็นเทพรักษา บรรดาหัวเมืองก็มาขึ้นแก่เมือง
 จั้นเป็นนอเนนมากทวยจั้นเออองรุไซเปกหลี่เห แม่คนมีสติปัญญาอยู่เมืองไต้เมืองนเยอมมีสง่า
 ซึ่งคำวามาทงแนบแนทวยจั้นเออองรุไซ เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับผ้อป้ออองพมแจ่งก็ได้ทูลถึงสามครั้ง
 ผ้อป้ออองไม่ทงให้เป็นใหญ่เห็นว่าไม่รุจกไซคนเค็งจั้นหมา หมายถึงจะทำราชการทวยพระเจ้า
 ชันออง แสเสาหยินว่าเมื่อท่านอยู่ทวยผ้อป้ออองท่านก็ได้ทักทาทเ ผ้อป้ออองไม่เชื่อฟัง
 ท่านจึงหนีมาภักทวยพระเจ้าชันอองๆคงจะเอาท่านไว้จะมิวชาสังโตแทนพระคุณบ้าง ชันสน
 ว่าพระเจ้าชันเออองชูปเลี้ยงข้าพเจ้าแล้ว จะรีบไปปราบทกหัวเมืองให้อยู่ในอำนาจขาดจาก
 ผ้อป้ออองให้จงได้ ถึงพมแจ่งซึ่งว่าดีโดยอุบาย ข้าพเจ้าจะทำทวยความคิดให้สนผู้เออเก
 หลังกาคัก ข้าพเจ้าว่าเมืองहांเอียงนถ่าไปทเห็นจะได้โดยง่าย เหมือนเมื่อหงายจะพลิก
 ให้ควา แต่ทวยข้าพเจ้าแก่ลือกจะไม่ชอบใจท่าน ทวยทหารก็มีอยู่พร้อมท่านจะไม่ทูล
 พระเจ้าชันเออองให้เอาข้าพเจ้าไว้ แสเสาหยินว่าท่านพมมาทงนแรกเห็นวาคี แต่กลัวจะ
 ทำไม่ไต้เห็นอหวา ผ้อป้ออองมีพมอกรวมแข่งมีกำลังแฉ่งวาคีรรพชพหไม่ผู้ใดจะสู้รบ
 กระทำศึกแฉ่งสามภักทวยราชการ ชันสนว่าทงกแฉ่นยาก ข้าพเจ้าอุตส่าห์บุกมาไต้เพราะ
 เชื่อวชาทวเขวี แลผ้อป้ออองนเหมายเจ้าคุณเหมือนแต่กนอชพลอยทวยความคิดพมแจ่ง แต่ทว
 นเหมายจในทวยศึกชาวเมืองไปตั้งตั้งกัวเกรง

แสเสาหยินไต้ฟงก็ถูกไปหยิบหนังสือทวยวาคี และคำภีร์แพทยเพลงอวรุช
 แลพิชัยสงครามมรตามชันสน ๆ ฉินหลังเส่าผูกคองทุกฉบับ แสเสาหยินจึงว่าท่านมี
 สติปัญญาไทยแท้ เวลาวงนจึงจะทูลพระเจ้าชันเออองให้ชูปเลี้ยงท่าน ชันสนว่าท่านเมตทว
 แล้วข้าพเจ้าก็คิดจะใคร่ให้บอกกับเสียงกักเสียวโททวย จะได้ช่วยกันทูลพระเจ้าชันเอออง
 แสเสาหยินก็เห็นชอบ จึงว่าเวลาเย็นวันนี้จะไปแจ้งความแก่เสียงกักเสียวโทให้รู้ ท่าน
 จงไปส่วนนี้ทอยให้สยายกัณได้แนบกายประการ ไต้จึงจะให้เชิญท่านมา ชันสนก็ค่านับลา

ไปอยู่ที่อาศัย แสเฮาหยินจึงไปหาเสียงก๊กเสี่ยวโหบอกว่า ชันเสนเห็นมาแต่เมื่อป่าอ่อง
 ข้าพเจ้าได้ไต่ถามเห็นว่าชันเสนเมสคิบุญญาหาผู้เสมอมิได้แต่ตัวเห็นว่าใคร่พบท่าน เสี่ยว
 โหได้ฟังออกข้อสนเสนกนกใจจึงว่า แต่ก่อนเบนเคนจน เมื่อป่าอ่องเลี้ยงเป็นแต่จับก๊ก
 หนึ่งสำหรับถือทวนตามหลังแต่พมแจรงวาคี ทูลเมื่อป่าอ่องหลายครั้งให้ตั้งขุนนางผู้ใหญ่
 เมื่อป่าอ่องไม่เชื่อคำพมแจรงยเสนเสนเสียวใจจึงเหมา ถ้าเราทูลพระเจ้าช่นอ่องเกลือกจะ
 ไม่ต้องพระทัยด้วยทราบบว่าเป็นเคนจน ถ้าไม่เลี้ยงกลัวจะเสียที แสเฮาหยินว่าชันเสนคน
 มีวิชาเกินมนุษย์ควรที่จะเป็นแม่ทัพ ด้วยรูดาราโบราณ โดยวิชาการสิ่งใดเอามาลองผิน
 หลังว่าไปไม่เพียงผิด เสี่ยวโหจึงว่าพมแจรงให้คนพามาจะไดไต่ถามข้อความใน
 แผ่นดิน ถ้าชันเสนสำเร็จวิชาถูกต้องเรากับท่านจึงช่วยกันทูลให้ชุนเฉียง แสเฮาหยิน
 พุคกับเสี่ยวโหแล้วก็ลาไป ครั้นเวลารุ่งเช้าเสียงก๊กเสี่ยวโหออกจากบ้านไปอยู่ ณ เชียงฮู
 สำหรับทวาราชการ

ฝ่ายแสเฮาหยินใช้คนไปเชิญชันเสนให้ไปหาเสียงก๊กเสี่ยวโห คนใช้ไปหาชันเสน
 ที่ร้านอาศัยแจ้งความว่า เสียงก๊กเสี่ยวโหให้หาท่านไปที่ว่าการ ชันเสนกับคนใช้ก็พากัน
 ไป ณ ที่เชียงฮู คนใช้จึงบอกนายประคู้ว่า แสเฮาหยินให้พาชันเสนมาหาเสียงก๊ก นาย
 ประคู้เข้าไปแจ้งความตามคนใช้บอก เสียงก๊กเสี่ยวโหจึงสั่งให้รับชันเสนเข้าไปใกล้ประตู
 ตึก ชันเสนอยู่แต่ภายนอก เสียงก๊กเสี่ยวโหเห็นออกมาต้อนรับ จับมือชันเสนเดินเข้าไปถึง
 หอที่นั่ง จึงถามชันเสนว่า แสเฮาหยินชมว่าท่านเมสคิบุญญาวิชาลึกลับแล้วที่ท่านจะ
 ใคร่พบเราด้วยธุระประการใด ชันเสนได้ฟังจึงว่าเมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเมื่อป่าอ่องนั้น ได้ยิน
 เขาเล่าลือว่า พระเจ้าช่นอ่องอยู่ในสุทธธรรม ตัวท่านเล็กเป็นเคนช่อตรงตั้งใจจะบำรุง
 แผ่นดิน คิดหาแต่คนเมสคิบุญญาใช้ในการพิชิตสงคราม ใจของท่านมีความปรารถนาที่
 จะหาคนดีถวายพระเจ้าช่นอ่องนั้น เปรียบเหมือนหนึ่งบุคคลชนเขาผิงคังฟังตักตัว แดก
 ร้อนกระหายน้ำจะหาถ้วยชารักไม่พบ พอฝนตกลงมาได้กินแกลบชำระกายหมดมลทิน
 ทั่วข้าพเจ้าไม่คิดแก่ลำบากสูมาทางไกลกันการถึงหมื่นเส้นกว่าจะถึงเมืองนี้หลายวัน แต่
 สิบแสวงตั้งใจมาหาท่าน พอพบบ้านแสเฮาหยินเห็นหนังสือจารึกไว้ที่ประตูครุว่าใคร
 ลองวิชาหาแม่ทัพ ได้พบกับแสเฮาหยินสนแฉับที่สาม ข้าพเจ้าจึงว่าจะขอพบเสียงก๊ก

บคนได้มาถึงที่นครอากาไม่เหมือนข้าพเจ้าก็มาเห็นจะต้องกลับไปบ้านเก่า เสียวโหจึงว่า
 ชอบใจท่านที่ต่อสู้หาหนทางไปมา ซึ่งได้พบกันยังไม่รู้ว่าดีหรือจะมีอะไรประการใด ซึ่งคำว่า
 ท่านจะกลับคืนไปบ้านนั้นประหลาดอยู่ โดยวิชาการเราก็ไม่เห็นประจักษ์ แม้นท่านรักจะ
 อยู่ด้วยกันเสาะแสวงกลอุบายซึ่งรู้ให้ชมก่อนจึงจะสมกับคำท่าน ชนสนั้นว่าเมื่อครั้งแผ่นดิน
 เดียวกักมีเจ้ฮ่องครองสมบัติในเมืองเจ้ พยใจคนางขับบำเรอจะใคร่ฟังเสียงพิณ สิบรู้ว่า
 ชายผู้หนึ่งอยู่ ณ เมืองจันการคิดพิณชำนาญ จึงใช้คนไปชักชวนได้ตัวมา เจ้ฮ่องนั่งอยู่ที่
 สงจึงใช้ให้ชายผู้นั้นคิดพิณ ชายผู้นั้นคิดน้อยใจตอบว่าเมื่อท่านไม่จัดแจงที่โหรฐานให้
 ข้าพเจ้านั่ง แล้วไม่บอกว่าจะฟังเพลงอันใด การซึ่งจะคำนับชาครก็ยังมีได้ทำ ท่านมา
 ดุหม่นแก่ข้าพเจ้าเหมือนทาสในเรือน ท่านสั่ง ข้าพเจ้าต้องยืนอยู่จระที่คิดพิณประการ
 ใด แต่คนคิดพิณเขายังถือวิชาต่อว่าเจ้ฮ่อง ๆ ต้องจัดแจงที่ให้ชายผู้นั้นนั่ง ครั้นข้าพเจ้า
 มาเห็นท่าทำอาการดั่งนั้นเหมือนไม่รักพระเจ้าช่นเอง จึงจะต้องกลับไป

เสียวโหให้ฟังกร้อชฌาสิย จึงเชิญให้ชนสนนั้นทสมควรแล้วว่า ข้าพเจ้า

ประมาทล้มลงสทกขอมมาท่าน ชนสนก็คำนับรับขมาแล้วว่า ข้าพเจ้าอุตสาหมากครั้งนด้วย
 มีใจเจ็บแค้นต่อป้าอ่อง ครั้นรู้ว่าพระเจ้าช่นเองมีพระทัยโอบอ้อมอารีคงพระมหาสมุทร
 เป็นที่อาศัยแก่สัตว์ จึงหมายจะมาอยู่ด้วยช่วยคิดอ่านจะบำรุงแผ่นดิน แม้นสำเร็จราชการ
 ที่หน้ขวานขวางหากคนศึกจะมีความชอบเสมอกัน เสียวโหกลับตามชนสนว่า ท่านพิเคราะห์
 ดูการแผ่นดินทุกวันนี้จะมีแค้นต่อป้าอ่องเป็นใหญ่ หรือผู้ใดจะเป็นกษัตริย์ เห็นว่าเมืองโต
 เป็นที่ชัยภูมิคงกรุงใหญ่มีชัยแก่ข้าศึกสืบวงศ์กษัตริย์ เมืองโตจะปราชัยพ่ายแพ้ ทุกวัน
 เมืองโตจะมีเงาใจกล้าแข็งคิดการทำศึกกับต่อป้าอ่องอยู่บ้าง ประการหนึ่งข้าศึกยกมา
 กำลังหรือหากำลังไม่ทำใจนจะรู้ ท่านได้เคยสังเกตมาประการใด

ชนสนได้ฟังก็คิดว่า เสียงกกาเสียวโหถามเป็นอุบายลอบสอดสลับดูญาณแลความคิด จึง

ว่าอันเมืองหาเอียงเป็นชัยภูมิสืบกษัตริย์มาทางเขตแดนกว้างขวาง แม้นนักเขาทนโดยรอบ
 ถึงรชยสืบทายลไม่มีเมืองโตจะเสมอ บคนต่อป้าอ่องถือว่ามกำลังคงตัวเป็นเจ้าช่นเองไม่
 กัดตัวคะเนแทน ให้ทหารไปฆ่าพระเจ้าช่นซึ่งเป็นเจ้าของตัวผิดประเพณีเป็นคนทาสคิษย์ญาณ
 มิได้ และเมืองหาเอียงซึ่งเป็นชัยภูมิไว้ แต่บรรดาหัวเมืองเห็นว่าต่อป้าอ่องจะเป็น

ทพมได้ ก็คิดจะเอาใจออกห่างหลายเมือง แต่ข้าพเจ้ารู้แน้อย่างเเคอเมืองเกงจิวหนึ่ง
เมืองลกเอียงหนึ่งเมืองโฮหล่าหนึ่ง สามเมืองนี้เสาะหาคนดีโดยวิชากลศึกหมายจะสู้รบ
กับฉ้อป้าอ่อง แต่ฉ้อป้าอ่องหารู้ตัวไม่ ประมาทใจข้าให้พระเจ้าฮั่นอ่องมาอยู่เมือง
ไปตั้ง เหมือนเหิงปลอยเสือเข้าป่า ด้วยฉ้อป้าอ่องสำคัญว่าเมืองกันเคาร อันเมืองไปตั้ง
นี้ถึงจะซอมพิททหารกว่าจะชำนาญเพลงอาวุธก็ไม่มีผู้ใคร แม้นคนมีสติปัญญาจะมาอยู่ก็จะ
เบบเทกตงควไค ถึงเมืองใดจะมีพลยกมาทำอันเขารายกยากทั้งหนทางกกันคาร ประการ
หนึ่งพระเจ้าฮั่นอ่องเข้ามาเมืองหาเอียงได้ก่อนผอนเกฎหมายลงสามประการ ไพรบ้านพลเมือง
ชวนกันสรรเสริญยกยอทำอยู่ทุกก้าวคน จะใครให้เป็นเจ้าแผ่นดิน เมื่อข้าพเจ้าจะมานรู้ว่า
ฉ้อป้าอ่องจะยกไปเมืองแพเสีย ตั้งให้เจียงห่า ตั้งอสูมาหั้นเป็นสามจีนอ่องมาบองกันรักษา
ด้านสามจีนทั้งสามชน หวังจะให้กองทัพพระเจ้าฮั่นอ่องไปมายาก แต่พริกเมืองหาเอียง
ไกรธแค้นเจียงห่าตั้งอสูมาหั้นว่า พญาตีพี่น้องสมัครพรรคพวกของชาวเมืองไปตายเป็น
อันมาก คนเหล่านี้เห็นจะไม่ยอมอยู่กับเจียงห่า ถ้าพระเจ้าฮั่นอ่องยกกองทัพไปชาวเมือง
สามจีนเห็นจะจับเจียงห่าตั้งอสูมาหั้นมาส่ง ถึงเมืองหาเอียงก็จะได้โดยง่าย จึงหมายว่าเมือง
หลวงจะเป็นที่มั่น ซึ่งจะคิดก่อทะเลาะแค้นเห็นอยู่เท่านี้ผมสติปัญญายอมพิเคราะห์เห็น
ด้วยกันทวี่ ท่านก็เป็นเชิงเชียวผู้สัว เจ้าราชการก็คงจะร้อยแท้จะแกลึงตามลงใจ

เสี่ยวโให้ตีฟังฮั่นสนแจงข้อความไม่ชคของ จึงปราศรัยว่าท่านเมตตปัญญาโดย
แท้ แต่เราจะยกไปทำศึกกับฉ้อป้าอ่องหนักประการใดจึงมีชัยแก่ชาวเมืองฉ้อ ฮั่นสน
จึงว่าบ้านฉ้อป้าอ่องยกไปเมืองแพเสียแล้ว สามจีนอ่องก็ฟังจะยกมาหาทำเจ็ดเจงบ้าน
เมืองคานทางฉงมั้งไม่ ถ้าพระเจ้าฮั่นอ่องยกกองทัพไปเห็นจะได้ที่ ถ้าไม่ทำขณะ
เมืองเจหนงเมืองงยหนงเมืองเคียวหนง เขากเที่ยวหาผมสติปัญญาอยู่ ถ้าได้แม่ทัพแล
ปรึกษาสมคิกเห็นจะยกเป็นสหพ มาตซึ่งเขาเมืองหาเอียงไว้เป็นทัพรวบรวมผู้คนไคมาก
จะเกณฑ์มาตเมืองสามจีนอ่องที่ทางไว้ พวกท่านก็จะอยู่ในเมืองไปตั้งจนตาย ถึงฉ้อ
ป้าอ่องจะยกมาตเมืองหาเอียงก็เห็นไม่ไคด้วยเป็นทัพชยุมมมคงแก่

เสี่ยวโให้ตีฟังก็เดินเข้ามาใกล้ฮั่นสนทำเป็นกระซิบว่า ตัวท่านจะมาอยู่ด้วย
พระเจ้าฮั่นอ่อง ก็จับขบเดียวท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ถ้าพระเจ้าฮั่นอ่องยกทัพไปตี

ข้าศึกกักชนะท่าเกี้ยว คำรบหกเป็นคนหูเบาถ้ามีผู้มาว่าสิ่งใดก็เชื่อฟัง ไม่หนักแน่นแต่รักตรอง
 คุให้ละเอียดย คำรบเจ็ดมีแต่ใจโมหันธ์ไม่เลือกคนเท็จใช้กลับให้คนชั่วเป็นใหญ่บัญชาการ
 ทหารมักเสียใจ คำรบแปดถือตัวว่าไม่มีใครเสมอ ทำการไม่ปรึกษานายทัพนายกอง
 คำรบเก้าไม่เอาใจของตัวเป็นแน่ ฟังแต่คำคนพูดเพราะเชื่อถือเอาถ้อยคำผิดมาทำศึก
 คำรบสิบเป็นแม่ทัพไปที่เปลี่ยวแลทางกันดาร ก็มีได้มีความเมตตาแก่ทหาร โดยกำเรียบ
 อีสริยยศ พุดจาชมชกเตียนเพื่อนฝูงทั้งปวง แลโทษสืบประการถ้าผู้ใดละมิได้ไม่ควร
 จะเป็นแม่ทัพ เสียวโหจึงว่าแม่ทัพทุกวันเนมิสตีปัญญาประการใดบ้าง ถ้าเหมือนอย่าง
 ทำเวรมาจะมิบางหรือ ชันสนว่าแม่ทัพทุกวัน บางคนมีกำลังแลนาใจองอาจแต่สติ
 ปัญญาน้อย ทมิวิชาความรู้มาก ไม่กล้าหาญในการศึกมีแต่ที่รู้ต่อทหาร ครนเหตุมีมาจะ
 ทหารอญอยกลัวตาย บางทีทหารมีความชอบไปก็คิดเสียคิดเอามาเป็นความชอบของตัว ซึ่ง
 จะหาเหมือนแม่ทัพแต่ก่อนที่มิสตีปัญญาพร้อมนหน้ายากนัก เสียวโหจึงว่าถ้าท่านจะได้เป็น
 แม่ทัพยกไปตีเมืองฝ่ายตะวันออก ความคิดของท่านจะทำประการใดจงว่าให้เราเห็นด้วย
 จะได้ทูลพระเจ้าฮันเองให้ชอบด้วยท่าน ชันสนว่าข้าพเจ้าได้เป็นแม่ทัพจะบังคับคนนับแสน
 ให้ศิทธิขาด แม่นจะตั้งค่ายหมายให้มันเหมือนภูเขาใหญ่ ใจทหารจึงไม่สะอึกสะเทือน
 แม่นจะเดินทัพจะเอาอย่างแม่นาไหลเชี่ยว ถึงข้าศึกจะตั้งสกลอยู่เหมือนสวะปะนาเขี้ยวหรือ
 จะหนได้ ถ้าจะใช้ทหารไปทำศึกเสียทีจวนจะถึงตาย ข้าพเจ้าจะช่วยไว้ให้กลับคืนได้ชย
 ชนะจึงจะเห็นว่าแม่ทัพเทพยดา แม่ทหารจะไม่กล้าข้าพเจ้าคิดโดยแบบค่ายให้องอาจจง
 ได้ ถึงศัตรูจะมีกลอุบายฟังทำลายกลเนเสียจึงเนาว่าชาติชายชานาญศึก ถ้ามีคนแต่สิบหมื่น
 จะยกไปล้อมข้าศึกให้เห็นว่ามีคนรบถึงร้อยหมื่น ประการหนึ่งสังเกตฤกษ์ล่างแลฤกษ์บน
 คุกำลังท่าน ต้องตามตำรับที่เรียนรูแล้วจึงทำการ ถ้าจะคิดกลอุบายก็จะทำให้มิตรคิดแพ้
 เสียก่อน จึงจะตรึงตรองเอาชัยชนะต่อภายหลัง ซึ่งข้าพเจ้ามาฟังพระบารมีพระเจ้าฮันองค์
 ครนนี้ หมายจะทำการให้เหมือนเอาเครื่องแผ่นดินเสียดวง ชยเหงาครึ่งแผ่นดินพระเจ้าปู่ตั้ง
 เกียงจุนแหงครึ่งแผ่นดินพระเจ้าปุนออง แลยงจุงครึ่งแผ่นดินเสียตก ท่านทรงสกลเน
 ไม่มีใครสู้รบแผ่นดินจึงรบคาบ ข้าพเจ้าได้เรียนรูตำรับของท่าน ทรงสัจคำเนาว่าเป็นครู

กำแพงซึ่งทำแล้ว กับแก้วอันประเสริฐให้กับผู้รับขันสินไว้ ขອງไซฮันสินคู้สักครึ่งหนึ่ง
 ก่อน พระเจ้าฮันอ่องไต้ฟงเสียวโหกับเสเฮาหยินเว้าจึงสั่งให้พาสันสินเข้ามาเฝ้า เสเฮาหยิน
 คำนับรับสั่งแล้วออกไปบอกขันสินว่ารับสั่งให้หาท่าน ขันสินจึงคิดว่าพระเจ้าฮันอ่องให้หา
 ครึ่งหนึ่งที่จะไม่เลยงเป็นใหญ่ ครั้นถึงที่เผาคูกเข้าลงคานับแล้วยืนอยู่ พระเจ้าฮันอ่องจึง
 ตรัสว่า หนทางก็ไกลกันการท่านหนีอ้อป่าอ่องมาปรารภมาจะอยู่กับเราโดยสุจริตนั้นชอบใจ
 แล้ว แต่ยังไม่เห็นฝีมือแลสติปัญญา ท่านจงไปตรวจตราการคู้แลที่ฉางข้าวก่อน เมื่อเรา
 จะไปที่เมืองหาเอียงจึงจะเลี้ยงท่านเป็นใหญ่ ขันสินไต้ฟงคิดน้อยใจครั้นจะข้รับสั่งกลัว
 ด้วยฟังเข้ามาอยู่เป็นคนที่ใหม่จำใจไปตการ ให้วัดฉางกว้างยาวสูงมาแล้วจับลูกคู้คู้คู้
 ครัวชาวเมืองท่านนถูกกับจำนวนชนฉาง ผู้เผฉางเห็นขันสินมีสติปัญญา ก็เข้าไปคานับ
 แล้วว่าแต่ข้าพเจ้าเผฉาง ยังไม่เห็นผู้ใดที่จะสันทัดคู้คู้คู้เหมือนท่าน ขันสินไต้ฟงก็
 หัวเราะแล้วว่าทำไมกับการเช่นนี้แล้ว ถึงจะมากกว่าหมื่นพันเราก้ทำได้

ฝ่ายเสียวโหคองแต่พระเจ้าฮันอ่อง ให้ขันสินไปกำกับฉางก็ให้คนไปสอดแนม
 คุ้รู้ว่าคู้ในทางคู้คู้คู้ จึงให้หาขันสินมาบอกว่าพระเจ้าฮันอ่องจะลองใจท่าน เราให้คน
 ไปคู้เห็นว่าฉลาจริง ขันสินจึงว่าการคู้คู้คู้คู้แล้วถึงอาณาเขตกว้างก็ทำได้ แต่
 ข้าพเจ้าเห็นว่าข้าวในฉางค้ำหลายปีมีแต่จะเสีย ขอท่านจงทูลพระเจ้าฮันอ่อง ให้เอาข้าว
 เก้าออกแจกให้ราษฎรท่งปวงกินเสียก่อน จึงเอาข้าวใหม่เข้าไว้แทน เสียวโหไต้ฟงก็เห็น
 ชอบด้วย พาสันสินเข้าไปทูลพระเจ้าฮันอ่องตามที่ปรึกษากันนั้นทุกประการ พระเจ้าฮันอ่อง
 ชมขันสินว่าสติปัญญาเห็นจะช่วยรักษาแผ่นดินได้ จึงสั่งให้ขันสินไปจัดแจงจ่ายข้าวในฉาง
 ขันสินก็คานับลาออกมาจำหน่ายข้าวแก่ราษฎร สั่งกำชับไม่ให้ผู้ใดเอาสัดใหญ่มาตวงชนฉาง
 ชุนนางเก่าที่เป็นคนโลภขันสินก็ตอดเสีย คนที่คู้ไม่ลำเอียงเอาไว้ใช้ให้ตรวจตวงข้าวชุน
 ตวงข้าวลง ไม่ทันถึงเดือนข้าวก็เต็มเหมือนแต่ก่อน ราษฎรมีความยินดีสรรเสริญว่า
 ชุนนางซึ่งกำกับฉางข้าวแต่ก่อนเอาข้าวมาตวงได้ความเคือค้ออัน เจ็บแค้นนักเสียเงินทอง
 เป็นสินจ้างชุนนางผู้มาเป็นใหม่คู้ มีผู้มาบอกเสียวโหว่าไพร่บ้านพลเมืองชมขันสินทุก
 ตัวคน

ฝ่ายพระเจ้าฮั่นเอง คิดจะไปตีเมืองหาเอียงยังหาแม่ทัพมิได้ไม่เสด็จออกหลาย
 เวลา อยู่วันหนึ่งเสด็จออกขุนนางเฝ้าพร้อมกัน พระเจ้าฮั่นเองตรัสปรึกษาราชการแผ่นดิน
 ว่าจะกลับไปตีเมืองตะวันออก เตียวเหลียงแน้ไปหาแม่ทัพหนึ่งสอลบก็ยังไม่มาถึง ครั้น
 จะตั้งคนอื่นเชนกเป็นหวงทวยเตียวเหลียง ท่านจะคิดประการใด เสี่ยวโหจึงทูลว่าถ้าเสด็จ
 ไปตีเมืองหาเอียง ขอให้ตั้งฮันสนเป็นแม่ทัพ ครั้นจะจกไว้คอยหนังสือเตียวเหลียงเห็น
 จะช้า พระเจ้าฮั่นเองจึงตรัสว่าฮันสนเป็นแต่จิบเกกหน่งพมมาอยู่กับเรา ครั้นจะตั้งเป็น
 แม่ทัพยังจะรับมือป่าอ่องไต้แลหรือ เสี่ยวโหทูลว่าฮันสนเป็นคนเต็มสติปัญญาชำนาญในการ
 กลศึก ควรจะเป็นแม่ทัพไปสู้รบกับทหารผ้อป่าอ่องไต้

พระเจ้าฮั่นเองจึงสั่งให้เลื่อนทซันเส้าเป็นโตอวย ให้ดูแลการในฉาง แล้ว
 ตรัสแก่ขุนนางว่าเรามีความวิตกด้วยบิดาแลบุตรภรรยาเรา บ้านผ้อป่าอ่องพาไปไว้
 เมืองแพเสียจะเป็นประการใดก็ไมรู ทุกวันนี้ไม่มีความสบายแม้จะผ้อเครื่องโตมีแต่ร้าย
 เสี่ยวโหจึงทูลว่าครั้งแผ่นดินเสียดก๊กแก๊งกั้งเป็นเจ้าเมืองเจ้าบรรทมกลางวันฝันว่าชนเขาพบ
 เสือ กลับลงมาเดินตามหนองเห็นแต่กู ครั้นตื่นบรรทมแล้ว เวลาเช้าเสด็จออกมาตรัส
 บอกแก่อันเจตามนิมิตแล้วว่าเราไม่มีความสบายจึงฝันปริตดังนี้ อันเจทูลว่าธรรมคาเสื่อ
 กัยอมอยู่บนเขางูหนควรถจะอยู่กับหนอง ทรงพระสุบินสองประการนี้ไม่ควรที่จะทักว่า
 ผ้นราย ข้าพเจ้าทุกข้อยู่ช่วยบ้านเมืองไม่มีคนตี ซึ่งจะเป็นแม่ทัพบังคับทหารในการศึก
 ข้อหนึ่งมีคนตีใช้ ไม่ใช่ให้สมโดยวิชา ข้อหนึ่งคนรู้ในการศึกควรจะเป็นทหารทงความคิด
 กัดมอยู่ในเมืองไมรู สามประการนี้จึงได้รบกับทงๆ เหมือนอย่างพระองค์ตรัสว่าผ้นเพาะ
 ไม่สบายพระทัย ซึ่งจะกลับไปทำศึกสู้รบกับผ้อป่าอ่อง ข้าพเจ้าก็สืบสวนหาแม่ทัพถวาย
 ครั้นได้คนก็มาอยู่ใกล้ ไต้เองไม่คงแต่กลับจะให้ไปหาไกล แม้ผ้อป่าอ่องชกมาหู่ไต้
 จะเป็นแม่ทัพรบศึกใหญ่ พระเจ้าฮั่นเองจึงตรัสว่าฮันสนมาอยู่กับเราไม่ถึงเดือนให้เลื่อน
 ที่ตั้งสองครั้ง ครั้นจะให้เป็นแม่ทัพใหญ่ใครจะนับถือฮันสน ด้วยทหารยังไม่เห็นวิชาแล
 ความชอบ อันหนึ่งเตียวเหลียงได้กำหนดไว้ ก็ยังไม่หนังสือแจ้งข้อความมาเราจะคอย
 พังข่าวอีกสักสองสามเดือน ถ้าเข้าไปจึงจะจัดแจงตั้งแม่ทัพยกกลับไปตีเมืองตะวันออก
 ตรัสแล้วเสด็จขึ้น เสี่ยวโหออกมาจากที่เฝ้าชวนฮันสนไปถึงบ้าน เสี่ยวโหจึงบอกฮันสน

ว่าพระเจ้าช้องตรัสถึงท่านว่าเป็นคนกมสกับญารุกจักรอบคอบถึงจะเป็นแม่ทัพก็ได้
แต่เที่ยวเหลียงสัญญาไว้จะไปหาแม่ทัพ ถ้าได้จึงจะให้หนังสือเป็นสำคัญมา จะคอยทำ
สักสองสามเดือนถ้าพ้นกำหนดไปแล้วจึงจะตงแม่ทัพชน ฮันเสนไท่ฟงจึงคิดว่า ถ้าจะเอา
หนังสือเที่ยวเหลียงออกมาให้ดู ก็คว่าเราสมยอมกับเที่ยวเหลียง ถึงพระเจ้าช้องชูป
เลี้ยงก็เพราะการจำเป็น เราจะซ่อนหนังสือไว้ก่อนดูใจพระเจ้าช้องกับเสียวโห แม่น
รักเราจริงก็จะตามไปภายหลังจึงจะให้ดูหนังสือลับ คิดแล้วพูดว่าชอบใจท่านช่วยทูลท่าน
บำรุงขวัญน้ำใจกรุณาว่าแล้วก็ตามลับลาไปบ้าน

ฝ่ายทหารซึ่งมาในกองทัพจิวพุนก็ยกกันเห็นไปสืบคน อยู่ในหนึ่งฮันเสนจึงตั้ง
คนใช้ว่า พรุ่งนี้เราจะไปนอกเมืองจงผูกม้ามาเตรียมไว้ ครั้นเวลาสี่ชั่วยามฮันเสนเขียน
หนังสือไว้ทหนึ่งศึก แล้วจับกระบี่สะพายแดงขึ้นมาออกประตูตะวันออกไปทางแม่น้ำหันเซ

ฝ่ายคนใช้เห็นฮันเสนหายไปจนบ่ายแกลงใจอยู่ จึงไปแจ้งความแก่ เสียวโหว่า
ฮันเสนหายไปตงแต่สี่ชั่วยามยังไม่กลับมา ผิดเวลาซึ่งเคยไปแต่ก่อน ครั้นเช้าพเจ้าเข้าไป
ในตึกที่ฮันเสนอยู่เห็นเขียนหนังสือไว้สองบรรทัด

เสียวโหไท่ฟงตกใจจึงคิดว่า ถ้าฮันเสนไปเสียจากเมืองนทจะหาแม่ทัพใหญ่หน
ยาก จำจะไปดูให้รู้คว เมกขนมารบ ไปตงที่อยู่ฮันเสน ตามบ่าวฮันเสนซึ่งอยู่ ณ ฉางว่า
เมื่อนายของเจ้าจะไปตงส่งไว้อย่างไรบ้าง ชาวฉางแจ้งความว่าเวลาเย็นวานฮันเสนส่ง
ข้าพเจ้าให้ผูกม้าว่า จะมกไปทางไกล ครั้นรุ่งขนวนเมอจะไปในนจเซียงหนังสือไว้
หนึ่งศึก แล้วกขมมาออกไปทางประตูทิศตะวันออกจนเวลาปานนไม่เห็นกลับมา เสียวโห
แจ้งความแก่เตนชน ไปบนตึกเห็นหนังสืออ่านได้ความว่า ตัวเราเอบมาตงพระจันทร์ชน
กำหนดยังไม่เห็นดวง คนทงปวงเห็นแต่ดาวกสภาสัญญาแสงกลา ตามตงนเหมือนหนึ่ง
มาทมศเทาอาจเดินทาง ไทวนละหมนเสน แต่ยังไม่มชบขจึงไม่รู้ว่าต ขอหนึ่งจะให้
นายทหารทงปวงเห็นว่าตัวกมสกับญารู อางกเป็นคนพลตบ้านเมอมาหารูที่จะคิดการ
อย่างไรไม่ ประการหนึ่งเหมือนกระบืออเมกมตงกรตจมอยู่ในแผ่นดิน ไม่มีผู้ใดชุกมาใช้
ใครจะเห็นว่าต อเนงเทกมสแดงเบงเองวิเศษบังเกิดชนในทตงกไม่มีผู้ใดไปจึงไม่รู้แห่ง
อนึ่งเหมือนตอกไม้มสอเงามกลาเหมอมกตอกไม้ในเมอหงล ถายังเกิดอยู่ในกเขาอันเป็น

ที่คนไปไม่ถึงกำไฉนจึงจะไค้มาชม อนึ่งหญิงสาวรูปงามบริสุทธิ์ต่อชายไปพุกจาแล้วโลมให้
 เห็นน้ำใจจึงจะยอมมาอยู่ด้วย เสี่ยวโหอ่านหนังสือแจ้งความคิดเสียใจ ว่าเราก้ได้ทูลไว้กับ
 พระเจ้าฮ่องถ้องถึงสองครั้งสามครั้ง พระเจ้าฮ่องถ้องไม่เชื่อฟังมิได้ชุปเลี้ยงฮันสนให้สมควร
 โดยสทิบัญญัติ ฮันสนจึงแกลังหลบหลีกหนีตัวเสีย แม้เราไม่ไปตามเกลี้ยกล่อมให้ฮันสน
 กลับคืนมาได้ ซึ่งเราจะอยู่ทำราชการสืบไปภายหน้าเห็นจะไม่มีความสุข แล้วสั่งให้บ่าว
 ไปเลือกมาทมิฬเคามาโดยเร็ว คนใช้ก็ไปผูกม้ามาเตรียมตามสั่ง เสี่ยวโหก็จะไปทูลลา
 พระเจ้าฮ่องถ้องเห็นจะช้า จึงขนิมาพาบ่าวรีบไปตามประตึกศตะวันออก จึงตามคนเทเฝ้า
 ประตู่เห็นว่าเห็นใครประหลาดออกประตุนบ้าง คนซึ่งรักษาประตู่บอกว่เมื่อเวลาเช้าข้าพเจ้า
 เห็นคนหนึ่งขี่ม้าขาวออกทางประตุน ถ้าจะไปประมาณทางสกกหาร้อยเส้น

เสี่ยวโหได้ฟังก็ลงแซ่ชบมารีบไปตามทาง พอถึงบ้านแห่งหนึ่งจึงถามชาวบ้าน
 ว่า ท่านยังเห็นคนขี่ม้ามาทางนี้บ้างหรือไม่ ชาวบ้านบอกว่ ข้าพเจ้าเห็นไปทางนเวลา
 ก็สายอยู่แล้ว บ้านนี้ถ้าจะไปประมาณทางสกกหาร้อยเส้น เสี่ยวโหได้ฟังชาวบ้านบอก
 ดั่งนั้นคิดจะไค้รีบไปตามเอาตัวฮันสนมาช่วยพระเจ้าฮ่องถ้องกระทำศึก แต่ทวยังไม่ไค้กิน
 ข้าวเช้าหิวโหยนักจึงลงมาจากม้าหยุดอยู่พอหายเหนื่อย

ฝ่ายผู้ใหญ่ชาวบ้านครันรู้ว่าเสี่ยวโหมาหยุดพัก ก็ชวนกันจัดของใส่โต๊ะยกมา
 ให้เสี่ยวโห ๆ กินแล้วขึ้นมารีบไป

ฝ่ายชาวฉางชางคนวิ่งไปบอกเฮเฮาหยินว่า บัดนี้ฮันสนหนีไปข้าพเจ้าได้ไป
 แจ้งความแก่เสี่ยวโห ๆ รีบติดตามฮันสนไปแต่เช้าแล้ว เฮเฮาหยินได้ฟังความดังนั้นก็
 ตกใจเรียกบ่าวขนิมารีบไปตามเสี่ยวโห ฮันสนมาถึงแม่น้ำหนเซเวลาค่ำเดือนขนิสว่าง
 ครันจะข้ามไปก็ไม่ได้ด้วยเป็นเคื่อนเกือกกลางน้ำมาก ฮันสนขนิมาเลียบตามริมฝั่ง

ฝ่ายเสี่ยวโหมาใกล้แม่น้ำหนเซ จึงให้คนสนิทขนิมารีบไปก่อนหาเรือจะข้าม
 ตามฮันสน คนสนิทไปถึงริมฝั่งเที่ยวหาเรือก็ไม่ได้ เห็นแต่คนขี่ม้าขาวจึงรีบเข้าไป พบ
 ฮันสนจึงถามว่ ฮันเจียงกุนทำไมท่านจึงหนี ให้นายข้าพเจ้ามีความทุกข์ถึงท่านเร่งรีบ
 คิดตามมา พอเสี่ยวโหไปถึงจึงว่าตัวเราก้กับท่านได้พุกจกกันไว้ทุกสิ่ง เราก้ช่วยทูลพระเจ้า
 ฮ่องถ้อง ๆ ก็จะชุปเลี้ยงควรหรือมาคิดไมตรีเราเสียได้ เมื่อจะมานักก็ไม่บอกให้รู้ ว่าแล้ว

เสี่ยวโห้กัจับบังเหียนม้าขึ้นเสวรถกลับมา พอเสเฮฮายินเฒ่ามาทั้นเสี่ยวโห้จึงถามแเฮฮายินว่า ทำไมท่านจึงรู้ได้มาตาม แเฮฮายินบอกว่าข้าพเจ้าออกจากเผ่าชาวฉางไปแจ้งความว่าฮันสินหนี ท่านรีบตามมาข้าพเจ้าคิดเสียใจจึงเร่งมาพบท่านทั้งสองยืนตั้นกั แเฮฮายินสรรเสริญเสี่ยวโห้ว่า ท่านมีกัตัญญูต่อพระเจ้าฮันเอ๋องอุตสาหั้ติดตามฮันเจียงกัมาจนพบ ฮันสินเห็นเสี่ยวโห้กับแเฮฮายินเฒ่ามา จึงว่าท่านทั้งสองควรจะเป็นขุนนางผู้ใหญ่ได้ ด้วยกัตัญญูต่อแผ่นดินโดยสุจริต ทักว้แนเถ่าเป็นขุนนางผู้ใหญ่แล้ว มีแต่เพ็ดทูลเบียดบังผู้ซึ่งมีสติปัญญาเสียไม่ให้ไคติ ครั้นข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าฮันเอ๋องควรจะเป็นเจ้าแผ่นดินครองราชสมบัติไปภายหน้า เพราะท่านทั้งสองมีใจโอบอ้อมอารีตั้งน้หายากนัก ประการหนึ่งสติปัญญาข้าพเจ้ากัน้อย ซึ่งท่านได้มาติดตามแล้ว ข้าพเจ้ากัจะกลับคืนไปทำราชการด้วยท่าน เสี่ยวโห้แเฮฮายินได้ฟังกันั้นทักว่า ข้าพเจ้าทั้งสองเห็นท่านมีสติปัญญาควรจะเป็นแม่ทัพไค ซึ่งพระเจ้าฮันเอ๋องยังไม่ตั้งแต่งท่านน้เพราะเคียวเหลียงจะไปหาแม่ทัพมาให้ พระเจ้าฮันเอ๋องรับคำไว้จึงรอทักอยู่ท่านอย่าเพื่อเสียใจก่อน ถ้าข้าจ้ฉลวงเดื่อนไปพระเจ้าฮันเอ๋องไม่ช้ขุ่เลี้ยงให้สมยศของท่าน ข้าพเจ้าทั้งสองกัไม่ทำราชการจะทูลลาออกจากที่ขุนนางกลับไปอยู่เมืองโกกัวัน

ฮันสินได้ฟังกันั้นมีความยินดี มาด้วยเสี่ยวโห้แเฮฮายิน ครั้นเวลาเช้าพระเจ้าฮันเอ๋องเสด็จออก จิวพุก่เข้าไปทูลว่าทหารซึ่งมาในกองทัพน้ไปสืบคนให้ไปหาตัวไม่พบ พอนายประตูเข้ามาบอกว่า เสี่ยวโห้กับแเฮฮายินออกประตูไปสองวันยังหา กลับมาไม่ พระเจ้าฮันเอ๋องได้ฟังจิวพุก่กราบทูลตั้งน้เสียพระทัยนัก จึงตรัสว่าเรามาตั้งอยู่ในเมือง ไปตั้งน้ นายทหารซึ่งสามกัศแลเบนเซลดยมานน้เม้นเค็ดถึงบ้านเมืองกัทาเนาแต่เสี่ยวโห้เบนเพื่อนยากมาแต่เมืองโกกัวัน ไม่ควรจะหนักหน้ไค ตรัสแล้วเสด็จชนทรงพระวิตกไม่เป็นทีจะสร้งเสวย

ฝ่ายเสี่ยวโห้กับฮันสินพากันมา ณ ที่กั ครั้นเวลารุ่งเช้าเสี่ยวโห้กับแเฮฮายินกัเข้าไปเผ่า พระเจ้าฮันเอ๋องทอดพระเนตรเห็นเสี่ยวโห้กับแเฮฮายินจึงตรัสว่า ท่านกับเรานรักใคร่กันมาช้านานท่านจะไปแห่งไรกัไม่บอก จิวพุก่มาแจ้งว่าทหารน้เราไม่มีความสุข ครั้นรู้ว่าท่านหายไปเรากัก็วิตกนัก เสี่ยวโห้ได้ฟังจึงทูลว่าพระคุณของไคเอ๋อง

ซึ่งซุบเลี้ยงข้าพเจ้ายังมีใ้ให้ชกเคองสิ่งใด ไม่ควรที่จะเอาใจออกห่าง ซึ่งข้าพเจ้าหายไป
สองวันเพราะคนมีสติปัญญาสามภกคณนเห็นจึงต้องไปติดตาม ซึ่งมีใ้ทูลลานนโทษ
ข้าพเจ้าผิดแต่เป็นการเร็วจวนเวลาเก้ เพราะข้าพเจ้าคิดจะไ้ไ้แม่ทัพให้ใ้ไ้องกลับ
ไปตเมืองหาเอียง พระเจ้าฮั่นเอองใ้ฟังเสียวโททูลตงนนจึงคคว่า เสียวโทกับแเอาหยิน
รักสนนแนกจะไ้ไ้แม่ทัพโดยแท้ ซึ่งเราไ้รับคำเสียวเหลียงไว้ ถ้าเสียวเหลียงไ้
คนค้จะมีเป็นสองคนไปหรือ ก็คแล้วจึงตรสว่าทหารทงปวงมาสามภกคณนได้มาแ่หัวเมือง
กิศตะวันออกแ่ลวณค้ๆ ฝมือกลาแข่งหาไปตามเอามาไม่ไปตามแต่ฮั่นเสนฝเดียว เสียวโท
ใ้ฟังจึงทูลว่าทหารทงปวงหนพอจะหาไ้ ซึ่งจะหาเหมือนฮั่นสนนยากนนัก ถ้าใ้อง
จะไปอยู่เมืองไปตงแล้ว จะใ้ฮั่นเสนไปอยู่เมืองฮั่นแกตงแต่จะไม่เป็นสุขปลายมือ ใ้อง
ยังจะคคเป็นเจ้าแ่คณนกระทำคคกับมือป้าอองสืบไปเบองหนแ่ แม้นหาฮั่นเสนไม่ใ้ไ้ซึ่ง
จะเป้นแม่ทัพเห็นจะรับมือป้าอองไม่ไ้ ถ้าฮั่นเสนไม่ใ้ไ้เป้นแม่ทัพแล้วข้าพเจ้าจะคณ
เครื่องยศถวายขอลาไปอยู่บ้านเมืองเก้ กิศตะวันออกเฉียงใ้คคไปเมื่อนำเมืองไปตงจะ
ไม่พบฝมือข้าศึกตะวันออก แเอาหยินจึงทูลว่าซึ่งเสียงกคเสียวโทกราบทูลตงนใ้จะ
เอ้นคฮั่นเสนเก้หาไม่ เพราะมีความกตัญญูคคแ่คณนควรใ้องจะทำตาม

พระเจ้าฮั่นเอองใ้ฟังแเอาหยินกราบทูลตงนน จึงตรสว่าทานทงสองเฟง
แต่คฮั่นเสนบอกเลากนบถยวาคี แลสนนนางซึ่งจะเป้นแม่ทัพหายาก ทงสติปัญญาวองไว
โอบอ้อมอารจจะเป้นแม่ทัพใ้คคยทหารของเราตงสามสืบหมัน ทหารเอกตงเจตคคคน
ก้อยในแม่ทัพทงนน ไม่ไ้รคคองคคให้แ่เกอน จะกวนตงฮั่นเสนให้เป้นแม่ทัพ ถ้าไม่
เหมือนทานว่าทหารทงปวงจะตายเสียเปล่า ถ้าคเหมือนพูดกับทาน ไปทำศึกสู้รบกับมือ
ป้าอองไ้ ทานจึงจะมีความชอบ ประการหนฮั่นเสนแ่คคคคมาตาของตัวกมีใ้คค
กระทำการสนองคณ ทวยเป้นคณนจนเที่ยวแต่ขอทานชาวเขาคณอยู่เป้นนจ เมื่อครงทำ
ราชการอยู่ในมือป้าออง ก็เป้นคณทามหลังถอตวนตงสามปี ทานจะใ้เราตงเป้นแม่ทัพ
นเียงไม่ควรรจะก้องงครอยู่ก่อน

เสียวโทใ้ฟังตงนนจึงทูลว่า ซึ่งใ้องครตทงนชอบอยู่ แต่ข้าพเจ้าเห็นว
เกิดมาเป็นคนเมือควรวเคราะห์ร้ายแล้วไม่ควรมีโทษก็ฟังมี เมือควรวเคราะห์จะคยอมจะ

ถึงมือป้าอ่องไม่ฟังคำข้าพเจ้า ๆ ก็ยังไม่คิดหนี ท้อพมแจ่งจะไปเมืองแพเสียหนีได้ทูล
 มือป้าอ่องไว้สามประการ ประการหนึ่งอย่าให้ข้าเองมาเมืองโปตัง ประการหนึ่งอย่า
 ให้มือป้าอ่องไปจากเมืองห้าเอียง ประการหนึ่งถ้าจะใช้ข้าพเจ้าก็จงให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่
 ถ้าไม่ใช้ให้มาเสีย มือป้าอ่องหาทำอันตรายข้าพเจ้าไม่ ข้าพเจ้าเกรงว่าพมแจ่งกลับมา
 แต่เมืองแพเสียจะเพิกทูลชนนอก เห็นมือป้าอ่องจะไม่เลี้ยงคงจะตายเสียเปล่าจึงหนีมา หรือ
 ท่านแคลงว่าเมื่อวันข้าพเจ้าหนีกลับไป สำคัญว่าข้าพเจ้าเป็นคนสนิทของพมแจ่งท่าน
 กลัวว่าจะมาสืบการในเมืองโปตัง ได้ความแล้วจะกลับไปบอกพมแจ่งหรือท่านจึงสงสัยอยู่
 เวลาปานนี้ยังไม่หลับนอนกลับออกมาถามความอีก ข้าพเจ้ายิ่งมีของสิ่งหนึ่งอยู่จะให้ท่าน
 เห็น แม้นท่านไปทูลพระเจ้าซาเอเองทราบก็จะสนความสงสัย ท่านก็จะไม่ได้ลำบาก

เสี่ยวโหได้ฟังฮันสนับบอกความตงเนิ่งว่า ท่านมีของวิเศษอย่างไรเราจะขอค
 สักหน่อย ฮันสนับเข้าไปในห้องหยิบหนังสือที่เคียวเหลียงให้มานั่งให้เสี่ยวโห ๆ ได้
 หนังสือจึงฉีกฉีกออกดูที่ตะเกียง แจ่งว่าเป็นหนังสือสำคัญของเคียวเหลียงมีความยนิค
 หนัก จึงว่าครั้นสนมคะเนแล้วทำไมไม่บอกให้รู้แต่แรก ฮันสนับจึงว่าครั้นข้าพเจ้าจะเอา
 หนังสือออกแจ่งก่อน ข้าพเจ้าก็จนฟังมาสามภักคยยังไม่เห็นเห็นเลย จึงออกส่าหทำ
 ให้ท่านเห็นหน้าใจช่วยเพิกทูลความชอบให้ ครั้นเห็นใจว่าท่านรักแผ่นดินจริงข้าพเจ้าจึง
 บอก

เสี่ยวโหได้ฟังตงเนิ่งว่า ท่านเป็นคนดีโดยแท้ไม่มีผู้ใดจะเปรียบท่านแล้ว
 เสี่ยวโหก็ลาฮันสนับไป ครั้นเวลารุ่งเช้าเสี่ยวโหเอาหนังสือซึ่งฮันสนับให้ไปในวัง พบ
 แสเฮาหยิงจึงเล่าความให้ฟังทุกประการ แสเฮาหยิงยกยอชกพากันเข้าไปเฝ้า เสี่ยวโห
 เอาหนังสือนั้นถวาย พระเจ้าฮันเอเองรับมาทอทพระเนตรกริ้วว่าเป็นหนังสือของเคียวเหลียง
 จึงตรัสว่าฮันสนับได้หนังสือสำคัญมาทำไมจึงนิ่งเสียไม่บอก เสี่ยวโหกราบทูลว่าฮันสนับเป็น
 คนที่หมายจะให้รู้ข่าวของข้าเสยก้อเจ็งทำดังนี้ พระเจ้าฮันเอเองได้ฟังเสี่ยวโหทูลตงเนิ่ง
 ชอบพระทัย ตรัสว่าทั่วแก่ได้บอกความเราหลายครั้งแล้วเราหาเชื่อฟังไม่ บุคินเคียว
 เหลียงให้หนังสือสำคัญมาเราจึงเห็นความคยของฮันสนับ ท่านจงไปหาตัวมาเราจะตั้งให้เป็น
 ได้เจียงกุนแม่ทัพใหญ่ เสี่ยวโหจึงทูลว่าซึ่งใต้อ่องจะให้หาฮันสนับมาตั้งแต่งตั้งนั้น ทำคจ

หนึ่งเรียกคนในเรือนมาใช้ไม่สมควร ชันเส็งจะเสียน้ำใจคงจะไปอยู่เมืองอื่น พระเจ้า
ฮันอ่องตรัสว่าเราจะทำประการใด

เสียวโททูลว่า ถ้าใต้อองจะตั้งชนสี่ให้เป็นที่เจียงกันแล้วจงหาฤกษ์ตั้งพิธี
กระทำตัวอัญเชิญเทพยดา เหมือนครั้งแผ่นดินพระเจ้าองค์ตององค์ช้อย พระเจ้าปู่ออง
ตั้งเมียงไท่ก่งให้เป็นแม่ทัพจึงจะชอบ พระเจ้าฮันอ่องตรัสว่าควรทรงตามแต่ท่านจะจัดแจง
เถิด เสียวโททูลว่าบังคมลามาบอกแก่ฮันเส็งทุกประการ ฮันเส็งลุกขึ้นคำนับเป็นเอ็ด
เสียวโททูลกับฮันเส็งแล้วกลับมาบ้าน เอาตำราตั้งตัวแม่ทัพแต่โบราณมาดู ว่าตัวสูง
สามชั้น ๆ ละหกคอกหกนิ้ว สิริไทยสูงนั้นสี่วาสองคอกสิบหกนิ้ว ชันเตนกว้างสามสิบเจ็ด
วาสองคอกกลเข้าทุกชั้นเม้มเป็นแปดเหลี่ยม ชันแบนแนมคนรักษาสิบห้าคนใส่เสื้อเหลืองถือ
ธงเหลือง ชันกลางแนมคนรักษาสิบห้าคนใส่เสื้อสีฟ้าคน หักตะหวักนอกเนใส่เสื้อเขียว
ถือธงเขียว ชันตะหวักใส่เสื้อขาวถือธงขาว หักตะหวักใส่เสื้อแดงถือธงแดง ชัน
เหนือใส่เสื้อดำถือธงดำ ชันตาเคนสามร้อยหกสิบห้าคนเย็บรอบแต่งตัวใส่เสื้อสีต่างกัน ถือ
ธงตามเสื้อแล้วมทบูชาเทพยดาทั้งสามชั้น รอบนอกจัดคนรูปร่างโตใหญ่ใจองอาจ เจ็ด
สิบสองคนถืออาวุธครบมือรักษาหลังตัวข้างเหนือหน้าโต๊ะตัวข้างใต้ และขานนางพลเรือน
อยู่ซ้าย ฝ่ายทหารอยู่ขวา เอ้เดินเหลืองถมเป็นแหวนทางแต่ยกประทับเข้าไปจนถึงตัว
เอ้กระดานท่าจากพื้นไวทางสถาน ห้ามไม่ให้คนเข้าออก แล้วเกณฑ์ทหารยสิบคนสำหรับ
ตรวจห้ามมีพวงให้จับตัวจากไวเสร็จการพิธีแล้วจึงให้มาเสย ผู้จะเป็นแม่ทัพนั้นให้นั่งท้าย
รถทรง ตัวอยู่นอกประตูเมือง หักตะหวักห่างกำแพงร้อยเส้น เสียวโททูลกับตำราแผนผัง
แล้วเข้าไปเฝ้าถวายแผนผัง พระเจ้าฮันอ่องทอดพระเนตรเห็นชอบพระทัย ตรัสสั่งให้
กวนหยินเป็นนายคุมคนไปทำเคียนหนึ่งให้แล้ว กวนหยินก็คำนับลาออกไปทำตัวทรงโรง
พิธีแลพลับพลารับเสด็จตามรับสั่ง

ขณะเมื่อเสียวโททูลให้ฮันเส็งเป็นไท่เจียงกันแม่ทัพ ริกนแต่เอาสาหยินคนทรง
ป่วงหาแจ้งไม่ ครั้นเห็นกวนหยินไปทำตัวนยทหารชวนกันเพ่งว่า ครั้นนี้จะตั้งแม่ทัพ
แต่ไม่ว่าผู้ใดจะได้เป็น หัวหน้าจึงพูดว่า เราเป็นข้าหลวงเดิม ทำความชอบต่อพระเจ้า
ฮันอ่องมาจากแควเมืองหน่าฮองไท่ ถึงเมื่อเดียงโต๊ะทรงห้องมยุห่าจะฆ่าพระเจ้าฮันอ่องเสย

เราก็กลาเอาชีวิตเข้าไปหมายจะแก้พระเจ้าฮงเอเอง ซึ่งทำตัวครองนเห็นจะไม่ตงใคร คงจะตงเราเป็นแม่ทัพ บรรรคานายทหารจึงว่า แม่นจะตง ไต่กแก้แฮเฮาหยินเห้วนไก่อ้วจิวพุน ทั่วยเป็นคนเก่าเคยบังคับทหารมา

ฝ่ายกวนหยินแก้การเสร็จแล้ว ก็เข้าไปทูลพระเจ้าฮงเอเอง ๆ จึงสั่งให้เสี่ยวโหวานฤกษ์ชงจะทำการใหญ่ เสี่ยวโหวให้โทรหาฤกษ์ชงเสร็จแล้วกกลยเข้าไปทูลว่า อีกสองวันฤกษ์ชง แต่เมื่อจะยกพิรการใหญ่ได้อองกับขุนนางจะตองถือศีล แล้วห้ามอย่าให้ว่าความแลถินสรม่าสัตว์ในสามวัน ถึงวันฤกษ์ชงได้อองจะตองเสด็จไปรับฮันสินใส่ท้ายรถไป พระเจ้าฮงเอเองได้ฟังดังนั้น ก็สั่งให้ทำตามคำเสี่ยวโหว ๆ ออกมาจัดแจงการทั้งปวงไว้เสร็จ ทางซึ่งจะเสด็จนมแคงพร้อม กรว่ร่งชนเป็นฤกษ์ชงพระเจ้าฮงเอเองเสด็จทรงรถส่งกระบวณแก้ให้ไปตามถนนหน้าบ้านเสี่ยวโหว ๆ รู้ว่าพระเจ้าฮงเอเองเสด็จมา ก็ให้ฮันสินแคงตัวแล้วพาออกมาคอยรับเสด็จ พระเจ้าฮงเอเองเห็นฮันสินเจิ้งตรัสเรียกให้ขุนนางเบบท้ายรถ ขุนนางพลเรือนแคงตัวความยศแก้ข้างซ้าย ฝ่ายทหารแคงตัวได้เกราะแก้ข้างขวา แลทางที่เสด็จมรรว่วทรงตรองทรงตลอดออกไปจนถึงตัว มีภูกลินแลเครื่องหอมทงป่วงห้อยระย้าไปตามทาง ชองกลองเสียงเซ็งแซ่แก้เสด็จออกไปตามประตทศกระวันตง

ฝ่ายทวนไก่อ้วเมื่อออกมาเสด็จ เห็นพระเจ้าฮงเอเองรับฮันสินใส่ไปบนท้ายรถมความซกใจนัก จึงพูดแก้จิวพุนว่า เรากได้ความดำบาคติดตามมาแต่ครั้งอยู่เมืองไฝ่กวน หมายว่าพระเจ้าฮงเอเองจะชุบเลี้ยงให้เราเป็นแม่ทัพ บคนกกลยมาตงฮันสินจาเราจะเพ็ดทูลทักทวนไว้ก่อน ว่าแล้วก็ลงจากหลังม้าไปขวางหน้รถไว้ ทูลว่าฮันสินแบ่เคนเจง เทียวอาศัยขอทวนเข้าชางบ้านเขากนอยู่เป็นนจ เม่ออยู่บผดอป่าอองหนักเบนแต่คนถือทวน ความชอบตงไรก็ไม่มี ซึ่งจะตงฮันสินเบนไท่เจียงก้าแม่ทัพครองน ถ้าผดอป่าอองแลหัวเมืองทงปวงจู้จะหัวเราะว่าไฉ่เมืองไปตงไม่มีคนเคจิงตงฮันสิน ขอได้อองฟังคำข่าพเจ้าก่อน เสี่ยวโหวไก่อ้วเห้วนไก่อ้วกรวบทูลความจึงเดินเข้าไปใกล้พูกว่า พวกเจ้าเป็นทหารรบไม่รูการรอบคอบ แต่เราเป็นผู้ใหญ่เกิดแลการงานทงปวง ความกติกมากกว่าเจ้าก็ยงหาเหมือนฮันสินไม่กลัวหรือเจ้ามากลาเพ็ดทูลตงนี้จะทำให้คนก้าเรบใจ แลตัวเสี่ยวโหวจึงทูลพระเจ้าฮงเอเองว่า ไก่อ้วกกฎหมายแจกไว้ทวนไก่อ้วบร้อจกระทำหยาบช้า เมื่อกำลังจะตงการพิรใหญ่ลวงอาญา

ไม่กลัวชอรับสั่ง ขอใต้อ่องจงให้จับตัวห้วนโก้ยไว้ก่อน ต่อเสร็จการพิธจึงค่อยกระทำตามกฎหมาย แสเฮาหยินจึงกราบทูลว่า ซึ่งใต้อ่องจะกระทำศึกไปภายหน้า ถ้าจะไม่เอาโทษห้วนโก้ยทหารทั้งปวงจะกำเริบคูหมิ่นสืบไปเห็นจะหาเกรงกลัวอาญาไม่ แล้วฮันเสินซึ่งจะเป็นแม่ทัพไปนั้น ก็จะมีบังคับบัญชาการศึกไม่สิทธิ์ขาด ขอใต้อ่องจงกระทำตามคำเสี่ยวโหจึงจะชอบ พระเจ้าฮันเอเองได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่าห้วนโก้ยหยาบช้าแก่ จึงสั่งให้ทหารจับตัวห้วนโก้ยไปคุมไว้ต่อเสร็จการแล้วจึงจะฆ่าเสีย

ฝ่ายพระราชารัฐร้าวเมืองโปตัง ชาวเก็กออกมาดูอ้ออิงแน่นไปสองแถวถนน เห็นพระเจ้าฮันเอเองพาฮันเสินมาต้งเป็นแม่ทัพใหญ่ก็สรรเสริญว่า แต่จะต้งแม่ทัพก็มีสง่ายิ่งนัก ทูทรรพยสิ่งของตามทางแลกระบวนแห่งามเพลิดเพลิดใจ พระทัยพระเจ้าฮันเอเองโอบอ้อมอารีไม่มีผู้ใดเสมอ แต่มาอยู่เมืองโปตังไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินได้เป็นสุข

ฝ่ายพระเจ้าฮันเอเอง สั่งให้เร่งรถไปถึงที่เกยเสด็จขึ้นไปอยู่บนตัวชนสาม จึงให้เสี่ยวโหอยู่ชั้นสอง แสเฮาหยินอยู่ชั้นหนึ่ง ให้พ่อกองแซ่ชิวฮันเสินชวนตัวชนตั้น แสเฮาหยินผินหน้าไปทิศตะวันตก ฮันเสินผินหน้าไปทิศเหนือ ไทสี่คืออาลักษ์ด้ออันคำประกาศเทพพยาว่า ไตฮันคือพระเจ้าฮันเอเองครองเมืองโปตัง เดือนเก้าฤกษ์คฤมถึงวันฤกษ์ดี พระเจ้าฮันเอเองให้แสเฮาหยินประกาศแก่ภูเขาใหญ่ทั้งห้าซึ่งเป็นหลักแผ่นดิน แลแม่ทัพช่วยราชการทุกตำบลราษฎรจะเป็นสุขหรือจะไม่มีความสะดวก ก็เพราะพระมหาษัตริย์ผู้ครองเมืองหลวง เต็มจันซีฮองเต้ทำการไม่อยู่ในยุติธรรม ให้ราษฎรเดือดร้อนมาจนถึงห่างฮันโฝอองงี้เต้ ทำการหยาบช้าร้ายกาจฉิกราชประเพณีแต่ก่อน บัดนี้พระเจ้าฮันเอเองมีความกรุณาแก่ไพร่บ้านพลเมือง จึงเกลยกลอมรพลโต้ประมาณยี่สิบห้าหมื่น ต้งให้ฮันเสินเป็นแม่ทัพหมายจะบำรุงหัวเมืองไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินให้เป็นสุขไปทั่ว ขอเทพพยาซึ่งส่งสถิตช่วยอภิบาลรักษาฮันเสินซึ่งเป็นแม่ทัพ ให้มีชัยชนะแก่ชาวเมืองทิศตะวันออก ให้พระเจ้าฮันเอเองได้ครองเมืองหลวง ไทสี่ประกาศแล้วแสเฮาหยินจึงส่งลูกเกาทันท์ให้ฮันเสินว่า พระเจ้าฮันเอเองมีรับสั่งพระราชทานแก่ท่านไปทำศึก ฮันเสินคุกเข่าลงคำนับรับเกาทันท์แล้วส่งให้ทหารซึ่งอยู่ช่วยขวา ผู้รับส่งก็เชิญฮันเสินชวนตัวชนสอง เสียงกักเสี่ยวโหยังผินหน้าไปทิศตะวันตก ฮันเสินผินหน้าไปทางทิศเหนือ ไทสี่ก็อ่านคำบวงสรวงประกาศว่า พระเจ้าฮันเอเองให้เสียงกัก

เสี่ยวโหยงบอกกล่าวแก่พระจันทร์พระอาทิตย์ แลดวงดาวบนพนักภักษตรีษณ์บุญซึ่ง
 เป็นของแต่มาแต่ก่อน ด้วยภักษตรีษณ์จะครองสมบัติเป็นสุขสืบเชื้อพระวงศ์ไปยืนาน แล
 ภักษตรีษณ์ครองสมบัติในแผ่นดินจะเป็นจลาจล เทพยเจ้าอมรไม่เข้ากับคนผิดเหมือน
 แผ่นดินเงินซของเด็กให้สนอายุเสีย บิดนางฮอทำการหยาบซาถอตัวว่าองอาจฆ่าคนซึ่งหา
 ความผิดมิได้เป็นอันมาก เหมือนทหารของเจียงหนิงยสยหมนแข่งตายก็ไม่รู้ว่าโทษตัวผิด
 หางอรายกาจึงกวาดเงินซของเดี หางอกจวนจะสิ้นชีวิตเปรียบเหมือนไม้จะล้มแต่จะทับ
 คนตาย พระเจ้าฮั่นอ่องเป็นใหญ่อยู่ในเมืองไปตัง พระทัยจะช่วยไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน กิจ
 กางจกหางอซึ่งเป็นเสี้ยนหนามในแผ่นดินจึงหาผู้สัดบิบุญญากล้าแข็งในการศึก เปรียบ
 เหมือนแผ่นดินไม้ตกลอนรอนกิ่งลงมาตลอดรากจะไม่ไหลมทับคนทงปวง เห็นแต่ฮั่นสน
 ผู้เดียวจึงตงให้เป็นแม่ทัพใหญ่ ขอให้เทพยเจ้าช่วยสัดบิบุญญาให้มีชัยชนะแก่หางอ
 ราษฎรทงปวงจะได้อยู่เย็นเป็นสุข เหมือนเทพยเจ้าช่วยบำรุงพระเจ้าฮั่นอ่องให้สับเชื้อ
 พระวงศ์ไป ครั้นจบคำประกาศแล้ว เสี่ยวโหยงจึงหยิบธงคันเล็กกว่าพระเจ้าฮั่นอ่องพระราช
 ทานให้แก่ท่าน เป็นธงสำคัญแม่ทัพใช้ในการศึก ฮั่นสนก็คุกเข่าลงคำนับรับธงแล้วส่งให้
 แก่ทหารซึ่งยืนอยู่สองข้าง ผู้รับส่งก็เชิญฮั่นสนขึ้นชนทิวสาม ฮั่นสนคำนับพระเจ้าฮั่นอ่อง
 แล้วผินหน้าไปทิศเหนือ พระเจ้าฮั่นอ่องผินพระพักตร์ไปตะวันตก ชาวประโคมก็ประโคม
 ตรียางคคนตรขพร้อมกัน พระเจ้าฮั่นอ่องกระทำคำนับเทพยคาแล้วให้หยุดเสียงประโคม
 ไท้ออานคำประกาศว่า ข้าพเจ้ามีความแกลบงมเบ้แก่พระเจ้าฮั่นอ่อง ดึงวันฤกษ์ก็ขอ
 คำนับบวงสรวงเซียงเต็คือพระอิศวรแลนางพระธรรณี ด้วยข้าพเจ้าพึ่งฟ้าแลดินจึงได้มา
 เป็นภักษตรีษณ์ครองสมบัติในเมืองไปตัง ก็ตั้งใจจะช่วยอาณาประชาราษฎร์ซึ่งได้ความเดือด
 รอน ตกอยู่ในเงอมมือหางอ ด้วยหางอโหดวายสัดยคือพระเจ้าเต้ว่าไม่ทำอันตราย กลับ
 ใช้ทหารไปทำลายชีวิตพระเจ้าเต้ ทั้งตัวเป็นไซฉฉ้อป้อองเสียความสัดยแล้วยังไม่ละชั่ว
 มิใจโลกไปขุดศพเอาทรัพย์ซึ่งของเครื่องประดับ ที่ฝังไว้เป็นอาณาประโยชน์แล้วเผา
 ต้าหนักอ่าบงจ้ง ให้ไฟไหม้บ้านราษฎรถึงพันเส้น เทพยคาภิโกรตผัดเค้น ด้วยราษฎร
 ได้ความเดือดร้อนทงแผ่นดิน แต่คำโบราณว่าไว้เมืองใดถึงทหารมากแลกล้าแข็ง ไม่มี
 แม่ทัพผู้การรอบคอบทหารทงปวงก็หาเชื่อใจไม่

เสียวโหลแลแฮเฮาหยิน เห็นน้ำใจแลสติปัญญาขันสิ้นจะบังคับทหารได้ ข้าพเจ้า
 จึงให้ขันสิ้นเป็นไต่เจียงกู่แม่ทัพใหญ่ จึงทำตามประเพณีกษัตริย์แต่ก่อน ตั้งแม่ทัพ
 เหมือนครั้งแผ่นดินพระเจ้าองค์เตงฮองวง พระเจ้าชวรงค์เต็งบโก พระเจ้าโกสินตงจกยง
 พระเจ้าซุนเต็งโกโต พระเจ้าเสยงถางฮองอัน พระเจ้าบุจองตงลบอง ข้าพเจ้าทำทงน
 โดยราชประเพณีสบมา ขอเทพยเจ้าอวยชัยให้พรแก่ข้าพเจ้าแลขันสิ้นแม่ทัพไปปราบศัตรู
 ในแผ่นดินให้ราบคาบ ครั้นให้ไต่สืออ่านคำประกาศจบลงแล้ว พระเจ้าขันอ่องจึงส่ง
 กระจกเงาแจกรีกอักษรชื่อไต่เจียงกู่แลโตกทองคำสำหรับแม่ทัพ กับหยกขาวแลกระบี่
 ให้ขันสิ้นแล้วตรัสว่า แต่บรรดาทหารจงประสิทธิ์แก่ท่านตามแต่จะจัดแจงใช้สอย อนึ่ง
 อย่าถือตัวว่าเป็นผู้ใหญ่มากผู้หนึ่ง จงรักกแก่ลัวทหารให้เสมอกัน แล้วให้ตรีกตรองการ
 ทงปวงโดยราชกิจปรีกษาให้เห็นพร้อม อย่าทิวี่เห็นผิดเป็นชอบ ทำางจอกุสร์ให้ทำ
 ราชการทำนบำรุงแผ่นดินโดยสุจริต ฟ้าก็จะสรรเสริญอวยพรให้หัวเมืองทงปวงปราชัย
 พายแพ้ว

พระเจ้าขันอ่องทรงนั่งฉินพระพักตร์ไปทิศใต้ ขันสิ้นก็คุกเข่าลงถวายบังคม
 ทูลว่า ข้าพเจ้าไต่ยินคำโปรดเกล้าไว้ว่า จะตั้งบ้านเรือนจงชำระจัดแจงภายในเสียก่อน
 คึกบำรุงฝึกทหารให้ชัดเจนในกลศึก การภายนอกจึงจะสำเร็จ ข้าพเจ้าได้รับสั่งอาชญาศึก
 จะออกสำหรับทำราชการสนองพระคุณให้สมที่ไต่อ่องซุบเลี้ยง พระเจ้าขันอ่องตีพระทัยนั้
 ตรัสว่า เสียวโหลบอกเราว่าท่านมีสติปัญญาการศึกกลศึก จึงสำแดงในกลอุบายให้เราเห็น
 บ้าง ขันสิ้นจึงทูลว่า ทุกวันเณฉ้อป่าอ่องไต่อาณาเขตกว้างขวาง ตลอดจนเมืองห้าเอียง
 ซึ่งไต่อ่องจะคึกกระทำศึกชิงแผ่นดินครั้งน ข้าพเจ้าเห็นทหารในเมืองไปตังยังน้อยกว่า
 ทหารเมืองฉ้อ

พระเจ้าขันอ่องจึงตรัสว่า เพราะทหารเราน้อยจึงหาท่านมาเป็นแม่ทัพ ถ้า
 ข้าศึกจะมีผลมากถ้าท่านมีสติปัญญาโดยแท้คงจะเอาชัยชนะไต่ ขันสิ้นจึงทูลว่า ข้าพเจ้า
 จะจัดแจงคนในเมืองไปตังขานเป็นทหาร คึกให้ไต่ทหารเก่าแลทหารใหม่สักสี่สับหมื่น
 น้อยกว่าฉ้อป่าอ่องสักสองสามเท่า แต่เห็นพอจะคึกโดยกลอุบายทำศึกกับชาวเมืองฉ้อไต่
 เพราะรู้ว่าฉ้อป่าอ่องเป็นคนเหยาบช้าไม่มีความเมตตาแก่ไพร่บ้านพลเมือง หากความคึกมิไต่

ไม่รู้ใช้คนติดต่อแต่กลางหมอกคิดว่าไม่มีผู้ใดจะต่อสู้ ถึงหัวเมืองแลราษฎรทั้งปวงก็เกรงกลัว
 แต่ภายนอก ข้าพเจ้ารู้ข่าวว่าจะเอาใจออกห่างฉื่อป้าอ่องหลายเมือง บัดนี้ฉื่อป้าอ่องตั้งให้
 เจียงหาตงอสูมาหนเป็นสามจันเองรักษาเมืองสามแห่งสามเมือง แต่คนในสามจันแล
 เมืองหาเอียงมีความพยายามจับแค้เจียงหาตงอสูมาหนอยู่ทุกคน ด้วยพาเอาญาติพี่น้อง
 ไปสามภักคณฉื่อป้าอ่องๆ ก็มาเสียสันทงยศบหมันแต่ในเวลาเดียว บัดนี้ยังกลัวฉื่อป้าอ่อง
 อยู่ เมือที่จะคิดการใหญ่ ก็ช่วยเป็นแต่ผู้น้อย ประการหนึ่งเมื่อไตอ่องเข้าเมืองหาเอียงก็
 หนักมิได้ทำอันตรายแก่ราษฎรทั้งปวง แล้วให้ลคกกฎหมายไพร่บ้านพลเมืองมีความสุข
 ตั้งใจคอยทำไตอ่องหวังจะให้กลับไปเป็นเจ้าแผ่นดินครองสมบัติในเมืองหลวง แล้วว่า
 ไตอ่องรู้จักใช้คนดีข้าพเจ้าจึงอุตสาหมาทำราชการด้วย ถ้าไตอ่องจะยกไปที่เมืองตะวัน
 ออกข้าพเจ้าเห็นว่าจะได้โดยง่าย เพราะหัวเมืองแลราษฎรตั้งใจคอยทำอยู่

พระเจ้าฮั่นอ่องไตฟงคงหนักพระทัยนัก ตรัสว่าเซ่งการเน้เซ่าอยู่ทงนี้ เพราะ
 เที่ยงเหลือยงได้พูดกันไว้ว่าจะหาแม่ทัพมาให้เราจึงต้องคอยทำฟังข่าวอยู่ ถ้าแต่แรกท่านมา
 เอาหนังสือเที่ยวเหลยงให้เรากู บานแนก็จะได้คิดจัดแจงกองทัพยกไป ตรัสแล้วกเสด็จ
 จากตัว ฮั่นเส้แลขุนนางทั้งปวงถวายบังคมพร้อมกันเสด็จเข้าพระราชวัง

ฝ่ายทหารซึ่งจับหวนโกยไว้เน้ ก็พาตัวหวนโกยเข้าไปคุมไว้ที่สังคี ครนเวลา
 รุ่งเช้าพระเจ้าฮั่นอ่องเสด็จออกจิงตรัสว่า หวนโกยฉื่อว่าตัวเป็นเขยน้อย แล้วหมายว่าได้
 ทำความชอบมาแต่เมืองไต้ก้วนจิงฟูคองอาจิมได้กัลัวอาญา ละเม็คลวงเกินกฎหมายข้อ
 รับส่ง จำจะทำตามโทษอย่าให้คนทั้งปวงดูเยยงอย่างค่อไป จึงสั่งให้เอาตัวหวนโกยไป
 ฆ่าเสีย

ขณะนั้นเสียวโทเข้าไปใกล้กระชับว่า ชงหวนโกยทำผิดเน้โทษกตงตาย ถ้าไม่
 ทำตามกฎหมายหวนโกยจะมีความพยายามไม่อ่อนแอเมคยสนสน ครนจะฆ่าเสยก็เห็นว่า
 เป็นเจ้าหลวงเคิม อุตสาหก็ติดตามทำราชการมาตั้งแต่เมืองไต้ก้วน ขอพระราชทานโทษ
 หวนโกยไว้ให้ข้าพเจ้าเป็นตุลาการชำระว่ากลาว ให้หวนโกยรู้ต่านักโทษตัวสกตกรงหนึ่ง
 ก่อแผ่นให้ทำศึกแก้ตัว

พระเจ้าฮั่นเองได้ฟังดังนั้น จึงสั่งให้มีหมายแจกไปทุกกรมเป็นใจความว่า เสี่ยวโหได้บอกเราหลายครั้งแล้ว เทียวเหลียงก็ให้หนังสือสำคัญมา เราได้ไล่เสี่ยวฮั่นสินทุกประการ แจงว่าฮั่นสินนั้นคนเมื่สตีปัญญา จึงตั้งให้เป็นแม่ทัพจะปราบฉ้อป่าอ่องซึ่งเป็นศัตรูฝ่ายทิศตะวันออก เมื่อกระทำตัวก็ได้แจกกฎหมายแล้วทำฉลากปักไว้ ครั้นเห็นหว้นโก้ยกระทำเกินอาญากฎหมาย เห็นว่าทหารทั้งปวงจะมีใจกำเริบ จึงสั่งให้เสี่ยวโหเป็นตุลาการปรึกษาโทษหว้นโก้ยตามตรง อย่าคิดเสียกายคน จงเห็นแก่การแผ่นดินโดยสุจริต ขุนนางแลทหารไพร่บ้านพลเมืองจะไม่ได้ดูเยี่ยงอย่างกันต่อไป ครั้นเขียนหนังสือแล้วก็ส่งให้เสี่ยวโห เสี่ยวโหได้หมายรับสั่งแล้วคำนับลาออกมาจากที่เฝ้า

ขณะนั้นคนไปบอกแก่หว้นโก้ย ตามพระเจ้าฮั่นเองตรัสทุกประการ หვნโก้ยได้ฟังตกใจ จึงสั่งให้ไปหาจิฟุนกับนายทหารทั้งปวงมาปรึกษาว่า เราได้กระทำผิดล่วงเกินกฎหมายห้ามครั้งนั้น พระเจ้าฮั่นเองสั่งให้เสี่ยวโหปรึกษาโทษ ท่านทั้งปวงช่วยไปอ้อนวอนเสี่ยวโหขอชีวิตไว้สักครั้งหนึ่ง ให้เห็นแก่ความชอบของเราเมื่อครั้งห้องหมุยบ้าง จิฟุนจึงว่า เสี่ยวโหก็มีปัญญามาก ประการหนึ่งพระเจ้าฮั่นเองตรัสว่าท่านมีความชอบอยู่เนื่อง ๆ แม้นพวกข้าพเจ้าจะไปอ้อนวอนเสี่ยวโห ก็เห็นท่านจะหาเป็นไรไม่ ครั้นเพื่อกันแล้ว จิฟุนกับนายทหารทั้งปวงก็ไปบ้านเสี่ยวโหอ้อนวอนว่า ซึ่งความชอบของหว้นโก้ยก็มีอยู่ ครั้งห้องหมุยนั้นได้แก่พระเจ้าฮั่นเองออกมาได้ ครั้นหว้นโก้ยทำองอาจล่วงเกินกฎหมายโทษผิดมาก ขอท่านใจเสียงช่วยแก้ไขเพ็ดทูลขอชีวิตไว้สักครั้งหนึ่ง บรรดาทหารซึ่งทำการต่อไปนั้นก็จะไม่เสียใจ

เสี่ยวโหได้ฟังจิฟุนแลทหารมาขอโทษหว้นโก้ยดังนั้นจึงว่า พระเจ้าฮั่นเองก็เที่ยวสืบเสาะหาทหารซึ่งจะเป็นแม่ทัพอยู่ทุกเมือง บัดนี้ได้ฮั่นสินเป็นคนเมื่สตีปัญญาบุคคลก็กลศึกซึ่งกมความยินดี ห้วยโก้ยกระทำผิดด้วยอย่างธรรมเนียมหมายประกาศ จึงสั่งให้เราปรึกษาโทษ แลหว้นโก้ยก็เป็นคนแก่ครั้งมาแต่เมืองไท่กวนด้วยกัน เราจะช่วยเพ็ดทูลแก้ไขทูลก่อน ท่านจงกลับไปบอกแก่หว้นโก้ยเถิดอย่าให้มีความวิตกเลย จิฟุนกับนายทหารทั้งปวงได้ฟังก็กลับมาแจ้งความแก่หว้นโก้ยตามคำเสี่ยวโหทุกประการ

ฝ่ายเสี่ยวโห้ครั้นจึงพาเสี่ยวโห้กลับไปแล้ว จึงให้ทูลเสงเรียงคำปรึกษา
 โทษห้วนโก้ยกราบทูลว่า ข้าพเจ้าเสี่ยวโห้กับขุนนางทั้งปวงได้รับสั่งมาให้ปรึกษาความ
 ห้วนโก้ย ครั้นห้วนโก้ยฝึกหลวงพระราชอาญากฎหมาย โทษก็ถึงสิ้นชีวิต และจะภาคทัณฑ์
 ไว้ไม่กระทำตามโทษ ทหารทั้งปวงซึ่งจะทำราชการสืบไปก็จะหมีประมาทได้ แต่เห็นว่า
 ห้วนโก้ยเป็นข้าหลวงเดิมมาครั้งตั้งเมืองโก้วหน แต่เมื่อครั้งห้องหมุยก็มีความชอบอยู่ ขอ
 ให้ออกร้างไปรคภาคทัณฑ์ไว้สักครั้งหนึ่งก่อน แม้นกระทำสืบไปภายหลังเหมือนครั้งนั้น
 กระทำตามโทษ ครั้นเรียงคำปรึกษาแล้วเสี่ยวโห้ก็นำเข้าไปถวายพระเจ้าฮั่นเอ็งทอด
 พระเนตร เห็นคำปรึกษาโทษห้วนโก้ยจึงตรัสว่า ซึ่งท่านแลขุนนางทั้งปวงเห็นควรแล้ว
 ก็ตามเถิด แต่ให้ไปรับใช้สอยกระทำการแก้ตัวอยู่ในชั้นสิ้นกว่าจะมีความชอบ ตรัสแล้ว
 จึงสั่งให้ถอดห้วนโก้ยออกจากเวเนจ่า

ฝ่ายห้วนโก้ยครั้นพ้นโทษแล้วก็ไปหาชนชั้น ๆ จึงว่า เสี่ยวโห้แรงท่านทำความชอบ
 ไว้แต่เห็นหลังเบเนนมาก ครั้นประมาททุกขจัดจึงเคืองพระทัย หากว่าพระเจ้าฮั่นเอ็ง
 พระราชทานโทษให้มาอยู่กับเราทำการศึกแก่ตัว ซึ่งท่านแพ้ก็ทูลว่ากล่าวเราเนไม่ถือโทษ
 ทอก อย่าวิตกเลย จึงอุทสาห์ทำราชการหาความชอบเถิดเราจะช่วยทำนุบำรุงต่อไป
 ห้วนโก้ยได้ฟังก็มีความยินดีนักคำนับตาเข้าไปเฝ้า พระเจ้าฮั่นเอ็งเห็นจึงเรียกห้วนโก้ยเข้า
 มาใกล้ แล้วตรัสว่า ทพแก่กับเราเป็นเพื่อนยากกัน ซึ่งท่านทำความชอบมาเราจึงหาสมไม่
 ครั้นเราได้เป็นเจ้าก็ขบเสงงควรวกขยศรฐาศกต ชอบแต่จะหาตัวกรงขุนนางทั้งปวง จะได้
 รักกันแยกขาว ซึ่งความก็คิดจะรุกรานหลวงหน้ากยงไม่เหมือนเสี่ยวโห้เสีย อนันวาทจะรอบ
 กตบก็ยง ไม่เหมือนเสี่ยวโห้แต่แซ่เซาเทียน ตามกนเขาเห็นวียนสมเมสตบญญามากจึงได้
 สมบอกให้เราตงเบเนนทัพ เมื่อท่านเห็นว่าอนสนไม่คแต่แรกเหตุไรจึงไม่ทศทาน จนเรา
 หาญฤษกแล้วจะตงเมตงสนสนท่านจึงทำองอาจว่ากล่าวต่อหน้าทหารให้เราเสียอสิวยศ
 ครั้นฝึกประเพณีซึ่งเป็นขุนนาง เมื่อท่านว่าเนแม้นเราฝึกตามกฎหมายท่านจะตายเสียเปล่า
 หากว่าเสี่ยวโห้ปรึกษาโทษท่านจึงรือคชีวิต พระเจ้าฮั่นเอ็งก็ถึงความหลังตรัสพถาง
 ให้นำเนตรตกตองห้วนโก้ย ๆ ก็มหน้าลงกับบาทพระเจ้าฮั่นเอ็ง ร้องไห้แล้วว่า ข้าพเจ้าได้
 ทำผิดแล้ว ตงแตเนไปจะอุคสาห์ทำราชการสนองพระกุดจะตงสมทไดคองขบเสงง แต่

ห้วนโกยก็กำนับลออกมาหาเสียวโหจึงว่า ขอบใจเซงเซียงครั้งนช่วยแก้ไขให้ชีวิตข้าพเจ้า
รอดตาย คุณเของท่านยิ่งนัก เสียวโหจึงว่าคงแคะไปจงอกสำห้ทำราชการอย่ามีความ
ประมาทเหมือนหนหลัง ท่านก็จะไ้เป็นเจ้าครองเมืองใหญ่

ฝ่ายฮันเสินเมื่อพระเจ้าฮันน้องตงให้เป็นแม่ทัพ ยังไม่ทันได้ฝึกหัดทหาร

ฮันสนิงจึงเขียนหนังสือถวายเป็นใจความว่า พระเจ้ายฮันเองไ้ครองเมืองไปตั้งเป็นเก้าฤดู
กลม พอครบปีหนึ่งมรบสงตงข้าพเจ้าฮันสนิงเป็นไทเจียงกุนแม่ทัพจะไ้ยกไปปราบเมืองฉ้อ
ข้าพเจ้าขอกราบทูลให้ทราบ คุ้มยไ้เองยกเข้าเมืองไปตั้งโดยง่ายไม่ต้องรบพุ่ง เพราะ
บารมซึ่งเมตตาแก่สัวพระบุญญาเป็นเทียง แต่เห็นว่าแม่เมืองกนเคารคับแค้นพระทัยนเก
จึงจะยกไปทางตะวันออก ครองนเป็นประเพณีซึ่งจะบำรุงแผ่นดิน ควรจะจัดแจงเสียบยง
อาหาร ตั้งยุงฉางให้บริบูรณ์ไว้ แลฝึกหัดทหารให้ชำนาญในเพลงอาวุธพร้อมแล้ว
ถึงจะยกไปกระทำศึกเห็นจะไม่ต้องระวางหลัง ห้างอเลากเหมือนลูกหลานจีนเซฮองเตี จะ
คิดการสิ่งใดก็ฝึกเยียงอย่างกษัตริย์ถ้อยตนเองว่ามสตัปบุญญาเข้มแข็ง เทียวตหวเมือง
ทงปวงให้ไพร่บ้านพลเมืองไทความเตอครอน กัจกพระเจ้างเตเซงเป็นเจ้าของตัวไปจาก
เมือง แลแล้วแต่ทหารไปฆ่าเสียซึ่งเอาทรัพย์สินสมบัติเข้าไปอยู่ในเมืองแพเสีย ตั้งตัวเป็น
ไซฉ้อป้าอ่องยกตัวเองว่าเป็นกษัตริย์อ่นประเสริฐไม่มีผู้ใดเสมอ แลแล้วมาจุหยินซึ่งหาผิด
มิได้ กัจกทหารเจียงหยายสิบหมื่นนทกยฮัน ไพร่บ้านพลเมืองก็สะทั้นท้อใจ ไม่เป็นอันทำ
มาหากินรอนทงเทพยจาแสมมนุษย์ บัคนหมอบนุจะมรไปรทช่วยคัยรอนทงแผ่นดินให้อย
เย็นเป็นสุข คุ้มยมีความเมตตาแก่สัวคงอยู่ในยติธรรมจะยกไปปราบเสียนศัตรู ไพร่บ้าน
พลเมืองก็จะเข้ามาลามาบกกทช่วย ถ้าไท่ท่านสามจีนแล้วหลเมืองใหญ่ก็ไม่ต้องรบเห็นจะ
ไ้โดยง่าย แม้น พระองค์จะกระทำเหมือนพระเจ้าบุนอฮอง ครองแผ่นดินตัวคงจิวนแล้ว
ฉ้อป้าอ่องที่เข้มแข็งเนนตกพนกังงานข้าพเจ้า จะทอสูโดยหมอบแลสกับบุญญาจับฉ้อป้าอ่อง
มาถวายให้จงไ้

พระเจ้าฮันน้องทอศพระเนตรหนังสือขอความแล้ว ก็มพระทัยนต จงตรัสว่า

ตัวท่านรักแผ่นดินโดยสุจริต เราคิดจะไปตีเมืองหลวง ก็ยงหากำหนดเพ็จะยกทัพออกไป
จากเมืองไปตั้งวันใดไ้ ฮันสนิงจึงทูลว่า ฉ้อป้าอ่องไม่คงอยู่เมืองหาเอียงยกไปอยู่เมือง

แพเสียหลายเดือนมาแล้ว เห็นจะทะนงกว่าหัวเมืองทั้งปวงราบคาบ จึงมิได้เกณฑ์กองทัพ
 ไปตีหัวเมือง ถ้าได้อ้องยกทัพไปครั้นเมื่อป่าอ่องแลหัวเมืองรายทางก็จะไม่สังเกต ข้าพเจ้า
 จะฝึกหัดทหารให้ชำนาญจักเจนแล้วเมื่อใด จึงจะเชิญเสด็จยกกองทัพไปกำจัดม้อป่าอ่องเสีย
 ให้ได้ พระเจ้ายันอ่องตรัสว่าซึ่งจะฝึกหัดทหารแนตามใจท่านจะจัดแจงเถิด แต่เอาหัวนโกย
 เป็นทัพหน้าไปด้วย โจฉ่าเป็นคนเก่าเราจะให้กำกับถือกฎหมายอาชญาศึก อันภายหลังจะให้
 ตรวจตัวทหารซึ่งจะมาฝึกหัด ชันสนั่นแก่คนבלาออกมาสัที่ท้องสนาม นายทหารเก่าฝึกสอน
 ทหารทั้งปวงยังไม่ถูกต้องตามกระบวนศึกซึ่งเรียนรู จึงให้หาหตีแสงมาว่า ทหารซึ่งหัดไว้
 อย่างนี้จะไ้แต่รักษาเมือง ซึ่งจะไปสู่รบตีเมืองเขาโดยแยบคายนี้ยังไม่ได้ ท่านจงจัด
 เสมียนมาเขียนหนังสือสลับคนเราจะบอกกลการศึกฝึกทหารไว้ หลี่เสงกัจจกนเขียนหนังสือ
 ให้ตามแม่ทัพส่ง ชันสนั่นจึงบอกให้เขียนร่างแล้วถ่ายทอดได้สลับฉบับ ส่งให้หลี่เสงเอาไป
 แจกแก่นายทหารฝึกกันเดือนหนึ่งให้ชำนาญ ถ้าหมู่ใดทำไม่เหมือนจดหมายจะเอาโทษแก่
 นายทัพนายกอง หลี่เสงคำนับรับหนังสือแล้วชมว่าท่านรู้ตำรับโบราณกลการศึกลกซงกึ่งนี้
 ไม่มีผู้ใดเปรียบท่านได้ หลี่เสงก็กำรบเอาหนังสือออกไปแจกให้ตัวนายสิบกองฝึกหัดกัน
 ไป อยู่มาวันหนึ่งชันสนั่นไปท้องสนาม จึงให้หาทหารเข้ามา แล้วสอนตามแผนที่ให้เดินทัพ
 ทัพค่ายจะออกรบ ทัพซุ่มพลแลเปลี่ยนค่ายหลายค่าย บอกขแจ้งฝึกหัดยสิบวันได้จักเจน
 ทุกหมวดทุกกอง ทัพขบวนรบแลอชทัพฝ่าทัพก็เบเกลดกกว่าหัดไว้แต่ก่อน ชันสนั่นจึงส่ง
 ให้ปลุกพลับพลาเตรียมรับเสด็จพระเจ้าชันอ่อง แล้วเข้าไปเฝ้าทูลว่าทหารฝึกหัดได้จักเจน
 ทุกหมวดทุกกองขอเชิญเสด็จออกไปทอศพระเนตร

พระเจ้าชันอ่อง ได้ฟังจึงเสด็จโดยขบวนแห่ ออกไปท้องสนามชนสัพพลับพลา
 ชันสนั่นจึงแต่งทวใส่เกราะขนมาพาทหารออกซุ่มหัดด้วยผมยเสร็จแล้วเข้ามาเฝ้า พระเจ้า
 ชันอ่องทอศพระเนตรเห็นชันสนั่นแต่งวิชาการให้ทหารซุ่มหัดด้วยทวชอบพระทัยนัก จึง
 ตรัสแก่ชันสนั่นว่า ท่านรู้กลอุบายในขบวนศึกควรจะเป็แม่ทัพ ไปตีเมืองฝ่ายตะวันออกได้
 โดยแท้ ชันสนั่นทูลว่าซึ่งทหารรำเพลงอาวุธเป็นขบวนด้วยผมยครั้งหนึ่งหาดังการรบ ไม่
 แม่นช้าออกเดือนหนึ่งจึงจะตี แต่ยังไม่มกฎหมายสำหรับทัพสิบเจ็ดประการ ขอประทานเป็น

ขอรบสงจกหมายไวททองสแวมหัท ถ้าใครทำผิดซึ่งห้าม จะเอาโทษถึงตายตามอาชญาศึก
 พระเจ้าชัณเอดให้หลเสงเข้ามาเขียนกฎหมายถายเอาวชาชนดิน หลเสงจึงเขียนขอรบสง
 เป็นใจความว่า พระเจ้างเตให้พระเจ้าชเอดองกับทางอมาตเมืองหาเอียง ถ้าผู้ใดตีโคให้
 ผู้นครองเมือง พระเจ้าชเอดองมาตเมืองใดก่อน หางอมาภายหลัง ตงตัวเป็นไซฉ้อป้ออง
 ครองสมบัติในเมืองหลวง แล้วให้ทหารไปฆ่าพระเจ้าชเอดเสีย เป็นคนนอกตัญญูไม่อยู่ใน
 ยติธรรม เสียความสัตย์ทำผิดประเพณีต่าง ๆ ราษฎรรือนรนแก่ พระเจ้าชเอดองมา
 ครองเมืองไปตงปลงพระทัยจะบำรุงไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข จึงให้เขียนเป็น
 แม่ทัพใหญ่ผูกหัททหารชานาญแล้ว จะยกไปทำศึกกับฉ้อป้อองให้มกฎหมายสำหรับทหาร
 ไว้ คำรบหนึ่งว่าไต่ยนเสียงกลองไม่ไป ไต่ยนเสียงม้อล่อไม่หยุด ถ้อตรงไม่ตรงล้มธง
 ไม่ราบ คำรบสองว่าเรียกชื่อไม่ชาน ถึงวันกำหนดไม่มาตามนัด ถึงวันหัดไม่มาซ้อมมือ
 คำรบสามผู้จะนั่งยามตามเพลิง ถึงโมงยามไม่ตีกกลองพวกประโคมไม่ประโคมรับ คำรบสี่
 ทำเกยจควานไม่ไปตามบังคับบัญชา กล่าวคำตเตยนแม่ทัพ ถ้ออาวุธสิ่งไรไม่ทำให้ชาน
 ชานาญละเสียให้ล้มเพลิง คำรบห้ามาสูททองสนาม พุดจาตลกคะนองชักชวนให้ทหาร
 บัวยการหัดเพลงอาวุธ แลเกินกรายไปนั่งอยู่ตามหมวดตามกอง คำรบหกสรรพวุธสิ่งไร
 ผู้ถ้อไม่ซ้ดลับให้คม แลเกาทันตไม่ทำสายสำรองไว้ ลูกเกาทันตไม่มีชนนเก ผู้ถ้อตรง
 ทำให้ชาน คำรบเจ็ดกล่าวอ้อมวงกลหลอกกลวงให้ทหารชลาดตันทกใจ คำรบแปดพุดจา
 ส่อเสียดยงให้นายทัพนายกองวิวาทกัน คำรบเก้าหยุดกลองทัพบ้านใดตำบลใด เทียวทำ
 ยายให้ราษฎรซึ่งทำมาหากินสะคั่งสะเทือนเตือตรอน คำรบสิบทหารจับตัวชาศิกแลได้ศัระยะ
 ชาศิกมา คนซึ่งมีได้ทำไปช่วงซึ่งมาสอพลอเอาความชอบ คำรบสิบเอ็ดแม่ทัพแลนายทัพ
 นายกองปริษาการศีกลกลอบแอบแฝงไปฟัง คำรบสิบสองแม่ทัพแลนายทัพนายกองส่ง
 กิจการอันใดจำเอาไปแพร่พรายหลายหู คำรบสิบสามส่งกิจการสิ่งไรกมหนานงเสียไม่ทำ
 ตามส่ง คำรบสิบสี่เมื่อชุ่มทัพไม่การจะพุดจาให้ออองชนพุดด้วยเสียงอันเตง คำรบสิบห้า
 เมื่อจะออกรบแกลงท่าจับบวดยหลบหลีกเสีย คำรบสิบหกแม่ทัพแจกเงินแลสิ่งของให้แก่
 ทหารแลนายทัพนายกอง ผู้แจกเบียดบังไว้ไม่ให้เสมอกัน คำรบสิบเจ็ดใช้ให้สืบราชการ
 ทัพไปไม่ถึงชาศิกถอกรไม่แกกลับเอาทัพมาบอก ถ้าผู้ใดมพงพาคความชัวตองกับกฎหมาย

สืบเจ็ดประการนี้จะลงโทษถึงสิ้นชีวิต หลี่เส่งจดหมายตามคำอันสั้น แล้วอาลักษณ์เฝ้า
ประกาศหน้าที่นั่งให้ทหารทั้งปวงรู้ทั่วกัน จึงจำลองเป็นสองฉบับปักไว้ที่ห้องสนามจับ
หนึ่ง มอบให้โจฉำรักษาไว้ฉบับหนึ่ง พระเจ้าฮั่นเองเสด็จกลับเข้าวัง ฮั่นเส็นกำชับ
นายกองให้ซ่อมหัตถ์ทหารจนสิ้นเวลาแล้วกลับไปบ้าน

อยู่วันหนึ่งฮั่นเส็นออกไปที่สนาม ไม่เห็นเฝ้าหน้าผู้กำกับก็ไต่ถามประการ
ใด สั่งให้ทหารฝึกหัดเพลงอาวุธไป ครั้นเวลาบ่ายหนึ่งเห็นเฝ้าหน้าผู้กำกับมา
จะเข้าไป นายประจักษ์ห้ามไว้แล้วบอกอังกายว่า ท่านจะเข้าไปเวลานี้ข้าพเจ้าจะไปบอก
แก่คนถือธงให้แจ้งความแก่นายทหาร แม่เรียนเต่งท่านแม่ทัพมีคนออกมาจับท่านจึงเข้าไป
อังกายไต่ฟังแค้นเคืองนัก จึงว่าคนเหตุกะมิว่าสนาชนทำของทอง เอ็งจงเร่งไปบอกที่เรา
จะเข้าไป นายประจักษ์เข้าไปบอกคนถือธง ๆ ก็เข้าไปแจ้งแก่นายทัพนายกองให้เรียนแม่ทัพ
ว่าอังกายผู้กำกับจะเข้ามา ฮั่นเส็นให้คนใช้ออกมาจับอังกายเข้ามาถึง กำลังแค้นเคืองนัก
ไม่กล้าเข้าส่งทำอาการมิไต่เกรงกลัว ฮั่นเส็นจึงถามอังกายว่าท่านกรีกฎหมายข้อรับส่งอยู่
เหตุใดจึงมาค่อบ้านนี้ ทำล่วงเกินพระราชอาญา แล้วฮั่นเส็นจึงถามผู้ประจักษ์ว่าไป
แล้วหรือ คนคอยโหมงบอกว่าขโมยโหมงเคยมแล้ว อังกายไต่ฟังตั้งหน้าตั้งตาวิตวิต จึงแจ้ง
ความแก่แม่ทัพว่าขโมยเข้ามาไม่ทันตรวจเห็น เพราะเพื่อนมาหาจึงเข้าอยู่ ขอท่านจง
งตโทษข้าพเจ้าไว้สักครั้งหนึ่งเถิด ฮั่นเส็นก็ส่งทหารให้มาอังกายเข้าไว้แล้วถามว่าตัวท่าน
พระเจ้าฮั่นเองก็ขบเลี้ยงเป็นนายทหารรับราชการเหน็ดเหนื่อย ซึ่งจะเอาธุระขอความ
บุตรภรรยาญาติพี่น้องแลมิตรสหายมาแก่ไรราชการศึกแต่ข้อรับส่งยังจะได้หรือ จึงให้
โจฉำเขียนกฎหมายออกมาทูลว่าโทษจะมีประการใด โจฉำว่าอังกายของอาจไม่กลัวเกรงล่วง
เกินพระราชกำหนด โทษให้ตัดศีรษะเสียบประจานไว้หน้าห้องสนาม อย่าให้ทหาร
ทั้งปวงดูเยี่ยงอย่างต่อไป ฮั่นเส็นก็สั่งให้เอาตัวอังกายไปฆ่าเสีย อังกายตกใจหน้าซิกแลดู
หัวนโถย หัวนโถยก็แลดูอังกายไม่รู้ที่จะช่วยประการใด ครั้นจะลุกจากที่ก็กลัวเกรง
อาญาแม่ทัพ มีผู้นำความไปทูลแก่พระเจ้าฮั่นเองว่า อังกายไปสนามหัตถ์ค่อบ้าย ฮั่นเส็น
จะให้ตัดศีรษะเสียบประจาน แต่ทหารมีอังกายไต่ยังมีได้ฆ่า

พระเจ้าอินทอองได้ฟังดังนั้นจึงให้หาเสวยโทษมาบอกเรา เราให้ไซ่นสิ้นเป็น
 แมทพิงไม่ทันยกออกจากเมืองจะฆ่าอนกายเสีย เห็นใจไซ่นเดินกำเรียบแก้ เสวยโทษว่า
 มรปสงตงกฎหมายทหารทงปวงกรทวทง ทงการซึ่งจะไปปราบแผ่นดินแก้เป็นเกรงใหญ่
 อกุญทำลายวงพระราชอาณาตงเ อนสิ้นจะไม่เอาโทษถึงตายตามกฎหมายข้อรับสงของ
 ใต้อองจะมีเสียไปหรือ พระเจ้าอินทอองจึงตรสว่าอนกายกเป็นญาติของเรา ผิดคร้งเดียว
 ชอบแต่จะทำพอเข็ดหลาบ แล้วคำรว่าครนจะงกไวชาเกลือกอนสิ้นจะฆ่าเสีย จึงสงหลสง
 ให้รบไปบอกอนสิ้นว่า อนกายผิดอนสิ้นจะเอาโทษหนักควรออยู่ แต่ว่าอูกายเป็นแกนแก้
 ตามมาแต่เมืองโปกวท ซึ่งจะฆ่าอนงกไวก่อน ส่นเวลาหคทหารแล้วจึงให้อนสิ้นเข้ามา
 พุดกน หลสงคำนบลาขนมารบไปทประตุสนาม เห็นทหารเตรียมจะพันอนกาย หลสง
 จงรอกว่าอย่าเพื่อฆ่าอนกายก่อนมรปสงให้เรามาห้ามไว้ ทหารได้ฟังหลสงวาเป็นเชอรบสง
 กหยุดอยู่ หลสงเข้าไปในท้องสนามหคมีหม่ามกไม่ฟัง ทหารรักษาประตุกยคมาคว่าเอา
 เขมขคทเอวหลสงไว้หากนเข้าไปหาแม่ทพบอกว่า หลสงดอรบสงขมาพาบาวเข้ามาใน
 ท้องสนาม ห้ามกไม่หยุด อนสิ้นได้ฟังดังนั้นจึงว่า หลสงกรกฎหมายกำบงอาจลวงกัน
 โทษจะเป็นประการใด โจจำจึงว่าหลสงขมีเข้ามาในท้องสนาม มิได้บอกกล่าวให้ไป
 รบก่อนทงด้วยกฎหมายโทษถึงตาย อนสิ้นจึงว่าหลสงอ้างว่าดอรบสงพระเจ้าอินทออง
 แต่ไม่มีหนังสือเป็นสาคัญมา ครนจะเอาโทษหลสงกจะเสีย พระเกียรติยศของพระเจ้า
 อินทออง แต่บาวหลสงเนตวงกฎหมายมีโทษถึงตาย หลสงกหยุดอยู่ ให้ทหารเอาแม่ท
 หลสงขกับบาวไปฆ่าเสีย ทหารคพาบาวหลสงกับมาไปฆ่าเสียพร้อมกมอนกาย แล้วเอา
 ศรีษะเสียบไว้หน้าท้องสนามตามสง บรรดานายทพนายกองแลทหารทงปวงกเกรงกลัว
 อนสิ้นนค

ฝ่ายหลสงกลับเข้าไปเฝ้าทูลพระเจ้าอินทอองว่า รบสงให้ข้าพเจ้าไปขอโทษ
 อกุญ ข้าพเจ้าไปตงสนามหคมีได้บอกนายประตุพาบาวลวงกันเข้าไป ส่นสิ้นว่าขพเจ้า
 ทำเกินกฎหมายโทษถึงตาย แต่ขพเจ้าว่าดอรบสงมาจึงงดไว้ ให้เอาทหารซึ่งตามหลสง
 กับมาทราทเขช ไปนระฆ่าเสียพร้อมกมอนกาย พระเจ้าอินทอองได้ฟังเคองอนสิ้นนค จึง
 ตรสว่าอนสิ้นถือออรยคมีไว้เกรงกลัว แต่ให้หลสงไปขออนกายขงว่าลวงกัน กลับ

เข้ามาแลบ่าวหลี่เสงเสียอีกเล่า เสียวโหจึงทูลว่า ซึ่งชั้นสินไม่ฆ่าหลี่เสงไว้พระเกียรติยศ
 แลฆ่าคนกับมาเสีย ครองนครทตังเป็นแม่ทัพจะได้บังคับทหารกลัวเกรงสิทธิ์ขาด ซึ่ง
 จะยกไปกำจัดมือป้าอ่องก็จะได้ตั้งใจหมาย เห็นหกหัวเมืองใหญ่คงจะมาสามัคคีต่อไตของ
 โดยแท้ หลี่เสงจึงทูลว่า ชั้นสินมีสติปัญญาฉลาดในการศึกหาผู้เสมอยาก ซึ่งฆ่าคนแลฆ่า
 เสียหน้าข้าพเจ้าไม่มีความน้อยใจ ขอจงมีหนังสือไปชมชั้นสินจึงจะควร ทหารทั้งปวงจะได้
 ย้าเกรงยิ่งขึ้นไปกว่าแต่ก่อน

พระเจ้าฮั่นอ่องได้ฟังเสียวโหหลี่เสงว่าเห็นชอบ จึงแต่งหนังสือส่งให้จิหวงวนเสิน
 แล้วประทานเนื้อแพะแลสุราไปให้ชั้นสิน จิหวงวนเสินรับหนังสือคำนับลานำเอาสิ่งของไป
 ครั้นถึงประตูของสนามจึงบอกนายประตูว่า มีรับสั่งให้นำของมาพระราชทานท่านแม่ทัพ
 ทหารรักษาประตูเข้าไปแจ้งความแก่ชั้นสิน ๆ ได้ฟังดังนั้นก็จัดแจงเครื่องบูชาออกไปคำนับ
 รับหนังสือขอรบสงเข้ามาอ่านได้ความว่า เป็นแม่ทัพจะไปปราบศัตรู ถ้าไม่ถือกฎหมาย
 อาชญาศึกสิทธิ์ขาดทหารก็ไม่เกรงกลัว ครั้นเมื่อแผ่นดินเสียดก๊กพระเจ้าหงออ่องตั้งขุนเบจ
 เป้าแม่ทัพให้ผลัดทัพแดงอาวุธทั้งข้างหน้าข้างใน เหนงากเป็นสนมเอกของพระเจ้าหงออ่อง
 ขุนเบจจึงให้เบนนาย เหนงากถือตัวว่าเป็นคนโปรกไม่ทำตามแม่ทัพสั่ง ขุนเบจฆ่าเหนงาก
 เสีย นางสนมทั้งปวงก็เกรงกลัวหกลัใจชั้นซ่งนาย กิตติศัพท์เลื่องลือไปนานาประเทศว่า
 เมืองหงอนแดนหญิงกริการศึก หัวเมืองหงอนเกรงกลัวมาอ่อนน้อมสามภักดิ์พระเจ้าหงออ่อง
 ทานเมือง ขุนเบจกรูยว่าเหนงากเป็นคนโปรก แต่ขุนเบจถือกฎหมายอาชญากรรม เห็น
 แก่การแผ่นดินโดยสุจริต บัดนี้ท่านนายนี้ภายหลังซึ่งทูลความผิดของตัวกฎหมายห้ามหน ทัว
 ทานก่เหมือนขุนเบจ เรามิเจียนกลัวว่าท่านรักเราโดยซื่อตรง จึงให้จิหวงวนเสินเอาสุรา
 แลเนื้อแพะมาให้ทาน จึงตั้งใจหนักทหารให้จักเจเนกิต จะได้ยกไปกำจัดมือป้าอ่อง
 ปราบปรามบ้านเมืองเสียให้เรียบร้อยโดยเร็ว ชั้นสินแจ้งความตามหนังสือแล้วก็ยกเข้าลง
 คำนับรับเอาของพระราชทานออกเลี้ยงทหารเป็นที่สบาย ครั้นเวลาเช้าชั้นสินจึงเข้าไป
 เฝ้าทูลว่า ซึ่งทรงพระกรุณาชุบเลี้ยงให้ข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพฝึกหัดทหาร แล้วพระราชทาน
 สิ่งของมีรับสั่งไปชมต่อหน้านายทัพนายกองแลทหารทั้งปวง พระคุณหาที่สุดไม่ ข้าพเจ้า
 จะตั้งใจทำศึกจนจะสิ้นชีวิตก็ก้ากำจัดมือป้าอ่องให้จงได้

พระเจ้าฮันเองได้ฟังคำพระยันทนเก จึงตรัสว่า การทรงเสด็จแต่ท่านจะจัดแจงเดิน
 ฮันเส็นแก่กันเปล้าออกไปท่องสนามพร้อมด้วยนายทหาร จึงพูดกับห้วนโกยว่า บัดนี้พระเจ้า
 ฮันเองจะประชุมพลยกกองทัพออกจากเมืองไปตั้งไปกำจัดศัตรูฝ่ายทิศตะวันออก อันทาง
 จันโตนนเตียวเวหลีซังกเวเสย ท่านเป็นเทพพนาจึงเอาจิตพนาแนบกับทหารหมื่นหนึ่งไปทำ
 ทางเดือนหนึ่งให้แล้ว ถ้าไม่แล้วจะเอาโทษ ท่านอย่าคิดเห็นแก่เหนื่อยเลยจงเร่งทำทางกลาง
 วันกลางคืน ห้วนโกยว่า การที่จะลาไปขากย่นอย่างไรในเช้าพเจมได้คิดออก แต่ใน
 กวหนัดเดือนหนึ่งนั้นเห็นเกรจะไม่ว่าง ด้วยทางจันโตนเป็นทางไกลถึงสามพันแสนเดือน
 หนึ่งให้แล้ว เหมือนหนึ่งเอาชีวิตไว้เข้าพเจ้าไปแต่ร่างกายเปลือ ขาพเจ้ากว้างใจเทศสั่งใด
 จะมามีสุขแต่ท่านแม่ทัพ ฮันเส็นว่า จงอดสำหรัการราชการอย่าหลบหลีก จึงจะแบ้วม
 กตัญญูต่อแผ่นดิน ท้าวท่านก็เป็นกษัตริย์บุญญาอยู่ ครองแคว้นท่านจะหวั่นความชอบใส่ตัว
 ห้วนโกยจึงพนาแนบได้ฟังคำกันเปล้าออกมาจัดทหารหมื่นหนึ่งยกไป ครวเช่นสิ้นใช้ห้วน
 โกยไปแล้วก็ซ่อมทัพทหารให้ทรงสถูญาน ถ้าบอกซ้ายให้เดินไปซ้าย ถ้าบอกขวาให้
 เดินไปขวา ถ้าบอกไปข้างหน้าให้เดินไปข้างหน้า ถ้าบอกไปข้างหลังให้ถอยลงมาเดิน
 หลัง ทักษิณสกองจะเดินแบ้วกองเดียวก็ให้เดินเหมือนงูเลื้อย ทักษิณสกองแลถอยล้ากแบ่ง
 ออกเป็นสกอง แม่จะตั้งค่ายมีประตูเข้าออกทางทิศตะวันตกไว้ใช้ประทุชน ทำเป็นประตู
 ดักไว้เข้าออกไม่ให้ศัตรูเห็น ฮันเส็นเห็นทหารทั้งปวงทำไว้สิ้นที่จัดแจงทุกคนแล้ว
 ครั้นเวลาเช้าจึงเข้รไปเฝ้า ทูลพระเจ้าฮันเองว่า นายทัพนายกองแลทหารพลรบขาพเจ้า
 ผกทัให้ชำนาญแล้ว ขอเชิญเสด็จไต่ฮองออกไปทอดพระเนตรอกศึกครึ่งหนึ่ง ขาพเจ้า
 ไต่ให้ห้วนโกยไปทำทางเดือนหนึ่งให้แล้ว จึงจะเชิญเสด็จขกทัพหลวงไปตีเมืองหนฮอง

พระเจ้าฮันเองได้ฟังยันทนเก เสด็จออกไปท่องสนามทอดพระเนตรทหารซ่อม
 ทัพด้วยวิชาการศึกษาแต่ก่อน เพลินพระทัยจึงตรัสชมฮันเส็นว่า สดมีบุญญาผกทัทหาร
 แลพุดจาโดยกลศึกครั้น ถึงขุนบุงซุงวาคครึ่งแผ่นดินเลยตักก็จะกลับไปเข้รแม่ เห็นว่า
 จะไม่ถึงท่าน

ขตระน เจ้าพเพงงาน ก็เชิญเครื่องเซ้รไปถวายพระเจ้าฮันเอง ๆ จัดสิ่งของไว้
 เสวยแต่เช้าสง ๓๐/๐๓ นอกนั้นก็ยกไปพระราชทานแก่ฮันเส็น ฮันเส็นก็เข้าลงค้ำบารบของ

พระราชทานมีความยินดีนัก ครั้นพระเจ้าฮั่นเองเสวยแล้วพอเวลาเย็นเสด็จขึ้นรถกลับเข้า
พระราชวัง ฮั่นสินก็ชวนนายทหารกินโต๊ะแล้วกลับมานั่ง จึงคิดว่าอุบายของเราซึ่ง
คิดไว้ให้ห้วนโก๋ยกไปทำทางจั้นโต ห้วนโก๋ยกยังไม่รู้โดยแยบคาย จึงแต่งหนังสือเร่งให้
ทำทางกับข้อความจะให้เอ๊กเกริกในเมืองไปตั้ง แล้วเรียกเด็กแก่เข้ามาส่งหนังสือให้
กระซิบส่งเป็นความลับไปถึงห้วนโก๋ยกทุกประการ เด็กแก่ก็รีบรับหนังสือขึ้นมาพาไป
รับไป

ฝ่ายห้วนโก๋ยกกับจิ๋วพุดตันบุ๋ม คุ่มคนหมื่นหนึ่งยกไปถึงจั้นโต สามนายขึ้นไป
บนเขาโกซุนแลดูรอยทางสุดสายตา ทงคืนไม่กลมทับทางเห็นการเหลือกำลัง ห้วนโก๋
จึงว่าทางซึ่งแม่ทัพส่งให้เราทำเกือบหนึ่งให้สำเร็จ ท่านจงดูเอาเด็กเราเห็นไม่แล้ว ถึงจะ
มีคนเสกสับหมนบหนังกี่ไม่แล้ว ความหวังปวงสรรเสริญอันสิ้นวามสติปัญญาเราไม่เห็นด้วย
ที่ไหนจะทำศึกกับฉ้อป้าเองได้ แกล้งใช้เรามาทำทางก็เพราะจะกำเริวให้ถาวรเนนเข้า ทุก
วันหนักกฎหมายอาญาแม่ทัพก็กวตชน พระเจ้าฮั่นเองเชื่อถือฮั่นสินผู้เดียว ครั้นบริษัษกัน
แล้ว ห้วนโก๋ยกจึงเกณฑ์ไพร่ให้ตัดไม้ลากไม้ซุงถอนต่อแล้วซึกลาก แผลวทั้งที่ลุ่มลง
เกลี่ยขยุปรายให้เสมอ เร่งรถคนหัวทางกลวงวันกลางคืน ไฟร์พลบ้วยจับลมตายเอง ๆ
ห้วนโก๋ยกเห็นไฟร์พลได้ความเหนื่อยยากลำบากที่สุดที่จะผ่อนปรนหนึ่งทุกข้ออยู่ พอเด็กแก่
มาถึงห้วนโก๋ยกจึงตามว่ามากระประการใด เด็กแก่จึงบอกว่าแม่ทัพไซ้มาเร่งท่านทำทางให้
แล้วโดยเร็วตามกำหนด ห้วนโก๋ยกว่าเราก็เร่งรถคนอยู่แต่กลัวเหลือกำลังแก่ ถ้าท่านกลับ
เข้าไปช่วยเบี่ยงบ้ายว่ากล่าวกับแม่ทัพแล้วพูดพระเจ้าฮั่นเองด้วย ห้วนโก๋ยกจึงให้ยกสุราออก
มาเชิญเด็กแก่กิน เด็กแก่กินสุราแล้วกระซิบบอกห้วนโก๋ยกว่า แม่ทัพส่งมาให้ท่านมี
หนังสือไปพูดพระเจ้าฮั่นเอง ขอคนหัวเมืองมาช่วยทำทางอีก แล้วให้จิ๋วพุดตันบุ๋ม
แปลงตัวเป็นนายหมวกชาวบ้านเอกกับไพร่ร้อยหนึ่งหนีไปตามทางน้อย ทำเป็นสามภักดี
อยู่ด้วยเจียงแสเงเจ้าเมืองคานชัวกวน ถ้าท่านรู้ข่าวว่ากองทัพยกแล้วจงคุมทหารรีบไป
เป็นทัพหน้า การทำทางทั้งนี้เป็นอุบายจะให้เจียงห้าเจ้าเมืองสามจีนไว้ใจว่าทางซึ่งจะ

หวนโกยไต่ฟังเล็กแกบอกย็นคืนแก่ ออกไปข้างนอกร้องว่ากรที่จันไต่ยากนัก
 ทำเมื่อไรจะสำเร็จ เล็กแกจึงร้องว่าให้เร่งทำทางให้ทันกำหนด ถ้าไม่ทันแม่ทัพจะเอา
 โทษทั้งนายแลไพร่ หวนโกยจึงเขียนหนังสือฉบับหนึ่งถวายพระเจ้าฮ้อเอง ขอมทหาร
 หวนเมื่องมาเพิ่มเติมช่วยทำทางอีกส่งให้คนใช้ไปกับเล็กแก คนใช้รับหนังสือฉบับลาไป
 ณ เมืองไปตัง เล็กแกพาคนใช้เฝ้าถวายหนังสือ พระเจ้าฮ้อเองแจ้งความแล้ว จึงใช้จิวกั
 ไปหาเจ้าเมืองโกอันให้เก็บคนแพะหนึ่งไปช่วยหวนโกย จิวกัฉบับลาไปบอกเจ้าเมืองโกอัน
 ตามรับสั่ง เจ้าเมืองโกอันจึงจัดคนแบะแพะหนึ่งมอบให้จิวกั จิวกัฉบับลาไปถึงที่ทำการ
 จึงบอกหวนโกยว่าพระเจ้าฮ้อเองให้ข้าพเจ้าคุมคนแบะช่วยท่าน

หวนโกยไต่ฟังมีความยินดี จึงนำนายหมวดนายกองให้คุมทหารไปทำหน้าที จิวกั
 กลับกลับเมืองไปตัง หวนโกยจึงเรียกจิวพุนตันบุตรเขมาที่สับกระชับบอกว่า แม่ทัพส่ง
 มาให้ท่านจัดทหารร้อยหนึ่งหนีไปในเวลากลางคืนเข้าหาเจียงเผง แยกแปลงชื่อแลแซ่เสีย
 ทั้งสองคน แต่งตัวให้เหมือนนายหมวดเมืองน้อย จิวพุนตันเรียกกันว่าโยทลง ตันบช้อ
 กัเบบ ครั้นเวลาเที่ยงจิวพุนตันแบลาออกมาจตุคานเสนาทร้อยหนึ่งผลัดเครื่องสำหรับขุนนาง
 ออกเสียพากันไปเมืองตางชัวกวน

ฝ่ายเจียงเผงรูข่าวว่า ฮ้อเองทรงสนสนแนบนแม่ทัพ ใช้ให้หวนโกยทำทางจันไต่
 จะยกทัพมา จึงใช้คนไปแจ้งความแก่เจียงหาซงเป็นเยงฮ้องเจ้าเมืองสุขขิว ยงฮ้องจึง
 พุดกับขุนนางทั้งปวงว่าคิมฮ้อเสนาเมืองฉงกัเบบแต่คนใช้ เราไม่ว่ามัวชาติแต่สักสิ่ง ไป
 ยุกกับฮ้อเองคงให้เป็นแม่ทัพ ใช้ทหารมาทางจงไต่ซึ่งเสนาทสักกัเบบจะไต่ยกมา ซึ่ง
 เจียงเผงให้มาบอกจะเบบแต่คำคุณเสื่อ เรายังไม่เห็นจริง ขุนนางจึงว่าแต่ก่อนพมแจ้งคิด
 เกรงฮ้อเองอยู่ จึงมีหนังสือมากับให้รักษาท่านโชกวน ครั้นนทมิขาวมาจำจะให้
 ทหารไปช่วยรักษาท่านเจ็งจะควาร ยงฮ้องไต่ฟังจึงสั่งให้คนใช้ไปบอกเจียงเผงให้ตรวจ
 ตราท่านไว้งกวนชาน ถ้ามีศึกมเมื่อใดจึงจะให้ยกไปช่วย

ฝ่ายโยทลงกัเบบกับคนร้อยหนึ่งมาถึงท่านชัวกวน บอกชาวท่านว่า เราเป็น
 ชาวบ้านนอกต้องเกณฑ์มาทำการทางจันไต่ ไต่ความเดือดร้อนขออยากเหลือทีจะหน้าง

หันมา ชาวท่านแจ้งความกริบเข้ามาบอกเจียงแฉ่งว่า ชาวเมืองโปตั้งซึ่งอันสินให้ทำทาง
 จันไตหันมาเป็นแควน้อยหนึ่งสมครจะอยู่ด้วยท่าน เจียงแฉ่งได้ฟังมีความยินดี จึงว่า ครั้น
 เราจะไต่ความจริงท่านจงรีบไปรับคนหน้เข้ามา ชาวท่านก็ออกไปบอกแก่โยหลงกั้นบู๊ ๆ
 เข้าไปถึง เจียงแฉ่งจึงถามว่าพวกหน้อยบ้านเมืองไหนพวกหน้เข้ามาหาที่ตายหรือ คาซึ่ง
 หน้มาจึงบอกว่าข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองโกอัน อัน้องไปเกณฑ์มาทำทางจันไตเดือนหนึ่ง
 จะให้แล้ว งานการเร่งรีบกลางวันกลางคืน อุดอยากเสบียงอาหารอดโรย บ้วยเจ็บ
 ล้มตายหลบหน้เข้าบ่ลงไปเนื่อง ๆ ข้าพเจ้าเห็นวบหนงกแม่แล้ว จึงชวนกันเหน้หมาย
 จะพึ่งท่านแต่พอไต่อาหารกินเต็มท้อง ถึงจะใช้สอยสิ่งไรก็ไม่เกยจครัน เจียงแฉ่งจึง
 เรียกสองนายเข้าไต่ถามว่าท่านชื่อใด ตัวนายซึ่งหน้มาจึงบอกว่า ข้าพเจ้าชื่อโยหลงคนหน้
 ชื่อกั้นบู๊เป็นนายพรานอยเมืองโกอัน บอกแล้วก่แสรงทำร้องไห้ เจียงแฉ่งจึงว่าอัน้อง
 เห็นวิชาความรู้อันสนอย่างไรจึงตงให้เป็นแม่ทัพ โยหลงกั้นบู๊จึงว่าข้าพเจ้าไต่ยินเขาพูด
 กั้นว่า เสียวโหนบถ้ออันสนว่าเจลาทุกเสอเอไต่อัน้องตงเป็นแม่ทัพ นายทหารทงปวง
 ไม่พร้อมใจที่จะทำการศึกด้วยอันสน อัน้องก็เสียใจก่เคืองอันสนอยู่

เจียงแฉ่งได้ฟังโยหลงกั้นบู๊บอกความตงนั้น สวมกับคำเล่าลือสาคัญว่าจริง
 จึงให้โยหลงกั้นบู๊เป็นนายทหารฝ่ายซ้ายขวา โยหลงกั้นบู๊ก็อุตสาหทำการไม่ให้เจียงแฉ่ง
 สงสัย อยุ่เดือนหนึ่งเจียงแฉ่งตงโยหลงกั้นบู๊เป็นนายคุมคนถือธงจ่มกจการส่งไต่กเป็น
 ทปรีक्षा เจียงแฉ่งจึงแต่งหนังสือให้คนมาแจ้งความแกยงอัน้องตามเหตุซึ่งมีมาทุก
 ประการ ยงอัน้องได้ฟังคนไซ้มาแจ้งกิมไต่สังเกตว่ากองทัพเมืองโปตั้งจะยกมาไต่ยเร็ว

ฝ่ายพมแจ้งอยุ่ ณ เมืองแพเสีย เวลากลางคืนเห็นระศมขางทิศตะวันออกเจียงไต่พลู้ง
 หน้ไปบนอากาศ ทงท้าวทปรีक्षाหัวเมืองก่ทางออกไปจากท้าวประจำตัวพระเจ้าณอป่าออง
 จึงคิดว่าอัน้องจะยกมาทาศึกเบาแมนคง พระเจ้าณอป่าอองเล่าตงแต่มาอยุ่เมืองแพเสีย
 ฆ่าคนทกว่ามิไต่เว้น ทกหัวเมืองก่ข้างเมืองอยุ่ไม่มาอันเออมน ถ้าอัน้องยกกองทัพมาไต่
 เมื่อไต่ ก็จะได้ไต่โดยเร็วเหมือนผ่าไม้ไต่สะครกตลอดด้า ครั้นเช้าพมแจ้งเข้าไปเฝ้าทูล
 พระเจ้าณอป่าอองว่า เวลาคืนข้าพเจ้าสังเกตเห็นอศจรวรย์ ทงท้าวบรวารก่ห่างจาก

ใต้ห้อง การครองจะตองระวังทัพทางเมืองไปตัง ใต้ห้องอย่าวางพระทัยให้ทหารไป
ช่วยสามจีนเอ่องรักษาค่านชวักวนใหม่่นคงเถิด

พระเจ้าฌ้อปาอ่องได้ฟังจึงส่งกุยเหลียง กุยหวนคุมทหารสามพันไปช่วยของอ่อง
กำชับกำชาค่านทางให้สามารถ กุยเหลียงกุยหวนค่านเบลาออกมาจกกองทัพพร้อมแล้ว ยก
ออกจากเมืองแพเสียไปถึงเมืองชยิว สองนายก็เข้าไปค่านเบยงอ่องแล้วแจ้งความว่า พม
แจ้งเกรงฮันเอ่องจะตองให้ฮันเสนแบ่นแม่ทัพรบยกมา จึงให้ข้าพเจ้าคุมทหารมาช่วยท่าน
รักษาค่าน ยงอ่องได้ฟังจึงว่าพมแจ้งเกรงทัพเมืองไปตัง แต่เราเห็นจะเข้าอยู่ด้วยท่าทาง
จินโต๊ยากนัก ถึงจะมีศึกจริง เราสามเมืองจะออกไปรบไม่ให้เหยียบขานเมืองเข้ามาได้
ยงอ่องก็หยิบหนังสือที่เจียงแฉงบอกมา ส่งให้กุยเหลียงกุยหวนดู กุยเหลียงกุยหวนรับมา
อ่านแจ้งความแล้วจึงว่า เมื่อฮันเสนอยู่เมืองฉอฉาแม่แม่สตีบญูญารอบคอบ พระเจ้า
ฌ้อปาอ่องจะมีชุบเลี้ยงให้เป็นขุนนางหรือ แต่กรงนขาพเจ้าทั้งสองถือรบส่งมา ท่านจง
จัดแจงให้ผู้ใดผู้หนึ่งออกลาดตระเวนรักษาค่านทางไว้งจะควร ยงอ่องจึงว่ากรงนเรา
รู้ความเจียงแฉงบอกมาให้จัดแจงทหารไประวังค่านชวักวนอยู่แล้ว แต่มีรับสั่งมาจาจะเพิ่ม
เติมออกไปอีก แล้วส่งให้ยกโต๊ะมาตั้งเชิญกุยเหลียงกินเสร็จแล้ว แล้วกุยเหลียงกุยหวน
ก็ค่านเบลาออกมาตั้งค่ายอยู่นอกเมือง ยงอ่องจึงให้ทหารไปกำชับเจียงแฉงให้รักษาค่าน
ลาดตระเวนทันทางจันโต๊ไว้อย่ามีความประมาท

ฝ่ายฮันเสนฝึกทหารพร้อมแล้ว ท้าบุญซีได้ทหารมากับพระเจ้าฮันเอ่องยสับหมน
มีรับสั่งให้เสียวโหลวรวบรวมได้คนในเมืองไปตังสิบห้าหมนแต่ฮันเสนเป็นแม่ทัพแต่งกฎหมาย
ให้ประกาศเมืองขานแต่เมืองไปตังว่า อย่าให้ผู้ใดเบียดบังคนซึ่งหลบหนีแอบแฝงไว้ ถ้า
ใจผู้ซึ่งจะรักเป็นทหารให้มาเข้ากระบวนทัพ ตั้งแต่นั้นมาฮันเสนได้คนอีกสับหมน รวม
กันเป็นทหารยสับห้าหมน ให้ฮันเสนจัดเป็นสี่ทัพ ให้หัวแก้อยเป็นทัพหน้า มีนายทหาร
สิบแปดคน ทหารพลรบห้าหมนแต่งเกาถอง ทัพทั้งสองนั้นเสเฮาหยินจันนายทหารไว้อสับ
คนยังน้อยอยู่ ให้เสเฮาหยินเลือกเอาตามใจอีกสับคนเป็นสามสับคน พลมาห้าหมนตั้งเกา
ถอง ทัพฮันเสนที่สามมีนายทหารสับคนรพลสับห้าหมน ตั้งเป็นสับห้าถอง ทัพพระเจ้า
ฮันเอ่องพร้อมด้วยขุนนางแลนายทหารซึ่งเหลือจากสามทัพ เกณฑ์พลรบไว้อสับหมนให้

ไปกว้นฉิวเฉิงขุนนางผู้ใหญ่ จัดแจงทหารในกองทัพหลวงจัดไว้ครบทั้งสหพ แล้วส่งให้
 ชูยหินคุมทหารตามพันไปทำงานเงินโตแทนห้วนโกย ยกคนซึ่งเหลือขึ้นมาเป็นแม่ทัพหน้า
 คอยกองทัพอยู่ที่ตำบลคินฉงทางน้อย ถ้าแลลุ่มก่อนเป็นคลองขวางหน้าเดินยาก ให้จัด
 แจงทำสะพานข้ามแล้วทูปราบให้เสมอ ถ้าไปพบข้าศึกพอจะทำได้ให้ตีเสีย ถ้าแม่
 เป็นทัพใหญ่จึงตั้งมั่นไว้ใช้คนมาแจ้งกรณแก่เราก่อน แล้วจึงส่งแฮเสาหยินนายทัพที่สอง
 ว่า ถ้ากองทัพห้วนโกยได้รบ จึงขยับทหารเข้าช่วยระดมตีให้ได้เมืองก่อน กวาดเสบียง
 อาหารรวบรวมไว้คอยทำทัพหลวง แล้วท่านจึงยกไปตีเมืองชูยิว อันสิ้นเจ็ดกองทัพ
 เสร็จแล้ว จึงพาแม่ทัพนายกองไปเฝ้าพระเจ้าฮั่นเองทูลว่า ซึ่งจะยกไปปราบเมือง
 ฝ่ายตะวันออกนั้น ข้าพเจ้าจัดทหารเสร็จแล้ว จะขอให้กองทัพหน้ายกไปรบห้วนโกยทัพ
 หนึ่ง แฮเสาหยินทัพหนึ่งเป็นสองทัพยกไปก่อน อีกสามวันเข้าพเจ้าจึงจะยกไป ทัพหลวง
 นั้นให้โหรหาฤกษ์ไว้วันใดจึงเสด็จตามข้าพเจ้า แล้วพเจ้าจะยกนั้น ขอเชิญเสด็จไป
 ทอดพระเนตรพอเป็นชัยมงคลแห่งข้าพเจ้า พระเจ้าฮั่นเองจึงตรัสว่ากรซึ่งจะยกทัพครั้ง
 ถึงวันใดเมื่อใดสุกแก่ท่าน อันสิ้นเก้านับลาออกมาจัดแจงให้ทัพหน้ากับแฮเสาหยินเร่งยกไป
 ฝ่ายขุนนางซึ่งเฝ้าอยู่นั้นทูลว่า ซึ่งอันสิ้นจะเชิญเสด็จยกทัพหลวงไป
 ทางใดก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้าสงสัยนักกลัวให้ห้วนโกยไปทำทางเงินโตก็ยังไม่แล้ว พระเจ้า
 ฮั่นเองได้ฟังไม่ตรัสประการใด เสด็จเข้าข้างในเรียกเสี่ยวโหเข้าไปสั่งว่า ท่านไปพูด
 กับอันสิ้นให้รู้แน่ว่าจะยกทัพไปทางไหนแล้วยังนั่งอยู่ เสี่ยวโหก็คำนับดาออกไปใน
 เวลากลางคืนถึงที่อยู่อันสิ้น คนใช้เห็นจึงเข้าไปบอกอันสิ้น อันสิ้นพอเจวนจะหลับ ครั้น
 ฝันว่าเสี่ยวโหมากออกมาต้อนรับเชิญเข้าไปในหนึ่งที่สมควร เสี่ยวโหจึงกระซิบถามอันสิ้นว่า
 ท่านเข้าไปเฝ้าทูลพระเจ้าฮั่นเองให้ยกกองทัพ พระเจ้าฮั่นเองสงสัยพระทัยนกว่าจะไป
 ทางใด ให้เราถามท่าน อันสิ้นจึงบอกว่าเมื่อขณะเที่ยวเหลียงเผ่าจีนใต้เสียนั้น ครั้น
 ข้าพเจ้าพบเสี่ยวเหลียว ๆ บอกข้าพเจ้าว่าท่านกรืออยู่ เหตุใดท่านกลับมาถามหนทางอีกแล้ว
 ข้าพเจ้าแสร้งให้ไปทำทางเงินโตไว้โดยอบาย หมายถึงให้เจียงห้าระวังแต่ทางเดียว อัน
 ทรงทูลพเจ้าจะเชิญเสด็จพระเจ้าฮั่นเอง ไปนั้นเป็นทางน้อยตำบลคินฉง ทางอันนมใน
 แผ่นที่เดียวเหลียวโหม่า ท่านเร่งทูลให้ทราบอย่าได้ทรงพระวิตกไปเลย ข้าพเจ้าจะตัก

สามจีนแลเมืองห้าเอียงถวายให้ได้โดยง่าย เสี้ยวโห้ไต้ฟงมีความยินดีกลับไปเผ่ากระซิบ
ทูลพระเจ้าฮันฮ่องตามคำฮันสินบอกทุกประการ พระเจ้าฮันฮ่องไต้ฟงกตพระทัยนัก
ฝ่ายฮันสินถึงวันฤกษ์ดีแต่งตัวใส่เกราะ ออกมาตรวจทหารเตรียมคอยฤกษ์
พร้อมกัน

ขณะนั้นไฟบ้านพลเมืองรว่าฮันสินจะยกทัพ ก็ชวนกันแตกตนาออกออล
อลหม่าน

ฝ่ายพระเจ้าฮันฮ่อง ครั้นเวลาเช้าทหารแหพร้อม ก็ขบวนออกไปพร้อมสู่
พลบปลาซึ่งฮันสินจะยกทัพ ฮันสินก็เข้ามาค่าเบลาพระเจ้าฮันฮ่อง ทูลว่าวันเนาพเจ้า
จะยกไป อีกสามวันฤกษ์ดีขอเชิญเสด็จรีบยกทัพหลวงตามไปเถิด เห็นจะได้เมืองห้าเอียง
สมพระทัยหมาย แล้วกลับออกมาตพระอาทิตย์เห็นปรากฏแจ่มเมฆ จึงสั่งทหารให้ยกทัพ
โดยค้ำราทางสืบหากอง ตักลองสัญญาแลเครื่องประโคมศุรียาญคักนครสินเมืองไปตั้ง
พลตั้งตรงหน้าเป็นทิวแถวแลสร้างสี่สลบกัน พวกโตมรแลเกาทัณฑ์ พลเดินเท้าสวนถือ
อาวุธทุกทิวคนเป็นหมวดหมู่ เกณฑ์กองใช้สำหรับตรวจคอยสืบเหตุ ทหารซึ่งจมา
คาคาษในท้องทุ่ง ทั้งพลทหารตามห้อมล้อมพร้อมไปด้วยเครื่องสรรพวุธจุกทัพเทพยดา
พระเจ้าฮันฮ่องทอกพระเนตรจณสินกระบวนทัพ แล้วตรัสส่งกระบวนให้ไปบายหน้าวัดคิน
เข้าเมือง

ฝ่ายผู้เฒ่าชาวบ้านซึ่งมาดูยกทัพทุกคนอออิ่งไปว่า แต่เรามาอยู่เมืองไปตั้ง
ไม่เคยเห็นเหมือนครั้งนี้ ยิ่งอีกสามวันพระเจ้าฮันฮ่องจะยกทัพกลับไปตีเมืองหลวง ใคร
จะอยู่เคียงรักษาเราเหมือนพระองค์จเทพยตามาโปรด พระเจ้าฮันฮ่องไต้ฟงคองนม
พระทัยสงสารคนผู้เฒ่าแลชาวเมืองยงนัก ครั้นเสด็จถึงวังจึงตรัสแก่เสี้ยวโหว่า เราจะไป
ครั้งนี้ไม่มีผู้ใครรักษาเมืองเกลอกจะขาดเสบียงอาหาร ท่านจงอยู่รักษาเมืองก่อน จะได้
จิตลาเลี้ยงส่งให้ทนท้วงที พรุ่งจงให้หาผู้แก่ผู้เฒ่าชาวเมืองบ้านนอกเข้ามาให้พร้อม ส่ง
แล้วเสด็จขึ้น เสี้ยวโหจึงให้พนักงานเขียนหมายบอกนายบ้านแลผู้เฒ่าผู้แก่ให้เข้ามาเตรียม
อยู่ตามรับส่ง ครั้นเวลาเช้าเสี้ยวโหก็เข้าไปเฝ้าทูลว่าคนซึ่งให้หาเข้ามาพร้อมแล้ว พระเจ้า
ฮันฮ่องเสด็จขึ้นอยู่บนเกย

ขณะนั้นคนผู้เฒ่าจึงทูลว่า แต่พระองค์มาอยู่ในเมืองไปตั้งนี้ ข้าพเจ้าทั้งปวง
 ได้ความสุขเหมือนแผ่นดินพระเจ้าเงวเต้ซุนแต่ บัดนี้พระองค์จะยกทัพไปตะวันออก จะให้
 ผู้ใดอยู่รักษาเมือง เมื่อไรจะเสด็จกลับคืนมาเล่า ว่าแล้วร้องไห้ พระเจ้าฮั่นเองได้ฟัง
 มีความอาลัยยิ่งนัก แล้วตรัสว่า ถึงตัวเราจะไป ปลงธุระไว้ให้เสี่ยวโห้ที่อยู่รักษาเมืองช่วย
 ทุกข์ของท่าน เราจะให้เสี่ยวโห้ทำการหนทางไกลร้อยเส้น ให้มีศาลาอาศัยแห่งหนึ่งตาม
 ระยะทางไปทำให้สปีศาลาครบพันเส้น ให้มีครัวใหญ่บ้านใหญ่ ๆ ไร่หนึ่งหนึ่ง จึง
 จะให้ผู้เฒ่าไว้สามคน ๆ หนึ่งซึ่งรูหนังสือเล็ก ๆ จะให้ฝึกสอนกุลบุตรซึ่งจะเรียนวิชา
 ทาง ๆ คนหนึ่งซึ่งสันทัดทำมาหากินแต่ไร่แต่ค้าขาย จะให้อยู่ตักเตือนชาวบ้านให้ทำมา
 หากิน คนหนึ่งวิชาเพลงอาวุธ จะให้อยู่สอนผู้ซึ่งจะรักเรียนวิชาทหารแล้วจะ
 ให้ความโจรผู้ร้าย พอจะผอ่นแผ่นดินเกลียดไกลให้แล้ว ถ้ามีเสร็จจึงพาด้วยความเข้ามาหา
 เสี่ยวโห้ จะให้มีศาลาการบั้งบักว่ากล่าว เราให้คำกฎหมายสำหรับท่านแลชาวบ้านไว้ จึง
 สั่งให้ไท่ส้ออาลักษณ์อ่านให้คนทั้งปวงฟังว่า พระเจ้าฮั่นเองครองเมืองไปตั้งมีพระทัย
 บำรุงราษฎร จะยกพยุหยาตราทัพหลวงไปปราบเมืองฝ่ายตะวันออก มีรับสั่งกำหนดไว้กับ
 ผู้ซึ่งอยู่ภายหลัง จึงรักษาบ้านเมืองให้อยู่เย็นเป็นสุข ฝึกสอนวิชาทหารกุลบุตรที่มีสติปัญญา
 รุกดเบ็ดขามารคา ทัพน้อยนั้นให้กำแบบผู้ใหญ่ ถ้าโจรกลบตรรักเรียนวิชาประการใดก็ให้ฝึก
 สอน แม่นชำนาญสูงโตสิ่งหนึ่งควรจะเป็นขุนนางใดก็ให้บอกแก่เสี่ยวโห้ จะได้ยกขึ้นเป็น
 ขุนนางตามตำแหน่งโดยวิชา แม่นไม่ถนัดในการเล่าเรียนเขียนอ่าน รักแต่วิชาเดินเบาเท้าจะ
 อดกรณพระนครก็ให้ฝึกหัดไว้ ถ้าผู้ใดทำมาหากินข้างไร่นาแต่ค้าขายจงหมายให้มั่งมี ให้
 ผู้เฒ่าช่วยตักเตือนอย่าให้เกียจคร้านได้ ถ้าผู้ใดหยามช้าดวงอายุรักเพศชิวไม่ทำมาหากิน
 บ้านเรือนไม่อยู่ยกแต่การฉกฉกให้ผู้เฒ่าเอามาว่ากล่าว แม่นมีพวงจิ้งให้ส่งมาจำไว้ตรในเมือง
 ถ้าประชาราษฎรขัดสนประการใดก็ให้มาบอกแก่ผู้รักษาเมืองตามกระทรวง ครั้นไท่ส้อ
 อ่านเสร็จแล้วก็เขียนกฎหมายหลายฉบับมอบให้แก่ผู้ใหญ่ในบ้านทุกตำบล

ขุดเขื่อนเป็นเขื่อนแปดขบวน พระเจ้าฮั่นเองพระราชทานเสื่อผ้า เลี้ยงโต๊ะ
 บรรดาผู้เฒ่าผู้แก่เป็นทีสบาย คนทั้งปวงก็ถวายพรถวายชัยพระเจ้าฮั่นเองแล้วคำนับลาไป
 บรรดาขุนนางนายทหารออกมาจกขบวนทัพ พร้อมกับเครื่องสรรพยุทธทั้งสิบเอ็ดกอง

เตรียมไว้คอยรับเสด็จพร้อม ครนเร่งขึ้นเป็นเวณฤกษ์ที่พระเจ้าอินทวงศ์ทรงเครื่องสำหรับ
กษัตริย์ แล้วขนทรงรถตงกระบวนแห่ไปนอกเมืองที่ประชุมทัพ

ฝ่ายไพร่บ้านพลเมือง พากันมาคืบคองร้องสรรเสริญถวายชัยให้ชนะแก่ข้าศึก
ฝ่ายตะวันออก โห่ร้องบอกให้ขุนนางกราบทูลว่า ได้ฤกษ์ควรที่จะยกพยุหยาตราทัพหลวง
พระเจ้าอินทวงศ์ให้ฟังทอดพระเนตรศูทองฟ้าเห็นเมฆเป็นนงกรซอนกันเสองตัว จึงตรัสสั่ง
ให้โบกธงดำเนินทัพพลมาเนื่องแน่นไปโนบ่า ทหารเดินเท้ากยาตราเสียงสะเทือนตามท้อง
ทุ่ง กลองสนั่นไปทั้งเมืองไปต่ง ทหารถือธงสีม่วงตัวแลขมังกกร ท้องลมชายสะบัดคุด
งาม จักพลง้าวเกาทัณฑ์เดินตามกระบวน พลทวนเดินเป็นเหมวคหุ่มพู่จามจूरตั้งคอกเสลา
พระเจ้าอินทวงศ์ตรัสแก่ขุนนางว่า เราได้นิมิตเมฆฤกษ์ขมเมฆปรากฏกลมกัฟคสังเห็นจะกำจัด
ฉ้อป่าอ่องได้โดยง่าย

ฝ่ายเสียงกักเสียวโห่ตามส่งเสด็จ สันชบวนทัพหลวงแล้วตากลับเข้าเมืองจตุจแจ้ง
เสบียงอาหารเตรียมไว้ แต่งนายแลไพร่ซึ่งเคยศึกคุมเสบียงตามไปส่งเนื่อง ๆ

ฝ่ายสนสนนยกทัพไปถึงแม่ทัพแซ่ จึงเล่าความให้ทหารทงป่วงฟังว่า เมื่อเรา
เป็นขุนนางกรมนายสนน เราเห็นมาต่งทานานเป็นฤกษ์หนาวนามากข้ามไม่ได้ เสียงกักจึง
ตามมาพบพารากลับไปเมืองไปต่ง ถ้าหน้าแห่งเราข้ามได้จะไปอยู่เมืองไต่หยิม ขนนางจึง
ตอบว่าท่าข้ามไม่ได้ ก็เพราะวาสนาจะเป็นแม่ทัพ กับบุญพระเจ้าอินทวงศ์จะได้ครอง
เมืองหลวง สนสนได้ฟังมิใจยินดีหมายจะให้ชื่อปรากฏไปภายหน้า จึงให้จารึกแผ่นศิลา
แปดอักษรบักไว้ว่า เสียงกักพบสนสนที่ตำบลนี้ แล้วสนสนยกขามแม่น้ำไปขึ้นฝั่งรับไป
วันหนึ่งใกล้ค่ำเขาโกชนลงจากมัวเดินตามเชิงเขา ครนจวนถึงที่ราบทหารมบอกวามิ่งใหญ่
อยู่ที่ง่อมเขาริมปากช่อง จักษทงสองแฉงกั้งแสงเพลิง ถ้าคนเข้าไปใกล้คอยพันพิษถูก
กนตาย ทหารทัพหน้ายังร่อยอยู่ สนสนแจ้งส่งทหารเกาทัณฑ์ให้ไปหน้าพันหนึ่ง ถ้าพบงูใหญ่
จงยิงเสีย

ขณะนั้นเห็นจึงร้องว่า ท่านอย่าวิตกด้วยงูใหญ่แน่เลย ถึงมังกรอยู่กลางทะเล
ข้าพเจ้าผู้เดียวจะอาสาไปตัดศีรษะมาให้ได้ สนสนได้ฟังจึงชมว่าศูกริยากับใจสมเป็นทหาร
กหนักนการเดินยก ถ้าท่านทำไดกจะมีความชอบ ซึ่งท่านไปข้างหน้าเราจะตามไปต่งมือ

ฮันสินให้หนังสือมา แล้วบอกมารดากับภรรยาออกมาหาฮันสิน ๆ ก็ค้ำับมารดาฮันสินก็
ภรรยาฮันสินก็ค้ำับฮันสินต่างคนต่างพูดจาปราศรัยมีน้ำใจยินดีต่อกัน ฮันสินจึงพูดแก่ฮันเก็ก
ว่าซึ่งเจ้าได้สัญญาไว้แต่ก่อนว่าถ้าพริกทพมาจะไปด้วยกัน ครั้นเราทั้งสองจะไปทำศึก
แต่มารดาท่านเหมือนมารดาเรา จะละไว้กลางบ้านไม่ได้จ้ะจะให้ไปอยู่เมืองไปตั้ง แล้ว
หยิบเงินร้อยตำลึงส่งให้ฮันสินว่าพระเจ้าฮันเองพระราชทานให้ท่านเลี้ยงมารดา ฮันสินจึง
เขียนหนังสือไปถึงเสียวโหว่า ตัวฮันสินก็ไปทำราชการในกองทัพ แต่มารดาแล
ภรรยาฮันสินก็นำพาเจ้าให้คนพาเข้ามาส่ง ท่านจึงช่วยทะนุบำรุงจัดแจงบ้านเรือนให้มารดา
แลภรรยาฮันสินได้อยู่เป็นสุขด้วย เขียนแล้วให้ทหารยี่สิบคนถือไปส่งมารดาแลภรรยาฮันสิน
ฮันสินจึงส่งฮันเก็กว่าเจ้าจงไปเป็นทัพหน้ากับหวนโกย ยังทางอีกสองคืนจะถึงท่าน ท่าน
กับหวนโกยที่ด่านซัวกวน แล้วจึงให้เสเฮฮายินไปตีเมืองฮุยซิว ฮันสินก็ค้ำับลาไปแจ้ง
การแก่เสเฮฮายินแลหวนโกยตามคำแม่ทัพส่งทุกประการ ฮันสินให้ทหารไปสี่บกองทัพอ
พระเจ้าฮันเอง แจ้งข่าวว่าขามแม่น้ำหนเขมาแล้ว ฮันสินก็รีบเดินกองทัพไปถึงทางสาม
แพร่ง จึงให้คนใช้ไปหาที่ฝังศพคนตักพน ซึ่งฮันสินฆ่าเสียแต่ก่อนนั้น พบศพแล้วก็เอา
ผ้าใหม่อย่างคึงหม่มศพสิบสามชิ้น ต่อหีบใส่ศพฝังลงไว้ใต้ต้นสน สั่งให้ทำวัดไว้หวังจะ
ให้ชาวป่าได้บูชาค้ำับสืบไป แล้วให้เอาศีลามาทำเป็นเสมาจารึกอักษรบักประจำหลุมศพ
ว่า พระเจ้าฮันเองครองสมบัติในเมืองไปตั้งบหนึ่ง จึงตั้งฮันสินชาวเผ่หยิมเป็นแม่ทัพยก
มาทำศึก ครั้นถึงตำบลป่าสนนั้นหยุดอยู่ บุคคลผู้มุกุณซึ่งบอกหนทางฝังเสียใหม่ ได้จัด
เครื่องบูชาตามธรรมเนียม เสร็จแล้วจึงส่งให้รบเดินทัพไปตามทาง

ฝ่ายเจียงเผงเจ้าเมืองด่านซัวกวน แต่โยหลังก็เบมมาบอกว่าหวนโกยทำทาง
จนโตข้างทิศตะวันตกจะมาตี สามจันเองไม่ไว้ใจแก่ราชการให้ชาวด่านไปสืบสองพวก
พวกหนึ่งไปได้ความกลับมาแจ้งว่าไม่เห็นหวนโกย เห็นแต่ชุยห็นแก่กับทำทาง ผู้คนกน้อย
ไม่เห็นเป็นกระบวนทัพ โยหลังก็รีบไปฟังทงนั้นจึงแสรงกล่าวกลอุบายว่า ทหารฮันเอง
ที่มาทำทางจนโตนั้น เห็นจะชุกด้วยเสบียงอาหารหวนโกยจึงกลับไป อนึ่งข้าพเจ้าได้ยิน
คนในเมืองไปตั้งซึ่งมาทำทางนั้นพูดกันว่า ผลหมากรากไม้เสบียงอาหารในเมืองไปตั้ง
ก็บริบูรณ์ ฮันเองรักแต่ความสบาย ซึ่งคิดกระทำการทงนี้เห็นจะเป็นความคืดฮันสิน

เจียงแฉงจึงว่าฮั่นเองเป็นคนใจเบา เชื่อแต่คำคนอื่นสรรเสริญว่า ฮั่นเ็นมีความคิดดี ไม่
พิเคราะห์เหตุให้เห็นถ่องแท้ ตั้งฮั่นเสนเบนแม่ทัพกลับมาจะตีเมืองหลวง แต่ถูกฝีมือชาว
เมืองสามจีนก็จะแตกกลับไปเอง

ฝ่ายหวนโก้ยกับสนกเคินทัพมาตั้งคานเมืองชวักวน พอเวลาพลบค่ำให้ตั้งค่าย
ลงไว้ใกล้เมือง ทางประมาณห้าร้อยเสน ทหารเจียงแฉงซึ่งไปสืบทางคานเต๋ววันเตกเจียงได้
เห็นกองทัพยกมากรับกลับไปแจ้งแก่เจียงแฉงว่า มีกองทัพยกมาตั้งค่ายอยู่ใกล้คานเก็บเมือง
ทางประมาณห้าร้อยเสน มีธงจารึกว่าเซียนสองหวนโก้ย เจียงแฉงได้ฟังก็ตกใจ จึงว่า
กองทัพยกมาทางไหนจึงรวดเร็วดังนี้ โยหลงกับบุไต้ยจึงแกล้งว่า คนซึ่งไปสืบมาบอก
ว่ากองทัพยกมาฆ่าพระเจ้าประหลาดใจนัก ถ้วยทางใหญ่ก็ทำยังไม่แล้วจะยกมาทางไหน หรือ
หวนโก้ยจะทำทรงไม่ทันกลัวฮั่นเสนจะเอาโทษ หวนโก้ยจะหนีมาพึ่งบุญท่าน ขอให้ทหาร
ไปสืบให้แน่ก่อน เจียงแฉงจึงให้ทหารกลับไปสืบตามคำโยหลง

ฝ่ายหวนโก้ยสนกเคินยกทัพรีบขยับทหารบี้น้ำแห่งคานเข้าไป เวลากลางคืนรวม
คนไว้จะยกเข้าตีเมือง

ฝ่ายทหารรักษาคานเห็นกองทัพมาบอกเจียงแฉงว่า กองทัพซึ่งยกมากล้าหาญ
นักหักคานเข้ามาได้ เจียงแฉงได้ฟังจึงส่งคนเร็วขานมาจับไปแจ้งความแก่สามจีนเองขอ
กองทัพมาช่วย แล้วส่งโยหลงกับบุไต้ยจึงแต่งทหารรักษาประตูหน้าท่อมก้าแห่งไว้
เราจะยกออกไปลองฝีมือข้าศึกสักครั้ง

ฝ่ายโยหลงกับบุไต้ยออกมาจกทหารรักษาหน้าท่อมก้าตามคำเจียงแฉงส่ง ครั้น
เวลาเช้าเจียงแฉงซึ่งพาโยหลงกับบุไต้ยกับทหารสามพันออกไปยืนเฝ้า อยู่หน้าประตูเมืองคอยรับ
กองทัพ

ฝ่ายหวนโก้ยยกกองทัพมาตั้งเมือง ครั้นเห็นเจียงแฉงออกมายืนเฝ้าอยู่จึงร้องว่า
อาของท่านไม่มกศกญูต่อพระเจ้าห้าองค์ พาทหารไปเข้าด้วยทางฮั่นซึ่งเป็นฉอป่าอ่อง จน
สมัครพรรคพวกตายถึงยี่สิบหมื่น บคนกองทัพใหญ่ยกมา ถ้ากลัวผมอยู่จงวางอาวุธมา
คำนับ เราจะพาไปเฝ้าพระเจ้าฮั่นเอง เจียงแฉงจึงตอบว่าพระเจ้าฉอป่าอ่องมีใจกรุณา
เลาบัง จึงตั้งให้เป็นเสนาอ่องครองเมืองไปตั้ง กลับมาคิดประทุษร้าย ซึ่งท่านเข้าช่วยคน

ออกสัญญาเนผิดจะให้เราอ่อนแอมหาควรมิ ห้วนโกยไต่พงเจียงแฝงวากซกมาเขารบกับ
เจียงแฝง ๆ สักดั่งห้วนโกยมิได้กซกมาหนเข้าเมือง

ฝ่ายสินกก็ขับทหารไล่ฆ่าพันทหารเจียงแฝงล้มตายแตกไปจนใกล้ประตูเมือง
พอทหารกองหลังมาบอกห้วนโกยว่าแม่ทัพมาถึง ห้วนโกยจึงออกไปคำนับแล้วบอกว่า
ซึ่งทหารส่งเล็กแกมาให้อำมาตย์ไปเข้าอยู่คอยจับเจียงแฝงนี้ ถ้าสองนายไต่ยั้นประทัด
สัญญาณ รู้ว่าท่านยกมาถึงจึงจะจับเจียงแฝงมาส่งท่าน ขันสินไต่พงห้วนโกยว่ากพา
ทหารขึ้นไปบนที่สูง แลไปเห็นชาวเมืองรักษาหน้าทเชิงเทินแน่นหนาจึงให้ลูกประทัด
สัญญาณขึ้น

ฝ่ายอำมาตย์ไต่ยั้นประทัดสัญญาณรู้ว่าทัพใหญ่มาถึง จึงทำเป็นตกใจวิ่งเข้า
ไปบอกเจียงแฝงว่า ทัพใหญ่เพิ่มเติมมาเห็นจะรักษาหน้าทมิได้ เจียงแฝงไต่ยั้นตั้งหน้า
พาโยหลังกันบนขึ้นไปบนเชิงเทิน ขันสินแลเห็นเจียงแฝงจึงร้องว่า ท่านเป็นเคนมสติ
ปัญญา เหตุใดจึงมาอยู่ด้วยฉ้อป่าอ่องอันเหยียบซ้ำมาคนผู้หาความผิดมิได้ แล้วฆ่าพระเจ้า
งเทซงเป็นเจ้าของตัวเสียไม่คิดความอาย บกนพระเจ้าขันเอเองมีพระทัยกรุณาแก่ราษฎร
หวังจะกำจัดฉ้อป่าอ่องจึงมอบส่งให้เรายกมา ท่านจงเปิดประตูออกมารับเรา เจียงแฝง
ไต่ยั้นจึงตอบว่า ทรมึงเป็นคนโงกกลางกลางทกล่าวอวดอ้างว่าไต่ยั้นแม่ทัพ จะให้กู
ผู้เป็นหลานเจ้าเมืองอยู่ขิวเปิดประตูเมืองรับหนไม่ควร จิวพุนต้นบุไต่ยั้นเจียงแฝงว่ากล่าว
เหยียบซ้ำแก่แม่ทัพ สองนายยกจับเจียงแฝงมกไว้ แล้วร้องประกาศแก่ชาวเมืองว่า พระเจ้า
ขันเอเองผู้บุญจะมีปราบเสบนศัตรูให้ราบคาบ ผู้ใดไม่อ่อนแอเราจะจับมาเสีย

ฝ่ายทหารชาวเมืองรู้ว่าโยหลังกันบนเป็นพระเจ้าขันเอเอง ทงสองนายปลอมมา
จับเจียงแฝงไต่ยั้นต่างคนเกยอ้อมเข้าด้วยพระเจ้าขันเอเอง จิวพุนต้นบุจึงจูงเจียงแฝงลงจาก
เชิงเทิน เปิดประตูพาชาวเมืองออกไปคำนับขันสิน ขันสินเห็นจิวพุนต้นบุมกเจียงแฝง
ออกมา จึงปรึกษานายทหารว่า เจียงเทซงซึ่งเมื่อก่อนทรยศไปเป็นข้าชาวเมืองฉ้อไต่ยั้น
สามขันเอเอง จึงให้เจียงแฝงหลานชายมารักษาตำแหน่งสำคัญหมายจะกันกองทัพหลวง เจียง
แฝงทงนางท้าวเบงหลานเจ้าเมืองอยู่ขิว ไม่หตยหตักกองทัพใหญ่โทษถึงตาย ครั้นจะ
ฟันเสียกเสียตายคมอาวุธทหารถอมมา ให้โจนาคุมตัวเจียงแฝงไว้ แล้วให้โยหลังกันบนเข้า

ไปปลุกตำหนักรับเสด็จในเมือง พอทหารเข้ามาบอกว่าพระเจ้าฮั่นเองยกทัพมาถึง ฮั่นสิน
 กชนม้าออกไปเผ่า จึงทูลความซึ่งแต่งกลอุบายให้ทหารปลอมเข้าเมือง จนจับเจียงแพงได้
 ให้พระเจ้าฮั่นเองฟังทุกประการ พระเจ้าฮั่นเองมีพระทัยยินดีนัก จึงตรัสชวนเฮนสัณแด
 นายทัพกับทหารเอกยกทัพเข้าเมืองเสด็จขึ้นสู่ที่ประทับ ขุนนางนายทหารเผ่าพร้อมกัน
 ฮั่นสินจึงทูลว่า ไท่ก่านชวักวนแล้ว จะขอลาไปรบยงอ่องเจ้าเมืองฮุยชิว ทูลแล้วฮั่นสิน
 ก็ออกมาสั่งให้พาตัวเจียงแพงมาตัดหูแล้วปล่อยไป แล้วให้สินก็ไปช่วยเฮฮาหยินทัพหน้า
 รบไปเมืองฮุยชิว

ฝ่ายคนซึ่งเจียงแพงให้ไปบอกยงอ่องนั้น ครั้นถึงจึงแจ้งความทุกประการ ยง
 อ่องได้ฟังก็ตกใจจึงว่า คนหนีมาบอกว่าหวนโก้ยทำทางจันโตยังไม่แล้ว บัดนี้หมกพมาคิด
 คำนชวักวนรวดเร็ว จึงใช้คนขนม้าไปแจ้งความแก่เมืองเล็กเอียง เมืองเก่าหนอตาม
 หนังสือเจียงแพงบอกมา แล้วจึงส่งลี้แบ่ตองสูงอานให้เกณฑ์ทหารขนรักษาหน้าทเชิงแทน
 พอเจียงแพงเดินร้องให้เข้าไปค้ำบยงอ่อง ยงอ่องเห็นใบหูเจียงแพงขาดก็ตกใจ จึงคิด
 ว่าฮั่นสินพม้างมแจ้งสรรเสริญว่ามีสติปัญญามาตีค่านชวักวนได้โดยอุบาย เห็นเสมค้ำพม้าง
 ทุกประการ ครั้นจะชมว่าดีเกลือกทหารได้ยินจะท้อใจจึงว่า ทำไมกับคนโซ หนีไปเข้า
 ทัพข้าศึกก็ได้นักชวักวนผสมอ้อยเอ ถ้าให้รบกับเราๆ ที่เวลาเที่ยวจะแตก จึงสั่งให้
 เจียงแพงอยู่รักษาตัวในเมือง เราจะยกทหารไปจับฮั่นสินมาฆ่าเสีย ทหารทั้งปวงจึงว่า
 ทำนैयाประมาท ทัพครั้งหน้าจะเป็นศึกใหญ่ด้วยฮั่นสินหนีไป พระอวยจะมีสติปัญญาจึง
 ได้เป็นแม่ทัพยกมาครั้งนี้เป็นศึกใหญ่ จำจะคู่วงที่ก่อนแต่รักษาเมืองไว้ให้มั่นคง ยงอ่อง
 ได้ฟังจึงตอบว่า เราปราบหัวเมืองมาถึงสามสิบปี มีแต่ได้ชัยชนะกว่าร้อยครั้ง จนเมือง
 ห้าเอียงได้ตั้งเป็นเมืองหลวง พระเจ้าผ่อป้าอ่องไปครองสมบัติจึงให้เรามาเป็นเจ้าเมือง
 ฮุยชิว จะไม่คิดสนองคุณหากควรไม่ จำจะไปตีที่ศึกเสียจึงได้ ยงอ่องก็ยกทัพออกไปตั้ง
 ค่ายรับอยู่นอกเมือง

ฝ่ายเฮฮาหยิน ครั้นคืนทัพไปใกล้เมืองทางประมาณห้าร้อยเส้นเห็นค่ายชาว
 เมืองตั้งอยู่ จึงสั่งให้ทหารตั้งค่ายมันลงไว้

ฝ่ายฮันสินรีบยกทัพไปใกล้จะถึง จึงรู้ว่าทหารชาวเมืองมาตงรับ จึงให้หา
 แฮเฮาหยินมากระซิบบว่า ยงอ่องเป็นคนเก่าเคยทำศึกมามาก ครนจะยกไปรบโดยซ้อ
 ทเกล้าทหารจะล้มตาย จำจะคิดเป็นกลอุบายซุ่มทัพ ท่านจงจัดทหารให้แยกกองอยู่ในตง
 ถ้าได้ยินเสียงประทักษิเอาไฟจุดบ้านหลังสามคาน ก็เข้ามาทหารชาวเมืองแต่ตัวเจียงห้าเสีย
 จงได้ แฮเฮาหยินได้ฟังก็คำนับลาฮันสินไปจัดตัวนายแลทหารทำการตามแม่ทัพส่ง ครน
 รุ่งเช้าแฮเฮาหยินถือง้าวขวานมาพาทหารออกไปยืนอยู่หน้าค่ายเจียงห้า

ฝ่ายเจียงห้าซึ่งเป็นยงอ่อง ครนเห็นเกียนม้อออกมาครองว่า ตัวเองเป็นแต่ นาย
 ทหาร ไม่กั้ตทานฮันแอ่องให้รักษาอยู่แต่เมืองไปตั้ง พากันเชื่อคำฮันสินเคหุหม่นพระเจ้า
 ฉ้อป้ออ่อง จะพากันตายเสียที่เมืองฮูซิวหนเป็นแมนคง แฮเฮาหยินได้ฟังจึงตอบว่า ฉ้อ
 ป้ออ่องกับพระเจ้าฮันแอ่องถือรบส่งพระเจ้างเตมาตมเมืองหาเอียง ครนพระเจ้าฮันแอ่องก็เมือง
 ได้ฉ้อป้ออ่องไม่ทำตามรับสั่ง กลับให้ทหารไปฆ่าพระเจ้างเต ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ชงเอา
 สมบัติทั้งสองเมืองแล้วฆ่าคนซึ่งหาความผิดไม่ ไพรฟ้าซาแผ่นดินให้ความเดือดร้อน กลับ
 ให้พระเจ้าฮันแอ่องไปครองเมืองไปตั้ง ชูนางกับนายทหารทงปวงพร้อมใจกันเชิญเสด็จ
 พระเจ้าฮันแอ่องยกทัพกลับมาปราบศัตรูให้ราบคาบ ไซจะเชื่อความคิฮันสินเผุเกยวเนหา
 มิได้ ท่านถือว่าที่จะต่อสู้เห็นจะเอาเลือกออกมาล้างกรรมอาวูรทหารเราเสียครนเป็นแมนคง

ฝ่ายยงอ่องก็โกรธชกมาเข้ารุกได้ ได้ที่เงอทวนจะแทงแฮเฮาหยิน แฮเฮาหยิน
 รัวเพลงง้าวบศไว้ แล้วชกมาหนั้นไปบนไหลเขาจึงว่า ถ้าเราจะฟันตัวง้าวคอกทาเก้จะ
 ขาดตาย แต่คิตอยู่ด้วยเป็นเผุเผมาเราจึงงกไว้ ยงอ่องได้ฟังก็โกรธชบมาได้แฮเฮาหยิน
 ทหารทงสองฝ่ายถ้อยทรบกัน ผงกลพุ่งกลบไม่เห็นแฮเฮาหยิน เห็นแต่ฮันสินจิวไตฉนัค
 กั้หยุดทหารฮันมาอยู่ ฮันสินเห็นเจียงห้าจึงร้องว่า ท่านจะฆ่าสองคิมกระบี่เราหรือๆ จะ
 ไปค่านับพระเจ้าฮันแอ่อง ยงอ่องจึงตอบว่า ฮัยคนโจทเจ้า จะเอาเลือกออกมาคิตคิมอาวูร
 ทหารเมืองฮูซิวเสียครน ฮันสินได้ฟังเจียงห้าวาทชบมาเขารบแล้วทเป็นเหนไปริมเทว
 แล้วลงจากมาถล่งทำอุบายให้ทหารเอาเชือกหย่อนลงในเทว ร้องอ่องว่าฮันสินแม่ทัพ

ตกเทว

ฝ่ายยงอ่องมิได้รู้ในกลอุบาย ก็ขบมาพาทหารติดตาม กุยเหลียงกุยหวงรีบขับ
 มาไปทันแจ้งร้องว่า ชนสี่นรบยังไม่เสียกระบวนทัพหน่อหน่า เห็นจะเป็นเกลศก้อย่าได้กล้า
 เข้าไปจงหยุดก่อน พอทหารมาบอกยงอ่องว่า ชนสี่นเข้ามาไปตกแหวน แสเฮาหยินกับทหาร
 หงปวงยังช่วยกันเอาเชือกหย่อนลงไปในแหวน จะเอาตัวชนสี่นขึ้นมา ยงอ่องได้ฟังจึงใช้
 คนไปสืบ คนใช้ขึ้นไปยืนแลดูแล้วกลับมาบอกความแก่ยงอ่องว่าไม่เห็นชนสี่น เห็นแต่
 แสเฮาหยินกับทหารหย่อนเชือกแลขอรบกันอยู่ ยงอ่องได้ฟังจึงว่า ทูไหนอายชนสี่นจะ
 พนมมือ กราบติดตามไปถึงหน้าเขาช่องแคบแลไปมีแต่ป่าไม้ไม่เห็นผู้คน พอเวลาค่ำตงจึง
 หยุดทัพอยู่ในตง

ฝ่ายชนสี่นให้จุกุประทศสัญญาณ ทหารซึ่งคอยเตรียมอยู่จุกุไฟเผาป่าชนตง
 สามค้ำน พร้อมระดมกันตีขนาบเข้าไป

ฝ่ายยงอ่องแลไปเห็นแสงเพลิงทงสามค้ำน ทหารชนสี่นก็ไล่ฆ่าทหารชาวเมือง
 เข้ามา ยงอ่องรู้ว่าต้องกลชนสี่นเสียก็ตกใจนัก จึงลงจากมาพาทกุยเหลียงกุยหวงแยก
 แลวล้วยกลานชนไปบนเขา แอบอยู่ไต่ยินเสียงพลออ่อง ยงอ่องเสียใจพากันหนีเสียบเขา
 ไปถึงศาลเจ้าเขานอนซ่อนตัวอยู่

ฝ่ายเจียงแพงอยู่ภายหลังคิดว่า ยงอ่องยกออกไปครั้งนี้มีใจประมาทเกลศกจะ
 ต้องกลชนสี่น เจียงแพงไม่ไว้ใจจึงให้ลิแบตองคุมทหารพันหนึ่งยกตามไป ลิแบตองก็
 พาทหารรีบไปไม่เห็นกองทัพ เห็นแต่แสงไฟรอบภูเขา จึงพาทหารเดินตามทางน้อยไป
 หน้าศาลเจ้า พุตก็นว่ายงอ่องไปอยู่ไหนหรือจะไปตายเสียแล้ว

ฝ่ายกุยเหลียงไคยั้นเป็นเสียงชาวเมืองทุกคนจึงนั้น ก็ออกไปบอกว่า ยงอ่อง
 อยู่ณ ลิแบตองไคยั้นคงนกลงจากมาไปค้ำนเบยงอ่อง ยงอ่องจึงตามว่า เหตุไไททำนจึง
 ว่าเราเสียทัพจึงได้พากันมาตาม ลิแบตองจึงว่า เจียงแพงแจ้งความแก่ข้าพเจ้าว่า กลัว
 ทำนจะต้องอุบายชนสี่น จึงให้ข้าพเจ้ากับทหารพันหนึ่งรีบตามท่าน ถึงกลางทางเห็นแสง
 ไฟสว่างรอบภูเขาไม่เห็นท่าน ข้าพเจ้าจึงเที่ยวหา ยงอ่องได้ฟังมีความยินดีนักก็พาตแบ
 ตองกลับไป

ฝ่ายเจียงแดงกับสูงอันมีความวิตก จิตที่พ่ายออกไปตามเมืองอ่องพบที่กลาง
ทางบอกว่า คนซึ่งแตกทัพหนีไปนั้นเศษป่วยเจ็บทุกตัวคน ยงอ่องได้ฟังก็พากันกลับมา
เมืองจึงให้คนถือหนังสือไปเมืองเก่าหนอเมืองเล็กเอียงบอกกองทัพมาช่วย

ฝ่ายอนันตเท้ามเจียงห้ามาใกล้เมืองชยิว ประมาณทางสามร้อยเสน ไท่ทงก็ยก
ม้าแดงไว้ถวายเสบียงอาหารเสร็จแล้ว ก็ยกเข้าไปตั้งประชิดใกล้เมือง แล้วให้ทหารร้อง
ว่ากล่าวหยาบช้าทำทนายจะให้เจียงห้าโกรธ ทหารชาวเมืองซึ่งรักษาหนทางได้ยินเข้าไป
บอกความแก่ยงอ่อง ๆ ไท่ทงจึงหนักโกรธ จึงว่าเราเป็นนักรบเมืองหลวง หัวเมืองน้อย
ใหญ่กลือชื่อเรา พระเจ้ามอป่าอ่องชูปเลี้ยงในเมืองหลวงก็มี ไท่ทงได้ทนมัน อ้ายขันเสน
หยาบคาย จำจะล้างชีวิตมันเสียให้จงได้ กุญเหลือยงกับขุนนางทงบ้างจึงว่า ขันเสนให้
ทหารมาว่ากล่าวหมายจะให้ทัคนมีความโกรธ เปิดประตูเมืองออกไปรบ เพราะเห็นว่าเรา
เสียทัพทหารก็ป่วยเจ็บเอ็ดโรย อย่าพึ่งยกกองทัพออกไป จงตรึงตรึงดูก่อน

ฝ่ายขันเสนเห็นทหารในเมืองไม่ออกมารบ จึงสั่งให้จุดป่าระกุดแล้วให้รักษา
เพลงเขายเหยียงกว่าแจกอน

ฝ่ายทหารซึ่งรักษาซึ่งเห็นเข้ามา ไปบอกว่า ทหารซึ่งไล่เค้น เหล็กมาเจ้จระเข้ยง
อยู่ ยงอ่องได้ฟังจึงพาขุนนางไปบนเชิงเขาเห็นทหารขันเสนหักหยาบช้า จึงพูดกับ
ขุนนางว่า มนแก่วิบเหมอแหมอครั้งห่างเหลียงลอมเมืองเหลงโต กุญเหลือยงจึงว่า แจกจติ
ศัพทนับถือฮเสนว่ามีความวิตก เมื่อเพราะเหตุแต่ทงค่ายก็ไมมั่นคงหาสมคำทลือไม่ แม้น
เราจะออกไปไล่แก้บก็จะแตกเหมือนครั้งห่างเหลียง

ฝ่ายสูงอันจึงว่า ซึ่งค่ายไมมั่นคงยงเสนจะแกลึงทำให้ไว้ใจ แม้นจะยกกองทัพ
ออกไปเกลือกกระตองกลศึก ยงอ่องจึงว่า เวลาเวลานี้เราบเสียทัพมันเสนพาเราไม่เห็น
ปัญญา ครั้นแสร้งแหงความก็คิดแล้ว ถึงมาตราบว่าจะแจ้งกลอุบายเราจะปล้นค่ายให้จงได้
จึงสั่งกุญเหลือยงยกทหารให้คุมขบวนสามพันแอกออกไประตูท่าศได้ ให้ส่งยาเส้แวนเองคุมทหาร
สามพันแอกออกไปแอกคองคองศิศิ กัระพนแอก ยงอ่องสั่งกองทัพพร้อมทั้งเสนแอกองไปเียง คอย

เวลาอยู่

ฝ่ายขันสนครนยงอ่องไม่ออกรบอยู่แต่ในเมือง จึงคิดว่าเจียงห่าจะทำเหมือน
 เมื่อครั้งปล้นห้างเหลียง ณ เมืองเตงโต คิดแล้วจึงส่งให้หวนโกยกกับคณบุคมทหารสามพัน
 ไปคอยอยู่ด้านเหนือ ให้เสเฮาหยินกับจิวนุคมทหารสามพันไปชุ่มอยู่ด้านใต้คอยสกัดทัพ
 ขันสนพาทหารออกไปชุ่มอยู่นอกค่าย ให้ทหารอยู่รักษาค่ายพอจะไล่จุดประทัดสัญญาณ
 ครั้นคำจึงส่งให้สเนกกับเห็บคุมทหารพันหนึ่งไปชุ่มอยู่ข้างซ้าย ให้โลกวนกับกวนหยินคุม
 ทหารห้าพันไปชุ่มอยู่ข้างขวา ถ้าเจียงห่าแตกจะกลับไปท่านจงศึกกระหนาบทำให้เซ็ดฝีมือ
 จงได้ นายทหารรับคำลาไปชุ่มทัพ

ฝ่ายเจียงห่าเวลยามเศษ จึงเปิดประตูเมืองก็ศัตรวันออกไปถึงค่ายใหญ่ ไม่
 เห็นคนก็ตกใจเกรงจะต้องกลอบายจึงส่งให้ถอยทัพ

ฝ่ายทหารผู้รักษาค่าย เห็นทัพชาวเมืองยกมากจุดประทัดสัญญาณขึ้น ทหาร
 กองละห้าพันได้ยินเสียงประทัด ก็เข้าใจมคียงเกาหนทเป็นท่าผนเอกทหารชาวเมืองบ้วย
 เจ็บ ทัพยงอ่องก็ตองเกาหนทชกแชนขวา คนสาคเขาพองเจียงห่าแล้วรบฝ่าทหาร
 ยี่แสนออกมาพอพนหลอม กุยเหลียงกุยหวนเซงออกประตุนน ครั้นได้ยินเสียงรพลอ่อง
 จะเข้าช่วยรบ พอกองทัพหวนโกยสกัดไว้

ฝ่ายหวนโกยก็ให้ทหารเข้าระดมตี ทัพกุยเหลียงกุยหวนก็แตกหนีเข้าเมือง

ฝ่ายสูงอานเก็บลแบดองสองนายซึ่งออกประตูได้ ครั้นยกทัพมาประมาณทาง
 ร้อยเส้นเหยือกทัพไว้ สูงอานจึงว่าขันสนเมไซกเนา เราจะต้องกลอบายบเบียนเสียจึงจะสม
 ให้แน่อน ลแบดองจึงว่าเราเป็นข้าพระเจ้ามอป่าอ่อง ซึ่งจะกลววิชาศกอยจะหนีตามผิด
 ไปกราบทูลเราจะไต่ความผิด สูงอานจึงว่า ไซ้เราจะกลววิชาศกนหนาไม่ ถ้าจะไปเพลียง
 พลาลงครงเรพลจะตายความนหนากจะม พลคนแล้วกยกไป พอพบยงอ่องตองเกาหนท
 กทากนเข้ามา ขันสนรวามกองทัพมารบเจียงห่าเข้าเมือง จึงกำชบทหารไม่ให้ติดตาม
 เทียวซึ่งนายทหารกขบมามาจึงว่า ยงอ่องตองกลศกสนเกวามคิด ท่านมาห้ามเมื่อศกโคท
 ไม่ให้ตาม ทำประการใดจึงจะไต่ตัวเจียงห่าแล้ว ขันสนจึงตอบคำเดียวซึ่งว่า เป็นเวลากลาง
 คินคนจะแปลกลปดอมกันสับสนนั้ก จ้าจะหยุดทหารไว้ก่อนด้วยคำไชรามาทำเนาไว้ แม้น
 โคทแก่ชาศกนธาธาถถ ถ้ากคตามมกเสียทัพเราจึงงคไว้ แล้วส่งให้มาล่อให้ทหารหยุด

ตั้งค่ายล้อมเมืองทงสาคาน ครั้นเวลาเช้าฮานเส็นจึงพุกกับนายทหารที่เมืองฮุยชิวว่า เมืองนี้
 มีมาแต่โบราณ กำแพงก็ใหญ่สูงหนาแน่นจะหักเอาโดยเร็วไม่ได้ จำจะไปคูที่ทางให้
 ขอบกล จะเอาชัยชนะในสองวันให้จงได้ ว่าแล้วก็ชวนนายทหารขี่ม้าไปเที่ยวเหนือหน้า
 ให้น้ำไหลเชี่ยวลงมารูว่าไหลมาแต่ช่องเขา จึงขึ้นไปบอกโจฉ่าว่า ทงหนาน้ำกำแพง
 เมืองไหลฟากภษาข้างทิศตะวันตกไปออกช่องเขาข้างทิศตะวันออกเฉียงใต้ น้ำไหลถ่าย
 เดียว ท่านจึงคุมทหารพันหนึ่งเอาผ้าทำเบงกระสอบบรรจุทรายตั้งทำเบงข้างท้ายน้ำไว้ให้
 นำท่วมเข้าไปในเมือง เวลาเช้าฮานเส็นก็ส่งให้ทหารย้ายค่ายขนตั้งตามเนินสูงแถบนั้น

ฝ่ายโจฉ่าก็นับลาพาทหารพันหนึ่งไปตั้งค่ายหน้า ท้าตามแม่ทัพส่งนำท่วม
 เข้าไปในเมือง ชาวเมืองที่อยู่ติดก่อกด้วยศิลาโบสถ์หินก็ทรุดโทรมหลายลง ยงอ่องเห็น
 นำท่วมเมืองเข้ามาพาทหารเที่ยวบดกไม่หยุด สักความคิด ว่าฮานเส็นให้ทหารเล็กค่ายขน
 ไปอยู่บนเขา ตกใจว่าไม่รู้เท่าเสียกลกับฮานเส็นถึงสองครั้ง จึงพาขุนนางกับพวกพันหนึ่ง
 ยกครอบครัวเบียดประตูเมืองทิศเหนือออกไปทางเมืองท่วหลิมเบาเมืองชน

ฝ่ายฮานเส็นเห็นไฟรบ้านพลเมืองจะล้มตาย จึงส่งให้โจฉ่าเบียดทำเบงเสียนากแห่ง
 ลงตั้งเกา ฮานเส็นกับนายทหารยกเข้าไปอยู่ในเมืองจึกเจงที่อยู่ของยงอ่องไว้รับเสด็จ

ฝ่ายพระเจ้าฮานเอเองรู้ว่าฮานเส็นตีเมืองฮุยชิวได้ ก็ยกกองทัพหลวงรีบเข้าไปอยู่
 ในเมือง บรรดาหัวเมืองที่ชนแกเมืองฮุยชิวรู้ว่ายงอ่องเสียทัพหนีไป ก็มายอมสามัคคี
 เขาควยพระเจ้าฮานเอเองหลายเมือง

ฝ่ายฮานเส็นทูลลาพระเจ้าฮานเอเองจะยกไปตีเมืองเล็กเอียง พระเจ้าฮานเอเองจึงตรัส
 ชมฮานเส็นว่า ช่งกานเตเมืองฮุยชิวได้โดยสะดวกนั้น เราได้เห็นสติปัญญาอยู่แล้ว ฮานเส็น
 คำนับลารีบยกกองทัพไปข้างทิศตะวันตก

ฝ่ายคนช่งยงอ่องใช้ไปขอกองทัพเมืองเล็กเอียง จึงแจ้งความแก่เอ๊กอ่องยง
 มีทันจะขาดคำมีคนไปบอกว่า ฮานเส็นทลนาท่วมเมืองฮุยชิว ยงอ่องหนีไปเมืองท่วหลิมแล้ว
 ฮานเอเองยกเข้าไปอยู่ในเมือง ฮานเส็นยกมาถึงตำบลเสกเก แต่ไต่ยนเขาพุดว่าจะรีบตีเมือง
 ท่านให้ได้ในวันหนึ่งสองวัน ตั้งอยู่เป็นแอกอ่องครองเมืองเล็กเอียงแจ้งความ จึงให้

แกว่งเจียงฮูเจียงหงอหลุนคุมทหารหมื่นหนึ่งออกตั้งค่ายรับอยู่นอกเมืองทางห้าร้อยสี่
ตัวทางอกกับขนาวงคุมทหารสองพันยกไปตั้งอยู่ใกล้เมืองทางสองร้อยสี่

ฝ่ายหัวหน้อยกับจิวพุนเห็นทัพนายกรมเห็นค่ายตั้งรับ ก็แยกออกเป็นสองกองตั้ง
ค่ายมั่นไว้ แกว่งเจียงกับจิวพุนเห็นทัพกรมมากขมเมาถือขวานพาดทหารออกไปหน้าค่าย
หัวหน้อยกับจิวพุนเห็นทหารเมืองเล็กเอียงยกมา ก็รีบมาพาดทหารออกไปรบตีกระหนาบ
เป็นสองกอง หมายจะจับนายทหารเมืองเล็กเอียง หัวหน้อยขับมาไล่รบไล่เอาทวนแหง
ถุกแกว่งเจียงตกม้าตาย ฮูเจียงเห็นแกว่งเจียงตายก็ชักม้าหนี ชันเสนได้ตีทัพทหาร
กระโจนไล่ไปถึงหน้าค่ายตั้งอ แล้วจึงร้องเรียกเขาไปให้ตั้งออออกมาพุดกัน

ฝ่ายตั้งอไทยเกษมมาออกมามายืนอยู่หน้าทหารจึงร้องว่า ถ้าเรายกไปช่วยเมือง
ฮูชิวทันใดไหนท่านจะไล่เมืองฮูชิว แต่ขงอเองผูกเคียวเสียดกับท่านแยงมาคิดตีเมืองเรา ชีวิต
ท่านจะอยู่ในเมืองเล็กเอียงเป็นมั่นคง ชันเสนไทยจึงตอบว่า ข้าเป็นแต่คนใช้ของเจียง
หาซึ่งว่ากต้าวเนกเนก ไม่รู้ว่าตัวกูคือพระศาพจะผลาญชีวิต ตั้งอได้ฟังก็โกรธขับมา
ออกรบ

ฝ่ายหัวหน้อยกับจิวพุนยกขมมาพาดทหารไล่บุกบั่น ตั้งอเห็นเหลือกำลังชักม้าหนี
ไปทิศตะวันออก

ฝ่ายทวนเหยงเสนกับกษัตริย์ทหารเซาล้อมไว้ ตั้งอตกใจหนีมาอยู่ไม่ทันจะหนี สังก
จึงร้องว่า ถ้ายอมเข้าช่วยเราจะช่วยชีวิตท่านไว้ ตั้งอก็ลงจากมารถเกราะแล้วทงอาวุธ
เข้ามาทวงทวนเหยงกับเสน ทวนเหยงกับเสนก็จับตัวตั้งอมาให้อินเสน ชันเสนนั่งอยู่บน
เกาอี้ลุกออกไปแกมกแล้วให้หนังสือสมควร ตั้งอจึงว่าข้าพเจ้าก็เป็นข้าศึกจับมาโทษถึงตาย
ท่านกรุณาไม่มาเสี้ยนขอขอบคุณยิ่งนัก ชันเสนจึงว่า เก็บท่านอยู่กับฉ้อป้าอองใต้ครองเมือง
เล็กเอียง บัดนี้ท่านเม่นำใจสุจริตมิให้ทแกล้วทหารไพร่พลสมตาย มาทงพระเจ้าฮั่นเอ็ง
คงจะได้ครองเมืองตั้งเกา จึงช่วยกันตีเมืองหาเอียงถวายพระเจ้าฮั่นเอ็งให้จงได้ ตั้งอ
ได้ฟังอินเสนพูดดังนั้นแก่ลูกขุนคานเนบอินเสน ก็จับมือตั้งอพาขึ้นนั่งที่เสมอกัน จึงว่า ยงอฮอง
ก็เสียเมืองกับเรา ท่านก็กักโดยแท้ ยิ่งแต่สมมาหนซึ่งเป็นไรออง ท่านจะคิดประการใด
ไซ้อองจึงจะตาย ตั้งอจึงว่า ขอเชิญท่านเข้าหุยกพิททหารก่อน ซึ่งเมืองเกาหนอน

ข้าพเจ้าจะแต่งหนังสือไปตั้งชื่ออ่องว่ากล่าวให้ยอมเป็นข้าพระเจ้าธนอ่อง ฮนสนครนโคตพอง
ตั้งอวาทังนสงทพหน้าใหญ่เขาเมือง แล้วเขียนหนังสือไว้กับประคองสถาน ห้ามไม่ให้
กองทัพกระทำย่ำข่มเหงไพร่พลเมือง ตั้งอเขาไปส่งให้ชาวบ้านแต่งเครื่องบูชาค่านับ
ตามตำแหน่ง จักการชงจะรับฮนสนแม่ทัพ

ฝ่ายหวนโกยเขาไปถึง จึงเอาธงกับขนไว้รอบกำแพงเมือง ฮนสนครน
หวนโกยไปแล้ว จักทหารพร้อมขบวนนายทัพนายกองขนม้าพากันเข้าไปในเมือง ตั้งอ

กตบออกมาต้อนรับเชิญฮนสนให้นั่งที่สมควร แล้วส่งให้ยกโต๊ะแลสุรามาตั้งเลี้ยงชุกนเป็น
ทสบาย ตั้งอจงแต่งหนังสือให้ลจุไปหาชื่ออ่อง สัจรบหนังสือค่านเบลาขนม้ารับไปถึง
เมืองเก่าหนอ จึงเข้าไปหาชื่ออ่องแจ้งความว่า เอ็งอ่องใช้ข้าพเจ้านำหนังสือมาให้ท่าน

ชื่ออ่องรับหนังสือมาอ่านได้ความว่า เอ็งอ่องครองเมืองเล็กเอียงขอออกมาตั้งชื่ออ่องซึ่ง
ครองเมืองเก่าหนอ ด้วยเต็มเราทั้งสามเป็นข้าพระเจ้าชชองเตไปปราบหัวเมืองมชยหลาย
ครั้ง ครั้งไปตีเมืองเตยวดอยมาอยู่ด่านเทากกกว่านให้ท่านไปขอกองทัพมาช่วย เตยวโก

กตบยุงให้จับครอบครัวไปฆ่าเสียสิ้น ความแค้นเหลือที่จะอดจึงจำใจชวนกันไปเข้ากับ
พระเจ้าผอป่าอ่อง ๆ กษาข่มญาติพี่น้องไพร่พลถึงยสขหมน พมแจ้งระวังกองทัพเมือง
ไปตั้งจึงทูลให้ตั้งเราเป็นสามจีนอ่อง บัดนี้พระเจ้าฮนอ่องจะมาปราบศัตรูในแผ่นดินซึ่ง

เป็นแสนหนาม ให้ฮนสนเป็นแม่ทัพมาทางลับ แต่เมืองไปตั้งไม่มีผู้ใครแห่ง ตจึงยงแสง
ใต้ถันชวักวแล้วรบยกมาตั้งเมืองชชยวิว คึกทกนเทววมเมือง เจียงห้าซังเบียงอองทง
เมืองไว ทาครอบครวัหาไปอยู่เมืองทวิหลิม ทนแลวทหารแลหัวเมืองซึ่งชนกไปเข้าด้วย

พระเจ้าฮนอ่อง ฮนสนแม่ทัพใหญ่กับหวนโกยยกทัพมารบกับเรา หวนโกยฆ่าแกวเจียง
ทงในเทรบ ทวนหยินจับตัวเราไปเอาไปส่งให้แม่ทัพ ฮนสนก็ออกมาเชิญให้เรงทสสมอ
กน แล้วทูลพระเจ้าฮนอ่องให้ตั้งเราเป็นเจ้าเมืองกงเกว ชาวเมืองกมไทสนาทรวรอนใจ
เพราะพระเจ้าฮนอ่องมีพระทัยจะบำรุงราษฎรให้เป็นสุข ก็ต้องกับรบสังพระเจ้างเตจจะให้
ครองเมืองหลวงด้วยใจทำกับเราเหมือนกัน แลเมืองท่านกับเมืองเราใกล้กันเหมือนเพื่อน
กับริมฝปาก บัดนี้ฮนสนตีเมืองเราได้แล้วจะไปตีเมืองท่าน ทหารชาวเมืองหรือจะสไท
ซึ่งไปขอกองทัพพระเจ้าผอป่าอ่องทางไปมากกว่าเดือน เห็นจะมาไม่ทัน ตัวเรากับท

เป็นเพื่อนยากกันมาแต่ก่อน จึงให้ลู่จู่มาค้ำบัลลังก์ความให้รู้ตัว ไซ่ฮ้องได้แจ้งว่าเอ็กอ่อง
 กวลฮันสินไปเข้าด้วยข้าศึก มีหนังสือมาหมายจะให้เรว่อนน้อมต่อฮันอ่อง แม้นเราจะ
 เชื้อเอ็กอ่องที่ไหนคนจะนับถือ จะติเตียนเราว่ามีไซ่ซายชาติทหาร ชอบแต่จะรบทัพฝีมือแล
 กำลังศึกก่อนจึงจะนับว่าเป็นคนมีกตัญญู แล้วสั่งให้ขับลู่จู่เสียจากเมือง ลู่จู่จึงว่าซึ่งท่านจะ
 ต่อสู้ ทหารในเมืองเกาหนอกน้อย พอจะรับได้แต่หวนโก้ยกองหน้า แม้นทัพใหญ่ยกมา
 เห็นจะรับมือได้ เอ็กอ่องนายข้าพเจ้าคิดถึงท่านจึงมาเตือนสติ ตามแต่จะคิดผ่อนปรน
 ไซ่ฮ้องได้ฟังลู่จู่สรรเสริญฮันสินก็โกรธ ชักกระบี่ออกชหน้าแล้วว่ากู่จะยกไป แม้นจับ
 ฮันสินแลหวนโก้ยได้จะฆ่ามึงด้วยกระบี่เล่มนี้ ลู่จู่จึงว่าถ้าท่านจับทหารรองได้สักคนหนึ่ง
 ข้าพเจ้าจะยอมตาย ไซ่ฮ้องได้ฟังก็โกรธสั่งให้ทหารคุมตัวลู่จู่ไว้ แล้วส่งอ่องสิมเท่ากับ
 เล้าหลิมกุมทหารหมื่นหนึ่งเป็นทัพหน้า ไซ่ฮ้องกับขุนนางทั้งปวงเป็นทัพหลวง คนห้าหมื่น
 ยกออกจากเมืองเกาหนอ คนซึ่งมากับลู่จู่รู้ว่าไซ่ฮ้องให้จับลู่จู่ไว้ ก็พากันหนีไปถึง
 เมืองเล็กเอียงเข้าไปแจ้งความแก่เอ็กอ่องว่า ไซ่ฮ้องโกรธท่านกับลู่จู่ว่าสรรเสริญฮันสิน
 แม่ทัพให้จับลู่จู่ไว้ ตัวไซ่ฮ้องก็ยกมากันห้าหมื่นจะถึงเมืองแล้ว เอ็กอ่องได้ฟังดังนั้น
 จึงไปหาฮันสิน เห็นหวนโก้ยนั่งอยู่นั้น จึงบอกว่าเจ้าเมืองเกาหนอได้ทั้งหนังสือซึ่งข้าพเจ้า
 ให้ลู่จู่ถือไปมิไต่ถามจะมากำกับ กลับลอบตักตัวฝีมือ ยกกองทัพมาจะจับท่านกับหวนโก้ย
 บกนจับตัวลู่จู่ไว้ แม้นเมษยชนะแก่ท่านจะฆ่าลู่จู่เสีย ฮันสินได้ฟังจึงว่าไซ่ฮ้องเป็นคน
 โทโสมากหาบุญญามีได้ คึงสัตว์เทไรจลาฉ้างมาหากินอาวูฐไม่รู้ตัวว่าตัวจะตาย

ฝ่ายไซ่ฮ้องยกทัพมาใกล้เมืองเล็กเอียง ทางประมาณหาร้อยเสนให้ตั้งค่ายลงไว้
 ชาวท่านครนรู้ว่าไซ่ฮ้องยกทัพล่วงแดนมา ก็พากันไปแจ้งความแก่เอ็กอ่องต่อหน้าฮันสิน
 หวนโก้ยจึงว่าข้าพเจ้าจะรับอาสาไปจับไซ่ฮ้องมาให้ท่านฆ่าเสีย ฮันสินได้ฟังหวนโก้ยรู้ว่า
 จะไปด้วยโทโสเกลือกจะเสียการ จึงเรียกเข้ามาใกล้กระซิบบอกโดยอุบายว่า ท่านคิด
 แปลงตัวเป็นชาวฉื่อแล้วขอเอาคนเอ็กอ่องมัดไปส่งให้ไซ่ฮ้อง ไซ่ฮ้องจึงจะต้องกล ्हวนโก้ย
 ได้ฟังแม่ทัพว่าฮันสิน ชวนเอ็กอ่องเข้าไปในเมือง จึงพูดกับเอ็กอ่องว่าไซ่ฮ้องโกรธท่าน
 จึงทำประจานจับคนถือหนังสือไว้ เราจะแก้แค้นแทนท่าน แต่จะขอคนสนิทไปช่วย จึง

จะเข้าหาไช้อ่อง ก่อเวลาสายท่านจงยกออกไปพูดว่ากล่าวขอคนคืนมา แม้ไช้อ่อง
 ออกมาอยู่กลางกองทัพ เราจะจับมัดประจานให้คนทั้งปวงเห็น จึงจะสมซึ่งประมาทหมิ่น
 แล้วจะประกาศแก่ทหารให้มาเข้าด้วยพระเจ้าฮั่นอ่องเห็นจะไม่ต้องรบ เอ๊กอ่องได้ฟังเห็น
 ชอบจึงว่าจะให้ผู้นั้นไป ไช้อ่องหรือจะเห็นจริง จำจะให้ตั้งสติบุตรชายของเราไป ไช้อ่อง
 รู้ความผิดจริงจะเชื่อท่าน ห้วนโกยไต่ฟังก็ใจจึงสั่งให้ตั้งเบญจัทธาร้อยเศษก็แปลงตัว
 หนึ่งหมื่นเป็นชาวเมืองฉือ เวลาอีกพาต้องสิดมา ครนไกลก็มัตต้องสิดไปริมประตูค่าย พบ
 ทหารจึงแจ้งความว่าข้าพเจ้าเป็นทหารพระเจ้าฉืออ่อง จับต้องสิดบุตรชายเอ๊กอ่องได้
 จะเข้าไปหาไช้อ่อง นายทหารกองตรวจไต่ฟังก็เข้าไปในค่าย แจ้งความซึ่งทหารเมืองฉือ
 จับต้องสิดบุตรเอ๊กอ่องมาให้ท่าน ไช้อ่องไต่ฟังจึงสั่งให้รับเข้าไป

ฝ่ายห้วนโกยเข้าไปถึงจึงบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นทหารพระเจ้าฉืออ่องต้องมา
 กักขังอยู่ ณ เมืองเล็กเอียง บัดนี้เอ๊กอ่องไปเข้าด้วยฮั่นอ่อง ครนรู้ว่าท่านยกทัพมาให้
 ต้องสิดบุตรเป็นนายมาสืบราชการ พวกข้าพเจาร้อยหนึ่งจึงคิดเลียงสุธาให้ต้องสิดเม
 แล้วจับมาส่งท่านเพราะจะใคร่กลับไปเมืองฉือ เยี่ยมบุตรภรรยาด้วยจากมาอยู่เมืองน่าน
 แล้ว ไช้อ่องเห็นต้องสิดจึงว่าบิดามิ่งพระเจ้าฉืออ่องวางพระทัย ให้เป็นเอ๊กอ่องครอง
 เมืองเล็กเอียง ยังไม่มีกตัญญูรับชาวเมืองไปตั้งมาไว้ ไช้มิ่งมาสับทัพอกเล่า ส่งทหารให้
 เอาตัวต้องสิดมาคุมไว้ จับเอ๊กอ่องได้แล้วจึงจะส่งไปเมืองหลวงให้พร้อมกัน

ฝ่ายเอ๊กอ่องครนรุ่งเช้า ก็ยกทัพออกจากเมืองไปใกล้ทัพหน้าไช้อ่อง จึงร้อง
 ว่าเป็นไปบอกไช้อ่องมาพบกับเรา

ฝ่ายเล่าหลิมอ่องสิดเต้านายกองทัพหน้า รู้ว่าเอ๊กอ่องจะพบกับไช้อ่อง จึงให้
 นายทหารไปแจ้งความตามเอ๊กอ่องส่งทุกประการ ไช้อ่องได้ยินออกชื่อเอ๊กอ่องกำลังโกรธ
 ขนมีพาทหารออกจากค่ายรับไป ห้วนโกยกับตบิบุแลทหารร้อยหนึ่งก็ตามไปด้วย ครน
 ถึงยืนมาอยู่หน้าทหาร

ฝ่ายเอ๊กอ่องครนเห็นไช้อ่องจึงร้องว่า เราเห็นฉืออ่องเป็นแดนพาลฆ่าคน
 ไม่มีความผิด มิได้คิดถึงกษัตริย์ผู้มพระคุณ จะเอาเป็นทพองนามได้ นานไปถึงตัวเราก
 จะไม่พ้ออันตราย เราเห็นพระเจ้าฮั่นอ่องมีพระทัยโอบอ้อมอารี จึงมีหนังสือมาเตือนสติ

ท่าน ๆ กลับจับตัวไว้ ครั้นให้ต้องสิดมาก็ไม่ให้กลับไป เหมือนเราทั้งสองมิใช่ร่วมชีวิต
กัน ซึ่งท่านประมาทจะสับสนสิ้นแม่ทัพ แต่หัวนโก้ยกองหน้าก็จะจับท่านได้ ใช้อ้องไต้ฟง
ก็โกรธจึงว่ามึงกลัวสิ้นสิน ๆ หมิ่นพระเจ้ามือป่าอ่อง มึงชมหัวนโก้ยว่าดี บัดนี้ไปตั้งทัพ
อยู่แห่งใดจงบอกมารบกัน หัวนโก้ยได้ยินใช้อ้องออกชื่อตัว ก็โศกซนจับแขนกระซอก
ลงจากหลังมาบอกว่าตัวกูชื่อหัวนโก้ยแม่ทัพหน้า สินสินให้ปลอมมาจับมึง แล้วส่งไหมด
ใช้อ้องไว้

ฝ่ายทัพบุกบทหารร้อยหนึ่งแกว่งอาวุธแล้วร้องประกาศว่า ทหารผู้ใดมาเข้า
ค่ายเราจะรอดชีวิต

ฝ่ายเล่าหลิมอ่องสิดตัวเต้าทัพหน้า ชับทหารเข้ารบจะชิงเอาใช้อ้อง หัวนโก้ย
ทัพบุกอ้องก็ชวนกันออกรบกับเล่าหลิมอ่องสิดตัวเต้าทัพหน้า ใช้อ้อง

ฝ่ายเล่าหลิมอ่องสิดตัวเต้าต่อสู้กับหัวนโก้ยมิได้ชกมาเห็น หัวนโก้ยขบมาไล่ทัพ
เอาทวนแทงเล่าหลิมตกมาตาย แต่คนจับอ้องสิดตัวได้ ทหารทั้งปวงก็ยอมเข้าด้วย
หัวนโก้ยสิน หัวนโก้ยจึงส่งให้ทหารรถศึกอ้องสิดมาแล้วพาใช้อ้องไปกำนบสิ้นแม่ทัพ

ฝ่ายสิ้นสินจึงถามใช้อ้องว่า ตัวท่านเป็นขุนนางอยู่เมืองหาเอียงแต่ก่อน ไม่รู
หรือว่าทางอิมเจินมาซี้ พระเจ้าฮั่นเองมีพระทัยโอบอ้อมไพโรพาทาแผ่นดินทุกประเทศ
ควรจะเอาเศษบารมีเป็นทพจจะชอบ แล้วเอ็กอ่องเห็นว่าเป็นคนหลง จึงมีหนังสือ
ให้สิดมาถึงท่าน หวังจะเลือนสติโดยเมตตาว่าเป็นข้าราชการมาแต่ก่อนด้วยกัน ท่านกลับ
ทำท้าวทยาบซี้ บัดนี้หัวนโก้ยจับตัวท่านมาได้ ชีวิตตกมาอยู่ในเงอมมือเราตัวจะคิด
ประการใด ใช้อ้องมีความระอาหนกรมุทจะตอบกมทนาใจอยู่ เอ็กอ่องหัวนโก้ยตนเบจึง
ว่า ใช้อ้องไปอยู่กับมือป่าอ่อง ใช้อ้องจะสนใจไปสวามภักคณนทไม เพราะจำใจจึงอยู่ด้วย
บคนตกในเงอมมือท่าน อ้อท่านแม่ทัพจกทูลพระเจ้าฮั่นอ่องให้เป็นเจ้าเมืองคังเกา ทำ
ราชการแก่ท้าวเห็นจะไม่เป็นสองใจเหมือนแต่ก่อน ฮั่นสินถกมาแก้มัก ใช้อ้องแล้วชวนให้
เงงทเสมอกัน ใช้อ้องมีใจยินดีนัก สรรเสริญฮั่นสินว่ามสคิบุญญาโดยแท้ ก็ถอยมาแจ้ง
กับเอ็กอ่อง

ฝ่ายซินสินแตงนายทหารกลับไปทูลพระเจ้าซินเอ่องว่า ไ้เมืองเล็กเอียงแลเมือง
เก๋าหนอ ขอจงจัททหารอยู่รักษาเมืองฮยชีวไว้ ให้เชิญเสด็จรับยกทัพหลวงมา ฮันสิน
ก็ยกกองทัพไปเมืองเก๋าหนอแล้วกำชับทหารไม่ให้ข่มเหงราษฎร ให้กวาดต้อนเข้ามาอยู่
ภูมิลำเนา ขุนนางแลชาวเมืองก็อยู่เป็นปกติ จึงส่งทหารในกองทัพให้ไปรับเอาตัวลัจจมา

ฝ่ายนายทหารครั้นถึงเมืองฮยชีว ก็เข้าไปทูลพระเจ้าซินเอ่องตามซินสินแตงทุก
ประการ พระเจ้าซินเอ่องแจ้งความมีพระหทัยดี จึงจัดแจงขุนนางอยู่รักษาเมืองฮยชีว
แล้วยกกองทัพมา ณ เมืองเล็กเอียง พระเจ้าซินเอ่องเมื่อเสด็จเข้าเมืองถึงที่ประทับ เห็น
เจ้าเมืองแลขุนนางออกมาคำนับพร้อมกัน จึงตรัสปราศรัยว่า ท่านทั้งปวงสวมักคักบเรา
โดยแท้ การศึกครั้งนึ่งติดพันชบเกี่ยวกันอยู่ท่านจะจากเมืองมิได้ จงตั้งใจบำรุงทหาร
แลพลเมืองให้เป็นสุขก่อน เอ็งอองแลขุนนางได้ฟังยินดีนัก ชวนกันสรรเสริญว่ามีพระทัย
โอบอ้อมอารีควรจะครองเมืองหลวงสืบกษัตริย์ต่อไป

ฝ่ายพระเจ้าซินเอ่องประทับอยู่เมืองเล็กเอียงสามวัน ครั้นรุ่งขึ้นก็ยกไปเมือง
เก๋าหนอ ครั้นถึงตงประทับอยู่นอกเมือง ซินสินแตงนายทัพนายกองพาใช้อองกับขุนนางออก
ไปรับเสด็จพระเจ้าซินเอ่อง ซินสินจึงทูลว่า ครั้นนตองศึกกลศึกจึงมีชัยแก่สามจีนออง
นายทัพนายกองมีความชอบอยู่ บัดนี้ใช้อองแลขุนนางออกมาเฝ้าขอเชิญเสด็จเข้าเมือง
พระเจ้าซินเอ่องได้ฟังจึงสรรเสริญซินสินว่า ท่านคิดทำศึกตีเมืองสามจีนได้ ซึ่งหมายจะตี
เมืองหาเอียงหนักเห็นจะไ้โดยง่าย แลวตรัสแก่ชาวเมืองว่า ชวนกันถือผิดไปเข้าตัวคน
อกตัญญู เพราะไม่รู้วเราจะมาบำรุงให้เบาสุขจึงต้องทำศึกกัน ท่านจงตั้งใจทำราชการ
หาความชอบใส่ตัว ซินสินจึงทูลว่า เจียงหย่างหนีไปอยู่เมืองทัวหลิมไกลเมืองฮยชีว ครั้น
จะรบยกไปตีเมืองหาเอียงการจะส่งเสบียงเห็นจะขัดสน เจียงหย่างสนทศในเททาง เห็นจะ
ข่มทัพกลับมาตีเมืองฮยชีวสกัดกันทางไว้ ขอเชิญใช้อองเสด็จอยู่รักษาเมืองเก๋าหนอ
ข้าพเจ้าจะรบยกตามไปตีเจียงหย่างให้สำเร็จ แลวจึงจะเชิญเสด็จไปตีเมืองหาเอียง พระเจ้า
ซินเอ่องได้ฟังเห็นชอบด้วย จึงตรัสว่า จงเร่งไปให้มิชยแก่ข้าศึก ครั้นรุ่งเช้าซินสินกับ
หัวหน้าโยสีกจิวพันคน กับทหารหมื่นหนึ่งยกไป ณ เมืองทัวหลิม

ฝ่ายยังอ่องรักษาแผลเกาที่หน้าท้าวบ่วยแล้ว จึงส่งคนใช้ให้ไปบอกกองทัพ
 พระเจ้าผ้อป้าอ่องจะตีเอาเมืองฮยิวคืนให้จงได้ คนใช้ก็กำนบล่าไปเมืองแพเสีย พอ
 ชาวกำนเข้ามาบอกว่ากองทัพฮันสนลวงแดนเมืองเข้ามา ยังอ่องได้ฟังจึงว่าครังก่อนเรา
 ประมาทจึงเสียเมืองแกฮันสน ครองทหารกนอยถ้าไท่ทงจะทำ ชงฮันสนกำเรียบใจตาม
 มาครั้น ทหารทงปวงจงปลงใจช่วยกันรบให้ฮันสนผ้อ สงอานจึงว่าข้าศึกไท่ทงจะมา แม่น
 ท่านจะออกรับนอกเมืองหนีไต่ไพร่พลก็อีกโรย ขอท่านจงกำชับรักษาหน้าท้าวเซ็งเถินไว้
 ให้มั่นคงคอยท่ากองทัพเมืองหลวง ยังอ่องจึงว่าถ้าจะคอยกองทัพเมืองหลวงให้ยกมา จะ
 หนึ่งไว้ให้ฮันสนลอมเมืองเห็นจะชกด้วยเสบียงอาหาร จำจะคิดเสียแต่แรกอย่าให้ทันตั้งมั่น
 แม่นจะละไว้กำส้งศึกจะกลาชนทุกวัน จึงชวนลิแบตองสูงอานกุยเหลียงกุยหวนกับทหาร
 พิหน่งเปิดประตูเมืองออกไปรบ พอพบกองทัพฮันสนทหารทงสองฝ่ายรบรอกันอยู่
 ฝ่ายฮันสนเห็นทหารหยุด จึงขับทหารชนไป เห็นเจียงหยานม้ายู่หน้าทหาร
 จึงร้องว่า เราคิดจะพุกกับท่านเมื่อออกจากเมืองฮยิวก็มีทีน จึงตามมาทพบท่านเข้ามา
 พาทหารมาจะไปไหน หรือจะมาค้ำบั้เรา ยังอ่องได้ฟังก็โกรธจึงขับทหารเข้ารบกับทหาร
 ฮันสน

ฝ่ายหวนโกยกับจิวทง ก็ชักมากลอมารบกับทหารเจียงห่า ถอยทัพประยุทธ์
 กนอย ฮันสนจึงส่งสนมกับคนเบกมทหารหาทัพแยกไปวกหลังตนทางทิศหน้าท้าวเจียงห่า
 ฝ่ายเจียงห่าเห็นเข้าก็ไล่ทัพทหารตามตายแตกหนีสน ยังแต่ลิแบตองกับสูงอาน
 เห็นเหลือกำลังที่จะต่อสู้ จะหนีไปก็ไม่ได้ จึงคิดว่าตัวเราเป็นชาติทหาร ทัพศึกมาจกแก่
 ยังไม่ปราศัย จะมาเสียทศวรรษเสี้ยนคนไซ่ฮ้อปยศแก่คนทงปวง แม่นรักชีวิตไปเซาด้วย
 ฮันอ่องก็จะมแตกความฮายตายดีกว่า วาแล้ววชิกรบเซอคือตาย ลิแบตองกับสูงอาน
 เห็นอ่องตายจะห่าแก่จวนตัว ลงจากมาทางฮานชวเข้ามาหาหวนโกย คุกพามาค้ำบั้ฮันสน
 ฝ่ายฮันสนก็ให้คนมาอภัยท้าวแล้วถามลิแบตองกับสูงอานว่า ตัวท่านทงสอง
 มสกับญญา เหตุไรจึงไม่ห้ามเจียงห่าให้ออกมารบจนตัวตาย ประการหนึ่งไพร่แดนภายใน
 เมืองทัวหลิมยังมีมากน้อยเท่าใด สงอานจึงว่าข้าพเจ้าหาไม่ฟังถือตัวว่าเข้มแข็งมิ โดยฮ้อ
 จึงเสียชีวิตแก่ท่าน ซึ่งนายทหารในเมืองทัวหลิมนั้น ไม่มี ยังแต่ชาวบ้านประมาดสัก

สร้อยเศษ ขันเสนได้ฟังกยกทหารเข้าไปจัดแจงเมืองทวหลิมเสร็จแล้ว กยกทพกลับเข้า
เมืองเก่าหนค ครนเวลาเช้าพระเจ้าขน่องเสด็จออก ขันเสนพาสแบ็ถองกับสูงอานเข้า
ไปเฝ้าทูลความซึ่งไ้รบยงอ่อง กับลิแบ็ถองสูงอานพาทหารมาสวามิภักดิ์จะทำราชการอยู่
ด้วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นแผมอทหารครนแควจรบไปกระทำศึกแกเมืองหาเอียงได้ พระ
เจ้าขน่องไ้พงษเสนทูลทงนหมความยินดีแก จึงตงลแบ็ถองแลสูงอานให้เป็นนาย
ทหาร ณ เมืองฮยชีว

ฝ่ายลิแบ็ถองกับลูสินซึ่งรักษาเมืองหาเอียง ครนเรวากองทัพเมืองโปตงยกมาตี
ค่ายสามจีน ก็ไ้ให้คนไปเฝ้าพระเจ้าม้อปาอ่องขอกองทัพมาช่วย
ขันเสนครนถึงวันฤกษ์ตี กยกกองทัพออกจากเมืองเก่าหนอเข้าทางใหญ่จะไปตี
เมืองหาเอียง

ฝ่ายพระเจ้าขน่องกยกตามกองทัพขันเสนไป ประชาราษฎร์ทงปวงรู้ว่าทัพ
หลวงยกไป แต่งเครื่องบูชาออกมาคอยรับเสด็จทุกตำบล
ฝ่ายชาวท่านกเข้าไปแจ้งความแกผู้รักษาเมืองหาเอียงว่า กองทัพขน่องข้าม
ค่านฮฮองเข้ามา คนที่อยู่นอกเมืองก็ไปเข้าด้วยขน่องเปนเอนมาก
ฝ่ายลิแบ็ถองกับลูสินครนแจ้งความก็ท้อใจ จึงว่าเราให้คนไปขอกองทัพกยงยกมา
มีทัน จำจะรักษาเมืองไว้คอยทำกองทัพก่อน จึงจัดทหารให้รักษาหน้าทเชิงเทินไว้คอย
รับข้าศึก

ฝ่ายขันเสนยกมาถึงตำบลฮฮอง แต่งคนให้เสด็จลอคไปสืบราชการเมืองหาเอียง
ฝ่ายทหารซึ่งไปไ้ความกลับมาแจ้งว่า ลิแบ็ถองกับลูสินรักษาเมืองมั่งคั่งอยู่
แต่ข้าพเจ้าไ้ความว่าให้คนไปขอกองทัพเมืองแพเสียจนจะม้ออยู่แล้ว
ฝ่ายขันเสนแจ้งความก็คิดว่า เมืองหลวงบ้อมกำแพงแน่นหนาเอนจะเข้าตีเอาเมือง
โดยเร็วเห็นไม่ไ้ดี จำจะคิดเป็นกลถึงประตูเม็งก็ให้เบ็ถองไป จึงเรียกลิแบ็ถองสูงอาน
มาว่าท่านทงสองก็หมายจะหาความชอบ ครนจะไ้เห็นใจท่าน ๆ จึงพาทหารปลอมเป็น
ชาวเมืองม้อ แล้วทำธงให้เหมือนธงแม่ทัพม้อปาอ่องซึ่งจะมาช่วยรักษาเมือง เขาจึงจะ
เบ็ถองประตูรับ แล้วบอกว่าทัพยงจะยกมาตีกระหนาบอีกทัพหนึ่ง เราจะแต่งให้ห้วนกย

เป็นเทพหุ่นทำเน ดีแบ่ตองสูงอานจึงว่า ข้าพเจ้าจะรับอาสาให้สมความคิดท่าน ๆ จึงจะสน
 สงสัย หนังสือของข้าพเจ้าก็มีอยู่แต่เป็นควงตราเก่า เห็นจะแคลงภัยเป็นชอกุญเหลือยง
 กุญหวนครงมาช่วยสามจีนอ่อง ฮันสินจึงว่าคนของเรามีอยู่ที่จะแก้หนังสือเก่า แปลง
 ลายมือให้เหมือนหนังสือใหม่ได้ ดีแบ่ตองก็หยิบหนังสือส่งให้ฮันสิน ๆ ก็เรียกดีแสงเข้ามา
 บอกความซึ่งคิดไว้ แล้วส่งหนังสือไหลแสง ๆ รับหนังสือดูรู้ว่าจะแก้ได้ ก็ไปที่ส่งแก้
 แปลงเสร็จแล้วเอามาส่งให้ฮันสิน ๆ ครั้นเห็นอักษรเหมือนลายมือเก่าเป็นหนังสือสำคัญได้
 ก็ส่งให้ดีแบ่ตองสูงอาน แล้วจัดทหารสามจีนอ่องได้ห้าพันทำธงสำคัญ แล้วให้ยกไป
 ทางน้อยตามทิศตะวันออกมาทางใหญ่ ฮันสินจึงสั่งหวนโก้ยจิวพุนตันบุกินเหียบให้คุมทหาร
 ห้าหมื่นตามดีแบ่ตองสูงอานไป ถ้าชาวเมืองจะเปิดประตูออกมารับดีแบ่ตองสูงอาน
 พวกท่านสี่นายจงจับทหารรับตามเข้าไปจับตัวผู้รักษาเมืองกุมไว้แล้วยกธงสำคัญขึ้น นาย
 ทหารทั้งปวงกล้าแล้วยกไป

ฝ่ายฮันสินแจ้งว่าพระเจ้าฮันอ่องยกมาถึง ออกไปคำนับทูลว่าขอใต้ฮองประทับ
 อยู่คาบลนก่อน ข้าพเจ้ายิ่งแตกกองทัพไปทำการเมืองหาเอียงอยู่ จึงค่อยยกทัพหลวงเข้า
 ไปอยู่ในเมือง พระเจ้าฮันอ่องได้ฟังส่งให้ตงมันอยู่

ฝ่ายดีแบ่ตองสูงอานคุมทหารยกอ้อมไป ครั้นใกล้กำแพงเมืองให้ทหารกอง
 หนึ่งร้องบอกว่า พระเจ้ามอป่าอ่องให้ยกกองทัพมาช่วยรักษาเมืองก็จริง ยังจะหนั้นกันมา
 ออกทัพหนึ่งจึงรีบเปิดประตูรับ ทหารซึ่งรักษาประตูชอกความจึงไปแจ้งแก่ดีแบ่ตองสูงอาน ๆ
 ครั้นแจ้งจึงมีย่นคืบหนั่งเชิงเทินเห็นธงสำคัญเป็นธงมอ จึงร้องถามว่า มอรับส่งพระเจ้ามอ
 ป่าอ่องให้มาช่วยหนังสือสำคัญใดมาหรือไม ดีแบ่ตองซบมาเข้าไปปลงเชิงกำแพงจึงร้องว่า
 พระเจ้ามอป่าอ่องจกมาช่วยเป็นสองทัพแลหนังสือก็มามาแล้วจกส่งให้

ฝ่ายดีแบ่ตองรับหนังสือมาอ่าน แฉงความตองรบกับบอกก็ไม่สงสัย จึงส่งให้เปิด
 ประตูเมืองรับเข้ามา

ฝ่ายดีแบ่ตองสูงอานกับเขาเมืองเป็นเวลาพลบค่ำ ทหารยังไม่ทวารุสนทหารกอง
 หนึ่งทั้งสี่นายเห็น โค้ทกขบทหารตามเข้าไป นายประตูห้ามไว้ว่าอย่าเปิดประตูเมือง หวน
 โก่อ้แลนายทหารทั้งปวงก็ไล่พาพันทหารรักษาประตูเข้าไป จับดีแบ่ตองฮันสินโค้กมาเสียตง

สองนาย รพลกเข้าเมืองโตฮั่น ห้วนโก้ยแล่นายทหารทั้งปวงก็แก่งอาวุธร้องประกาศแก่
ชาวเมืองว่า ตัวเราชื่อห้วนโก้ยกินหีบจิวพุนตันเบ๊ เป็นทหารพระเจ้าฮั่นน้องจะมาปราบ
เสียนศัตรูใครไม่กลัวเราจะตักศีรษะเสียบไว้หน้าเมือง ถ้าผู้ใดเข้าช่วยเราโดยที่จะบำรุงให้
อยู่เย็นเป็นสุขสืบไป

ฝ่ายทหารแลชาวเมืองหาเอียง รู้ว่าทหารพระเจ้าฮั่นน้องต่างคนก็ใจ ชวน
กันมาหาบอกว่าแต่ก่อนคิดว่าพระเจ้าฮั่นน้องจะได้ครองเมือง ข้าพเจ้าทั้งปวงหมายจะฟัง
พระบารมี ทางออกมาภายหลังซึ่งเอาสมบัติตั้งตัวเป็นเจ้าแผ่นดิน ข้าพเจ้าทั้งปวงได้ความ
เคืองตรอนแค้น ก็ถึงพระเจ้าฮั่นน้องซึ่งไปครองเมืองไปตั้ง ครั้นรู้ว่าเสด็จกลับมา
สามจีนน้องโตกก็คอยจะเป็นข้าทูลทวักคน ห้วนโก้ยได้ฟังดังนั้นก็เลยยกธงตมวงขนบกว
บนเชิงเทียนเป็นสำคัญ แล้วคิดกับนายทหารว่า คนในกองทัพถ้าจะนับทงทตโตถึงหาสับ
หมั้นแค้น ซึ่งจะเข้ามาอยู่ในเมืองนั้นเห็นจะคับคั่งวุ่นวาย จำจะตั้งค่ายรอบนอกกำแพง
เมืองไว้จะได้เป็นสง่าทัพหลวง ปรีक्षाกันแล้วก็จัดแจงตั้งค่าย จึงใช้ส่งอาณไปแจ้งความ
แก่ฮั่นเสินแม่ทัพว่า เข้าเมืองหาเอียงโตกจับตมบอลสนฆ่าเสียแล้วจึงส่งให้บ่าวรองแก่ชาว
เมืองว่าพระเจ้าฮั่นน้องจะเสด็จเข้ามา ให้แต่งเครื่องบูชาคอยค้ำบับ ส่งอาณก็ไปถึง
แม่ทัพแจ้งความตามห้วนโก้ยส่งทุกประการ ฮั่นเสินครั้นแจ้งก็นำส่งอาณไปเฝ้าพระเจ้า
ฮั่นน้อง ทูลความซึ่งคิดคอยให้ห้วนโก้ยไปโตเมืองหาเอียง แล้วทูลว่าขอเชิญเสด็จโตฮ้อง
ยกกองทัพเข้าเมืองหลวง พระเจ้าฮั่นน้องได้ฟังมีพระทัยดี ตรัสชมฮั่นเสินว่าโตเมือง
หาเอียงครั้งนี้เพราะสติปัญญาท่าน ควรงทเป็นยอดทหาร พอว่านฤกษ์ดีพระเจ้าฮั่นน้อง
ชนทรงรอด พร้อมด้วยพยุพยาตราการณแรงค้พยถ่อร่งนำรวไป ราษฎรทั้งปวงก็ตั้งเครื่อง
บูชาค้ำบับบริบเสด็จ ท่างกันกินตสรวเสริณ บ้างก็ชวนกันว่า เตนสืบไปจะอยู่เย็นเป็น
สุขด้วยพระเจ้าฮั่นน้องกลับมาครองเมืองหลวง พระเจ้าฮั่นน้องทอดพระเนตรชาวเมือง
ตั้งเครื่องบูชาแล้วพูดโดยสุจริต มีพระทัยเมตตาข่างนัก ครั้นเสด็จถึงที่ประทับลงจากรถม
ชนสหวาราชการ

ฝ่ายฮั่นเสินยกตามเสด็จมา ก็จัดแจงนายทหารไปรักษาค่ายรายรอบนอกกำแพง
พร้อมแล้วก็เข้าไปเฝ้า พระเจ้าฮั่นน้องจึงตรัสว่า บัคนกโตเมืองหลวงกวรทเราจะบำรุง

ราษฎรให้มีความสุขสบาย ทำนงกำชับเหล่าทหารอย่าให้เลิกซึ่งข่มเหงไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ให้ได้ความแค้นเคือง แล้วมีหนังสือไปทุกหัวเมือง แลบ้านนอกให้กวาดต้อนกันเข้ามา อยู่ตามภูมิดำเนา ตรัสแล้วเสด็จขึ้น อยู่มาวันหนึ่งเสด็จออกขุนนางเห็นเสนาสนเข้ามาเฝ้า พระเจ้าฮั่นเองจึงตรัสสั่งให้ยกโต๊ะมาเลี้ยงทหารข้าราชการทงปวง ต่างคนก็กินสุราพุดจา กันเป็นทีสบาย พระเจ้าฮั่นเองทอดพระเนตรทหารรับพระราชทานโต๊ะพร้อมหน้า จึง ให้ชาวคลังขนเอาทรัพย์สินของมาปูหน้าเห็นทหารซึ่งควรแก่ความชอบ แล้วจึงปรักษา ขึ้นเสนาว่าเรายังวิตกแต่ยังมีได้ไปกำจัดเมืองป้าอ่อง ท่านจะคิดประการใดจึงจะสนธิระ ชันเสนา จึงว่าซึ่งจะไปตีเมืองแพเสียเนียงมิได้ ด้วยเมืองใหญ่ยังกั้นหนทางอยู่ ข้าพเจ้าเห็นว่า งยุป้าเป็นเจ้าเมืองเป่งเอียงอยู่ที่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ เมืองเอียงเป็นเจ้าเมืองลกเอียงอยู่ที่ ทิศตะวันออก สองเมืองนรพลกมากทวักมฝมือกล้าหาญ เห็นเมืองป้าอ่องจะยกทัพมาบรร- จบแยกเป็นสามทาง กองทัพฝ่ายเราจะเอาชัยชนะโดยยาก ข้าพเจ้าคิดว่าจะใช้คนตีที่ม สติบัญญัติ ไปว่ากล่าวโดยอุบายให้เมืองป้าอ่องไปตีเมืองเจ๊ก่อน เกิดทัพบรรจบพร้อม ทัพทั้งสองเมืองให้จึงได้ เมืองแพเสียก็จะอยู่ในเงอพระหัตถ์ พระเจ้าฮั่นเองได้ฟังจึงตรัส ว่าเมืองใหญ่ทงปวงหนักคิดกั้นไว้กับเตยวเหลียงแล้ว แต่เมืองลกเอียงกับเมืองเป่งเอียง จะได้ผู้ใดตีที่มสติบัญญัติไปว่ากล่าวแล้ว

ฝ่ายเด็กแก่ทูลว่าข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองลกเอียง ตามเสด็จใต้ฮ่องมกเมืองท่าเอียง จงใต้ฮ่องไปเมืองไปตั้งถึงสามปีแล้วยังไม่ได้ ไปเยี่ยมบิดามารดาเลย ครั้นจะขออาสา ไปว่ากล่าว เจ้าเมืองลกเอียงให้ยกทัพไปตีเมืองเจ๊ก่อน พระเจ้า ฮั่นเองได้ฟังดังนั้นจึงให้ทองคำสิบชั่ง ทำนงเอาไปใช้สุกแต่ให้ใต้ราชการ เด็กแก่ กำนับรับของแล้วลาออกมาขึ้นม้าไปเมืองลกเอียง ครั้นถึงบ้านจึงคำไปบิคามารกา ๆ เห็นบุตรก็คิดใจ จึงเล่าความว่าแต่เจ้าจากไปทำราชการด้วยพระเจ้าฮั่นเอง เมืองเอียง มีใจกรุณาให้เสื่อผืนหนังของกำนับบิคามารกาอยู่เป็นสุข คิดถึงคุณเมืองเอียงอยู่ เจ้ามา แล้วจึงไปกำนับจึงจะแบกศพออกมา เด็กแก่ครั้นแจ้งความซึ่งบิคามารกาบอกกันนี้ จึง ออกจากบ้านจะไปหาเมืองเอียง ครั้นถึงจึงบอกนายประตูว่า ข้าพเจ้าขอเด็กแก่จะมากำนับ

ท่านเจ้าเมือง นายประจักษ์เข้าไปแจ้งความตามเล็กแก้วว่าทุกประการ เชนงเองก็ให้คน
ออกไปรับเล็กแก้ว เล็กแก้วครั้นไปถึงจึงคำนับตามประเพณี

ฝ่ายเชนงเองลุกมาจับมือเล็กแก้วให้นั่งทสมควร แล้วจึงว่าแต่ท่านไปทำราชการ
อยู่ด้วยตนเองสามปี เราก็คิดถึงท่านได้ท่านบำรุงบิตามารตทำนมิให้อเนทร เล็กแก้ว
จึงว่าท่านให้ข้าพเจ้าไปทำราชการด้วยตนเองซึ่งครองเมืองไปตั้ง ไตฮนเสนตั้งเป็นแม่ทัพ
ยกกลับมาสามพันไท่ ข้าพเจ้าตามไปจน ไตเมืองท่าเอียงจึงลามา บิตามารตบอกว่า

ท่านท่านบำรุงให้ไต่ความสบายอยู่ คุณท่านเป็นเหตุสัจจึงมาคำนับท่าน เชนงเองจึงถาม
เล็กแก้วว่า พระเจ้าฮนเองนเมเสศบุญคุณลชงอยู่หรือประการใด เล็กแก้วจึงบอกว่าพระเจ้า
ฮนเองมีพระทัยอารยงแก่ ผู้ใดมีความชอบกชบเสยงให้ยศศักดิ์ตามสมควร ถ้าผู้ใด
สามัคคีโดยจิตโทษควรจะตายก็ไม่ให้ตาย หัวเมืองแลราษฎรก็ชวนกันมาเข้าด้วยเป็น

อันมาก ข้าพเจ้าเห็นเวาพระเจ้าฮนเองจะปราบศัตรูแผ่นดินไต่ นานไปหัวเมืองทั้งปวง
จะอยู่ในอาณาจสนเ เชนงเองจึงว่าเรากไต่ยาเคาเขาเลาเลอว่า ฮนเองมีบุญญาธิการนัก
รกรทหารแลคนแพมสทบญญาโดยซ้อสศย เรากคิดจะใครไปอยู่ด้วย แต่เห็นว่าณอปาเออง
ใจเร็วจะรบชกมาฮนเองจะมาช่วยมิหนะ เล็กแก้วจึงว่าพระเจ้าฮนเองไปปราบชาศึกแห่งไต่

มีชัยชนะทุกเมือง บกนจะยกกองทัพมากำจัดณอปาเอองทางเมืองท่าน ที่นางเงงตั้งเครื่อง
บรรณาการออกไปค้ำหน้าเป็นทางไมตรีไว้ ชาวเมืองจึงจะไต่ความสุข เชนงเองไต่ฟัง
ดังนั้นเห็นชอบด้วย กรวยคิเล็กแก้ว ๆ ก็คาหนีลาไปอยู่บักนองไม่กลับไปเมืองท่าเอียง

ฝ่ายเสยงเหลยงเมอลาพระเจ้าฮนเองมาอยู่เมืองหนะ เพราะคิดจะให้เมืองใหญ่
แขงเมืองกับเมอปาเอองจะตองความคิดไว้ อยวนหนงกคดถงพระเจ้าฮนเอง จึงออกไปไต่
แจงศกาวเห็นดาวประจาศาวพระเจ้าฮนเอง เรียกว่าแจเตศกาวกษตรียมรสุมสว่าง มีดาว
บริวารลอมชวแตรงเมืองท่าเอียง เทยวเหลยงกแจงว่าพระเจ้าฮนเองมาอยู่เมืองหลวง ครั้น
รุ่งเช้าชวคนสนทออกจกเมืองหนะมาถึงเมืองลาเกยหน

ฝ่ายทหารซึ่งไปเที่ยวลวกจะเวน เห็นเตยวเหลยงหยศฟกชบกับกลบมทล
พระเจ้าฮนเองว่า เตยวเหลยงออกมาจากเมืองฉฉนมาจะไต่ถึงสิงหนองแลแล้ว พระเจ้า
ฮนเองแจงความจึงให้กวแหยงกับใจฉาออกไปรับเตยวเหลยง ฮนเสนทั้งปวงไต่ฮอว

ต้นภายหลังสองนายออกไปด้วย สี่นายก็ค้ำบ้นลาไป พอทหารคนหนึ่งมาทูลพระเจ้าฮั่นเองว่า
 เตียวเหลียงมาอยู่นอกประตูแล้ว พระเจ้าฮั่นเองมีพระทัยหนัก ลงจากที่นั่งเส้าแท่น
 พร้อมด้วยขุนนางออกไปรับนอกประตูจึงมือเข้าไป เตียวเหลียงก็ค้ำบ้นพระเจ้าฮั่นเอง
 พระเจ้าฮั่นเองจึงตรัสว่า ท่านไปช้านานเรามีใจคิดถึงมิได้ขาด ซึ่งท่านกลับมาเรามี
 ความยินดีนักด้วยคอยท่าฟังการที่คิดไว้ เตียวเหลียงจึงว่าถึงข้าพเจ้ามิได้ตามเสด็จได้อ่อง
 ไป แต่มีใจภักดีทุกเช้าค่ำเหมือนหนึ่งเฝ้าได้อ่องอยู่เป็นนิจ เมื่อข้าพเจ้าลามาคิดการ
 สามข้ออันฉ้อป้าอ่องก็ไปจากเมืองหาเอียง หัวเมืองใหญ่ทั้งปวงเล็กก็ไม่เข้าด้วยฉ้อป้าอ่อง
 ซึ่งจะหาแม่ทัพที่ใส่ส่งไปเหมือนว่า ครั้นอยู่วันหนึ่งคิดว่าได้อ่องมาครองเมืองหาเอียง
 ข้าพเจ้าจึงรีบมาเฝ้า พระเจ้าฮั่นเองจึงตรัสว่า ซึ่งท่านอุตสาหช่วยธุระเสร็จครั้นชอบใจ
 ยิ่งนัก ควรจะจารึกชื่อท่านในแผ่นทอง ให้ปรากฏในแผ่นดินไปหมื่นชาติ ชันสนให้เรา
 ยกมาจากเมืองไปตั้ง เขาคือสามจีนอ่องและเมืองหาเอียงก็เหมือนหนัก การซึ่งทำมาก็เพราะ
 สติปัญญาท่านคิดให้ แล้วตรัสสั่งให้ยกโต๊ะมาตั้ง เชิญเตียวเหลียงขึ้นเส่นและขุนนางทั้งปวง
 พร้อม พระเจ้าฮั่นเองรินสุราให้เตียวเหลียงเป็นค้ำบ้น แล้วให้ประโคมเครื่องเล่นต่างๆ
 บรรดาขุนนางสนุกสนานถ้วนหน้าจนเวลาเย็น ครั้นเวลาเช้าพระเจ้าฮั่นเองออกขุนนาง
 จึงปรึกษาด้วยชันสนเตียวเหลียงว่า เมืองลกเอียงเมืองเปงเอียงให้เด็กแก่ไปว่ากล่าวก็ยัง
 ไม่กลับมามอบข่าวประการใด เตียวเหลียงจึงว่าได้อ่องใช้ให้เด็กแก่ไปที่ไหนจะว่กับเซง
 เอียง เหนจะเลี้ยงบิดามารดาอยู่ งัยปากเป็นคนพาล ถ้ามานะว่ามีฝีมือที่ไหนจะเชื่อเด็กแก่
 ยกไว้แต่ข้าพเจ้าผู้เดียวจะได้ทั้งสองเมือง ชันสนจึงว่าข้าพเจ้าก็ค้อยไม่รูที่จะใช้ผู้ใด ถ้า
 เหมือนความมกิดท่านการจะสำเร็จ พระเจ้าฮั่นเองจึงตรัสว่า ท่านมาแต่ทางไกลพึงพบกัน
 จึงหยุดพักก่อน เตียวเหลียงจึงว่าศัตรูยังไม่สิ้น จะขอรีบไปเกลี้ยกล่อมสองเมืองให้
 ยกมาสามภักดีต่อได้อ่อง แต่ลูกแก่ทมิ่ทมิ่ไม่ไห้เสีย กับจะคิดเป็นหนังสือบายของ
 ข้าพเจ้าไปล่อลวงให้ฉ้อป้าอ่องไปก็เมืองเจ้เมืองเหลียงเสียก่อนอย่าเพ้อให้ยกมากระทำเมือง
 หาเอียง จึงชวนเลี้ยงทแกล้วทหารแลหัวเมืองทั้งปวงไว้ให้มีกำลังรับศึกฉ้อป้าอ่อง ว่าแล้ว
 ก็ค้ำบ้นลาออกมา

ฝ่ายฮันสนับขุนนางตามมาส่งเตี้ยวเหลียง ถอยท้าวทวนกั้นฮันสนับจึงว่า
ชงทวนให้ข้าพเจ้าไปอยู่ด้วยพระเจ้าฮันเองก็ทองด้วยวาสนา มีพระกรุณาชุบเลี้ยงให้เป็น
ใต้เจียงกุน คุณท่านหาที่สุกมิได้ ยังไม่มีสิ่งใดจะฉลองคุณท่าน จะให้แต่งตั้งทหารตามไป
ช่วยท่านต่อภายหลัง

ฝ่ายเตี้ยวเหลียงได้ฟังฮันสนับเวียงเตินก็จึงว่า ท้าวทวนกับเราต่างคนก็มีการจำจะ
จากกันไป

เตี้ยวเหลียงก็ออกมาแต่งตั้งสวเป็นของเตี้ยวเหลียง ไปถวายพระเจ้าฉือป้าอ่อง
ฉือป้าอ่อง คิดทำเป็นหนังสือเจ้าเมืองเจ้เจ้าเมืองเหลียงสองเมืองเข้าชอกัน ให้มาช่วย
หน่อเองเจ้าเมืองหน่ออีกฉือป้าอ่อง จึงแต่งตั้งคนสนิทชาวเมืองหน่อไป เตี้ยวเหลียงก็แยกไป
ณ เมืองเป็งเอียง

ฝ่ายคนซึ่งหนีไปจากเมืองหาเอียง ถึงเมืองแพเสียก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าฉือป้าอ่อง
ทูลว่า ฮันเองกับฮันสนับเมืองสามจีนแตก เจียงหันเชือกคอตาย สมานแดงก็ไปช่วย
ซำคิก บคนฮันเองตั้งอยู่เมืองหาเอียง พระเจ้าฉือป้าอ่องได้ฟังดังนั้นก็จึงตรัสว่า ฮันเอง
คเมืองหาเอียงได้ เราเสียเขตแดนกว้างยาวถึงหาสิบหมื่นเส้น จำจะยกทัพไปจับตัวฮันเอง
กับอายฮันสนับฆ่าเสีย แม่นมโตะไม่กลับมาอยู่เมืองแพเสีย พมแดงจึงทูลว่า เพราะได้อ่อง
ไม่เชื่อข้าพเจ้าปล่อยฮันเองไปอยู่เมืองไปตั้งกับไมร์กษาฮันสนับไว้ จึงเสียแผ่นดินได้ความ
อายถึงเพียงนี้ พระเจ้าฉือป้าอ่องจึงว่า เจียงหันเป็นกนชรา ทงกลางแลสสตบญญากแอยลง
ถึงถึงอสมานแดงมือกอน ไมควรรที่จะรบศึกกลางกลา ผู้รกษาเมืองหาเอียงก็เบแต่ผู้เลย
เพราะประมาทไม่จัดแจงทหารทัพผมไปอยู่รกษา ได้ฝึกแล้วก็ทำเนา ถึงจะเสียเขตแดน
เท่านี้แก่ฮันเอง แผ่นดินของเรายังมากกว่า

ขณะนั้นเมฆนางเข้าไปทูลว่า เตี้ยวเหลียวชาวเมืองหนใช้คนถือหนังสือมาเฝ้า
พระเจ้าฉือป้าอ่องก็ให้รับเข้ามา

ฝ่ายผู้ถือหนังสือก็เข้าไปคำนับแล้วทูลหนังสือถวาย พระเจ้าฉือป้าอ่องรับมาทัก
ผนอกออกอ่านได้ความว่า ข้าพเจ้าเตี้ยวเหลียงเป็นเชือกขุนนางชาวเมืองหน ขอคำนับพระเจ้า
ไซฉือป้าอ่องของเท ช่วยเมื่อใดอ่องได้ราชสมบัติในเมืองหลวงเมตดาจะชุบเลี้ยง ท้ากท้าว

ข้าพเจ้าเป็นคนโรค จะทำราชการยังมีได้จึงไปรักษาตัว แต่ใจข้าพเจ้าคิดถึงเหมือนได้เผา
 เจ้าเยนมีไตขาด บิดาเพงคอยคล้ายชน ฮันอองแต่งคนมาว่ากล่าวหลายครั้ง จะให้เป็น
 ชนนางข้าพเจ้าก็ยอมไปทำการชกกับชนออง ถึงจะเอาตัวให้มาหาสกรอยครั้งก็ไม่ยอม
 ภัยชนอองมีความคิดน้อย การศึกก็ไม่กล้าแข็ง ถึงที่เมืองท่าเอียงใต้เห็นจะเดียงทแก้ว
 ทหารไว้แต่พรบศึก ซึ่งจะกลับมาชิงแผ่นดินให้กว้างขวางเหมือนอย่างไตอองนั้นหาเป็นไม
 อางเจ้าเมืองเจ้าเมืองเหลียงเมามัวด้วยยศศักดิ์ มีหนังสือมาชวนเจ้าเมืองหนจะให้แซง
 เมืองชน ใช้คนมาเชิญข้าพเจ้าหวังจะเอาเป็นที่ปรึกษาในการศึก ข้าพเจ้าคิดถึงพระคุณ
 จึงให้คนถือหนังสือมาคำนับกับทนายหนังสือของเหลียงอองสองฉบับ เพราะเห็นว่าเมืองเจ
 เมืองเหลียงอยู่ใกล้กับไตอองจะมาตีเมืองตะวันออก สองเมืองจะยกเข้าตีเมืองแพเสียเกลือก
 จะเสีย ข้าพเจ้าจึงมีหนังสือมาให้ทราบเหมือนตนเองคุณไตอองซึ่งกรุดมาแต่ก่อน พระ
 เจ้าเมืองป่าอองแจ้งความในหนังสือด้วยเหตุยวแล้ววางลงไว้ หยฉบับหนึ่งขนานใต้
 ความว่า เจอองเหลียงอองขอช่วยพระคานับมิ่งหนออง ด้วยประเพณีแผ่นดินสืบมา
 ผู้ใดมีบุญญาริการจึงครองเมืองหลวงบุรีรุงราชบุรีได้ แม้นไม่มีวาสนาเขมวจะเกิดอุบัติเหตุ
 เหมือนเจ้าเมืองท่าเอียง ถึงจะตั้งผู้ใดให้เป็นเจ้าครองเมือง แม้นเขือครองชนเมื่อใดก็ไม่
 หลกพิงตั้งเสียบกับทางอื่ รับคำพระเจ้าไตอองง้เตว่า ผู้ใดเข้าเมืองไตให้ครองเมือง
 เสาบงเข้าเมืองไตก่อนราชบุรีทวทงแผ่นดิน ห้างยมาภายหลังตั้งครองเป็นโชผอป่าออง
 ครองเมืองท่าเอียง ถอดพวกหัวเมืองทงปวงซึ่งเป็นของไตออกจากยศศักดิ์ ใช้ทหารไป
 ช้างเครื่องเป็นเชือกษัตริย์แต่ก่อน กับให้เสียบงไปเป็นชนอองครองเมืองไปตั้ง ทำให้ผิด
 กับรบสัง ฮันเสนเห็นการลกดงจึงหนีไปอยู่ด้วยชนอองกลับมาตีเมืองท่าเอียง เราจึงว่า
 แผ่นดินทุกวหนถึงจะมีผลมากทำผิดประเพณีเกษัตริย์ ก็จะต้องจากพระนคร ถึงจะเป็น
 แต่ชาวบ้านชาวเมือง แม้นเสกปัญญากกล้าแข็งถึงจะกำจัดกษัตริย์ ซึ่งกระทำผิดอย่างธรรม
 เนียมไตเหมือนเกียงไทก่งเบบเทพรักษาของพระเจ้าบูออง ซึ่งกำจัดพระเจ้าไตอองนั้น ถ้า
 ฮันอองแจ้งหนังสือแล้วก็เร่งออกไปพร้อมกษัตริย์เมืองทงปวงช่วยกำจัดผอป่าออง ถ้าผู้ใด
 มีอาภาพควรจะปราบแผ่นดินไต จึงจะพร้อมใจกันเชิญผู้เป็นกษัตริย์ พระเจ้าผอ
 ป่าอองแจ้งความในหนังสือแล้วก็เร่งเอามือคบโต๊ะลง จึงว่าเมืองเจเมืองเหลียงเราชบเลียง

ตรึงให้เบ้เจ้าทั้งสองคนมีจะหาตาย แล้วตรึงแกคนถือหนังสือว่า ท่านไปบอกเสีย
เสียว่าเราชอบคุณยิ่งนัก ผู้ถือหนังสือกำนบลากลับไปเมือง

ฝ่ายพระเจ้ามอป่าอ่องจึงสั่งให้เกณฑ์กองทัพ จะไปจับเจ้าอ่องเสียอ่องมาฆ่า
เสียก่อน ก็กะตเลาบงกับสนสนต่อภายหลัง พมแจ้งจึงว่า ซึ่งเมืองเจ้เมืองเสียแขวง
เมืองกจรง ครนพเคราะห์เหตุหนังสือเดี่ยวเสียเลาเห็นเป็นอุบาย จะให้ยกไปทำสองเมือง
ก่อน ไม่ให้ไปตีเมืองท่าเอียง จะให้สนอ่องเกิดชกล้อมเมืองเราให้เข้าด้วย รวมเป็นทัพ
ใหญ่ตั้งตัวถนัดแล้วจึงจะยกมา ใ้ถืองจมีหนังสือไปกำชนเจ้าเมืองลกเอียงเมืองเป่งเอียง
ให้รักษาเมืองไว้อย่าให้เสียแก่นอ่อง ถ้าชกสนประการใดให้บอกมาจะยกไปช่วยให้ท่าน
แม่นจะมีคนฮ้ออ่องมาว่ากล่าวอย่าให้เชื่อ พระเจ้ามอป่าอ่องได้ฟังเห็นด้วย จึงสั่งให้คน
ถือหนังสือไปแจ้งการทั้งสองเมือง แล้วตรึงกับนายทหารว่า เราจะคอยฟังข่าวสนอ่อง
ถ้ายังไม่ยกมาเราจะยกไปตีเมืองเจ้เมืองเสียก่อนจึงจะยกไปตีเมืองท่าเอียง ท่านจง
เตรียมกองทัพไว้ให้พร้อม

ฝ่ายเดี่ยวเสียครนมาถึงเมืองเป่งเอียง จึงบอกนายประตูว่า เราขอเดี่ยวเสีย
มาแต่เมืองหัน จะขอเข้าไปชมบุญท่านเจ้าเมือง นายประตูก็เข้าไปแจ้งความแก่ยุบ่า ว่า
เดี่ยวเสียจะเข้ามาค้ำเบ้

ฝ่ายยุบ่าจึงปรึกษานางว่า เดี่ยวเสียจะมีประสงค์สิ่งใดจึงมาถึงเมืองเรา
ก็ว่าจึงว่า อันเดี่ยวเสียคนมีสติปัญญาไม่ผิดใจเสมอ ท่านอย่าเพิ่งเชื่อถ้อยคำเห็น
จะมาว่ากล่าวให้ไปเข้าด้วยสนอ่อง ท่านจงตรึงตรองดูก่อน ยุบ่าจึงว่า เดี่ยวเสียจะ
เข้ามาหาครนกระบอยกับมอเวา ถ้าจะคิดทำอันตรายคงจะตายก่อนเรา ก็ว่าจึงว่า
พระเจ้ามอป่าอ่องร้ายกาจมือไว้มิ่งกว่าท่าน โกรธเดี่ยวเสียยังคิดมาไม่ได้ ครึงเดี่ยว
เสียก็เบ้แซกมา ถ้าท่านจะคิดมาเห็นจะเป็นเสียหนามสับไปไม่บังควร ยุบ่าได้ฟัง
ก็ว่าจึงสั่งให้ไปรับเดี่ยวเสียเข้ามา ครนเดี่ยวเสียมาถึงยุบ่า ยุบ่าจึงถามว่า
เราได้ยินข่าวว่าท่านเป็นเกนแก่อยู่ในเมืองฮ้อเอียง จะประสงค์สิ่งใดจึงมาหาเรา เดี่ยวเสีย
จึงตอบว่า เมื่อแรกจะไปอยู่ในฮ้อเอียงเห็นเจ้าเมืองหันให้ยอมไป พอเสร็จการเมืองท่าเอียง
จะไปเมืองไปตีร 256 ขาพเจ้ากลากลับมาอยู่เมืองหัน ครนฮ้อเอียงกลบมรดกเมืองท่าเอียงได้

ให้มาเชิญหลายครั้งข้าพเจ้าไม่รักทำราชการ แต่เกรงใจจึงไปเยี่ยมเยือนแล้วลากลับมาเมือง
 พอได้ยินคำคนเสรรเสริญว่าท่านแม่ตาแก้วราษฎรดีกว่าหกหัวเมือง ข้าพเจ้ามาครั้งนออุปมาตุจ
 กนอันเค็นเฝ้าแขกเมื่อยามรอราน ตัวเกลือกด้วยเดาธรมความอยากเภาเบบเกาสัง มาถึงท่าน
 ตั้งพบบ่อแลสระได้กินอาบชำระตัวให้สดใสรูบยาไต้ฟงมีความยินดีนัก เชิญเที่ยวเหลียง
 ใหญ่แห่งสูงแล้วจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นท่านมสคบายอุยเตกซึ่งจะขอตาม ด้วยหกหัวเมืองทุกหัวหน
 กำเรบถือตัวดังเบบเภาวกไม่รักจนาย

ฝ่ายฮ่นเอ็งกับผอป่าอ่อง กักการจระบพุงกัเบบศึกใหญ่ ท่านเห็นผู้ใหญ่จะ
 แพ้แลชนะ ใครจะตั้งตัวบำรุงแผ่นดินได้ เคยวเหลียงจึงว่า ไช้ผอป่าอ่องกับฮ่นเอ็งสอง
 เมืองนกรมบุญญธิการ แทนนไปฮ่นเอ็งจะมีชัยชนะ ด้วยชนะเมือฮ่นเอ็งจะเกศน
 มารดาผนว่าเทพยดาซึ่งกรลงมาสวงาส ฮ่นเอ็งเบบบุตรเทพยดาคณจึงนบถอว่าคงแกว
 หาคามีได้ แล้วไต้ซาเสนเบบแม่ทัพยกมาตีเมืองสามจีนเอ็งแลเมืองหนเอ็งได้ไต้ง่าย คุจ
 พลิกมือหงายให้คว่า ไต้เซกแทนตั้งหาสบหมันเสน จึงเหเบบุญญธิการพระเจ้าฮ่นเอ็งคว
 จะปราบเสียนศัตรุในแผ่นดินบำรุงราษฎรเบบเสขไต้ อนงเมือซาพเจ้าเอ็งเมืองหนคทวไต้
 ท้องฟ้า เห็นดาวฮ่นเอ็งผองใสบริสุทรมรคมีดังหาอย่าง ดาวบริวารกัหมลอม พอแจ่ง
 วาฮ่นเอ็งไต้เมืองหลวง ข้าพเจ้าอูกสงเห็นทางลงหมพเสน ไปหาฮ่นเอ็ง เห็นครวอง
 บรรณาการเจ้าเมืองเจ้เจ้าเมืองเหลียงสองเมืองใหญ่หน้อยลงไปฮ่นเอ็งเบบราชาขอบชดคตมา
 เจ้าเมืองเจ้เจ้าเมืองเหลียงสองเมืองนกรมสคบายอุยเตกอยู่ ถ้าไม่วาฮ่นเอ็งมีบุญมากกว่าผอ
 ป่าอ่อง เมืองใหญ่น้อยทไต้จะชวนกันไปฮ่นเอ็งแล้ว ฮ่นเอ็งป่าอ่องถึงจะมีกำลังแล
 ผมื่อ แม้นออกช้อความชั่วปรากฏทั้งแผ่นดิน ฮ่นเอ็งจึงหนีไป ทแก่ลวาทหารกมความ
 แค้น ฮ่นหัวเมืองซึ่งเอาใจออกหากไปอยู่ทวมฮ่นเอ็งนเห็น กักการกนบทหารพร้อมใจจะยก
 มาตีผอป่าอ่อง

งูบ้ำไต้แจ่งจึงว่า ถ้าจริงเหมือนท่านพูดกับเราจะไต้ฟงบุญพระเจ้าฮ่นเอ็ง
 แต่ยังมีผู้จะนำไปจึงเข้าอยู่ ถ้าท่านแม่ตาแก้วพาคนเสนทงของเราไปเฝ้าพระเจ้าฮ่นเอ็ง
 ว่าแต่พวกยกไต้เรมาคกริเสรรส่งให้เที่ยวเหลียงเบบเกานบ เคยวเหลียงจึงรบสุรามากแล้ว
 ทานนกรมสคบายอุยเตกจากลวจะเบบเภาบาย ถ้าไม่มีแขกพาจะนำไปไต้ งูบ้ำจึงว่า

เราพูดกับท่านเองโดยสุจริตมิได้คิดล่อลวงท่าน กิวชกได้แจ้งว่า ซึ่งเดี๋ยวหลังจะชวน
ท่านไปหาชนอ่อง ณ เมืองท่าเอียง แม่น้ำป้ออ่องรู้จะยกทัพใหญ่มาใครจะอาสาออกสู้
ผ้อป้ออ่องได้

เดี๋ยวหลังได้ฟังกิวชกว่าคงนงแห้วระด้วยเสียงอันแดง กิวชกจึงถามเดี๋ยว
หลังว่า ท่านหัวเราะด้วยเหตุอันใด เดี่ยวหลังจึงว่า ซึ่งเราหัวเราะท่านด้วยไม่เห็นเกร
ภายหน้ากลับทักทานแทนผู้มีสติปัญญาความลึกซึ้งอีกเล่า ประการหนึ่งเจียงท่ากระทำศึก
กับผ้อป้ออ่องถึงสามปี ต่อเจียงท่าเขาด้วยผ้อป้ออ่องจึงได้เมืองท่าเอียง แล้วเจียงท่าได้เป็น
ยงอ่องครองเมืองชยิว ฮันเสินเบนแม่ทัพมาทำศึกคิดถึงบุญพระเจ้าช่นอ่อง ทิวช่นสน
กิดลาคิดทศนาเวลาเดี๋ยวก็มีชัยแก่เจียงท่า ๆ ต่อหนีไปอยู่เมืองทิวหลิมจนเชือกคอตาย
ซึ่งท่านไม่เกรงพระเจ้าช่นอ่องนั้นผิด ไม่พิเคราะห์ถึงลักษณะเป็นมังกรประจำกาย แล้ว
ได้ฆ่าผู้ใหญ่ ณ เขามังตงเป็นปฐม ราษฎรสรรเสริญว่าบารมีจะสืบเชื้อพระวงศ์ไปถึงร้อย
ชั่วกษัตริย์ ท่านว่าทงนเหมือนไม่มีสติปัญญาที่จะหาความชอบใส่ตัว เราจึงออกข่มไม่ได้
กิวชกจึงว่า พระเจ้าผ้อป้ออ่องคนกลัวทงแผ่นดิน เมืองโคประมาทผ้อป้ออ่องเหมือนแห่ง
ช่นอ่องบ้างหรือ เดี่ยวหลังจึงว่า ผ้อป้ออ่องมีทมิ้วยราชสมบัติ กำจัดขยหินแลเชื้อ
พระวงศ์ซึ่งหาความผิดมิได้ แต่คนจะร้องให้รักก็ให้มาเสียแทบครึ่งเมือง ครนเคืองพระเจ้า
งเต็กแดงทหารไปทำอันตรายจนสนพระชนม์ หัวเมืองทงปวงจึงโกรธ บัดนี้ผ้อป้ออ่อง
จะยกไปตีเมืองเจ้เมืองหลังยง ถึงเมืองท่าเก็บเมืองลกเอียงก็มีโทษ ใต้ชาวว่าจะแต่งกอง
ทัพมาตีด้วย ถ้าผู้ใดทูลหมิ่นพระเจ้าช่นอ่องว่าช่วยไม่ได้ นานไปพระเจ้าช่นอ่องจะยกมา
เห็นจะเป็นศึกกระหนาบ งยุมาจึงว่าแกกิวชกซึ่งเดี๋ยวหลังบอกเหตุทงนี้เพราะมีเมตตา
จำจะเอาพระเจ้าช่นอ่องเป็นที่พึ่งคุ้มครองไว้ คิดจะให้ท่านกับเดี่ยวหลังคุมเครื่องบรรณา
การไปถวายพระเจ้าช่นอ่อง แม่น้ำป้ออ่องจะยกมาเราจะรักษามองไว้คอยท่าทัพพระเจ้า
ช่นอ่องมาช่วย ถ้าผ้อป้ออ่องแตกไปจะตามตีให้ถึงเมืองแพเสีย งยุบ้างจึงส่งให้แต่งหนังสือ
กับเครื่องบรรณาการส่งให้กิวชกไปกับเดี่ยวหลัง ๆ ก็กลางยุบ่าหากิวชกออกจากเมืองเป้ง
เอียงไปตั้งเมืองท่าเอียง เดี่ยวหลังก็พากิวชกเข้าไปเฝ้าถวายหนังสือกับเครื่องบรรณา
การ พระเจ้าช่นอ่องรับหนังสือมาอ่านได้ความว่า ข้าพเจ้านงยุบ่าเป็นโง่งมอ่องขอคำนับ

ไต้เอ๋งอันเป็นเจ้าเมืองหวงเอียง ด้วยข้าพเจ้าไต้ยีนคำโบราณพูดมาว่า แม่น้ำอันน้อยย่อมไหลลงสู่มหาสมุทรลึกห้วงใหญ่ สัตว์ซึ่งมีปากต้องอาศัยดินไม่อันมีคุณ แลไต้เอ๋งมีพระทัยโอบอ้อมอารีตั้งแผ่นดิน ตั้งตนเหมือนใหญ่เป็นทออาศัยแห่งฝูงสัตว์ เจียงท่าดีอที่สุมีมานะไม่อันน้อยก็ตั้งคมกระบะของตัวตาย หัวเมืองทั้งปวงรื้อนาพระทัยจึงมาอ่อนน้อมขอชนเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเห็นเหมือนนกอยู่ในกรงขัง ก็คิดจะแหกกรงออกไปพบต้นไม้ใหญ่ จึงให้กิวชกถือหนังสือแลเครื่องบรรณาการมาถวาย หมายถึงจะแก้เมืองชนให้ใช้ในการสงคราม พระเจ้าอันเอ๋งแจ้งในหนังสืออยู่แล้วจึงปราศรัยกิวชกว่า เมืองท่านเป็นต้นทางหว่างศึก ถึงฉื่อป้าเอ๋งจะยกมาประการใด เราไม่ให้เสียแก่ชาวเมืองฉื่อ ทรวิสแลแล้วจึงส่งไต้เอ๋งมาเลี้ยงกิวชก ๆ ไต้เอ๋งรับสั่งมีใจยินดี ก็กำนัลลาออกมากินไต้เอ๋งสุราเป็นทศารายู พระเจ้าอันเอ๋งส่งให้จกสิ่งของอันมีราคา กับแต่งหนังสือไปให้ยุยบ่าฉบับหนึ่งส่งให้กิวชก ๆ ก็กำนัลลาพระเจ้าอันเอ๋งกลับไปเมืองเป่เองเอียง ครั้นถึงจึงเข้าไปแจ้งความแล้วส่งหนังสือกับสิ่งของทั้งปวงให้ยุยบ่า ๆ รับหนังสือมาอ่าน ได้ความว่า มีรับสั่งพระเจ้าอันเอ๋งมาถึงไซ่งุยเอ๋ง ด้วยเค็มเรากแจ้งว่าหาเป็นเชอวงศจิวบกงซึ่งเป็นเอียงอันเอ๋ง บั๊กเอ๋จะช่วยกำจัดฉื่อป้าเอ๋งซึ่งเป็นเสียนศัตรูในแผ่นดินก็ขอบใจยิ่งนัก ควรที่จะเป็นเอียงเอ๋งครองเมืองใหญ่สืบวงศ์บุเรงราชภูรสืบไป ยุยบ่าครั้นแจ้งในหนังสือพระเจ้าอันเอ๋งประสานเมืองชนกำนัล แล้วให้เจ้าทงเก้งนารับสั่งของแลรักษาหนังสือไว้

ฝ่ายเตี้ยวเหลียงเมื่อกิวชกไปแล้ว จึงทูลพระเจ้าอันเอ๋งว่า เจ้าเมืองลกเอียงยังไม่มค้ำแบไต้เอ๋ง ข้าพเจ้าจะต้องไปพูดจาวักกล่าว ถ้ามีย่อมจะต้องทำอุบาย ขอนายทหารห้วนโก้ยกับกวนหยิน ไปด้วยจะได้ช่วยคิดราชการ

ฝ่ายพระเจ้าอันเอ๋งจึงตรัสว่า ซึ่งท่านจะเอาทหารไปก็ตามแต่เข้าใจของท่านเตี้ยวเหลียงจึงออกมาพูดจาเป็นความลับกับห้วนโก้ยให้คอยเป็นโจรสกักทาง กวนหยินนั้นให้ชุมนุมทัพไว้คอยเจ้าเมือง ห้วนโก้ยกับกวนหยินจัดทหาร ได้กองทัพสามพันรีบยกไปทางเมืองลกเอียง เตี้ยวเหลียงจึงเข้าไปเฝ้ากำนัลพระเจ้าอันเอ๋งแล้วรับไปทางเมืองลกเอียงได้สองวัน

ฝ่ายฮันเสินจึงคิดว่าเตียวเหลียงไปครองนรพลกนอย ชางเอียงก็มีสติปัญญาเฉลียว
กกล้าแข็ง เล็กแกไปช้านานแล้วซึ่งจะว่าชานเกลยกกลมเห็นจะไม่ฟังยังจะกลัวฉื่อป้าอ๋อง
อยู่ พิเคราะห์เหตุเห็นจะช้อเกลกฉวเตียวเหลียงจะเสียที จำจะจัดกองทัพไปป้องกัน จึงส่ง
ศกับกับจิ๋วพุนให้คุมทหารห้าพันยกตามไป ณ เมืองลกเอียง

ฝ่ายเตียวเหลียงไปถึงเมืองลกเอียง จึงบอกนายประตู่ที่เราช้อเตียวเหลียงจะ
มาค้ำกับชางเอียงเจ้าเมือง

ฝ่ายนายประตู่เข้าไปถึงเห็นชางเอียงนั่งอยู่กับเล็กแก จึงแจ้งความว่า เตียว
เหลียงจะเข้ามาหาท่าน

ฝ่ายชางเอียงจึงปรึกษาเล็กแก้วว่า เตียวเหลียงมาหาเราครั้งนี้เห็นจะมีความรัก
สงเป็นเมตตา เล็กแกจึงว่า พระเจ้าฮันเอ็งเห็นข้าพเจ้ามาอยู่ช่า จึงใช้เตียวเหลียงมาเห็น
ว่าจะเกลยกกลมท่าน แม้นจะยอมเขาคอยพระเจ้าฮันเอ็งจึงฟังคำเตียวเหลียงว่ากล่าว ท่าน
ยังกลัวฉื่อป้าอ๋องอยู่ ต่ที่เตียวเหลียงจะเข้ามาซึ่งพูดความลับ ท่านจึงจับตัวเตียวเหลียง
ส่งไปเมืองแพเสียก็มีความชอบ ด้วยผมแฉงมีใจเจ็บแค้นเตียวเหลียงอยู่ ชางเอียงจึง
ว่า ซึ่งพระเจ้าฉื่อป้าอ๋องชอบเลี้ยงเราเป็นเจ้า จะเป็นบ่าวฮันเอ็งหาควรไม่ เล็กแกจึงว่า
ถ้าท่านจะจับเตียวเหลียงข้าพเจ้าจะหลบเสียก่อน จึงให้หาเตียวเหลียงมาว่าจะพูดด้วยข้อ
ราชการ จึงให้ทหารจับตัวเตียวเหลียงส่งไปถวายพระเจ้าฉื่อป้าอ๋องโดยเร็วอย่าให้ทันทัพ
ฮันเอ็งยกมา เล็กแกช้อนตัว ชางเอียงจัดแจงทหารไว้แล้วจึงส่งให้หาตัวเตียวเหลียง
เข้ามา ทหารค้ำบับคำแล้วออกไปบอกเตียวเหลียงว่า ชางเอียงให้เชิญท่านเข้าไป
เตียวเหลียงได้ฟังนายประตู่ก็รู้ว่าชางเอียงจะไม่ยอมโดยดี จึงให้เราคอยอยู่ช้านานเพ่งให้
ออกมาเห็นจะจับเรา ถึงจะเอาไปส่งฉื่อป้าอ๋องก็ต้องความคิดชางเอียงมา คิดแล้วก็คอยเดิน
เข้ไปเป็นปกติ

ฝ่ายชางเอียงถ่อกระบังอยู่ แลดูเห็นเตียวเหลียงเข้ามาใกล้จึงร้องว่า ฮันเอ็ง
ให้ท่านมาเกลยกกลมเราหรือ พระเจ้าฉื่อป้าอ๋องก็มีหนังสือมาถ้าพบท่านแล้วให้จับส่งไป
จึงสั่งทหารให้จับเตียวเหลียง ทหารชางเอียงก็จับเตียวเหลียงใส่กรงเหล็กขังไว้ เตียวเหลียง
มีไว้ว่ากล่าวประการใดนิ่งงมอยู่ ชางเอียงจึงส่งถวายหมกับทหารร้อยหนึ่งให้คุมตัวเตียว
เหลียงไปส่ง ณ เมืองแพเสีย

ฝ่ายกวยหมี่ก็ค้ำบัลลาออกมาจัททหารได้พร้อมแล้ว ห้ามกรงซึ่งใส่เตี้ยวเหลียง
ขึ้นแถวขึ้นออกจากเมือง เล็กแก๊กเข้าไปว่ากับเซงเอียงว่า ซึ่งกวยหมี่คุมเตี้ยวเหลียงไป
ถวายพระเจ้าฉ้อป้าอ่องนั้น ถัดถึงเมืองแพเสียกวยหมี่จะไม่รู้ความเต็มเพ็ดทูลไม่ได้ ข้าพเจ้า
จะขอไปช่วย ถึงพระเจ้าฉ้อป้าอ่องจะยกไปก็เมืองเจ้เมืองเหลียง ข้าพเจ้ากับพมแจงก็
ชอบกันจะไปหาพุดจายกความชอบท่าน เซงเอียงได้ฟังเห็นชอบด้วยจึงส่งเล็กแก๊กว่า ท่าน
ไปอย่าช้านัก เล็กแก๊กค้ำบัลลาเซงเอียงออกจากเมืองไปตามทาง

ฝ่ายกวยหมี่คุมเอาเตี้ยวเหลียงไปทางหาร้อยเส้น ได้ยินเสียงกลองรบเห็นคน
ขับม้าออกมาจากเนินเขาเข้ามาใกล้

ฝ่ายห้วนโกยจึงร้องว่า จะคุมคนไปเมืองไหนจงหยุดอยู่ กูจะเอามาตีชิงกับ
เงินทองสิ่งของไว้ก่อนจึงจะปล่อยไป กวยหมี่จึงตอบว่า มึงไม่รู้หรือกูชอกกวยหมี่เบนไต
เจียงทหารใหญ่ เซงเอียงให้คุมคนไทยไปถวายพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง ณ เมืองแพเสีย ตัว
ไม่กลัวกำลังแลศมือเซงเอียงหรือ จึงบังอาจมาทางไว้ มึงจงหยุดไปให้พ้นทางจะไป
โดยเร็ว ห้วนโกยจึงร้องว่า มึงชกเซงเอียงว่าฝีมือ กูไม่แพ้ดื่อกับคนเช่นนี้ แต่จะสู้กับ
เด็กน้อยก็ไม่ได้ ห้วนโกยก็ขับมาเข้าไล่ตีที่เอาทวนแทงตีกวยหมี่ตกม้าตาย บรรดา
ทหารกวยหมี่ทั้งเตี้ยวเหลียงไว้ต่างคนก็หนีไปสิ้น ห้วนโกยก็ให้หลายกรงเหล็กเชิญเตี้ยว
เหลียงออกมาพาทหารไว้พวกกวยหมี่ พอพบเล็กแก๊กต่างทางก็จับเล็กแก๊กมัดมือมาส่งให้
เตี้ยวเหลียงที่นั่นไม่ใหญ่

ฝ่ายเตี้ยวเหลียงจึงถามเล็กแก๊กว่า ตัวท่านไปอยู่กับพระเจ้าฉ้อป้าอ่องจน ได้เมือง
หาเอียง ก็ซุบเสียงให้ตัวเป็นขุนนางตามบรรดาศึก กลับไปเข้าถวายฉ้อป้าอ่องคนพาล
กิดการให้เซงเอียงจับเราครั้งนี้ ตัวลมคุณพระเจ้าฉ้อป้าอ่องเสียแล้วหรือประการใด เล็กแก๊ก
จึงว่าท่านก็เป็นชาวเมืองหน้หมี่ก็บุญต่อหน้เอียง ข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองลกเอียงมีกตัญญูต่อ
เซงเอียง เหตุใดท่านว่าข้าพเจ้าเป็นสองใจเล่า พระเจ้าฉ้อป้าอ่องก็พระคุณมาหาสมไม่ เตี้ยว
เหลียงจึงว่าท่านไม่ลมคุณพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง ชอบแต่จะชักชวนเซงเอียงให้สามัคคี เพราะ
ตัวไม่จงรักพระเจ้าฉ้อป้าอ่องเซงเอียงจึงหาเราไต่ถึงเพียงนี้ เล็กแก๊กจึงว่าเมื่อข้าพเจ้าพบกับ

เซงเอียงเป็นความสองข้อ ถ้าเซงเอียงจะเข้าช่วยพระเจ้าฮั่นเองก็ให้เซงถอยกำทวน ถ้าจะรักฉ้อป้าอ่องให้จับท่านไปส่ง ณ เมืองแพเสีย เซงเอียงบอกว่าฉ้อป้าอ่องได้ตั้งเป็นเจ้าเมืองยังคิดถึงคุณอยู่ ไม่รู้ที่จะเข้าช่วยฮั่นเองได้ข้าพเจ้าก็จนใจอยู่ ครั้นจะขี้ตืดแล้วเซงเอียงจะโกรธ เมื่อทำโทษท่านนั้นข้าพเจ้าหารูไมลาไปอยู่บ้าน ห้วนโกยจึงร้องทว่า มึงจะใคร่เอาความชอบ จึงยุยงเซงเอียงให้จับเดี่ยวเหลียงแล้วกลับแก้ว่าไม่รู้ กูจะจับมึงไปถวายพระเจ้าฮั่นเอง ณ เมืองหาเอียง จึงให้ทหารไปมัดเล็กแกไว้

ฝ่ายทหารกวยหมี่ซึ่งแตกหนีเข้าไปเมือง จึงแจ้งความแก่เซงเอียงว่าโจรคุมพวกมาฆ่ากวยหมี่เสีย แล้วจับเล็กแกได้ เดี่ยวเหลียงก็หนีไปพวกข้าพเจ้าตามหากไม่พบตัว เซงเอียงได้ฟังก็โกรธขึ้นมาพาทหารพันหนึ่งไปตามทางไม่พบโจร พอกลางจึงกลับมาเดินทางน้อยเห็นแสงไฟสว่างท่งป่ากร่อม่าอยู่

ฝ่ายห้วนโกยขับม้ามาเอาจวนจะแทงเซงเอียง ๆ ครั้นเห็นตกใจชักม้าหนี

ฝ่ายทหารห้วนโกยเอาเชือกขึงกันทางไว้ เซงเอียงขับม้าไปพานเชือกเข้าล้อมลงทหารทั้งปวงก็เข้าจับเซงเอียงได้มัดพาตัวไปหาเดี่ยวเหลียงในค่าย

ฝ่ายเดี่ยวเหลียงเห็นห้วนโกยมัดเซงเอียงมา ก็ลุกออกไปแก้มัดเซงเอียงเชิญขึ้นนั่งที่เสมอกัน แล้วจึงว่าพระเจ้าฮั่นเองเห็นว่าท่านมีสติปัญญาจึงให้มาหาท่าน จะคิดการกำจัดฉ้อป้าอ่อง ท่านไม่คิดทว่าพระเจ้าฮั่นเองจะครองอาณาเขตได้ โทษท่านผิด แต่คิดถึงความชอบท่านซึ่งให้เล็กแกไปช่วยช่วยราชการจนเสร็จศึก मैंท่านกลับใจสามภักคคือพระเจ้าฮั่นเองก็จะได้ครองเมืองอยู่เหมือนแต่ก่อน ราษฎรก็จะเป็นสุข เซงเอียงจึงตอบว่าท่านเมตตาข้าพเจ้าครั้งนั้นคุณหาที่สุดมิได้ ท่านเห็นประการใดข้าพเจ้าก็จะทำตามท่าน

ฝ่ายกวนหยินเมื่อเซงเอียงออกจากเมืองไปรบโจร เห็นไท่ทักพาทหารเข้าเมือง ไต่ให้ทหารรักษาหน้าทไวเป็นสามารท คนซึ่งอยู่ในเมืองลกเอียงก็แตกต่นร้องฮ้องออกมาว่า เมืองลกเอียงเสียแก่ข้าศึกแล้ว ห้วนโกยจึงบอกเล็กแกว่าซึ่งเสียเมืองนั้นเพราะเดี่ยวเหลียงให้กวนหยินคุมทหารไปคอยเข้าเมือง เล็กแกอยู่ในค่ายจึงออกมาว่าแก่เซงเอียงซึ่งเดี่ยวเหลียงเอ็นทว่ากล่าวทงนหวงจะให้ความชอบไปภายหลัง ทงพระเจ้าฮั่นเอง

ก็มีบุญญาธิการไต่คนมีสติปัญญาไว้ใช้มาก ก็คิดการสิ่งใดก็ได้โดยสะดวก ถ้าท่านอ่อนน้อม
 ต่อพระเจ้าฮั่นฮ่องแล้ว ท่านก็ได้เป็นเจ้าเมืองลกเอียงตั้งเกาบ้านเมืองก็อยู่เย็นเป็นสุข ท่าน
 จึงคิดผ่อนหาความชอบใส่ตัว เเซงเอียงจึงตอบว่า ครั้นชีวิตเราตกอยู่ในเงื้อมมือเตียวเหลียง
 เตียวเหลียงมีใจกรุณา มิได้ฆ่าเสียทั้งนี้ก็เป็นบุญนัก เราจะยอมทำราชการด้วยพระเจ้าฮั่นฮ่อง
 เเซงเอียงพูดกับเล็กแกแล้วจึงว่า แก่เตียวเหลียง ซึ่งทวนไถ่จับได้ตัวข้าพเจ้ามาส่งให้แก่
 ท่านมิได้มีใจพยาบาท ยังนับถ้อยยาเกรงข้าพเจ้าให้สูงกว่าท่าน แล้วมีใจกรุณาจะให้
 ข้าพเจ้าไปอยู่ด้วยพระเจ้าฮั่นฮ่อง ทั้งนขอบคุณท่านหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าขอเอาท่านเป็นเทพ
 ทำราชการด้วยพระเจ้าฮั่นฮ่องสืบไป เชิญท่านเข้าเมืองลกเอียงก่อน ข้าพเจ้ากับเล็กแก
 จะไต่จัดแจงสิ่งของเครื่องบรรณาการให้ท่านพาไปคำนับพระเจ้าฮั่นฮ่อง เตียวเหลียงเห็น
 ชอบด้วย ครั้นเวลารุ่งเช้าก็ยกเข้ามาถึงเชิงกำแพงเมือง

ฝ่ายกวนหยินขึ้นบนเชิงเทินคอยเตียวเหลียงอยู่ พอเห็นเตียวเหลียงยกมาจึงร้อง
 บอกว่า ข้าพเจ้าจัดแจงเมืองลกเอียงสำเร็จแต่เวลาคั้นแล้ว เชิญท่านเข้ามาในเมืองเร่งคิด
 การต่อไป เเซงเอียงเห็นกวนหยินอยู่บนเชิงเทินร้องบอกความดังนั้น ก็รู้ว่าเตียวเหลียงแต่ง
 กองทัพซุ่มไว้ให้วหลังเข้าเมืองได้แล้ว ยังมีใจสะทกสะท้านเกรงจะชมสติปัญญาเตียวเหลียง
 ว่า คิดการกลศึกครั้งหนึ่งความก็พิศพาหาผู้เสมอมิได้ เเซงเอียงก็พาเตียวเหลียง
 เข้าเมืองลกเอียงทางประตูทิศใต้ กวนหยินลงจากเชิงเทินมาค้ำรับเตียวเหลียงแล้วพากัน
 ไปถึงประตูที่อยู่เซงเอียง ๆ จะขอเข้าไป กวนหยินจึงห้ามว่า ซึ่งท่านจะยอมเข้าด้วยพระเจ้า
 ฮั่นฮ่องน่ะ เกรงเกิดออกใจจะไม่เหมือนกับวาจา เราไม่เห็นความจริงจะให้เข้าไปยังมิได้
 เเซงเอียงจึงว่า เราเป็นชาตินักขบถมีสติ คิดท้าวราชการเอาความชอบมิได้ เสรจจากล้นกลออกเป็น
 คำสอง ซึ่งท่านยังรังเกียจสงสัยอยู่ดังนี้เราจะพึงความสัตย์ให้แก่ท่าน เเซงเอียงจึงหยิบ
 เกาทัณฑ์มาหักออกเป็นสองท่อนแล้วสาบานว่า ถ้าข้าพเจ้าไม่ซื่อสัตย์สุจริตจะตัดศีรษะ
 ราชต่อพระเจ้าฮั่นฮ่อง อยู่ไปภายหน้าขอให้อาวุธต้องกายข้าพเจ้าถึงสิ้นชีวิต ซึ่งถูกเกาทัณฑ์
 หักออกเป็นสองท่อนจะคิดเติลคนมิได้แน่ เปรียบดังตัวข้าพเจ้ากับมือป้าฮ่องราชจากกัน
 แล้วนั้นไป ข้าพเจ้าจะตั้งใจทำราชการด้วยพระเจ้าฮั่นฮ่องโดยสุจริต

ฝ่ายกวแหยเินไต้พงเซงเอียงตงความสตัยตงหนกเสนสงสย พอทหารเข้ามาบอก
 เทยวเหลียงว่า กองทัพจิวพุกกับตันบยุยกตามมาตงกายเซงก่าแพงนอกเมืองจะเข้ามาหาท่าน
 เทยวเหลียงครึแจ่งจิงให้ออกไปรับจิวพุกตันบยุเข้ามา แล้วถามว่าท่านยกทัพตามเรามาไย
 เล่า จิวพุกตันบยุจึงบอกว่าเมื่อท่านออกจากเมืองไต้สองวันชั้นลิมเิวใจจิงให้ข้าพเจ้ายก
 ตามมา แล้วให้คนเร้วมาใช้มาสับข่าวอย่นอง ๆ เมื่อข้าพเจ้ายกมาถึงท่านทงกักรู้ข่าวว่า
 ท่านกักรกนหนงกับครึงวันไต้เมืองลกเอียง ข้าพเจวมความย่นดชมสตัยตงญูท่าน แล้ว
 ไต้เตงหนงสอให้ผุ้ที่มาสับกลับไปแจ่งความกับชนเสน

ฝ่ายเซงเอียงจิงให้เตงโตะเลียงชุนนางพรอมกัน แล้วจิงปรึกษากับเล็กแก
 จักแจ่งสงของเครื่องบรรณาการที่คมีราคาสำหรับค่านเบพระเจ้าช่นเอองไวเบเอนมาก ครัน
 รุงเซา เทยวเหลียง กัพาเซงเอียง กับเล็กแก แลทหาร ทงปวงยกทัพ กลับมาถึง เมือง ห่าเอียง
 เทยวเหลียงจิงพาเซงเอียงกับเล็กแกเข้าไปในวัง ให้เ่งอย่นเตชนออกก่อน เทยวเหลียง
 กับนายทหารทงปวงก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าช่นเออง แล้วทูลความตามเร่องที่คคุดบวยไต้เมือง
 ลกเอียงทุกประการ

พระเจ้าช่นเอองมีความย่นดชก จิงสรรเสริญเทยวเหลียงว่าท่านทำการครึงน
 อองอาจไม่เสยตายชีวิต คักเอาการไต้หลายอย่ง อันจะหาผุ้มสตัยตงญูเหมือนตงท่านเยาก
 หนก การชงจจะรักษาแผ่นดินให้เบนสุขจะไต้สำเร็จก็เพราะท่าน ครันแลแล้วสงไหหาเซงเอียง
 กับเล็กแกเข้ามา ๓ ๓ เฝ้า จิงตรสวาชงท่าน ไต้ครองเมืองลกเอียงชอกปราคาฎมาช่านาง อัน
 เมืองท่านเคยชนกับเมืองห่าเอียงมาแต่ก่อน บัดนเราไต้เบนเจ้าเมืองห่าเอียงแล้ว จิงให้
 เทยวเหลียงไปเชิญมาหวังจะปรึกษาช่วยการทำนุบำรุงแผ่นดิน ให้อาณาประชาราษฎร์
 อย่นเบนสุข ท่านกลับจับทิวเทยวเหลียงใส่กรงเหล็กจะส่งไปให้ผุ้คป่าอ่อง ๓ เมืองแพ
 เสยหน หากว่าเทยวเหลียงมสตัยตงญูคักกลบวยเกทิวจิงไต้ท่านกับเล็กแกมาถึงเรา แต่
 ทว่าท่านกลับใจสาบานแล้วเรากจะเชอความสตัยมไคมีใจพยาบาทสับไป เซงเอียงจิงทูลว่า
 พระองค์มญูญูฉิการปักแผ่ไปแก่หัวเมืองทงปวง ๆ ก็เกรงกลัว ทงทหารกมผมอแลความ
 คักมาก ควรที่จะรักษาแผ่นดินให้เบนสุข ข้าพเจากักรกระทำความไหชตเื่องหน โทษ
 ข้าพเจาถึงตาย ชงกรงพระเมตตาทงโทษไว้ครึงพระคุณหากสุคมีไต้ ข้าพเจาจะชบชทำ

ราชการสนองพระเดชพระคุณไปกว่าจะสิ้นชีวิต พระเจ้าฮั่นเองจึงแลดูเล็กแก ๆ หน้าซัด
 สลคลง จึงตรัสเอาใจว่าเราใช้ให้ไปหาเซ่งเอียงเหตุใดจึงไม่กลับมาแจ้งความ จนต้องให้
 เทียวเหลียงไปตามจึงได้ตัวมาทงหนานมีความผิด แต่เราคิดเมตตาท่านอยู่จะยกโทษไว้
 ครึ่งหนึ่ง ท่านอย่าเสียใจเลย เล็กแกได้ฟังดังนั้นก็ยอมมีน้ำใจชยชน จึงทูลว่าซึ่งข้าพเจ้า
 เป็นขุนนางในตำแหน่ง มียศฐาศักดิ์เป็นอันมาก ข้าพเจ้ามีความอกตัญญูคิดเอาใจออกหาก
 ไปอยู่ด้วยเซ่งเอียง ทำราชการในฉ้อป่าอ่องโทษข้าพเจ้าถึงสิ้นชีวิต ซึ่งโปรดทงนพระคุณ
 หาทสุมมิได้ พระเจ้าฮั่นเองจึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเซ่งเอียงเล็กแกแลขุนนางนายทัพนายกอง
 ทงปวงเสร็จแล้ว จึงตรัสสั่งให้เซ่งเอียงเป็นทเจ้าเมืองลกเอียงตั้งเก่า ให้ฮั่นสินเอาตัว
 เล็กแกไว้ใช้

ฝ่ายเซ่งเอียงมีความยินดีนัก ก็คำนับลาพระเจ้าฮั่นอ่องไปครองเมืองลกเอียง
 อยู่วันหนึ่งฮั่นสินเข้าไปเตรียมเผ่า จึงปรึกษาขุนนางทงปวงว่าเมืองเปงเอียงกับเมืองลกเอียง
 กราบคาบเป็นปึกที่อยู่แล้ว พระเจ้าฮั่นอ่องก็คิดการจะยกไปตีเมืองแพเสียกำจัดฉ้อป่าอ่อง
 แล้วตีด้วยไทกั้งซึ่งตกอยู่ในเมืองโวกวัน แคนเมืองแพเสียนั้นผู้ใดจะอาสาไปรับมาได้บ้าง
 อ่องหลินได้ฟังจึงว่าซึ่งพระเจ้าฮั่นอ่องวิตถถึงบ้านนี้ ข้าพเจ้าจะรับอาสาแปลงเป็นพ่อค้า
 ไปรับมาถวาย ครั้นจะมีกองทัพไปเกลือกฉ้อป่าอ่องรัฐจะแต่งทหารมาช่วงซึ่งเกลือกจะเสีย
 การ ซึ่งจะไปครั้นหมายจะไปอาศัยเพื่อนเขาพเจ้าชอจิวทจิวตี มีทหารพวกพ้องหมื่นเศษ
 ตั้งอยู่ ณ บ้านลำเอียงตามทางจะไปเมืองโวกวัน จะชวนจิวทจิวตีไปด้วย แต่เกรงเกลือก
 จะมีกองทัพมาช่วงซึ่ง ขอจึงแต่งทหารไปรับข้าพเจ้ากลางทาง ฮั่นสินเห็นชอบด้วย ครั้น
 พระเจ้าฮั่นอ่องออกขุนนางก็พวกนซัวไปเผ่า จึงทูลความท้ออ่องหลินรับอาสา พระเจ้า
 ฮั่นอ่องมีความยินดีนัก จึงตรัสว่าถ้าท่านไปรับบิดาเราได้เราจึงจะสิ้นความทุกข์ ถึงจะยก
 ไปตีเมืองแพเสียก็จะคิดกระทำไต่โดยสะดวก พระเจ้าฮั่นอ่องจึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งถึง
 ไทกั้ง สั่งให้อ่องหลินฯ รับหนังสือทูลลาออกมาแต่งเสบียงอาหารกับบ่าวห้าคนออกจาก
 เมืองหัวเอียง ไปถึงบ้านลำเอียงเข้าหาจิวทจิวตีปรึกษาพร้อมใจกันแล้ว ก็จัดทหารสามพัน
 ให้ล่วงหน้าไปตั้งกองคอยรับอยู่ที่เปลี่ยวคันทงน้อยจะมาแต่เมืองแพเสีย ส่วนเสตามนาย
 กับลูกหาบห้าคนแต่งทงหนานเป็นพ่อค้าไป

ขณะนั้นพระเจ้ามอปาอ่อง ให้จัตเจงกองทัพจะยกไปตีเมืองเจ้เมืองเหลียง พอทหารชาวค่านเข้ามาทูลว่าเมืองเป่งเอียงกับเมืองลกเอียงไปเข้าด้วยชนอ่องสิ้นแล้ว บัตนจัตเจงค่านทางม่นเคงนิก พระเจ้ามอปาอ่องแจ้งความต่งนเน จึงปรึกษาพมแจงว่าชนอ่องไคยสิ้นเป็นแม่ทัพยกออกจากเมืองไปต่ง เทียวตีเมืองใหญ่น้อยบุกกรุกเตนเราเข้ามาได้ ถึงเจตหมนเสนเคษ เห็นชนสิ้นจะมีใจกำเริบนิก เรากิกว่าจะยกไปจับชนสิ้นแลงยุบป้าเซงเอียงฆ่าเสีย ท่านจะเห็นประการไค พมแจงจึงทูลว่าซึ่งพระองค์ยังมีไคปราบเมืองเจ้เมืองเหลียงให้ราบคาบก่อน แต่จะยกไปจับชนสิ้นนเนเห็นว่าเมืองแพเสียไม่มีผู้ไคจะรักษา ข่าศึกยกมาจะเสียที บัตนโทก่งบิตาชนอ่องยังตคอยู่ ณ เมืองโภกวัน แม่เตงทหารไปจับบิตาแลครอบครัวชนอ่องมาไว้ ชนอ่องรักจะเสียใจตอยกำลังศึกตง แล้วจึงค้อยยกไปตีเมืองเจ้เมืองเหลียง แล้วจึงไปจับชนสิ้นคตอภายหลัง พระเจ้ามอปาอ่องเห็นชอบค้วย จึงให้เตงหน่งสือให้เล่าสินคุมทหารพันหนึ่งไป ณ เมืองโภกวัน ให้จับเอาตัวโทก่งกับครอบครัวชนอ่องเตนตามทางนอยห้องเตกมา ณ เมืองแพเสียเป็นเคารเร็ว เล่าสินกริบเอาหนังสือค่านับลาออกมาคุมทหารพันหนึ่งยกไปเมืองโภกวัน จึงเอาหนังสือรบส่งสงให้เจ้าเมืองบอกความแจงแล้ว ก็ไปจับโทก่งกับครอบครัวชนอ่องตงชายหญิงเป็นรอยยสคนแจมนเคงทรรพยสงของแลบ้านเรือนโทก่งกมอบให้กรมการรักษาวัว

ฝ่ายอองหลินจิวกิตจิวสิพากันออกจากบ้านลำเอียง เตนเลตลตคเข้ามาถึงเมืองโภกวัน ได้ยินชาวเมืองพูดกันว่าพระเจ้ามอปาอ่องให้เล่าสินลงมาจับโทก่งบิตาชนอ่องกับครอบครัวจำใส่เกวียนจะเอาไป ณ เมืองแพเสีย อองหลินจิวกิตจิวสิได้ฟังจึงปรึกษากันว่าเล่าสินจับโทก่งกับครอบครัวไปเสร็จแล้ว ถ้าเราจะเข้าชิงเอาโทก่งในเมืองเห็นจะไม่ได้โดยนอยตัว จำจะออกไปหากองทัพซึ่งให้ตงสกัดไว้ เมื่อยเล่าสินคุมโทก่งกับครอบครัวไปถึงแล้วเราจึงจะยกออกชิงเอาให้จงได้ สามนายปรึกษากันแล้วก็กลับออกมาจัดทหารชุ่มอยู่ในป้า

ฝ่ายเล่าสินครั้นเวลารุ่งเช้า จึงคุมโทก่งกับครอบครัวออกจากเมืองโภกวัน เตนตามทางนอยไกลเมืองทางประมาณสามร้อยเสนถึงช่องแคบ อองหลินจิวกิตจิวสิขับม้าออกยืนสกัดทางไว้ แล้วร้องว่าใครคุมโทก่งจงปล่อยเสีย เล่าสินได้ยินต่งนเนเตไปเห็น

ตัวนายสามคนกุมทหารประมาณสามพันจึงตอบว่า มีรับสั่งพระเจ้าฉ้อป้าอ๋องใช้ให้เรามาจับตัวไท่กั๋งไป ทำเนืองสามนายอยู่เมืองไหนจึงองอาจกันทางจะชิงไท่กั๋ง ไม่กลัวอาญาพระเจ้าฉ้อป้าอ๋องหรือ ถ้ามีฟังเราจะฆ่าเสีย อ๋องหลินเจิวก็จิวสีกั๊กไกรรชกั๊กมาเข้ารบด้วยเล่าเสี้ยน ๆ ที่อรบกับสามนายไม่ทันถึงสิบเพลง อ๋องหลินเอาทวนแทงเล่าเสี้ยนตกม้าตาย ทหารเล่าเสี้ยนต่างคนก็พากันหนีเอาชีวิตรอด ทั้งเกวียนแข่งใส่ไท่กั๋งแลครอบครว้เสีย อ๋องหลินกับจิวสีกั๊กเข้าไปถึงเกวียนเก้านับไท่กั๋งแล้วถอกเครื่องจำออกเสีย จึงแจ้งความแก่ไท่กั๋งทุกประการ ไท่กั๋งได้แจ้งดังนั้นแถมความยินดีแก่ อ๋องหลินจิวสีกั๊กก็เชิญไท่กั๋งเดินรีบเร่งไปตามทางเมืองหาเอียง

ฝ่ายทหารเล่าเสี้ยนซึ่งแตกหนีกลับไปเมืองแพเสีย เข้าไปทูลพระเจ้าฉ้อป้าอ๋องว่า มีโจรประมาณสามพันมาตีกัดทาบปลงองค์ฆ่าเล่าเสี้ยนตาย แล้วชิงเอาไท่กั๋งแลครอบครว้ไปได้สิ้น พระเจ้าฉ้อป้าอ๋องได้ฟังก็ไกรรช จึงว่าหนทางไกลกว่ากับแพเสียเนไม่มโจรผู้ร้าย เห็นจะเปนทหารตนเองใช้มาชิงเอาไปเป็นนมนคง จึงลี้มวกับหยินไต้จิงกุมทหารห้าพันรีบเร่งตามไปชิงเอาไท่กั๋งมาให้จงได้ จึงลี้มวกับหยินไต้จิงกับลาพาทหารออกจากเมืองแพเสีย รีบตามไปทั้งกลางคืนกลางวัน

ฝ่ายฮวนสั้งแสร้งอ๋องหลินไปหลายวันแล้ว จึงตั้งให้จิวพนกับทงเจงกุมทหารรีบตามไปคอยรับอ๋องหลิน จิวพนกับบุคั๊กกับลาออกมจกทหวงหวงซันเอช ไปตั้งแค้นเมืองลกเอียง

ฝ่ายอ๋องหลินเจิวสีกั๊กพาไท่กั๋งไปถึงเมืองโห่หลัวตำบลเซ่งเสีย แลไปข้างหลังเพรแสงคิดเป็นความเกรวากองทัพตักตามมร อ๋องหลินจึงว่าแก่จิวสีกั๊กจิวสีกั๊ก เราจะพาไท่กั๋งไปก่อนแทนทงสองจงอยู่ร่งหลังคอยรับกองทัพตักตามมา แล้วอ๋องหลินก็พาไท่กั๋งไป

ฝ่ายจิงลี้มวกับหยินไต้แลทหารรีบมาทวน จึงร้องว่าอ้ายฮวนไต้มึงจงส่งไท่กั๋งมาให้กู ๆ จิงจะไว้ชีวิตมึง จิวสีกั๊กได้ฟังก็ชกั๊กมาเข้าไปแล้วร้องว่า เราได้รับสั่งพระเจ้าฉ้อป้าอ๋องให้มารับไท่กั๋ง มึงว่ากล่าวของอาจอย่าฟังนีกเลยทุกจะส่งไท่กั๋งไป ด้วยกั๊กจิวเอชชิวว่าอ้ายตามมา ถ้ามีฟังฟังคอกมึงจะชากั๊กยง่าวเลนนี้ หยินไต้ได้ฟังก็ไกรรช ถือชวานรับมาเข้ารบกับจิวสีกั๊กจิวสีกั๊กสิบเพลงไม่ พลียงพลาตอกัน

ฝ่ายจงดลิมวยเห็นหยินโป้จะเสียจึงตมมาล่อชเน หยินโป้ ไคยเนเสียงมาลอกชกมา
 ถอยกลับมาถามจงดลิมวยว่า ทำไมทำเนจึงตมาล่อ จงดลิมวยจึงบอกว่ข้าพเจ้าคิกเกรงเกลือก
 ข้าศึกจะซุ่มทัพไว้ ทหารชเน้องสองคนมฝมือเขมแข่งเก ซึ่งท่านจะหักเขาด้วยกำลังเห็น
 จะไม้ได้เกลือกจะเสีย ข้าพเจ้าจึงตมาล่อหวังจะให้ถอยออกมาปรีชากักเกอเน หยินโป้
 จึงว่เราเป็นชาติทหารคิตตามมาท่นข้าศึกได้รบกันเนแล้วยงไม้ท่นแพ้ชเน ถอยออกมา
 ก็เบ้อยสแก่ข้าศึก เราจะเข้าตีชิงเอาไทกองให้จงได้ จงดลิมวยจึงว่ถ้าท่านไม้เกรงฝมือ
 ทหารชเน้องแล้วเรงเข้าตีกระชเนไว้ ข้าพเจ้าจะคุมทหารยกแทรกชเนไปตีตักกลางให้กองทัพ
 ชนออกแตกกระจัดกระจาย ไค้ที่จึงเข้าชิงเอาไทกอง หยินโป้เห็นชอบด้วยกส่งให้ตกลอง
 พาทหารตามรบกระชเนไป จิวคิกจิวลิจงรองว่ม่งหาเกแล้ว แมทัพไล่ตลศรชเนหรือมิง
 กลวจึงกลับคินมาสูกอก หยินโป้ไค้พังกไกรรจึงตอบว่ ครงนกุจะสู้กับมิงให้ไค้สองรอย
 เพลงจึงจะหยุด ว่แล้วถอยทัพมาเขารบกันเนคงคิตลบเป็นหมอก จงดลิมวยจึงพา
 พลแข่งชเนไปตีตักกลาง ทหารจิวคิกจิวลิตแตกกระจัดกระจาย จิวคิกเสียที่หยินโป้กัฟนด้วย
 ชวเนถูกจิวคิกตมมาตาย จิวลิตเห็นแพ้ตายเสียใจชกมาหนี ทหารจงดลิมวยยิงด้วยเกาทัดต
 ถูกหลังจิวลิตตมาลง หยินโป้รีบชเนมาเข้าไปฟันด้วยชวเนถูกจิวลิตตาย พวกทหารได้ฆ่าฟัน
 ทหารจิวคิกจิวลิตตายเป็นอน่มาก พอเวลาเย็นจงดลิมวยให้ตมาล่อหยุดพักทหารแล้วตงกายอยู่
 ริมเขา ส่งให้ตรวจตรารักษาค่ายกำชับกันเนว่าอย่าเห็นแก่หลังบเอเน คราเวลารุ่งเช้าจงดลิมวย
 กับหยินโป้ก็ยกทัพรีบตามไทกองไปจเนเวลาบ่าย

ฝ่ายอ้องหลินหาไทกองไปตงหน้าเขอนหนึ่ง ไม้เห็นเจวกคิกจิวลิตกลับมา คิก
 เกรงข้าศึกจะคิตตาม ส่งให้ทหารท่งบ่วงฉกชกพงคิลชเนเตลบมคคิลม

ฝ่ายจงดลิมวยกับหยินโป้ไล่ไปเห็นเผงคิตลบเป็นหมอก ก็สำคัญว่กองทัพ
 ชเน้องมากอยสค้ทาง คิกเกรงไม้อาจคิตตามจึงหยุดพลอยู่

ฝ่ายคนจิวคิกจิวลิตหนีเรงเส็ดตอกไปท่นอ้องหลินแล้ว จึงแจ้งความจิวคิกจิวลิต
 รบกับหยินโป้ ๆ ฆ่าตายท่งสองคนพ่นอ้อง ทหารไพร่พลท่งบ่วงตายเป็นอน่มาก อ้องหลิน
 ไค้พังกรีบเรงพาไทกองไปท่งกลางวันกลางคืนเขเนแดนเมืองลกเอียง

ฝ่ายจงดิมวยกับหยินโป้เมื่อพักพลอยู่ ให้ทหารไปสอดแนมไม่พบผู้คนแล้ว ก็พาทหารรีบตามมาใกล้จวนจะทันฮ่องหลิน ๗ ก็เร่งพาไท่ก่งไปริมเชิงเขา พอแลเห็นธง กองทัพจิ่วพุนต้นบุญกสวนทางมาคูดอกขรรซึ่งจารึกธงหนักแจ้งว่า ชันสินเต่งกองทัพมาคอย รับฮ่องหลินดีใจนัก จึงสั่งให้ไท่ก่งกับครอบครัวเข้ากองทัพพอหยินโป้ตามมา จิ่วพุน กับต้นบุญเห็นหยินโป้ขับม้าพาทหารเข้ามาชิงเอาไท่ก่ง จิ่วพุนต้นบุญฮ่องหลินก็ขับม้าเข้ารบ ด้วยหยินโป้เป็นสามารภ ทหารจิ่วพุนฆ่าฟันทหารหยินโป้ตาย

ฝ่ายเซ่งเอียงเจ้าเมืองลกเอียงแจ้งความ กึ่งกองทัพมาช่วยจิ่วพุนต้นบุญตี กระทบหลังเข้าไปล้อมหยินโป้ไว้ พอจงดิมวยขับม้ามาถึงเห็นจิ่วพุนต้นบุญล้อมหยินโป้ เข้าไว้หนาแน่นนัก จึงแยกทหารออกเป็นสองกองทัพกระทบหลังเข้าไปหยินโป้ก็ขับม้ารบ

ฝ่ายทหารออกมาได้พบเวลาพลบค่ำลง ทหารทั้งสองฝ่ายกตงกายมั่นคงไว้ จงดิมวยจึงปรึกษาหยินโป้ว่า ทหารฮ้อเอ็งกับทหารเมืองลกเอียงสมทบกันเป็นอันมาก ทหารรบเราน้อยตัวเห็นจะต้านทานมิได้จำจะล่าทัพไป หยินโป้เห็นชอบด้วย ครั้นเวลา ตึกจงดิมวยก็ให้ทำคบเพลิงจุดปักตามรายทาง หวังจะให้กองทัพฮ่องหลินสงสัยว่าเป็น กลอุบาย แล้วแจกไม้ให้คาบปากทุกคนห้ามไม่ให้มีปากเสียง หยินโป้กับจงดิมวยก็ลาทัพ กลับไป ครั้นเวลาเช้าฮ่องหลินรู้ความจริงว่า หยินโป้ทหารมือป้อองเห็นจะสิ้นความคิด แล้วมิได้ต่อสู้ จึงยกหน้เราไปจะเนกรทจะติดตามฆ่าเก็บให้ยับเยิน จิ่วพุนจึงว่าชันสิน ส่งมา ถ้าเข้ศึกไม่ต่อสู้ยกล่าไปแล้วไม่ให้ตาม แลหยินโป้จงดิมวยก็คบเพลิงรายทางนั้น เกลือกว่าเมื่อกศึกจะเสียที ซึ่งท่านพ่พระญาติวงศ์มาได้แก่เป็นความสุขอยู่แล้ว ทุกวันเห็น พระเจ้าฮ้อเอ็งวิตกนัก จำจะจ้กแจงรีบไปเมืองหน้เอียง

ฝ่ายเซ่งเอียง เข้ามาคำหนักไท่ก่งแล้ว จิตมีแฉกเวียนให้ ไปส่งตามสมควร จิ่วพุนฮ่องหลินต้นบุญคำหนักลาเซ่งเอียง เชิญไท่ก่งไปจากเมืองลกเอียงยกมาตามทางใหญ่ วันหนึ่งถึงค้ำก้งก้วน มีทหารพระเจ้าฮ้อเอ็งแลชาวบ้านมากอยอยู่ทุกระยะทางจน ไปใกล้ ถึงค้ำบลิมถ้อ

ฝ่ายทหารพระเจ้าฮ้อเอ็งสืบข่าวกลับเข้าไปทูลพระเจ้าฮ้อเอ็งว่า พระราชบิดา มาจวนจะถึงลิมถ้ออยู่แล้ว พระเจ้าฮ้อเอ็งแจ้งว่าพระราชบิดามีความยินดีนัก จึงสั่ง

ให้จกเครื่องตามกระบวนแห่พาขนนางทั้งปวงออกไปรับตำบลดิมถ่อ พอพระบิดามาถึง
 จึงเข้าไปคำนับ นางหงวนสองเขาก้อมไท่จูผู้บุตรเข้ามาคำนับพระเจ้าฮั่นอ่อง ต่างคนก็
 ร้องไห้แจ้งความทุกข์รอนแค้น ครั้นวายโศกแล้ว พระเจ้าฮั่นอ่องก็เชิญพระบิดาขบวน
 ด้งขบวนเข้าเมืองหาเอียง ชาวเมืองตงเครื่องบูชาทางสองข้างแถวถนนจนถึงที่ออกขุนนาง
 พระเจ้าฮั่นอ่องก็เชิญพระบิดาขึ้นที่ออกว่าราชการ ไท่ก่งจึงว่า ทิ้งอันแสงศกตหนักหา
 สมควรจะนั่งไม่ จึงจัดให้บิดายูทอนอันเงียบสังค พระเจ้าฮั่นอ่องจึงเชิญให้ไปอยู่
 ณตำหนักเหียนเต็กก่ง แล้วก็พานางสองเขาก้อมไท่จูเข้าในวัง พระเจ้าฮั่นอ่องก็สนความ
 วิตกครองเมืองหาเอียงเป็นสุข

ฝ่ายหยินโบ้กับจงลิมวยกลับมาถึงเมืองแพเสีย เข้าไปเฝ้าทูลความพระเจ้า
 ฌ็องป้าอ่องว่า ข้าพเจ้าตามทันไท่ก่งตำบลดิมถ่อเสียได้รบกับจิวกิดจิ่วลี ข้าพเจ้าฆ่าทหาร
 สองนายตาย แต่อ่องหลินแพครอบครัวก็ไป ข้าพเจ้าก็ตามไปได้รบกับเอ็กกับจิวพุนตัน
 บอ้องหลิน เจ้าเมืองลกเอียงก็ยกมาช่วยอ่องหลินตกระหนาบล้อมข้าพเจ้าไว้ จงลิมวยกับ
 ข้าพเจ้าตีฝ่าออกมาได้เหลือกำลังจะต่อสู้จึงลาทัพกลับมา พระเจ้าฌ็องป้าอ่องได้ฟังหยินโบ้
 จงลิมวยทูลดังนั้นก็โกรธ จึงตรัสคาคโทษว่า มึงทั้งสองก็ไว้ใจให้กุมทหารไปตามจับ
 ไท่ก่ง ตามทันแล้วกลัวข้าศึกไม่หึกหาญเข้าจับไท่ก่ง แลให้อ่องหลินพาเข้าหาทัพใหญ่ได้
 แล้วกลับมาพบแก่ท้าวชอบแต่ก็ศรัทธาเสีย แล้วจึงตรัสแก่พมแจ้งว่า อ่องหลินเป็น
 ชาวเมืองไหน พมแจ้งจึงทูลว่า อ่องหลินเป็นชาวเมืองโกกวนเม็กกลางผมอกกล้าแข็ง บัดนี้
 มารดาอ่องหลินกับอ่องเต็กนึ่งชายยังพักอยู่เมืองโกกวน ถ้าให้ไปรับมารดาแลนึ่งชาย
 อ่องหลินมาไว้ อ่องหลินแจ้งความแล้วก็เห็นจะกลับมาเข้าด้วย พระเจ้าฌ็องป้าอ่องก็ให้
 ทหารไปจับมารดากับนึ่งชายอ่องหลิน ณ เมืองโกกวนเม็ก แล้วจึงถามว่า ท้าวทั้นก้อย
 ในเมืองของเรา เหตุใดให้อ่องหลินลูกชายซึ่งมีฝีมือไปเข้ากับเล่าบงนึ่งโทษตัวผิด ท่าน
 จึงมีหนังสือไปให้อ่องหลินกลับมาทำราชการกับเรา ๆ จะชุบเลี้ยงตั้งแต่งให้เป็นขุนนาง
 ผู้ใหญ่ มารดาอ่องหลินได้ฟังดังนั้นก็แค้นใจอยู่ พมแจ้งจึงทูลว่าอย่าเพื่อกำอันตราขายแก่
 มารดาอ่องหลิน ขอให้ท่านทำนุบำรุงไว้ให้เป็นปกติ ถ้าฮั่นอ่องยกทัพมาอ่องหลินมาด้วย
 จึงค่อยคิดการพระเจ้าฌ็องป้าอ่องเห็นชอบด้วยก็ให้มผู้พิทักษ์รักษามารดาอ่องหลินไว้

ฝ่ายหยินโบเมื่อเสียที่อ่องหลินมา พระเจ้าฉื่อปาอ่องคาดโทษมีความน้อยใจ
คิดจะออกจากพระเจ้าฉื่อปาอ่อง หยินโบจึงทำบอกป่วยแล้วก็ลาไปอยู่ ณ เมืองกิวกั้ง

ฝ่ายพระเจ้าฮั่นอ่องเวลาออกขุนนางจึงปรึกษากับฮั่นสินว่า บคนหัวเมืองท่งปวง
ก็มาเข้าช่วยเรา ขุนนางแลทเกล้าทหารก็มากแล้ว เราคิดจะยกกองทัพไปตีเมืองฝ้าย
ตะวันออกกำจัดฉื่อปาอ่องท่านจะเห็นประการใด ฮั่นสินจึงทูลว่าซึ่งจะยกไปตีเมืองฝ้าย
ตะวันออกกำจัดฉื่อปาอ่องนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าฤกษ์บ่งยามบริสุทธไม่ อันหนึ่งสุ่มางัง
ซึ่งเป็นหยินอ่องเจ้าเมืองหัวไหล่นั้น ตั้งกนทางเมืองแพเสียอยู่ ถ้าตีได้เมืองหัวไหลแล้ว
อุปมาเหมือนตัดแขนฉื่อปาอ่องเสียได้ทั้งสองข้าง ขอใ้ต้อ่องหัดปรี้อทเกล้าทหารอยู่ ณ
เมืองก่อน ข้าพเจ้าจะขอยกไปตีเมืองหัวไหลแลจ้กแจงให้ราบคาบ ต่อปีใหม่ฤกษ์บ
บริสุทธแล้ว จึงจะยกทัพใหญ่ไปกำจัดฉื่อปาอ่องเห็นจะเอาชัยชนะได้โดยง่าย พระเจ้า
ฮั่นอ่องได้ฟังจึงตรัสสั่งว่าท่านก็คิดครั้นชอบ ฮั่นสินก็กำแบลาออกมาจ้กแจงกองทัพพร้อม
แล้ว ยกไปใกล้จะถึงเมืองหัวไหลทางประมาณห้าร้อยเส้น ให้ตั้งค่ายมั่นพักพลลงไว้

ฝ่ายชาวค่านรู้ว่าข้าศึกยกมากเข้าไปแจ้งแก่หยินอ่องๆ ครั้นแจ้งว่าฮั่นสินยกทัพ
มาจะตีเมือง จึงปรึกษาได้เจียงสูงหยินฮูเจียงงุฮั่นโตะบันตักว่า ฮั่นสินยกมากครั้งนม
ทเกล้าทหารมากแล้วข้าพญากลศึกถลกซง ท่านทั้งสามจะคิดอ่านสู้รบประการใดจึงจะเอา
ชัยชนะได้ โตะบันตักจึงว่า ซึ่งจะออกต่อสู้กับทัพฮั่นสินเห็นจะเอาชัยชนะมิได้ ข้าพเจ้า
คิดว่าจะมีหนังสือไปขอกองทัพพระเจ้าฉื่อปาอ่องยกมาช่วย ท่านจงจัดแจงรักษาประตูเต
หนาท่เชิงเทียนบ่อกนไว้ให้มั่นคง หยินอ่องก็แต่งหนังสือส่งให้เต็กฮุยไปขอกองทัพเมือง
แพเสีย ได้เจียงสูงหยินจึงว่าซึ่งมีหนังสือไปขอกองทัพมาช่วยนั้นก็ชอบอยู่ แต่ข้าพเจ้า
เห็นว่าทัพฮั่นสินเพิ่งยกมาทเกล้าทหารยังอีกโรยอยู่ ขอท่านจงจัดให้รักษาหนาท่เชิงเทียน
ไว้ ข้าพเจ้าจะออกส่องฝีมือฮั่นสินแม้นเห็นจะเอาชัยชนะมิได้ จึงจะดอขเข้าเมืองคอยท่า
ทัพซึ่งบอกขอไปนั้น หยินอ่องเห็นชอบด้วยก็จัดแจงทหารรักษาหนาท่เชิงเทียนไว้

ฝ่ายสูงหยินงุฮั่นแต่งควาเสไกรระชนมาตีอ้วน พาทหารท่งปวงยกออกไป
ตั้งค่ายอยู่นอกเมือง

ฝ่ายขันสันทักพาทหารยกออกจากค่าย พอปะทะทัพสงุหยินเข้ากลางทาง ขันสิน
 กษบมาฝ่าทหารชนไปร้องว่า พระเจ้าขันน่องผู้มบุญญาธิการปราบหัวเมืองฝ่ายตะวันตก
 รบคาบแล้ว เสด็จมาครองเมืองหลวง หัวเมืองท่งปวงก็ไปอ่อนน้อมยอมเข้าพึ่งบุญญา
 ธิการสิน แต่หยินน่องนายท่านเมได้รู้จักความผดตงแข่งเมืองอยู่ จึงรับส่งให้เรายกทัพ
 มาจับตัวตักศิระหยินน่องไปเมืองหลวง ท่านจงกลับไปบอกหยินน่องให้จัดแจงเครื่อง
 บรรณาการไปถวายพระเจ้าขันน่องเราจึงจะมีได้ทำอันตราย สงุหยินจึงตอบขันสินว่า ซึ่ง
 ขันน่องออกจากเมืองไปตั้งมาได้เมืองห้าเอียงก็เป็นบุญตัวยิ่งนัก แลสมบัติในเมืองห้าเอียง
 ก็พอเลี้ยงชีวิตเป็นสุขอยู่ ยังมีใจโลภใช้ท่านมารบจะชิงเอาสมบัติของนายเร่อีกเล่า เหมือน
 จะเอาเลือดคอมาล้างคมอาวุธทหารชาวเมืองหัวไหลเสียครั้น ห้วนโก้ยได้ฟังสงุหยินว่า
 ดั่งนั้นก็โกรธ จึงขับมารำทวนออกรบกับสงุหยินได้ห้าสิบเพลงมิได้แพ้ชนะแก่กัน

ฝ่ายขุยฮันเห็นคณนักษบมาร่างวเข้าช่วยสงุหยิง สีอากับตบเภายก็ชักเข้ามาเข้า
 รบกับขุยฮันทหารท่งห้ารายต่างคนต่างรบพุ่งกัน

ฝ่ายสุมางยังอยู่บนเชิงเทินเห็นคณน กษบมาถืออาวุธสำหรับมือพาทหารเบ็ด
 ประตุเมืองออกไปช่วยสงุหยินขุยฮันรบ โล่ห้วนโก้ยกับสีอวตั้นเภายถอยหลังลงมา ขันสิน
 กษบมอยู่ท่งจึงให้จิวพุนหนึ่ง ต้นบุหนึ่ง โลกัวนหนึ่ง กินทิบหนึ่งเข้าช่วยรบต้านทานไว้
 แลขันสินกรองประกาศาคาดโทษทหารท่งปวงว่า ให้เร่งหนุนเนื่องกันเข้าไปรบพุ่งให้
 เต็มมือ ถ้าผู้ใดถอยออกมาจะตักศิระเสีย ทหารท่งปวงกลัวอาญาแม่ทัพกัหนุกันเข้า
 ไปเป็นสามารต สุมางยังเห็นจะต้านทานมิได้ก็ชักมาพาทหารกลับเข้าเมือง ปิดประตูให้
 ทหารรักษาไว้เป็นมั่นคง

ฝ่ายขันสันทักพาทหารโล่รบสุมางยังไปจนถึงประตูเมือง พอคาลงจึงให้ตมาล่อ
 เลิกทัพกลับเข้าค่าย จัดแจงเตรียมการจะยกเข้าประชิดเมืองหัวไหล

ฝ่ายเต็กกอยถือหนังสือรีบไปถึงเมืองแพเสีย แจ้งความว่าพระเจ้าม้อปาอ่อง
 ไปตีเมืองเจ็กก็ตามไปจนถึงเมืองเจ้ จึงเข้าไปเฝ้าทูลความท่งปวง แล้วถวายหนังสือแก่
 พระเจ้าม้อปาอ่อง ๗ รับหนังสือมาฉีกผนึกออกอ่านได้ความว่า ข้าพเจ้าสุมางยังซึ่งเป็น
 หยินน่องขอคำนับมาถึงพระเจ้าม้อปาอ่องด้วยขันน่องยกจากเมืองไปตั้งที่ด่านสามจีนเองได้

เมืองท่าเอียง หัวเมืองทงปวงฝ่ายตะวันตกก็ไปชนแกชน้องสนแล้ว บคนให้ชนสนเป็น
แม่ทัพมาตีเมืองหัวไหลซึ่งชาวเจ้ารักษาอยู่เป็นทางร่วมกับเคจเมืองแพเสีย ถ้าเมืองหัวไหล
เสียแกชน้องแล้ว เห็นว่าเมืองแพเสียจะตั้งอยู่ไม่เป็นสุข ขอจงจึกกองทัพเร่งมาช่วยบ้อง
กันโดยเร็ว ถ้าเข้าไปเห็นเมืองหัวไหลจะเสียเป็นมั่นคง

พระเจ้าม้อป้าองค์โตแจ้งความแล้วก็ตกใจ จึงปรึกษาพม้แจ้งว่าเล่าบึงยกมา
ตีเมืองหัวไหล สุมางงบอกหนังสือมาขอกองทัพ ครั้นจะยกไปช่วยสุมางงเล่า การเมือง
เจ้เมืองเหลียงก็ยังไม่สำเร็จ ท่านจะคิดประการใด พม้แจ้งจึงว่าถ้าทัพหลวงจะยกไปช่วย
เมืองหัวไหล เห็นว่าเมืองเจ้เมืองเหลียงจะมีใจกำเริบชน ขอจงให้แตกไปทางจิงคุมทหาร
ยกไปตู่กำลังก่อน แล้วให้มีหนังสือไปบอกหัวเมืองทงปวงให้ไปช่วยระดมกัน เมื่อโตตี
เมืองเจ้เมืองเหลียงได้แล้ว จึงยกทัพหลวงเพิ่มเติมไปที่ภายหลัง พระเจ้าม้อป้าองค์เห็น
ชอบด้วย จึงให้ไปกับทางจิงคุมทหารสามหมื่นยกไปช่วยเมืองหัวไหล

ฝ่ายชนสนแตกต้อมเมืองหัวไหลอยู่หลายวัน ไม่เห็นสุมางงออกมารบ จึง
ปรึกษาขุนนางนายทัพนายกองแลทหารทงปวงว่า สุมางงรักษาเมืองมั่นคงอยู่ ครั้นจะบึง
กำแพงเข้าไปหักเอาโดยเร็วเล่า กำแพงเมืองนั้นก็สูงแน่นหนาอยู่ ทงประตูเมืองนั้นก็
คงนัก ครั้นจะตั้งประชิดอยู่เข้าเห็นกองทัพม้อป้าองค์จะยกมาประทับหลังเป็นศึกกระหนาบ
เราจะแก้ตัวยาก จะเข้าสู้มิได้จำจะคิดกลอุบายล่อยทัพไปตู่ชุมทหารไว้โน้บ่า ถอลวง
สุมางงให้ยกออกจากเมืองให้จงได้ ชนสนจึงส่งเบ้ความลับบอกแก่นายกองทงปวงทุก
ประการ ครั้นเวลาประมาณสามยามเศษชนสนก็ออกจากค่ายไปชุมทหารไว้ แล้วจัด
ทหารเลวก็ลดทัพดูจาให้หาบคอนเต็มยงอาหารค้อยเดินตามไปภายหลังจนเวลารุ่งเช้า

ฝ่ายทหารซึ่งรักษาหน้าท้เชิงเทียน แลไปมิได้เห็นผู้คนในค่ายเรียงบตั้งค้อย จึง
เข้าไปบอกกับสุมางงฯ มาชนเชิงเทียนก็เห็นกองทัพเล็กไปสิ้น จึงปรึกษาโตะบันตัดว่า
ซึ่งชนสนเลิกทัพไปทงนี้ เห็นจะแจ้งความว่ากองทัพพระเจ้าม้อป้าองค์จะยกมา จึงล้าทัพ
ไปเป็นแม่กอง โตะบันก็จึงว่าชนสนมีความคิดชานี้ชานาญในกลศึก ซึ่งชนสนล่อยทัพไป
ครั้งนี้ เกล็ดอกว่าจะถอลวงให้เป็กประตูเมืองออกไปได้ก็ติดตาม ขอท่านจงให้ทหารไปสืบ

ความให้แนก่อน สุมางังเห็นชอบด้วย จึงให้ทหารออกจากเมืองไปเที่ยวสอดแนม ทหาร
 คำนับลามาชั้นมาลวงทางไปไต่รอยเส้น ถึงตำบลแห่งหนึ่งพบทหารฮันสินซึ่งคอยเฝ้า
 ล่าหลังนงกนขาวอยู่สามคนที่ร้านริมทาง ทหารสุมางังจึงถามว่าฮันสินยกมาล้อมเมืองหัว
 ไหล เหตุใดจึงยกกลับไปเสีย ทหารฮันสินจึงบอกว่าคนไปสืบข่าวกลับมาบอกฮันสินว่า
 ฌ้อป้าเองยกทัพไปตั้งโห่บ่จะเข้าเมืองหาเอียง พระเจ้าฮันเองจึงให้คนเร็วมาใช้ มา
 เร่งกองทัพซำกนมาถึงสามครั้งแล้ว ฮันสินเลิกทัพไปแต่เวลากลางคืน เราทั้งปวงเบ้แทน
 บ่วยเจ็บกินข้าวปลาอาหารเสียก่อนจึงจะตามไป ทหารสุมางังได้ความกับคนอยู่ร้านแล้ว
 ก็ขี้มาลวงไปได้ไต่รอยเส้นพบทหารฮันสินล่ายอยู่ เตือนกันให้เดินไปเร็ว ๆ อย่าซำกน
 เร่งไปให้ทันบัญชีตรวจชื่อ ทหารคนหนึ่งจึงว่าฮันสินจะเร่งรีบไปช่วยเมืองหาเอียงที่ไหน
 จะหยุดคอยท่านับตรวจชื่อเล่า เราค่อยเดินไปตามกำลังเถิด ทหารสุมางังได้ฟังดังนั้น ก็
 เทียวไปสืบตามพวกอันเป็นหลายแห่ง ทหารฮันสินก็บอกต้องกำกัน ทหารสุมางังก็กลับ
 ไปแจ้งความแก่สุมางังทุกประการ สุมางังได้ฟังก็มีความยินดี จึงให้ส่งหยินงุฮันคุมทหาร
 คนละหมื่นเป็นทัพหน้า ตัวสุมางังเป็นทัพหลวงคุมทหารหมื่นห้าพันให้โตะบันต้อยรักษา
 เมือง สุมางังเบิกประตูเมืองออกยกตามทัพฮันสินเป็นสามกอง เข้าป่าลวงทางไปไต่รอย
 เส้นพอกลาง จิวพุกเก็บตัญจึงให้จุดประทัดสัญญาณขึ้น แล้วขบมาออกมาเห็นส่งหยิน
 ขี้มาถือทวนอยู่

ฝ่ายส่งหยินเห็นชกมาขบทหารเข้าไปรบกับจิวพุกแต่บ่ไม่ถึงสิบเพลง ส่งหยิน
 สุ่มโคกชกมาหนี จิวพุกแต่บ่ขบทหารไล่ฆ่าฟันทหารส่งหยินเจ็บบ่วยล้มตายเป็นอันมาก
 งุฮันเห็นทัพหน้าเสียแตกถอยมากตกใจชกมาหนี เสียงพลกองทัพซำกนไล่ฆ่าฟันต่งเสียง
 กลั่นในท้องทะเล สุมางังเห็นกองทัพส่งหยินงุฮันเขววนแตกลงมาเสียใจนัก ชกมาหนี
 กลับมาตามทางในเวลากลางคืน

ฝ่ายหวนโก้ยคุมทหารคอยสกัดอยู่ทันทาง ครวเคาเสงให้ทหารชุดคืบเพลิงสว่าง
 ไปทั้งป้า สุมางังมาถึงริมภูเขาแลไปเห็นไฟสว่างทั้งป้า เห็นหวนโก้ยขี่ม้าสกัดทางไว้
 สุมางังชกมาเขวรบกับหวนโก้ย ๆ ก็จับเอาสุมางังได้

ฝ่ายสูงหยินงยุชเห็นทหารชั้นสิ้นล้อมเข้ามา จะตีฝ่าวออกไปก็มิได้ด้วยเป็น
 เวลากลางวัน ทหารทั้งสองฝ่ายสู้รบกัน
 ฝ่ายชั้นสิ้นอยู่บนเนินเขาสั่งให้ทหารร้องไปว่า จงยอมสามัคคีติดต่อเราโดยดีจึง
 จะไว้ชีวิต ถ้ามิยอมจะฆ่าเสีย สูงหยินงยุชได้ฟังก็ทงอาวุธ ลงจากหลังม้าเข้าไปค้ำับ
 ชั้นสิ้น

ฝ่ายคนซึ่งแตกหนีไปถึงเมืองหัวไหล จึงเข้าไปบอกความแก่โตะบันตว่า
 เสียทัพทหารชั้นสิ้นจับกุมไปได้แล้ว โตะบันตได้ฟังก็เสียใจนัก ครั้นจะออกต่อสู้
 รพลกันน้อยจึงเปิดประตูเมืองออกค้ำับเชิญชั้นสิ้น ๆ ก็ยกเข้าเมือง แล้วส่งกำชับทหารไม่
 ให้ข่มเหงย่ำยีชาวเมืองให้ได้รับความเดือดร้อน พอหัวนโกยมตสูมาจึงเข้าไปสั่งให้ชั้นสิ้น ๆ ก็
 ลงมาแก้มตสูมาแล้วว่า เชิญชั้นหนึ่งทสมควรถือ สุมารังจึงว่าข้าพเจ้าเป็นโทษท่านจับได้
 ในกลางศึก ซึ่งท่านเมตตา มิได้ฆ่าข้าพเจ้าเสียหนักชอบคุณหาที่สุดมิได้ จะให้ข้าพเจ้าชน
 หนึ่งทสงนไม่สมควร ชั้นสิ้นจึงว่าพระเจ้าชนองมีพระทัยอารสงมาว่าไม่ให้ฆ่าท่านเสีย
 ด้วยเห็นว่าท่านเป็นผู้ใหญ่ ถ้าท่านอ่อนแอยอมเข้าตัวก็จะตั้งให้เป็นเจ้าเมืองหัวไหล
 กงที่เก่า สุมารังได้ฟังมีความยินดีนัก ยอมเข้าช่วยพระเจ้าชนอง แล้วบอกหนังสือไปถึง
 หัวเมืองชนทงปวงให้มาเข้าช่วยพระเจ้าชนองสน ชั้นสิ้นจึงแต่งหนังสือให้ไปทูลพระเจ้า
 ชนองตามเรื่องราวซึ่งตีเมืองหัวไหลได้ มาใช้ค้ำับรับหนังสือแล้วลาชั้นสิ้นออกจากเมือง
 หัวไหลไปตั้งเมืองหาเอียง

ฝ่ายพระเจ้าฉือปาย่อง ครั้นแต่งให้หังจิงกับกบไปคุมทหารสามหมื่นยกมาแล้ว
 อยู่ภายหลังมีผู้มาบอกว่าชั้นสิ้นตีเมืองหัวไหลได้ จึงคิดว่าอันชั้นสิ้นผู้เมตตกับบุญกุศลที่แท้
 นึก เห็นจะกำเรียบใจยกมากระทำแก่เมืองเราเป็นมั่นคง ทหารซึ่งอยู่รักษาเมืองจะค้ำับทาน
 กำลังมิได้ เห็นจะเสียที จำจะยกไปรักษาเมืองไว้ จึงสั่งให้ถอยทัพกลับคืนมาเมืองแพเสีย

ฝ่ายกบไปกับหังจิง ซึ่งพระเจ้าฉือปาย่องให้ยกมาช่วยเมืองหัวไหลนั้น ครั้นมาถึง
 ปลายแดนแจ้งความว่า เมืองหัวไหลเสียแก่ชั้นสิ้นแล้ว หังจิงจึงปรึกษากบไปว่าซึ่งเรา
 ทั้งสองยกกองทัพรบมาหวังจะช่วยบองกนกองทัพนชั้นสิ้น บัดนี้เมืองหัวไหลเสียแก่ชั้นสิ้น
 แล้ว ครั้นเราจะยกเข้าล้อมรบกับชั้นสิ้นแล้วรพลกันน้อย เราจำจะกลับเข้าไปทูลพระเจ้าฉือปาย
 อ่องให้ยกกองทัพมาจึงจะค้ำับเอาเมืองได้ ก็ไปเห็นชอบ ครั้นปรึกษาพร้อมกันแล้วถอยทัพ

กลับมา ถึงเมืองแพะเสีย เข้าไปเฝ้าทูลพระเจ้าน้องยาอ่องว่า ข้าพเจ้ายกทัพไปไกลจะถึงเมือง
 หัวไหล แจ้งว่าสมอ้างเจ้าเมืองหัวไหลนบนสนกจับเอาตัวได้ แต่กำลังข้าพเจ้าเห็นจะเสียที่
 แก่สนสิน ข้าพเจ้าจึงถอยทัพยกกลับมา พระเจ้าน้องยาอ่องได้ฟังก็โกรธ จึงตรัสว่าตัวเป็น
 ทหารเราจักให้ยกกองทัพไปช่วยเมืองหัวไหลให้ทันที ตัวกลัวข้าศึกแกล้งทำขำ มิได้ยกกอง
 ทัพไปให้ทันจนเสียเมืองแล้ว กลับยกหนีข้าศึกมาทางนี้โทษตัวจะเป็นประการใด ห้างจึง
 ก้มก้มไปเห็นพระเจ้าน้องยาอ่องโกรธก็ตกใจจึงคุกเข่าลงคำนับนงอยู่ ต้นแฉงจึงทูลว่าอันเมือง
 หัวไหลนั้นควรที่จะเสียอยู่แล้ว ถึงมาตราว่าห้างจึงก็ไป ไปทันทีเห็นเหลือกำลังที่จะรบเอา
 เมืองไว้ได้ ด้วยศึกสนสินครั้งหนึ่งเพลิงอันใหม่ป่าใหญ่ เปรียบดังหนึ่งซุนบัจเป็นทีปรึกษา
 พระเจ้าหงอฮ่องครองแผ่นดินเสียก็กักเป็นแม่ทัพมีสติปัญญามาก เทียวตีเมืองใหญ่น้อยได้
 โดยเร็ว แลซงสนสินตีเมืองหัวไหลได้นั้นข้าพเจ้าจะขออาสายกไปตีคืนให้จงได้ แต่จะขอพิมพ์
 แจงกับห้างจึงก็ไป ไปทำราชการแก้ตัวช่วย ถ้าได้เมืองหัวไหลแล้วจะได้รักษาค่านแดนเมือง
 ไว้ไม่ให้สนสินกลับมาแย่ง ซึ่งให้อ่องจะยกไปตีเมืองเจ้เน่เร่งคำริเอาชัยชนะแก่เจ้อองเกิด
 อยาเป็นแก่งวลถึงข้าพเจ้าเลย ถ้าสำเร็จราชการแล้วจะได้ประชุมทัพยกไปแก้แค้นสนอ่อง
 พระเจ้าน้องยาอ่องได้ฟังต้นแฉงสรรเสริญสนสินถึงหนักโกรธ จึงตรัสว่าขณะเมื่อเจ้าเมือง
 หัวไหลมีหนังสือมาขอกองทัพนั้น ตัวไปอยู่ไหนจึงไม่ไปช่วยเมืองหัวไหลเล่า ครั้นเสียแก่
 สนสินแล้วตัวจึงมาว่าคงแกล้งให้ทหารเราลำบากเป็นสองครั้งหรือ พระเจ้าน้องยาอ่อง
 คริสแล้วเสด็จเสด็จข้างใน กราฟงเห็นแววกำลังศึกครั้งนเข้มแข็งเหมือนคำก็ไปบอก ผมอ
 ต้นแฉงจะรบกับสนสินนั้นเห็นสนสินไม่ได้ ครั้นเวลาเช้าพระเจ้าน้องยาอ่องก็ส่งให้ถอด
 ต้นแฉงออกเสียจากที่ขุนนาง

ฝ่ายต้นแฉงกลับมาอยู่บ้านนานชา มีความน้อยใจนักคิดจะไปทำราชการช่วย
 พระเจ้าน้อง จึงลอบผ่อนทรัพย์สิ่งของแลบุตรภรรยาบ่าวไพร่ทั้งปวงไปไว้ ณ เมือง
 เองบู้ อยู่วันหนึ่งเวลาเช้าต้นแฉงก็ออกจากเมืองแพะเสียรีบไปตามทางเมืองลกเอียง พอ
 เวลาจวนคากถึงแม่น้ำฮุยโท ต้นแฉงจึงเดินลงไปริมน้ำเลียบดูจะหาเรือข้ามไปปากข้างโน้น
 พบเรือน้อยลำหนึ่งจอดอยู่ริมฝั่ง จึงเดินลงไปใกล้เห็นคนนั่งอยู่ในประทุนสองคน ต้นแฉง
 ร้องเรียกไปว่า ท่านทั้งสองในเรือน เรามาแต่ทางไกลจะขอจ้างท่านให้ข้ามส่งปากข้าง

โน้น โจรทั้งสองได้ฟังดังนั้นก็ลุกออกจากประตู เห็นต้นแฉ่งรูปร่างสะอาดก็คิดว่า เป็น
 พ่อค้าใหญ่ดีใจนัก จึงร้องเรียกว่า ท่านจงลงมาในเรือเราจะข้ามส่งท่าน ต้นแฉ่งพิศเพราะ
 คนทั้งสองมีอายุประมาณเยี่สิบสี่ห้าปี ลักษณะรูปร่างร้ายกาจก็เข้าใจว่าเป็นโจรเที่ยว
 ทำร้ายคนอยู่ในแม่น้ำอันนี้ ครั้นจะหนีไปที่อื่นก็ไม่มีเรือจะข้าม จำจะลงไปเรือให้โจรข้าม
 ส่ง เมื่อนั้นคิดร้ายประการใดจึงจะค่อยแก้ตัวต่อภายหลัง ต้นแฉ่งก็ลงไปเรือเอาเงินค่าจ้าง
 ส่งให้ โจรก็รีบถอยเรือออกไปถึงกลางน้ำ วางแจวเสียเข้าไปหยิบเอาอาวุธสำหรับมือใน
 ประตู ต้นแฉ่งเห็นดังนั้นจึงคิดว่าโจรทั้งสองจะทำร้ายก็เพราะเห็นแก่ทรัพย์ มันจะสงสัยว่า
 เรามีทรัพย์ซ่อนมาเป็นมันคง จำจะทำให้โจรหายสงสัยก่อน คิดแล้วจึงว่าเราก็เคยเดินเรืออยู่
 จะช่วยท่านแจวเรือไปให้ถึงฝั่ง ต้นแฉ่งก็ถอยเสือกางเกงออกเสียนแจวเรือมาแต่ตัวเปล่า
 โจรทั้งสองเห็นดังนั้นก็สงสัยว่ามีทรัพย์ติดตัวมา โจรก็ไม่ทำอันตรายแก่ต้นแฉ่ง
 คิดกลัวโจรมิได้หยิบเอาเสือกางเกงของตัว โดกขุ่นจากเรือก็รีบไปในกลางคืน ครั้นถึง
 แคะเตียมซึ่งเป็นทะเลสาบอันแสนสบายอาหารสุกแก่คนเดินทาง ต้นแฉ่งจึงเข้าไปเคาะประตู
 ร้องเรียกเจ้าของร้านให้เปิดประตูรับ เจ้าของร้านได้ยินจึงออกมาเปิดประตูเห็นต้นแฉ่งยืน
 เปลือยอยู่ จึงเรียกให้เข้าไปในร้านแล้วถามว่า ท่านมีอะไรที่แมน่าชื้อไหมแล้วหรือ
 ต้นแฉ่งจึงบอกว่า ข้าพเจ้าอยู่เมืองหัวหน้ มาเที่ยวค้าขาย ณ เมืองฉกกับบ่าวสองคน
 บัดนี้จะกลับไปบ้าน ครั้นมาถึงแม่น้ำชื้อไหพบพวกโจรก็รีบเอาทรัพย์ส่งของแล้วมาบ่าว
 ข้าพเจ้าเสียทั้งสองคน คว้าพเจ้าโจรจะฆ่าเสียด้วยข้าพเจ้าอ่อนวอนขอชีวิต ถอดเสือก
 กางเกงให้แก่โจรสองจึงได้รอดชีวิตมาถึงท่าน จึงกรุณาให้ข้าพเจ้าอาศัยนอนในร้านสักคืน
 หนึ่ง กับจะขอเสือกางเกงที่เก่าๆ หนึ่งห่มพอไปถึงบ้าน ถ้าข้าพเจ้ารอดชีวิตไปถึงบ้านแล้ว
 จะกลับมาสนองคุณท่านให้จงได้ เจ้าของร้านได้ยินต้นแฉ่งว่ากล่าวอ่อนวอนดังนั้น
 ความกรุณานัก พิศุติลักษณะรูปร่างต้นแฉ่งเห็นสมควรเป็นขุนนาง ต่างคนก็ให้เสือกางเกง
 เป็นหลายตัวแล้ว เจ้าของร้านแต่งโต๊ะให้ต้นแฉ่งกินตามสมควร ต้นแฉ่งกินโต๊ะแล้วก็
 นอนในร้านนั้นคืนหนึ่ง

ครั้นเวลารุ่งเช้าก็ลาเจ้าของร้านไปทางเมืองลกเอียง ครั้นถึงเมืองหาเอียง ต้น
 แฉ่งก็เข้าไปในเมือง เทียวทางยี่สิบสี่เป็นเพื่อนมาแต่ก่อนนั้น ชาวเมืองก็บอกต่อกันไป

จนถึงบ้านงูปู้ ๆ เห็นต้นแฉ่งมีความยินดีจึงเชิญให้นั่งที่สมควร แล้วถามว่า ท่านมา
 ทรงนวยกัจระสังเคโต ต้นแฉ่งกล่าวความท่งบ่วงให้งูปู้ฟัง ฌ้อป่าอ่องหน้าใจหยาบซา
 ร่ายกาจไม่รู้จักคนคคนชั่ว ถ้อวามกาดงผมอกกล้าแข็ง ผู้ใดจะทัชทานักเฝียง ข้าพเจ้า
 เห็นว่าจะเบ็นทพงมได้ เห็นแต่พระเจ้าฮ่นอ่องมีพระทัยโอบอ้อมอารี ชุบเลี้ยงทงเกล้า
 ทหารสมควรที่จะเบ็นผู้มีบุญ จะทำนบารุงแผ่นดินให้ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข จึงหม่อมได้
 คิดแก้ความลำบาก เพราะหมายใจจะอยู่ด้วยพระเจ้าฮ่นอ่อง จะให้ท่านพงเข้าไปเฝ้าช่วย
 เพ็ดทูลว่ากล่าวท่านจะเห็นประการใด งูปู้จึงว่า ซึ่งท่านมีน้าใจสามภักดีจะมาทำราชการ
 ด้วยพระเจ้าฮ่นอ่องนเรากพลอยยินดีด้วย คนซึ่งมสติปัญญาเหมือนท่านละเน พระเจ้า
 ฮ่นอ่องให้เทยวสับเสาะหาอยู่มิได้ขาด ซึ่งท่านจะเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮ่นอ่องนเน ไม่พกาพพา
 เข้าไปอีก แต่เห็นท่านก็มีความยินดีนีกานน้อยวิตกเลย งูปู้ตักให้แต่งโต๊ะเลี้ยงต้นแฉ่ง
 แล้วจกทให้เอนออยู่ ณ เรือน ครั้นเวลารุ่งเช้างูปู้ตักเขาไปเฝ้าพระเจ้าฮ่นอ่องทูลว่า
 ต้นแฉ่งซึ่งทำราชการอยู่ด้วยพระเจ้าฌ้อป่าอ่องนเน บคนหลบหนีมาหาข้าพเจ้าว่าจะมาทำ
 ราชการอยู่ด้วยไต่อ่อง

พระเจ้าฮ่นอ่องจึงตรัสว่า ต้นแฉ่งคนนเรารักอยู่ ซึ่งจะมาสามีภักดีทำราชการ
 ด้วยเรานเน สมความคิดเราแล้วท่านจงไปพาเข้ามาเถิด งูปู้ตักกลับออกมาบ้านเล่าความ
 ให้ต้นแฉ่งฟังทุกประการ แล้วงูปู้ตักพาต้นแฉ่งเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮ่นอ่อง ๆ เห็นก็จำได้
 จึงตรัสแก่ต้นแฉ่งว่า ท่านได้ทำคุณกับเราไวเมื่อครั้งห้องหมยเราทงคิดถึงอยู่มิได้สม ซึ่ง
 ท่านจะมาทำราชการด้วยเรเนเรามความยินดีนีก ท่านอยู่ด้วยฌ้อป่าอ่องนเนทงให้ท่านเบ็น
 ขุนนางตำแหน่งโต ต้นแฉ่งจึงทูลว่า ฌ้อป่าอ่องตงให้ข้าพเจ้าเบ็นโตอวยตำแหน่งทรรักษา
 พระองค์ พระเจ้าฮ่นอ่องจึงตรัสว่า เรากจะตงท่านให้เบ็นโตอวยเหมือนกนเ ต้นแฉ่ง
 ทูลว่า ข้าพเจ้ามาแต่ผู้เดียว แล้วกยังมีได้รู้จักจกราชการนเโตอ่อง ซึ่งจะให้ข้าพเจ้า
 เบ็นโตอวยสำหรับปรกษาพระองค์ทงเซาเสเย็น ถ้าข้าพเจ้ามาเบ็นเกลอบายโตอ่องจะเบ็น
 อันตรายเสียหรือ พระเจ้าฮ่นอ่องกทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า น้าใจของท่านนเรากหมายจะ
 ฝากชวักได้ ถ้าท่านจะทำอันตรายแล้ว เมื่อครั้งเข้าไปอยู่ในห้องหมยนเเทไหนท่านจะช่วย
 คิดอ่านให้เรพนความทงายออกมาครั้งนเนเลา ซึ่งเรารอดมาได้จนไปอยู่เมืองโป่ตังก็เพราะ

สติปัญญาท่าน แล้วพระเจ้าซ่งฮ่องกัพระราชทานเสื่อผ้าแลทรพียงของทงปวงให้แก่
 ท่านเผ่งเป็นอันมาก ตั้งให้ท่านเผ่งเป็นที่โตอวยให้กำกับแจกเงินทหารทุกเดือน ท่านเผ่งก็
 รับราชการอยู่ตามตำแหน่ง อยู่วันหนึ่งท่านเผ่งจะทูลพระทัยพระเจ้าซ่งฮ่องกั จึงแบ่งเอา
 เงินซึ่งแจกทหารไว้

ฝ่ายจิ่วพุนจึงเข้าไปทูลพระเจ้าซ่งฮ่องกัว่า ซึ่งตั้งให้ท่านเผ่งเป็นที่โตอวยนั้น ด้วย
 โตอวยยังหาเห็นความชั่วของท่านเผ่งนั้นไม่ ทูลภายนอกนั้นผองใสตจหนึ่งแก้วอันหามลทิน
 มิได้ ภายในหาข้อสัตย์ต่อผู้ใดไม่ แต่ก่อนกลักเอาของพิสะโกไปครึ่งหนึ่ง ความชั่วยัง
 คิดตัวอยู่ แล้วจะอยู่กับผู้ใดมิได้นาน ครั้นโตอวยก็เลยถึงขนาดแล้วยังโลภ บังเอา
 เงินเดือนซึ่งแจกทหารไว้ให้ทหารไต่ความเดือดร้อน ซึ่งโตอวยจะเลี้ยงท่านเผ่งไว้เป็นที่
 ปรีกษานมิได้ เพราะเป็นคนหนาซอใจคด

พระเจ้าซ่งฮ่องกัฟังจึงสั่งให้ทางยุปตีเข้ามา ตรัสบอกว่า ซึ่งท่านเชื่อถือ
 ท่านเผ่งว่าดีนั้นแรกเลยถึงขนาด บัดนี้นายทหารมาบอกว่า ท่านเผ่งแบ่งเอาเงินซึ่งแจกทหาร
 ไว้ทุกเดือน ทำให้ท่านพลอยโตอวยด้วย ยุปตีจึงทูลว่า ข้าพเจ้าเห็นท่านเผ่งเป็นคนดี
 สติปัญญา จึงพาเข้ามาหวังจะให้ช่วยคิดราชการ เมื่อมีผู้กล่าวโทษท่านเผ่งว่าไม่สัตย์ซื่อ
 นั้นข้าพเจ้าก็สนใจอยู่ แต่ถ้าโบราณเล่ามาว่า มีชายสองคน หนึ่งชื่อปุยเสงเป็นคนมี
 ความสัตย์ คนหนึ่งชื่อเฮากเป็นคนมีกตัญญู แต่ปุยเสงซึ่งมีความสัตย์นั้นเมื่อวันหนึ่ง
 เที่ยวไปพบสตรีคนหนึ่งนอนอยู่บนสะพานใต้พุตกจากนั้น สตรีนั้นหวังจะกลับมากพบกับท่าน
 แต่เรามีธุระจะไปก่อน ท่านจึงคอยท่าเรอยู่ที่เสาสสะพานอันนั้น ปุยเสงก็รับว่าจะคอย
 อยู่ สตรีนั้นไปแล้วไม่กี่กลับมา ปุยเสงคอยอยู่ช้านานไม่เห็นจึงคิดว่า ถ้าเราจะกลับไป
 บ้านสตรีนั้นมาไม่พบจะว่าเราเป็นคนหาความสัตย์มิได้ จึงจะคอยอยู่กว่าจะพบ ถึงมาตร
 ว่าจะตายก็ไม่ให้เสียความสัตย์ ปุยเสงก็นั่งกอดเสาสสะพานคอยสตรีนั้นอยู่นานมาทวม
 ตาย คนสรรเสริญปุยเสงสืบท่อมารว่ามีความสัตย์ แลเฮากซึ่งมีกตัญญูนั้นเป็นโอรสพระเจ้า
 อุ่นโก้วจั้ง ออกสำหปรนเนบัตริรักษาราชบิดามารดาไม่ให้ชกเคืองทุกเช้ากา เวลากลาง
 คืนเห็นพระวิงกุปรนเนบัตริโคขาคันละท่าครึ่งเป็นหนึ่ง อยู่มามารดาตาย พระราชบิดานั้น
 รักใคร่สนมผู้หนึ่ง สนมผู้นั้นแกล้งทูลยุยง พระเจ้าอุ่นโก้วจั้งเชอทรงพระโกรธเฮาก มิได้

ตรัสไต่ถามความผิดชอบประการใด ครั้นเขาก็เข้าไปปรนนิบัติกษัตริย์เคียงไม่ตรัสด้วย เขาก็
 เสียใจจึงหนีไปอยู่เมืองอื่นแล้วกลับคืนมาเข้าไปปรนนิบัติดังเก่า พระเจ้าอินทโกจึงกษัต
 ธิ์เคียงพระทัยเหมือนแต่ก่อน เขาก็โทมนัสน้อยใจ จึงคิดว่าเสียแรงเกิดมาเป็นชายหมาย
 จะให้บิตารัก ครอบหรือบิตามางง โกรธไม่กล้าเป็นทศคนจะหมิ่นประมาท มีแต่อายุตายเสีย
 คกว่าอยู่ เขาก็กลืนใจตาย ก็ตัดศีรษะเขาก็ว่ามีกตัญญูแลป่วยเสงถือความสตัยนั้น บางคน
 กัสรรเสริญ ที่มีสติปัญญากว่าโง่จนตัวตาย ครั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไต่ฮ่องจะหาคนฉลาด
 กระทำศึกจึงพาต้นแฉงเข้ามาเผ่า ถ้าต้นแฉงไม่ซื่อตรงข้าพเจ้าก็ได้ทงเจ็บอายด้วย แต่ขอ
 ไต่ฮ่องทรงพระเมตตาหาต้นแฉงมาถามดู ถึงตัวจะชั่วถ้ามีความสตัยพอจะเลี้ยงได้

พระเจ้าอินทฮ่องไต่ฟังขบปลื้มเลินทานเป็นทานเนียบตงนั้น จึงสั่งให้หาต้นแฉง

เข้ามาแล้วถามว่า เดิมตัวทำราชการอยู่กับฮ่องแลฉื่อป่าฮ่อง ก็ไม่ซื่อต่อเจ้านายของตัว
 จึงหลบหนีมา ครั้นมาอยู่กับเราเกลยงเป็นใหญ่ให้กากบแจกเงินทหาร ครอบหรือแบ่ง
 เอาเงินเคื่อทหารไว้จนมีผู้มาว่ากล่าว ความซื่อจริงเท็จประการใด ต้นแฉงจึงทูลว่า
 อันตัวข้าพเจ้าอุปมาเหมือนของอยู่ในเรือน ชอบแต่เจ้าของจะจัดแจงใช้ให้สมควร เมื่อ
 ข้าพเจ้าทำราชการอยู่เมืองงุยนั้นฮ่องก็หารู้จักใช้ข้าพเจ้าไม่ จึงมาอยู่กับฉื่อป่าฮ่อง ฉื่อ
 ป่าฮ่องก็ไม่รู้จักใช้ข้าพเจ้าๆ แจ้งว่าไต่ฮ่องรู้จักใช้คนดี จึงมิได้คิดแก้ความลำบาก ออกสำห
 มาทางไกลมากกว่าหาพินเสน หวังจะทำราชการด้วย ครั้นมากก็สมความคิดข้าพเจ้า แต่
 ขณะเมื่อข้าพเจ้ามาถึงแม่น้ำฮุยไหนนโจรทำร้ายริบเอาสิ่งของสน ข้าพเจ้ามาแต่ตัวเปล่า
 ซึ่งกรุณาชุบเลี้ยงตงข้าพเจ้าให้เป็นขนนางพระคุณหาที่สตัมิได้ แต้ยังขุดสน้อยด้วยเงินซึ่ง
 จะซื้อจ่ายอาหารพอได้เป็นกำลังราชการ ข้าพเจ้าจึงบงเอาเงินรายนไว้ใช้ ซึ่งไต่ฮ่องเห็น
 ว่าข้าพเจ้าผิดแต่ครั้งเดียววันไม่ควรที่จะชุบเลี้ยงต่อไป แลเงินซึ่งข้าพเจ้าบงไว้วันนก็ยงอยู่
 จะเอาคืนเข้าไว้ในท้องพระคลังตงเก่า ตัวข้าพเจ้าจะขอรับพระราชทานแต่ชีวิตพอได้พา
 เอาร่างกายไปตายฝั่งไ้วบ้าน

พระเจ้าอินทฮ่องไต่ฟังต้นแฉงทูลโดยจริงตงนั้น ก็หายโกรธกลับมีความสงสาร
 จึงพระราชทานเงินทองเสื่อผ้าออกเป็นอันมาก แล้วยังให้ต้นแฉงเป็นทศตงอวยคำแหนดง

ใหญ่ขึ้นไปกว่าเก่า ๕๖๕

ฝ่ายคนแฉ่งครั้นได้รับพระราชทานทรัพย์สิ่งของ เลื่อนเทเบเตงอวยจึงคิดว่า
 พระเจ้าน้องนมสภบุญญาหลกแหลมยงนถ กวرتจะเป็นผู้บุญบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข
 ใต้ ใต้ แฉ่งก็ยงมน่าใจสามภกตต่อพระเจ้าน้องมากชนกว่าเก่า

ขณะนั้นพอกคนใช้ขึ้นสนเข้าไปทูลความแก่พระเจ้าน้องว่า ชนสี่แยกไปตเมือง
 หัวไหลได้แล้ว หัวเมืองทงป่วงซึ่งชนแก่ฉื่อป้อองก็มาเข้าเกลยกล้อมสนสำเนอันมาก
 พระเจ้าน้องมีความยินดียิ่งนัก แฉเฮาหยนจึงทูลว่า เตยวยเจ้าเมืองเซียงสนสามภกตจะ
 มาทำราชการ พระเจ้าน้องจึงตรัสว่า เตยวยกนแ่นแก่ก่อนแบ่นเพอแรกกนกับตั้นชี่ ใต้
 สบาบต้อกแก่ว่าจะตายด้วยกัน ครนฉื่อป้อองก็ให้เตยวยเป็นเจ้าเมืองเซียงสน เตยวย
 กับตั้นชี่หมางใจกัน ทารกกันเหมือนแต่ก่อนไม่ ครนภายหลงมาวิวาทเป็นศึกรบพุ่งกัน
 ตั้นชี่มาสมัครพรรคพวกเตยวยเสียเป็นอันมาก ซึ่งเตยวยว่าจะมาทำราชการด้วยเราเนเพราะ
 กำลังตกใจกลัวตั้นชี่ ตั้นชี่ก็ทนแก่ทณชทนเขาพงป่าใหญ่ท่านจงพามาเด็ก แฉเฮาหยน
 ก็พาเตยวยเข้าไปเฝ้าค่านเบพระเจ้าน้อง ๆ จึงตรัสว่า แต่เราไต่ยนช้อท่านมานานอยู่แล้ว
 ก็คิดจะไครพบท่านเสกครงหนงกยงหาพบไม่ ซึ่งท่านมาครงนเรายินทนก็ เตยวยได้พงตั้น
 กรองให้แล้วทูลว่า ตั้นชี่กับข้าพเจ้าแต่ก่อนแบ่นเพอแรกกนนถไม่ควรที่จะชดเคืองกัน
 บกนเตชี่ไล่มาพณญูพพนของศึกรบยกรบข้าพเจ้าเสียสพ ครวมแค่นเครงนเป็นทศกไม่หน
 ญูไต่จะเป็นทพงใต้ ข้าพเจ้าแจ้งว่าใต้้องมนเาพระทยโอบอ้อมอารต้อทเกล้าวทหารแล
 ชาวบ้านชาวเมืองทงป่วง ข้าพเจ้าจึงมาเฝ้าทวงจะเอาเป็นทพงแก่แคตั้นชี่ให้จงใต้
 ประการหนงต้งแต่ฉื่อป้อองยกตวชนแบ่นเจ้าแผ่นดิน กระทำให้ราษฎรใต้ความเคอครอน
 ประหนึ่งทาบิกามารคามใต้ แม่นแผ่นดินเป็นของใต้้องแล้ว คนทงป่วงก็จะมีความ
 ยินดีใต่ได้พบบิกามารคา ซึ่งใต้้องจะทำศึกกับฉื่อป้อองครนหมแต่ชเนฝ่ายเตยว ติวย
 เทพยคาแลมเนชี่เอาใจช่วยหวังจะให้แผ่นดินเป็นสุข ทวข้าพเจ้าก็จะอาสาว่าจะสนชวต
 พระเจ้าน้อง ใต้พงมีความกรุณาแก่ใตยงเตยวไว้

ขณะเมื่อพระเจ้าน้องยกมาตงอยู่เมืองหาเอียงนเน ใต้ทหารแลหวเมืองทง
 ป่วงเป็นอันมาก มีพระทยกำเรบจะยกไปกระท้วแก่ฉื่อป้ออง จึงให้หาขุนนางที่ปรักษา
 ทงป่วงเขามจพรวม ครสปรักษาว่า เรามิทหารเอกแลทหารเลวต้งหาสพหมน ก็คิดจะยก

ไปประชุมทัพ ณ เมืองลกเอียง รวมทหารพร้อมแล้วจะยกไปกำจัดผ้อป้าอ่อง ท่านทั้ง
 ปวงจะเห็นประการใด บรรดาขุนนางเสนาขุนทหารซึ่งทำราชการอยู่ในพระเจ้าฮั่นเองนั้น
 ญาติพี่น้องแลบ้านอยู่ ณ เมืองฝ้ายตะวันออกเป็นอันมาก ต่างคนต่างก็คิดจะใคร่ไปเห็น
 บ้านเยี่ยมเยือนพรรคพวกของตัว ครั้นได้ยินดังนั้นก็ปรึกษาร่วมกัน เดียวเหลียงจึงพูด
 ว่า ครองหนกเกล้าทหารก็พร้อมมูลรแรงอยู่ แทะซึ่งจะยกกองทัพไปกระทำแกผ้อป้าอ่องเน
 ข้าพเจ้าดูฤกษ์บนเบียงไม่บริสุทธ์ ซึ่งจะยกทัพใหญ่ไปกระทำศึกจะเอาชัยชนะยากนัก
 ขอให้ตั้งมโอยเมืองเกอเอ ซ้อมหัดมาแลคนไว้ให้ชำนาญ ขันเบใหม่ฤกษ์บนบริสุทธ์
 แล้ว จึงยกไปกำจัดผ้อป้าอ่องเห็นจะเอาชนะได้โดยง่าย พระเจ้าฮั่นเองจึงว่า แต่เรา
 ทัพอยู่เมืองนเกกก็แต่จะยกไปกำจัดผ้อป้าอ่อง ซึ่งท่านจะให้ตั้งมโอยทำฤกษ์ต่อ
 ขันเบใหม่แท้ไหนจะมีความสุข จำจะยกไปกำจัดผ้อป้าอ่องเสียในเบนี้ ท่านอย่าได้ทักทาน
 เราเลย แล้วพระเจ้าฮั่นเองจึงสั่งให้ตรวจเตรียมกองทัพทั้งปวง ทัพทหารเสดสิบหมื่นเศษ
 ทหารเอกสองร้อยคน แล้วใช้คนถือหนังสือไปถึงฮันเสิน ให้ฮันเสินยกทัพมาบรรจบกับ
 ทัพหลวงเมืองลกเอียง พอเวลาเช้าพระเจ้าฮั่นเองทรงม้าเชิญพระบิดาขรเรตไปพร้อม
 สนม ยกทัพออกจากเมืองห่าเอียงไปทางเมืองลกเอียง ครั้นถึงเมืองโฮหล่าก็หยุดกองทัพ
 อยู่ เเซงเอียงเจาเมืองลกเอียงรู้ว่าพระเจ้าฮั่นเองยกกองทัพมา ก็พาขุนนางทั้งปวงออก
 ไปรับพระเจ้าฮั่นเองนำเสด็จเข้าเมือง พระเจ้าฮั่นเองทรงม้าไปตามทางตรัสชมว่า เมือง
 ลกเอียงภูมิฐานราษฎรอยู่ควรจะมีสุข เเซงเอียงจึงพูดว่า แคนเมืองข้าพเจ้าข้างขวาจด
 ถึงแดนเมืองเซงโก ข้างซ้ายก็ตลอดถึงโฮก มีสระใหญ่ขวางหน้าตลอดจนส่งโกคือป่าสน
 ข้างหลังก็จดถึงโกโตโหแมนาใหญ่ ข้างตะวันออกก็ถึงเขาเงาสาร ข้างตะวันตกก็ถึงแดน
 ดึงจง พระเจ้าฮั่นเองจึงคิดว่า ซึ่งมีคำโบราณว่าเมืองลกเอียงเป็นเมืองใหญ่อยู่กลางแผ่นดิน
 ดินแดนสมควรนัก แล้วขมมาเค้เซมภูเขาแลป่าไม้ ณ บ้านรายทางมา

ขณะนั้นผู้เฒ่าคนหนึ่ง ชื่อคงก่อง กับผู้เฒ่าเก่าคนหนึ่งชื่อตู่เซงตู่เซง
 ไวนั้น ครั้นแจ้งว่าพระเจ้าฮั่นเองเสด็จมาเมืองลกเอียงก็พากันรีบมา พอใกล้ศึกเข้า
 คำนับด้วยนอຍรมทาง พระเจ้าฮั่นเองเห็นผู้เฒ่าสับคนเรปร้างสะอาท ทุกรูปจะ
 แจ้งความจริงตรัสถามว่า ท่านมรทั้งหมกจขุระสังโก ดึงก่องจึงพูดว่า ประเพณีสืบ ๆ กันมา

ว่าผู้ใดมีความกตัญญูต่อท่านผู้คุณแล้วจะมีความเจริญขึ้นทุกวัน ถึงเป็นผู้น้อยก็จะได้เป็นผู้ใหญ่ ผู้ใดอกตัญญูมิได้รู้จักคุณท่านผู้หนักหาความจำเริญมิได้ ถึงมาครว่าจะมียศศักดิ์สมบัติประการใดก็พลันฉิบหาย อนึ่งถ้าผู้ใดจะทำสงครามนนเร้งก็ตกกลอบายให้ลือชื่อไว้ เกียรติยศปรากฏแก่คนทั้งปวงจงได้ แล้วให้หยิบข้อผิดชนชแข็งแก่หัวเมืองทั้งปวงจึงกระทำการศึกสำเร็จได้ ถ้ามีการให้ปรากฏดังนั้น จะทำการสงครามก็เหมือนหนึ่งทัพโจรด้วยหาความคิดมิได้ ซึ่งข้าพเจ้าว่าทรงนเพราะข้าพเจ้าแจ้งว่า เมื่อครั้งจันซีฮ่องเต้นมได้อยู่ในยุติธรรม ราษฎรทั้งปวงจึงได้ความเดือดร้อน ครึ่งเมื่อไต้องกับทางอซึ่งเบแฉอป่าอ่อง ยกบซมอันเป็นเชอภษตรีย์แต่ก่อนมาตงชนเป็นพระเจ้างเตนหนอาณาประชาราษฎร์แลหัวเมืองทั้งปวง ก็มีความยินดีสรรเสริญว่า มีน้ำใจสัตย์ซ้อแลกตัญญูต่อภษตรีย์สบบมา จึงตเอาเมืองห่าเอียงได้โดยง่าย ครนไต้องเมืองห่าเอียงแลวทางอมีใจกำเรบฆ่าพระเจ้างเตเสียตงตัวชนเป็นเจ้า อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงได้ความเดือดร้อนคิดแค้นห่างออยู่ไม่ขาด แลไต้องจะยกทัพไปกำจัตห่างอซึ่งเป็นคนอกตัญญูนั้น ข้าพเจ้าแลชวเมืองทั้งปวงยินดีนัถ แต่กตติศัพทยังไม่ปรากฏไปแก่หัวเมืองทั้งปวง อันศพพระเจ้างเตข้าพเจ้ากับชวบ้านชวนเก้นเอาไปฝังไว้ ณ เมืองบั้นจิวตามประสาชยถ ถ้าพระองค์ได้ชุกชนทำการฝังเสียใหม่ตามเยียงอย่างพระศพภษตรีย์แต่ก่อน แลวมีหนังสือไปประกาศแก่หัวเมืองทั้งปวงว่า จะทำการพระศพตนเองนพระเจ้างเต แลวจะไปกำจัตห่างอนเป็นคนทรยศ ผู้ใดจะสนองคุณพระเจ้างเตกให้ยกกองทัพมาชวย หัวเมืองทั้งปวงได้แจ้งในหนังสือนแลวผู้มกตัญญูก็มาสามภกถ การซึ่งคิดไว้ก็จะสำเร็จ อนึ่งเมื่อไต้องเข้าเมืองห่าเอียง ให้เปลงกฎหมายของพระเจ้าจันซีฮ่องเต้ ซึ่งทำผิดไว้มิได้ตองถวยอย่างธรรมเนียมราษฎรทั้งปวงกชนชม เหมือนไต้องได้บำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขไว้ครนหนึ่งแลว พระเจ้าฮั่นเองได้ฟังตงก้องแลผู้เฒ่าวักถ่าว ท้องชนบธรรมเนียมเห็นว่ามีสติปัญญาคิดจะใคร่ได้ไว้ จึงตรัสว่าท่านเทือนเสกนชลบควรเราจะทำตาม แลวตามผู้เฒ่าทั้งสบบคนว่า ผู้ใดจะทำราชการถวยเราบ้าง ผู้เฒ่าคนหนึ่งจึงทูลว่า ข้าพเจ้าเป็นคนชวนถกจะขอเอาบารมีเป็นทัพั้ง แต่พอได้ความสุขไปกว่าจะตาย ผู้เฒ่าคนหนึ่งก็เพราะเหตุลักษณะพระเจ้าฮั่นเองผู้มบุญจะทำนบำรุงแผ่นดินได้ มีน้ำใจรักจึงทูลว่า ข้าพเจ้าจะขอทำราชการ

อยู่ด้วยไต่องกว่าจะสิ้นชีวิต พระเจ้าฮันเองก็ประทานสิ่งของเสื่อผ้าแก่ผู้สามภักดี แล้ว
เอาตัวไว้ เก้าคนนั้นให้ชาวคนละดังแพรคนละพับ ผู้เฒ่าเก้าคนก็ลากลับไป

ฝ่ายพระเจ้าฮันเองก็เสด็จเข้าอยู่ในเมือง ครั้นเวลาเช้าออกกว่าราชการสั่งให้จัด
สิ่งของเป็นอันมาก ให้ขุนนางซึ่งมีสติปัญญาคุมไปแต่งการศพพระเจ้าเจ็ด ณ เมืองบิแนจิว
แล้วให้ป่าวร้องคนในกองทัพแลชาวเมืองทงปวงให้หญิงชาว พระเจ้าฮันเองก็ทรงชาว
ค่านับพระศพสามวัน แล้วให้แต่งหนังสือไปประกาศแก่หัวเมืองทงปวงว่า พระเจ้าเจ็ด
เป็นกษัตริย์ทรงธรรม ห้างอันเป็นคนพาลใช้ทหารไปฆ่าเสีย อาณาประชาราษฎร์จึงได้
ความเดือดร้อนยิ่งกว่าครั้งพระเจ้าจันซีฮองเต้ บัดนี้เราก็คิดถึงคุณให้ขุนนางมาเชิญพระศพ
ขึ้นฝังใหม่ แล้วจะยกไปกำจัดห้างอัน ถ้าผู้ใดมีกตัญญูจงนำขานหม้อสามค่านับพระศพ แล้ว
ยกกองทัพมาช่วยตีเมืองแพเสีย หัวเมืองทงปวงได้แจ้งหนังสือดังนั้น ที่น้ำใจกตัญญู
สามภักดีต่อพระเจ้าฮันเองเป็นอันมาก พระเจ้าฮันเองก็ทหารครั้งนั้นเอกสืบหกหมื่น

ฝ่ายฮันสนครนแจ้งว่าพระเจ้าฮันเองยกมาตั้งเมืองลกเอียง แล้วกรีบบยกกองทัพ
ออกจากเมืองหัวไหล มาตั้งเมืองลกเอียงก็เข้าไปค่านับแจ้งราชการเมืองหัวไหลให้
พระเจ้าฮันเองฟังทุกประการ พระเจ้าฮันเองก็มีความยินดีนัก จึงตรัสแก่ฮันสินว่า
หัวเมืองทงปวงก็มาเข้าด้วยเราเป็นอันมาก ทหารในกองทัพถึงห้าสิบลหมื่น เราคิดว่าจะไป
กระทำแก่มือป่าอ่องท่านจะเห็นประการใด ฮันสินจึงทูลว่าซึ่งทหารในกองทัพมากชน
พร้อมมลกนก็จริงอยู่ แต่การซึ่งจะยกไปก็จะมีชัยชนะโดยสะดวก ทเกล้าว่าทหารทงปวง
ก็จะเป็นอันตรรายไป ครั้นข้าพเจ้าดูบนอากาศก็ไม่มีฤกษ์ ทงดาวซึ่งประจำไต่องนั้น
รศมกยงอ่อนอยู่ ดาวซึ่งประจำตัวมือป่าอ่องนั้นรศมผ่องแผ้วรุ่งเรืองนัก ทงดาวประจำ
กยงชนตานหน้า ซึ่งจะยกไปกำจัดมือป่าอ่องนั้นเห็นจะเอาชัยชนะมิได้ ขอให้กองทัพ
ม่น้อยเมืองลกเอียงบำรุงทหารไว้พร้อมก่อน ค่ายขยับใหม่ประกอบด้วยฤกษ์ ดาวประจำ
ตัวมือป่าอ่องนั้นเคลื่อนจากราศีไปแล้วรศมก็จะอ่อนลง ดาวซึ่งประจำตัวไต่องก็จะ
มีรุ่งเรืองขึ้น ดาวประจำบิจะเคลื่อนไปอยู่เบื้องหลัง ซึ่งจะยกไปกระทำแก่มือป่าอ่อง
นั้นก็จะมิชนะฝ่ายเดียว พระเจ้าฮันเองได้ฟังฮันสินว่าดังนั้นจึงว่า เมื่อขณะท่านเข้าไป

หาเราณ เมืองไปตังนั้น ทหารในกองทัพเราเบาบางอยู่ท่าแรงให้ยกกองทัพ ครั้นเรายก
 ออกมากได้หัวเมืองชนของฉ้อป้าอ่องกึ่งหนึ่ง ครั้นทหารในกองทัพเรากยังมีมากเห็นจะ
 เอาชัยชนะฉ้อป้าอ่องได้ แล้วทำกลับทักทวนเราอีกเล่า ฮันสินจึงทูลว่าเมื่อได้อ่องยก
 จากเมืองไปตังแนเบนต้นปี มีฤกษ์ก้าวเลี้ยงหน่าอยู่จึงได้โดยง่าย ทักวนแนเบนแปลยปี
 ฤกษ์ขักจึงทักทวนไว้ ทงเพราะจะทำศึกใหญ่กับฉ้อป้าอ่องข้าพเจ้ามีดวงใจ บัคนเมืองเจ้
 เมืองเหลียงเมืองเตียวเมืองเอียน สหฺวเมืองนกแขมเมืองชน ฉ้อป้าอ่องยกไปปราบ แต่
 ว่าพึ่งยกไปยั้งหารบศึกพันกันไม่ ทหารในกองทัพฉ้อป้าอ่องก็ยังมีรืนเรงอยู่ ข้าพเจ้าคิดว่า
 ให้ฉ้อป้าอ่องทำศึกกับหัวเมืองเหล่าน่อนกำลังลงก่อน จึงค่อยยกไปซ้ำเติมรบพุ่งเอาชัย
 ชนนั้นก็ไม่นึกมือทหารทงป่วงนิก พระเจ้าฮันอ่องไถ่พิงฮันสินจึงตรัสว่า ซึ่งฉ้อป้าอ่อง
 ทงเมืองแพเสียยกไปทำแกเมืองเจ้น เราเห็นว่าได้ทอก เหตุไฉนท่านมาทักทวนเราเล่า
 ซึ่งท่านกับเราคิดการทงนเหตอองกันไม่ ครั้นเราจะฟังคำท่าน ถ้าฉ้อป้าอ่องปราบหัวเมือง
 รบคาบแล้วกลับมารักษาอยู่ เห็นจะหักเอามิได้จะเสียทักที่เราคิดไว้ เมื่อท่านไม่เห็น
 ค้วยแล้วท่านจงไปรักษาเมืองสามจันไว้เถิด เราจะยกไปกระทำแกฉ้อป้าอ่องในบั้นให้จง
 ได้ ถ้ารู้ว่าเพลยผลาประการใดท่านจึงค่อยยกหน่นไปช่วย ฮันสินเห็นสุดทักจะทักทวน
 จึงว่า เมื่อไม่ฟังคำข้าพเจ้าจะขืนยกไปกระทำแกฉ้อป้าอ่อง แต่ฉ้อป้าอ่องนหมผมอ
 กล้าหาญเข้มแข็งหาผู้เสมอมิได้ ออย่าอุหมั่นจงคำรการให้รบคอบ หลี่เสงจึงว่าแกฮันสิน
 ว่าททเสกการถูตองอยู่ทกอย่างแล้ว เหตุใดจึงมิไปค้วยพระเจ้าฮันอ่องเล่า ฮันสินจึง
 คอบหลี่เสงว่า เรายกมาตีหัวเมืองเหล่านไว้ได้ แต่ราษฎรยังไม่รบคาบ ถ้าเราไปค้วย
 พระเจ้าฮันอ่องแล้วหัวเมืองทงป่วงก็จะกลับใจกระต้างกระเดื่องไป ผู้ใดจะปราบปรามเล่า
 เราจึงจะคองอยู่รักษาเมืองเหล่านอยู่ ถ้าถูกเงินประการใดก็จะได้เป็นกำลังถนัด แล้ว
 ฮันสินก็เอาตราสำหรับแม่ทัพส่งคืนให้พระเจ้าฮันอ่อง ฮันสินจึงทูลลายกทหารประมาณสาม
 พันไปเมืองสามจัน ทงแต่จะหมายทำศึกกับฉ้อป้าอ่องก็ทหารเตรียมไว้

ฝ่ายพระเจ้าฮันอ่องก็ส่งให้ตรวจเตรียมทกลวทหารทงป่วงพร้อมแล้ว ก็ยก
 ออกจากเมืองลกเอียงจะไปเมืองแพเสีย แลบรรดาหัวเมืองรายทางซึ่งชนแก่พระเจ้าฉ้อป้า-

อ่องอยู่นั้น ครั้นพระเจ้าชอนอ่องยกมาถึงตำบลโต ผู้รักษาเมืองก็ออกมาสามัคคีแก่พระเจ้าชอนอ่องสน พระเจ้าชอนอ่องมีใจกำเริบ รัยยกทัพมาหมายใจจะตีเอาเมืองแพเสียให้ได้ ครั้นมาใกล้เมืองต้นหลิว เตียวเหลียงจึงทูลว่า แต่ข้าพเจ้ามาทำราชการอยู่ในไต้อ่องจนไปส่งถึงทางจันโต อยู่ภายหลังฉ้อป้ออ่องโกรธเห็นอ่องว่าให้ข้าพเจ้าไปอยู่กับไต้อ่อง จึงให้หาตัวหันอ่องไปฆ่าเสีย ถึงคนสนิทของฉ้อป้ออ่องให้เป็นเจ้าเมืองหัน บัดนั้นก็สนหลานหันอ่องช่วยทำนุบำรุงกิจของบุตรหันอ่องอยู่ ขอไต้อ่องจงตั้งกสินเป็นเจ้าเมืองหัน ให้กของเป็นสุหวิกันช่วยราชการเมืองหัน จึงจะเป็นแก่แพงกันเขตแดนของไต้อ่อง

พระเจ้าชอนอ่องได้ฟังจึงคิดว่าจะให้เตียวเหลียงไปจัดการเมืองหันจึงจะเป็นของเรา แล้วแต่งหนังสือปดตราให้เตียวเหลียงไปตั้งกสินเป็นเจ้าเมืองหันให้กของเป็นผู้ช่วยราชการ แล้วพระเจ้าชอนอ่องส่งกาชบเตียวเหลียงว่า ท่านอย่าอยู่ชานักเราไม่มีผู้ใดจะปรึกษาราชการ เตียวเหลียงทูลตอบว่าถ้าเสด็จราชการแล้วข้าพเจ้าจึงจะพากสินคุมทหารรับตามไป ประการหนึ่งถ้าไต้อ่องคำริการสงคราม จึงปรึกษานายทหารแลขุนนางทั้งปวง แล้วเตียวเหลียงก็ทูลลาไป ณ เมืองหันคิดกับกสินก็ของอยู่

ฝ่ายคนในเมืองหันเห็นเตียวเหลียง รู้ว่ากองทัพพระเจ้าชอนอ่องยกมามีใจกำเริบมาเข้ากับกสินเป็นอันมาก

ฝ่ายหันอ่องรู้สึกตกใจหนีไปเมืองแพเสีย พระเจ้าชอนอ่องก็ยกกองทัพไปถึงแม่น้ำปักโท ทหารในกองทัพก็ลงเรือพากันข้ามฟากเสียงอ้ออิ่ง ต่างคนต่างจะรีบไปก่อน สับสนกันไปถึงกองทัพ ผู้ใดจะห้ามก็หาฟังไม่ ครั้นข้ามไปถึงฟากแล้วพระเจ้าชอนอ่องก็ให้หาเด็กแก่กับหลี่เสงมาปรึกษาว่าทหารเราสู้วายนักเพราะไม่มีใครบังคับบัญชา คิดว่าจะจัดหาผู้มสติปัญญาสักคนหนึ่งเป็นแม่ทัพบังคับทหารทั้งปวง ครั้นพิเคราะห์ดูทหารแลหัวเมืองแต่บรรดาสามัคคีหาเห็นผู้ใดไม่ เห็นแต่กยบป้า เราคิดจะตั้งให้เป็นแม่ทัพเพราะกยบป้าคนนี้เป็นหลานนุชอ่อง ซึ่งเป็นเจ้าเมืองกยบมาแต่ก่อน ชาวบ้านชาวเมืองทั้งปวงก็นับถือกยบป้าเรียกชื่อว่าหัวหน้เทกอง เห็นว่าจะบังคับบัญชาการในกองทัพได้ เราจะมอบ

ตราแม่ทัพใหญ่ฆ่าท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด เล็กแกจึ่งทูลว่าซึ่งจะตั้งใหญ่ฆ่าเป็นแม่
 ทัพข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะงูฆ่าเป็นคนพศมากมัยกยคนข่มท่าน เห็นจะบังคับทหาร
 ไปไม่ได้ หลี่เสงก็ว่างูฆ่าคนนเดียวเหลือยงกตเคยนอยู่ ทหารเลขุนนางทั้งปวงไม่มีใคร
 รัก ซึ่งจะตั้งเป็นแม่ทัพเห็นจะแก่งแย่งกันไป ตันแฉงจึงว่าซึ่งเล็กแกกับหลี่เสงวานข้าพเจ้า
 กเห็นชอบด้วย อังงูยานนพศกกับท้าววี ทไทจะทำการใหญ่ได้ พระเจ้าฮั่นเอื่อง
 จึงว่างูฆ่าเป็นเชื้อสายทหารมาลงหาชวแล้วเราเห็นจะดีกว่าฮั่นเสนอก ฮั่นเสนเนเชื้อสาย
 กมีได้เป็นขุนนางมาแต่ก่อน เหตุไฉนจึงเป็นแม่ทัพได้แล้ว พระเจ้าฮั่นเอื่องจึงให้หางูฆ่า
 เข้ามามอบตราให้เป็นแม่ทัพใหญ่ งูฆ่าก็กำนบบริบตราแล้วออกมาจากกองทัพรบยกไป ครั้น
 ล่วงเข้าแดนเมืองแพเสีย คนซึ่งพระเจ้าฮั่นเอื่องให้ไปสอดแนมสืบราชการกลับมาแจ้งว่า
 ฌ้อป้าอ่องยกไปตีเมืองเจ้เมืองเหลียง แล้วตั้งแพอวกให้อยู่รักษาเมืองแพเสียเห็นผู้คนก็เบา
 บาง พระเจ้าฮั่นเอื่องจึงคิดว่าถ้าทำไม่ตรงกับแพอวกเห็นจะได้เมืองแพเสียโดยง่าย จึงแต่ง
 หนังสือให้เล็กแกถือไปให้แพอวก ๆ รับหนังสือมาฉีกผนึกออกดูแจ้งความว่า พระเจ้าฮั่น
 เอื่องให้มาถึงแพอวกจงกั้น ซึ่งเป็นนายทหารผู้ใหญ่อยู่รักษาเมืองแพเสีย ด้วยฌ้อป้าอ่อง
 เป็นคนทรยศไม่มีกตัญญู มาพระเจ้าเจ้เสียดึงตัวขบเป็นเจ้ อาณาประชาราษฎร์ก็
 ความเดือดร้อน แต่ตัวเรากับท่านแต่ก่อนเห็นได้ทำราชการอยู่ในพระเจ้าเจ้มาด้วยกัน
 บัดนี้เราคิดถึงคุณพระเจ้าเจ้เนก จึงยกกองทัพมาหวังจะกำจัดฌ้อป้าอ่องซึ่งเป็นคนทรยศ
 เสีย ให้อาณาประชาราษฎร์อยู่เย็นเป็นสุข เมื่อยนี้เราจะยกกองทัพมานี้ ได้มีหนังสือ
 ไปประกาศแก่หัวเมืองทั้งปวงว่าผู้ใดคิดถึงคุณพระเจ้าเจ้ ก็ให้ยกทัพมาประชุมพร้อมกัน
 ณ เมืองแพเสีย หัวเมืองทั้งปวงยกมาช่วยเราเป็นอันมากทงแผ่นดินเห็นว่าฌ้อป้าอ่องเป็น
 คนชั่ว ซึ่งท่านมาหลงทำราชการอยู่กับฌ้อป้าอ่องอันเป็นคนทรยศ เราคิดดูเห็นหาสมควร
 ไม่ ท่านจงคิดกลับใจเสียใหม่มาช่วยเราทำราชการกำจัดฌ้อป้าอ่องจึงจะชอบ คาทงปวง
 ก็จงสรรเสริญท่านว่ามีกตัญญูต่อพระเจ้าเจ้ ชื่อแลเกียรติยศก็จะปรากฏอยู่ชั่วพระจันทร์
 พระอาทิตย์ ซึ่งเราว่าทงหนาทนจงคิดดู ถึงจะสรบทัพไทจะรบทหารซึ่งมาครั้งนี้ได้ แพ
 อวกได้แจ้งในหนังสือเห็นชอบด้วยทุกประการ จึงคิดว่าพระเจ้าฮั่นเอื่องมีใจโอบอ้อมอารี

แก้ราษฎรทั้งปวงเกินนานไปจะได้เป็นใหญ่ ภารเราจะเอาเป็นที่พึ่งจึงจะชอบ แพอวดจึง
ว่าแก่เล็กกว่าท่านจงไปทูลแก่พระเจ้าไซ่น้องให้ยกกองทัพเข้ามาเถิด เราจะยอมสามัคคี
เปิดประตูเมืองรับ เล็กแก่กล้าเพอวดกลับมาน่าย ค่าย แล้วทูลความทั้งปวงซึ่งเพอวด
ส่งมาทุกประการ พระเจ้าไซ่น้องก็มีความยินดีนัก

ฝ่ายหงอจกนองนางหงอก ซึ่งเป็นสองเสาชพระเจ้าผอป่าอ่อง รู้ว่าเพอวดยอม
เข้าด้วยจะรับไซ่น้องเข้ามาในเมือง ก็เข้าไปรับนางหงอกกับสมครพรรคพวกของตัว หนี
ไปทางประตูทิศเหนือรับไปหาผอป่าอ่อง แลบุตรภรรยานายทัพนายกองทั้งปวงก็ลอบหนี
ไปได้บ้าง

ฝ่ายพระเจ้าไซ่น้อง ครั้นเวลารุ่งเช้ายกกองทัพเข้าเมืองแพเสีย แพอวดก็ออกไป
ไปเปิดประตูรับเชิญพระเจ้าไซ่น้องเข้าไปในเมือง พระเจ้าไซ่น้องจึงสรรเสริญเพอวดว่า
ท่านนมหกตัญญูต่อพระเจ้าเจียงนง ขุนนางแลที่ปรึกษาทั้งปวงก็พลอยชมเพอวดสิ้น แล้ว
พระเจ้าไซ่น้องตรัสสั่งให้เจ้าพนักงานแต่งโต๊ะเลี้ยงขุนนางแลท้าวทหารทั้งปวง ครั้น
ขุนนางกินโต๊ะแล้ว พระเจ้าไซ่น้องจึงตรัสสั่งยุบไพร่ให้จกแจงกองทัพตั้งรักษาเมืองแพเสีย
ไว้ใหม่ ถ้าผอป่าอ่องยกมาอย่าให้หึกเข้ามาได้แล้วเสด็จเข้าในวัง สั่งให้เก็บเอาพัสดุ
เงินทองของผอป่าอ่องมารวบรวมไว้ แลบรรดาสตรีรูปงามซึ่งเป็นห้ามของผอป่าอ่อง
หนักให้เอามาเป็นห้ามพระเจ้าไซ่น้องสิ้น

ฝ่ายหงอจกไปถึงค่ายพระเจ้าผอป่าอ่อง ก็พานางหงอกเข้าไปเฝ้าทูลความซึ่ง
ไซ่น้องยกทัพมา มีหนังสือเข้ามาถึงเพอวด ๆ ว่าจะเปิดประตูรับให้พระเจ้าผอป่าอ่องฟัง
ทุกประการ พระเจ้าผอป่าอ่องได้ฟังก็โกรธนัก จึงว่าซึ่งเลาบังคหุหมันมาตเอาเมืองแพเสีย
ครั้งนี้เราจะแก้แค้นให้จงได้ ว่าพดางแห่งหนไหนบนฟ้าร้องประกาศแก่เทพยดาว่า
เลาบังกับเราจะขอเป็นข้าศึกกันไปกว่าจะสิ้นชีวิต แล้วให้หาลองโจกบังจกม้วยเข้ามาบอก
ความว่า อ้ายเลาบังมันมาตเมืองแพเสียได้ ครั้นจะยกทัพไปชาวเมืองเจ้จะกำริบ ท่าน
ทั้งสองจงอยู่คึกการที่จะตีเอาเมืองเงินให้จงได้ เราจะยกไปแก้แค้นเลาบังก่อน พระเจ้า

ฉ้อป้าอ่องแบ่งทหารให้สองใจกับจงลิมวยสืบหมื่น เหลือนแยกทัพหลวงรบกลับมาตั้งค่าย
 อยู่ใกล้เมืองแพเสียทางประมาณห้าร้อยเส้น แล้วให้คนถือหนังสือเข้าไปถึงชั้นฮ่องเป็นใจ
 ความว่า ซึ่งเราซุ่มเลี้ยงตั้งให้เป็นชนอ่องกินเมืองไปตั้งมีเมืองจนถึงสี่สิบเอ็ดหัวเมือง ส่วย
 สาอากรกษัตริย์แก้ตัวสนธิสัญญาในสมบัติไม่ ทำใจใหญ่ยกทัพมาตีเอาเมืองฝ่ายตะวันออกของ
 เราไปเป็นอันมาก เราก็กหาได้แต่งกองทัพไปรบพุ่งไม่ กลับยกมาปล้นเอาเมืองเราอีกแล้ว
 ซึ่งทิวคึกทำการทงนหมายจะตาแทนเกล้าจงเราได้ แล้วเร่งยกออกมารบกับเรา พระเจ้า
 ชั้นฮ่องแจ้งในหนังสือถึงนแจ้งเอาหนังสือใหญ่มาดู จึงป้าจึงว่าให้จารึกหลังกระตาดออก
 ไปว่าเวลาพรุ่งนี้จะยกออกไปรบ พระเจ้าชั้นฮ่องก็ให้กระทำตามคำงยุบป้า กิจทัพ ส่ง
 สมารังซึ่งเป็นเหยื่ออ่องคุมทหารเป็นทัพหน้าชนหนึ่ง ให้เซงเอียงคุมทหารเป็นทัพหน้าชน
 สอง ให้เตยวียงซึ่งเป็นเซียงสนอ่องคุมทหารเป็นทัพหน้าชนสาม พระเจ้าชั้นฮ่องคุมทหาร
 สิบห้าหมื่นเป็นทัพหลวง แล้วจกเอาทหารมหม่อเซมเซมให้คุมทหารเป็นเบกซ้ายขวา งยุ
 ป้าคุมทหารเป็นกองหลัง ให้เจงเต็งอสูมาหันสามนายคุมทหารอยู่รักษาเมืองแพเสีย แด
 งยุป้าเป็นคนหาสติปัญญาได้ จกทัพมิได้รู้ว่าผู้ใดมกำลังแลมมอ ควรที่จะเป็นแม่ทัพหน้า
 ทัพหลวงเบกซ้ายขวาหารู้ไม

ฝ่ายทหารทงปวงกิมได้เห็นแก้วงยุบป้า แต่พระเจ้าชั้นฮ่องตั้งงยุบป้าเป็นแม่ทัพ
 แล้ว ทหารทงปวงก็สนใจอยู่ไม่อรจะทักทวนได้ ครารุ่งเช้าพระเจ้าชั้นฮ่องยกกองทัพ
 ไปตั้งอยู่ใกล้เมืองทางประมาณร้อยเส้น แล้วให้เตกกลองแลฆ้องอ่องอยู่

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง ครารุ่งเช้าก็แต่งตัวใส่เกราะชนเมือยทวนรบทหาร
 ยกออกจากค่าย มีธงสแลธงมังกรห้าสองข้างทาง เสียงกลองแลฆ้องพาหุสแลฆ้อง
 กรึกโครมมา พอแลไปเห็นธงสำหรับทัพช้อเองแดงคาคไปทงทงทง พระเจ้าฉ้อป้าอ่อง
 ยืนคั่นก จึงขมมารบมาหน้าทหารทงปวง ครารุ่งเช้าทสมารังพระเจ้าฉ้อป้าอ่องกรอ
 ้วยเสียงอ่องว่า ให้เดาข่งเร่งยกออกมารบกับเรา สมารังได้ยินฉ้อป้าอ่องร้องถึงน
 จึงขมมาชนมาหน้าทหาร พระเจ้าฉ้อป้าอ่องเห็นสมารังจึงว่า เราตั้งตัวให้เป็นเจ้าเมือง

หัวไหล เหตุไฉนจึงคิดขบดไปเข้าด้วยเส่าบังซึ่งเป็นเคนทรยศ สุมารังว่าเราหาได้เป็นขบด
ไม่ ตัวท่านอีกเป็นขบดต่อพระเจ้างเต เราจึงยกมาจะกำจัดท่าน

พระเจ้าฌอป่าอ่องได้ฟังก็โกรธร้องตวาดเสียงดังพาดผา ซึ่งมาสุมารังชนเนตอกใจ
ทรุดถอยหลังไปหลายก้าว พระเจ้าฌอป่าอ่องเห็นโคกขบมาโอจ้อแบ้กระโจมแทงด้วยทวน
ถูกสุมารังตกมาตาย แล้วขบมาพาทหารไล่ฆ่าฟันทหารสุมารังแตกกระจัดกระจายไปสิ้น
เชิงเอียงเห็นตงนนักขบมารำทวนเข้าไปจะรบกับพระเจ้าฌอป่าอ่อง ๆ เห็นเชิงเอียงจึงร้อง
ว่า ตัวมึงกูขบเลี้ยงให้เป็นเจ้าเมืองลกเอียงกลับเป็นขบดไปเข้าด้วยเส่าบังอีกแล้ว เชิงเอียง
จึงว่าเราหาได้เป็นขบดไม่ พระเจ้าช่นอ่องเป็นพมัญญ อย่าว่าแต่เราเลยบรรดาคนแห่ง
แผ่นดินนี้เข้าด้วยพระเจ้าช่นอ่องสน ตัวท่านจงยอมสามภักก็เสียแก่พระเจ้าช่นอ่องจึงจะได้
คงที่อยู่เป็นฌอป่าอ่อง พระเจ้าฌอป่าอ่องได้ฟังก็โกรธ จึงเอาทวนแทงเชิงเอียง ๆ รับไว้
ได้แล้วหัวเราะร้องว่า เราว่าแต่โดยดียงกลับโกรธอีกแล้ว เชิงเอียงก็ขมมาเข้ารบกับฌอ
ป่าอ่องได้ยืมเพลง เตย้วยเห็นเชิงเอียงจะทานกำลังฌอป่าอ่องมิได้ ก็ขบมารำทวนเข้า
ช่วยเชิงเอียงรบกับพระเจ้าฌอป่าอ่อง ๆ เข้มแข็งนักมิได้เพลียงพลำในเกาะรบ เชิงเอียง
สาเกาลงชกมาจะหา พระเจ้าฌอป่าอ่องก็ขบมาสะอึกเข้าไป เอาทวนแทงถูกเชิงเอียงตก
มาตาย เตย้วยเห็นก็เสียใจจึงขบมาหนเข้าบ่น้อยกับทัพหลวง พระเจ้าฌอป่าอ่องก็ชกมา
รำทวนไล่ลุยแทงทหารกองหน้าเข้าไปถึงกองทัพพระเจ้าช่นอ่องแล้วร้องว่า อ้ายเส่าบัง
มึงออกมารบกับกูให้เห็นเผือกน พระเจ้าช่นอ่องได้ฟังก็ขบมาขแมทานาทัพ ทหารทัพ
ฝมอขบมาเคียงเข้ามาเบะเอนมาก พระเจ้าฌอป่าอ่องเห็นพระเจ้าช่นอ่องจึงร้องตำด้วยกำลัง
โกรธว่า อ้ายเส่าบังแต่ก่อนมึงก็เป็นเตนายอำเภอ กูขบเลี้ยงให้เป็นถึงสนอองมึงยังหา
คิดถึงคุณกูไม่ ซึ่งมึงทำทางนหมายจะทานกำลังกูได้หรือ ถ้ามึงสู้ได้จนสามเพลงกูจะยอม
ให้เมืองแพเสีย ถ้าสู้ไม่ได้มึงก็จะตายอยู่กับเทามาโอจ้อแบ้ทกุมมน เทไหนมึงจะรอดไป
พระเจ้าช่นอ่องได้ฟังจึงตอบว่า ตัวท่านก็เป็นเตลูกไพรไม่มีตระกูล ซึ่งเราจะรบกับท่าน
ก็เสียเกียรติยศ เพราะเรากับท่านตระกูลไกลกันนักหาจะสู้กันไม่ได้ พระเจ้าฌอป่าอ่องได้ฟัง
ก็โกรธ จึงขบมารำทวนเข้าไปจะแทงพระเจ้าช่นอ่อง

ฝ่ายหวนโก้ย จิวพุน ตันเบ โสก้วน ทงสนายกขบมารำทวนเข้ากรุงเป็น
 สามารถ พระเจ้าฉ้อป้าอ่องรบอยู่กลางทหารทงสถานมโตะเพลิงพล่า ฮ่องอาจกึ่งเสื่ออยู่
 ในกลางฝูงเนื้อ ห้างจิง ค้วนฉ้อ หงอจุก ก็ไปทหารพระเจ้าฉ้อป้าอ่องทงสนายตามมาทัก
 มโตะช่วยพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง คุมทหารหลีกลงไปโจมตีทัพพระเจ้าซันอ่อง ทหารพระเจ้า
 ซันอ่องเสียทีควยเป็นศึกกระหนาบ ก็แตกกระจัดกระจายไปมิได้คิดที่จะสู้รบ ต่างคน
 ต่างหนีเอาตัวรอด พระเจ้าซันอ่องเห็นทหารน้อยตัวลงถอยรอรบลงอยู่ ญูบ้ำเห็น
 ทหารทัพหลวงแตกกระส่าระส่ายกขบมาพาทหารหนุนขึ้นไป พระเจ้าซันอ่องเห็นญูบ้ำหนุน
 หนุนมากค้อยคลายใจ จึงพาทหารที่เหลือหนีถอยลงมาอยู่ข้างหลัง พองญูบ้ำขบมาขึ้นไป
 ปะทะเข้า พระเจ้าฉ้อป้าอ่องเห็นจึงร้องทว่า อายนักพลอยเป็นเชบดไปด้วยเล่า ญูบ้ำ
 จึงว่าตัวท่านทำให้แผ่นดินไต่ความเดือดร้อน เพราะมาพระเจ้างเตเสีย คนทงป่วงจึงคิด
 แค้นนัก ออย่าว่าแต่เราเป็นเชบดท่านเลย บรรดาคนทงมกตญูญักไปเข้าช่วยพระเจ้าซันอ่อง
 สัน พระเจ้าซันอ่องเป็นผุมบุญ ช่งทานจะหลงมาสู้กับพระเจ้าซันอ่องนจะตายเสียหาทอง
 การไม่ จงถอยทัพไปเสียเถิด จะได้รอดชีวิตอยู่เป็นฉ้อป้าอ่อง ๆ ได้ฟังคองนเก้โกรธ จึง
 ขบมารำทวนเข้าไปจะแทงญูบ้ำ ๆ ก็ขบมารำกระบองเข้ารบไคยสืบเพลง พระเจ้าฉ้อป้าอ่อง
 เห็นญูบ้ำว่องไวในทรบจึงทำเป็นชกมาทนะ ญูบ้ำก็ขบมารำได้ฉ้อป้าอ่อง พระเจ้าฉ้อป้าอ่อง
 เห็นไค้ทักเอาทวนหนีบรักแร้วอมอยู่ ม้างญูบ้ำควบไปค้วยกำลังเผ่าหนักไม่ทันยงถลา
 ชิดเข้าไป พระเจ้าฉ้อป้าอ่องชกกระบองเหล็กสนช่งเห็นบเอวหนั้น ศึกถูกบ่าขวางญูบ้ำ ๆ
 ชบลงกับหลังมา แต่ยังมีสติอยู่หมอบควบมาหนีไป พระเจ้าฉ้อป้าอ่องครนมิชยชนะแก่
 ญูบ้ำแล้ว ก็ขบมารำพาทหารไล่ฆ่าฟันทหารซันอ่องไปจนถึงแม่น้ำไปจูย แลทหารพระเจ้า
 ซันอ่องตายครนหนประมาณสามสี่หมื่นเศษ อาศัพเคลื่อนไปแต่หน้าเมืองแพเสียจนถึง
 แม่น้ำไปจูย ในแม่น้ำนั้นคนเต็มไปค้วยอศุก แล้วพระเจ้าฉ้อป้าอ่องจึงส่งไท้ทงหนึ่ง
 จิวลันหนึ่ง เตงแก้งหนึ่ง ยงคักหนึ่ง ส่นายคุมทหารรีบไปตามซันอ่อง
 ฝ่ายทงอสูมาหน ซึ่งพระเจ้าซันอ่องให้รักษาเมืองแพเสีย ครนรู้ว่าพระเจ้า
 ฉ้อป้าอ่องก็ทัพซันอ่องแตกไป ก็กลับใจคิดกบทหารพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง จึงเข้าเมืองจับ

ไท่ก่งแลนางสองเฮาได้ แล้วออกไปคอยเบ็คประคูปพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง ทหารพวกหนึ่ง
จับบุตรพระเจ้าฉื่ออ่องกุมไว้ทั้งสองคน ฝ่ายแพอวตซึ่งพระเจ้าฉื่อป้าอ่องให้รักษาเมือง
กลับเขาควยพระเจ้าฉื่ออ่อง ครั้นเห็นฮื่อเองเสียทพกพาสมัครพรรคพวกออกจากเมือง
แพเสียไปทางเมืองไตเหลียง

ฝ่ายเสเฮาหยินซึ่งอุปรักษามืองแพเสีย รู้ว่าพระเจ้าฉื่ออ่องเสียที่จะเขาไปรับ
ไท่ก่งกับสองเฮา เห็นทหารพระเจ้าฉื่อป้าอ่องจับไว้มีความโกรธ ก็ขบมาเข้าซึ่งไท่ก่งถึง
สามครั้งกมิได้ จึงดอยหนีออกมา พบทหารพระเจ้าฉื่อป้าอ่องจับบุตรพระเจ้าฉื่ออ่องไว้
ไต่ทพนทหารพระเจ้าฉื่อป้าอ่องคอขาดตาย จึงเอาบุตรพระเจ้าฉื่ออ่องสองคนมาได้ ก็พา
หนีออกจากเมือง

ฝ่ายเจ้าเต็กซึ่งพระเจ้าฉื่ออ่องให้อยู่กับเสเฮาหยิน เห็นทหารพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง
จับบิดาแลญาติวงศ์พระเจ้าฉื่ออ่องไว้ เจ้าเต็กเข้าซึ่งเฮามีไต่ ก็ขบมาหนีออกทางประตู
ทิศใต้ไปทันพระเจ้าฉื่ออ่อง จึงทูลความซึ่งเกิดเหตุในเมืองทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้าฉื่ออ่องแจ้งเหตุซึ่งเจ้าเต็กทูล มีอาลัยตกตะลึงด้วยพระบิดา มีอาจ
ที่จะขบมาไปไต่ ฝ่ายพระเจ้าฉื่อป้าอ่องครั้นจะตามกองทัพไป มีวิตกด้วยสนมกำนัล
ญาติวงศ์ซึ่งอยู่ในเมืองแพเสีย จึงรีบกลับเข้าเมือง

ฝ่ายตงฮื่อสมาหนกับทหาร ซึ่งจับไท่ก่งนางหวงสองเฮาไว้ได้ ก็พากันไปเฝ้า
พระเจ้าฉื่อป้าอ่อง ๆ เห็นตงฮื่อสมาหนแลไท่ก่งมีพระทัยโกรธนัก จึงสั่งให้หิงฮื่อจูกเอาตัว
ไท่ก่งกับนางหวงสองเฮาไปกุมไว้ แล้วตามตงฮื่อว่า กูให้อยู่รักษากันสามจีน แต่ฮื่อ
ฮื่อสนมยกมามึงยังไปเขาควย ตงฮื่อสมาหนจึงทูลว่า ฮื่ออ่องให้ฮื่อสนมเป็นแม่ทัพยกออกมา
จากเมืองไปตั้งครั้นนหนทแกล้วทหารมากนัก แต่เจียงห่าเมืองใหญ่ยังเสียแก่ข้าศึก ข้าพเจ้า
ทั้งสองกตงใจรบจนทหารฮื่ออ่องจับไต่ จึงจำใจไปเขาควยฮื่อเอง

ฝ่ายพระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ฟังจึงตรัสว่า มึงพูดแก้ตัว ครั้นจะเลียงมึงทั้งสองไว้
คนทั้งปวงจะดูเยี่ยงอย่าง สั่งให้เอาตัวตงฮื่อสมาหนไปฆ่าเสีย แล้วเสกเจเข้าที่ข้างใน สนม
ทั้งปวงเฝ้าพร้อมก็ช่วยกันทูลกล่าวโทษฮื่ออ่องต่าง ๆ พระเจ้าฉื่อป้าอ่องทราบความโกรธ
ฮื่ออ่องนัก กระทับทวนแล้วร้องว่า ฮื่อเลียบงทแกล้วครั้นสนุกก็จะอด จะตามไปล้างชีวิต

เสียให้จงได้ แล้วกลับออกมาข้างหน้าส่งให้หญิงออกยู่รักษาเมือง แล้วขึ้นมาพาทหารออกจากเมืองรีบตามชั้นน้องไปทันที จึงส่งทหารกองหน้าให้ล้อมชั้นน้องไว้สามชั้น

ฝ่ายพระเจ้าชั้นน้องแลไปไม่เห็นช่องจะออก จึงคิดว่าครั้นเห็นเสดที่จะหนี ถึงมียกบันไดก็ไม่พนมมือข้าศึก พระเจ้าชั้นน้องสนแสมประตยณมาตะดังอยู่ ขณะนั้นเป็นเดชะบุญของพระเจ้าชั้นน้องซึ่งจะได้เป็นกษัตริย์รักษาแผ่นดินสืบไป เผลอญเทพยดาบันไดลาดเป็นมหาเมฆตงชนกศไต ให้บังเกิดพายุหนักพัดกระไมล์ลม กรวดแลทรายพุ่งชนกลุ่มเป็นหมอกมืดไม่เห็นกัน จำเพาะมีแสงเหมือนสายรุ้งตรงหน้าพระเจ้าชั้นน้อง

ฝ่ายทหารพระเจ้าฉื่อป้าอ่องเห็นอศจรรยเกิดพายุ ยืนทานกำลังลมมิได้ ผงคลีพุ่งเข้าตา ต่างคนเอามือปิดบังตาก็แยกย้ายหนีไปแอบซอกห้วยธารเขา ผู้คนก็เบาบางไม่มีผู้ใดตรวจตรา

ฝ่ายพระเจ้าชั้นน้องแลไปตรงหน้ามา เห็นแสงสว่างเท่าสายรุ้งก็ความมาไปจากที่ทางประมาณร้อยเส้าเศษ พอพายุสงบลงทหารที่ล้อมอยู่นั้นแลไปไม่ได้เห็นชั้นน้อง ต่างคนเกรงอองซอนว่า ชั้นน้องหายไปแล้ว พมแจงไคยนักเสียใจกระทบโกลนขับม้าขึ้นไปใกล้พระเจ้าฉื่อป้าอ่องแล้วทูลว่า ถ้าชั้นน้องหนีไปพนมือครั้น เมื่อนำไตอองจะเคื่องใจนัก เร่งจักทหารตามจับตัวให้จงได้ พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงส่งเตงกังกบงคิให้คุมทหารสามพันรีบตามไป แล้วพระเจ้าฉื่อป้าอ่องก็กลับมาก ฅ เมืองแพเสีย

ฝ่ายพระเจ้าชั้นน้องกรนมาพนเทลอม จึงคิดว่าซึ่งหนีออกมาครั้งนี้เพราะเรวทงใจจะนำรุ่งแผ่นดินให้เป็นที่สุขในภายหลัง เทพยดาจึงช่วยบันไดลาดเหตุให้มอศจรรย พระเจ้าชั้นน้องเห็นออยมารอมอยู่ ฝ่ายเตงกังกบงคิพาพระเจ้าฉื่อป้าอ่องก็ขับม้ามาใกล้พระเจ้าชั้นน้อง ๆ แลไปเห็นก็เสียพระทัยนัก หมายถึงที่เห็นไม่พนมมือข้าศึก จะสู้รบก็เหลือกำลัง จำจะเอาใจคิดอ จึงตรัสกับเตงกังกว่า ตัวเราก็ดึงที่ออบจนอยู่แล้ว ถ้าท่านเมบญญาจงคิดดูว่า ฉื่อป้าอ่องกับเรา ผู้ใดจะนำรุ่งแผ่นดินให้ไพร่ฟ้าประชาราษฎร์อยู่เย็นเป็นสุข ถ้าเห็นว่า ฉื่อป้าอ่องจะเป็นใหญ่ยิ่งกษัตริย์ ท่านจงคิดศรัทธเราไปถวายเอาความชอบ ถ้าเห็นว่าเราจะได้ครองอาณาจักรทำนุบำรุงไพร่บ้านพลเมืองจงทำคุณแก่เราไว้ จึงจักว่าท่านเป็นกามีสติปัญญาช่วยรักษาแผ่นดินได้โดยแท้ แม้เส้าเรจราชกาจะแทนคุณท่านให้ถึง

ขนาด เเตงก้งไต้ฟงพระเจ้าช่นอ๋องตรัสมีใจกรุณา ก็ท้าวพระเจ้าช่นอ๋องนมบัพญูธิการ
 จะไต้สมบัติเบ๋นเม่นคง ไปเบ๋องหน่าจะไต้ฟงจำจะผ่นชีวิตไว้ จึงร้องทูลว่า ไต้อ๋องจง
 ชับมาไปข้างทิศใต้ ขวพเจ้าจะยิงเกาทัณฑ์แต่พออย่าให้ทหารที่ตามสงสัย พระเจ้าช่นอ๋อง
 มีความยินดีนัก จึงชับมารับหนไป เเตงก้งก็ชับเหล็กที่ปลายลูกเกาทัณฑ์ออกเสียแล้วทำ
 เป็นเยงฮ่นอ๋องหลายที พอมาช่นอ๋องคลาคลับตัวไป ยังกักบทหารทงป่วงกมาหน จึงถาม
 เเตงก้งว่า ท่านหน่นอ๋องหรือไมเ้ เเตงก้งจึงบอกว่า เราตามมาพอเห็นเหล็กถนัด มาที่
 ช่นอ๋องช่นนหมฝเทาเก้ มาเราส่นเก้ลงลงตามไม้หน เรายิงด้วยเกาทัณฑ์หลายทีก็มิได้ถูก
 ช่นอ๋องคลาคลับตัวไปนาแล้ว ยังกิจงว่า กระเนกเห็นจะไปไมเ้ไกลเก้ เราจำจะรับตาม
 ไปจับตัวให้จงได้ ยังกักบเเตงก้งก็ชับมาพาทหารรับตาม พระเจ้าช่นอ๋องเร่งชับมาไป
 ประมาณทางห้าสิบเสน พอเวลาจวนค่ำมากส่นก่าลงลง แลไปเห็นผงคืดทามารพงช่นางหลัง
 พระเจ้าช่นอ๋องตกใจแลไปคริมทางข้างขวาเห็นสระหญ่ารกพอจะบังตัวได้ ก็โจนจากมาลง
 ไปซุ่มอยู่ในสระ มีก่เหล็กจืดแอบอยู่ริมทาง เเตงก้งยงกักบทหารทงป่วงตามมามีไต้สังเกศ
 รับชับมาพหนไป

ผายช่นอ๋องเห็นทหารผ่นป่าอ๋องลับตัวแล้ว จึงช่นเมจากสระเที่ยวหามาพบ
 มากิ่งหญ่าอยู่ริมเห็นเขา พระเจ้าช่นอ๋องกช่นนมารับเต็มตามทงน่อยข้างทิศใต้เป็นเวลา
 ค่ำพอไต้ยแแสงสนง่หอนอ่ยข่างหน่า ก็ช่นมาไปทงประมาณสิบห้าเสนเศษ แลเห็นแสง
 ไฟอยู่ในบ้านมีความยินดีนัก จึงตรงเข้ไปพบเรือน ๆ หนึ่งประตูปิดอยู่ พระเจ้าช่นอ๋องจึง
 เอามือเคาะบานประตู เชกก้งเจ้าของเรือนไต้ยนออกมาเปิดประตู เห็นค่านเข้ามาใส่เสื่อแพร
 แฉงแลเกราะทองคำ สำคัญว่าเป็นเชอกษัตริย์ จึงเชิญหนไปบนเรือนไท่หนงทสมควจแล้ว
 ถามว่า ท่านมีเหตุสังโศกจึงมาถงบ้านข้าพเจ้า พระเจ้าช่นอ๋องจึงบอกว่า เราช้อช่นอ๋องอยู่
 เมืองเบ๋ตัง ยกกองทัพมาตีเมืองแพเสย เสียก่แกมอป่าอ๋องทหารแตกกระจัดกระจายไปส่น
 จึงพลัดมาแต่ผเดยว ซึ่งไต้พบท่านเวายินค่นก จะช้ออาศัยนอนนอยสักค่นหน่ง เชกก้ง
 ครนแจ้งว่าพระเจ้าช่นอ๋องกักเขาลงค่นเบ จึงว่า ข้าพเจ้าไต้ยนค่านออกช้อสรรเสริญไต้
 อ๋องมาช่านานแล้ว ซึ่งเสกจมาถงเวเรือนค่นเบนบญูของข้าพเจ้านก เชกก้งก่นเตงไต้จะยกมา
 ถวายรินสุราให้เสวย พระเจ้าช่นอ๋องจึงถามว่า ท่านเผญ่เจ้านช้อไต้ เชกก้งจึงบอกว่า ข้าพเจ้า

นชอเซ็กก่ง บานทอญนชอเซ็กแก คนอยู่ด้วยกันในบ้านสี่บหกสิบเจ็ดครัว สมักร
 พรรถพวกข้าพเจ้าเจ็ดครัว แต่อยู่ที่นถงท้าวคนแล้ว พระเจ้าช่นเองจึงคิดว่าเซ็กก่งมีคุณ
 ครงนเป็นอนมาก จำจะสนองคุณให้ถึงขนาด ครนจะเอาตัวเซ็กก่งไปเลี้ยงให้มียศศักดิ์
 เซ็กก่งกเป็นคนซราจึงตรมว่า บุตรชายท่านมีบ้างหรือหาไม่ เซ็กก่งจึงบอกว่า บุตรชายไม่มี
 มีแต่บุตรหญิงอยู่คนหนึ่งชอเซ็กช บุตรข้าพเจ้าคนนเมอนอยนเตอชชซึ่งเป็นหมอกาย
 ลักษณะหายไว้ว่าจะมีบุญ ซึ่งได้อองมาถึงเรือนข้าพเจ้าๆ ไม่มีสิ่งใดจะถวาย จะยกเซ็กช
 ให้เป็นเข้าใช้ พระเจ้าช่นเองจึงว่า แต่ท่านตอรับทำคุณเพียงนักขอบใจนักหนายอยู่แล้ว
 เรานับท่านว่าเหมือนญาติซึ่งจะยกบุตรให้เนไม่ควรจะรับไว้ เซ็กก่งอ้อนวอนว่า ข้าพเจ้า
 เป็นคนซราแล้ว ถ้าหาบุญไม่บุตรข้าพเจ้าจะไม่มีทฟัง จงกรุณารับเอาบุตรข้าพเจ้าไว้พอ
 ให้มีชื่อในแผ่นดิน แล้วเซ็กก่งก็เรียกเซ็กชให้ออกมากำนบพระเจ้าช่นเอง พระเจ้าช่นเอง
 เห็นนางเซ็กชรูปร่างมตองลักษณะก็มีพระทัยรัก จึงคิดว่าถ้าจะมรับนางเซ็กชไว้เซ็กก่งก็จะ
 เสียใจ พระเจ้าช่นเองจึงว่าแก่เซ็กก่งว่า ท่านหมายจะเออเราเป็นทพังกตามใจ ถ้าเรา
 ไปตงมกลงเมื่อใด จึงจะให้มารับบุตรท่าน เซ็กก่งก็ให้นางเซ็กชอยู่ปรนนิบัติพระเจ้า
 ช่นเองๆ อยู่กันหนึ่ง ครนเวลารุ่งเช้าช่นเองก็ลาเซ็กก่งๆ จึงว่า ขอให้ใต้อองจงพักอยู่
 สักสองสามคืน พอมีเมื่กำลังจึงค่อยไป พระเจ้าช่นเองจึงตรสว่า จะช่าอยู่ไม่ได้ทหารใน
 กองทัพแตกกระจัดกระจาย จะรีบไปรวบรวมทหารให้เป็นหมวดกองไว้ก่อน แล้วแก่
 แพรรักพระองค์ออกส่งให้เซ็กก่งเป็นสำคัญ เซ็กก่งมีความยินดีนัก พระเจ้าช่นเองก็ขน
 ม้ารับไปตามทางใหญ่ประมาณยี่สิบสี่แคษ แลเห็นฝูงคนพงขน พระเจ้าช่นเองคิดว่า
 ทหารณ้อป่าอองตามมากลัวจะพบ จึงชักม้าเข้าไปซุ่มอยู่ ครนเห็นแธเฮาหยินพาทหารเดิน
 มาใกล้ก็พระทัยนั้ จึงตรสหักแธเฮาหยิน

ฝ่ายแธเฮาหยินแทรนไถยนเสียง แลไปเห็นพระเจ้าช่นเองก็ใจ จึงชวนทหาร
 พงปวงลงจากม้าพาราชบุตรสององค์เข้าไปกำนบพระเจ้าช่นเอง พระเจ้าช่นเองจึงถามว่า
 ทำเท่าประการใดจึงฝ่าออกมาจากเมืองแพเสียได้ แธเฮาหยินจึงทูลว่า เมื่อขณะทัพแตก
 มานน สุ่มาหนีตงออกไปเบกประตูเมืองรับณ้อป่าอองให้เข้าเมือง แลวทหารณ้อป่าออง
 เข้าล้อมจับบิลาถบนหงหวนของเฮา ข้าพเจ้าเข้ารบซึ่งเฮาถึงสามครั้งตัวผู้เดียวเหลือกำลัง

ซึ่งมิได้ จึงรีบหนีออกทางประตูทิศใต้ พอพบทหารฉ้อป่าอ่องจับราชบุตรไต้ฮองไว้
 ข้าพเจ้าฆ่าทหารฉ้อป่าอ่องเสีย แล้วจึงเอาราชบุตรไต้ก็พาวิ่งมาตามทางน้อย พบทหารที่
 แยกกระจัดกระจายอยู่ตามทางน้อย ข้าพเจ้าเก็บรวบรวมมาได้ประมาณพันเศษ พระเจ้า
 ฮันเอ่องแจ้งความว่าทหารฉ้อป่าอ่องจับบิดากับนางหงวนของเฮาได้นำพระเนตรตก จึงว่า
 เมื่อมิได้พระบิดากับนางหงวนของเฮาได้แต่บุตรทั้งสองมานี้ เราก็คงหาคลายความทุกข์ไม่
 แสเฮาหยินจึงว่า ซึ่งได้พระราชบุตรมาฆ่าพเจ้าย็นก็มากนั้ ท้ายจะได้สรวงศ์ไปเบืองหน้า
 พระเจ้าฮันเอ่องจึงเรียกบุตรทั้งสองเข้ามาใกล้แล้วว่า ซึ่งแสเฮาหยินมิได้คิดชีวิตรบฆ่า
 ทหารฉ้อป่าอ่องซึ่งเจ้ามาได้ คุณของแสเฮาหยินอยู่กับเจ้าทั้งสองมากนั้ ถ้าเจ้าได้ก็จง
 สมองคุณแสเฮาหยินให้ถึงขนาด บุตรทั้งสองได้ฟังก็ถอยออกมาคำนับแสเฮาหยิน พระเจ้า
 ฮันเอ่องกษณาพาบุตรแลทหารข้ามแม่น้ำบักโห ไปตั้งค่ายอยู่ฝั่งตะวันออก ให้ลาดตระเวน
 หนึ่งทางคอยกองทัพ

ฝ่ายต้นแฉงแตกทัพหนีมา รวบรวมทหารได้เดินมาตามทาง ฝ่ายเดียวเหลือยง
 อยู่ ณ เมืองหัน คิดถึงพระเจ้าฮันเอ่องกลัวจะเสียทีแก่ฉ้อป่าอ่องจึงคิดกับภักสิน จักทหาร
 ได้สามหมื่นเศษยกจากเมืองหันรีบตามไปใกล้แม่น้ำบักโห พอพบต้นแฉงเข้าก็พากันมา
 จะไปเฝ้าพระเจ้าฮันเอ่อง

ฝ่ายกองทัพกระแวงหนึ่งทางคอยเหตุ เห็นกองทัพยกมาเป็นอันมาก จึงรีบเข้ามา
 แจ้งว่ากองทัพยกตามมาอีก พระเจ้าฮันเอ่องจึงว่า เห็นจะเป็นพวกเรามาเอง ท้าหญิงบ่วง
 อย่าตกใจเลย พระเจ้าฮันเอ่องว่าแล้วถือกระบี่เดินออกไปยืนอยู่ ครั้นกองทัพใกล้เข้ามา
 แลไปเห็นธงสำหรับทัพสองคน จารึกชื่อต้นแฉงคณหนึ่ง ชื่อเดียวเหลือยงคณหนึ่ง มีความ
 ยินดี

ฝ่ายเดียวเหลือยงกับต้นแฉงก็เข้าไปคำนับพระเจ้าฮันเอ่อง ๆ จึงว่า ซึ่งเราได้อ
 ความอภัยแก่ฉ้อป่าอ่องครั้งนี้ เพราะไม่ฟังคำท่านห้าม ตั้งใหญ่บาเป็นแม่ทัพ ทหารเรา
 จึงเสียเป็นอันมาก เดียวเหลือยงจึงว่า ซึ่งเสียทีแตกตรงเดียวอย่าเสียพระทัยเลย ข้าพเจ้า
 จะคิดแก้แค้นฉ้อป่าอ่องให้จงได้ แต่จะตั้งอยู่แม่น้ำบักโหไกลเมืองแพเสียสัก เกลือก
 ทัพฉ้อป่าอ่องจะยกตามมา ทหารเราก็คงอดโรยอยู่จะเสียทีแก่ข้าศึก ขอเชิญไปตั้งมั่น

ณ เมืองเอ็กเอียงจะได้คิดการกับชนสี่นเกลกลับมาทำศึกด้วยฉื่อป้ออ่อง พระเจ้าฮั่นเอ็งจึงส่งให้ฉื่อทังมา ณ เมืองเอ็กเอียง

ฝ่ายเห็นยศชวชงอยู่รักษาเมืองเอ็กเอียงนั้น แจ้งว่าพระเจ้าฮั่นเอ็งยกมากีฬาชุนนางออกไปรับเชิญเสด็จเข้ามาเมือง พระเจ้าฮั่นเอ็งยกกองทัพมาถึงเมืองเอ็กเอียงแล้วจับทหารให้ชนรักษาหนาทเชิงเทินไว้เป็นสามารณ อยู่ประมาณสามวัน ห้วนโก้ย จิวพุน อ่องหลิน กับทหารพันเศษก็มาแจ้ง

ฝ่ายทหารทงป่วงซึ่งแตกกระจัดกระจายอยู่นั้น แจ้งว่าพระเจ้าฮั่นเอ็งยกมา ณ เมืองเอ็กเอียงก็รีบมาถึงเือง

ฝ่ายขลุ่ยชวชงเมื่อแตกเห็นพระเจ้าฉื่อป้ออ่องไป ให้ความอุปสแก่ทหารนักมิได้มาตามพระเจ้าฮั่นเอ็ง ให้แต่คนเอาตรามาก็ิน แล้วพาสมัครพรรคพวกไปเมืองเป็งเอียงตั้งเมืองอยู่

ฝ่ายเตงก่งซึ่งกัทหารพระเจ้าฉื่อป้ออ่อง ไปตามไม่ได้ตัวฮั่นเอ็งแล้วพาทหารกลับมาเมืองแพเสีย เข้าไปทูลความทุกประการ ทังแจ้งไต่ยกเตงนแจ้งว่า ซึ่งฮั่นเอ็งเสียดครั้งนี้เพราะชองยูปา ไต่อ่องจึงมีชัยชนะโดยง่าย เกษนเสนาแวงหาโค่ทำศึกกับไต่อ่องไม่ทันไปเห็นฮั่นเอ็งจะให้ฮั่นเสนเบบเมมทพ้อเมกคง ถ้าฮั่นเสนยกมาขอไต่อ่องอย่าได้ประมาณ พระเจ้าฉื่อป้ออ่องได้ฟังก็หัวเราะ แล้วว่าฮั่นเสนนี้แต่ก่อนทหารราชการอยู่กับเรา สิ้นแล้วชวชงอมริ ถ้าฮั่นเสนมีสติปัญญาจริงฮั่นเอ็งจะไม่ให้เบบแม่ทัพยกมาหรือ ทังแจ้งไต่ยกพระเจ้าฉื่อป้ออ่องประมาณฮั่นเสนก็เสียใจนั่งอยู่ พระเจ้าฉื่อป้ออ่องก็คิดแก่ฮั่นเอ็งแก่ จึงสั่งให้ทหารไท่ก่งกับนางหงวนชองเฮามา แล้วว่าแก่ไท่ก่ง เราคงบุตรของตัวให้ครองเมืองไปตั้ง มีเมืองชวแบบเหนือมาก ส่วยสาอากรก็มอบให้สน ยังไม่คิดถึงคุณเรา กลับทรยศยกมาตีเมืองแพเสีย ลูกหลานทำทั้งนี้โทษใหญ่หลวงนัก ถ้าจะทำตามธรรมเนียมก็ตายถึงแก่ชวโคตร แล้วพระเจ้าฉื่อป้ออ่องก็สั่งให้เอาไท่ก่งกับนางหงวนชองเฮาไปฆ่าเสีย ทังแจ้งไต่ยกเตงนหนักตกใจ จึงทูลว่า ซึ่งจะให้มาไท่ก่งกับนางหงวนชองเฮาเสียนี้หาควรไม่ ฮั่นเอ็งรู้ว่ามาบิดาแลภรรยาเสียแล้วจะมีพยาบาลมาก จะคงหน้าทำศึกกับไต่อ่องไปฝ่ายเดียว ถ้าเลี้ยงไท่ก่งกับนางหงวนชองเฮาไว้ ฮั่นเอ็งก็จะเบบแก่งวลพระว่า

พระวังอยู่ ถึงจะทำศึกกหาเต็มมือไม่ ประการหนึ่งถ้าเราเสียที่แก่ช่นเองจะได้เอาไท่ก้งไว้แก่มือเมื่ออบจน พระเจ้ามือป่าอ่องเห็นชอบ ให้ทหารคุมไท่ก้งกับนางหงวเสองเขาไว้ จึงส่งหงอจุกให้อยู่รักษาเมือง แล้วรบยกทัพหลวงออกจากเมืองไปตีเมืองเจ้

ฝ่ายเจ้าอองครนแจ่งว่า พระเจ้ามือป่าอ่องมีชัยชนะแก่ช่นอ่องกยงเกรงกลัวแก่ครนพระเจ้ามือป่าอ่องยกไปย้งทางประมาณสามวันจะถึงเมืองเจ้ เจ้ออ่องก็ออกมาเรือ่นแถมคำนับพระเจ้ามือป่าอ่องยอมเบ้าเมืองช่น พระเจ้ามือป่าอ่องก็เลิกทัพกลับมาเมืองแพเสียแต่คิดแค้นหยินไบ้ว่าไปรบกับอ่องหลินเสียทีมา แล้วลาไปอยู่เมืองศวกก ครนไปตีเมืองเจ้หยินไบ้ก็บอกบ่วย เมือช่นอ่องยกมาตีเมืองแพเสียเล้าหยินไบ้ก็มิได้มาช่วย แพอวดเล่าก็ไปเข้ากับช่นเอง บคนตั้งซอมสมผคนอยู่ ณ เมืองไท่เหลียง เห้าจะเบ้าเสียนศัตรุตรสแล้วให้คนใช้ถือหนังสือไปหาตัวหยินไบ้ แล้วส่งสองใจให้ยกทัพไปจับตัวแพอวดมาฆ่าเสีย

ฝ่ายสองใจก็คำนับลาพาทหารไปถึงเมืองไท่เหลียง ให้ทหารเข้าล้อมเมืองบนกำแพงหักเอาเมือง ฝ่ายแพอวดก็ให้ทหารรักษาหน้าทเชิงเทินเมเคงต่อสู้เบ้าสามารถกองทัพสองใจบนกำแพงถึงสามครั้งหักเอาเมืองไม่ได้ ชัดเสบียงอาหารก็ล้ทัพกลับไปเมืองแพเสีย

ฝ่ายแพอวดครนสองใจไปตีเมืองมิได้ มีน้ำใจโกรธฉ้อป่าอ่อง ก็ยกไปเที่ยวตีบ้านเล็กเมืองน้อยไต่สืบเจ้ตเมือง

ฝ่ายพระเจ้าช่นอ่องตั้งคญเมืองเอกเอียง รวบรวมทหารได้เบ้าเน้อเมาก จึงปรึกษาเตียวเหลียงทันแฉงว่า ทหารในกองทัพพร้อมมูลแล้ว แต่ยังไม่เห็นผู้ใดจะเป็นแม่ทัพใหญ่ได้ ช่นสินเล้าแต่คั้นเอาตราสำหรับแม่ทัพมาก็มิได้ข่าวประการใดเลย เมื่อเราเสียที่มือป่าอ่องนช่นสินนเก้เม้มาช่วย ครนจะให้ไปหาตัวมาค้ประเห่งชองอคิดละอายนเก้ สิบไปเมือหน้าช่นสินจะประมาณเรา คิดประการใดจึงจะได้ช่นสินมา เตียวเหลียงจึงว่า ซึ่งจะให้ช่นสินมาเป็นแม่ทัพนเไว่พนกงานเข้าพเจ้า แต่คิดว่าถ้าได้ตัวหยินไบ้กับแพอวดมาช่วย ช่นสินทำการศึกเห็นจะเอาชนะได้โดยง่าย พระเจ้าช่นอ่องจึงว่า หยินไบ้เข้าทวารการอยู่กับมือป่าอ่องจะคิดประการใดจึงจะได้ตัวมา เตียวเหลียงจึงว่า มือป่าอ่องกับหยินไบ้ก็

หมางใจกัน แต่ครั้งหยินโปเสียตักบ่อฮลิน ซึ่งหยินโปไปอยู่เมืองกวางนงเห็นจะคิด
เอาใจออกหากจากณ้อป้าอ่องเป็นมั่นคง ถ้าแต่งคนมีสติปัญญาไปเกลี้ยกล่อม ก็เห็นหยินโป
จะยอมมาอยู่ทำราชการด้วย ชูโฮจึงทูลว่า ข้าพเจ้าจะขอไปเกลี้ยกล่อมหยินโปมาให้
จงได้

ฝ่ายพระเจ้าฮันเองได้ฟังมีความยินดีนัก จึงว่าถ้าไปได้ตัวหยินโปมาเราจะประ
บำเหน็จให้ถึงขนาด ชูโฮคำนับลาออกมาจัดคนได้สิบคน ออกจากเมืองเอ๊กเอียงไป
ณ เมืองกวาง ครั้นถึงจึงบอกนายประตูว่า เราชื่อชูโฮจะเข้าไปคำนับหยินโป นายประตู
เอาเนื้อความไปบอกหยินโป ๆ แจงถึงนงเจงพุดแกหยูเซียงซึ่งเป็นที่ปรึกษาว่า ซึ่งชูโฮมา
หาเราจะมีเหตุประการใด หยูเซียงจึงว่า ชูโฮมาเห็นเช่นเองจะใช้มาเกลี้ยกล่อมท่านเป็น
มั่นคง ซึ่งท่านจะยอมไปทำราชการด้วยอันอ่องก็พออยู่แล้ว แต่ว่าท่านทำเป็นเบ็ดพลวไว้ก่อน
นานไปอันอ่องจึงจะไม่คู่หมั้นท่าน หยินโปเห็นชอบจึงให้คนไปบอกแก่ชูโฮว่า หยินโป
ป่วยอยู่ให้ชูโฮอยู่ท่าสักสองสามวันก่อน ชูโฮได้แจงถึงนงเจงพุดว่าหยินโปเบ็ดพลว
ทั้งนงเจงพุดจะเป็นความคึกหยูเซียง จำจะไปพุดจากกับหยูเซียงก่อนจึงจะได้เข้าหาหยินโป คิด
แล้วก็ไป ณ บ้านหยูเซียง ครั้นหยูเซียงกลับไปจากหยินโปพบชูโฮเข้าที่ประตูบ้าน หยูเซียง
ก็พาชูโฮเข้าไปนั่งในตึกแล้วจึงถามว่า ซึ่งท่านจะมาหาหยินโปเห็นด้วยธุระอันใด ชูโฮ
จึงว่า พระเจ้าน้องเสียดกแกณ้อป้าอ่อง ถอยทัพมาตั้งอยู่ ณ เมืองเอ๊กเอียง บรรดา
ขุนนางแลที่ปรึกษาต่างคนก็ลาไปเสียมญาติพี่น้อง ข้าพเจ้าก็ลามารจะไปบ้าน ณ เมืองลกอัน
ครั้นถึงเมืองกวางรู้ว่าหยินโปมีศรัทธาสักดี ไพรบ้านเพดเมืองก็เบ็ดดี มีคำสรรเสริญว่า
หยินโปจะเป็นเทพองค์ ข้าพเจ้าก็หมายจะฝากทิวพอรูจัก จะได้มีธุระประการใดหาได้
บัดนี้เห็นหยินโปจะสงสยข้าพเจ้าว่ามาแต่พระเจ้าฮันเอง จึงแกล้งเบ็ดพลวเสียไม่ให้ไปคำนับ
ครั้นจะไปเสียดกจะ ไม่สนสงสย ข้าพเจ้าจึงมาหาท่านหวังจะสงความทงนให้ช่วยแจ้งแก่
หยินโป แล้วข้าพเจ้าจะลาไปบ้าน แต่ขอซึ่งมิได้พบหยินโปเห็นเสียใจนัก ด้วยหยินโป
เป็นถึงกวางอ่องมหวเมืองชั้นเป็นอนันมาก เกียรติยศก็ปรากฏทั่วไปทุกหัวเมือง คนทั้งปวง
ก็ยำเกรง แลประเพณีซึ่งจะตั้งตัวเป็นใหญ่หนควรรจะทำนาใจกว้างขวางมิได้ถอยศ ผู้ใด
จะไปมาหาพุดจวงวัญ แล้วก็ยอมจัดคนที่มีสติปัญญากล้าหาญไว้เป็นที่ปรึกษาในกรศึก จึง

จะมีคนแรกมาอยู่ด้วย ซึ่งหยินโบ้ทำทงนเห็นผคกับผชงจะตงตัวเป็นใหญ่ ตัวท่านกมสตี
 บัญญาเป็นที่ปรึกษา ควรที่จะทำนุบำรุงหยินโบ้ให้สือเกียรติยศไว้ในแผ่นดินจึงจะชอบ
 หรือท่านเห็นดด้วยจึงไม่เตอนสตีหยินโบ้ หุยเซยไคฟงชวยโหชกกรรมเนยมาตงนบกสะตง
 ตกใจตงตัวมิตรง แล้วว่าท่านอย่าเพิ่งน้อยใจเลย จงงกอยุสกกนเหนงเด็ก ข่าพเจ้าจะพาเข้า
 ไปพบกับหยินโบ้จงไค แล้วหุยเซยก็เชิญชวยโหกินโตะเสฟสุรา ชวยโหจึงว่า ข่าพเจ้าเสฟ
 สุราไม่ได้ แล้วชวยโหก็ลาหุยเซยไปอยู่ ณ กงก้วน

ครนเวลารุ่งเช้าหุยเซยจึงเข้าไปหาหยินโบ้ แจงเนื้อความซึ่งพุกกับชวยโหทุก
 ประการ หยินโบ้มีความยินเค้นกจึงให้คนใช้ไปเชิญชวยโหเข้ามา หยินโบ้จึงถามว่า ท่านเส
 ทำราชการอยู่ด้วยสน้อง การในกองทัพช้องเองก็แจงอยู่แก่ใจท่านสน เมื่อช้องเองยกมา
 รบกับฉ้อป้อตงที่แม่น้ำไปจย เหตุไคจึงมีเอาสนสนบนแม่ทัพจนเสยที่แก่พระเจ้าฉ้อป้อ
 อ่อง แลช้องสน้องถอยทัพไปตงอยู่ ณ เมืองเอ็กเองนเนยจะกักประการไคอยู่บ้าง ชวยโห
 จึงบอกว่ เมื่อช้องจะยกทัพไปรบกับฉ้อป้อตง ให้มหนังสือไปประกาศแก่หัวเมือง
 ทงปวงว่ ฉ้อป้อตงเป็นกนทรยศฆ่าพระเจ้าตเสยตงตัวชเนเป็นใหญ่ ช้องอ่องคิดดิงคุณ
 พระเจ้าตเจจะยกไปกัจฉฉ้อป้อตง ผู้ไคจะสนเองคุณพระเจ้าตไคยกกองทัพมาชวย
 หัวเมืองทงปวงไคแจงในหนังสือน กยกกกองทัพมาบรรจบช้องเองเป็นอนมาก ช้องเอง
 เห็นพจะทำศึกไคอยู่แลแล้ว จึงให้สนสนอยู่รักษาเมืองสามเจงไว้เป็นทมน ช้องเองกับ
 หัวเมืองทงปวงจึงยกมาตีไคเมืองแพเสย พระเจ้าฉ้อป้อตงรวช้องมีหนังสือไปประกาศ
 แก่หัวเมืองตงน จึงแต่งหนังสือลับใช้คนลอบไปไคแก่หัวเมืองทงปวงว่ พระเจ้าตเน
 ผคป้อตงมิไคฆ่า หยินโบ้มาเสยเองอย่าไคสงสยฉ้อป้อตงเลย หัวเมืองทงปวงไคแจง
 ในหนังสือฉ้อป้อตงแลวก็ไมเป็นใจที่จะชวยช้องรบ ตังคนกักคิดแก่นท่านนีก ช้องเอง
 จึงเสยที่แก่ฉ้อป้อตง บกนข่าพแจจแจงว่ เมืองเจ เมืองเหลยง เมืองเอยงน เมืองเตยว
 ทงสหัวเมืองเตรยมกองทัพอยู่ จะยกมารบกับท่าน ๆ จงระวังตัวให้จงหนัก

หยินโบ้ไคฟงกกับแคนฉ้อป้อตง ลกชเนชมอไปข้างตะวันออกท่าฉ้อป้อตง
 เป็นช้อหยาบชา แล้วว่ทางอไชเราไปมาพระเจ้าต เราเป็นคนใช้จึงทำตามกลบว่เรา
 มาเสยเอง ถอตัวว่าเป็นคนตี ครึงก่อนให้ไปฆ่าจหยินเสย แล้วให้ไปชุกศพจชสองเต
 ใช้เราไปทำการที่ชวถึงสามครึง เราทำการทงนเพราะช้ออญาหางอไม้ไค ทุกวันเนคตนา

เสียใจนัก ยิ่งกลับเอาความชั่วมาใส่อีกเล่า คนทั้งปวงมิได้แจ้งความจะหลงโกรธ ความ
 ชั่วจะติดตัวเราอยู่ ถึงจะเอาหนาทองมหาสมุทรมาล้างก็ไม่สิ้นมลทิน ชูโยให้จึงทำเป็นห้าม
 หยินไปว่าทำอย่างไรเพื่งว่ามาก่อน ถ้ามือป้าอ่องรู้ไปก็จะมี ความโกรธ ตัวท่านยังอยู่ใน
 เจอมมือมือป้าอ่อง หยินไปจึงถามชูโยให้ว่า เมื่อคนสงสัยเราทั้งแผ่นดินฉะนั้น จะคิด
 ประการใดจึงจะให้ความจริงของเราปรากฏแก่คนทั้งปวงได้ ชูโยให้จึงตอบว่าซึ่งท่าน
 จะแก้สงสัยนั้นง่ายนัก แต่ที่ท่านยังอยู่ด้วยมือป้าอ่องเมื่อใด ความชัวยังจะลือไปชั่ว
 พระจันทร์พระอาทิตย์ ถ้าท่านได้ไปอยู่กับชนอ่อง ยกทัพไปทำศึกกับมือป้าอ่อง ท่านได้
 ร้องประกาศในกลางทัพว่ามือป้าอ่องสั่งให้มาพระเจ้าเจงเต้ ท่านเป็นทหารจึงต้องทำตาม
 มิได้ไปมาพระเจ้าเจงเต้แต่ตามอำเภอใจ หัวเมืองทั้งปวงได้ยินแลเห็นฝีมือท่านทำศึกไทย
 สุจริต ไม่คิดกลัวมือป้าอ่องแล้วเมื่อใดก็จะสิ้นสงสัยท่าน

ประการหนึ่งชนอ่องตรองไว้ว่า จะรักษาเมืองเอ็กเคี้ยงไว้ให้สามารถ แล้ว
 จะแต่งกองทัพไปซุ่มไว้ให้หลายตำบล แม้นมือป้าอ่องยกมาตั้งประชิดจะคิดรบไทยอุบาย
 เอาชัยชนะให้จงได้ จึงจะตามฆ่าเก็บไปถึงเมืองแพเสีย ครองเจ้าพเจ้าเห็นว่าชนอ่องจะมี
 กำลังมากชนทุกวัน อันมือป้าอ่องคงแต่จะคอยกำลังลง ขาพเจ้าว่าทางเท่าเกมสตีบญญา
 จงตรึงตรองดูให้สมควร หยินไปได้ฟังจึงเข้าไปใกล้แล้วกระซิบบอกชูโยให้ว่า เรากับ
 มือป้าอ่องเคืองกันอยู่ช้านานแล้ว คิดว่าจะไปทำราชการอยู่กับชนอ่อง ซึ่งท่านมาหาเรา
 ครองเรามีความขานเห็นก จึงช่วยพาเราไปเฝ้าพระเจ้าชนอ่องด้วย ขณะนั้นนายประตูเข้ามา
 บอกหยินไปว่า มีผู้ถือหนังสือมาแต่พระเจ้ามือป้าอ่อง หยินไปก็ให้หาผู้ถือหนังสือเข้ามา
 คนใช้มือป้าอ่องคำนับแล้วจึงเอาหนังสือส่งให้หยินไป ๆ จึงอ่านดูได้ความว่า ซึ่งเรา
 คงหยินไปให้เจ้าเมืองกววงจะให้ฝึกหัดทแกล้วทหารไว้ให้พร้อม มีราชการศึกมาจะ
 ได้ช่วยกันรบ หยินไปก็ไม่มีความใจสามภักคคือเรา เมื่อเราจะยกไปตีเมืองเจ็กแกล้งบอก
 บววยเสย ครองชนอ่องยกทัพมาตีเมืองแพเสียก็ไม่ช่วย ซึ่งหยินไปทำการทงนหมายว่าเมื่อ
 กลาแข่ง จะสู้รบได้ก็ให้ตั้งแข็งเมืองไว้เราจะยกไปตี ถ้ารู้ว่าตัวทำการผิดก็ให้เร่งยกกอง
 ทัพมาช่วยกำจัดชนอ่อง หยินไปก็หนังสือนี้ตรองอยู่มิได้ว่าประการใด ชูโยให้จึงว่าแก่
 ผู้ถือหนังสือว่าหยินไปไปสามภักคคือพระเจ้าชนอ่องแล้ว ที่ไหนจะไปช่วยมือป้าอ่อง

เล่า ผู้ถือหนังสือจึงถามชุยโหว่าท่านขอใ้มาแต่ไหน ชุยโหจึงตอบว่าเราซื้อชุยโหอยู่
 กับพระเจ้าซันอ่อง ๆ ให้มานักหยินโป้จะยกไปกำจัดม้อป้าอ่อง แล้วชุยโหจึงว่าแก่หยินโป้
 ว่าม้อป้าอ่องให้หาตัวท่านไปจะฆ่าเสีย หมายถึงปิดปากคนทั้งแผ่นดิน เมื่อท่านหาชีวิต
 ไม่แล้วผู้ใดจะมีค่าเคียงม้อป้าอ่องเล่า ท่านจึงฆ่าผู้ถือหนังสือเสียให้ปรากฏแก่คนทั้งปวงว่า
 ท่านเป็นพวกพระเจ้าซันอ่อง หยินโป้เห็นชอบจึงชักกระบือออกตัดศีรษะผู้ถือหนังสือเสีย
 แล้วฉีกหนังสือทิ้งลงไว้ จึงสั่งให้หุยเซยอยู่รักษาเมืองกวัง หยินโป้เรียกคนสนิทสิบคน
 ขนมากับชุยโห ครั้นถึงเมืองเอ๊กเอียงชุยโหก็พาหยินโป้เข้าไปนั่งอยู่ภายนอก ชุยโห
 จึงเข้าไปทูลพระเจ้าซันอ่องตามซึ่งพูดกับหยินโป้ทุกประการ พระเจ้าซันอ่องจึงคิดว่า
 หยินโป้คนนี้เป็นคนมีฝีมืออยู่ในม้อป้าอ่อง ครั้นเห็นจะแก่นเคื่องกันเป็นเชอใหญ่ แล้ว
 ซ้ำฆ่าคนใช้ม้อป้าอ่องเสียจึงหันมาหาเรา ครั้นจะต้อนรับโดยเร็วคูประหนึ่งจะพึงม้อหยินโป้
 เราจะคุดใจหยินโป้ก่อน จึงสั่งให้ชุยโหไปชวนหยินโป้เข้ามา ครั้นหยินโป้เข้ามาถึงพระเจ้า
 ซันอ่องทำเป็นเมาสุราไม่ปราศรัยกับหยินโป้ ๆ คุกิริยาซันอ่องประหลาด จึงคิดว่าชะรอย
 จะถ้อยศศักดิ์ จึงมิได้ถามประการใด น้อยใจนักจึงชวนชุยโหมาภายนอกแล้วว่า เมื่อ
 พระเจ้าม้อป้าอ่องเป็นเจ้านให้ซันอ่องกับเราไปครองเมืองเหมือนกัน ไม่ควรจะคุดมึนให้
 เราได้ความอาย ซึ่งท่านไปล่อลวงให้เราหลงกลมาได้ความอายครั้น จะใคร่เชือดคอตาย
 เสียไม่อยู่ให้คนเห็นหน้าสับไป ชุยโหจึงว่าท่านอย่าเพิ่งโกรธ เวลานพระเจ้าซันอ่องกำลัง
 เมาสุราอยู่ ถ้วยจะเลี้ยงโต๊ะขุนนาง ท่านจงทำครู่หนึ่งก่อน ครั้นเวลาเที่ยงชุยโหก็พา
 หยินโป้เข้ามาที่เฝ้า พอพบเที่ยวเหลียงตันแฉงต่างคนค้ำันบักัน เที่ยวเหลียงกับตันแฉงจึง
 เชิญหยินโป้ให้นั่งที่สมควร เจ้าพนักงานก็ยกโต๊ะเสวยแลโต๊ะขุนนางเข้ามาตั้ง จัดแจง
 การพร้อม หยินโป้ดูโต๊ะแลเครื่องใช้ของซันอ่องกับขุนนางก็เหมือนกัน จึงคิด
 ว่าซันอ่องรักขุนนางแลทหารเหมือนคำตนสรรเสริญมีความยินดีนัก พอพระเจ้าซันอ่อง
 เสด็จมาทว่าราชการ หยินโป้แลขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยค้ำันบพร้อมกัน พระเจ้าซันอ่อง
 จึงปราศรัยกับหยินโป้ว่า เราคิดถึงท่านจึงให้ชุยโหไปหาท่าน ซึ่งท่านมาหาเรา
 มีความยินดีนัก เชิญกินโต๊ะเสวยสุราให้สำราญ แล้วส่งเจ้าพนักงานให้ประโคมเครื่อง
 ขนพร้อมกัน 30/03/25 หยินโป้กับขุนนางทั้งปวงกินโต๊ะแล้วเสพสุราพุกจากันด้วยการศึก ๓๓

หน้าตารุ่งเรืองทุกตัวคน ครั้นแล้วพระเจ้าฮั่นเองส่งชาวคลังให้จัดเครื่องอุปโภคบริโภค สำหรับผู้ครองเมืองมาพระราชทานให้หยินโป๊ๆ ได้สิ่งของมีความยินดีนัก ใช้คนไปรวบรวมทหารเมืองกวางกัมาทำราชการด้วยพระเจ้าฮั่นเอง แล้วพระเจ้าฮั่นเองแต่งคนใช้ให้ถือหนังสือไปถึงแพอวว่า เมื่อป้าอ่องจะยกมาตีเมืองเอ๊กเอียง เห็นจะส่งลำเลียงกันมาทางบก ให้แพอวก้าวสกัดกั้นเสบียงอย่าให้ส่งกันได้ แล้วพระเจ้าฮั่นเองเกณฑ์คนในเมืองเอ๊กเอียงหมื่นหนึ่งไปรักษาเมืองเซ่งโต๊

ฝ่ายป้าอ่องหนังสือเมื่อป้าอ่องซึ่งหยินโป๊มาเสียนหน้า กริบนำเอาเนื้อความไปแจ้งแก่พระเจ้าเมื่อป้าอ่องว่า หยินโป๊มาตัวนายผู้ถือหนังสือเสียแล้ว บัดนี้ไปเข้าด้วยฮั่นเอง พระเจ้าเมื่อป้าอ่องได้แจ้งคังหนักโกรธ จึงสั่งให้เตรียมทัพจะยกไปตีเมืองกวางแล้วว่าถ้าไม่ตีก็ตีระหะ หยินโป๊โต๊ก็ไม่กลับมาเมืองแพเสีย พม้แจ้งจึงว่าซึ่งจะยกทัพไปตีหยินโป๊นั้นเนวราชการทหาร อันศึกฮั่นเองกับฮั่นสนเนบเนการใหญ่ ข้าพเจ้าก็จักจัดแจงทหารในเมื่องนอกเมือง เกณฑ์กองทัพหัวเมืองมาบรรจบไว้ให้พร้อม แม้นฮั่นสนเนบมาจะได้สู้รบเต็มมอรักษาเมืองแพเสียไว้ ถ้าข้าศึกเสียทีถอยไปก็จะตามซำเต็มไปฆ่าฮั่นเองกับฮั่นสนเนบเสีย จะโค่งเมืองท่าเอียงเนบเมืองหลวง หัวเมืองทั้งปวงก็จะอยู่ในอำนาจฮั่น พระเจ้าเมื่อป้าอ่องเห็นชอบจึงสั่งให้เกณฑ์กองทัพหัวเมืองมาเตรียมไว้ แล้วซ่อมหัตถ์แก่ฉวาทหารให้สันทัดในการรบ

ฝ่ายพระเจ้าฮั่นเองจึงตรัสแก่เตี้ยวเหลียงว่า หยินโป๊มาอยู่กับเราแล้ว ซึ่งท่านจะคิดให้ฮั่นสนเนบเนบจะทำประการใด เตี้ยวเหลียงจึงทูลว่าขอหน้อยว่าวัดกตเคย ทรงนข้าพเจ้าจะลงไปเมืองหัวเอียงคิดการกับเสี้ยวโห จะพาฮั่นสนเนบมาให้จงได้ ครั้นรุ่งเช้าเตี้ยวเหลียงลาพระเจ้าฮั่นเองออกจากเมืองเอ๊กเอียงไปใกล้เมืองท่าเอียง

ฝ่ายเสี้ยวโหแจ้งว่าเตี้ยวเหลียงมา ก็ออกไปรับเข้ามาในตึกให้นั่งเสมอกันเชิญให้กินโต๊ะเสปสุรา เตี้ยวเหลียงจึงถามว่าฮั่นสนเนบมาอยู่เมืองสามจัน ได้พูดจาประการใดบ้าง เสี้ยวโหจึงบอกว่าเมื่อฮั่นสนเนบมาเนบบอกว่าพระเจ้าฮั่นเองใจเบาหาเชอควไม่ว่าแล้วกตอกใจใหญ่คูอาการประหนึ่งว่าจะเสียใจนัก ครั้นเนบมาฮั่นสนเนบรูชวว่าพระเจ้าฮั่นเองเสียทีแก่เมื่อป้าอ่อง ได้ยินข่าวว่ามีกประคูปานเสีย ใครไปหากก็ไม่พบ แต่ข้าพเจ้าไปหาสามครั้ง

ก็ไม่เห็นหน้า ซึ่งท่านมานทไเหนจะได้พบตัว เห็นว่าขันเสนทำการกรงเหมาจะให้
 พระเจ้าช่นอ่องมาหา ซึ่งเราจะนิ่งให้พระเจ้าช่นอ่องมาหาหน้หากวไรไม่ ท่านจะคิดประการ
 ไต จะให้ขันเสนหายทิวี่มานะคะเข้าทำราชการกับพระเจ้าช่นอ่องได้ เทียวเหลียงจึงกระซิบ
 บอกอุบายซึ่งจะทำแกช่นเสนให้เสียวโห่งทุกประการ เสียวโห่งจึงถามว่าความกิดซึ่ง
 ท่านจะทำกรงน เห็นจะโตตัวช่นเสนไปเป็นแม่ทัพมาเคง แล้วเสียวโห่งจึงมีหมายไปประกาศ
 แก่หัวเมืองแลนายบ้าน บรรดาช่นกับเมืองห้าเอียงทุกตำบล เป็นใจความว่าพระเจ้า
 ช่นอ่องยกกองทัพไปรบกับฉ้อป้อองที่แม่น้ำไปจุย พระเจ้าช่นอ่องเสียที่แก่ฉ้อป้ออง
 เสียทหารประมาณสามสิบหมื่นเศษ พระเจ้าฉ้อป้อองจับไท่ก่งกับนางหงวนของเขาได้
 พระเจ้าช่นอ่องจะยอมเป็นเมืองชนแก่พระเจ้าฉ้อป้ออง หัวเมืองท่งปวงซึ่งพระเจ้าช่นอ่อง
 แลขันเสนตีไเหน จะคืนให้พระเจ้าฉ้อป้อองตน บัดช่นอ่องให้เตียวเหลียงกับขุนนาง
 ในพระเจ้าฉ้อป้อองมาทำบัญชีไพร่ชายหญิง ฉกรรจ์ พิการ ชรบ เต็กอุมจึ่งให้ขันเสน
 ด้ขุนนางนายบ้านนายอำเภอแจ้งหมายแล้ว ให้เร่งทำบัญชีสำมะโนครัวมาส่งกับเสียวโห่ง
 ถ้าผู้ใดบดบังไว้จะเอาตัวเป็นโทษจงหนัก แล้วเสียวโห่งให้จกเสมียนทิมผอมมาไว้ประมาณ
 สองร้อยเศษสำหรับทำบัญชี แล้วจึงแต่งคนให้เที่ยวเร่งรัดทุกบ้านเรือนไม่ให้ช้าอยู่ได้

ฝ่ายนายบ้านนายอำเภอท่งปวงแจ้งตงนเห็น ก็ทำบัญชีมาส่ง ณ บ้านเสียวโห่ง ผู้ใด
 ยังไม่ไคส่งบัญชีก็เกาะกุมเร่งรัดกันทุกเมือง ราษฎรท่งปวงเป็นทุกชั้นก็ชองสมพูดกันว่า
 ถ้าไคไปเป็นพวฉ้อป้อองแล้วที่ไเหนเราท่งปวงจะรอดชีวิต ฉ้อป้อองก็จะฆ่าเสีย กิดตศัพท
 หน้แจ้งไปถึงขันเสน ๗ จึงให้คนสนิทไปสืบในเมืองห้าเอียง คนใช้ขันเสนมาสืบไคความ
 ไปบอกว่า เห็นช่นอ่องจะยอมแก่ฉ้อป้อองจริง ที่เรือนเสียวโห่งนตงก่งทำบัญชีกลางวัน
 กลางคืนวันวายอยู่ ช่นเสนจึงว่าเราจะฟังดูให้แน่ ก็ลือกว่าจะเบ่เอนาษของเตียวเหลียง
 มาลวงเราจะให้ไปหาช่นอ่อง

ขณะนั้นพอผู้ทำบัญชีมาถึงประศุບวันเสาร์สิ้น จึงบอกนายประศุบว่าจะขอจ้กนาว
 คน นายประศุบจึงเข้าไปบอกว่าข้าหลวงมาจะเรียกเอาบัญชีกันไเหนบ้าน ช่นเสนจึงใช้คนไป
 บอกแก่ผู้ทำบัญชีว่า ช่นเสนเบ่แม่ทัพใหญ่ไม่เหมือนขุนนางท่งปวง ทำไมจะมาเรียกเอา
 จำนวนคนด้วยเล่า ๖๖๖ คนสนิทเสียวโห่งบอกเข้าไปว่าช่นอ่องสั่งให้ท้จ้กนาวคนให้ขันเสน

ถึงตัวท่านแม่ทัพก็ให้ใส่บัญชีไปถวาย ฮันสินจึงให้หาผู้ซึ่งมาแต่เมืองหาเอียงนั้นมาว่า ให้
 ไปทำบัญชีก่อนนอกเด็ก ฟร่งนจึงมาเอาจำนวนคนที่บ้านเรา ผู้ทำบัญชีจึงว่าข้าหลวง
 ที่มาแก้ฉ้อปาอ่องนั้นแรงนัก ทำจำนวนคนที่นอกโตมาสิ้นแล้ว ยิ่งแต่ที่บ้านท่าน ขอ
 อย่าให้มีโทษแก่ข้าพเจ้าเลย ฮันสินเห็นคนทำบัญชีว่ามั่นคงอยู่ จึงว่าฮันอ่องนใจเบายอม
 แพ้แก้ฉ้อปาอ่องโดยง่าย ไม่ปรึกษาหารือเราก่อน ถึงมาตราว่าจะมามิได้ก็จะให้มีหนังสือ
 มาให้เราบ้าง เติมคิดว่าจะให้ฮันอ่องง้อแก่พอให้ขุนนางแลทหารยาเกรงจะได้ใช้สอยสิทธิ์
 ชาติ ซึ่งฮันอ่องทำตงนเราจะนั่งคุกเสียตายหัวเมืองตงปวงนัก จำจะไปหาเสียวโห่ฟังจะคิด
 ประการใดบ้าง ฮันสินคิดแล้วก็แต่งตัวใส่เสื้ออย่างติดอกกระเปาะสำหรับยศ ขึ้นมาถืออาวุธ
 แห่งชายชวหนาหลังเป็นอนมาก ชาวเมืองตงปวงเห็นฮันสินขึ้นมาเข้ามาในเมือง ต่าง
 คนที่ใจนัก ร้องบอกกันอ้ออิงไปว่าแม่ทัพจะไปรบฉ้อปาอ่อง เราท่านจะได้รอดชีวิตแล้ว
 ฮันสินได้ย่นราษฎรชาวเมืองพุดจากนตงนนักเห็นว่าฮันอ่องยอมเป็นเมืองชนแก้ฉ้อปาอ่อง
 จึงส่งให้คนขี่ม้าเร็วรีบไปบอกเสียวโห่ว่าจะไปหา เสียวโห่รู้ว่าฮันสินมาจึงว่าแก่เดียวเหลือยง
 ว่าฮันสินต้องกลท่านแล้ว เตียวเหลียงได้ฟังก็มอยรูว่าฮันสินมาจะไกลถึง จึงเข้าไปซ่อน
 ตัวอยู่ในตึก

ฝ่ายเสียวโห่นักลงไปต้อนรับฮันสินถึงนอกบ้าน เชิญเข้าไปนั่งที่สมควร ฮันสิน
 เห็นคนทำบัญชีอยู่เป็นอนมากก็สนสงสัย ไม่นึกว่ากลเดียวเหลือยง เสียวโห่จึงว่าแก่ไปหา
 ท่านหลายครั้งก็ไม่พบ มีธุระไปแห่งใด ฮันสินจึงว่าฮันอ่องดอดเสียจากแม่ทัพได้ความ
 อภัยแก่คนตงปวง จึงไม่ได้มาหาท่าน เสียวโห่ตอบว่าซึ่งฮันอ่องดอดท่านเสียจากแม่ทัพ
 นั้น เพราะท่านเห็นว่าฤกษ์ยังไม่คงห้าม ฮันอ่องไม่ฟังคำซินยกไป เอาตราให้ยกป่าเป็น
 แม่ทัพทำศึกกับฉ้อปาอ่องจนเสียทแก้วทหารเป็นอนมากสมคั่งคำท่าน ท่านหาควรจะอาย
 ไม่ ชอบแต่ฮันอ่องจะอายท่านเสียอีก ฮันสินจึงถามว่าซึ่งฮันอ่องจะยอมเป็นเมืองชนแก้
 ฉ้อปาอ่อง ให้ทำบัญชีคนจะคืนหัวเมืองให้เห็นท่านจะเห็นประการใด เสียวโห่จึงว่าบัดนี้
 ฉ้อปาอ่องจับไท่ก่งกับนางหงวนของเขาไว้ได้ ฮันอ่องจึงเสียใจยอมเป็นเมืองชน จะใคร่
 ได้ไท่ก่งกับนางหงวนของเขา ความทงนบรรคานายทหารยังหายอมไม่ จะขออาสาทำศึก
 ก่อไป แต่ขุนนางข้างฝ่ายพลเรือนก็ยอมตามฮันอ่อง จะเข้าเป็นเมืองชนแก่พระเจ้าฉ้อ

ป้าอ่อง เดียวเหลียงร่อนรอนักพูดกับข้าพเจ้าว่าทำบุญซึ่งเสร็จแล้ว จะลาชื่อน้องไปอยู่
เมืองหน้หาความสุข บัดนี้เดี่ยวเหลียงพาขุนนางพระเจ้าผ้อป้าอ่องมาทำบุญด้วย ข้าพเจ้า
ไม่รู้ที่จะทักทานชื่อน้องได้ ชันสนได้ฟังเสียโห่คึกแค้นนัก จึงว่าเสียแรงเราเอาชีวิตผ้อ
ลูกเกาทนทำการศึกษา ไต่หัวเมืองชนของผ้อป้าอ่องไว้ถึงเจ็ดส่วนแปดส่วนแล้ว พระเจ้า
ชื่อน้องเสียทีแต่ครั้งเดียวควรหรือมาเป็นดังนี้ได้ ซึ่งไท่ก่งกับนางหงวนสองเฮาตกอยู่ใน
เงอมมือผ้อป้าอ่องนั้น ก็เพราะพระเจ้าชื่อน้องประมาทไม่คิดการให้รอบคอบ ถึงกระนั้น
ไท่ก่งกับนางหงวนสองเฮาก็ยังหาเป็นอันตรายไม่ ด้วยพมแจ่มมีสติปัญญาเห็นจะทักทาน
ผ้อป้าอ่องไว้ ครั้นเราจะอาสาทำศึกกับผ้อป้าอ่องคืนเอาไท่ก่งมาให้จึงได้ อนึ่งเมือง
สามจีนนั้นก็ให้ตั้งฮ้อยรักษาแล้ว ท่านจงเลิกทำบุญซึ่งเสียเถิด อย่าให้ราษฎรท่งปร่วงวุ่นวาย
ไปเลย

ฝ่ายเดี่ยวเหลียงแอบฟังอยู่ในตึก ไต่ยแก้ชันสนว่าคังนหน้กออกมาค้ำบแล้ว
ซึ่งท่านจะอาสาทำศึกกับพระเจ้าผ้อป้าอ่องคืนเอาไท่ก่งกับนางหงวนสองเฮามาเน ข้าพเจ้า
เห็นผ้อป้าอ่องมีกำลังมากกล้วจะแตกมาเหมือนเมื่อครั้งเมเนาไปจุย ชันสนตอบว่าแต่ก่อน
หน้ทานเห็นข้าพเจ้าเป็นประการใด จึงหมายว่าจะทำศึกไต่ให้เอามาตั้งเป็นแม่ทัพ ครั้น
พระเจ้าชื่อน้องไปเสียทีครั้งนั้น ท่านมาค้หมั้นข้าพเจ้าแล้วสรรเสริญผ้อป้าอ่อง แลการซึ่ง
ทำศึกกับผ้อป้าอ่องไปข้างหน้า ใจข้าพเจ้าหมายว่าผ้อป้าอ่องเหมือนลูกนกอยู่ในเงอมมือ
เมเนจะจับมาขยเสียเมื่อใดก็จะไต่เหมือนดังใจนึก เดียวเหลียงไต่ฟังคังนหน้กแกลงยวชันสน
ให้โกรธ จึงว่าอย่าเพ่อค้หมั้นก่อน อันพระเจ้าผ้อป้าอ่องนั้นก็ประกอบด้วยกำลังสามประ
การ ประการหน้มทหารแลเมืองชนเป็นอนมาก ประการหน้สองใจซึ่งเป็นทหารเอกมี
ฝีมือยงนัก ผู้ใดจะค้ทานหน้ได้ ประการหน้พมแจ่มที่ปรึกษาที่มีสติปัญญาเหมือนเทพยดา
ข้าพเจ้าเห็นเหตุสามประการจะน้จกค้ทาน ซึ่งท่านจะทำศึกกับพระเจ้าผ้อป้าอ่องนั้น จง
ค้ริตให้รอบคอบก่อน ชันสนได้ฟังเดี่ยวเหลียงว่าคังนหน้กโกรธ ลูกช้เห็นแล้วร้องว่าชน
นางซึ่งมาแต่ผ้อป้าอ่องนั้น ท่านจงฆ่าเสียอย่ากล้วผ้อป้าอ่องเลย ซึ่งสองใจแลพมแจ่มนั้น
ค้จะตายด้วยฝีมือแลความค้ค้เรา ถ้ามิไต่ชีวิตค้ท่งสองจะเชือค้ค้ตายเสียไม่ยู่ให้ค้
เห็นหน้า ค้ริยะของเราจะทำประการก้ตามแต่ใจท่าน

เสียวโทจึงว่าเป็นประเพณีแต่ก่อน ถึงจะเป็นศัตรูกันซึ่งจะฆ่าคนใช้ไปมาเสีย
 นั้นไม่ชอบ ถ้าท่านจะทำศึกกับฉ้อป้าอ่องแน่แล้ว จำจะไปเฝ้าพระเจ้าซันอ่องจะได้คิดการ
 สงคราม ยืนยันจึงว่าข้าพเจ้าจะลาไปบ้านก่อน ต่อเวลาพรุ่งนี้จึงจะกลับมาพากันไปเฝ้า
 ว่าแล้วก็ออกมาชนมากลับไป ครั้นเวลารุ่งเช้าซันสินจึกแจงทหารทงปวง ให้คุมเอารถที่
 ทำไว้มา ณ เมืองหาเอียง เสียวโทเดียวเหลือยงคอยท่าซันสินอยู่ ครั้นรู้ว่ามาถึงก็ออกไป
 ต้อนรับพุดจากันแล้วก็รีบออกจากเมืองหาเอียง ครั้นไปถึงเมืองเอ็กเอียง ซันสินพา
 เสียวโทอ้อมไปตู่ทชยภูมิข้างทิศตะวันออก

ฝ่ายเตียวเหลียงเดินตามประตูทิศตะวันตก เข้าไปเฝ้าพระเจ้าซันเอเอง พระเจ้า
 ซันอ่องเห็นเตียวเหลียงจึงถามว่า ซึ่งท่านคิดการไปหาซันสินนั้นได้สมความคิดแล้วหรือ
 เตียวเหลียงแจ้งความว่าบคนเสียวโทกับซันสินมาถึงแล้ว แต่ยังไม่ไปจะวางทัพจึงค่อยมาเฝ้า
 แล้วเล่าความซึ่งพุดกับซันสินทุกประการ ถ้าไต่อ่องจะพุดกับซันสินนั้น ทำสรรเสริญ
 ฉ้อป้าอ่องให้ซันสินโกรธจึงจะตองกับข้าพเจ้า

ฝ่ายซันสินกับเสียวโทพากันเข้ามาเฝ้าพระเจ้าซันเอเอง ๆ จึงเรียกให้ซันสินกับ
 เสียวโทเข้ามานั่งใกล้ แล้วว่าแก่ซันสินว่าแต่เรามาตองอยู่เมืองหาเอียงนี้คิดถึงท่านนัก ด้วย
 ไม่แจ้งว่าท่านอยู่คี่หรือป่วยประการใด จะไปเยี่ยมเล่าก็ยังไม่ทงวลอยู่ด้วยเราไปทำศึก
 ครั้น เพราะไม่เชื่อคำท่านจึงเสียทีมาตองจำใจไปเป็นเมืองชนฉ้อป้าอ่อง บัดนี้ฉ้อป้าอ่อง
 ให้ทหารมาเร่งทำบุญชุกคน เราจึงให้เตียวเหลียงพาทหารฉ้อป้าอ่องไปหาเสียวโท ซันสิน
 ได้ฟังจึงว่าเมื่อข้าพเจ้าไปรักษาเมืองสามจินเห็นข้าพเจ้าป่วยอยู่ ข้าพเจ้าจึงให้คนช้อยรักษา
 เมืองสามจิน ตัวข้าพเจ้าตอยมาตองอยู่ ณ แดนเมืองหาเอียง แจ้งว่าไต่อ่องจะยอมเป็น
 เมืองชนแดนหวเมืองทงปวงให้แก่ฉ้อป้าอ่อง ข้าพเจ้าก็ตกใจจึงรีบมา ด้วยคิดว่าข้าพเจ้า
 เอาบุญของไต่อ่องเป็นพหุงเทียวทำศึกมชยชนะมาหลายครั้ง จนไต่เมืองชนของฉ้อป้าอ่อง
 ถึงเจ็ดส่วนแปดส่วน เกียรติยศของไต่อ่องก็ปรากฏไป ราษฎรก็เป็นสุขไม่ควรที่ระงอหน้อ
 ฉ้อป้าอ่องเพราะข้าพเจ้าเห็นว่าไต่อ่องจะได้ครองแผ่นดิน จะยกให้ผู้อื่นนั้นมิชอบ ซึ่งเสียที
 แก่ฉ้อป้าอ่องแต่ครั้งเดียวนี้ ทหารในกองทัพยังไม่เบาบางพอจะคิดทำการต่อไป ไต่อ่อง
 จะมากว่าทำให้ยศศักดิ์เสื่อมสูญเสียเนน ข้าพเจ้ายิ่งหาเห็นด้วยไม่ ผู้ที่มีสติปัญญาจะมีที่เทียบ

ไคหรือ ฮันอ่องจะแกลงให้ฮันเสินไกรธ จึงว่าซึ่งเราเสียทีแก่มือป้าอ่องเนเเราอย่าเสียใจไม่ แต่จะยอมเป็นเมืองขบแครงน เพราะเราเห็นฝีมือพระเจ้ามือป้าอ่องเข้มแข็งในการสงครามนัก ผู้ไคจะทำศึกเอาชัยชนะได้เป็นอันยาก บิดากับภรรยาเราก็ตกอยู่ในเงอมือเขา บัดนี้พระเจ้ามือป้าอ่องก่ชาไคเมืองเตียวเมืองเอียนเมืองเหลียงเมืองเจทงสี่เมืองแล้ว ท่านยังหาได้เห็นฝีมือพระเจ้ามือป้าอ่องไม่ ถ้าท่านได้รบกับมือป้าอ่องสักครั้งหนึ่งท ไทเห็นจะคิดทำศึกต่อไปได้ ประการหนึ่งพระเจ้ามือป้าอ่องประมาททหมิ่นท่านนัก เมื่อใช้ให้คนมากำกับทาบญชन्ह ก่ส่งมาว่าฮันเสินซึ่งเป็นแม่ทัพหนีไปหนีชยชชนะ แต่เจียงห้ามความคิดแลฝีมือออด ยังหาได้พบฝีมือมือป้าอ่องไม่ ถ้าพบกันสักครั้งหนึ่งแล้วก็จะระอาเสียอีก อันเราทกวนหนคิดถึงมือป้าอ่องเมื่อใดก็ความใจนัก ตั้งแต่จะเร่งเตียวเหลียงเสียโให้ให้ทำญชชงเสียให้แล้ว จึงมิได้ปรึกษาหารือท่าน ฮันเสินได้ฟังยังมีความโกรธนัก จักขู่แคงกิงโหติดหนานนแเชี่ยวชาญไปสิ้น จึงว่าไคอ่องอย่าสรรเสริญฝีมือป้าอ่องเลย อันนำใจข้าพเจ้าไม่กลัวมือป้าอ่อง หมายถึงจะรบกัน แต่ทหารข้าพเจ้าทตามมากก็พอจะล่อลวงมือป้าอ่องได้ พระเจ้าฮันอ่องได้ฟังนงยอมอยู่ จึงมีฮันเสินเข้ามาแล้วตามว่า ท่านจะทำประการใดจึงจะจับมือป้าอ่องได้เราสงสนัก ฮันเสินจึงทูลว่า เมื่อข้าพเจ้าบวยอยู่ ณ เมืองหันเอียง คิดทวารรบเบนเกลดชนไว้ไคสองร้อยเศษแต่ยังน้อยนัก ถ้าข้าพเจ้าได้ศึกสองสามพันจึงจะเป็นทัพใหญ่ แม้นมือป้าอ่องยกมาทกรงนจะททำให้หลงกล จึงจะซบรตอมจับเอาความถวาย พระเจ้าฮันอ่องจึงตามว่า รตนนทานจะทเป็นประการใด

ฮันเสินจึงทูลว่า รตนนทานจะทเป็นประการใด สองข้างรตนนทานก็แยกออกไป เขมมด้วยกระบอทงสคทน ๆ ละตัว ผูกเบนกลเม็ดกลบตัวไว้ ถึงจะหนทกวงไวดังจะได้กทน ขางหนารตแลทาทรมบหลนหมกทนาไม่เบาเยนตบก็อวาทรายรอบ ไม่ให้มาแลศนเข้าใกล้ได้ บนเรือรตนนทานหลังคากักรมแคงตรมฝน มีถงแคงทายรต ๆ ละถงค้อยทับเพลิง มีทหารถือเกาทนทสคทนทวนสองเล่มประจำอยู่ทกรต ๆ ทนงสทพมาเตสยบมา ถ้าสคคณเต็นททได้ร้อยคน ก็จจะตงบนเชคตบหลนตคคตบเสีบรต ก็ไว้ช่องม้าทางคณเสีบคอก มีกลองสัญญาณแก่ทหารบพรต ถ้าคคถองแล้วให้ชกสายยิงยททนาไม่เกาทนทคความสัญญาณถ้าเตนทางกับรททุกเสีบยงได้ แม้นเหยยลสงชกบหลนตงกนเบนลुकบอมแลค้าย แคงทให้

พิเคราะห์เหตุที่ชัชฎุมุก่อน ถ้าจะตั้งกองทัพให้ต้องลักษณะศึก จึงจะมีชัยชนะฝ่ายเดียว ถ้า
แลที่ชอกเขาเนินทางจำเพาะชอบทัพเดินหน้า จะได้ตั้งเป็นกองล้อมล้อมซุ่มสกัดตี ถ้าแล
เป็นที่ทองทุ่งทัพมาได้ล้อมสกัดตีหลังให้ข้าศึกเสียขบวน ถ้าแลที่ราบมิได้มีลุ่มดอน
เหมือนที่นอกเมืองเอ๊กเอียง ไปทางประมาณสามร้อยเส้นข้างตะวันออกนอกนั้นชอบทัพรบ

พระเจ้าฮั่นอ่องได้ฟังจึงว่า ครั้นเห็นจะแก่แก่นเมื่อป่าอ่องได้ก็เพราะสติปัญญา
ท่าน จึงสั่งให้คนใช้ไปเอารถซึ่งฮั่นสินนำมาดูชอบพระทัยนัก จึงให้ช่างไม้ระดมกันทำ
เตื่อนหนึ่งได้ครบสามพัน แล้วมอบตราสำหรับแม่ทัพให้ฮั่นสิน ๆ คำนับรับตราแล้วออก
มาตั้งค่ายนอกเมือง ซุ่มหัดทหารซึ่งจะอยู่รอรบข้าศึก แล้วให้หัวหน้า ไก่ย แสเฮาหยิน
กวนหยิน หยินโป๊ เป็นนายทัพรบศึกกอง ๆ ละเจ็ดร้อยห้าสิบ เป็นรบสามพัน คนกองละ
หมื่นห้าพันศึกกองเป็นคนหกหมื่นให้ไปซุ่มหัดไว้สำหรับบริมชายป่า จะวางทัพนั้นให้ชำนาญ
ในการยิงเกาทัณฑ์ แลกลับรุดดอยไล่ตามกระบวนรบทั้งคนทั้งกระบือ บรรดานายทหาร
ทัพผสมอกจกไปซุ่มทัพทั้งแปดทิศ กับกองซึ่งสกัดปิดทางน้อย ทุ่งกองซัดสะพานคอยซึ่ง
จะข้ามแม่น้ำเตยเซ็ก นายทหารทั้งปวงคำนับลาไปตามฮั่นสินสั่ง

ฝ่ายเสียวโห้เข้าไปคำนับลาพระเจ้าฮั่นอ่อง จะกลับไปเมืองห้าเอียง พระเจ้า
ฮั่นอ่องจึงตรัสว่า การซึ่งจะรบยังติดพันกันอยู่ โห้จุกับน้องนงนึ่งเด็กนก ทั้งเป็นเชอวงศ์
ของท่านจงรีบไปทำนุบำรุงรักษาไว้ เสียวโห้ก็รับราชบุครทั้งสองรีบไป ณ เมืองห้าเอียง
ดูชาวเมืองทั้งปวงผู้ใดจะเป็นทหารได้ก็จกส่งไป ณ เมืองเอ๊กเอียง

ฝ่ายพระเจ้าผ้อป่าอ่องก็จะแต่งคนไปตีบการ ณ เมืองเอ๊กเอียง แล้วจะใคร่
ได้เอ็งหลิน ครั้นจะให้มารดาเขียนหนังสือไปถึงบุตรให้กลับมายูด้วย มารดาอ่องหลินก็
ไม่เขียนหนังสือให้ จึงแต่งเสมียนไปพ่ายลายมือมารดาอ่องหลินมาได้ เขียนเป็นหนังสือ
ให้คนใช้รีบไปหาอ่องหลิน ๆ ภูหนังสือก็รู้ว่ามิใช่ลายมือมารดา จึงเอาหนังสือไปถวาย

พระเจ้าฮั่นอ่องแล้วทูลความทุกประการ

ฝ่ายฮั่นสินเมื่อฝึกหัดทหารเสร็จแล้ว ทำบัญชีนายแลไพร่ได้หาสมหมื่นเข้าไป
ทูลพระเจ้าฮั่นอ่องว่าซุ่มหัดทหารเสร็จสิ้นทุกตัวคน ถ้ามีผู้ใดมาแต่เมืองผ้อจะยอม
หนังสือไปทำทนายให้ผ้อป่าอ่องไกรยกทัพมา พระเจ้าฮั่นอ่องจึงตรัสว่าอ่องหลินมาแจ้ง

ความว่า ฌ้อปาอ่องทำปลอมลายมือมารตามาบอกให้อ่องหลินไป คนใช้ฌ้อปาอ่องก็ยัง
 อยู่ ชันสินจึงว่าแก่อ่องหลินว่าท่านจงพาคนใช้ไปอยู่นอกก่อน ชันสินจึงสั่งให้แต่งโต๊ะ
 แลสุราเลี้ยงคนซึ่งฌ้อปาอ่องใช้มา ครั้นแล้วชันสินก็ขับคนตามหลังไปภายนอก จึง
 กระซิบพูดกับคนใช้ฌ้อปาอ่องว่าตัวเราแต่ก่อนอยู่เมืองฌ้อ มาอยู่กับชันอ่องนี้เป็นความ
 จำใจ แต่ทำศึกมีชัยหลายครั้งก็ไม่มีบำเหน็จสิ่งใด ทุกวันนี้เรามีความน้อยใจชันอ่องนัก คิด
 ว่าจะหนีไปอยู่กับฌ้อปาอ่องแต่ยังหาไต่ท้วงที่ไม่ ซึ่งท่านมาพบเราวันนี้ความยินดีนัก จะ
 ฝากหนังสือไปถึงพระเจ้าไชฌ้อปาอ่องให้แจ้งว่า จะกลับไปทำราชการด้วย แต่ท่านอย่าให้
 แพร่งพราย ชันสินก็ให้ทองแก่คนใช้ฌ้อปาอ่องยี่สิบตำลึง แล้วว่าถ้าเราไปถึงพระเจ้า
 ฌ้อปาอ่องได้ทีแล้วเมื่อใด จิงจะว่าให้พระเจ้าฌ้อปาอ่องปูนบำเหน็จให้ท่านอีก คนใช้ฌ้อ
 ปาอ่องสำคัญว่าจริง จึงบอกความชันสินว่าตัวข้าพเจ้านี้ฌ้อปาอ่องให้มาสืบราชการในเมือง
 เอ๊กเอียง แต่ให้มาโดยอุบายจะใคร่ได้ตัวอ่องหลินด้วย ซึ่งท่านจะสามัคคีกับพระเจ้าฌ้อ
 ปาอ่องจะดีพระทัยนัก เห็นจะตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ชันสินก็ทำเป็นตั้งใจแล้วจึงว่าถ้า
 ช่วยธุระเราตลอดแล้วจะได้เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุขกันภายหลัง แต่หนังสือเราท่าน
 อย่าให้ผู้ใดเห็น จำเพาะถวายต่อพระหัตถ์พระเจ้าฌ้อปาอ่อง ถ้าท่านเอาไปแพร่งพราย
 กับผู้ใดแล้วเราไปสืบรู้จะทูลพระเจ้าฌ้อปาอ่องให้เอาโทษจงหนัก คนใช้จึงว่าขออนุญาต
 อย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าหาให้ผู้ใคร่รู้เห็นไม่ ชันสินจึงไปแต่งหนังสือเข้าผนึกปิดตรามาส่งให้
 แก่คนใช้ฌ้อปาอ่อง แล้วทำเป็นกำขับหลายครั้ง คนใช้ครั้นได้หนังสือแล้วรีบไป

ฝ่ายชันสินก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าชันอ่องทูลว่า ซึ่งคนใช้ฌ้อปาอ่องมานั้นข้าพเจ้า
 ได้มีหนังสือเป็นขอหยาบเข้าไปถึงฌ้อปาอ่อง ถ้าฌ้อปาอ่องแจ้งในหนังสือก็จะยกกองทัพมา
 เป็นมั่นคง การศึกครั้งนี้ข้าพเจ้าคิดจะเอาชัยชนะจับฌ้อปาอ่องมาถวายให้จงได้ พระเจ้า
 ชันอ่องจึงตรัสว่าการครั้งนี้สุดแต่ความกิดท่าน จิงสั่งให้เที่ยวเหลืองกับเล็กแก่ออกไป
 ช่วยศึกการกับชันสิน ชันสินก็นับลาออกมาค้ายนอเมืองตระเตรียมทหารคอยรับทัพแล
 กองลาดตระเวนใกล้อกฌ้อปาอ่องจะยกมา

ฝ่ายคนใช้ฉ้อป้าอ่องรีบกลับมาถึงเมืองแพเสีย จึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง
ถวายหนังสือแล้วทูลว่า ฮันเสินไกรรชน้องจะมาอยู่ทำราชการด้วยไต่อ่องแต่คอยชั่งอยู่
ถ้าเห็นไต่จะตามมาภายหลัง พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ฟังมีความยินดีนัก จึงฉกฉวยออกอ่า
ไต่ความว่าฮันเสินแม่ทัพใหญ่ผู้จะปราบเสียแก่ศัตรูซึ่งเกิดชงในแผ่นดินทิศตะวันออก มาถึง
ไต่ฉ้อป้าอ่อง ด้วยแตกอ้นแรอู่กับไต่อ่อง พระเจ้าฮันอ่องกับท่านแลขุนนางทั้งปวงปรึก
ษาพร้อมกันเชิญไต่อ่องขึ้นเป็นเจ้า คนทั้งปวงกรูว่าเรามีไต่เป็นข้าท่าน เราก็คงไม่สังเกตว่า
ท่านจะตั้งตัวเป็นเจ้าซึ่งเอาเมืองหาเอียง แล้วมีหน้าซำไม่ตั้งอยู่ในยุติธรรมคิดฆ่าพระเจ้า
คนทั้งแผ่นดินมีความแค้นท่านทุกคน เราคิดจะใคร่เอากระบี่ทลอสสำหรับมือตัดศีรษะท่าน
เสีย ฉลองคุณพระเจ้าให้สิ้นแค้นแทนคุณคนทั้งแผ่นดิน แต่กำลังเราน้อยเกลือกจะ
สู้รบไม่ได้ จึงมาอยู่กับพระเจ้าฮันอ่องซึ่งมีบุญญาธิการ ปรึกษากันใหม่หนังสือไปประกาศ
แก่หัวเมืองใหญ่น้อยซึ่งมีกตัญญู ยกมาช่วยเราเป็นอันมากหมายจะกำจัดท่าน ครั้นเมื่อตั้ง
อยู่เมืองหาเอียงพระเจ้าฮันอ่องเชื่ออยู่บ้างแต่ก่ก่ห้เมณาไปจួយเพราะไม่เชื่อเรา บัดนี้เรา
ยกกองทัพมาตั้งอยู่เมืองเอ๊กเอียง จึงจะลองฝีมือทำเจรบยกกองทัพมา จะไต่ตัดศีรษะเสีย
ประจานไว้หน้าเมืองเอ๊กเอียงไม่ให้ผู้ใดดูเยี่ยงอย่าง พระเจ้าไต่ฉ้อป้าอ่องแจ้งหนังสือตั้ง
หน้าไกรรธ จึงส่งให้เจตเจงทหารสามสิบหมื่นจะยกไปที่เมืองเอ๊กเอียงจับฮันเสินฆ่าเสียให้
จงไต่ พมแจงจึงทูลว่าฮันเสินให้หนังสือมาทงนเห็นจะเตรียมการไว้พร้อมแล้ว ถ้าไต่อ่อง
ยกไปจะต้องกลฮันเสิน พระเจ้าฉ้อป้าอ่องจึงว่าท่านอย่าหคทาเราเลย ถ้ามีไต่มาอาย
ฮันเสินเราก็คงไม่กลับมาเมืองแพเสีย ท่านจึงอยู่รักษาเมืองเถิด สักแล้วยกกองทัพหลวงไปณ
เมืองเอ๊กเอียง ครั้นมาถึงเมืองทงประมาณห้าร้อยเสนจึงตั้งค่ายมั่นอยู่ ไต่กับเจ
ตม้วยเข้าไปสืบราชการ คูกายฮันเสินจะตั้งรบอยู่ตำบลใดบ้าง ก็ไปกับเจตม้วยก็ค้ำหน้า
พระเจ้าฉ้อป้าอ่องไปเมืองเอ๊กเอียง เห็นค่ายฮันเสินตั้งอยู่หลายค่ายไม่เห็นคนอยู่รักษา ก็
กลับมาแจ้งความแก่พระเจ้าฉ้อป้าอ่องทุกประการ พระเจ้าฉ้อป้าอ่องจึงว่าฮันเสินสงบคน

อยู่นั้น มันคอยให้เรายกเข้าไปจึงจะออกมารบ พระเจ้าฌอป่าอ่องจึงส่งนายทัพนายกอง
ทั้งปวงว่า เวลาพรุ่งนี้จะยกทัพเราหกเอาเมืองเอ็กเอียงให้จงได้

ฝ่ายทหารซึ่งสนั้นให้คอยสืบข่าวข่าวศึก รู้ว่าฌอป่าอ่องยกกองทัพมาตั้งอยู่ ก็
กลับมาแจ้งความแก่สนั้นว่าศึกยกมาตั้งค่ายอยู่ใกล้เมืองทางประมาณห้าร้อยเส้น ทิศาน
ชนในใหญ่ไปกบจงลิมวยมาสืบราชการ

ฝ่ายสนั้นแจ้งความตงนั้น จึงกำชับทหารให้ตรวจตรารักษาค่าย แล้วส่งให้
คนไชชเม้าเร็วรีบไปบอกนายทัพนายกองซึ่งตั้งซ่องสมุญอยู่นั้น ถ้าฌอป่าอ่องยกทัพมาแล้ว
อย่าให้ผู้ใดเดินไปมา ห้ามปากเสียงให้อยู่ตามหมวดตามกองตรวจตราจงสามารถ แล้ว
คนไชชกลับมา ณ ค่ายแจ้งความแก่สนั้นทุกประการ ครั้นรุ่งเช้าพระเจ้าฌอป่าอ่องส่งให้ควน
ฌอฮยอนเป็นกองหน้า ทางจึงเป็นนกขวา หงอจุกเป็นนกช้าย จงลิมวยกับกบไปเป็นกอง
หลัง จัดเสร็จแล้วยกกองทัพหลวงเข้าไปตรงหน้าค่ายสนนั้น จึงให้หยุดกองทัพไว้ให้
ทหารร้องบอกสนั้นเสียออกมาพูดจากัน

ฝ่ายสนั้นได้ฟังตงนั้น ก็ขนิมออกมาเนอค่ายเห็นฌอป่าอ่อง สนั้นแจ้งว่า
ข้าพเจ้าจากไตอองไปแต่เมืองหาเอียงจนบ้านนี้ ไม่สำคัญว่าจะได้พบกันเอนิ ครั้นจะคำนับ
ก็จนใจด้วยตัวใส่เกาะอยู่ พระเจ้าฌอป่าอ่องได้ฟังตงนั้นก็โกรธ จึงว่าความหนังสือไปถึง
เราเป็นขอหยาบซาแล้วมาแยะเยย วันนุกกับมิงจะโตสูกันให้แพ้แลชนะ พระเจ้าฌอป่า
อ่องกขบมาเขาไกลเงอทวจะแทงสนั้น ๆ บัดด้วยทวน แล้วชักม้านั้นไปทิศตะวันออก
พระเจ้าฌอป่าอ่องขบมาไล่แล้วร้องว่า อ้ายสนั้นหาไม่มิงจึงชักมาหน้อย่างนี้กว่าจะพบ
มือ ก็จะจับตัวมรดตศรยะเสียให้จงได้ แล้วส่งให้เร่งกองหลังตามมา

ฝ่ายกบไปกบจงลิมวย จึงขบมารบสนไปสกัดหน้ามาพระเจ้าฌอป่าอ่อง แล้วทูล
ว่าสนั้นไม่สู้รบหนีไปนั้นเห็นจะเบ็นกล ขอไตอองจงตงกองทัพไว้ก่อน แฉงทหารไปสืบ
ดูให้แนจก้อยอดกตามตอภายหลัง พระเจ้าฌอป่าอ่องได้ฟังจึงตรัสว่า เราทำศึกมาแต่เมือง
กวยกมากกว่าร้อยครั้งยังมีใครถอยขอยอนแก่ผู้ใด ครั้นพบอ้ายสนนั้นจะให้หยุดทัพดอยทัพ

หนั้น จะให้ความอภัยแก่นานาประเทศว่าฉลาดแก่ข้าศึก ทเกล้าทหารจะประมาทเรา
พระเจ้าฉ้อป้าอ่องก็ขบมารบตามชนสินไป

ฝ่ายชนสินเห็นฉ้อป้าอ่องรบตามโดยเร็ว ก็ขบมาหนีไปได้พิน ครั้นเห็นห่าง
ออกไปชนสินก็รอม้าไว้ ล่อไปถึงฝั่งแม่น้ำเคียเซ็ก ชนสินก็ยกมาถือขวานอยู่กลางสะพาน
ทำอาการประหนึ่งจะต่อสู้ พระเจ้าฉ้อป้าอ่องยิ่งโกรธหนัก ก็ขบมาข้ามสะพานไล่ชนสินไป
ทางประมาณยี่สิบเส้น ทหารข้างหลังคั่งกันข้ามสะพาน ๆ หักลงบ้วยเจ็บล้มตาย ชนฝั่ง
ใต้บ้าง ที่เหลืออยู่ครั้นจะลงว่ายน้ำข้ามไปไม่ถึงฝั่งด้วยน้ำไหลเชี่ยว

ฝ่ายชนสินล่อไปเข้าชายป่าลัดไปถึงกองทัพซุ่ม ทหารซึ่งเห็นสะพานหักก็ไปแจ้ง
ความแก่พระเจ้าฉ้อป้าอ่องว่าสะพานหัก ทหารกองหลังข้ามมาไม่ได้ พระเจ้าฉ้อป้าอ่อง
ครั้นแจ้งแลไปข้างหน้าไม่เห็นชนสิน ผิดใจนักก็รู้ว่าต้องกลอุบาย

ฝ่ายชนสินก็จัดประทักษิณญาณชน ห้วนโก้ย แสเฮาหยิน กวนหยิน หยินโป
สนายกขบรถแลทหารเดินเท้า เอารถล้อมเข้ามาทางสี่ด้าน ยิ่งเกาทัณฑ์ธนูหน้าไม่สู้ถูก
ถึงฝั่งบิน ทหารกองหน้าจึงทูลแก่พระเจ้าฉ้อป้าอ่องว่า ทหารปรดกรงหลายชนแน่นหนา
เข้ามาตั้งหน้ากำแพงเหล็ก คนแลม้าเข้าใกล้ไม่ได้ แต่ต้องลูกเกาทัณฑ์เจ็บบ้วยล้มตายเป็น
อันมาก พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ฟังสั่งให้รบหักเข้าไป ทหารโจมตีหลายครั้งจะออกค้ำไหน
ก็ไม่ได้

ฝ่ายจิงลิมวยก็ไป เมื่อพระเจ้าฉ้อป้าอ่องมีพืงห้ามชนตามชนสินไปเกรงจะต้อง
กล ก็รบยกทัพตามมาถึงฝั่งแม่น้ำเคียเซ็กข้ามมิได้ จึงอ้อมไปทิศใต้ตามทางน้อย เห็น
กองทัพซุ่มก็ทางอยู่ครุ่นว่าชนสินวางทัพไว้

ฝ่ายเจ้าเต็กทหารชนสินเข้ามาถือขวานสกัดทางอยู่ จิงลิมวยก็ไปก็ขบมาเข้ารบกับ
เจ้าเต็กก็โยยสิบเพลง ก็ไปเอาทวนแทงเจ้าเต็กตกม้าตาย บรรดาทหารเดินข้ามแม่น้ำเคีย
เซ็กไป พอได้ยินเสียงกลองรบผู้คนก็หนีไปกลัวข้าศึกล้อมพระเจ้าฉ้อป้าอ่องไว้ ก็เร่งรบ

ทหารมาถึงทพรถ จงลิมวยจึงว่ากับกัไปว่าศึกครั้งนี้เห็นจะตีเข้าไปไม่ได้เหลือ
กำลัง ก็ไปจึงว่าครั้งนี้เราจะทำด้วยกตัญญูสูญเสียชีวิตตีเข้าไป จึงจะแก้พระเจ้าผ้อป่าอ่อง
ออกมาได้ สองนายก็ขับทหารเข้าตีกระหนาบเป็นสามารรถ พระเจ้าผ้อป่าอ่องเห็นข้างนอก
ตีประดังเข้ามาจึงเร่งทหารให้ตีออกไป ควันฉื่ออหิณนำทหารออกตีทพรถ ควันฉื่อถูก
เกาทัณฑ์อหิณโดนรถเข้าป่วยทั้งสองคน พระเจ้าผ้อป่าอ่องเห็นดังนั้นก็ขับม้ามาตีทพรถเป็น
สามารรถ

ฝ่ายทพรถมีอาจที่จะรบศึกกระหนาบได้เหลือกำลังก็ถอยรถห่างออกไป พระ
เจ้าผ้อป่าอ่องก็ออกไปพบกัไปจึงลิมวยจึงปราศรัยว่า ครั้นเพราะท่านมาช่วยเราจึงออกได้
ก็สั่งให้รวบรวมทแกล้วทหาร แล้วพระเจ้าผ้อป่าอ่องก็ขับม้าหนีไปข้างทิศใต้

ฝ่ายต้นบุลเสียงอยู่ที่ศบูรพา ไปควันไปปีอยู่ที่ศอกาณีย์ สิบตลกกะอยู่ที่ศ
ทักษิณ กิณหิบบโลกวนอยู่ที่ศหรัถ จิวพุนจิวเซียงอยู่ที่ศประจิม สีอวตันเภาอยู่ที่ศพายัพ
กัสินอ่องหลินอยู่ที่ศอุตร โจฉ่าสินก็อยู่ที่ศอีสาน สิบหกนายแปดทัพเห็นผ้อป่าอ่องหนีมา
ก็ขับทหารเข้าล้อมทงแปดทิศ พระเจ้าผ้อป่าอ่องก็ขับทหารเข้ารบ สิบก็ขับม้าฝ่าฟันมา
ทหารผ้อป่าอ่องเข้าไป ม้าพลากล้มลงสินก็พลัดตกจากม้า พระเจ้าผ้อป่าอ่องขับม้าเข้าไป
ทันเอาทวนแทงถูกหลังสินก็ตาย แล้วขับม้าหนีออกจากที่ล้อมไปตรงทัพฮันสินชุมนุมอยู่
ฮันสินก็ขับทหารเข้าล้อมไว้ ก็ไปจึงทูลว่าซึ่งจะไปข้างหน้าเห็นเป็นเขาแลป่าชฎไม่มีทาง
ขอให้อ่องจงตีกลับตามทางน้อยปลายแม่น้ำเตี้ยเซ็กจึงจะไปค่ายได้ พระเจ้าผ้อป่าอ่อง
ได้ฟังก็ขับทหารให้ตีตามกัไปจึงลิมวยว่าก็ออกมาได้จากที่ล้อม ไปถึงปลายแม่น้ำเตี้ยเซ็ก
พอเป็นเวลาเย็นยังไต่ย่นผู้คนอ่องมิได้ขาด

ฝ่ายทหารซึ่งฮันสินวางไว้ เห็นผ้อป่าอ่องตามฮันสินก็เข้าตีค่ายไล่ฆ่าฟันทหาร
ผ้อป่าอ่องล้มตายเป็นอันมาก เกบเอาเสบียงอาหารคัสตราวุธได้แล้วก็กลับเข้าเมืองเอ๊กเอียง

ฝ่ายพระเจ้าผ้อป่าอ่องกลับมาเห็นแต่ค่ายเปล่า ก็แจ้งว่าฮันสินให้ทหารมาตีค่าย
ได้แล้ว จึงตรัสว่าเราจะอยู่รับในค่ายก็ไม่มีเสบียงอาหาร ถ้าฮันสินตามมาล้อมเห็นจะรับ

ไม่ได้ จำจะล่าทัพกลับไปเมืองแพะเสีย ก็รวบรวมทหารได้แล้วจึงจะยกมาแก้แค้นอาย
ฮันสิน

ฝ่ายฮันสินรบยกทัพตามมา ขี้นทหารเข้าล้อมค่ายฉ้อป้าอ่อง ๆ จึงว่า ฮันสิน
ล้อมเราถึงสองครั้ง ใ้รับก็หลายวันยังไม่อิมใจอีกเล่า จึงส่งทหารทงปวงว่าท่านจงช่วย
กันระดมรบ จึงลิมวยจึงทูลว่าฮันสินมีกลอุบายมาก กองทัพเรายกมาครั้งเนมแต่เสียทกับ
ฮันสิน ทหารจึงท้อใจ ถ้าตีออกไปได้แล้วอย่าเพ้อคิดทำศึกหยุดไว้ก่อน

ฝ่ายทหารฮันสินตีกลองรบขะเสนน วิพลกกลนกลอนกันเข้าไปล้อมหนุนเนือง
แน่นตั้งกลันในทะเล พระเจ้าฉ้อป้าอ่องจึงขานเมื่อนำทหารสามร้อยนำหน้าตีฝ่าออกจากที่
ล้อม ทหารฮันสินยิงด้วยเกาทัณฑ์ถูกกระຈักประจำคุมเกราะตรงธรรมาฉ้อป้าอ่องแตกกระจาย
ไป พระเจ้าฉ้อป้าอ่องตกพระทัยนัก เร่งขับม้าหนีไปทิศตะวันออก ฮันสินก็ให้ลี้ปลดกกระ
คุมทหารมาแตกหนุนเนืองตามฉ้อป้าอ่องไป ทางประมาณสองพันแล้ว

ครั้นเวลารุ่งเช้าพระเจ้าฉ้อป้าอ่องแลดูไปตามทาง เห็นกองทัพยกมาแต่ข้างแดน
เมืองฉ้อกงหนึ่งคนประมาณสามหมื่น แลนายทหารนั้นขม้อถอกระบสองมอมาหน้าทหาร
ทงปวง พระเจ้าฉ้อป้าอ่องแลเห็นเรจากจำได้ว่าจิวเจียงหนึ่ง ลี้กุนหนึ่ง กั้นภายหลังหนึ่ง กสินหนึ่ง
อ่องหลินหนึ่ง เห่งคี่หนึ่ง โจฉ่าหนึ่ง นายทหารทั้งเจ็ดคุมทหารซึ่งข่ม้อยู่ทงแปดกองเห็น
ถึงแน่ ก็ยกทหารให้ร้องยกล้อมเข้ามาทงแปดทิศ ได้ฆ่าพันทหารพระเจ้าฉ้อป้าอ่องล้มตาย
เป็นอันมาก พระเจ้าฉ้อป้าอ่องเห็นถึงแก่ขยับมาออกไปช่วยทหารรบ พอเห็น هنگคี่
ทหารฮันอ่องว่าทวนไล่แทงทหารพระเจ้าฉ้อป้าอ่องเข้ามา พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ทักขบมา
กระโจนแทงด้วยทวนถูก هنگคี่ตาย พอฮันสินตามมาทันก็เร่งให้ทหารล้อมเข้าไว้อีกเป็น
หลายชั้น พระเจ้าฉ้อป้าอ่องก็พาทหารเรวไว้อยู่ไม่รู้ที่จะหนีออกค้ำนใดได้ ก็ไปจึงว่า
ซึ่งท่านจะหนีออกค้ำนอันไหนถึงออกได้ก็ไม่มีทางไป ขอเชิญท่านหนีออกไปข้างทิศใต้จะ
ไ้ลี้กไปตามทางน้อยรบไปทงมนรบอยู่ ณ ค่ายที่เคี้ยว พอเวลาพลบค่ำลงก็รบมาฝ่าฟัน

ทหารออกไล่จากที่ล้อมรีบไปข้างทิศใต้ ครั้นไปจะใกล้ถึงค่ายแจ้งว่าทหารชั้นน้องคือเอา
ค่ายได้แล้ว พระเจ้ามอป่าอ่องเข้าค่ายไม่ได้ก็บากหน้ารีบหนีไปในเวลากลางคืน

ฝ่ายชั้นน้องกับชั้นพี่ก็ยกทหารรีบตามไป หมายถึงจับตัวพระเจ้ามอป่าอ่องให้
จงได้

ฝ่ายพระเจ้ามอป่าอ่อง ขณะเมื่อหนีมาในเมื่อเวลากลางคืนพบพวกเดียวกันเข้า
ก็มีความยินดี จึงควมมาเข้าไปใกล้

ฝ่ายปกจกขุนเห็นพระเจ้ามอป่าอ่องควมมามากก็หลีกเข้าริมข้างทาง แล้วร้องทูล
พระเจ้ามอป่าอ่องว่า เชิญท่านรีบไปให้พ้นข้าศึกเถิด ข้าพเจ้าจะอยู่รอรับข้างหลัง พระ
เจ้ามอป่าอ่องได้ฟังดังนั้นเกรงควมมาพันทพปกจกขุนไป

ฝ่ายลบกกบลกกระทหารชั้นน้องซึ่งรีบตามพระเจ้ามอป่าอ่องมา พบทัพปกจก
ขุนยืนขวางสกัดทางอยู่ ก็ขมมรัวทวนเข้ารบด้วยปกจกขุนเป็นสามารบ ลบกกบโรยก็
เสียทัพแก่ปกจกขุน ๆ ก็เอากระบี่ฟันเลียบกลองขาดตายพลัดตกจากหลังม้า ลกกะก็ควมมาหนี
ไป ปกจกขุนเห็นกระบี่เสียแล้วเอาเกาทัณฑ์ยิงตามไปถูกลกกระทมาร้าย ทหารลบก
ลกกะเห็นนายตายเสียแล้ว แดกย่นลงไปประทะทัพสิ้นสิ้น ๆ รู้ว่าลบกกบเสียก็ตั้งหน้า จึง
สั่งให้หยุดตั้งมั่นอยู่ที่นั้น แล้วว่าซึ่งเสียลบกกกระทงนี้เพราะเราไม่ทันคิดถึงกลพมแจ้ง

ฝ่ายปกจกขุน ครั้นเมื่อนายทหารชั้นน้องทั้งสองเสียแล้ววิ่งรอกอยู่ที่นั้น ครั้นไม่
เห็นกองทัพยกตามมาแล้วปกจกขุนก็พาทหารยกกลับถอยตามพระเจ้ามอป่าอ่องไป

ฝ่ายพระเจ้ามอป่าอ่องรบมาถึงแม่น้ำเซียงไหลคโศกคาลงนก ก็หยุดพักทหาร
อยู่ที่นั้น พอปกจกขุนมาทักเฝ้าจึงจากนั้นก็คำนับพระเจ้ามอป่าอ่องแล้วบอกว่าพมแจ้งวิตก
ถึงท่านนัก จึงให้ข้าพเจ้ารีบยกมาช่วยท่าน แลบัดนี้ข้าพเจ้าได้มาเฝ้าทหารชั้นน้องซึ่งยก
ตามมานแต่ตายทั้งสองคน แดกกองทัพหนักแตกถอยไปแล้ว ซึ่งข้าพเจ้ามาได้ตามไปช่วยเสก
นั้น ด้วยพมแจ้งกลอุบายข้าพเจ้ามาว่าขืนสิ้นหนนมกลอุบายมากอยู่ พระเจ้ามอป่าอ่องได้ฟัง

ตั้งหน้าจ้งว่าแก้ปกจงกั่นว่า ตั้งแต่เราทำศึกมากันนับได้ร้อยครั้ง ยังหาเสียทีแก่ผู้ใดเหมือน
 ครั้งนี้ไม่ นี่หากว่าพิมพ์แจ้งให้ท่านรีบมาช่วยเราทันทีหาไม่เราแทบจะไม่พินมือข้าศึก ก็ไป
 จ้งว่าซึ่งจะตั้งชಾಯูทั้นไม่ใดเกลือกฮันสินจะยกตามมาอีก ทหารเราติดโรยอยู่จะเสียทีแก่
 ฮันสิน ขอเชิญท่านรีบไปให้ถึงเมืองแพเสียทีเดี๋ยวเดี๋ย พระเจ้าฉ้อป้าอ่องก็เห็นชอบด้วย
 จ้งรีบยกจากแม่น้ำเซียงไหไป ณ เมืองแพเสีย ครั้นมาถึงเมืองแพเสียอยู่ประมาณสามวัน
 พระเจ้าฉ้อป้าอ่องจึงส่งให้นายหมวตนายกองทั้งปวงตรวจทหารดู ได้คนแต่สิบหมื่น เสีย
 ไปยี่สิบหมื่นเศษ พระเจ้าฉ้อป้าอ่องจึงว่าแก่พิมพ์แจ้งว่า ถ้าเราเชื่อท่านแล้วท้ไหนจะเสีย
 ทหารมากถึงเพียงนี้ ท่านจะคิดประการใดจึงจะได้ทหารมาเพิ่มเติมไว้อีก จะได้เป็นกำลัง
 ศึกทำการแก้แค้นฮันสินสืบไป พิมพ์แจ้งจึงวางยุบซึ่งเป็นแม่ทัพฮันอ่องยกมาเมื่อครั้งแม่น้ำ
 ไปจุนั้น บัดนี้ไปอยู่ ณ เมืองเป่งเอียงแล้ว ซ่องสมผู้คนนั้นไว้มานอนมาก เห็นจะเอาใจ
 ออกหากฮันอ่อง ด้วยฮันอ่องค้างยุบมาเมื่อครั้งแม่น้ำไปจุนั้นเป็นขอหยาบชานัก ถ้าท่าน
 ให้คนมีสติปัญญาไปยุบงยุบมาให้แข่งเมืองชน ถ้าฮันอ่องรุกเห็นจะให้ฮันสินไปรบงยุบ ถ้า
 ฮันสินไปรบงยุบแล้ว ภายหลังท่านจึงรีบไปตีเอาเมืองเอ็กเอียงเห็นจะได้โดยง่าย ประการ
 หนึ่งค้างยุบเสียทีแก่ฮันสินแล้ว ก็เห็นจะมาทำราชการอยู่กับท่าน ๆ ก็จะได้ทหารงยุบ
 เป็นกำลังศึก

พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ฟังกษัตริย์เห็นชอบด้วย จึงถามพิมพ์แจ้งว่าซึ่งจะให้ไป
 เกลี้ยกล่อมงยุบบ้านไหนเห็นผู้ใดจะไปได้ ห้างเป็กจึงว่าในเมืองเป่งเอียงท้งยุบบ้านนี้ ชาวเจ้ามี
 เพื่อนอยู่คนหนึ่งชื่อฮัน เป็นหมอลูกกษัตริย์แล้วเป็นคนช่างพูดด้วย อีฮันก็บงยุบก็ชอบ
 อชฌาสัยกษัตริย์ ชาวเจ้าจะมีหนังสือไปถึงฮันเห็นจะไม่เสียการ แลการที่ท่านคิดก็จะ
 สำเร็จ พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ฟังกษัตริย์มีความยินดี จึงส่งหรงเป็กใหม่หนังสือไปถึง
 ฮัน ห้างเป็กก็แต่งหนังสือฉบับหนึ่งเป็นใจความว่า ให้ฮันคิดพูดกับงยุบบ้านนี้ให้งยุบต่าง
 ตัวแข่งเมืองชนให้จงได้ ห้างเป็กก็ให้คนสนิทรีบเอาหนังสือไปให้ฮัน ณ เมืองเป่งเอียง
 ฮันได้แจ้งในหนังสือห้างเป็กกั่น จึงคิดแต่ในใจว่าพระเจ้าฉ้อป้าอ่องก็มีบุญหนักแล้ว
 ห้างเป็กก็เป็นเพื่อนชอบใจกั่น จำจะทำตามหนังสือห้างเป็กจึงจะชอบ ครั้นเวลารุ่งเช้าฮัน
 ก็เข้าไปหางยุบ ณ ท่ออกขุนนาง งยุบเห็นฮันมามีความยินดีกั่น จึงว่าเราก็คืออยู่ว่าจะ

ให้เชิญท่านมาให้พิเคราะห์ดูลักษณะ ซึ่งท่านมาบดินตมกับความคิดเรานัก ท่านจงช่วย
พิเคราะห์ดูลักษณะในตัวเราว่าจะมีบุญขึ้นไปอีกหรือ ๆ จะที่ร้ายประการใด อชุนได้ฟัง
งูยบาถามก็มีคามยินดี จึงว่าเชิญออกไปนั่งที่สว่างข้าพเจ้าจะพิเคราะห์ดูลักษณะท่าน งูยบา
ก็ออกไปนั่งที่สว่าง

ฝ่ายอชุนครั้นพิเคราะห์ดูลักษณะงูยบาเห็นเส้นโลหิตที่หน้าหน้าประกอบด้วยโทษ
แลธาตุหาปกติไม่ จึงคิดว่าถ้าจะทายตามจริงบดินตมจะเสียใจ การซึ่งห่างเปกให้หนังสือ
มากจะไม่สมคิด อชุนจึงบอกกับงูยบาว่า ข้าพเจ้าพิศุเสนโลหิตแลธาตุที่หน้าประกอบไป
ด้วยลักษณะตหนัก ต้องคอยตามตำรา ทายว่าท่านจะมีบุญเป็นเจ้าแผ่นดินหาผู้ใดจะเสมอมิได้
แลในบั้นท่านจะไปทำศึกที่ใดก็จะมีชัยชนะ

งูยบาได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าถ้าเรามีบุญเหมือนคำท่านว่าแล้ว เราจะ
สนองคุณท่านให้ถึงขนาด อชุนจึงว่าแต่ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูที่บ้านท่านอยู่ ก็เป็นกรรม
ประหลาดช้านานอยู่แล้วข้าพเจ้าจึงมาหาท่าน ครั้นท่านให้ข้าพเจ้าดูลักษณะแลเราศกเห็น
ท่านจะมีบุญโดยแท้ งูยบามีได้ในเกลอุบายอชุนสำคัญว่าจริงก็ยังมีใจกำเรบหนัก จึงว่า
แก่อชุนว่าเราจะใคร่เชิญท่านไปข้างใน จะให้ท่านพิเคราะห์หน้างปกเฮาผู้เป็นภรรยาเราด้วย
แล้วงูยบาก็พาอชุนเข้าไป ณ ที่ข้างใน จึงให้นางปกเฮานออกมาให้อชุนดูลักษณะ อชุน
ก็พิเคราะห์ดูลักษณะนางปกเฮา แล้วก็ทำเป็นตกใจคุกเข่าลงคำนับนางปกเฮา แล้วว่าแก
งูยบาวานางนกกตองลักษณะมีบุญนัก ตำราทายว่าจะได้เป็นนครมหเสี เป็นบุญของท่าน
ยากผู้ใดจะประกอบพร้อมกันตงนี้ งูยบาได้ฟังดังนั้นก็กำเรบใจหนักก็คิดจะตงตัวเป็นใหญ่
แล้วจกแพรอย่างตแลสงของหงปวงใหญ่กับอชุนเป็นอันมาก อชุนได้สงของหงปวงแล้วกลา
ไปบ้าน

ฝ่ายงูยบาครั้นอชุนไปแล้วจึงให้หาจิวกมาปรึกษาว่า ครึ่งก่อนนหน้าเราเป็นแม่ทัพ
ยกไปรบกับพระเจ้าฉอปาออง ณ แม่น้ำไปจยู เราเสียแก่พระเจ้าฉอปาออง ชีเออองคิดจะ
เอาโทษตามอาชญาศึก เราจึงมาอยู่เมืองเปงเชียง หาได้ไปมาหาฮันอองตามประเพณีว่า
นายกันไม้ เห็นชื่อนอองจะมีความเค้นเคืองเรานัก แลบดินตมเราแจ้งว่าพระเจ้าฉอปาอองยก
กองทัพไปตีเมืองเอ็กเอียง ชื่อนอองให้ชนสี่พันแม่ทัพแทนที่เรา รบมีชัยชนะแก่พระเจ้า

ฉ้อป้อเอง เห็นว่าชน้องกับชนินจะมีใจกำเรียบยกมาทำอันตรายแก่เราเป็นมั่นคง ฝ่าย
 ตัวเราก็นับว่าเป็นชาย ซึ่งจะนิ่งอยู่จนให้ภัยมาถึงตัวหาควรไม่ เราคิดว่าจะช่องสมผู้คน
 ตั้งแข็งเมืองชนทำศึกเกษนออง แล้วชิงเอาเมืองเอ็กเอียงแลเมืองหาเอียงให้จงได้ ถ้าเรา
 ไล่เมืองหาเอียงแล้วจะได้ตั้งตัวเป็นใหญ่ในแผ่นดินสามก๊ก ท่านจะเห็นเป็นประการใด
 จิวชกจึงว่าจะคิดทำศึกเกษนอองนั้นหาพเจ้ายังหาเห็นด้วยไม่ ตัวชน้องมีน้ำใจโอบอ้อม
 อารีราษฎรโดยสุจริต แลตั้งใจจะบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข หัวเมืองทงปวงก็ไปสามก๊ก
 เกษนอองสน ชนน้องมทหารทัพมมอคนนกกมากชนแล้ว ชนินก็มีสติปัญญาการศึกษา
 เหมือนหนิงเทพชา ไม่มีผู้ใดอาจทำศึกกับชน้องได้ อันพระเจ้าฉ้อป้อเองนั้นมีกำลังแล
 ฝีมือเข้มแข็งเป็นประการใดก็นับว่าจะดอยกำลังลงที่ไหนจะสู้ชน้องได้ ตัวท่านหนทแลแล้ว
 ทหารกนอย แล้วแต่ก่อนท่านก็ทำราชการอยู่ในชน้อง ๆ ก็มีความกรุณาแก่ท่านอยู่เป็น
 อ่อนมาก ถึงเสียทัพครั้งแม่น้ำไปจุยแลเสียทหารถึงสามสิบหมื่นชน้องก็มีได้เอาโทษ ท่าน
 ก็มาเป็นเจ้าเมืองเปงเอียงมีความสุขอยู่ถึงเพียงนั้นแล้ว บัดนี้จะกลับมาทำศึกกับชน้องซึ่งมี
 คุณแก่ท่านนั้น คนทงปวงจะมีกตัญญูท่านได้หรือ จุยบาจึงว่าซึ่งจะตั้งตัวเป็นใหญ่หนัก
 อาศัยบุญวาสนาเป็นต้น เมื่อบุญมาถึงแล้วการทงปวงหากจะเป็นก็เป็นเอง ซึ่งว่าารพลน้อย
 นนหาควรวิตกไม่ อีชนินดูลักษณะเราแล้วทายว่าเราจะได้เป็นเจ้าแผ่นดินเป็นมั่นคง การ
 ทงนทานยังหาเข้าใจไม่ จิวชกจึงว่าถ้าท่านจะเชื่ออชุนเซ็นคิดการอนเมิตงนแล้วนทานไป
 อันตรายจะมีแก่ท่านเป็นมั่นคง

จุยบาได้ฟังจิวชกวดังนั้นก็โกรธ จึงว่าเราจะคิดทำการใหญ่สืบเอาความมิตมาว่า
 กับเราเล่า ตัวเป็นพวกเดียวกับชน้องหรือ จิวชกจึงว่าข้าพเจ้าเอาบุญท่านเป็นทงได้อยู่
 เย็นเป็นสุขมาช้านานแล้ว ข้าพเจ้าคิดถึงคุณโดยสุจริตคอก ท่านจงตรึกตรองดูให้ควรก่อน
 เลิก จุยบาได้ฟังจิวชกวดังนั้นก็โกรธหนักจึงให้คนใช้ขับจิวชกออกไปเสียจากที่ขุนนาง
 แทนแหม่มาก ไม่มีผู้ใดจะทคทานจุยบาได้ จุยบาจึงให้ตั้งช่องสมเกลี้ยกล่อมผู้คน ได้ประมาณ
 สิบหมื่นเศษ แล้วตั้งตักเคียงให้เป็นทัพปรึกษา เป็กตักเป็นไทเจียงเป็นทัพแม่ทัพใหญ่ ให้
 บินแก้งเป็นนายทหารเดินเท้า ให้หังแทะเป็นนายทหารม้า แล้วจุยบาก็ยกทัพมกลตั้งอยู่
 ณ เปงเอียงกวานด้านชนนอก แล้วมีหนังสือไปถึงพระเจ้าฉ้อป้อเอง ๆ ก็มีความยินดีนัก

ฝ่ายพี่น้องแจ้งวางยุบปางตวงแข่งเมืองชนกนททวระะ จึงวางยุบ-pane เป็น
 คนพุกมากที่ไหนจะทำการใหญ่ได้ แต่จะมีไปกำจัดมันเสียคนเลา หัวเมืองทงปวงก็จะดู
 เยี่ยงอย่างกัน แล้วพี่น้องให้เตรียมกองทัพจะยกไปตีเมืองเป็งเอียง หลี่เสงที่ปรึกษาจึงว่า
 ทำศึกกับเมืองน้องฟังหยุดลง ทหารทงปวงก็เห็นทงน้อยอยู่ ซึ่งจะยกกองทัพไปรบกับ
 งุ่ยปานเห็นทหารจะตีความลำบาก แล้วทงเป็นเกียรติยศแก่หัวเมืองทงปวงไม่
 ข้ำพเจ้าคิดจะอาสาทำนไปว่ากล่าวเลาโตมดูทวงทงยุบแต่โดยคักก่อน เกลือกยุบจะรู้ตัว
 ว่าผิดคักกลับใจได้ ทหารเราก้ไม่ได้ความลำบาก ถ้ายุบาคอดังไปมิได้เห็นผิดแลชอบ
 จึงค่อยยกกองทัพไปตีเห็นจะมีชัยชนะโดยง่าย ที่ไหนจะยุบจะตามหาฝีมือทหารท่านได้
 พี่น้องก็เห็นชอบด้วย หลี่เสงก็ลาพี่น้องไปหางยุบ ณ เมืองเป็งเอียงกวเน งุ่ยปานเห็น
 หลี่เสงเข้ามาหากเชิญให้ไปสมควร แล้วยุบก็จึงว่ากับหลี่เสงว่าท่านกับเราก้เป็นเพื่อน
 รกกัน ซึ่งท่านมาหาเราก้จริงพี่น้องใช้ท่านมาเกลยกล่อมเราหรือ หลี่เสงจึงว่าพี่น้อง
 หาได้ใช้เรามาไม่ เราแจ้งว่าท่านจะคิดตั้งตัวขานเป็นใหญ่ เราจึงมาหาหวังจะเตือนสติท่าน
 เมื่อจะไม่เห็นด้วยเราแล้วก้แล้วไปสูดแก่น้ำใจของท่าน งุ่ยปานจึงว่าท่านจะว่าประการใด
 กับเราก้ว่าไปเกิด หลี่เสงจึงว่าคำโบราณว่าไว้ว่า ถ้าผู้ใดจะคิดการทงปวงก้ให้ตรีกตรอง
 ข้างหน้าข้างหลังให้เห็นเจนละเอียดก่อน หมายถึงสำเร็จฝ่ายเดียวจึงคิดทำ ถ้ายังขัดข้องอยู่
 ขนทำการเนไปอนตรายก้จะมีเป็นเมวแดง แลฝ่ายตัวท่านแล้วแต่ก่อนก้ทำราชการอยู่กับ
 พี่น้อง บัดนี้ท่านกลับไปขานแก่พระเจ้ามอป่าอ่องนนิ ก็เหมือนท่านและความดีเสียไปหาที่
 อนชั่ว ท่านไม่รู้หรือว่าพระเจ้ามอป่าอ่องนนิเมแต่จะถอยกำลังลงทุกวัน พี่น้องมีแต่จะ
 ทวีกำลังขึ้นทุกวัน ควรเอาพี่น้องไปพึ่ง ท่านก้มีสติปัญญาอยู่จงคิดตรีกตรองดูเกิด
 งุ่ยปานจึงว่าพี่น้องคำเราเป็นขอหยาบข่าทาง ๆ เราได้ความอภัยคอดสนุก ตัวเราก้ขบว่า
 เป็นชายผู้หนึ่ง พี่น้องกับเราก้จะเป็นกระเรกันเราหาหมยว่าจะฟังบุญผู้ใดไม่ เราจะฟัง
 บุญของเราเอง ท่านอย่าว่าให้บวยการเลย ถึงว่าไซ้จั้นแข็งเป็นเคนช่างพูดครั้งเสียคักกน
 กลับเป็นชนมาพุกกับเรา ๆ ก้มิได้ไปหาพี่น้อง หลี่เสงเห็นยุบว่ากล่าวคอดังอยู่ตงนเน
 กลางยุบากลับมา ณ เมืองเอ๊กเอียง เลานเนอความทงปวงซึ่งได้ว่ากล่าวกับงุ่ยปานให้
 พี่น้องฟังทุกประการ พี่น้องได้ฟังตงนนิจึงตามหลี่เสงว่า ซึ่งงุ่ยปานคักจะตั้งตัวเป็นใหญ่

ยกกองทัพมาตั้งอยู่ ณ เมืองเป๋งเอียงกวนหนงยุบ่าตั้งใหญ่โตเป็นแม่ทัพ หลี่เสงจึงบอกว่า
 ญบ่าตั้งให้แยกคิดเป็นแม่ทัพใหญ่ บังคับบัญชาการทหารทั้งปวงในกองทัพสหราชอาณาจักร ชนฮ่อง
 จึงว่าแยกคิดนั้นเป็นลูกเล็กปากยังไม่วายกลืนหนาม ที่ไหนจะคิดการใหญ่ได้ แล้วชนฮ่อง
 ถามว่าผู้ใดเป็นนายทหารมาแล้ว หลี่เสงจึงว่าบินแก่งเป็นนายทหารมาแล้ว ชนฮ่องจึงว่าบินแก่ง
 คนนี้เป็นบุเต็กขุนนางอยู่แต่ครั้งพระเจ้าจันซ้อง บินแก่งเป็นคนเฉลียวฉลาดอยู่ที่จริง แต่
 ทว่าสู้กวนหยินของเราไม่ได้ แล้วชนฮ่องถามว่าผู้ใดเป็นนายทหารเดินเท้า หลี่เสงบอกว่า
 หางทะเป็นนายทหารเดินเท้า ชนฮ่องจึงว่าหางทะนั้นท่าทางผมอแลความคึก เห็นจะสู้
 โจฉ่าไม่ได้ อันที่พยุบ่าครั้งนี้เราเห็นจะชนะฝ่ายเดียว แล้วชนฮ่องจึงสั่งให้ชนเสนเป็น
 แม่ทัพ โจฉ่าเป็นนายทหารเดินเท้า กวนหยินเป็นนายทหารม้าคุมทหารเลวคนละสิบลหมื่น
 กำหนดจะให้ยกไปกำจัดญบ่า ชนเสนโจฉ่ากวนหยินทั้งสามนายก็ออกมาจัดทหารพร้อมแล้ว
 จึงพากันเข้าไปหาชนฮ่อง ๆ ก็เอาตราสำหรับแม่ทัพมอบให้ชนเสน ๆ ก็กำนัรบรับตรามาจาก
 ชนฮ่องแล้วจึงว่าแก่ชนฮ่องว่า ซึ่งข้าพเจ้าจะยกไปกำจัดญบ่าครั้งนี้ ภายหลังเห็นพระเจ้า
 ฌ้อป้อองจะยกกองทัพมาตีเมืองเอ็กเอียงเป็นมั่นคง ชนฮ่องได้ฟังดังนั้นเกิดท้อใจจึงถาม
 ชนเสนว่า ถ้าฌ้อป้อองยกมาจะได้ผู้ใดเป็นแม่ทัพป้องกันเมืองเล่า ชนเสนจึงว่าข้าพเจ้าเห็น
 แก้อองหลินผู้เดียว ฌ้อยอองหลินหน้าใจสยซอหนัก แล้วกมหมอมเขมเขมจะกำหนดทาน
 พระเจ้าฌ้อป้อองได้ ถ้าพระเจ้าฌ้อป้อองยกมาครั้งนี้ ทานจงให้อองหลินเป็นแม่ทัพเดิน
 ทัพว่าให้เอาทัพแฉ่งเป็นทัพรักษาเขาตวย ถ้าซึกสนประการใดก็ให้ติดตามเคียวเหลียง
 ชาวเอียงจิ่งว้อองหลินหมมหมอกลาแ่งก็จริง แต่เห็นว่ามารดาของอองหลินยังตกอยู่ในเมือง
 ฌ้อ เห็นอองหลินจะไม่เต็มใจทำศึกแก่ฌ้อป้ออง ชนเสนจึงว่าอองหลินนั้นหน้าใจหนักแน่น
 ถึงหลีกศลา แล้วกมกตญูญก ทานอย่าเกรงอองหลินเดอ จงปลงใจให้อองหลินเป็นแม่ทัพ
 เดิน ทัพเจ้าเห็นหาเสียการไม่ ชนฮ่องได้ฟังดังนั้นเกรงศลา ชนเสนกวนหยินโจฉ่าก็ลา
 ชนฮ่องยกกองทัพไปเมืองเป๋งเอียง

ฝ่ายญบ่าครั้งนี้แจ้งว่าชนเสนยกทัพมา ญบ่าก็ยกทหารมาตั้งรบอยู่ตำบลปักปัน
 ตั้งค่ายซึกเซ่งสะพางจะข้ามแม่น้ำฮูโต แล้วให้ซึกสะพางเสียหวังจะมีชนเสนข้ามมาได้

ฝ่ายฮันเสินกรนยกกองทัพมาถึงตำบลปักบน ก็รบจะข้ามแม่น้ำฮูโห ครั้นไปถึง
 เชิงสะพานกั้นแลเห็นค่ายงูป่าตรงรบอยู่เชิงสะพานฟากข้างโน้นเป็นหลายค่ายแล้วชักสะพาน
 เสียควย ฮันเสินเห็นตงหนักใหญ่ค้ำลงที่เชิงสะพานฟากข้างหนึ่ง แล้วฮันเสินจึงปรึกษา
 นายทัพนายกองทั้งปวงว่า เมื่อข้าศึกชักสะพานเสียจะหนีท่านทั้งปวงจะคิดประการใดจึงจะ
 มีชัยแก่ข้าศึกได้ นายทัพนายกองทั้งปวงกว่าพร้อมกันชวนว่าการทิ้งนศุคแต่งวันไชย ฮันเสิน
 ได้ฟังตงนั้นจึงสั่งให้กวเหนียนเป็นแม่ทัพ คุมทหารตัดไม้มาค้ำเพิ่มหน้าแลท้ายเป็นรูปเรือ
 ให้ได้ประมาณพันเศษ กวเหนียนก็กำนับลาฮันเสินออกมาจะเกณฑ์กันตัดไม้มีค้ำแพประมาณ
 สองวัน ก็ได้ครบตามคำฮันเสิน ๆ จึงสั่งให้ถอยมาเทียบไว้หน้าค่าย แล้วเอาธงแลเอาธู
 ลงประดับไว้ค้ำหนึ่งเรือรบ แล้วเกณฑ์ทหารลงบรรจุแพไว้พร้อมทำที่ประหนึ่งจะข้ามไป
 ต่ค่ายงูป่า ๆ เห็นตงนั้นเมื่อได้รู้ในกลอุบายฮันเสิน ก็ตรวจตรารักษาหน้าค่ายข้างริมแม่น้ำ
 เป็นสามารถ ฮันเสินเห็นตงนั้นจึงให้โจฉำคุมทหารสองหมื่นไปตีเมืองเป็งเอียง ถ้าได้
 เมืองเป็งเอียงแล้วก็ให้วกค้ำหลังงูป่าลงมาเป็นค้ำกกระหนาบ โจฉำก็กำแบลฮันเสินคุมทหาร
 สองหมื่นยกออกจากค่ายขึ้นไปข้างเหนือหน้า ครั้นไปถึงตำบลเซเอียงก็ให้เร่งทำแพข้าม
 แม่น้ำฮูโห รีบไปตีเอาเมืองเป็งเอียงได้ แล้วโจฉำจึงแต่งทหารให้เฝ้ารักษาเมือง แลคุม
 ครอบครว้งูป่าไว้ใหม่ค้ำ ตัวโจฉำก็ยกกองทัพตีกระหนาบหลังงูป่าลงไปตามฮันเสินสั่ง
 ฝ่ายทหารงูป่าซึ่งเฝ้ารักษาเมืองเป็งเอียงนั้น ขณะเมื่อโจฉำเข้าเมืองได้ หนี
 ออกจากเมืองรีบมาแจ้งความแก่งูป่าทุกประการ งูป่าแจ้งตงนั้นเกิดตกใจ จึงชวนมาพา
 ทหารทั้งปวงออกจากค่ายหมายจะไปตีเอาครวคั้น ขณะนั้นพอฮันเสินให้กวเหนียนข้ามมา
 ถึงค่ายงูป่า กวเหนียนเห็นตงหนักกับทหารเซาตทงงูป่า ทหารงูป่ากำลังเสียใจ ไม่คิด
 ที่จะรบ ต่างคนต่างเครื่องศัสตราวุธหนีเอาตัวรอด กวเหนียนก็พาทหารไล่ฆ่าฟันทหาร
 งูป่าล้มตายเป็นอันมาก งูป่าก็พาทหารรีบหนีไปทางเมืองเป็งเอียง

ฝ่ายโจฉำก็รีบมาใกล้ค่ายงูป่า พอเห็นทัพงูป่าแตกถอยชนมาตามทาง
 โจฉำให้ขยายพลเป็นหน้ากระดานตีกระหนาบหลังมาไล่ฆ่าฟันทหารงูป่า

ฝ่ายเป็กตึกบ่แก่งห่างทะเลสามนัย เห็นศึกเหลือกำลังก่ก่งยุบป่าเสียต่างคนหนี
 เอาตัวรอด โจ่งกับกวนหยินเก้ให้ทหารล้อมจับตัวยุบป่าไต้มดเข้ามาให้ชันเส้น ณ ค่าย
 ชันเส้นเห็นยุบป่ามีความยินดีเก้ จึงว่าแก่งยุบป่าว่าชันอ่องมีความกรุณาแก่ท่าน เมื่อขณะ
 ยกไปตเมืองแพเสียก่ก่งให้ท่านเป็นแม่ทัพถ่ออาชญาสิทธิ์ ครั้นท่านเสียทัพเสียทหาร
 ชันอ่องเบื่อนนมาก โทษก่ก่งตายตามอาชญาศึก ชันอ่องก็มีใ้เอาโทษท่าน ๆ ได้มาเป็น
 เจ้าอยู่ ณ เมืองเป่งเอียงเหมือนกับคนที่มีความรักชอบ ทว่าท่านจะคิดถึงคุณชันอ่องแล
 ตงใจสามภักดิ์ ทำการแก้ตัวไว้เกียรติยศในแผ่นดินโดยสุจริต นี้ท่านมาทำการคุณหนึ่งคน
 หาบุญญาไม่ แลซึ่งชันอ่องให้เรามาคร้งน้อมอบอาชญาสิทธิ์มาตามโทษท่าน ครั้นเราจะ
 ชำท่านเสียปดเก้หาเป็นเกียรติยศไม่ เราจะส่งท่านให้ชันเอียง ณ เมืองเอ๊กเอียง ตามแต่
 บุญแลกรรมของท่าน แลแล้วชันนกก่ก่งให้ทำชะวางขบนบกวียน เอาจยุบป่าใส่ชะวางกุมมา
 ณ เมืองเอ๊กเอียง ชันสนักยกทัพเข้าเมืองเป่งเอียง จิวชกแลขุนนางท่งป่วงก็ออกมารับ
 ชันสนน ๆ จึงตงให้จิวชกเป็นมุรึกษาเมืองเป่งเอียง แลแล้วจกแจงให้ราษฎรทำมาหากินอยู่
 ตามภูมิลำเนา

ฝ่ายพระเจ้าฉอป่าอ่อง ครั้นแจ้งว่าชันอ่องให้ชันสนนยกกองทัพไปกำจัดก่งยุบป่า
 พระเจ้าฉอป่าอ่องจึงปรึกษามมแจ่ง ซึ่งท่านว่าไว้กับเราว่า ถ้ายุบป่าแจ้งเมืองชันเห็น
 ชันอ่องจะให้ชันสนนยกกองทัพไปกำจัดก่งยุบป่า บ่คนชันสนนยกไปเมืองเป่งเอียงท่านจะคิด
 ประการใดเล่า มมแจ่งจึงว่าคร้งน้อมอบท่านจะยกไปทำศึกแก่เมืองเอ๊กเอียง แต่ทว่าไป
 ถึงเมืองเอ๊กเอียงแล้วอย่าเพื่อเสียดคเมืองก่อน แต่งคนให้ไปสับกให้แน่อนเกลือกจะเป็น
 อุบายชันสนน ตองใจไต่ยนมมแจ่งว่าต่งหนักหัวเรา แลว่าท่านนกระไรกลรชันสนนแก่นัก
 มมแจ่งจึงว่าการสงครามนชอบตรกตรองให้ละเอียดก่อน จึงจะไม่เสียแก่ข้าศึก พระเจ้า
 ฉอป่าอ่องก็ให้ตรวจเตรียมทหารพร้อมแล้วยกทัพมา ณ เมืองเอ๊กเอียง ครั้นมาใกล้เมือง
 ทางประมาณห้าสิบเส้น พระเจ้าฉอป่าอ่องจึงให้ลหองเสียนคุมทหารสามพันเข้าไปผลัด
 เปลี่ยนกันสับข่าวราชการเมืองเอ๊กเอียงอยู่มิได้ขาด แลแล้วต่งกองครเวนให้ออกไปรักษา
 กำแพงทุกตำบล

ฝ่ายพระเจ้าฮนอ่อง ครั้นแจ้งว่าฉื่อป้ออ่อง ยกกองทัพมาใกล้จะถึงเมืองเอ็กเอียง
 ฮนอ่องจึงปรึกษาเดี่ยวเหลืองว่า ซึ่งพระเจ้าฉื่อป้ออ่องยกกองทัพมาครั้งนี้ ท่านจะคิด
 ประการใดจึงจะป้องกันเมืองไว้ได้ เดี่ยวเหลืองจึงว่าเมื่อขณะฮนอ่องจะยกไปตีเมืองเบงเอียง
 นั้น ฮนอ่องเสงไว้ประการใดท่านจงทำตามฮนอ่องเสงเดือก ฮนอ่องได้ฟังเดี่ยวเหลืองว่าดังนั้น
 จึงให้หาอ่องหลินเข้ามาแล้วว่า ซึ่งพระเจ้าฉื่อป้ออ่องยกกองทัพมาครั้งนี้เราจะให้ท่านเป็น
 แม่ทัพ ท่านจะอาสาเราทำศึกกับพระเจ้าฉื่อป้ออ่องได้หรือไม่ อ่องหลินได้ฟังฮนอ่อง
 ว่าดังนั้น จึงว่าซึ่งท่านซบเลียงข้าพเจ้าในพระศอกเหาที่สุดไม่ ข้าพเจ้าตั้งใจจะเอาชีวิต
 สนนองคุณมิได้คิดแก่ความลำบาก การทงนลือกแก่ท่านจะกรุณาข้าพเจ้า แต่ซึ่งจะให้ข้าพเจ้า
 รบกับพระเจ้าฉื่อป้ออ่องนั้นเห็นจะรบประจันหน้าท่านฝีมือไม่ได้ ด้วยพระเจ้าฉื่อป้ออ่อง
 มีกำลังมากนัก จำจะคิดเป็นเกลือบายจึงจะเอาชัยชนะแก่พระเจ้าฉื่อป้ออ่องได้ ฮนอ่องจึง
 ถามว่าท่านจะทำเป็นประการใดจึงจะมีชัยชนะแก่พระเจ้าฉื่อป้ออ่อง อ่องหลินจึงว่าข้าพเจ้า
 คิดว่าถ้าพระเจ้าฉื่อป้ออ่องยกเข้ามาถึงเมืองเรา ๆ ก็ให้สงบกันไว้ แลทหารรักษาหน้าที่เชิง
 เเทนนก้อย่าให้ย่นชน ให้แลเปล่าอยู่เหมือนไม่มีผู้ใดรักษา พระเจ้าฉื่อป้ออ่องเห็นก็จะคิด
 ประมาท ประการหนึ่งทหารในกองทัพพระเจ้าฉื่อป้ออ่องก็เดินทางอิดโรยมา จะไม่เป็นใจ
 ที่จะรักษาค่าย เวลาข้าพเจ้าจะยกทหารออกไปส้นค่ายพระเจ้าฉื่อป้ออ่องเอาชัยชนะให้จึงได้
 ฮนอ่องได้ฟังอ่องหลินว่าดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงว่าท่านทำได้เหมือนเค็ดขณะนั้นแล้วถึง
 ฉื่อป้ออ่องจะมีกำลังแลฝีมือประการใดก็คงจะเสียทีแก่เรา แล้วฮนอ่องก็เอาตราแม่ทัพ
 มอบให้แก่อ่องหลิน ให้บังคับบัญชาการที่จะป้องกันเมือง แล้วให้คนแฉ่งเป็นทัพปรึกษา
 ด้วย อ่องหลินก็ออกมาจัดทหารให้ขึ้นไปรักษาหระเทเชิงเทินไว้รอบเมือง มิให้ปรากฏ
 ว่ามีทหารอยู่รักษาเมือง

ฝ่ายลหองเสียนทหารฉื่อป้ออ่อง ครั้นมาถึงเมืองเอ็กเอียงก็มีได้เห็นผู้คนแต่
 สักคนหนึ่ง ก็พาทหารเลียบดูไปรอบเมือง แลไปบนเชิงเทินนั้นก็มิเห็นผู้ใดรักษา แต่
 ประคูนนบิตอยู่ทั้งสี่ประตู ลหองเสียนก็พาทหารกลับมากลับมา ณ ค่าย เอาเนื้อความที่เห็น
 นั้นแจ้งแก่พระเจ้าฉื่อป้ออ่องทุกประการ

พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ฟังดังนั้นก็มิได้ว่าประการใด ขุนนางแลนายทัพนาย
 กองทั้งปวงเห็นพระเจ้าฉื่อป้าอ่องนั่งอยู่ดังนี้ ต่างคนก็ว่าซึ่งมิได้เห็นผู้คนชนรักษานาหน้า
 เชิงเทียนอยู่นั้น ชะรอยฮั่นอ่องรู้ว่าท่านยกมา ชนเฝ้าเห็นจะต้านทานมิได้ทั้งเมืองเสียรีบ
 หนีเอาตัวรอดเมืองจึงเงียบสงบอยู่ พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ฟังดังนั้นจึงว่า ถึงมาตรว่าข้าเอง
 จะทิ้งเมืองเสียก็ เราเจ้าจะตั้งค่ายมั่นลงไว้ก่อน ต่อเวลาพรุ่งนี้จึงไปสืบทูให้แน่ อันจะ
 คุ้มหน้าชนกชนนไม่ไ้ นายทัพนายกองทั้งปวงก็มิได้ตอบประการใด ต่างคนก็ลาพระเจ้า
 ฉื่อป้าอ่องออกมาเกณฑ์กันตั้งค่ายใกล้เมืองสามสิบเส้น

ฝ่ายอ๋องหลินครั้นเวลาเย็นลอบขึ้นไปแลดูบนหอรบ แลเห็นในกองทัพพระเจ้า
 ฉื่อป้าอ่องบ้างทำค่ายชุกอยู่ ทงมากมิได้ผูกเกราะ ทหารทั้งปวงบ้างหุงข้าวปลาอาหาร
 แลนั่งนอนเสียมิได้เป็นหมวดเป็นกองกัน อ๋องหลินเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงกลับลงมา
 จักทหารกองหนึ่งห้าร้อยคนใหม่ประทักษิตทุกคน สั่งให้ไปชุมนุมรายกันอยู่รอบค่ายพระเจ้า
 ฉื่อป้าอ่อง จึงคิดว่าเวลาก่อนถ้าได้ยิงประตักษัตถ์อยู่แล้ว ก็ให้จุกประทักษิตให้
 พร้อมกันแลให้ร้องอ้ออิงทำประหนึ่งจะเข้าห้กค่าย แล้วให้ตั้งแถวรักษารบเมือง แลทหาร
 บนเชิงเทียนให้จุกคบเพลิงจงทุกคน ถ้าได้ยิงประตักษัตถ์แล้วก็ให้ลูกชนเฝ้า
 ให้แสงเพลิงสว่างไปรอบเมือง ทว่าอ๋องหลินนั้นคุมทหารห้าพันล้วนถือดาบสองมือทุกคน
 จะเข้าปล้นค่ายพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง แล้วให้แฮเฮาหยินคุมทหารสามหมื่นออกไปชุมนุมอยู่นอก
 เมือง ถ้าเห็นเราเสียทัพแตกพระเจ้าฉื่อป้าอ่องจะตามเข้าห้กเอาเมืองเอ๊กเอียง ก็ให้
 แฮเฮาหยินเฝ้ากระหนาบหลังเข้ามา อย่าให้พระเจ้าฉื่อป้าอ่องทำไ้ถนัด อ๋องหลินจึงแจ้ง
 ทหารพร้อมแล้วพอเวลาค่ำจึงยกทหารออกไปชุมนุมอยู่นอกเมืองแล้วให้คนสนิทแต่งตั้งตัวเป็น
 พวกรบเมืองลอบเข้าไปสืบทู ณ ค่ายพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง

ฝ่ายพระเจ้าฉื่อป้าอ่องขณะเมื่อคองอยู่นั้น นายทัพนายกองทั้งปวงมีใจประมาท
 หมายว่าฮั่นอ่องหนีไปจากเมืองเอ๊กเอียงแล้ว มิได้ตรวจตราผู้คนให้รักษาค่าย ครั้น
 เวลาค่ำต่างคนก็นอนหลับสิ้นทั้งสองค่าย

ฝ่ายทหารอ๋องหลินซึ่งปลอมเข้าไปเห็นดังนั้น ก็รีบมาบอกความแก่ฮั่นอ่องหลิน
 ทุกประการ อ๋องหลินก็มีความยินดีจึงเข้าไป ณ ค่ายพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง ครั้นถึงประตู

กายอ่องหลินจึงให้ทหารเตรียมข้าวพร้อม แล้วอ่องหลินก็จุกประทัดสัญญาณชน ทหาร
หาร้อยที่ถือประทัดทุกคน ไตยงตั้งนิน กจุกประทัดพร้อมกันทงหารอัย ไหรองอื่ออองขนรอบ
กาย

ฝ่ายต้นแฉงซึ่งอยู่ในเมืองไตยงเสียงประทัด ก็ให้จุกคบเพลิงขนรอบเมือง
แสงเพลิงนั้นสว่างเหมือนกลางวัน ทหารพระเจ้าฉื่อป้ออองกำลังหลับสนิท ครนไตยง
เสียงประทัดอื่ออองกตกใจตงชน มิไกรู้เหตุประการใดตงคนก็ตกใจตงสิ่งอัย อื่ออองหลิน
ก็พาทหารทะลวงพ่นเข้าไปมาทหารพระเจ้าฉื่อป้ออองตายเป็นอันมาก พระเจ้าฉื่อป้อออง
ครนแลเห็นแสงเพลิงสว่างแลเห็นทหารในค่ายนั้นเป็นอลหม่าน ก็แจ้งว่าข้าศึกถลอบเข้ามา
ปลนกาย มิไกรู้ครนครมขนมมาถือทวยนมาอัยควยยังมีไกรเห็นข้าศึกถนต

ฝ่ายอ่องหลินครนแลเห็นพระเจ้าฉื่อป้อออง ก็ขบมาพาทหารออกจากค่าย
พระเจ้าฉื่อป้ออองแลเห็นอ่องหลินก็ขบมาเข้าไปแกงอื่ออองหลิน ๆ ก็ขบมาเขารบกับพระเจ้า
ฉื่อป้ออองไตยงสับเพลิง อื่ออองหลินเห็นจะทงนกำลังมิไกรชกขมมาถอยกลับไป พระเจ้า
ฉื่อป้ออองจึงถามทหารทงปวงว่าทหารยเืองคนเนชอใด ทหารพระเจ้าฉื่อป้ออองทงจก
บอกว่าชออื่ออองหลิน พระเจ้าฉื่อป้ออองจึงบอกว่าอื่ออองหลินเคนนมขมอเข็มแข็ง เพลงทวน
ก็ประหลตกกว่าคนทงปวง แม้นละไว้นางนไปจะเป็นเสียนศัตริย์ใหญ่ จำจะตามไปฆ่าเสียให้
จงได้ พระเจ้าฉื่อป้ออองว่าตงนแลแล้วก็ขบมาจะไปตามอื่ออองหลิน ก็ไม่งลมวย ห้ามว่าเบน
เวลากตงคินอัยเกลือกจะเป็นกตลอบายอื่ออองหลิน ทหารเรายงระส่าระสายอัย ถาเสียทตง
ประการใดจะเสียทหารมากไป แล้วอื่ออองหลินคนนแตกอนก็อัยบานโภกวนแฉงเมืองแพเสีย
ซึ่งอื่ออองหลินมาทำราชการอัยกับชนอื่ออองน มรรตาอื่ออองหลินกยอัยบานโภกวน ถาทานให้
ไปจับเอาตัวมรรตาอื่ออองหลินมาไว้ เห็นว่าตัวอื่ออองหลินก็จะไม่พนมื่อทงนควยอื่ออองหลินเป็น
คนกตัญญุนัก พระเจ้าฉื่อป้ออองก็เห็นชอบด้วย ก็มิไกรตามอื่ออองหลินไป พาทหารนนกลับ
มาค่าย พอเวลารุ่งเช้าพระเจ้าฉื่อป้ออองจึงให้ตรวจทหาร แต่ตายประมาณเห็นหม่าแฉง
เจ็บป่วยอัยเป็นอันมาก จึงถอยทัพออกไปทงค่ายอัยโกลเมืองประมาณร้อยเสน แล้วให้
คนรีบไปเอาตัวมรรตาอื่ออองหลินมา ณ ค่าย

ฝ่ายฮ่องหลินเกลือบเขามาเมืองเอ็กเอียง ให้ตรวจตราทหารกุ่มได้เป็นอันตราย
 แต่ต้องอาวุธบ้วยเจ็บบ้าง แล้วฮ่องหลินก็เข้าไปแจ้งแก่ซันเอื่องตามซึ่งได้รับมัยชยชนะแก่
 พระเจ้าฉื่อป้าอ่องนทุกประการ ซันเอื่องก็มีความยินดีแล้วสรรเสริญฮ่องหลินว่า ท่าน
 ทำการครั้งนี้ของอาเจงก็ เกียรติยศของท่านจะปรากฏทั่วไปทั้งแผ่นดิน แลวกให้เสียผ้า
 เงินทองกับฮ่องหลินเป็นอันมาก แก่บรรดาทหารทั้งปวงซึ่งได้ไปทำการด้วยฮ่องหลินเน
 ซันเอื่องก็ปูนบำเหน็จให้ตามสมควร อ่องหลินจึงว่าแก่ซันเอื่องว่า ซึ่งข้าพเจ้ามัยชยชนะแก่
 พระเจ้าฉื่อป้าอ่องครั้งนี้เพราะบารมีของท่าน แลซึ่งพระเจ้าฉื่อป้าอ่องถอยทัพไปรออยู่
 นนเห็นจะเขาหักเอาเมืองเบนมันคง เคียวเหลียงจึงว่าซันสินยกไปตีเมืองเป็งเอียงกุ่มชยชนะ
 แก่งยุบป่าแล้ว ไม่ช้าสันสินก็จะยกมาถึง ถ้าซันสินยกมาถึงแล้วก็จะเกรงอะไรแก่ฉื่อป้าอ่อง
 เล่า ท่านจงคิดรักษาเมืองไว้ท่าซันสินเถิด

ซันเอื่อง อ่องหลินก็ฟังเคียวเหลียงว่าดังนั้นเห็นชอบด้วย อ่องหลินจึงออก
 มาเกาะเกาะหาทหารรักษาหน้าตี่เซ็งทันไวเป็นเสามาถ แล้วอ่องหลินก็เที่ยวตรวจตราอยู่มาได้
 ชาติ เวลาวนหนึ่งทหารซึ่งรักษาหน้าตี่เซ็งทันมาบอกอ่องหลินว่า ทหารพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง
 มาร้องบอกไว้ว่าจะขอพบท่านสักทเอยหนึ่ง อ่องหลินแจ้งดังนั้นจึงชวนเบาเซ็งทันแล้วร้อง
 ถมไปว่า มาหาเราด้วยกิจธุระประการใด ทหารซึ่งพระเจ้าฉื่อป้าอ่องใช้มานนจึงร้อง
 บอกแก่ฮ่องหลินว่า บัคนพระเจ้าฉื่อป้าอ่องให้ไปเอาตัวมารดาท่านมาไว้ ณ ค่าย หวังจะ
 ให้ท่านออกไปหาพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง ถ้าท่านเมือออกไปโดยดีพระเจ้าฉื่อป้าอ่องจะฆ่ามารดา
 ท่านเสีย ให้ความช้วนเอือกกับตัวท่านเหมือนหนึ่งท่านฆ่ามารดาท่านเสียเอง บัคนมารดา
 ท่านกลัวความตายนัก จึงร้องให้อ่อนวอนให้ข้าพเจ้ามาแจ้งความแก่ท่าน แลให้ท่านเร่งรีบ
 ออกไปช่วยชีวิตมารดาท่านไว้โดยเร็วเถิด ถ้าข้าอยู่พระเจ้าฉื่อป้าอ่องก็จะฆ่ามารดาท่านเสีย

อ่องหลินได้แจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึงรีบเอาเนื้อความมาบอกแก่ซันเอื่องทุกประการ
 แล้วจึงว่ามารดาข้าพเจ้าเป็นคนชราสูงอายุถึงเจ็ดสิบแล้ว ข้าพเจ้ายังหาได้อยู่ปฏิบัตริศึกษาไม่
 ครองพระเจ้าฉื่อป้าอ่องชกเคืองข้าพเจ้ายิ่งนัก ถ้าข้าพเจ้าออกไปพระเจ้าฉื่อป้าอ่องก็จะ
 ฆ่ามารดาข้าพเจ้าเสีย แม่มารดาข้าพเจ้าตายด้วยพระเจ้าฉื่อป้าอ่องครั้งนี้ ก็เหมือนหนึ่ง
 ข้าพเจ้าฆ่ามารดาเสียเองโทษก็จะมีแก่ตัวข้าพเจ้าเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะลาท่านออกไปขอ

เห็นหน้ามารดาข้าพเจ้าสกลน้อยหน่ง ถึงมาตราพระเจ้ามอปาอ่องจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย
 ข้าพเจ้าคิดว่าเอาชีวิตแทนคุณมารดาข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ก็มิได้สมคุณท่าน อ่องหลิน
 ว่ากั้นแล้วกรองให้ เตียวเหลียงจึงว่าแก่อ่องหลินว่าเหตุไฉนท่านจึงเบาความนี้ ไม่
 ตรึกตรองก็ให้รอบคอบก่อน เมื่อขณะท่านยกออกปล้นค่ายพระเจ้ามอปาอ่องนั้น ท่านฆ่า
 ทหารพระเจ้ามอปาอ่องเสียเป็นเน่นมาก พระเจ้ามอปาอ่องรบกับท่านก็หาเออชัยชนะท่าน
 ได้ไม่ การทงนเห็นจะเป็นกลบายพระเจ้ามอปาอ่องจะแก้แค้นท่าน ถ้าท่านออกไป
 อันตรายจะมีแก่ตัวท่านเป็นมั่นคง ถึงมาตราท่านจะตายก็ไม่มีเกียรติยศ ทหารทงปวง
 ก็จะนิทาท่านว่าหาบุญญามีได้ ท่านจงให้ไปสืบคุให้พบตัวมารดาท่านเสียก่อน ถ้าพบแล้ว
 ให้ขอหนังสือลายมือมารดาท่านมาเป็นสำคัญ แล้วภายหลังท่านจึงค่อยออกไปหาพระเจ้า
 มอปาอ่องจึงจะชอบ ถึงพระเจ้ามอปาอ่องจะฆ่าท่านเสีย ก็ควรที่ท่านจะเสียชีวิตด้วย
 เป็นความจำใจ ซึ่งความเรวาทงนท่านการคุให้ อ่องหลินได้ฟังทงนเห็นชอบด้วย
 จึงว่าแก่อ่องว่า ท่านจงให้คนที่มสติปัญญาไปสืบความของข้าพเจ้าให้เน่น้อยหน่งเกิด
 ษนอ่องจึงให้ชกซุนตองไป ณ ค่ายพระเจ้ามอปาอ่อง

ฝ่ายชกซุนตองครนมาถึงค่ายแล้ว ก็บอกเข้าไปให้ทูลพระเจ้ามอปาอ่อง พระ
 เจ้ามอปาอ่องแจ้งทงนเห็นให้พาชกซุนตองเข้าไปในค่าย แล้วถามความชกซุนตองว่า
 ษนอ่องนั้น ไซ้มาด้วยกิจธุระประการใด ชกซุนตองจึงว่าข้าพเจ้ามาหาทงนแก่วะอ่องหลิน
 พระเจ้ามอปาอ่องจึงว่าอ่องหลินนั้นเป็นชาวบ้านโลกวนซึ่งเป็นแคว้นแรกของเรา มารดา
 อ่องหลินเลพรรภพพวกพี่น้องกยตคกกับเราสัน เหตุไรอ่องหลินจึงไปอยู่กับษนอ่องซึ่งเป็น
 ข้าศึกกับเรา บัคนเราให้ไปเอาตัวมารดาอ่องหลินมารกุมไว้ ถ้าอ่องหลินเร้นตัวก็ให้ออกมา
 หาเราโดยดี แม่ลูกก็จะไต่เห็นหน้ากันสืบไป ประการหนึ่งจะให้มีความสุขไปสืบด้วยกับ
 ทงนพวก แล้วอ่องหลินรักจะทวราชการอยู่กับเรา ๆ ก็จะช่วยเลี้ยงให้เป็นขุนนางความคุณวิชา
 แลฝีมือแลความคัก ถ้าอ่องหลินบ่กลับแล้วอยู่ไม่มาหาเราแต่โดยดี เราจะฆ่ามารดาอ่องหลิน
 เสียให้สาทความแค้น เหมือนอ่องหลินฆ่ามารดาพัวเสีเองให้ความชวตคทวอยู่ดังหมนชวตค
 ท่านจงกลับไปบอกแก่อ่องหลินเถิด ถ้าจะมากให้มาในเวลารั้น แม่นแล้วเวลาไปแม่มลูกก็
 จะหาเห็นหน้ากันไม่

ชกซุนตองได้ฟังพระเจ้าฉ้อป้าอ่องว่าดังนั้น จึงว่าข้าพเจ้าจะขอพบตัวมารดา
 อ่องหลินสักหน่อยหนึ่ง จะให้เอาถ้อยคำมารดาอ่องหลินเข้าไปแจ้งแก่อ่องหลิน พระเจ้า
 ฉ้อป้าอ่องก็ให้ทหารไปเอาตัวมารดาอ่องหลินออกมาให้พบกันกับชกซุนตอง แต่เมื่อขณะ
 พระเจ้าฉ้อป้าอ่องให้ไปเอาตัวมารดาอ่องหลินมา แกล้งถอดตาบออกรอกอมารดาอ่องหลิน
 ไว้ให้ชกซุนตองเห็น จะให้เอาความนั้นไปบอกแก่อ่องหลิน ชกซุนตองเห็นดังนั้นก็
 สงสารมารดาอ่องหลินนัก จึงเข้าไปใกล้แล้วถามว่าท่านหรือเป็นมารดาอ่องหลิน มารดา
 อ่องหลินกริบว่าข้าพเจ้าเป็นมารดาอ่องหลิน แล้วจึงถามชกซุนตองว่าท่านชื่อใด มาแต่ไหน
 ใครใช้มาท่านจึงจะใคร่พบข้าพเจ้า ชกซุนตองจึงบอกว่าข้าพเจ้าชื่อชกซุนตองเป็นป้า
 ชนอ่อง ซึ่งข้าพเจ้าจะใคร่พบกับท่าน ด้วยมีผู้เอาเนื้อความไปบอกแก่อ่องหลินผู้เป็นบุตร
 ของท่านว่าพระเจ้าฉ้อป้าอ่องเอาตัวท่านมาไว้ ณ ค่าย ให้อ่องหลินเร่งออกมาสามภักดิ์แก่
 พระเจ้าฉ้อป้าอ่อง ถ้าอ่องหลินไม่ออกมาพระเจ้าฉ้อป้าอ่องจะฆ่าท่านเสีย อ่องหลินให้
 ข้าพเจ้ามาสืบทูให้พบท่าน แล้วให้ขยหนังสือลายมือท่านไปเป็นสำคัญด้วย ภายหลัง
 อ่องหลินจะออกมาสามภักดิ์กับพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง ถ้าท่านเป็นมารดาอ่องหลินแล้ว จง
 เร่งเขียนหนังสือให้แก่ข้า ๆ จะให้เอาหนังสือเข้าไปให้แก่อ่องหลิน มารดาอ่องหลินได้ฟัง
 ชกซุนตองว่าดังนั้นก็โกรธ จึงว่าอ่องหลินได้ไปทำราชการอยู่กับชนอ่องเป็นคนมบฏนั้น
 ก็เป็นวาสนาของอ่องหลินลูกเราแล้ว เรามีกรรมอันใด ถึงมาคิดว่าเราจะตายเสียด้วย
 อาญาฉ้อป้าอ่องบัดนี้ขวน ก็เหมือนเรามีชีวิตยืนอยู่ได้พบปะ ซึ่งอ่องหลินจะอยู่ทำราชการ
 กับฉ้อป้าอ่องอันเป็นภรรยาชกตองแผ่นดินนี้ ก็เหมือนหนึ่งอ่องหลินฆ่าเราเสียในเวลา
 วนนี้ ท่านจงเร่งไปบอกแก่อ่องหลินเถิดว่าอย่าให้เป็นห่วงถึงตัวเราเลย ตัวอ่องหลินรักเรา
 แล้วก็ให้หนังสือทำราชการให้มีความชอบไว้ในอันอ่องเด็ก มารดาอ่องหลินว่าดังนั้นแล้ว
 ก็จึงเอาตาบที่ทหารฉ้อป้าอ่องถือมานั้นเชือกคอตายเสีย ผู้ใดหาทันช่วงชิงไม่

พระเจ้าฉ้อป้าอ่องเห็นดังนั้นก็โกรธ จึงสั่งให้ตักศพระมารดาอ่องหลินไปเสียบ
 ประจานไว้หน้าค่าย ขุนนางแต่ที่ปรึกษาทางปวงจึงห้ามว่า ซึ่งจะให้เอาศพระมารดา
 อ่องหลินไปเสียบประจานไว้หน้านครไม่ ด้วยท่านให้เอาตัวมารดาอ่องหลินมาเมาทันที ก็
 เพราะจะได้ตัวอ่องหลินมาไว้ในเงอ้อมมือท่าน หวังจะมีให้เป็นเสนานามต่อท่าน ซึ่งท่าน

จะเอาศัรณะมารคาอ่องหลินไปเสียบประจานไว้หน้าไม่ชอบ ถ้าอ่องหลินรุ้จะมีใจเจ็บแค้น
 คึกแต่จะทำอันตรายแก่ท่าน ซึ่งท่านให้ไปเอาตัวมารคาอ่องหลินมาไว้ ก็บ้วยการเสีย
 เปลา่ หามีประโยชน์สิ่งใดไม่ แลบัคั้นมารคาอ่องหลินฆ่าตัวเสียเองท่านหาได้ทำอันตราย
 ไม่ ชอบแต่เอาศพมารคาอ่องหลินไปฝังไว้ ณ บ้านโลกวันให้เป็นไมตรีกันไว้กับอ่องหลิน
 ถ้าอ่องหลินรุ้จะชอบใจท่านนัก สืบไปเมื่อหน้าอ่องหลินชักเคื่องประการใดในเฮ้นแ่อง
 อ่องหลินก็จะคิดถึงท่าน ๆ ก็จะได้มีที่พุกกับอ่องหลินบ้าง พระเจ้าฉ้อปาอ่องก็เห็นชอบ
 ด้วย จึงสั่งให้เอาศพมารคาอ่องหลินไปฝังไว้ ณ บ้านโลกวัน แล้วพระเจ้าฉ้อปาอ่องจึง
 ว่าแก่ชกชุนถองว่า ซึ่งมารคาอ่องหลินฆ่าตัวเสียเองนเห็นท่านก็เห็นอยู่กับตาแล้ว แลศพ
 มารคาอ่องหลินนั้นให้ไปฝังไว้ ณ บ้านโลกวัน เพราะเรามีความกรุณาแก่อ่องหลิน อย่า
 ให้วิตกถึงศพมารคาณเลย แล้วท่านบอกแก่ฮันอ่องว่า ซึ่งฮันอ่องมีใต้ออกมาอ้อนแอม
 แก่เราโดยคั้นเห็นฮันอ่องจะรักษาเมืองไว้ได้แล้วหรือ ถ้าเราได้เมืองแล้วเราจะฆ่า
 เสียให้สิ้น ชกชุนถองไต่พังกงเนจงทำเป็นเดินเข้าไปให้ใกล้ แล้วว่ากับพระเจ้า
 ฉ้อปาอ่องว่า ตัวข้าพเจ้าทำราชการอยู่กับฮันอ่องไต่ความเจ็บช้ำใจนัก ด้วยฮันอ่องว่า
 กล่าวหยาบช้ำแก่ข้าพเจ้าค่าง ๆ ให้ไต่ความอภัยศแก่เพื่อนนราชการนเนเอง ๆ ถ้ามีราชการ
 สิ่งใดมาแมนไม่ถึงชีวิตฮันอ่องก็มีไต่ใช้ข้าพเจ้าไป ครนข้าพเจ้าพิเคราะห์ทหน้าใจฮันอ่อง
 นั้น เว้นไว้แต่จะฆ่าข้าพเจ้าเองนเห็นหาได้ไม่ ด้วยข้าพเจ้าหามีความผิดสิ่งใดเป็นข้อใหญ่
 ไม่ ข้าพเจ้าจึงมีชวิตอยู่ไต่มาเห็นหน้าท่านก็เป็นบุญของข้าพเจ้านัก ข้าพเจ้าคิดว่าจะมาอยู่
 ด้วยท่าน แต่ข้าพเจ้ายังห้ามบาเหนจแลผมอมาเป็นของกำนันท่านไม่ ครนข้าพเจ้าแจ้งว่า
 ท่านจะใครไต่ตัวอ่องหลิน ข้าพเจ้ามีความยินดีนัก จึงรบอาสาสมัครนเพราะหมายจะได้
 พบท่าน จะไต่เล่าความทุกข์ในอกข้าพเจ้าให้ท่านทราบด้วย อนุหน้าใจของข้าพเจ้านหมาย
 ว่าจะไม่กลับไปหาฮันอ่องอีกแล้ว แต่หากว่าข้าพเจ้ายังห้ามสิ่งใดเป็นความชอบในท่านไม่
 ข้าพเจ้าจะขอลาท่านกลับไปเกลี้ยกล่อมอ่องหลินมาให้แก่ท่านจงไต่ หน้าใจอ่องหลินก็จะ
 ไม่มีผิดกันกับใจข้าพเจ้าคาคไไว้ แล้วอ่องหลินก็เป็นห่วงด้วยมารคานัก ข้าพเจ้าจะไปบอก
 แก่อ่องหลินว่า ศพมารคานท่านก็จกแจงจะให้เอาไปฝังอยู่แล้ว แต่ท่านยังคอยอ่องหลิน
 อยู่ เกลือกว่าอ่องหลินจะแทนคุณมารคาประการใดบ้าง ถ้าอ่องหลินแจ้งตงนก็เห็นจะไม่

อยู่ใต้ คงจะรีบมาหาท่านเป็นมั่นคง อย่าว่าแต่ท่านจะใคร่ได้ตัวอ่องหลินแต่โดยดีเลย ถึงทว่าคอยฆ่าอ่องหลินก็คงมาให้ท่านฆ่า ด้วยมีความกตัญญูต่อมารดานัก พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ฟังชกซุนถองว่าถึงนั้นมิได้รู้ในกลอบายก็มีความยินดีนัก จึงถามชกซุนถองว่าซึ่งชันอ่องมิได้ออกมารบกับเรารักษาค่ายมั่นอยู่นั้น ชันอ่องจะคิดประการใดหรือ บัดนี้ทหารชันอ่องยังมีอยู่อีกสักเท่าใด

ชกซุนถองได้ฟังพระเจ้าฉื่อป้าอ่องถามดังนั้น จึงว่าทรงนี้จะพูดให้พระเจ้าฉื่อป้าอ่องถอยทัพไปจึงได้ ชกซุนถองคิดดังนั้นแล้วจึงว่า ชันอ่องมีทหารเอกอยู่ประมาณ เจ็ดสิบแปดสิบคน ที่มีฝีมือดีกว่าอ่องหลินนั้นก็มีอยู่ประมาณหลายคน แล้วจึงเปิดฉางซ่งโหลออก อันเสฉียงก็จะแจกทหารได้ประมาณสองปี อนึ่งชันสินซึ่งยกไปตีเมืองเป่งเอียงหนักจับตัวยุบว้าได้แล้ว บัดนี้ยกไปตีเมืองเฮียน เมืองเจ้ เมืองไตจิวได้อีกสามเมือง ชันเสฉิมแห่งสอมาถึงชันอ่องว่าให้ชันอ่องรักษาเมืองเอกเอียงใหม่มั่นคงไว้ อย่าให้ท่านหักเอาไป ชันสินจะยกอ้อมไปตีเอาเมืองแพเสียรับเอาไท่ก่งกับนางหงวนซงเสามาให้จึงได้ แล้วจึงจะยกกลับทางตีกระหนาบหลังท่านเข้ามาที่เดียว ชันอ่องได้แจ้งในหนังสือชันสิน ดังนั้นจึงไม่ยกออกมารบกับท่าน กะเกณฑ์แต่ทหารให้ชนรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้เป็นสามารถ หวังจะคอยทำชันสิน แล้วหนังสือชันสินให้มาถึงชันอ่องด้วยขอราชการอนนทหลายวันมาแล้ว ท่านจึงดำริการให้เสฉยจะไต่เบงที่พึ่งแก่ข้าพเจ้า

พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ฟังดังนั้นก็ใจ จึงถามชกซุนถองว่าท่านเข้าไปแล้วเมื่อไรจะกลับมาสัก ชกซุนถองจึงว่าข้าพเจ้าได้ช่องเมื่อใดก็จะพาอ่องหลินออกมาเมื่อนั้นแล้วชกซุนถองก็กำบังปลงพระเจ้าฉื่อป้าอ่องกลับมา ณ เมืองเอ็กเอียง เอาความซึ่งมารดาอ่องหลินส่งมาถึงอ่องหลิน แล้วเชือกคือตายเสียดังนั้นแล้วให้อ่องหลินฟังทุกประการ แต่ข้อซึ่งพระเจ้าฉื่อป้าอ่องให้เอาศพมารดาอ่องหลินไปฝังไว้ ณ บ้านไท่ก้วนนั้น ชกซุนถองหาบอกให้อ่องหลินรู้ไม่

ฝ่ายอ่องหลินครั้นแจ้งว่ามารดาตายเสียดังนั้น ก็มีความอาลัยนัก แต่อ่องหลินร้องไห้ร่ำมารดาจนสดบเป็นหลายครั้ง ชันอ่องจึงส่งขุนนางทั้งปวงให้พาอ่องหลินเข้าไปไว้ในที่อยู่พยาบาลอ่องหลิน ชกซุนถองจึงเล่าเนื้อความที่พูดล่อลวงพระเจ้าฉื่อป้าอ่องนั้น

ให้ฮั่นน้องฟังทุกประการ แล้วว่าพระเจ้าฉม่อมป่าอ่องเห็นจะถอยทัพไปเป็นมั่นคง แต่ว่าจะช้าอยู่ก็เพราะกลัวข้าพเจ้ากับบ่ฮั่นฮั่น ฮั่นน้องได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงสรรเสริญชกซุนตองต่าง ๆ เทียวเหลียงกับตันแฉงจึงว่าแกฮั่นน้องว่า ถ้าทำดังนั้นเจ้าจะคิดตกกังวลพระเจ้าฉม่อมป่าอ่องเสียให้จงได้ แล้วเทียวเหลียงจึงให้ไปเลือกเอาคนโทษที่อยู่ในคุกสองคน ให้เหมือนชกซุนตองคนหนึ่ง ให้เหมือนฮั่นน้องคนหนึ่ง แล้วเอาตัวคนโทษไปตัดศีรษะเสียไว้นอกเมืองตรงหน้าค่ายพระเจ้าฉม่อมป่าอ่องแล้วร้องประกาศว่า ชกซุนตองกับฮั่นน้องรวมคิดกันจะหนีออกไปหาพระเจ้าฉม่อมป่าอ่องอันเป็นข้าศึกฮั่นน้อง ฮั่นน้องสืบรู้ให้ตกศีรษะเสียไว้หวังว่ามีให้ทหารดูเยี่ยงอย่างสืบไป

พระเจ้าฉม่อมป่าอ่องแจ้งดังนั้นก็เสียใจ จึงปรึกษาแก่นายทัพนายกองทั้งปวงว่า การที่เราคิดไว้ก็เสียไปเปล่า ครั้นจะเข้าหอกเอาเมืองเอกเอียงบดินเสกเห็นเหลือกำลังทหารเรานัก ด้วยฮั่นน้องรักษาเมืองครองนเป็นเสามาถ แล้วบริบูรณ์ด้วยเสบียงแลอาหารหาซัดสนสิ่งใดไม่ ชกซุนตองก็บอกกับเราว่าฮั่นน้องจะยกไปตีเมืองแพเสียด้วย แลซึ่งพมแจ่งรักษาเมืองแพเสียอยู่ บดินเสกคนเล็กเบาบาง เห็นพมแจ่งจะรักษาเมืองไว้ทำเราไม่ได้ จำเราจะรีบไปรักษาเมืองไว้ให้มั่นคงก่อน อย่าให้เสียที่แก่ฮั่นน้อง นายทัพนายกองก็เห็นด้วย ลองใจจึงว่า ซึ่งจะลาทัพครองน ข้าพเจ้าเห็นว่าฮั่นน้องจะตั้งกองทัพออกตามตีเป็นมั่นคง ด้วยฮั่นน้องได้ทำอยู่ ขอให้จกทหารหม้อมองไปเดินเป็นกองหลัง อย่าให้เสียที่แก่ข้าศึกได้ พระเจ้าฉม่อมป่าอ่องได้ฟังดังนั้นจึงส่งให้ไปกับควนเมอเป็นแม่ทัพหน้า ลองใจก็บังลิมวยเป็นทัพหลัง ครั้นเวลาค่ำพระเจ้าฉม่อมป่าอ่องก็ลาทัพกลับไปเมืองแพเสีย

ฝ่ายฮั่นน้องครั้นรู้ว่าพระเจ้าฉม่อมป่าอ่องเลิกทัพกลับไปแล้ว จึงปรึกษากับเทียวเหลียงว่า ซึ่งพระเจ้าฉม่อมป่าอ่องถอยทัพไปนี้ เพราะสำคัญว่าฮั่นน้องจะยกไปตีเอาเมืองแพเสีย เหมือนถ้อยคำชกซุนตองบอกไว้หน้ ครั้นเห็นพระเจ้าฉม่อมป่าอ่องจะรีบไปโดยเร็วเดินหาเป็นกระบวนไม่ เราคิดว่าจะยกทหารติดตามตีท้ายทัพฉม่อมป่าอ่อง ท่านจะเห็นเป็นประการใดเล่า เทียวเหลียงจึงตอบแกฮั่นน้องว่า พระเจ้าฉม่อมป่าอ่องถอยทัพไป ครั้นเห็นจะจกทหารหม้อมองให้คอยป้องกันไป ซึ่งท่านจะยกทหารออกไปได้ตามที่หมายจะเอาฮั่นฮั่นนั้นยังไม่ได้ ขอให้ใช้แต่ผู้ใดผู้หนึ่งลอบตามไปดูพินเมืองทางหาสืบเส้น ถ้า

เห็นไม่ได้ทักให้กลับมารักษาเมืองไวคกว่า ชันเองได้ฟังเที่ยวเหลืองว่าคงหนักเห็นชอบ
ด้วย จึงให้จิวพุนกับจิวเซียงคุมทหารเดินสะกดตามทัพพระเจ้าฉ้อป้าอ่องไปตามคำ
เที่ยวเหลืองว่า

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้าอ่องครั้นกลับมาถึงเมืองแพเสีย พมแจ่งแลขุนนางทงปวง
ซึ่งอยู่รักษาเมืองหนักชวนกันออกมารับเสด็จ พระเจ้าฉ้อป้าอ่องจึงเล่าเนื้อความที่รบพุ่ง
กัน แลออกไปพวจาจนชันเองให้มาชักชวนเองกับอ่องหลินเสีย เล่าให้พมแจ่งฟังทุก
ประการ พมแจ่งได้ฟังคงหนักกรูกลอบบายชักชวนเองออกมาพูด จะจริงคงพุนนหามิได้
เพราะเห็นว่าชันสินยังไม่ยกไป ถึงกล่าวที่ท่านจะหักเอาเมืองเอ๊กเอียง จึงแก่งพจจา
ล่อลวงจะให้ท่านถอยทัพมาเสีย ซึ่งว่าชันเองมาชักชวนเอง อ่องหลินเสียแนจะมีใช้ตัว
ชักชวนเองอ่องหลิน เป็นเกลอบบายชันเอง พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ฟังคงหนักโศกโศก ให้
ความโกรธแก่นชักชวนเองหนัก จึงถามพมแจ่งว่าเราจะกลับไปอีก เข้าหักเอาเมือง
เอ๊กเอียงให้จงได้ท่านจะเห็นประการใด พมแจ่งจึงว่าครั้นข้าพเจ้าเห็นว่าชันสินจะ
กลับไปอยู่แล้ว ถ้าท่านจะยกกลับไปตีเมืองเอ๊กเอียง แม้นกระทำการยังไม่สำเร็จ ชันสิน
ไปถึงเข้าเราจะเป็นศึกกระหนาบแก่ตัวยาก ขอให้คิดไว้ก่อน คอยสืบข่าวว่าชันสินไม่อยู่
จึงยกไป พระเจ้าฉ้อป้าอ่องก็เห็นชอบด้วย จึงแต่งให้กรมไปสืบข่าวราชการในเมืองเอ๊กเอียง
อยู่มิได้ขาด

ฝ่ายชันสินเกรงใจเมืองเป่งเอียงแล้ว จึงจูงขุนนางทมิศตบญญาไพร่รักษาเมือง
ไว แล้วก็ยกกลับมาเมืองเอ๊กเอียงจึงเข้าไปค้ำหน้าชันเอง แล้วเล่าเนื้อความทงปวงที่ไป
กระทำศึกมิชชชนะให้แก่ชันเองฟังทุกประการ ชันเองได้ฟังก็สรรเสริญชันสิน แล้ว
ชันเองจึงถามชันสินว่า บัดนี้ท่านยกปราบปรามงูยบมาได้สำเร็จแล้ว ท่านจะยกไปตีเมืองโต
สไปแล้ว ชันสินจึงว่าข้าพเจ้าจะยกไปตีเมืองโตจิว เมืองเอียน เมืองเจ้ เมืองเคียวเสียก่อน
ถ้าได้สรวเมืองนี้แล้วก็จะยกเข้าหาแก่เมืองแพเสียทีเดียว ชันเองมีความยินยอหนัก ชันสินจึง
สั่งให้เอาคังงูยบี่แต่ละรอบควมมาให้ชันเอง ๆ เห็นภรรยาอุยบี่สองคนรูปร่างงาม ก็สั่ง
ให้เอาตัวส่งเข้าไปข้างใน แล้วชันเองจึงว่าแก่งูยบี่ว่า คังงูยบี่ไปตีเมืองแพเสียเราคงคว
เบรมแมทพคุณคุณถึงพิศพบท่านมั่น คังงูยบี่ก็ตรรกตรองการให้รอบคอบทำให้เสียทีแก่ข้าศึก

จนเสียทหารถึงสามสิบหมื่นเศษ ทวีเราก็เจียนจะตายอยู่ในกลางศึก นีหากว่าบุญเรามีมาก
อยู่จึงเอาตัวรอดไปได้ ครึ่งหนโทษทวักผิดถึงสิ้นชีวิตอยู่แล้ว เราก็มีความกรุณาแยกโทษ
เสีย กลับทวงทวให้เป็นเจ้าเมืองเปงเอียง เรารักใคร่มีคุณแก่ทวักถึงเพียงนี้ ทวักมีไฉน
ความมากบุญคุณถึงคุณ กลับคิดขบถแก่เรา บักรั้วเราจับมาได้ทวักจะว่าประการใดเล่า

งูยบ่าไคฟังฮันเองว่าตงหนน ก็มรัทจะว่ากล่าวขอโทษประการใดก็มหนานางอยู่
ฮันเองจึงสั่งให้ทหารเอาทวักงูยบ่าไปฆ่าเสีย มารตางงูยบ่าเป็นคนสูงอายุประมาณแปดสิบ
เศษ จึงเข้าไปว่าแก่ฮันเองว่า ขอท่านได้กรุณาแก่ข้าพเจ้าคนชราคนหนึ่ง ทุกวันเนาข้าพเจ้า
มีบุตรแก่งูยบ่าผู้เดียว หมายถึงจะฝากผู้แก่มัน แต่มันเป็นเคนโลกไปเชื่อถ้อถอยคำคนชั่ว
คิดกระทำอันตรายแก่ท่านผู้มพระคุณเป็นแดนเมากนโทษมันถึงตายอยู่แล้ว ข้าพเจ้าขอท่าน
ชีวิตงูยบ่าไว้สักครึ่งหนึ่งเถิด แต่พอให้มันปฏิบัติรักษาศาพเจ้าไปกว่าจะตาย ถ้าสืบไป
เมื่อหนานมมรัจกคุณท่านกลับกระทำแก่ท่านให้ขบถเคื่องอีก ท่านจงประหารชีวิตข้าพเจ้า
แล้วทวักงูยบ่านนให้สิ้นแซทเดียว ฮันเองไคฟังมารตางงูยบ่าว่าตงหนน เห็นว่ามารตางงูยบ่า
เป็นคนสูงอายุชราอยู่แล้ว ก็มีความกรุณาจึงยกโทษให้งูยบ่าเสีย แลถอถงงูยบ่าออกเป็น
ไพร่ให้ไปอยู่ปฏิบัติมารดา แลฮันเองจึงตั้งจิวชกเป็นเจ้าเมืองเปงเอียง

ฝ่ายฮันสนครนถึงวณฤกษิต ก็ยกทัพออกจากเมืองเอ๊กเอียงจะไปตีเมืองไตจิ๋ว
ฮันเองจึงกงอองหลินให้เป็นแม่ทัพรักษามืองเอ๊กเอียงคอยบองกันพระเจ้าผองปาออง แล้ว
ให้หนังสือไปถึงเสียวโหให้เสียวโหบำรุงไท้จูบุตรฮันเองให้อยูเย็นเป็นสุข จะไคเป็นกำลัง
ราชการ แลให้เสียวโหจัดแจงเสี้ยมอาหารให้บริบูรณ์

ฝ่ายฮันสนยกกองทัพไปถึงเมืองไตจิ๋วพอเวลาบ่าย จึงให้ตั้งค่ายลงใกล้เมือง
ประมาณห้าสิบลี

ฝ่ายแหอวตซึ่งเป็นเจ้าเมืองไตจิ๋ว รู้ว่าฮันสนยกกองทัพมาตั้งค่ายอยู่ตงหนน จึง
ปรึกษาแก่เตียวจ้วนว่าฮันสนยกกองทัพมาตีเมืองงูย ฟังสำเรจราชการลงยังมีทหารจะพิก
ทหาร ฮันสนยกมาตีเมืองเรายัก ครึ่งนเราเห็นว่าคนในกองทัพฮันสนยังมีอีกไว้อยู่ เวลา
ค่ำวณเราจะยกออกตีตักกำลังศึกเสียก่อน ท่านจะเห็นเป็นประการใด เตียวจ้วนก็เห็น

ชอบด้วย เหี่ยวตจึงชวนเดี่ยวจ้วนออกมาจัดทหารให้ชนรักษาทหารที่เชิงเทียนไว้ทุกด้าน แล้วจัดทหารเป็นกระบวนทัพสำหรับที่จะออกปล้นค่ายฮันสินเสร็จแล้ว เหี่ยวตกับเดี่ยวจ้วน ก็คอยเวลาอยู่

ฝ่ายฮันสินครั้นแต่งค่ายแล้ว จึงขึ้นมาพาคณะสนิทประมาณสี่สิบคนลอบไปคูที่ ทางตามซานเมืองโตจิ๋ว จึงเห็นทางใหญ่ออกจากประตูเมืองตรงมาค่ายทางหนึ่ง มีทาง แยกออกมาขึ้นไปข้างเหนือเมือง มีภูเขายู่ทางซ้ายทางแยกนั้นสองข้างเขา ในระหว่างเขานั้นเป็นช่องแคบควรจะซุ่มกองทัพไว้ได้ ฮันสินเห็นดังนั้นจึงกลับมา ณ ค่าย จึงปรึกษานายทัพนายกองทั้งปวงว่า เหี่ยวตจะหมายว่าเราจะมาพึ่งถึงเขาทหารทั้งปวงนั้นแก่เห็นเดี๋ยวน้อยอยู่ เวลาควรรณเห็นเหี่ยวตจะยกมาตีเราเป็นมั่นคง เราคิดว่าจะยกไปคอยตีสกัดกองทัพเสียก่อน ท่านจะเห็นประการใด นายทัพนายกองทั้งปวงจึงว่าทหารทั้งปวงแต่ท่านจะจัดแจงเถิด ฮันสินจึงสั่งโจฉำให้คุมทหารเข้าไปล่อเหี่ยวตที่ทางใหญ่จะออกจากเมือง ให้กวนหยินกับลิ้วกวนคุมทหารคนละพันไปซุ่มอยู่สองข้างทางใหญ่ ถ้าเห็นทัพเหี่ยวตไล่โจฉำดวงเกินเข้ามาให้กวนหยินกับลิ้วกวนตีสกัดทางเข้าไป ให้ทัพเหี่ยวตนั้นขาดออกจงได้ ให้โจฉำตีตามหน้าไว้ ถ้าเหี่ยวตแตกไปทางแยกเหนือเมืองนั้น ให้ห้วนโก้ยคุมทหารหมื่นหนึ่งไปซุ่มอยู่ตามทางแยก ถ้าเห็นเหี่ยวตแตกขึ้นไปให้ห้วนโก้ยตีสกัดไว้ จึงพาให้เหี่ยวตเดี่ยวพาเขาทางซ้ายมือที่หว่างภูเขาช่องแคบนั้น นายทหารทั้งปวงก็ยกไปซุ่มอยู่ตามฮันสินสั่ง ฮันสินจึงจัดทหารให้อยูรักษาค่าย ตัวฮันสินกับกุมมทหารไปซุ่มอยู่ริมเชิงเขาช่องแคบ

ฝ่ายโจฉำจึงยกทหารเข้ามาตามทางใหญ่ ใกล้ถึงเชิงกำแพงเห็นประตูเมืองปิดมั่นคงอยู่ โจฉำจึงให้ทหารร้องว่ากล่าวเหี่ยวตเป็นข้อหยาบช้าต่าง ๆ หมายจะให้เหี่ยวตออกไปรบ ทหารที่อยู่บนเชิงเทียนได้ยินดังนั้นก็เอาเนื้อความไปบอกแก่เหี่ยวตทุกประการ เหี่ยวตได้แจ้งก็โกรธ จึงแต่งตัวขึ้นมาถือทวนกุมมทหารเบ็ดประตูเมืองออกไปรบกับโจฉำเดี่ยวจ้วนก็ยกทหารเป็นกองหนุนเหี่ยวตออกไป ขณะนั้นโจฉำเข้ารบกับเหี่ยวตแล้วทำเป็นเสียทีพาทหารถอยหนีออกไปจนถึงทางแยกที่ซุ่มกองทัพไว้เนั้น เหี่ยวตเห็นได้ทีก็ขับม้าพาทหารไล่ติดตามออกไป โจฉำก็กลับตีประจันหน้าอยู่

ฝ่ายกวนหยินลี้กวนก็ขับทหารโห่ร้องระดมตีตักกลางกองทัพเหวอวเข้าไปทั้งสองข้าง เตียวจ้วนซึ่งเป็นกองหนุนเหวอวก็ขาดออกไป ทหารกวนหยินลี้กวนไล่ฆ่าฟันทหารเหวอวเตียวจ้วนแตกกระจัดกระจายเบือนอนมาก พอเวลาพลบค่ำลงเตียวจ้วนเห็นเหลือกำลังที่จะตามแก้ไขเหวอว เตียวจ้วนก็ขับมาหนกกลับเข้าเมืองสงไห้บุตรตบประตูเมืองเสียเหวอวตกอยู่ในระหว่างศึกกระหนาบทั้งสามด้าน กวนหยินลี้กวนก็ตีกระหนาบหลังเข้าไปโจมตีที่คานหน้าไว้ ทหารเหวอวต้องอาวุธเจ็บล้มตายเบือนอนมาก เหวอวรบพุ่งป้องกันอยู่กลาง จะถอยหลังเข้ามาจะรุกออกไปก็มิได้ ทหารทั้งสามกองล้อมหนุนแน่นอยู่ แกล้งเบียดช่องไว้แต่ทางแยกนั้น เหวอวเห็นเหลือกำลังก็ขับมาพาทหารบรรดาที่เหลือตายหนีไปตามทางแยกข้างเฉียงเหนือ โจ้ฉ่ากวนหยินลี้กวนก็ไล่ติดตามตีกระชั้นไปข้างหลังเหวอวก็รบขับมาพาทหารหนีไปทางทิศเหนือ ถึงเขาช่องแคบซ่งฮันสิ้นซุ่มอยู่นั้น ห้วนโกยกก็ขับทหารโห่ร้องเข้ากั้นหน้าเหวอวไว้ แล้วไล่ฆ่าฟันทหารเหวอวตายสองอก บางจับเป็นได้เบือนอนมาก เหวอวเหลือทหารอยู่ประมาณยี่สิบสามสิบคน ห้วนโกยกก็ไล่บุกบั่นกั้นให้เหวอวเข้าไปในช่องเขานั้น ทหารฮันสิ้นก็กลุ่มรวมจับเอาตัวเหวอวได้มัดเข้าไปให้ฮันสิ้นก็มีความยินดี จึงถามเหวอวว่า ตัวท่านหารู้ไม่ว่าฮันฮ้องเป็นผู้มบูญ แต่บรรดาคนทั้งแผ่นดินก็กลัวฮันฮ้องสน แลตัวมาแข่งเมืองอยู่ให้เราต้องลำบากยกพลมาจับตัวได้แล้ว แลตัวจะยอมสวามิภักดิ์ต่อฮันฮ้องเราจึงจะไว้ชีวิต แต่สืบไปเมื่อหน้าตัวอย่าได้คิดกระทำการอย่างนี้ต่อไปอีก เหวอวจึงว่าแกฮันฮ้องว่า เต็มเราคิดว่าตัวเราเป็นชายเหมือนกันกับฮันฮ้อง เราจะใคร่คงตัวเป็นใหญ่บ้าง บัดนี้เราก็คิดการไม่สำเร็จก็เหมือนหนึ่งเราตายเสียแล้ว ที่เราจะแบกหน้าไปสวามิภักดิ์กับด้วยฮันฮ้องอันแบ้เขาราชการเหมือนกันกับเราเนนเราหายอมไม่ เมื่อเราเสียทีไปแล้วก็ตามแต่จะทำโทษแก่เราเถิด ฮันฮ้องได้ฟังเหวอวว่าดังนั้นก็โกรธ จึงว่าเราจะฆ่าท่านเสียบัดนี้ก็เป็นเวลากลางคืน หามผู้ใดเห็นไม่ จึงส่งทหารให้เอาตัวเหวอวไปกุมไว้ให้มั่นคง ต่อโลกตัวเตียวจ้วนเฝ้าจึงจะฆ่าเสียให้พร้อมกัน ฮันฮ้องส่งแล้วกวพาทหารกลับเข้าค่าย ครั้นเวลารุ่งขึ้นฮันฮ้องจึงยกเข้าไปตบประตูถึงเชิงกำแพงแล้วสั่งให้เอาเมืองให้จงได้

ฝ่ายเดียวจวนก็กะเกณฑ์คนเพิ่มเติมขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้เป็นสามรถ
ทหารชั้นสนิทก็ห้เข้าไปมิได้ ชั้นสนิทจึงสั่งให้เอาตัวเหี้ยวคัมภีร์หลังใส่เกวียนลากเข้าไป
ริมเชิงกำแพงเมือง แล้วให้ทหารร้องประกาศว่าเราจับตัวเหี้ยวคัมภีร์ได้แล้ว เหตุใดคนใน
เมืองจึงขึ้นแข็งอยู่ หมายจะสู้กับเราได้แล้วหรือ ถ้าไม่ออกมาอ่อนน้อมต่อเราๆ จะฆ่า
เหี้ยวคัมภีร์เสีย แล้วเราจะยกเข้าห้กเอาเมืองให้จงได้ ถ้าได้เมืองแล้วจะฆ่าเสียให้สนทงเมือง
เดียวจวนยืนอยู่บนกำแพงไต่ดินตั่งหนักแลออกไป เห็นเหี้ยวคัมภีร์ก็มีความสงสาร
กลนหน้าตามิได้ จึงร้องว่าแก่เหี้ยวคัมภีร์ ข้าพเจ้าเห็นท่านได้ความเวทนาอยู่จะนี้ ออกใจ
ข้าพเจ้าจะแตกครากออกไปแล้ว เหี้ยวคัมภีร์ฟังเดียวจวนว่าดังนั้น กล่าวว่าเดียวจวนจะ
ออกมายอมเข้ากับชั้นสนิท เหี้ยวคัมภีร์จึงร้องว่า ท่านอย่าคิดวิตกกังวลเลยตามบุญเราเกิด แต่
ท่านอุทิศสำหรับรักษาเมืองไว้ให้ไว้ได้ อย่าออกมาอ่อนน้อมต่อข้าศึกเป็นอันขาดทีเดียว ชั้นสนิท
ไต่ฟังเหี้ยวคัมภีร์ดังนั้นก็โกรธ จึงให้ฆ่าเหี้ยวคัมภีร์เอาศีรษะไปเสียบประจานไว้ตรงประตู
เมือง แลเมื่อทหารลงดาบฟันเหี้ยวคัมภีร์ศีรษะขาดกระเด็นออกไปเห็น เดียวจวนแลไปเห็น
ดังนั้นก็ตกใจตะลึงสนั่นสติสมประดี พลัดตกเชิงเทินลงไปตายอยู่กับเชิงกำแพงเมืองนั้น

ฝ่ายฮ่องจันเป็นขุนนางผู้ใหญ่อยู่ในเมืองไคจิวกบทัพตั้ง ครั้นเห็นเหี้ยวค
เดียวจวนตายแล้ว ฮ่องจันกับทัพตั้งจึงปรึกษาแก่กันว่า บัดนี้ทหารในเมืองเราที่เข้มแข็งก็
ไม่มีแล้ว ทางนอกเมืองก็ห้ามผู้ใดจะยกมาช่วยเราไม่ ซึ่งเราจะขึ้นแข็งรักษาเมืองอยู่จะ
ก็เห็นไม่พบน้อมชั้นสนิท จำเราจะเปิดประตูเมืองออกไปยอมเข้ากับชั้นสนิทเสียโดยดี คน
ทั้งปวงจึงจะไม่พลอยเดือรอนด้วย ฮ่องจันกับทัพตั้งปรึกษากันเห็นชอบแล้วก็ชวนกันเปิด
ประตูเมืองออกมาค้ำเบรบชั้นสนิทเข้าไปในเมือง ชั้นสนิทยกทหารเขาคงอยู่ในเมืองไคจิวก
จึงเกลี้ยกล่อมอาณาประชาราษฎร์ให้ทามาหากินเป็นปกติอยู่ตามภูมิลำเนา ชั้นสนิทตั้ง
หนังสือบอกไปถึงฮั่นเอ็งว่า ข้าพเจ้าไปตีเมืองไคจิวกได้สำเร็จราชการแล้ว บัดนี้ยกเขาคง
อยู่ในเมืองแลเกลี้ยกล่อมคนได้อีกประมาณสามสี่หมื่น จะขอยกไปตีเมืองเดียวทเดียว
ครั้นแจ้งหนังสือแล้วฮั่นเอ็งจึงให้คนเอาหนังสือไปแจ้งแก่ฮั่นเอ็ง ณ เมืองเอ๊กเอ็ง ชั้นสนิท
ก็พกทเกล้าทหารประมาณหกเจ็ดพัน จึงให้ฮ่องจันกับทัพตั้งอยู่รักษาเมืองไคจิวก ชั้นสนิท

มาให้จงได้ ซึ่งท่านจะคิดอ่านรบพุ่งนั้น เห็นจะเอาชัยชนะขึ้นเดินได้โดยยาก ด้วยชนชั้น
เคยเป็นแม่ทัพชำนาญในการศึกแล้ว แล้วก็ให้เตียวอ่องได้ฟังหัวใจเฉียวตงนั้น จึงว่า

อนึ่งทหารในกองทัพชนชั้นกมฝมอเคยกระทำสงครามมากแล้ว ที่ท่านจะ
หมายออกสู้รบด้วยชนชั้นซึ่ง ๆ หน้าเห็นจะไม่ได้ เตียวอ่องได้ฟังหัวใจเฉียวตงนั้น จึงว่า
ซึ่งท่านคิดตั้งนั้นเราไม่เห็นด้วย ตัวเราจะเปนเจ้าเมืองใหญ่ จะทำตามความคิดท่านนั้น
เหมือนศึกโจรลักลอบทำข้างเดียว ถึงชนะก็ห้ามเกียรติยศไม่ บัดนี้ชนชั้นเมฆทหารสิบหมื่น
เท่านั้น ก็จะเกณฑ์ให้รักษาค่ายแลกองดำเลี้ยงบ้าง คงจะได้รบพุ่งกับเราแต่เพียงหกเจ็ด
หมื่น ทหารรบในเมืองเราเมื่อถึงยสิบหมื่น แล้วเราก็ได้ฝึกหัดในการสงครามชำนาญแล้ว
ท่านเห็นจะไปรบชนชั้นไม่ได้เฉียวหรือ หัวใจเฉียวก็หม่นหมองอยู่ คิดจึงว่า ซึ่งชนชั้นเคย
กระทำศึกมีชัยมากก็จริง ได้แต่คนที่หาสติปัญญาดีจึงทำกลอุบายได้ต่าง ๆ ครอง
ข้าพเจ้าจะยกออกไปตั้งรบกับชนชั้นโดยซึ่งหน้า ถึงมาตรว่าชนชั้นจะทำกลอุบายประการใด
ข้าพเจ้าจะคิดแก้กลศึกขึ้นเสียให้จงได้ เตียวอ่องได้ฟังดังนั้นว่าดงนั้นเห็นชอบด้วย จึง
ย้ตราสำหรับแม่ทัพมอบให้แก่ตงเอี ให้ตงเอีจงยกทหารออกไปรบกับชนชั้น หัวใจเฉียว
ก็กลัวเตียวอ่องกลับมา ณ บัดนี้ จึงพูดกับญาติพี่น้องว่า เราคิดกลอุบายให้เตียวอ่อง ๆ มิได้
ทำตามล่อยคำเรา บัดนี้จะให้ตงเอีเป็นแม่ทัพยกไปรบกับชนชั้น ที่ไหนตงเอีจะสู้ชนชั้นได้
เมืองเราเห็นจะเสียแก่ช่นอ่องเป็นแน่คง หัวใจเฉียวว่าแล้วกลอนใจใหญ่

ฝ่ายขาวหัวใจเฉียวตงนั้น จึงเอาเนื้อความมาเล่ากับคนสนิทชนชั้นซึ่งเป็น
เพื่อนกันทุกประการ

ฝ่ายตงเอียกทหารออกมาตั้งค่ายคอรบกับชนชั้น อยู่ใกล้แม่น้ำเมืองเตียว
ประมาณห้าสิบเส้น

ฝ่ายคนใช้ชนชั้นที่ปลอมเป็นพ่อค้าเข้าไปสืบข่าวอยู่ในเมืองเตียว ความรู้เนื้อ
ความที่ขาวหัวใจเฉียวบอก แดเห็นตงเอียกทหารออกมาตั้งอยู่ดังนั้น ก็รีบเอาเนื้อความ
ทั้งปวงมาบอกชนชั้น ๆ มีความยินดี ให้รางวัลแก่คนสนิทตามสมควรแล้ว จึงเกณฑ์ทหารมา
สองพันให้ล่อธงเขียวคนละคน ช้ามแม่น้ำไปชุมนุมอยู่ที่ภูเขาเฉียวใกล้ค่ายตงเอี แล้วส่งว่า

ให้คอยกั่วงที่ ถ้าเห็นเห็นเอยกทหารออกจากค่ายแล้วให้รีบชิงเอาค่ายให้จงได้ แล้วเอารัง
สำคัญของเรากับกั่วงไว้บนค่าย ทหารท่งปวงก็ลาสนั่นเข้ามาไปชุมนุมอยู่ตามสั่ง ชันเส็งจึงพูด
กับเตี้ยหยวนโก้ยโจฉ่าแลนายทหารท่งปวงว่า เวลาค่ำวันนี้เรากินอาหารแต่พอรองท้อง
เถิด รุ่งเช้าจึงค่อยไปกินให้สบายในเมืองเดียว ทหารท่งปวงได้ยินเข้าเส็งเห็นว่าต่งหนอก็ค
สงสัยอยู่เต็มใจว่าประการใด ครั้นเวลาใกล้รุ่งสนั่นจึงส่งหยวนโก้ยโจฉ่า สองนายให้คุม
ทหารคนละพันเข้ามาฝากขนไปอยู่ข้างเหนือหน้า จิวพุกกับจำเอียงให้คุมทหารคนละพันเข้ามา
ฝากลงไปอยู่ข้างใต้ ถ้าเห็นต่งหนอไล่ตามเราไป หยวนโก้ยกับโจฉ่ารีบขับทหารเข้ารบรบ
ต่งหนอไว้ให้ได้ จิวพุกกับจำเอียงจึงตามตักท้ายทัพต่งหนอเข้าไป ตัวเราจะคุมทหารเป็นกองล้อม
ข้ามไปชนตรงหน้าค่ายต่งหนอ หยวนโก้ยจึงถามสนั่นเส็งว่า ซึ่งท่านจะข้ามไปชนตรงหน้า
ค่ายต่งหนอนั้นข้าพเจ้าคิดเกรงอยู่หน่อยหนึ่ง ด้วยเห็นว่าเมื่อขณะท่านจะยกทัพไปเมื่อนั้นยังไม่
ไปถึงพร้อมกัน ถ้าต่งหนอไปให้ทหารลงมาคอยรบอยู่ริมฝั่งน้ำ เราจะข้ามแม่น้ำไปช่วยกัน
กันทหารหรือ สนั่นเส็งว่าขอหนั้นท่านอย่าวิตกเลย เราคิดเตรียมไว้พร้อมแล้ว ด้วยเรา
เห็นว่าแม่น้ำนั้นแคบเล็กไม่ไหลเชี่ยวนัก เราให้เอาพวนใหญ่ลอบไปผูกไว้ฟากข้างโน้นซึ่ง
ข้ามมาฟากข้างนี้ แล้วจะจกทหารที่มฝีมือประมาณห้าสิบกคนลงแพสาวพวนรีบขึ้นไปรักษา
ที่เชือกไว้ให้ต่งหนอ ถึงมตรว่าต่งหนอจะให้ทหารออกมาคอยทำประการใด ก็เห็นว่าทหาร
ห้าสิบกคนจะรบพุ่งป้องกันอยู่พลาง กว่าทหารท่งปวงจะข้ามไปช่วยกันได้ หยวนโก้ยก็เห็น
ชอบ แล้วจึงชวนโจฉ่าจำเอียงจิวพุกกับบันลาขึ้นสนับคุมทหารยกไปคอยตามสั่ง ครั้นเวลา
ใกล้สว่าง สนั่นเส็งคุมทหารหมื่นหนึ่งลงแพสาวพวนข้ามไปชนตรงหน้าค่ายต่งหนอ ทหาร
ต่งหนอเห็นจึงเอาเนื้อความไปบอกแก่ต่งหนอ ๆ กั่วงเรา แล้วว่าสนั่นเส็งจะเอาทหารมาจมน้ำตาย
เสียครึ่งแล้ว ท่านอย่าห่วงไปเลยหนึ่งให้ขามมาเถิด เราจะไล่ให้ลงน้ำตเดียวให้จงได้
ต่งหนอให้ตรวจเตรียมทหารไว้ให้พร้อม สนั่นเส็งครั้นข้ามขนฝงก็พร้อมยกเข้าตรงเข้าไป
หน้าค่ายต่งหนอ ต่งหนอกับแม่พาทหารออกจากค่ายเข้ารบกับสนั่นเส็งหมายจะเอาชัยชนะให้จงได้
สนั่นเส็งทำแพเสียให้ทหารท่งปวงเร่งสศตราวุธเสีย พวกเข็งหนงไปริมแม่น้ำ ต่งหนอเห็น
ก็รีบขับมาพาทหารไล่ตักตามไป สนั่นเส็งถอยหนีไปริมตลิ่งแล้วขึ้นไปข้างเหนือหน้า

พวกทหารต๋นอเห็นมาแลเครื่องศัสตราวุธเกลื่อนกลาดก็ชวนกันไล่จับมาแลเก็บสิ่งของ
 ทั้งปวงรวนวายอยู่ ท๋นอโง้งใจจำเห็นตั้งนักขับทหารโห่ร้องไล่ฆ่าฟันทหารต๋นอลงมา
 จิวพุนจำเอียงกตกระหนาบส่งขึ้นไป ทหารต๋นอเห็นข้าศึกไล่ล้อมเข้ามาตั้งนั้น ก็ตกใจไม่
 เป็นอันจะรบ พากันวิ่งหนีแตกกระเจายไปเป็นอลหม่าน ต๋นอจึงถอดกระบี่ขึ้นแกว่งห้าม
 ทหารทั้งปวงก็ไม่ฟัง ต๋นอสิ้นเสียในขณะนั้นหลายคน ทหารต๋นออีกยั้งแตกตื่นจะถอยกลับ
 มาค่ายเก่าให้จงได้ ต๋นอเห็นเหลือกำลังก็ชักม้าจะกลับมาค่าย พอแลเห็นธงเขียวปักอยู่บน
 ปลายค่าย เห็นทหารฮั่นสินเข้ารักษาค่ายไว้มั่นคง ทหารต๋นออีกยั้งเสียใจนัก ต่างคนต่าง
 หนีต๋นอเสียหนีเอาตัวรอด ทหารฮั่นสินล้อมต๋นอเข้าไว้รอบ ต๋นอขับม้าไล่ฝ่าพาอยู่ในท่าม
 กลางศึกเป็นสามารทธิได้คิดชีวิต กวนหยินจึงขับม้าตรงไปเอาทวนแทงต๋นอต๋นอตกม้าตาย
 ฮั่นสินเห็นได้ก็ยกทหารไล่ติดตามเข้าไปจนประตูเมือง ชาวเมืองปิดประตูเมืองไม่ทัน
 ฮั่นสินกับทหารก็ยกทะลวงเข้าในเมืองจับตัวเตียวอ๋องได้ แล้วประกาศแก่ชาวเมืองว่า
 คนทั้งปวงอย่าได้มีความสะอึดตกใจเลย จงทำมาหากินให้เป็นปกติอยู่ตามภูมิลำเนาเถิด
 ฮั่นสินจึงสั่งให้เอาตัวเตียวอ๋องไปคุมไว้ แล้วให้แต่งโต๊ะเลี้ยงนายทัพนายกองทแกล้วทหาร
 ทั้งปวง ในขณะเลี้ยงโต๊ะอยู่นั้น นายทัพนายกองจึงว่าแก่ฮั่นสินว่า ง่วนโซ้ยกระทำศึก
 ครองข้าพเจ้าไม่เห็นเสียที่จะเอาชัยชนะได้ ด้วยว่าข้ามแม่น้ำมารบกับต๋นอก็เสียเปรียบ
 ต๋นออยู่หลายประการ เหตุใดท่านจึงชนะต๋นอเล่า ฮั่นสินได้ฟังก็หัวเราะจึงว่า ท่านหารู้
 ไม่หรือ ในตำราพิชัยสงครามเนว่า ให้เข้าที่ตายก่อนจึงออกที่เป็น เราทำถูกตำราจึงเอา
 ชัยชนะแก่ข้าศึกนั้นได้ ขุนนางทั้งปวงได้ฟังสรรเสริญฮั่นสินว่ามีสติปัญญาหาผู้เสมอมิได้
 ฮั่นสินจึงให้ประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า ถ้าผู้ใดเอาตัวหลี่เจี้ยนมาให้เราได้ เราจะปูนบำ
 เเหน็จเงินพันตำลึง ขณะนั้นมัททหารผู้หนึ่งจับตัวหลี่เจี้ยนมกเข้ามาให้ฮั่นสิน ฮั่นสินแลเห็นก็
 ลุกจากเก้าอี้ให้แก้มกตหลี่เจี้ยน แล้วเชิญให้นั่งบนที่ตามสมควร ฮั่นสินจึงว่าแก่หลี่เจี้ยนว่า
 เราให้พวกตัวท่านขึ้นมาหวังจะขอสติปัญญาท่านให้ช่วยคิดอ่านราชการก็ด้วย เราคิดว่าจะยก
 ไปตีเมืองเอียงเมืองเจ็ครองนี้จะทำประการใดจึงจะสำเร็จโดยง่าย หลี่เจี้ยนจึงว่า ข้าพเจ้า
 เป็นคนเสียบ้านเมืองแก่ท่าน จะให้ข้าพเจ้าคิดราชการแก่ท่านเสียไปด้วยท่านนั้น ข้าพเจ้า

มีความละอายแก่ สันสันจึงว่า ท่านไม่วรรุหรือเมื่อครั้งแผ่นดินเสียดกกันนี้ เปกสิเหคนหนึ่ง
มีสติปัญญาหลักแหลมเป็นที่ปรึกษาของเจ้าเมืองเตก ครั้นข้าศึกมาตีเมืองเปกสิจึงคิด
กลอุบายให้เจ้าเมืองเตกบองกันเมือง เจ้าเมืองก็มีใจเชื่อด้วยคำเปกสิเหคนเสียเมืองแก่
ข้าศึก ครั้นจनोंงได้เปกสิเหมาไว้ก็ขับเลี้ยงเบ็ดถือกระทำตามด้วยคำเปกสิเห มาจเมือง
จनोंงได้เป็นใหญ่ขึ้น อันเปกสิเหคนดังเมออยู่ในเมืองเตกก็มีสติปัญญาอัน ไซ้จะคิดขึ้นเมื่อไป
อยู่กับจनोंงห้ามมิได้ เหตุทงนั้เพราะผู้ที่จะหนีบดอบนบดอนน ตัวท่านเป็นที่ปรึกษาของ
เดี่ยวอ่องก็เพราะเดี่ยวอ่องมิได้เชื่อด้วยคำท่าน เดี่ยวอ่องจึงเสียเมืองแก่เรา ซึ่งท่านเมาก็ค
วิตกกลัวความตายตงนนั้นหาสมควรไม่ ซึ่งเราตามทงนเป็นความดีโดยสุจริต ถ้าท่านเห็น
ชอบประการใดกว่าไปเถิด หลี่ใจเฉยจึงว่า ข้าพเจ้าไต่ยินคังโบราณว่ามาอยู่ว่า ผู้ใดถึงมี
สติปัญญาเป็นอันมากยอมจะเสียทด้วยความประมาท ผู้ใดหาสติปัญญามิได้แต่ทว่าก็ทำ
การสิ่งใดออกสำหรับนั้ตรีกตรองพากเพียรไป ก็ทงจะสำเร็จครั้งหนึ่งจ่งได้ บั้ทงท่านมี
ความนับถือว่าข้าพเจ้ามีสติปัญญา จะเอามาช่วยคิดอ่าเราซการแผ่นดินด้วยนั้ ขอขอบคุณ
ท่านหาท่สุกมิได้ ข้าพเจ้าก็จะว่าไปตามสติปัญญา ซึ่งท่านยกกองทัพมาครั้งนั้ ตเมืองจ่ง
เมืองไต่จิวเมืองเดี่ยวหัวเมืองใหญ่ได้โดยง่ายถึงสามเมืองนั้ คนมีสติปัญญาน้อยเห็นว่า
ท่านมีสติปัญญามาก เกียรตียศของท่านก็ปรากฏไปแก่หัวเมืองทงปวง บั้ทงท่านจะยกไป
ตีเมืองเอียนข้าพเจ้าเห็นจะได้โดยง่าย ถ้วยเมืองเอียนผู้คนเม็งคัง ชาวปลงอาหารกับบริบูรณ์
แล้วชนไปทงกันเคารนั้ อนึ่งฉอป่าอ่องก็คอยที่อยู่ ถ้าเห็นว่าท่านไกลออกไปก็จะยกไป
ตีจनोंง ณ เมืองเอ๊กเอียง ซึ่งทงจะคิดให้ยกยวณนข้าพเจ้าเห็นว่าจ่งสามเสียอีก ฮานเส
จึงว่า ท่านเห็นประการใดแล้ว หลี่ใจเฉยจึงว่า ครั้งนั้ท่านอย่าเพียงยกไปให้ยากแก่ไพร่เลย
ตั้งบารุงทแกล้วทหารอยู่ในเมืองเดี่ยวก่อน ข้าพเจ้าเห็นว่ากตักศพทาท่านเที่ยวตีเมืองก็จะ
ปรากฏไม่ถึงเมืองเอียน หัวเมืองเอียนก็จะไม่เป็นอันทำมาหากัน ก็ตจะตงตงใจด้วยระว่าง
กองทัพท่านอยู่ ถ้าเรารู้ว่าชาวเมืองเอียนได้กรรมเทอตรอนระส่าระสายอยู่แล้ว จ่งแต่ง
คนไปเกลี้ยกล่อมเอาเมืองเอียนเมืองแจกเหจะจะได้โดยง่าย ฮานเสเห็นชอบด้วยจ่งแต่ง
หนังสือให้ชชโชย่นไปเมืองเอียน ฮานเสก็ตงอยู่ในเมืองเดี่ยว

ฝ่ายชาวเมืองเอียนนครนรชาว่าฮันเสินเต้เมืองเดียวได้ ฆ่ากินเนื้อเนเสีย ต่างคนต่างคิดเกรงว่าฮันเสินจะยกไปตีเมืองเอียน ไม่เป็นเนื้อที่จะทำมาหากิน แต่พากันตื่นตกใจ วันละเก้าครั้งสับคอง เอียนเอ่องเจ้าเมืองเอียนให้มีความวิตกนัก จึงให้หาภรรยาของเข้าไปปรึกษาว่า ถ้าฮันเสินยกมาตีเมืองเราจะคิดประการใด ภรรยาของจึงว่า ซึ่งสือข่าวว่าฮันเสินจะยกมาตีเมืองเราเน ข้าพเจ้าเห็นว่า จะหายกมาโดยเร็วไม่ เห็นว่าฮันเสินจะแต่งคนให้มาเกลี้ยกล่อมท่านก่อนแบบแม่แข็ง ถ้าคนฮันเสินมาถึงจะพูดว่ากล่าวประการใด ท่านอย่าเพิ่งยอมสามัคคี ข้าพเจ้าจะไปให้ถึงฮันเสินก่อน ถ้าเห็นพอจะพูดจาให้ฮันเสินถอยทัพไปได้ก็จะแล้วกันไป ถ้าเห็นฮันเสินไม่ยอมถอยทัพควรจะยอมข้าพเจ้าจึงจะให้อยอม เอียนเอ่องภรรยาของปรึกษากันแย้มมิได้สนคำ พอเลยประตูเข้าไปบอกว่า ฮันเสินให้คนถือหนังสือมาถึงท่าน เอียนเอ่องให้คนพาตัวเข้าไป

ฝ่ายชุยโหลครนเข้าไปถึงคานเบเอียนเอ่อง แล้วส่งหนังสือให้เอียนเอ่อง ๗ รับ เอาหนังสือออกมาดูใจความว่า ฮันโถเจียงกู่เซินเสินให้คนถือหนังสือมาแจ้งเอียนเอ่อง ด้วยบอกเหตุเมืองทงปวงรัฐว่าฮันเอ่องเบินฝูมบูญ หนีใจเนเอียนเอ่องมมีกตัญญูต่แผ่นดิน จึงชวนกันมาทำจกฉอป่าอ่องซึ่งเป็นคนทรยศหยาบชาติต่อแผ่นดิน จะให้ราษฎรทงปวงหนีเอียนเอ่องเป็นสุข ซึ่งเอียนเอ่องตงแข็งเมืองอ้อมมิได้ไปสามัคคีด้วยฮันเอ่องเน จะให้ทำเหมือนเหอวกเจินเมืองโตจิ๋วแลเจาเมืองเตยวเนหรือ ซึ่งเราตงทพรออยู่ ณ เมืองเตยวเนเพราะเรามีความกรุณาแก่ท่าน จึงให้มีหนังสือมาว่าโดยดี หวังจะมีให้ท่านแลราษฎรทงปวงได้ความเดือดร้อน ถ้าท่านรู้ตัวว่าได้ผิดผิดจงคิดหันเข้าหาที่ชอบจะให้ความสุขสืบไป เอียนเอ่องอ่านหนังสือแล้วจึงว่ากบชุยโหลว่า ที่สรรเสริญว่าฮันเอ่องเป็นคนมีบุญหนักเรายังไม่เห็นด้วย เมื่อครั้งรบพระเจ้าฉอป่าอ่องที่แม่น้ำไปจุนเน ฮันเอ่องแตกทัพยับเยินจาแยงแต่ผู้เคียวหีเลิงสระแทบจะเอาชีวิตไม่รอด เหตุใดเทพยดาจึงไม่ช่วยผู้มมีบุญให้มีชัยชนะแก่พระเจ้าฉอป่าอ่องเล่า

ชุยโหลได้ฟังเอียนเอ่องว่าคังนั้นก็หัวเราะ จึงว่าท่านไม่รูการลคซึ่ง ซึ่งฮันเอ่องแตกพระเจ้าฉอป่าอ่องที่แม่น้ำไปจุนเน ขณะเมื่อทหารฉอป่าอ่องล้อมฮันเอ่องเข้าไว้ชคคัง

ถึงนานน เหตุด้วยตนเองเป็นผู้บุญจึงผจญให้เป็นหมอกแลดมพัดผงดลพิษจนเข้าตาทหาร
 พระเจ้ามอป่าอ่อง ให้ยื่นเอ่องแหกออกไปได้ ขณะเมื่อยื่นเอ่องหนีลงไปอยู่ในสระเล่า
 ก็ผจญให้บังตาทหารพระเจ้ามอป่าอ่องเสียทั้งทัพหาผู้ใดจะเห็นตัวช่นอ่องไม่ เมื่อช่นอ่อง
 เป็นผู้บุญเห็นปรากฏแก่คนทงปวงอยู่ณะนี้ ท่านจะว่าช่นอ่องไม่เป็นผจญประการใด
 อนึ่งก็ไต่ชนเสนเป็นแม่ทัพ เทียวเหลียงก็เป็นทีปรึกษา เสียวโทเป็นกองเสบียง คนสาม
 คนนแต่ละคนหาผู้เสมอมิได้ ท่านเห็นว่าช่นอ่องจะไม่ทำการใหญ่สำเร็จได้หรือ ประการ
 หนึ่งก็คเมืองงยเมืองไตจิวเมืองเดียวหัวเมืองใหญ่ได้ถึงสามหัวเมือง ถ้าเต็มข้าเระมาณ
 บัหนงแผนเตนก็จะไต่แกช่นอ่องสน ท่านเร่งคำรการคู้ให้ตเถิด

เอียนอ่องได้ฟังชุยโหว่ากั๊งตริกตรองอยู่ จึงเรียกวายตองค้อยกระซิบว่า อัน
 ถ้อยคำชุยโหว่ากั๊งนเราเห็นชอบอยู่แล้ว ท่านเร่งไปหาช่นเสนเถิดค้อยให้ความยัตยาวไปเลย
 กวายตองจึงว่าข้าพเจ้าจะไปหาช่นเสนคู้ทวงทีก่อน ถ้าได้ทวงทีข้าพเจ้าจะพุกกับช่นเสนเมให้
 ถอยยศศักดิ์ของท่าน เอียนอ่องจึงว่าสุกแต่ความคิตกท่านจะพุกจาเถิด เอียนอ่องจึงให้แต่ง
 โต้ะเลียงชุยโหว่าตามธรรมเนียม ครนกันโต้ะแล้วกวายตองค้ำแบลเอียนอ่องไปกับชุยโหว
 ครนถึงเมืองเดียว ชุยโหว่าจึงให้คนสนธิเข้าไปแจ้งความแก่ช่นเสนว่า ได้พุกกับเอียนอ่อง
 บัตระเอียนอ่องให้กวายตองทีปรึกษามาค้วย

ช่นเสนได้ฟังกั๊งนแกกกว่า เมืองเอียนจะไต่เป็นเมืองชนพระเจ้าช่นเอ่องมันคง
 จึงสั่งให้ทหารไปบอกชุยโหว่าให้พากวายตองเข้ามา ชุยโหว่าพากวายตองเข้าไปค้ำนบช่นเสน ๆ
 เห็นกวายตองมา จึงว่าท่านมาทงนเราพเคราะห์คู้ตุงจะแกล้งมาสบทัพ ถ้าหมายจะรับได้
 จงแข็งเมืองไว้สู้รบ ถ้าเห็นเหลือกำลังคู้กรามากกั๊งนแต่งพุกแต่พอให้ถอยทัพ หรือเอียน
 อ่องถ้อยว่าเป็นเมืองใหญ่มหทหารแลเสบียงยังบริบูรณ์ แล้วเป็นแต่เมืองถอมทพงจะมีไต่
 ไปเฝ้าพระเจ้าช่นเอ่อง เราเป็นแม่ทัพมาจะล้องผมอกกับเอียนเอ่องคู้สักรั๊งนจะยกไป
 คู้ประชมทเอกจยแลเอียนไต่ ล้องค้ำบถนเห็นทกวางขวางเป็นทชยภูมิ พอจะพกรพล

เสียบยงอาหารของเราได้ ถึงงักเงแลงโขเป็นแม่ทัพคลอมาแต่ก่อนในเมืองเยียนเซ่งตาย
 ไปนั้น กลับมาเป็นมา เราก็ไม่กลัวฝีมือแลความคิด จะแต่งกลอุบายตีเมืองเยียนให้จงได้
 หรือนำใจเยียนอ่องรักไพร่บ้านพลเมืองจะไม่ให้เกิดกร้อน จึงให้มาอ่อนน้อมเป็นเมืองชน
 ในพระเจ้าซันอ่อง ถึงกระนั้นท่านกับเราต่อเมื่อเสร็จราชการเมืองเยียนแล้วจึงค่อยพุกกัน
 ชันสินให้ทหารเอาตัวกวยตองไปคุมไว้ ณ กงกวาง อย่าให้ผู้ใดมาพุกจาค่าย แล้วจัดสิ่งของ
 มอบให้คนไปปฏิบัติรักษาไม่ให้ชักสน

ฝ่ายกวยตองคิดว่าชันสินแผนเมสตีปัญญายิ่งนัก รู้อึ้งใจเราจึงทำคั้งนหมายจะให้
 ยอมเป็นข้าพระเจ้าซันอ่อง ทำประการใดจึงจะได้พบพุกจาค่ายชันสิน แกร้าคาญใจเป็น
 อยู่หลายวัน

ฝ่ายชันสินจึงให้ทหารลี้ใจเฉียวเข้ามาพุกว่า ท่านจงแกล้งทำเดินไปตุ๊กิริยากวย-
 ตองจะหักท่ายพุกจาประการใดบ้าง หลี่ใจเฉียวรับคำชันสินทำเดินชายไปหน้ากงกวาง กวย
 ตองเห็นหลี่ใจเฉียวมาครองทักว่าข้าพเจ้าหมายว่าท่านอยู่นี้ ไม่เห็นเลยว่าเมืองเดียวจะเสีย
 แก่ชันสิน ชันสินซึ่งเบบแต่ยวอองกวางเซ่งอึ้งกักตาย ว่าแล้วครองให้ หลี่ใจเฉียวจึงเข้าไป
 รั้งพุกกับกวยตองว่าท่านพุกมาจนศุงจน ไม่มบญญา ด้วยประเพณีซึ่งจะท้าวมาหากินจึงให้
 ท้องตามตุ๊ก ถ้าท้าวผิดตุ๊กถึงจะมีผลกนอย บัดนี้พระเจ้าซันอ่องมกคณูญ ไปเชิญศพรพระเจ้า
 งักเงานงใหม่เหมือนอย่างพระศพทษกรวยแกกอน เพราะพระเจ้าซันอ่องรู้จักพระศรททำ
 ติอองราชประเพณี ไพร่พาวชวแม่เตนแลหาเมืองทงป่างซึ่งมณาใจตมลกคตด้วยเบบอนมาก
 จะมหารังสือไปถึงเมืองโตกกลัวเกรงกวางเบบทุกเมือง แล้วไตชันสินไว้เป็นแม่ทัพรบอุบายใน
 การศึกไม่มมูโคเสมอ ถ้าท่านรู้ทแพแลชเนจึงพิเศรารหูกการกอน นำเซชชวยยาทวางเรือ
 จึงจะนับว่าเป็นคนฉลาด เมื่อท่านยังเห็นว่าฉอป่าอองมกกลางมาก จะให้เยียนอ่องไป
 ชนกับตามใจ แต่เราเห็นว่าคนทงป่างจะตีท่านไตวันเบบถือคนผิด เหมือนกรวงแผ่นกน
 เทยวอองนบวอปวชยเลยมกกับชยตง ซึ่งไม่มีสติปัญญาแก้สอพลอจึงเสียแผ่นกน ความ

ชาวสองคนเลื่อมมาจนทุกวันนี้ เราอยู่ในเมืองเดียวใช้จะนั่งก็หาไม่ ได้เตือนสติตัวเอง
 แต่หากไม่เชื่อจึงเสียเมือง ตัวท่านอยู่ในเมืองเอียนแก่นบว่าคนแค้ จึงพิเคราะห์ดูให้รอบคอบ
 ว่า พระเจ้าฮั่นเองกับพระเจ้าผอป่าเองผู้ใดจะเป็นผู้บุญ กวดยดองจึงว่าพระเจ้าฮั่นเอง
 เดิมฆ่าชาวทเขามังตงเกยรตยตลอดทั่วทั้งแผ่นดินควรจะมีบุญแก่เจงอยู่ หล่ใจเฉยจึงว่าฮั่น
 สิ้นซึ่งเป็นแม่ทัพกับที่ปรึกษาเดียวเหลือยกกับคนแฉง ซึ่งอยู่กับพระเจ้าฮั่นเอง การแห่
 ที่ปรึกษาแลทหารผอป่าเองผู้ใดจะเสมอสามคนบ้าง กวดยดองจึงว่าที่ปรึกษาแลทหารฝ่าย
 ข้างผอป่าเองนั้นจะหาเสมอพวกพระเจ้าฮั่นเองยังไม่ได้ หล่ใจเฉยจึงว่าท่านเกรี้ยวผู้ใดจะ
 สูงศักดิ์ศักดิ์ เหตุใดจะถือตัวถือศักดิ์อยู่ไกล

กวดยดองได้ฟังหล่ใจเฉยว่าเห็นชอบด้วย นั่งนกลอยเป็นครุจึงว่าท่านพูดทงนกล
 ตามประเพณีแต่ก่อน เดิมข้าพเจ้ามาหมายจะว่าแต่พอให้ถอยทัพ บัดนี้เห็นสติปัญญา
 แม่ทัพผู้ถึงใจข้าพเจ้า กับท่านมาชักท่านเนียบให้ฟัง เห็นซาบในน้ำใจข้าพเจ้าคงนำทัพ
 ท่านจงพาข้าพเจ้าไปหาท่านแม่ทัพ จะได้แจ้งความที่จะพาเอียนเองมาเป็นไมตรี จะให้นำ
 ไปเฝ้าพระเจ้าฮั่นเอง ตัวข้าพเจ้าจะทำราชการอยู่ในกองทัพ หล่ใจเฉยได้ฟังทงนกลจึงพา
 กวดยดองไปคำนับฮั่นสิน แล้วหล่ใจเฉยแจ้งความว่า กวดยดองพูดกับข้าพเจ้าว่า เป็นเหตุ
 มาแต่เมืองข้าศึกให้กุมไว้ แต่ชอบใจท่านที่ให้คนบำรุงรักษา เห็นว่าท่านมีบุญญาโดยแท้
 ซึ่งกวดยดองเข้ามาจะลากลับไปเมืองว่ากล่าวเจ้าเมืองเอียนให้มาอ่อนแอ้มต่อท่าน แล้วตัว
 กวดยดองจะกลับมาทำราชการด้วย ฮั่นสินจึงถามกวดยดองว่าอันน้ำใจเอียนเองนั้นยังรักผอ
 ป่าเองอยู่หรือ หรือจะสวามิภักดิ์ต่อพระเจ้าฮั่นเองจึงใช้ท่านมา กวดยดองจึงว่าอันน้ำใจ
 เอียนเองก็คิดจะใคร่มาหาท่าน แต่ให้ข้าพเจ้ามาตุการก่อน ฮั่นสินได้ฟังก็หัวเราะจึงให้
 ใจนำกับหัวหน้าไถ่คุ้มทหารหมื่นหนึ่งยกไปกับกวดยดอง เราจะยกทัพใหญ่ตามไปต่อภายหลัง

ฝ่ายใจนำหัวหน้าไถ่จัดพลแล้วพากวดยดองรับมาใกล้เมืองเอียน กวดยดองจึงว่า
 ท่านจงตั้งอยู่แอกเมืองก่อน ข้าพเจ้าจะลาเข้าไปหาเอียนเองให้ออกมาเชิญท่าน ว่าแล้ว
 กวดยดองก็เข้าไป

ฝ่ายเยียนเอ๋องแตกวายตงไปมีความวิตกถึงอยู่เนือง ๆ พอมิผู้เร้าไปแจ้งแก่
เยียนเอ๋องว่า กวยตงพาทหารหมื่นหนึ่งมาตั้งอยู่นอกเมือง

ฝ่ายกวยตงเข้าไปจึงคำนับเยียนเอ๋อง แล้วว่าพระเจ้าซันเอ๋องมีพระทัยอารี
บำรุงท้าวทหาร ผู้ใดมีความชอบพระราชทานบำเหน็จให้ อนึ่งได้ขึ้นเสนาเป็นแม่ทัพ
รักษาราชการในกลศึก อันเมื่อป่าอ่องนั้นแต่จะดอยกำลังลงทุกวัน ถ้าท่านสามภักดีต่อพระเจ้า
ซันเอ๋องราษฎรทงป่วงจะมีความสุข เยียนเอ๋องจึงว่าเราคิดอยู่นานแล้ว แต่ซันเอ๋องอยู่ไกล
เมื่อป่าอ่องอยู่ไกลจึงรอฟังความอยู่ ซึ่งไปถึงซันเสินแม่ทัพ ถ้าคนเหมือนเขาล้อมมา เราจะ
ยอมสามภักดีต่อพระเจ้าซันเอ๋อง ท่านจงไปเชิญนายทหารเข้ามา กวยตงคำนับเตไป
บอกแก่โจฉำห้วนโก้ยว่า เยียนเอ๋องให้มาเชิญท่าน

ฝ่ายโจฉำห้วนโก้ยก็ตามกวยตงเข้าไป ครั้นถึงเยียนเอ๋องต่างคนคำนับกันตาม
ธรรมเนียม เยียนเอ๋องก็สั่งให้ยกโต๊ะออกมาตั้ง เชิญโจฉำห้วนโก้ยกินพร้อมกัน แล้ว
เยียนเอ๋องปราศรัยห้วนโก้ยโจฉำว่า ขอบใจซันเสินซึ่งท่านให้มาหา เราคิดไว้ว่า จะไปทำ
ราชการช่วยพระเจ้าซันเอ๋อง ท่านจงหยุดพักอยู่สักคืนหนึ่ง พรุ่งนี้จึงพากันไปหาแม่ทัพ ณ
เมืองเตี้ยว

ฝ่ายห้วนโก้ยโจฉำก็กินโต๊ะเสวยสุราสำราญแล้ว ก็ลาเยียนเอ๋องออกมาอยู่ค่ายนอก
เมือง ครั้นเวลาเช้เยียนเอ๋องส่งให้พวกม้าสามารถพร้อมแล้ว ก็ขบวนมายกจากเมือง ชวน
โจฉำห้วนโก้ยรบไปถึงเมืองเตี้ยว ยังอยู่นอกเมือง โจฉำห้วนโก้ยกวยตงเข้าไปแจ้งความ
แก่ซันเสินว่าเยียนเอ๋องมาถึงแล้ว

ซันเสินได้ฟังดังนั้น จึงให้นายทัพนายกองยืนอยู่ข้างซ้าย ข้างขวาที่ปรึกษาคือ
เตี้ยวซีแลหัดใจเฉียให้เรียงอยู่สองข้าง ซันเสินเห็นแต่งตั้งนางอุยบนเตียงใหญ่ทำไว้เป็นล่องที่
แล้วให้โจฉำห้วนโก้ยกลับไปปรับเยียนเอ๋องเข้ามา ซันเสินเห็นเยียนเอ๋องเข้ามาใกล้ยกย่นขน
ต่อรับ ต่างคนก็คำนับกันเชิญให้ที่นั่งที่เสมอกัน ซันเสินจึงว่าข้าพเจ้าขอบใจท่านซึ่งอุทิศส่ำ

เรื่อง ชิดกกไชยัน

รับรอนมา เห็นว่าท่านตั้งใจภักดีต่อพระเจ้าชื่อนองโดยแท้ ทั้งไม่สงสัยเชื่อข้าพเจ้าด้วย
 และซึ่งจะยกทัพใหญ่ไปตีเมืองเจ้ครังนี้ จะต้องไปทางปลายแควนเมืองท่าน เอียนฮ่องจึง
 ว่าข้าพเจ้าคงใจอยู่ช้านานแต่ยังไม่เห็นเหตุซึ่งจะมา ด้วยเมืองเอียนไกลกับเมืองฉอจึงต้อง
 จำใจอยู่ ครั้นรู้ว่าท่านยกทัพมาตีเมืองเดียว ให้ชุยโหไปหาก่สมที่คิดไว้ จึงให้ภวดยองมา
 คำนับท่านจะให้แจ้งการซึ่งมีความวิตก ครั้นกลับไปบอกความข้าพเจ้าจึงรับมา ด้วยรือยว่า
 พระเจ้าชื่อนองมีพระทัยโอบอ้อมอารี จึงจะเอาเป็นทัพอง แล้วหมายจะฝากตัวท่านให้ช่วย
 ทำนุบำรุง สันติแจ้งให้ยกโต๊ะเข้ามาตั้งเขตแดนเอียนเองเสพสุราพร้อมกัน แล้วเลี้ยงน่วยทัพ
 นายกองแลนายทหารมาซึ่งมากับเอียนเอง ส่งให้ประโคนเครื่องเส้าราญ เอียนเอง
 จึงแต่งหนังสือซึ่งจะสามภักดีต่อพระเจ้าชื่อนองเสร็จ แล้วส่งให้ชยเสินๆ กักให้ชุยโหนาย
 ทหาร ให้เอาหนังสือรีบไปเฝ้าพระเจ้าชื่อนองแจ้งขอราชการ ชุยโหคนใช้ก็นำหนังสือ
 ชยเสินมารับไป ชยเสินให้จกทหารไปตีเมืองเจ้

ฝ่ายผมแจ้งจึงลิวเข้าไปทูลพระเจ้าฉอปาอ่องว่า สันติไปจับยุบมาได้ แล้ว
 ไปฆ่าหัวค ณฑ เมืองโตจิ๋ว จึงไปตีเมืองเดียว เอียนฮ่องก็ไปเข้าด้วยชื่อนอง แต่เสีย
 หัวเมืองน้อยใหญ่หลายหัวเมือง บ่กานสันติมาตั้งอยู่ ณ เมืองเดียวว่าว่าจะไปตีเมืองเจ้
 การศึกชยเสินยังกักพันอยู่ จึงยกทัพหลวงรีบไปตีเมืองเอ๊กเอียงโดยเร็ว ครั้นจะไวนาน
 การศึกจะใหญ่ขึ้น เหมือนกันไม่ครันสูงใหญ่ขึ้นแล้วจะดอกแยก พระเจ้าฉอปาอ่องได้
 ฟังเห็นชอบจึงส่งให้จกทหารพร้อมแล้ว รุ่งขึ้นแบนเวนฤกษ์ตักยกทัพหลวงไปจากเมือง
 แพเสีย ไปหลายวันเข้าเตนเมืองเอ๊กเอียง

ฝ่ายกองตระเวนพระเจ้าชื่อนองรู้ว่าข้าศึกยกหลวงแค้นเข้ามา รีบไปแจ้งความแก่
 พระเจ้าชื่อนองว่ากองทัพฉอปาอ่องยกมา พระเจ้าชื่อนองสั่งให้หาเดี่ยวเหลียงตันแฉงมา
 บัรึกษาว่า ทหารก็ไปช่วยชยเสินเป็นอันมาก อ่องหลันเล่าก็อาศัยตั้งมารตามความทุกข์จน
 ตัวป่วยลง ท่านจงใช้คนไปบอกแพอวกให้ไปก้าวสกัคคอยตัตตล้าเสียง อย่าให้ข้าศึกส่งกัน

ไต่แล้วให้ไปบอกหยินโบ้ให้ยกทัพมาช่วย ก็การซึ่งจะรักษาบ้านเมืองครั้นท่านจะคิด
 ประการใด เทียวเหลียงทันแฉงจึงทูลว่า นายทหารก็ยังมิพอจะรักษาหน้าที่เชิงเทินได้ แต่
 ใจข้าพเจ้าเห็นฉ้อป้าอ่องมีคุณสมบัติปรึกษาในการศึกแต่พิมพ์แจ้ จงลิมวย ลองโจ จิวฮุน
 ถ้าจะศึกกลอุบายให้ฉ้อป้าอ่องสงสัยคนสนิทเหล่านี้ ไต่อ่องจงแต่งทหารคุมทองเอาไปแจก
 จ่ายทหารฉ้อป้าอ่อง แล้วสอนให้พวกเขาว่าจงลิมวยน้อยใจว่าได้ทำศึกมีความชอบอยู่เป็น
 อันมาก ฉ้อป้าอ่องไม่ตั้งเป็นเจ้าเมือง บัดนี้จะสามภักดีถวายพระเจ้าฮั่นอ่อง ถ้าคนเสี้ยน
 ท่างออกไปเมื่อใด ถึงฉ้อป้าอ่องมีผลมอกล่าแข่งก็จะอ่อนลง พระเจ้าฮั่นอ่องได้ฟังเห็น
 ชอบ จึงมอบทองให้ทันแฉงสี่หมื่นตำลึงว่าตามแต่จะศึกการ ทันแฉงรับทองออกมาจัด
 ทหารซึ่งพวกเขาดีมีน้ำใจสุจริตไว้ใจได้ มอบทองให้แล้วกระซิบบอกความโดยอุบายทุก
 ประการ ทันแฉงจึงให้ทหารรักษาหน้าที่เชิงเทินอยู่เป็นสามารด

ฝ่ายคนใช้ค่านับรับทองต่างคนก็แปลงเป็นชาวเมืองฉ้อ ปลอมเข้าไปในกองทัพ
 ทำทอดสนิทผูกจากันเกลี้ยกับทหารพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง แล้วหยิบทองแบ่งปันให้ ทำเป็น
 พูจากว่าที่ปรึกษาแลทหารมีฝีมือของพระเจ้าฉ้อป้าอ่องก็คิดเอาใจออกหาก ให้อุบายแก่
 พวกฮั่นอ่องหลายคน นานไปเมื่อหน้าเห็นพระเจ้าฉ้อป้าอ่องจะเสียทีเพราะมิได้ศึก

ฝ่ายพวกทหารฉ้อป้าอ่องต่างคนพูดกันว่า จงลิมวยแลนายทหารหลายคนนิทา
 พระเจ้าฉ้อป้าอ่องเป็นเช้อหยาบช้าต่าง ๆ ก็คิดศัพท์กรูไปตั้งพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง ๆ ก็สงสัย
 จงลิมวยกับนายทหารที่ปรึกษาอยู่ ตั้งแต่นั้นมาจะมีช้อราชากรกมิได้ปรึกษา

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้าอ่องยกกองทัพมาถึงซานเมืองเอ๊กเอียง สั่งทหารให้ล้อมท่ง
 สี่สถาน ถึงสามวันไม่เห็นผู้ใดออกมารบ พระเจ้าฉ้อป้าอ่องสั่งให้จ๊กเตรียมหม้อกินลูกพลู
 เกาทัณฑ์ไฟ พรุ่งนี้เราจะยกเข้าปล้นเผาเมืองเสีย นายทหารก็จัดแจงเตรียมไว้ตามรับส่ง
 ครั้นรุ่งขึ้นจ๊กทหารเข้าตีเมืองเอ๊กเอียงท่งสี่สถาน

ฝ่ายทหารที่ประจำหน้ที่เชิงเทินก็กลัวกรวคทรายเทลงไป ทหารฉ้อป้าอ่องเข้า
 ไปมิได้ถึงเจ็ดวัน พระเจ้าฉ้อป้าอ่องให้ตั้งค่ายมั่นตรองการกระทำอยู่

ฝ่ายเดียวเหลียงจึงทูลว่า บัดนี้ฉ้อป้าอ่องเข้าตีเมืองเราถึงเจ็ดวันก็มีได้ ข้าพเจ้า
 คิดว่าจะแต่งคนออกไปทำเป็นสามัคคี ฉ้อป้าอ่องจะแต่งให้คนมาเจรจาวางเมือง แล้ว
 จะคิดให้ตั้งกับอุบายที่แต่งให้ฉ้อป้าอ่องสงสัยผมแจ้ง ถ้าผมแจ้งกระเด็นจากฉ้อป้าอ่อง
 แล้วทำไมกับทหารทั้งปวง ถึงจะยกทัพหักเอาเมืองเราพอจะคิดอุบายล่อวงได้ พระเจ้า
 ชันอ่องจึงตรัสว่า ถ้าฉ้อป้าอ่องมิเชื่อฟังท่านจะคิดประการใด เดียวเหลียงจึงว่าฉ้อป้าอ่อง
 มีปัญญาน้อย โทโสมาก ทำการสิ่งใดมิได้พินิจพิจารณา ถือทูลเดียว ครั้นนครเมืองเรา
 ก็มิได้เห็นจะซัดเคืองในใจอยู่แก่ ถ้าแต่งให้ทูตไปเจรจาก็ได้ความสมเหมือนเกิด พระ
 เจ้าชันอ่องได้ฟังจึงให้ทหารขึ้นไปบั้งเคือง ร้องบอกทหารซึ่งล้อมเมืองว่า จะให้ทูตออก
 ไปเฝ้าพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง แล้วเรียกชุยโหเข้ามาสั่งว่า ท่านจงเป็นทูตออกไปหาฉ้อป้าอ่อง
 พูตามอบุบายของเดียวเหลียง ท่านแต่งชุยโหให้กำแบลออกไป ครั้นถึงค่ายฉ้อป้าอ่อง
 บอกทหารซึ่งรักษาประตูว่า เราชื่อชุยโหเป็นทูตออกมาแต่ในเมืองจะขอเข้าไปเฝ้า ทหาร
 จึงเข้าไปทูลพระเจ้าฉ้อป้าอ่องทุกประการ

พระเจ้าฉ้อป้าอ่องก็สั่งให้รับชุยโหเข้าไปถึงแล้ว จึงตรัสถามว่าท่านมา
 ชันอ่องใช้ให้มาว่าประการใด ชุยโหก็กำแบแล้วจึงทูลว่า พระเจ้าชันอ่องให้ข้าพเจ้ามาเฝ้า
 ว่าเมื่อจะไปตีเมืองहांเอียง ใ้สัณญาไว้ว่าจะเป็นเพ็ญเองก็หน้าบ้ไตอ่อง ครั้นสนัรจราชการ
 ุไตอ่องให้ชันอ่องไปครองเมืองไปตั้ง หนทางน้กันทหารก็ จะใคร่กำดับมาอยู่บ้าน
 เก่า ใช้ว่าจะคิดชิงเอาราชสมบัตินี้หมายจะอยู่เมืองहांเอียงแต่พอได้ความสุข จึง
 ใช้ให้ข้าพเจ้ามาขอตั้งแต่เมืองเอียงไปฝ่ายทิศตะวันตก ถ้าไตอ่องโปรดแล้วจะมีหนังสือ
 ไปถึงहांเอียงให้เลิกทัพกลับมา ไพร่บ้ทพลเมืองจะได้อยู่เย็นเป็นสุขเสมอกัน พระเจ้า
 ฉ้อป้าอ่องได้ฟังชุยโหจึงคิดว่า เราอยู่ณเมืองเพเสียที่ทางคับแคบ อนึ่งหัวเมืองซึ่งชนกับ
 เราहांเอียงก็โตไปสองส่วน ยังเหลืออยู่ส่วนหนึ่ง ชันอ่องก็จะยอมสามัคคีแบ่งแผ่นดิน
 เป็นเกียรติยศ จำเราจะรับตามคำชุยโหก่อน ภายหลังไตท่วงทีแล้วเมื่อไตจึงค่อยเห็นจะ

ได้โดยง่าย ก็คิดแล้วให้หาพิมพ์แข็งเข้ามาปรึกษาว่า ฮันเอ๋งให้ชุยโหมมาเจรจายอมสามัคคี
 จะแบ่งแผ่นดินกันนั้นท่านจะเห็นเป็นประการใด พิมพ์แข็งจึงทูลว่าคำซึ่งว่านั่นหาจริงไม่ เรา
 ล้อมเมืองไว้จนจะเสียเมืองอยู่แล้ว จึงอุบายให้ชุยโหมว่ากล่าว ขอให้ได้อ่องอยู่เชื่อกำ
 ชุยโหม เร่งตีเอาเมืองให้ได้โดยเร็ว อย่าให้ทัพฮันเสินมาช่วย พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ฟัง
 พิมพ์แข็งว่ายังไม่วางพระทัย จึงเรียกชุยโหมเข้ามาว่าท่านจงกลับไปก่อน เรายังจะตรึงตรอง
 คัก่อน ชุยโหมจึงว่าการทงปวงสิทธิ์ขาดอยู่แต่ได้อ่อง อย่าฟังคำคนซึ่งยั้งเกดอกจะมี
 อันตรายเบื่องหน้า ประการหนึ่งฮันเอ๋งได้เขตแดนไว้กว้างขวางทงทวารกมาก แล้ว
 ฮันเอ๋งกรักษาเมืองอยู่ บัดนี้ชาวฮันเสินกจวนจะมาถึงอยู่แล้ว เห็นได้อ่องจะต้องศึก
 กระหนาบแน่นเพลิงพลาจะได้อภัยศ นานไปถึงจะแบ่งอาณาเขต ที่ไหนดีเอ็งจะยอม
 ให้ ข้าพเจ้าว่าทงนี้โดยความจริง ด้วยแต่ก่อนข้าพเจ้าก้อยเมืองฉื่อพดตมาอยู่กับฮันเอ๋ง
 ถ้าจะว่าตามเมื่อกเดิมเหมือนเป็นข้าได้อ่องอีก ข้าพเจ้าทูลทงนี้เหมือนเอาเอออยู่ไหว่หว่างหลอก
 คาบ ถ้าพลิกแพลงไปก็จะต้องคมอาวุธเข้า ข้าพเจ้าไม่กลัวความตายหรือ

พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ฟังชุยโหมว่า พิเคราะห์เห็นชอบ จึงว่าท่านกลับไปก่อน
 เราจะให้คนไปหาฮันเอ๋งต่อภายหลัง ชุยโหมคำนับลาพระเจ้าฉื่อป้าอ่องเข้าไปเฝ้าพระเจ้า
 ฮันเอ๋งแล้วทูลว่า ข้าพเจ้าไปว่ากล่าวฉื่อป้าอ่อง พิมพ์แข็งมาตัดทวนจะให้รับตีเอาเมือง
 ข้าพเจ้ากจว่าเพิ่มเติมฉื่อป้าอ่องจึงอ่อนใจ เวลาพรงเงงจะให้คนมาเฝ้าได้อ่อง พระเจ้า
 ฮันเอ๋งจึงให้หาคนแฉงมาจิงตรสว่า พรงนทศฉื่อป้าอ่องจะมา ท่านจะมีอนบายอย่างไรบ้าง
 จงเร่งคิด ตันแฉงจึงกระชินบอกอุบายพระเจ้าฮันเอ๋งทุกประการ

พระเจ้าฮันเอ๋งได้ฟังกยนัก จิงตรสว่าสำเร็จเหมือนอนบายท่าน ที่ไหนพิมพ์แข็ง
 จะมชีวิตสืบไป ตันแฉงคำนับลาพระเจ้าฮันเอ๋ง ออกมาจิงเงงที่ไว้คอยรับทศฉื่อป้าอ่อง
 ครั้นเวลาเช้าพระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงให้หาหงอจุกเข้ามา จิงตรสว่าท่านจงเข้าไปหาฮันเอ๋ง
 บอกว่าอีกสามวันให้ฮันเอ๋งออกมาเจรจาความเมืองกัน แล้วท่านจงตีบการในแเมืองเอ๊กเอียง
 จะคิดประการใดบ้าง หงอจุกก็คำนับลาเข้าไปในเมืองเอ๊กเอียง พบชุยโหม จิงพาหงอจุก
 ไปหยุดพักอยู่ ณ กงกวาง หงอจุกจึงให้คนใช้ที่สนิทไปสืบว่า พระเจ้าฮันเอ๋งเสด็จออกแล้ว
 หรือยัง คนใช้คำนับลาไปพอพพบเตยงตันแฉง ๆ แกล้งทำไม่รู้จึก กพทคนสนทหงอจุก
 ไป ณ ทลป จึงให้ยกโต๊ะอย่างคักังไว้ เตยงตันแฉงจึงถามว่า พิมพ์แข็งนั้นเป็นสุข

อยู่หรือ ให้ท่านมาทง^{๕๕}จะว่าประการใด คนใช้จึงบอกว่าข้าพเจ้ามิใช่พวกพุ่มแจ้ง เป็นคนใช้หงอจุก^{๕๖} เดียวเหลือยง^{๕๗}ต้นแฉ่งทำตกใจ จึงว่าสำคัญว่าเป็นพวกพุ่มแจ้ง^{๕๘}ไซ้มา ท่านเป็นบ่าวของทตม^{๕๙}อ่า่องคอกหรือ จึงสั่งให้พาตัวไปเลี้ยง^{๖๐}อยู่ภายนอก ทหารก็พาคนใช้หงอจุก^{๖๑}ไปกินเลี้ยง

ฝ่ายเดียวเหลือยง^{๖๒}ต้นแฉ่งเขียนหนังสือฉบับแล้ว ให้คนเสกเทเอาไปไว้ ณ^{๖๓}เตียมตักแถวหน้า^{๖๔}ที่เสด็จออก ให้แอบตักคอยฟัง^{๖๕}ความด้วย คนซึ่งชุยโหด^{๖๖}ให้ไปคอยเสด็จ^{๖๗}รู้ว่าพระเจ้าฮั่นเอง^{๖๘}บรรทมตื่นแล้ว จึงไปบอกชุยโหด^{๖๙}ต่อหน้าหงอจุก^{๗๐} ๆ ได้ฟังแต่งตัวจะเข้าไปคำนับ^{๗๑}ฮั่นเอง ชุยโหดจึงพาหงอจุก^{๗๒}ไปนั่ง ณ^{๗๓}ตักทไวหนังสือแล้วเชิญให้กินน้ำชา ชุยโหด^{๗๔}ว่าข้าพเจ้าจะไป^{๗๕}คพระเจ้ายฮั่นเองเสด็จออกหรือยัง ชุยโหดก็ลุกไป

ฝ่ายหงอจุก^{๗๖}แลเห็นหีบใส่หนังสือตั้งไว้บนโต๊ะ หยิบมาอ่านดูหลายฉบับ ฉบับหนึ่งไม่มีชื่อแลแซ่ ได้ความว่า มื่อ^{๗๗}อ่า่องไม่อยู่เมืองแพเสียยกกองทัพมาแต่ทางไถตราชฎ^{๗๘}รทงปวงเอาใจออกหาก^{๗๙}สน ถ้าจะรวบรวมทหารซึ่งอยู่ควย^{๘๐}สภยสืบหมื่น ใต้^{๘๑}อ่องอย่าออกไปสามภค^{๘๒}เลย จึงมีหนังสือไปถึงฮั่นเสน^{๘๓}ให้ยกทหารมาตีกระหนาบด้านนอก ข้าพเจ้ากับจงลิมวยจะรับ^{๘๔}ทำข้างใน แล้ววัน^{๘๕}แห่งสองวันจะให้กองทัพมื่อ^{๘๖}อ่า่องแตกให้จงได้ ท้องซึ่ง^{๘๗}ให้มานเ้า^{๘๘}พเจ้าไม่รับพระราชทาน ถ้าสำเร็จราชการแล้ว^{๘๙}จึงชุย^{๙๐}เสียงให้ข้าพเจ้าไปกินเมืองเก่า^{๙๑}ของข้าพเจ้า^{๙๒}แต่พอให้ญาติได้^{๙๓}ความสนุสับไป หงอจุก^{๙๔}แจ้งในหนังสือตั้งนั้น^{๙๕}เกว่า^{๙๖}เป็นหนังสือของพุ่มแจ้ง^{๙๗}มกแคง ด้วย^{๙๘}ไคย^{๙๙}เข้า^{๑๐๐}พุ่มแจ้งคิดจะเอาใจออกหากแต่^{๑๐๑}เรายังหาเชื่อ^{๑๐๒}ไม่ ฟง^{๑๐๓}มาเห็นจริง^{๑๐๔}วเ้า แล้วจึง^{๑๐๕}หยิบหนังสือ^{๑๐๖}ซ่อนไว้^{๑๐๗}ในมือเสื้อ คนใช้^{๑๐๘}เดียวเหลือยง^{๑๐๙}ต้นแฉ่งเห็น^{๑๑๐}คัง^{๑๑๑}นเ้า ก็กลับ^{๑๑๒}มาแจ้ง^{๑๑๓}แก่^{๑๑๔}เดียวเหลือยง^{๑๑๕}ต้นแฉ่ง^{๑๑๖}ทุก^{๑๑๗}ประการ

ฝ่ายชุยโหด^{๑๑๘}กลับ^{๑๑๙}มา^{๑๒๐}พา^{๑๒๑}หงอจุก^{๑๒๒}เขา^{๑๒๓}ไป^{๑๒๔}แล้ว^{๑๒๕}พระเจ้ายฮั่นเอง^{๑๒๖}จึง^{๑๒๗}ตร^{๑๒๘}สว่า^{๑๒๙}เติม^{๑๓๐}มื่อ^{๑๓๑}อ่า่อง^{๑๓๒}กับ^{๑๓๓}เร^{๑๓๔}อ^{๑๓๕}รบ^{๑๓๖}สง^{๑๓๗}พระ^{๑๓๘}เจ้า^{๑๓๙}ง^{๑๔๐}เต^{๑๔๑}ว^{๑๔๒}า^{๑๔๓}ผู้^{๑๔๔}ไค^{๑๔๕}เข้า^{๑๔๖}เมือง^{๑๔๗}ห^{๑๔๘}า^{๑๔๙}อ^{๑๕๐}ย^{๑๕๑}ง^{๑๕๒}ไค^{๑๕๓}ก^{๑๕๔}อน^{๑๕๕} ให้^{๑๕๖}ม^{๑๕๗}น^{๑๕๘}น^{๑๕๙}แ^{๑๖๐}น^{๑๖๑}เจ้า^{๑๖๒}คร^{๑๖๓}อง^{๑๖๔}เม^{๑๖๕}อง^{๑๖๖} บ^{๑๖๗}ค^{๑๖๘}น^{๑๖๙}เร^{๑๗๐}าก^{๑๗๑}ล^{๑๗๒}บ^{๑๗๓}มา^{๑๗๔}ได้^{๑๗๕}เม^{๑๗๖}อง^{๑๗๗}ห^{๑๗๘}า^{๑๗๙}อ^{๑๘๐}ย^{๑๘๑}ง^{๑๘๒}ไค^{๑๘๓}ย^{๑๘๔}าง^{๑๘๕}ย^{๑๘๖} ก^{๑๘๗}ค^{๑๘๘}อง^{๑๘๙}ต^{๑๙๐}า^{๑๙๑}ม^{๑๙๒}ร^{๑๙๓}บ^{๑๙๔}สง^{๑๙๕}พระ^{๑๙๖}เจ้า^{๑๙๗}ง^{๑๙๘}เต^{๑๙๙} ส^{๒๐๐}ม^{๒๐๑}ค^{๒๐๒}ค^{๒๐๓}ท^{๒๐๔}จะ^{๒๐๕}หา^{๒๐๖}ค^{๒๐๗}ว^{๒๐๘}า^{๒๐๙}ม^{๒๑๐}ส^{๒๑๑}ุข^{๒๑๒} จึง^{๒๑๓}จะ^{๒๑๔}ย^{๒๑๕}อม^{๒๑๖}แ^{๒๑๗}บ^{๒๑๘}ง^{๒๑๙}แ^{๒๒๐}น^{๒๒๑}เ^{๒๒๒}น^{๒๒๓}ค^{๒๒๔}ค^{๒๒๕}ะ^{๒๒๖}ว^{๒๒๗}น^{๒๒๘}ล^{๒๒๙}อ^{๒๓๐}ก^{๒๓๑}เบ^{๒๓๒}ร^{๒๓๓}ะ^{๒๓๔}ของ^{๒๓๕}มื่อ^{๒๓๖}อ่า่อง^{๒๓๗} ฝ่าย^{๒๓๘}ท^{๒๓๙}ค^{๒๔๐}ะ^{๒๔๑}ว^{๒๔๒}น^{๒๔๓}ต^{๒๔๔}ก^{๒๔๕}เบ^{๒๔๖}ร^{๒๔๗}ะ^{๒๔๘}ของ^{๒๔๙}เร^{๒๕๐}า^{๒๕๑} ไม่^{๒๕๒}ทำ^{๒๕๓}ค^{๒๕๔}ก^{๒๕๕}า^{๒๕๖}ร^{๒๕๗}า^{๒๕๘}ฎ^{๒๕๙}ร^{๒๖๐}ก^{๒๖๑}จะ^{๒๖๒}มี^{๒๖๓}ค^{๒๖๔}ว^{๒๖๕}า^{๒๖๖}ม^{๒๖๗}ส^{๒๖๘}ุข^{๒๖๙} ท^{๒๗๐}ว^{๒๗๑}เ^{๒๗๒}ง^{๒๗๓}ไป^{๒๗๔}แจ้ง^{๒๗๕}แก่^{๒๗๖}มื่อ^{๒๗๗}อ่า่อง^{๒๗๘}ต^{๒๗๙}า^{๒๘๐}ม^{๒๘๑}ค^{๒๘๒}า^{๒๘๓}เร^{๒๘๔}า^{๒๘๕}สง^{๒๘๖} หงอจุก^{๒๘๗}จึง^{๒๘๘}ท^{๒๘๙}ล^{๒๙๐}ว^{๒๙๑}า^{๒๙๒}เจ้า^{๒๙๓}ข้า^{๒๙๔}พ^{๒๙๕}เจ้า^{๒๙๖}ก^{๒๙๗}ย^{๒๙๘}อม^{๒๙๙}แล้ว ใน^{๓๐๐}สาม^{๓๐๑}วัน^{๓๐๒}น^{๓๐๓}ให้^{๓๐๔}เชิญ^{๓๐๕}ไค^{๓๐๖}อ่อง^{๓๐๗}ไป^{๓๐๘}ต^{๓๐๙}ร^{๓๑๐}ส^{๓๑๑}ค^{๓๑๒}ว^{๓๑๓}า^{๓๑๔}ม^{๓๑๕}เ^{๓๑๖}อง^{๓๑๗}ท^{๓๑๘}อ^{๓๑๙}ก^{๓๒๐}เ้า^{๓๒๑} พระ^{๓๒๒}เจ้า^{๓๒๓}ย^{๓๒๔}ฮั่น^{๓๒๕}เ^{๓๒๖}อง

จึงตรัสว่า เราจะปรึกษาให้พร้อมก่อนเราจึงจะออกไป หงอจูกี้ก็คำนับลาพระเจ้าชื่อน้อง กลับไปเฝ้าพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง ทูลความตามชื่อน้องสั่งให้ทราบทุกประการ แล้วเอาหนังสือ ที่ชื่อนออกมามาถวาย พระเจ้าฉื่อป้าอ่องรับเอาหนังสือมาอ่านแจ้งความแล้วก็โกรธคำพุ่มแจ่ม เป็นข้อหยาบช้า แต่ว่าบังอาจคิดทรยศต่อเรา จำจะถามให้ไ้ความ ถ้าไ้ความจริงแล้ว จะเอาโทษพุ่มแจ่ม ๆ ก็ร้องให้ทูลว่า แต่ข้าพเจ้ามาทำราชการรักษานานแล้วมิได้ทรยศต่อ ใ้ฮ่อง หนังสือนั้นเป็นเกลอบายจะให้สงสัยข้าพเจ้า ขอใ้ฮ่องจงตรึกตรองก่อน พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงตรัสว่า หงอจูกี้เป็นเคนสนิทของเราได้เห่มาเป็นแน่ พุ่มแจ่มจึงคิด ว่าเป็นกรรมของฉื่อป้าอ่องที่จะไม่ได้เป็นเจ้าแผ่นดินจึงสงสัยเรา คิดแล้วจึงทูลว่าข้าพเจ้า ทำราชการเป็นความชอบก็มีหลายครั้ง ขอใ้โทษตัวข้าพเจ้าแต่ขอใ้ร่างกายกลับไปบ้าน

พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ฟังจึงส่งทหารให้พาพุ่มแจ่มไปส่ง ทหารคำนับลาแล้วพา พุ่มแจ่มไป ครั้นถึงเมืองแพเสียพุ่มแจ่มบวชเป็นศิษย์ที่หลัง สั่งให้คนไปเชิญอิวจินเหียนผู้เป็น ครบอกว่าเราบวช คนใ้คำนับลาไป ครั้นถึงอิวจินเหียนบอกความทุกประการ อิวจินเหียน จึงว่าเมื่อพุ่มแจ่มจะไปนั้นเราได้ส่งกำชับว่า จะทำราชการให้พิเคราะห์ผู้ใ้มีบุญญาธิการ จึงให้เข้าอยู่ด้วย นี้ไปอยู่กับคนแพดทำให้ราษฎรไ้ความเดือดร้อน เป็นคนเหาะความ คึกมิได้ บวชครั้งนี้เพราะเทพศาให้โทษ ครั้นเราจะไปก็กลัวเทพศา แล้วข้บคนใ้ ให้เร่งไปบอกพุ่มแจ่มว่า ทำเถื่อนคนเฝือกเราไปไม่ได้กลัวเทพศาอยู่ คนใ้กลับมา ครั้น ถึงแจ้งความแก่พุ่มแจ่มตามคำอิวจินเหียนทุกประการ พุ่มแจ่มครั้นได้ฟังคนใ้บอกข้บนั้น เสียใจโรคมกัาเรวหน้เกษเมวักขาคใจตาย เมื่อตายนั้นอายุได้เจ็ดสิบเอ็ดปี ขณะนั้นเป็น เดือนสี่ฤดูร้อน

พระเจ้าชื่อน้องเสวยราช ไ้สิบ ฝ่ายคนใ้รู้ว่าพุ่มแจ่มตายก็กลับไปแจ้งความ แก่ฉื่อป้าอ่อง ๆ ได้ฟังดังนั้นก็คเวทนาพุ่มแจ่ม จึงให้ขุนนางไปฝังศพพุ่มแจ่ม ฝ่ายขุนนางก็คำนับลาไป ณ เมืองแพเสียทำการฝังศพพุ่มแจ่มเสร็จแล้ว จึง กลับไปเฝ้าพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง

ฝ่ายพระเจ้าชื่อน้องรู้ว่าพุ่มแจ่มตาย จึงตรัสว่าโรคในกายเราคร้งนหายสัน แล้ว ๆ ให้บาเหน้เจรางวัลแก่คนเฝือกเป็นอันมาก จึงกำชับให้ตรวจตรารักษาหน้าทเชิงเทิน ให้หมั่นคง

ฝ่ายพระเจ้าผอบป่าอังกษกตงพมแจงตาย สลคพระทัยตงแชนชายชวาชลา เพราะไม่ทรกตรองหลงเชื่อหาเงสอเตยวเหลยงคั้นแผลง จึงให้หาเงสอเตยวเข้ามาแล้วตรัสว่า ท่านทำราชการกับเรากสจริท เรามได้สงสยท่าน จึงสอวยจิงทลว่าข้าพเจามสคตบญญาอันน้อย ทำราชการโดยซ้อ ดิงพมแจงกมกตบญญค้อไตอองมิได้คคททรยศ ซึ่งทงอจุกไตหน่งสอมาหนน เห็นจะเป็นเกลออุบายเหมอแพมแจงว่า

พระเจ้าผอบป่าอองจิงทงทางเปกเบนทปกรักษา ท้างเปกกไททหารไปเรงลลเลยงน เมืองแพเสย พระเจ้าผอบป่าอองจิงตรัสว่า ถ้าไมได้เมืองเอ็กเคยงคริงน ไมกลับแล้วสงให้ทหารล้อมเมืองไว้เบนสามารถ

ฝ่ายพระเจ้าชนอองเห็นทหารชาศกทการกวตข้กว่าแก่ก่อน จึงว่าผอบป่าอองเป็นเบาในคารคก จึงให้หาขุหนางเข้ามาปกรักษาว่า อันสนกยงไมมาถึง ทหารเรากคโคโรยเห็นจะรักษามเมืองไมมีได้ ท่านทงปวงจะคคอุบายประการใดบ้าง เตยวเหลยงจิงว่า ผอบป่าอองเ้าใจเรวโทโสมาก พมแจงกตายไมมีใครจะทคทาน เห็นจะรบคเมืองโดยเรวแม้นยงมิได้ ถาลลเลยงเมืองแพเสยมาถึงเห็นจะล้อมอูบ้าน อาหารเมืองเราจะรคสนจ่าจะไปตงพกอยเมืองเซงโก่ คอยกกองทพสนเสนเทียนโปแพอวค ประการทงเมืองเอ็กเคยงเมทเสยอชตวยเบนเทศม ถ้าผุใครทงทคตนาไปบอกผอบป่าอองทคเรไว้ นากจะทวมเมืองเราเห็นจะไมพมเมอชคก ตันแผลงจิงว่าซึ่งเตยวเหลยงทลนเชอบ อันการจะรักษามเมืองกรงนยากนถ ถ่าจะแกเขได้แต่เพียงให้ไตอองไปโดยสะทวค ครนเพเตราะทคทหารซึ่งจะอาสาขงไมเห็นเผไต จ่าจะคคอุบายให้คนเมกคตบญญไวชอโนแผนคินให้จิงได้ จิวพนกับทหารทงปวงจิงว่าทำไมท่านพุดตงน ข้พเจาได้คคตามทำราชการมาด้วยไตอองมิได้คคแกล้าปาก ถึงมาตรว่าจะให้โจเงงไปในเปลยทวแแตกองเพลิงกไมเสยคยชวิต ทันแผลงได้พงยมแล้วจิงว่า ความทงนลกลับท่านทงปวงทไหนจะรึ พระเจ้าชนอองจิงตรัสว่า อุบายทงท่านประการใด ทันแผลงกระชบบอกพระเจ้าชนอองทคปประการว่า ข้พเจาจะคคอาทเจกแจงกับเตยวเหลยง จิงคานบพระเจ้าชนอองมาพคกับเตยวเหลยง แล้วทงคคค่างไปบ้าน

ฝ่ายเตี้ยวเหลียงไปตั้งบ้าน จึงเขียนแจกเรื่องเขียนสภาคัญญต่อเกงก้งแขวนไว้ แล้วส่งให้คำโตะซึ่งจะให้หาขุนนางมากินเลี้ยง แล้วใช้คนไปเชิญทหารกองปวงมา บรรดาทหารก็มาพร้อมกัน ณ บ้านเตี้ยวเหลียง เห็นจากแขวนอยู่ในตึกจึงตามเตี้ยวเหลียงว่า จากแขวนไว้ในเรื่องอันใด เตี้ยวเหลียงจึงบอกว่าเรื่องในเสียดศึก ครึ่งเกงก้งครองเมืองเจ้า กับเมืองจันทาศักกัน

ฝ่ายเกงก้งเสียดทัพบรรดาทหารแสน เหลืออยู่แต่เตียนเฮงบุตรอยู่แต่เตี้ยวข้างหลังข้าศึกก็ตามมา เกงก้งมีรูปจะคิดประการใด เตียนเฮงจึงทูลเกงก้งว่า ไต่ฮ่องจงตอกเครื่องมาให้ข้าพเจ้าใส่ แลไต่ฮ่องเซ่ไปซ่อนเสียในป่าจึงจะรอด เกงก้งจึงว่าท่านจะให้เราหนีเอาตัวรอด ข้าศึกก็จะจับเอาท่านไป เราจะทิ้งท่านเสียก็ผิดวสยภักษตรัย เตียนเฮงจึงว่าไต่ฮ่องซุบเลี้ยงเป็นเหตุไว้ใจ ครองข้าพเจ้าจะเอาชีวิตแทนพระคุณ อันทว่าพเจ้ามีชีวิตอยู่เหมือนไม้ใกล้ทางไม้เมจิวของซึ่งจะรักษา คนเดินไปมาหมายแต่จะพาเขยเมย ณ ท่านอยู่จะได้บารงไพร่บ้านพลเมืองสืบไป เกงก้งได้ฟังจึงตอกเสื่อให้เตียนเฮงแล้วหนีไปซ่อนอยู่ในป่า เตียนเฮงรับเอาเสื่อของเกงก้งมาใส่ขานเร่งอยู่บนยอด

ฝ่ายทหารเมืองจันทามมากัน ล้าคัญว่าเกงก้งกจับตัวไป ครั้นถึงเมืองจึงรู้ว่ามิใช่เกงก้งเจ้าเมืองจันจะให้เสีย เตียนเฮงจึงว่าข้าพเจ้าไม่เสียตายชีวิต ศักคักคัญญมาตายแทนเกงก้งพอไว้ชื่อให้ปรากฏไปเมืองหน้ ไต่ฮ่องจะหาทหารเหมือนข้าพเจ้าไม่ได้เสียออกจึงทำเป็นอย่างไว้

ฝ่ายเจ้าเมืองจันได้ฟังดังนั้น ครั้นจะเอาโทษเตียนเฮงทวงปวงก็จะว่าหาสทิปัญญาไม่ กลับชอบใจชมเตียนเฮงจึงให้ปล่อยเสีย ก็ต่อชื่อเตียนเฮงมาจนตรอบเท่าทุกวันนี้ ครั้นข้าศึกมาล้อมพระเจ้าฮั่นเอ็งไว้ ครั้นมาคูลากก็ไม่เห็นเผู่โตจะอาสา ได้เหมือนเตียนเฮง บรรดาทหารได้ยินเตี้ยวเหลียงว่า ต่างคนก็ตั้งขันคำเบรบอาสาพร้อมกันว่า ข้าพเจ้าจะทำให้เหมือนเตียนเฮง อุบายของท่านจะทำประการใดข้าพเจ้าจะทำตาม เตี้ยวเหลียงจึงว่าชอบใจท่านทวงปวงมีคัญญต่อเจ้าทงสน แต่รูปไม่เหมือนพระเจ้าฮั่นเอ็ง เห็นแต่ก็สิ้นผู้เดียวรูปคล้ายพระเจ้าฮั่นเอ็ง จะออกไปต่อลวงพวกมิได้ ก็สิ้นเมความยินดีจึงว่า

ครึ่งเช้าจะปรากฏไปชั่วพระจันทร์พระอาทิตย์ เทียวเหลืองต้นแฝงใต้ฟังมีความยินดี จึงพากันเข้าไปทูลพระเจ้าไซ่นเองว่า กัสินจะรับอาสาไป

พระเจ้าไซ่นเองได้ฟังจึงตรัสว่า กัสินมาทำราชการอยู่ด้วยเรา ก็ยังมีโทษบุเลียงให้ถึงขนาด จะยอมให้กัสินไปตายแน่ ดูประหนึ่งจะรักชีวิตของตัวมาก ไม่ปราศแก่สัตว์ร้ายยิ่งไม่เห็นด้วย กัสินจึงทูลว่าถ้าเมืองเสียแก่ข้าศึก ข้าพเจ้าแลชาวเมืองท่งปวงก็จะพากันตายหาประโยชน์มิได้ ข้าพเจ้าจะรับอาสาไปตายแต่คนเดียวโดยกตัญญู หวังจะไว้อาลัยให้ลือไปพม่าชาติ ได้อ่องอย่าวิตกถึงข้าพเจ้าเลย พระเจ้าไซ่นเองก็ตรัสตรองอยู่ กัสินจึงชักกระบี่ออกแล้วว่าได้อ่องไม่ให้ไป ข้าพเจ้าจะเชือกคอตายเสียก่อนหาชนเมืองท่งปวง พระเจ้าไซ่นเองจึงลุกออกมาทักกัสิน แล้วว่าท่านรักเราโดยสุจริตหาผู้ใดเสมอมิได้ บิดามารดาของท่านยังอยู่หรือ กัสินจึงว่าบิดามารดาแห่งอยู่ท่งสองฝากไว้ในได้อ่อง พระเจ้าไซ่นเองจึงว่า บิดามารดาท่านก็เหมือนบิดามารดาเรา ๆ จะทำนุบำรุงเลี้ยงรักษาท่งบุตรภรรยาให้มีความสุขสืบไป กัสินได้ฟังพระเจ้าไซ่นเองตรัสดังนั้น มีใจยินดีคำเบีลาออกมา เทียวเหลืองต้นแฝงแตงเหงาใจเสร็จแล้ว ส่งให้คนเฝ้า ๆ รับหนังสือออกไปถึงหน้าค่าย ฌื่อป่าอ่อง บอกทหารว่า เราเป็นคนใช้ถือหนังสือมาแต่ในเมือง ทหารได้ฟังก็เข้าไปทูลแก่พระเจ้าฌื่อป่าอ่องทุกประการ

พระเจ้าฌื่อป่าอ่องได้ฟังให้ทหารออกมารับหนังสือเข้าไป อ่านได้ความว่า ข้าพเจ้าแลบางเบเนเฮนเอง ขอคำเบีมาซึ่งพระเจ้าไซ่นเองของแท้ ด้วยแต่ก่อนท่านมีพระคุณให้ข้าพเจ้าไปอยู่เมืองป่องท่ง แต่เมืองเนกก็เคารพความเข้กชุกชุม จึงยกมาพอได้เมืองท่าเอียง ทวีเมืองแลราชภูรท่งปวงพร้อมใจกันจะกำจัดได้อ่อง ข้าพเจ้าจึงมีใจกำริบขกแยกไปตีเมืองแพเสีย ครั้นแตกมาแต่แม่น้ำไปจุมมีความกลัวใจจะขาด แต่ไม่รู้ที่จะไปอยู่แห่งใด จึงมาอาศัยเมืองเอ็กแองพอรรักษาชีวิตไว้ ซึ่งสิ้นสิ้นไปรบหัวเมืองทิศตะวันออก ข้าพเจ้าก็มิได้ใช้ ฮันเสนไปทำด้วยความคิดเอง บิดาท่านยกทัพมาล้อมเมืองอยู่ ถ้าจะคิดเอาเมืองวันใดก็จะไต่สวนแน่ ครั้นปรึกษานายทหารท่งปวงก็ให้ยอมสามภักดิ์ ขอได้อ่องจงคิดถึงเมื่อยงเป็นข้าราชการอยู่ด้วยพระเจ้าจึงเดทด้วยกน ถ้าได้อ่องก็ตอยูกจะรอดชีวิต

เหมือนข้าพเจ้าได้เกิดใหม่ พระเจ้าฉื่อป้าอ่องรู้หนังสือแล้ว ถามคนถือหนังสือว่าเมื่อไร
 ข้าเองจะออกมา คนถือหนังสือทูลว่า จะออกมาพรุ่งนี้เวลาเย็น แล้วคำแบลพระเจ้า
 ฉื่อป้าอ่องกลับเข้าเมืองเอกเอง พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงส่งให้ไปจงลิมวยไปคุมทหารซุ่ม
 ไว้ ถ้าเล่าบั้งออกมาทำนเคอยจับฆ่าเสีย

ฝ่ายคนซึ่งคนแฉ่งใช้ไปกลับมาตงจึงแจ้งความว่า พระเจ้าฉื่อป้าอ่องเช็ดรอย
 คำคอยทำอยู่ เตียวเหลียงทันแฉ่งรู้ความก็เข้าไปทูลพระเจ้าฮั่นเอเองตามคำคนใช้ทุกประการ
 แล้วว่าไต่ต้องเมื่อจะไปจงผลคเควรองออกเสียปลอมเป็นทหารไป แล้วจัดทหารทมิฬมอ
 ติดตามให้พร้อม ประการหนึ่งเมืองเอกเองจะละเสียมิได้ จะส่งให้จงกังกบจวกคุมทหาร
 อนุรักษ์อย่าให้ฉื่อป้าอ่องหักเอาเมืองได้ พระเจ้าฮั่นเอเองไต่ฟังจึงส่งเตียวเหลียงทันแฉ่งว่า
 การทงนี้โดยอุบายของท่าน ๆ จงจัดแจงให้สำเร็จ แล้วตรัสแก่จวกกังกงว่า เราไม่เห็น
 ผู้ใดจะองอาจรบศึกฉื่อป้าอ่องได้ เราจะให้ท่านอยู่ทงสองคน จวกกิบจงกงทูลว่าแม่แห
 ชีวิตข้าพเจ้าไม่ ฉื่อป้าอ่องจึงจะไต่เมืองเอกเอง เตียวเหลียงทันแฉ่งออกมาเรียกเควรอง
 ทรงของพระเจ้าฮั่นเอเองมาให้ทงสนแแต่งตัวอย่างกษัตริย์ จัดผู้หญิงสาว ๆ กับคนอายุสิบสอง
 สิบสามปีสองพันคนถือโคมแสงตรงเตรียมคอยแห่เดินช้า ๆ ทั่วเวลาสองขามจึงให้ถึงค่ายล้อม

ฝ่ายกสนแแต่งตัวอย่างกษัตริย์เสด็จแล้วขบวนรถบุบงกร ครั้นเวลาค่ำก็ทงไป
 ทางประตูทิศตะวันออก ทหารฉื่อป้าอ่องซึ่งล้อมเมืองทงสามด้านรู้ว่าข้าเองออกมาสะ
 หนาทเสีย ทงทงนมเคออสกุอยู่ทงด้านตะวันออก

ฝ่ายทหารในค่ายพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง เห็นทงทงไฟในเมืองตงขบวนแห่ออกจาก
 ประตูเมือง ก็เข้าไปทูลพระเจ้าฉื่อป้าอ่องว่า ขบวนแห่ข้าเองแต่ล้วนผู้หญิงมาใกล้จะถึงอยู่
 แล้ว พระเจ้าฉื่อป้าอ่องไต่ฟังทงทงเราแล้วตรัสว่า เล่าบั้งเป็นคนขีเมฆหลงด้วยสตรี เช่น
 นี้หรือจะทำการใหญ่ได้ ซึ่งพม้เจงหนีถือเล่าบั้งว่าจะกลับมาซึ่งแผ่นดินเราไม่เห็นสม

ฝ่ายพระเจ้าฮั่นเอเองสั่งทหารให้แก่ทงทงแฉ่งกระตังซึ่งผูกค้อมีออกเสีย พลเคิน
 เก้านใหม่ไมคาบปากทุกคน รดรบหนักเตรียมพร้อม ทอรู้ว่าทหารซึ่งล้อมเมืองเล็กไป
 กูแท้ ก็ให้เปิดประตูทิศตะวันตก พระเจ้าฮั่นเอเองเสด็จออกไปตามทางเมืองเซงโก

ฝ่ายสตรีซึ่งเหกสิริไป ประมาณสองยามจึงถึงหน้าค้ำฉื่อป่าอ่อง กสิณางเนง
 อยู่ในเรด พระเจ้าฉื่อป่าอ่องสำคัญว่าขันเอ็งออกมาถึง จึงให้จกททางทงขุนนางให้เอนอยู่
 ข้างซ้ายขวา ครั้นไม่เห็นขันเอ็งเข้ามามีพระทัยโกรธ จึงตรัสว่าอย่าเล่าปึงมึงเมาสุราถอย
 อยู่บนเรดแล้วหรือ จึงไม่มาค้ำนบตามเจ้าข้ากับเจ้า ส่งให้ทหารไปดู ผู้รับส่งก้อออกไปเอน
 ไฟส่องเห็นผู้ชายคล้ายขันเอ็งอยู่บนเรด จึงร้องเรียกขันเอ็ง เหตุไฉนจึงไม่เข้าไปค้ำนบพระ
 เจ้าฉื่อป่าอ่องเล่า กสิณางจึงว่าเราไม่ใช่พระเจ้าขันเอ็ง เป็นแต่ทหารช้อกสิลา พระเจ้า
 ขันเอ็งออกจากเมืองไป บ้านนี้ไปได้ทางประมาณสองพันเส้นแล้ว หมายถึงจะไปประจบ
 ทพขันเสารวมทพหีนไบแพวคดแลห่มเมืองทงปวง จะไปจับครอบครัวฉื่อป่าอ่อง ณ
 เมืองแพเสีย แล้วจะกลับมาสกศททพฉื่อป่าอ่องที่เขากองบู้ ทหารฉื่อป่าอ่องเอาค้ำกสิณ
 ไปทูลแก่พระเจ้าฉื่อป่าอ่องทุกประการ พระเจ้าฉื่อป่าอ่องไต่ฟังคังนแก่เสยพระทัยถอนใจ
 ใหญ่ ว่าเราหลงกลขันเอ็งจึงไปไต่ไต่โดยง่าย ครั้นเกิดถึงกสิณางซึ่งออกมาเห็นแว่นาเจ้าจกกลา
 ทาญ จึงอาจมาทวยแทนขันเอ็งไต่สลดพระทัยยงนเก จึงตรัสว่าเรามขุนนางแลทหารทง
 ปวงเป็นเอนเมก จะหากค้ำนบเหมือนเกล็ดแผ่นเยนเกนเก จึงเรียกไปเขมว่า ท่านจงไปพุด
 แก่กสิณางให้ยอมอยู่ทวยเรา ๆ จะเลี้ยงให้ถึงขนาต กสิณางออกไปใกล้รถจึงร้องว่า ท่าน
 ออกมาแทนตัวขันเอ็ง ให้ขันเอ็งออกจากกล้อมไต่ ใจท่านอาจหาญการกค้ำนบค้ำนบ
 พระเจ้าฉื่อป่าอ่องชอบใจไม่อาจมาท่น เขมลงจากรถไปสามมิกคไต่ยค้ พระเจ้าฉื่อป่าอ่อง
 กจะเลี้ยงให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ กสิณางไต่ฟังจึงว่าอันฉื่อป่าอ่องเหมือนวานเรตรงเครื่อง จะ
 อยู่ไต่สกกวัน เราเกิดมาเป็นชายตวยเลี้ยงค้กว่า ซึ่งจะทำสองใจ ไปอยู่กับพระเจ้าขันเอ็ง
 แล้ว ครั้นเสียที่จะมาอยู่กับฉื่อป่าอ่องเล่าไม่ควรแก่ตัว ความชั่วกจะล่อไปจนเสยพระจันทร์
 พระอาทิตย์ เราคิดว่าถึงค้พระจะขาดออกจากกาย หมายถึงให้ช้อปรากฏในแผ่นเทินว่า
 กสิณางนใจยังนหนักค้จลทกแลลทกแลแผ่นเคสิลา แล้วกรองค้ำฉื่อป่าอ่องเป็นค้ำทวยรับช้ค้ต่าง ๆ
 ฉื่อป่าอ่องโกรธจึงให้ทหารเอาไฟเผาเรดเสีย กสิณางไต่เกรงกลัวแก่ไฟจึง ค้ำฉื่อป่าอ่อง
 จนเขาตใจตาย

ฝ่ายพระเจ้าฉอปาอ่องจึงส่ง ลองโจกัไป ให้คุมทหาร ห้าหมื่น ไปตาม ชันเอ่อง
ลองโจกัไปคำนับลาพระเจ้าฉอปาอ่องออกมาจัททหารพร้อมแล้วก็ยกออกจากค่ายตามไป

ฝ่ายหยินโบเมื่อรู้ในหนังสือที่พระเจ้าชันเอ่องให้ไปแล้ว ก็พาทหารยกออกจาก
เมืองกิวกั

ฝ่ายแพวทงแจ้ในหนังสือแล้ว ก็ยกกองทัพมาคอยสกัดเสบียงฉอปาอ่องอยู่
ณ ตำบลเตาเมืองวาอึง ก็ไปลองโจกัไปถึงตำบลเตาจวนไม่ทันชันเอ่อง ทหารอีกโรยหยุค
อยู่สามวัน พอกองหน้ามาบอกว่าชันเอ่องไปถึงเมืองเซงโก้ หยินโบก็กับแพวทงแจ้ยกกองทัพ
มาช่วยชันเอ่อง ใกล้จะถึงอยู่แล้ว

ฝ่ายกัไปลองโจกัแจ้งความจึงปรึกษากันว่า ชันเอ่องก็ไปอยู่เมืองเซงโก้ หยินโบ
กับแพวทงแจ้ยกทัพมาช่วย เรามาหมื่นหนึ่งหรือจะตีเมืองเซงโก้ได้ พระเจ้าฉอปาอ่อง
ลอมเมืองเอ็กเอียงอยู่ เมืองแพเสียไม่มีผู้รักษาพระว่พระวงนัก เราจำจะไปเฝ้าพระเจ้า
ฉอปาอ่องฟังรับสั่งก่อน เห็นพร้อมกันแล้วยกทัพกลับมาเฝ้าพระเจ้าฉอปาอ่องแจ้งความ
ทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้าฉอปาอ่องจึงตรัสว่า เมืองแพเสียไม่มีใครรักษา ถ้าจะเพิ่มคนไป
ตีเมืองเซงโก้ก็เห็นจะเสีย เราจะเร่งยกเอาเมืองเอ็กเอียงเสียก่อนแล้วจะกลับไปตีเมืองแพ
เสียจากกองทัพยกไปจับเลาบังให้จงได้ แล้วส่งให้ไปคุมทหารเข้าตีเมืองเอ็กเอียงที่ศ
ลองโจกัที่ศตะวันออก จึงลมวดยที่ศเหนือ พระเจ้าฉอปาอ่องก็ตรัสว่าเตก ให้ทัพลอง
รบทหารเขารบทั้งสี่ทิศ

ฝ่ายจิวกัจึงยกผู้รักษาเมืองเอ็กเอียง ผลัดกันตรวจทหารให้รักษาหน้าทเซงเทิน
ทั้งกลางวันกลางคืนแบ่สามารถ ครั้นไต่เย็นเสียงกลองแตกเข้ามาใกล้ ให้เอาหม้อปูน
ขวาก้อนใส่ลากรวกทรายแลสายไซเหล็กแทงทั้งลงไปบังกันเมืองไว้ถึงห้าวัน

ฝ่ายจูยี่ซึ่งพระเจ้าชันเอ่องถอกให้เป็นไท้ไว้ในเมืองเอ็กเอียง เห็นฉอปาอ่อง
ตีเมืองยังไม่ได้ จึงขมาขึ้น ไปบนเชิงเทียนพูดกับจิวกัจึงกัว่า ชันเอ่องทั้งเมืองหนีไปก็ไม

ท่านจะสู้รบให้เหนื่อยตัวไม่ต้องการ ถ้าทหารมอป่าอ่องเข้าเมืองได้จะมีตายเสียหรือ ท่าน
 จงออกไปสามัคคีต่อพระเจ้ามอป่าอ่องจึงจะชอบ จิวกัจงกั๋งไคยนักไกรธ จึงว่าเมื่อ
 พระเจ้าน้องจะไปในเน มอป่าเมืองไว้เห็นว่าเราเป็นแสนเสียดช้อ ยังไม่ทันเสกกวานจะให้เรา
 สามัคคีเข้ากับข้าศึกหาความสุขแต่ตัว ชาวเมืองจะฟังผู้ใดเล่า อันประเพณีเป็นทหารไว้รบ
 อาสาแล้ว ถึงคอกจะขาดไปจากตัวใจก็ไม่ย่อท้อ มิ่งมาว่าทงนจะให้ทหารเสียแฉใจเพราะไม่
 มีกตัญญูเหมือนเสกหวเตยรจนาเน เนไปจะเป็นข้าศึก ว่าแล้วจิวกัจงกั๋งไคยบ่ลงจกั๋งเอา
 คาบฟันเงูป่ากอซาคตาย แล้วชูศัรชะชแรงแรงบอกทหารว่ายุบป่าเป็นเสกกวามาเสีย ท่าน
 ทงปวงจกั๋งอดสำหรัการศึกษาเมืองอย่าคิดเป็นสองใจ ทหารทงปวงว่าซาพเจ้าจะสู้ตายด้วยท่านไม่
 คิดถอยหลัง

ฝ่ายมอป่าอ่องไคยเชื่อว่าจิวกัจงกั๋งฆ่ายุบป่าเสียยังไกรธเก ก็ส่งให้ทหาร
 เข้าตีเมือง แต่รบกันถึงสับวันก็ยังไม่ได้เมือง พระเจ้ามอป่าอ่องจึงส่งให้หาทางเป๊กจง
 ลมววยมาปรึกษาว่า แต่ล้อมเมืองเอ็กเดียวไว้ก็ทนแล้ว ท่านทงสองจะคิดอย่างไรจึงจะตี
 เอาเมืองได้ ทงเป๊กจงทูลว่าตามทหารองอรเจเอาเพลิงขึ้นไปจุดหอรบแล้ว ไล่ทหารเร่ง
 บินเขาไปให้พร้อมจึงจะได ถ้ารออยู่ไม่ตีเสียโดยเร็ว แม่น้องเองรวมหัวเมืองได้มาตี
 กระหนาบทัพเราจะพะวาพะวังเก พระเจ้ามอป่าอ่องได้ฟังเห็นชอบจึงให้ทหารทำตาม
 ทางเป๊กจงทุกประการ ทหารระดมกันเข้าตีทงสถาน

ฝ่ายทหารในเมืองเห็นก็เอาก้อนศิลาแลงหม้อปูนขวทงตก ทหารมอป่าอ่องเจ็บ
 บวยเป็นอันมาก พระเจ้ามอป่าอ่องเห็นทงนเกรงให้ทหารบินหนีกันชนไป ทหารใน
 เมืองสู้รบอีกโรยลง จกั๋งกับจิวกัเห็นทหารกระสับกระส่าย จึงเงือง่าวไล่ต้อนทหาร
 หนีกันเข้ามา

ฝ่ายทหารจกั๋งลมววยก็เอาไฟจุดหอรบไหม้ไฟลงชนแห่งหนึ่ง จิวกัไล่ทหารไป
 ตับไฟ สองใจเห็นทงนเก็บเอาเพลิงขึ้นไปจับตัวจกั๋งได้ จิวกัตกใจเห็นแต่ลือกัส่งจึง
 หนีออกทางประตูทิศตะวันตก สองใจก็จับม้าไล่ตามไป

ฝ่ายทหารซึ่งคุมจังกงนั้น ก็พาตัวจังกงมาถวายพระเจ้าฉอปาอ่อง ๆ เห็นจังกง
 จึงตรัสว่า ท่านแม่บุญญาฝีมือกล้าแข็ง จึงอาจอยู่รบทัพหลวงจะหาเห็นยากนัก แม่น
 สามภักดีทหารช่วยเรา ๆ จะเลี้ยงท่านให้ครองเมืองเอ๊กเฉียง จึงทูลว่าข้าพเจ้า
 เป็นทหารอาสาเจ้าสวาคอม ไ้เงินเสียเมือง ไ้ยศถึงตาย ไ้ไ้ของจะขุนตายเป็นจะได้
 ความอายุไม่สิ้น จังกงสรรพระข้าพเจ้าเสียโดยเร็วเห็นจะดีกว่าอยู่เบ้แค่นี้ พระเจ้าฉอปาอ่อง
 ไ้ฟังจังกงพูดจาอย่างนั้นเป็นเหตุเสียใจ จึงส่งไปไ้หวางลาวเล่าโถม ก็ไปไ้ไปพูดตาม
 พระเจ้าฉอปาอ่องสั่ง จังกงจึงว่าอนใจเราถึงจะอยู่ถวายฉอปาอ่องวันเน่ พรุ่งนี้ก็จะคิด
 ขมด ก็ไปอ้อนวอนว่ากล่าวหลายครั้งจังกงก็ไป ไ้ยอมเป็นข้าฉอปาอ่องด้วย
 ก็ไปจึงกลับไปทูลว่าจังกงใจแข็งนักถึงเหล็กแผลศึกล่า ถึงแม่จะมาสามภักดี
 คงจะทรยศ พระเจ้าฉอปาอ่องไ้ฟังจังกงตรัสว่าเขาไ้ยอมอยู่ด้วยเราก็ตามใจ จึงสั่งให้ทหาร
 เอาตัวจังกงไปมาเสีย บรรดาทหารดูอยู่เน่ เห็นหน้าจังกงยิ้มแย้มแรงไม่กลัวความตาย
 ชวนกันชมทุกคน

ฝ่ายล่องใจตามจิวก็ไปใกล้จะทัน จึงสั่งให้ทหารล้อมมาเข้าไว้ แล้วร้องว่า
 จิวก็หนีไปไหน ครอบครัวของท่านทหารเราจับไ้สิ้นแล้ว ยังไม่สามภักดีโดยที่จะกลับ
 มาสู้กแล้ว จิวก็จึงว่าเราเป็นข้าพระเจ้าฮั่นเองไม่รักชีวิต ถึงจะตายก็เหลือชื่อว่าเป็นคน
 มีกตัญญู อันจะสามภักดีถวายฉอปาอ่องนั้นจะเอาหน้าไปไ้ที่ไหน แล้วเงี้ยวพันล่องใจ ๆ
 เอาทวนบดไว้ไ้ครบกนยี่สิบเพลง จิวก็ถามทวนบดไ้ชักมาหน้าเข้าบ่ ก็ไม่เกี่ยวเกาะจิวก็ ๆ
 เอาง้าวตักกิ่งไม้ขาด พ้อทหารล่องใจล้อมเข้ามาจับตัวจิวไ้ได้ ล่องใจยกทัพกลับ
 มา ภาย พาสววจิวเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฉอปาอ่อง ๆ ครั้นแก่จิวกว่าจังกงก็ยอมสามภักดีแล้ว
 ถ้าตัวยอมเราด้วย เราจะให้ท่านเป็นเจ้าเมืองเอ๊กเฉียงสืบต่อไป จิวก็จึงว่าจังกงสนกษ
 ข้าพเจ้าใจเหมือนกันท ไ้เห็นจะยอมสามภักดี บัดนี้เมืองแตกแล้วท่านจับตัวมาไ้ก็จะฆ่าเรา
 ฆ่าเสียโดยเร็ว พระเจ้าฉอปาอ่องไ้ฟังก็โกรธ จึงให้ทหารเอาตัวจิวไปไ้ใส่กระโถน
 นามเสีย ทหารก็นำเอาตัวจิวไปทำตามสั่ง

พระเจ้ามอปาอ่องจึงยกกองทัพเข้าไปในเมือง จะให้ข้าราชการในเมืองเอ็ก
 เอียงเสียสิ้น ห้างเป็กจึงทูลว่าได้อ่องทำศึกกับฮันเองเป็นที่โกรธแค้นแต่กับทหาร ฮัน
 ไปรบบ้านเพลเมืองเหมือนหญ้าแพรกไม่มีคว เมศิกจะมาพลอยตายด้วยไม่ควร ขอได้อ่องจง
 ไปรบจักแจ้งให้ตั้งทำมาหยกกับทามมูมิลแน จะได้รับไปจับฮันเองแล้วคิดจะยกกองทัพไป
 ช่วยเมืองเจไว้ พระเจ้ามอปาอ่องได้ฟังห้างเป็กทูลเห็นชอบ จึงให้หยุดทัพอยู่ ณ เมือง
 เอ็กเอียง ให้ตรวจตราทหารจะยกไป ณ เมืองเซงโก

ฝ่ายฮันเอียงอยู่ ณ เมืองเซงโก ให้หาเดี่ยวเหลืองตำแวงมาปรึกษาว่าฮันเสียน
 เดี่ยวอยู่ ณ เมืองเดียวกนาแล้ว เมื่อเราอยู่เมืองเอ็กเอียง กองทัพมอปาอ่องล้อมเมือง
 ไว้กหายกองทัพมาช่วยไม่ เราให้คนไปหาแพอวตหยินไต้ ให้ยกกองทัพมากองมอปาอ่อง
 บกนไต้ยเนาว่าเมืองเอ็กเอียงก็เสียแล้ว จิวกจงกังกทาย ไม่ช้ามอปาอ่องก็จะยกมาล้อม
 เมืองเซงโก ทานจะคิดประการใด เดี่ยวเหลืองจึงทูลว่า การซึ่งใช้ไปหาหยินไต้กับแพอวต
 เกือบเกือบเห็นเงาจะมาแล้ว ขอได้อ่องจงจัดให้ทหารยกไปกรมทางนลยไปตีเมืองแพ
 เสีย ถ้ามอปาอ่องรู้เหตุจะไม่อยู่ซ้ำได้ พระเจ้าฮันเอียงจึงใช้ให้ฮองหลินคัมททหารพันเห็นเง
 ยกไปทางเมืองโกกัวค้ำแบศทมารดา แล้วให้ยกเลยไปตีเมืองแพเสีย ฮองหลินค้ำแบศ
 พาทหารรับไป พระเจ้าฮันเอียงคิดการซึ่งจะรักษาเมืองเซงโก จึงให้ทัพพลออกไปรักษา
 อยู่ประตูเมืองทงสัทศ

ฝ่ายพระเจ้ามอปาอ่อง ออกจากเมืองเอ็กเอียง มาใกล้ถึงเมืองเซงโก ทิ้งทัพอยู่
 ประมาณทางสองร้อยเส้น ครั้นรุ่งเช้าพระเจ้ามอปาอ่องกับนายทหารพากันไปเห็นตอคบทุ
 เข้าออกหมายจะปล้นเอาเมือง เห็นค่ายรถกนเห็นทางสี่ประตูแน่นหนาแน่น ก็ไม่อาจเข้าใกล้
 หยุดอยู่ใกล้เมืองประมาณร้อยเส้น ให้ทหารตักตองศึกทำที่เบาจะเข้ารบ

ฝ่ายทหารในเมืองก็ตงมาอยู่หายกออกมารบไม่ แต่ตงรอกันอยู่หลายวัน

ฝ่ายฮ่องหลินคำนับศพนารดาแล้วรีบไปใกล้เมืองแพเสีย คนในเมืองรู้สึกหนีออกมา หลพระเจ้าฉื่อป้าฮ่องว่าฮ่องหลินไปตีเมืองแพเสีย พอมีทหารบอกว่าแพอวยกกองทัพไปล่าเลี้ยงเที่ยวตีเมืองไค่สับเจ๊กเมือง บคนตั้งอยู่ตำบลวอชิง แล้วพวกหนึ่งมาแจ้งความว่าหยินไปยกกองทัพมาข้ามปากคลองลำเซ ใกล้จะถึงเมืองเซงโก้อยู่แล้ว พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องจึงให้ทหารไปหาทางเป๊กจิงลิมวยมาว่า เราจะเข้าตีเมืองเซงโก่กันแน่ไม่ได้ บคนเมื่อบอกว่าเมืองแพเสียจวนจะเสียแก่ข้าศึก ขอหนึ่งทัพหยินไปยกยกม เกือบใกล้จะถึงที่แทนเมืองวอชิงนา แพอวยกก็คอยตีกล่าเลี้ยงอยู่เราจะมิจะเสียหรือ ครึ่งแทนแห่งปวงจะคิดประการใดทางเป๊กจิงลิมวยทูลว่า คำวณเขอไต๋ฮ่องจงล่าทัพกลับไปทางเมืองวอชิง เร่งก้าวทัพแพอวยกแล้วไปตีหยินไปจะไ้รีบไปเมืองแพเสีย พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องเห็นชอบด้วย จึงตรัสแก่โจกิวว่าเราจะล่าทัพไป ครึ่งเห็นแน่แ่องจะสำคัญว่าเราจะกลับมากเมืองเซงโก่ คงจะออกจากเมืองไปช่องสมทหารห้าพัน ที่เจงคุมทหารหนึ่งพันคอยอยู่ ถ้าฮ้อเองออกจากเมืองเมื่อใด ทางเจงเป๊กกษเมืองไว่ แม่นจะมีศึกมาทางนอกนครบเราจึงจะยกกองทัพมาตีกระหนาบ โจกักกับเวลาพาทหารหนึ่งพันไปชุมนุมอยู่ที่ศตวันเตกนอกเมืองเซงโก่ ครั้นเวลาค่ำพระเจ้าฉื่อป้าฮ่องจึงส่งให้ทหารเล็กทัพตอยไป

ฝ่ายพระเจ้าฮ้อเองได้ข่าวว่ากองทัพฉื่อป้าฮ่องถอยทัพไปแล้ว จึงให้หาเตียวเหลียงทันแห่งมากถามว่า กองทัพฉื่อป้าฮ่องถอยไปโดยเร็วเห็นเหตุเห็นจะเป็นประการใด เตียวเหลียงทูลว่า เห็นจะรู้ข่าวฮ่องหลินแยกไปตีเมืองแพเสีย แพอวยกตีได้เมืองวอชิง กับหยินไปจะยกมาช่วยไต๋ฮ่อง ข้าพเจ้าเห็นความคองกองทัพฉื่อป้าฮ่องจึงรีบถอยไป เราจะทิ้งเมืองเซงโก่เสียไปหาฮ้อเสนรวบรวมทหารเข้า แล้วยกกลับไปอยู่ ณ เมืองเอ๊กเอียง ผกหกทหารไว้จะต่อสู้กับฉื่อป้าฮ่อง พระเจ้าฮ้อเองจึงว่าทำแต่คิดงแองใจเรา เตียวเหลียงจึงทูลว่ากองทัพเราจะยกออกมาจากเมืองเซงโก่ อยู่รีบคืนแก่ฉื่อป้าฮ่องจะชุมนุมทัพไว้ พระเจ้าฮ้อเองจึงสั่งให้จิวทงกับเบุพาทหารพันหนึ่ง ไปตั้งสกัดทางอยู่แอกเมืองเซงโก่ที่ศตวันเตก แล้วยกทัพออกจากเมือง

ฝ่ายโจกิวได้ข่าวว่ากองทัพฮ้อเองยกออกจากเมืองเซงโก่ ก็จัดแจงทหารจะมาสกัดตี พอมีคนมาว่าจิวทงกับเบุพาตั้งกองทัพคอยอยู่ที่ทางเราจะไป โจกิวรู้ความคองแน่ แด็กทวยอยู่คั่นแอก จงกองทัพฮ้อเองยกไปแล้ว

ฝ่ายจิพพเต้เบ้ไม่เห็นกองทัพผ้อป่าอ่องมีมา ก็ยกรับตามพระเจ้าฮันเอ่องไป
ฝ่ายโจกัวเห็นกองทัพฮันเอ่องไปไกลแล้ว จึงพาทหารยกไปอยู่ไนเมืองเซงโก้
แล้วป่าวร้องราษฎรให้ชวนกันเข้ามาหากินเบ้เบกตี

ฝ่ายพระเจ้าฮันเอ่องรบทัพทัพไปทึ่งกลางวากลางคืน ครั้นถึงเมืองเซียวเวลา
พลบค่ำ จึงส่งทหารให้ทึ่งกายม่นลงไวให้ทางเมืองรอยเสน แล้วพระเจ้าฮันเอ่องขม่นกับ
ทหารสืบห้ามาไปถึงค่ายฮันเสนเพื่อเวลาจวเว้ง

ฝ่ายฮันเสนกับเตยววยวเนนเสพสุธาเออเหลบยงไมคั้น พระเจ้าฮันเอ่องกเขาไป
เที่ยวคูในค่ายจนรอบ แล้วเดินเข้าไปถึงที่ฮันเสน เห็นโต๊ะทงอยู่ข้างศรชะเออแพรเหลบอง
คลุมโต๊ะไว้ จึงให้ทหารเบกขนเคดูเห็นหีบตราสำหรับแม่ทัพ พระเจ้าฮันเอ่องจึงเบกหีบหีบ
เอาตราไว้

ฝ่ายฮันเสนพอกันเขนเห็นพระเจ้าฮันเอ่องเสกจมา ทกใจลงจากที่เออเอกเขา
ค่านับว่า ไ้ฮ้องเสกจมาข้าพเจมิไ้ฮ้อออกไปรับนอกค่ายโทษถึงตายโดยไม่ค่านับ พระเจ้า
ฮันเอ่องจึงตรัสว่า เราเที่ยวคูกายจนเขมแดงเท่าแกยงไมคั้น ทึ่งทหารเดกพากันเหลบสน
ตามขาศักปลอมเขมมาว่เบ้เคนเราไซ้มา ก็จักศรชะท่าเสียโดยง่าย แต่เราเมยฮ้อยให้
ทหารเบกโต๊ะทงศรชะท่า เห็นหีบตราเราหีบเอาตรามาไว้ไ้ ทักเบ้แม่ทัพมาฟังไ้
เมืองเดียว ทำการประมาทจะไ้ ถ้าชาวเมืองเดียวคักกลับใจทำอั้นตราจจะมิเสียราชการหรือ

ฝ่ายฮันเสนเจยนพระเจ้าฮันเอ่องตรัสถามมาคั่งไ้ มีความฮอยตงท่นาจะฟัง
หมอบฮ้อยกบตี

ฝ่ายเตยววยกมค่านเบ้พระเจ้าฮันเอ่อง ๆ จงว่า เตยววยทวกเบ้เนยทหารรอง
ฮันเสน ไม่ช่วยกันเจกแจงตราจตราค้ายกใหม่คั่ง ท่นเดยฮ้อยเซ้นเน ถ้าขาศักลงวเร
จะเป็นเหตุการฮ้อตราจจะท่นาจะพเคความผิดแล้วหรือ ถวจะว่าตามอาชญาศัก ฮันเสนเอ่อง
ถอกฮ้อจากแม่ทัพ ตัวท่นเกโทษถึงตาย ทหารเราคักความฮอยฮ้อย ถ้าจะท่นการ
ไปภายหน้าเซ้นเนอิก เราจะเออโทษท่นอาชญาศัก ฮันเสนเตยววยค่านเบ้คักฮ้อย

ฝ่ายพระเจ้าฮันเอ่องไมคั้นทรวาให้กบฮันเสน ขนมากลบบมาค้ายหลวง ฮันเสนเตยววย
ก็เดินทามา ครั้นพระเจ้าฮันเอ่องมาถึงค้ายจึงให้หาขนนางเนยทหารเข้ามาพร้อมกัน ตรัส

เจ้าทามฮันเสี้ยนแม่ทัพเที่ยวมีควา เมฝึกควาจะถอกจากแม่ทัพ เกียวเหลียงจึงทูลว่า ครองแผ่นดิน
 เจียนแก่เมืองโอโยมีทหารเอกคนหนึ่งชื่อโกเบียง ทั้งเป็นแม่ทัพทำข่มเหงราษฎรเอาไปมากิน
 สองตัว ครองเจ้าเมืองโอโยรู้ความจึงตอกโกเบียงออกจากแม่ทัพ จุสเป็นขุนนางว่าทพลเรือ
 จึงไปทูลเจ้าเมืองโอโยว่า คำโบราณว่าทำจะใช้คนเหมือนเอาไม้มาทำการใหญ่เลือกเอา
 ทายาวเห็นเส้นแล้ววกทองเสีย บัดนี้ยังไม่วายการศึกจะเอาขอกที่ลูกไก่สองตัวมาดบังความ
 ชอบโกเบียงซึ่งชนะศึกมา ถอดเสียจากที่แม่ทัพยังหาควาไม่ เจ้าเมืองโอโยได้ฟังจตุรทูล
 จึงสั่งให้เอาไก่ไปใช้ราษฎรเสีย แล้วตอกโกเบียงเป็นแม่ทัพตงเกา ครองเข้าเสี้ยนทำความชั่ว
 แท้ครึ่งทาง ขอให้อ่องคิดถึงความตึงชันเสียหัวไว้ พระเจ้าฮั่นเองจึงให้หาฮันเสี้ยนเที่ยวมี
 มาตรัสถามว่า เมื่อเราอยู่เมืองเอ็กเอียงแลเมืองเซงโกต้องล้อมทางสองแห่ง ทำไมไม่ยก
 กองทัพมาช่วย ฮันเสี้ยนจึงทูลว่าข้าพเจ้าพึ่งตีเมืองไต้ใหม่ เห็นใจคนยังไม่เรียนร้อยคอย
 ระวังอยู่ ซึ่งให้อ่องล้อมยังไม่ได้ความเบาเทแต่จึงมิได้ยกกองทัพไป พระเจ้าฮั่นเอง
 จึงว่าเมืองเตียวเมืองเอียงนั้นก็แล้วทำไมจึงไม่ไปตีเมืองเจ้เล่า ฮันเสี้ยนจึงทูลว่าลักษณะจะใช้
 ทหารเปรียบเหมือนเตาขี้ต้ม ถ้าใช้แก๊สเหล็กตีเร็ว แม่ทัพไว้ง่วงจะมิสนม ฮัน
 ทหารถ้าใช้แก๊สไม่พอกเสียบางกอกโรยดอยกำลง ควาไม่ใช่เคยกหลงดิมการสงคราม ให้อ่อง
 มอบทหารให้ข้าพเจ้าคุมหลายสิบหมื่น ไปปราบหัวเมืองด้วยพระบารมีปกแผ่ไปได้เมืองงู
 ตลอดมาจนถึงเมืองเตียว ถ้าจะศึกทางเกินหลายหมื่นแสน ครองจะไม่หยุดพักผ่อนบำรุง
 กำลงทหารกอกโรย บัดนี้เราพเจ้ากจัดแจงทแก้แล้วทหารไว้พร้อมแล้ว ยังคอยหาฤกษ์อยู่
 ได้วันใดจะยกกองทัพไป พอให้อ่องเสด็จมา ขอให้อ่องตั้งบำรุงทแก้แล้วทหารอยู่ตำบล
 ชิวบู ให้วันแรมแล้วยกไปตีเมืองเซงโก ข้าพเจ้าไปตีเมืองเจ้ได้แล้วจึงจะยกมาเฝ้า จะได้ออก
 รวมทัพไปตีเมืองแพเสียให้สำเร็จการใหญ่

พระเจ้าฮั่นเองได้ฟังฮันเสี้ยน จึงคนตราให้แล้วตงฮันเสี้ยนเป็นเสี้ยนก๊ก เกียว
 เป็นเกียวอองเจ้าเมืองเตียว พระเจ้าฮั่นเองยกกองทัพไปตงอยู่ชิวบู อยู่วันหนึ่งหลง
 เข้าไปทูลว่า ครองแผ่นดินพระเจ้าเสี้ยนตง ครองขุนนางฮันเป็นเกียกอองครองสมบัติแทน
 พระองค์ ครองชราลงมอบสมบัติให้บุตรชายเป็นกิวออง พอเกียกอองสู่สวรรคต ทิวออง

ไม่อยู่ในยศธรรม หมอ่องจึงกำจัดทิวอองเสีย แล้วทงทวเป็นพระเจ้าหมอ่องครองเมือง
หลวง จึงทงทหวเมืองใหญ่เป็นเจ้าสน แผ่นดินจึงกว้างขวางมาช้านาน

ฝ่ายจันอองเจ้าเมืองจันหมือหมือเข้มแข็งปราบทหวเมืองใหญ่โตสน เมืองจันเจงไค้
เป็นทหวเมืองหลวงมาจนพระเจ้าจันชองเท จึงเปลี่ยนชื่อเมืองจันเรียกว่าเมืองท่าเอียง
ครั้งนไค้อองจงสืบเชอวงศ์ทหวเมืองใหญ่มาตงเป็นเจ้าชน เห็นเมืองใหญ่น้อยจะมา
สามภกตจจะไค้ทแกล้วทหาร ถึงฉอป่าอองกจะทองมาชนกับไค้ออง

พระเจ้าชนอองไค้ฟังหลเสงทูลเห็นชอบ จึงสงให้ช่างหล่อตราแกะใหม่ททวง
จะให้หลเสงไปทงทหวเมือง พอเคียวเหลียงไปเฝ้าพระเจ้าชนอองจึงเล่าความให้ฟัง
เคียวเหลียงจึงทูลว่าแต่เมือพระเจ้าเสงถางตงเกยกอองให้เป็นเจ้าแผ่นดินแทนนนี้ ด้วย
พระเจ้าเสงถางมิวชาจะว่าให้คนเป็นแลตยก็ไค้ ไค้อองจะว่าให้ฉอป่าอองตายไค้หรือ
ครั้งพระเจ้าหมอ่องเป็นเจ้าเนแจกชวทงททเทรพยสงของเบเนเจ มีพระทัยโอบอ้อมอารี
อยู่ในยศธรรมราชฎาทงปวงอยู่เป็นเสข ไม่มีเมืองโตเป็นชาศิกทอนทราย พระเจ้าหมอ่อง
จึงทงทหวเมืองไค้ ไค้กระมือแลมาซงเทียมมรดสำหรับชวชนกัน ก็ปลอยเป็นไปตาม
สบาย แผ่นดินททวนียงไม่รบคาย ทหารซงตทตามไค้อองทงคนทงกคิตจะหาความ
สข ถ้าตงทหวเมืองชน ทงคนกตางจะไปอยู่ตามภูมิลันเนาใครจะมาช่วยทาศิก ททวเน
ฉอป่าอองกำลังเข้มแข็ง เมืองชนียงมีมาก ถ้าทหวเมืองไปเข้าทวยกับฉอป่าอองไค้ออง
จะสู้ไค้หรือ พระเจ้าชนอองกรนพงเคียวเหลียงทูลจึงว่า หลเสงมีแต่ปากทกไม่เห็นการ
ภายหน้า ถ้าเชอหลเสงเจียนเจกเสยการ จึงตงเอาตราททวงมาหลอมเสีย แต่เคองหลเสง
อยู่หลายวัน

ฝ่ายเคียวเหลียงจึงพุกกับหลเสงว่า เราไม่รู้วาททททความชองเจงทูลตาม
ตรงโดยรักแผ่นดิน ครวเรารรู้ความคิกทานเราไม่มีความสบาย แต่ทานไม่พิเคราะห์ทวว่า
พระเจ้าชนอองกับพระเจ้าหมอ่องจะเปรีชบกนไค้หรือ ครั้งพระเจ้าชนอองไค้เฝ้าเคียว
ครั้งหนึ่ง ก็ยงเป็นรองฉอป่าอองอยู่ ด้วยฉอป่าอองมีกำลังมากเข้มแข็งกว่าพระเจ้าชนออง
ถ้าทานจะทูลสงโตจงตรองการลวหน้าเสยก่อน หลเสงไค้ฟังจึงคานบเคียวเหลียงชอบใจ
ททททสงสอน อยู่วันหนึ่งหลเสงจึงปริกษาเคียวเหลียงว่า ฉอป่าอองไค้เมืองเอ๊กเอองแล้ว

ทั้งเสีย เราจะไปทูลให้พระเจ้าฮั่นฮ่องกลับไปที่เมืองเอ๊กเอียงท่านจะเห็นประการใด เทียว-
เหลียงจึงว่าท่านคิดตรงเชชอบควรที่จะทูลอยู่แล้ว หลี่เสงจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮั่นฮ่องทูลว่า
ซึ่งเมืองเอ๊กเอียงเปรียบตุงนางข้าว ทรัพย์สินของกับบริบูรณ์ ขอใต้อ่องจงยกกองทัพไปตี
ตุงมันอยู่เมืองเอ๊กเอียง แล้วให้ทหารไปรักษาตุงทางสำคัญซึ่งจะไปเมืองเซงโก้

ฝ่ายพระเจ้าฮั่นฮ่องใต้ฟังคำหลี่เสง จึงตรัสถามเทียวเหลียงว่าหลี่เสงมาแจ้ง
ความท่านจะเห็นประการใด เทียวเหลียงจึงว่าตรงนหลี่เสงคิดชอบข้าพเจ้าก็เห็นด้วย พระ
เจ้าฮั่นฮ่องจึงสั่งให้ยกกองทัพออกจากชีวบู จะไปตีเมืองเอ๊กเอียง

ฝ่ายอ่องหลินมาถึงเมืองแพเสีย แต่งทหารออกทำที่จะล้อม แล้วแต่งคนใช้ไป
สืบกองทัพฉ้อป้ออ่องเนื่อง ๆ อยู่สืบวันคนใช้กลับมาบอกว่า ฉ้อป้ออ่องยกกองทัพมาใกล้
จะถึงเมืองอยู่แล้ว อ่องหลินก็ล่าทัพกลับไป

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้ออ่องลาทัพจากเมืองเซงโก้ ไปตั้งเมืองแพเสียไม่เห็นกองทัพ
อ่องหลิน ขณะนั้นมหัทรผู้หนึ่งมาทูลว่า แพอวคยยกกองทัพมาเที่ยวตีเขตแดนเมืองใต้เหลียง
ใต้สืบเจ๊กเมือง บดบดงอยู่ในเมืองวาอิ่ง

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้ออ่องใต้ฟังจึงตรัสว่า เราไปล้อมเมืองเอ๊กเอียง แพอวคยก็
ล่าเสียหลายครั้งเราจึงไม่หายแค้น ทหารหรือยามตีเขตแดนเมืองใต้เหลียงไปชนแก่
ฮั่นฮ่องอีกแล้ว จ้าจะยกทัพหลวงไปจับแพอวคยกับเจ้าเมืองวาอิ่งฆ่าเสีย แลบรรดาหัวเมือง
ใหญ่หรือเล็กทหารของเรา ซึ่งว่าคยยังไม่เหมือนนกสนเจงกงจวักมากก็บุญจนตัวตาย ทางเป๊กจิง
ทูลว่าซึ่งแพอวคยอาจหาญครั้งนี้ ใต้อ่องจะยกกองทัพไปเนทแกล้วทหารเห็นตเห็นอย
มยังอีกโรยอยู่ สงงตทัพหลวงไว้พอบำรุงทหารใหม่กำลังก่อน ขอจงแต่งสองใจให้เป็น
แม่ทัพคุมทหารซึ่งอยู่รักษาเมืองนั้น เปดยให้ไปตีแพอวคยกำลังก่อนเห็นพอจะได้ ถ้าหนัก
หนาประการใดจึงค่อยยกกองทัพหลวงไป ฉ้อป้ออ่องจึงว่าฮั่นไปอยู่กับฮั่นอ่อง แล้วก็ได้
ฮั่นเข้าว่าฮั่นฮั่นจะยกไปตีเมืองเจ้ เห็นเจ้ออ่องจะมาขอกองทัพเราคักจะให้สองใจไปช่วย
เมืองเจ้ ซึ่งแพอวคยรีบขวนเนควรรเราจะยกทัพหลวงไป จึงสั่งให้เตรียมทหารไว้
พร้อม ครั้นวันฤกษ์ยกกองทัพหลวงออกจากเมืองแพเสีย

ฝ่ายแพรวกให้คนมาสืบว่าเมืองป่าอ่องจะยกกองทัพมาตามทางใด ใครเป็นแม่ทัพหน้า ครั้นสอดแนมกลับมาบอกว่า เมืองป่าอ่องยกกองทัพมาตามทางทิศตะวันออก แต่บรรดาหัวเมืองซึ่งท่าเหนือไว้ได้ กลับไปเข้าด้วยเมืองเสียมบือเอ๊กเมืองแล้ว ยังปักประตูอยู่หกเมืองทั้งเมืองวอเองที่ท่าเหนือ ท่านเจ้รับยกกองทัพไปช่วยหัวเมืองไว้ ซึ่งกองทัพเมืองป่าอ่องมาครั้งนรพลมาก เมืองเหล่านเทเหเจ้สุไ้ แพรวกได้ฟังดังนั้นจึงให้หลานไปมาปรึกษาว่า เมืองป่าอ่องยกมาครั้งเราจะคิดประการใด ล้วนไปจึงว่าเราจะออกรบซึ่งหน้ากับเมืองป่าอ่องมิได้ จำจะหนีไปทิศเหนือทางเมืองก๊กเสีย ไปที่เมืองเฉียงฮีบ แม้นกองทัพเมืองป่าอ่องยกกลับมาคืนไปเมืองแล้ว เราจึงยกกลับมาตีเมืองเหล่าน แพรวกได้ฟังดังนั้นไปว่าเห็นชอบ จึงตอบว่าจำเราจะให้จิวหนกับทหารช่วยเจ้าเมืองวอเองรักษาเมือง ให้บอกธงทิศตบิศประคุดเมืองไว้ให้เมืองป่าอ่องสำคัญว่าเราตงอยู่ ถ้าไม่คิดการทงนี้เห็นจะทักตาม เราคิดจะตีเมืองเฉียงฮีบหาได้ไม่ ตวนไปจึงว่าท่านว่าเห็นชอบอยู่ จึงเร่งรัดจัดแจงไว้ให้เสร็จ ต่อเวลาค่ำจึงค่อยลาทัพไป แพรวกจึงสั่งให้จิวหนไปอยู่ช่วยเจ้าเมืองวอเองรักษาเมืองท่าตามทิศไว้

ฝ่ายกัวเบงเจ้าเมืองวอเองจึงว่า ถ้าท่านจะยกไปแล้วเห็นจะเสียเมือง ชาวเมืองที่ไหนจะพันเมืองป่าอ่อง มีเด็กผู้หญิงชอกวชกบุตรกัวเบงย่นเยยที่นครนไคยแผ่ใหญ่ปรึกษาถันจึงเดินออกมาว่า เราจะคิดไม่ไห้คนทงบ่วงเบ้นอนตราย แพรวกได้ฟังจึงถามว่าเด็กคนนี้เป็นบุตรของผูใด กัวเบงจึงบอกว่าชอกวชกเป็นบุตรหัวบงของข้าพเจ้าอายุได้สิบสามขวบ เมื่อกครั้งภรรยาข้าพเจ้าจะมีครรภ์พอเกิดบุตรคนนี้ ฝันว่าเด็กคนดาวประจำเมือง ตงแต่อายุได้ห้าขวบจะเล่าเรียนแสงโตกโตกลอง บรรดาชาวเมืองก็ชมว่าเด็กฉลาด ใจก็องอาจ ผู้ใดจะมาหากัดต่อแ้ว แพรวกจึงถามทิวชกว่าเมืองป่าอ่องมาจะพุดประการใด ทิวชกจึงพุดกระซิบเป็นความในไว้กับแพรวก ๆ ได้ฟังดังนั้น จึงชมว่าอายุเอยก็จริงอยู่แต่ความรู้นั้นมาก เห็นจะช่วยชีวิตราษฎรทงปวงได้สืบไป เป่องหน้าวาสนาจะใหญ่ยิ่ง ครั้นเวลาพลบค่ำแพรวกก็ให้ทหารยกทัพออกทางประตูทิศเหนือ ครั้นถึงเมืองก๊กเสียเจ้าเมืองก๊กเบตประต้อออกมาตามภักดี แล้วก็ไปตามทางเมืองเฉียงฮีบ ตีโคเมืองใหญ่เอยฮีบเมืองเศษได้ข่าวเปิดอกไว้บรรณาณพมิงแคว้นนี้ จึงใช้ให้คนเขนเอาข่าวไปส่งกองทัพ

ฝ่ายพระเจ้าฮั่นเองซึ่งทรงอยู่เมืองเอ๊กเอียง เมื่อแพวอกไปจากเมืองวอชิงไค้สืบ
 หัวขึ้นมาแล้ว ฅ้อป้าอ๋องจึงไปถึงเมืองวอชิง แลถูกคนแก่ไม่เห็น เห็นแต่ธงปักอยู่รอบเมือง
 มีไว้ใจแก่ข้าศึก จึงส่งให้ทงค้ายจะคอยฟังกำลังชาวเมืองก่อน แต่พักอยู่สามวันยังไม่ได้
 ข่าวประการใด ห้างเป๊กจึงทูลว่าเห็นแพวอกจะไม่อยู่ในเมือง ซึ่งปักธงไว้เน่แก่ลงทำกล
 จะให้แกลงว่าตัวอยู่ จึงเร่งให้ทหารเข้าตีเมืองเห็นจะได้โดยเร็ว พระเจ้าฅ้อป้าอ๋องสั่งให้
 ตักสองรบจับทหารเข้าทงสกลา ชาวเมืองได้ยินเสียงรพลอองชวรกั้เตนแตกใจ บ้างก็
 ร้องให้พวกแม่กำนบกวเบงเจ้าเมือง แล้วว่าถ้าฅ้อป้าอ๋องโกรธคุดไฟไหม้ป่าสักหมาแสน
 แม่นท่านจะเนิงอยู่ละหนึ ทหารฅ้อป้าอ๋องเข้าเมืองได้ก็จะพากันตายเสียสิ้น ขอท่านจงเปิด
 ประตูเมืองออกไปอ่อนน้อมโดยดี ให้ใจฅ้อป้าอ๋องอ่อนลง ท่านกับข้าพเจ้าชาวเมืองจึงจะ
 พ้นตาย

ฝ่ายจิวทงกับกวเบงปรึกษากัน แต้งเครื่องคำนับแล้วเปิดประตูเมืองพาชาว
 เมืองออกไปร้องว่า เมืองวอชิงเน่เป็นเมืองฉัว ไม่ควรที่จะสู้รบขอเชิญใ้ฅ้อป้าอ๋องยกเข้าเมือง
 พระเจ้าฅ้อป้าอ๋องก็ฟังทงเน่ จึงสั่งให้ทหารยกกองมาพาเข้าไปประจำเมืองไว้ แล้วปรึกษา
 กับห้างเป๊กว่า เมืองวอชิงเราล้อมอยู่หลายวันเท่อเห็นจะสู้ไม่ได้แล้วจึงพากันออกมาสามัคคี
 เราจะเอาชายทั้งแก่วายสืบหาช่วยขนไป ใส่ตรไว้ทางทิศตะวันออกนอกเมืองจึงจะหายแก่
 ชาวเมืองทั้งปวงได้ฟังก็งเน่กตกใจร้องไห้ร้องงอน กิวชกเห็นจึงห้ามว่าท่านทั้งปวงอย่า
 ร้องให้เลย พระเจ้าฅ้อป้าอ๋องก็ยินจะโกรธมากขะ เราจะไปหาฅ้อป้าอ๋อง กิวชกก็เดิน
 เข้าไปถึงค่ายจึงบอกนายประตูว่า เราจะขอเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฅ้อป้าอ๋อง นายประตูจึงเข้า
 ไปทูลว่ามีเด็กชายจะเข้ามาคำนับใ้ฅ้อป้าอ๋อง พระเจ้าฅ้อป้าอ๋องจึงให้ทหารมารับกิวชก กิว
 ชกก็เดินเข้าไป ครั้นถึงคุกเข่าลงคำนับแล้วถอยออกมาเย้าเยอ ฅ้อป้าอ๋องครั้นเห็นจึงคิดว่าเด็ก
 ผู้เกตุจะฉลาดปรา้งก็สะสวย จึงถามว่าเอ็งยังเด็กนักไมกกลัวกองทัพหรือจึงอาจมาหาเรา
 กิวชกจึงทูลว่าข้าพเจ้าเป็นชาวอยู่ในแดนเมืองฉัว ใ้ฅ้อป้าอ๋องเป็นเคุ้จหนึงบิกามารดา ข้าพเจ้า
 เข้ามาทางเน่เหมือนบุตรมาหาบิกามารดา จะมากลัวเกรงอันใด พระเจ้าฅ้อป้าอ๋องจึงตรัสว่า
 เอ็งมาหากูเมธีระประการใด กิวชกจึงว่าข้าพเจ้ามาเฝ้าใ้ฅ้อป้าอ๋องเพราะเห็นว่าพระทัยกว้าง
 ขวางคังหนพิ้วแลแผ่นกัน ขอจงมีบุญญาริการเหมือนพระเจ้าเสียงดาง จึงมีเมตตาแก่สัว

เขตแดนใต้ของจึงจะกว้าง พระเจ้าฉวอปกครองใต้ฟังเห็นชอบด้วย จึงส่งให้จงลิมวยคุมทหารหมื่นหนึ่งไปอยู่เมืองเอ็กเอียง จึงยกกองทัพหลวงไปเมืองเซงโก

ฝ่ายพระเจ้าฮั่นฮ่องยกไปถึงเมืองเซงโก จึงให้อองหลินขับทหารเข้าตีเมือง

ฝ่ายโจกั๋วอยู่ในเมืองก็ปีนประตูเมืองไว้ พระเจ้าฮั่นฮ่องจึงว่าโจกั๋วกับประตูเมืองไว้ ชะรอยฉวอฮ่องจะส่งให้รักษาเมืองไว้ทำ จึงจะยกทัพใหญ่มาตีภายนอกเป็นศกกระหนาบ แต่โจกั๋วผู้ใจเร็วหาปัญญาไม่ แล้วเมื่อก่อนอยู่นำเมือง จำจะจัดทหารเบรห่ากองจึงจะได้เมือง แล้วตรัสสั่งจิวฟู จิวเซียงหลี่แบดองกวนเหยยเส่นาย ให้คุมทหารกองละสองพันไปชุมนุมยุริมแม่น้ำจุกุยพวกหนึ่ง ให้เข้าไปล่อทำถอดเกราะทิ้งไว้ ให้ชาวเมืองเห็นว่าไม่เป็นกระบวณฑัพ

ฝ่ายนายทหารก็กำเนบลาพระเจ้าฮั่นฮ่องไปทำตามรับสั่งทุกกอง

ฝ่ายทหารในเมืองเห็นทหารฮั่นฮ่องร้องคำ แล้วโบกธงถอดเกราะทิ้งไว้สี่ห้าวัน จึงนำความไปแจ้งแก่โจกั๋วๆ โจกั๋วตั้งเนเกไกรธ จึงขมเฝ้าพาทหารหมื่นหนึ่งยกออกไปไล่กองทัพฮั่นฮ่อง

ฝ่ายทหารพระเจ้าฮั่นฮ่องกำเนบวิ่งทงเกราะแลเครื่องศัสตราวุธเสีย พากันลุยข้ามแม่น้ำจุกุยไป

ฝ่ายโจกั๋วรับตามถึงกลางแม่น้ำ ทหารพระเจ้าฮั่นฮ่องส่นายขับทหารแซงเข้ามาไล่ฆ่าฟันทหารโจกั๋วเป็นเอลหม่าน โจกั๋วเห็นนายทหารทงส่นาหารเจทหารมาทงสองฟากไล่ฆ่าทหารของตัวตายในกลางแม่น้ำเป็นอันมาก โจกั๋วขมมาเห็น ทหารส่นาหารโตทกลอมเข้ามาใกล้ได้รับกั้นหลายเพลง โจกั๋วตันทาหาไม่ได้จึงคิดว่าแต่บรรดาทหารตายส่น ตัวเราจะหนีไปไหน เกิดมาเป็นชายชนเชื่อว่าทหารไม่ควรตายด้วยหยาซึก จึงชักกระบี่เชือกคอตาย พระเจ้าฮั่นฮ่องเห็นเตงเนกสั่งให้ทมาล่อหยุดกองทัพ แล้วพาทหารเข้าไปอยู่ในเมือง ชาวเมืองเซงโกมีความยินดีทุกตัวคน

ฝ่ายหยินไปมาถึงเมืองทันหลิว พบเจ้าเมืองทันหลิวจะมาเฝ้าพระเจ้าฮั่นฮ่อง ก็ชวนกันมาถึงเมืองเซงโกมีคนมาทูลพระเจ้าฮั่นฮ่องว่า หยินไปพาทินตองเจ้าเมืองทันหลิวมาเฝ้า พระเจ้าฮั่นฮ่องจึงสั่งให้พาเข้ามา หยินไปเจ้าเมืองทันหลิวเข้าไปคุกเข้าลงคันทับ

หยินไปจึงทูลว่าข้าพเจ้ามาตั้งเมืองที่เหนือ พบเจ้าเมืองที่เหนือพาทหารสามหมื่นจะมาเข้า
 ช่วยไต่องค์เมืองเซ่งโก๋ พระเจ้าย่นอ่องไท่ฟงทรงเนจิงตรัสแก่หยินไปว่า เราคิดจะกลับ
 ยกไปตีเมืองเอ๊กเอียง ก็ไม่มีผู้ใดจะเข้าเมืองเซ่งโก๋พอทำนมาสมที่คิดไว้ แล้วปราศรัยเจ้า
 เมืองที่เหนือว่า ครังก่อนเราไปทางเมืองท่าน ขอบใจท่านเซ่งออกมารับกับช่วยถ่ายเสบียง
 ส่งจนไต่เมืองหาเอียง ครنگกคุมกองทัพมาช่วย ความชอบท่านมีถึงสองครั้ง บัดนี้เราจะ
 ยกไปเมืองเอ๊กเอียงท่านทางสองจงอยู่ พระเจ้าย่นอ่องจึงสั่งให้ยกกองทัพออกจากเมือง
 ครนไต่เมืองเอ๊กเอียง ให้อ่องหลินไปสืบการในเมืองเอ๊กเอียง อ่องหลินก็คำนับลาไป
 ไต่ความกลับมาทูลว่า มีขุนนางเก่าชองอตนเอ๋ยรักษาเมือง

ฝ่ายพระเจ้าย่นอ่องได้แจ้งความ จึงให้ตั้งค่ายพักพลอยู่นอกเมือง

ฝ่ายอตนเครนรูว่าพระเจ้าย่นอ่องยกมาถึง จึงให้หาเถาแก่ในเมืองมาปริกษาว่า
 พระเจ้าย่นอ่องนทรงธรรมพระทัยอารี เราจะเบิ่คประตูเมืองออกไปสามกักตี ราษฎรจึง
 จะไต่เป็นสุข บรรดาเถาแก่แลคนในเมืองก็พร้อมใจ ออกมาเบิ่คประตูเมืองรับพระเจ้า
 ย่นอ่อง ๆ ก็พาทหารเข้าอยู่ในเมืองเอ๊กเอียง จึงส่งราษฎรทั้งปวงให้ทำมาหากินตามเคย
 แต่ก่อน

ฝ่ายจงลิมวยยกมาถึงแทนเมืองเอ๊กเอียงให้ตั้งค่ายมั่นแสงไว้ ใช้คนเฝ้าสืบการใน
 เมืองเอ๊กเอียง

ฝ่ายทหารพระเจ้าย่นอ่องซึ่งเบิ่คประตูเมือง เห็นจงลิมวยยกทัพมาตั้งค่ายอยู่
 ไต่เมืองประมาณทางสามร้อยเสน ก็ขนมารีบเข้าไปทูลแก่พระเจ้าย่นอ่อง ๆ จึงตรัสว่า
 จงลิมวยเดินทัพมาทางไกลทหารยังอีกโรยอยู่ จำจะให้ยกกองทัพไปตีเสีย อย่าให้ทันตั้ง
 ค่ายมั่นแสงไต่ แล้วส่งอ่องหลินกับจิ๋วพุงจิ๋วเซียงกวนเหยินเสินนาย ให้คุมทหารคนสะห้าพัน
 ไปจับจงลิมวยฆ่าเสียให้จงไต่ นายทหารสคนคำนับลาออกมาจัดทหารได้พร้อมครบยกมาถึง
 ให้ล้อมค่ายแล้วระดมรบ

ฝ่ายจงลิมวยเห็นการดังนั้นก็พาทหารต่อสู้มไต่กแตกหนีไป ทหารต่างคนต่าง
 ก็หนีเอาตัวรอด

ฝ่ายทหารฮองหลินเข้าค่ายจับได้คนแล่นมา แลเครื่องศัสตราวุธเป็นอันมาก ทหารสนายกลับมากูลพระเจ้าฮั่นเองตามได้รับทุกประการ พระเจ้าฮั่นเองแจ้งว่าจงลิมวย เสียทัพเล็กไปยืนตื่นึก จึงพระราชทานรางวัลแก่ทหารตามสมควร

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้าเองเมื่อไปปราบเมืองวาอิงกลับมาแล้ว ยกกองทัพหลวงไป ช่วยเมืองเซงโก่ถึงตำบลกอบบู ได้ข่าวว่าโจกิวเชือกคอตาย เมืองก็เสียแล้ว บกนเหยิบไป กับคืนต้องเจ้าเมืองต้นเหลียวรักษาเมืองเซงโก่อยู่ จงลิมวยซึ่งจะไปรักษาเมืองเต็กเอียง ทหารฮั่นเองก็แตกยับเยินแต่ยังไม่มาถึง พระเจ้าฉ้อป้าเองจึงส่งให้หยุกทัพพักพลไว้ ตำบลกอบบู

ฝ่ายชนสนซึ่งตั้งอยู่เมืองเกี้ยว จึงจัดแจงกองทัพยกออกจากเมืองจะไปตีเมืองเจ้

ฝ่ายราชภูรชาวเมืองรูชาว่าฮั่นเสนยกกองทัพใหญ่มาจะตีเมือง ชาวกันตัน ตกใจวันละเก้าครั้งสับครั่ง กัดคัสพัทรีไปถึงเจ้ออง ๆ รูชาวตั้งนบนทุกชนึก จึงแต่ง หนังสือส่งให้คนใช้ไปบอกกองทัพพระเจ้าฉ้อป้าเอง

ฝ่ายหลี่เสงรูชาวตั้งนบน จึงคิดว่าฮั่นเสนเป็นแม่ทัพไปตีเมืองใหญ่ได้หลายเมือง มีความชอบอยู่แล้ว บกนยกไปตีเมืองเจ้ไซร้บ้านพลเมืองก็ระคั่งสะเทือนอยู่ เห็นทหาร เจ้อองจะสู้ฝีมือทหารฮั่นเสนไม่ได้ เราจะลาพระเจ้าฮั่นเองไปเกลี้ยกล่อม ให้เจ้อองยอม สามีภักดีโดยคเสยก่อน คิดแล้วจึงเข้าไปทูลพระเจ้าฮั่นเองว่า บกนเมืองเฮียนเมืองเตียว ก็อยู่ในอำนาจไต้ออง แต่เมืองเจ้เป็นเมืองใหญ่ งามเมืองขึ้นตั้งเจ็ดสิบเศษยังไม่มาสามภักดี ถึงฮั่นเสนยกกองทัพไปจะตีได้โดยเร็วก็ยาก แล้วไถลกับเมืองฉือ ขอไต้อองให้ข้าพเจ้าไป พักจาเกลี้ยกล่อมให้ออนยอม จะไต่เบนชอบขณเจ้สามภักดีกองทัพทิศตะวันออก พระเจ้า ฮั่นเองจึงตรัสว่าถึงฮั่นเสนยกไปยังไม่ทันจะรบ ถ้าท่านเห็นจะเกลี้ยกล่อมเจ้อองไต่จงรีบ ไปโดยเร็ว หลี่เสงก็คำนับลาไปจัดแจงผู้คนพร้อมแล้วรีบไป ณ เมืองเจ้ ครั้นถึงจึงบอก ทหารซึ่งรักษาประตูว่า เราขอหลี่เสงแทนทูตพระเจ้าฮั่นเองจะมาเจรจาความเมือง ทหาร ซึ่งอยู่รักษาประตูรีบไปแจ้งแก่เจ้อองทุกประการ เจ้อองให้คนไปรับหลี่เสงเข้ามา เมื่อ หลี่เสงเห็นตวยทางทำกริยาของอาจะมีได้เกรงกลัวผู้ใด ไปถึงเจ้อองหลี่เสงก็มิได้คำนับ

ฝ่ายเจืองเห็นตงหนักไกรธ จึงว่าตัวเป็นทูตชนองไชยมาให้เจรจาความเมือง
 คุ้มกันไม่ค้ำบเราผู้มยศฐาศักดิ์ตามประเพณี หรือเห็นว่าเมืองเราไม่มีค้ำบจะฆ่าท่าน กับ
 ทหารจะสู้รบฮ้องเอง ตัวท่านเป็นแต่ทูตมาแจ้งทางงั้น หลงเสงจึงว่าข้าพเจ้าเป็นทูตพระเจ้า
 ฮ้องเอง ๆ มีทหารถึงร้อยหมื่น เกียรติยศแผ่ไปทุกทิศ ท่านเป็นแต่หัวเมืองจะให้ข้าพเจ้า
 ค้ำบนั้นไม่ควร บัดนี้พระเจ้าฮ้องเองได้ชนสิ้นเป็นแม่ทัพยกมาตั้งปลายแคว้น หมายถึงตี
 เมืองท่านให้ไคโดยเร็ว ข้าพเจ้าเห็นว่าราษฎรในเมืองท่าน เปรียบเหมือนปลาอยู่ในกระตาะ
 แคว้งมิได้สุขเพลิง ถ้าฮ้องสนเฆวั้นไคทั้งหนึ่งเอาไฟสุ่มปลอกจะตายสิ้น ซึ่งข้าพเจ้ามาทางนี้
 เพราะรักท่านกับชาวเมือง ถ้าท่านไม่รักตัวที่จะไคครองเมืองแจ้งฆ่าข้าพเจ้าเสีย ถ้าจะ
 บำรุงราษฎรทั้งปวงให้เป็นสุขต่อไปจงเชื่อข้าพเจ้า เจืองจึงว่าเขตแดนเมืองเรากว้างได้
 หลายหมื่นเส้น ทิศไคจกแดนเมืองฉือ ทิศเหนือตลอดถึงเมืองเฮียน ทิศตะวันออกถึงเมืองงุย
 เมืองเตียว ทิศตะวันออกจกถึงทะเล จำเพาะแดนแต่ริมต้ำนริมจู้ กั้นเมืองกระหนาบสอง
 ข้างไกลทางเดิน เมืองซเรเจตสยสองเมืองทงอาหารกบบริบูรณ์ ในเมืองมีขุนนางทหาร
 พลเรือนบริวารราชการ ซึ่งนายทหารรักษาเขตแดนเข้มมาก ถึงจะมีศึกมาก็ไม่ทุกข์ ทำไมท่าน
 จึงมาประมาท ว่าชีวิตชาวเมืองเราเหมือนปลาอยู่ในกระตาะ ไม่เห็นสม หลงเสงได้ฟัง
 เจืองว่าตงหนักทำทอกใจใหญ่แล้วจึงว่า เหตุไคท่านมาคุ้มกันเราผู้ลอรบสงพระเจ้าฮ้องเอง
 ไม่ตรึกตรองตัว ตัวท่านกับฉือป้อฮ้องไครจะเข้มแข็งกว่ากัน แต่ฉือป้อฮ้องตีไคเมือง
 หาเฮียงแล้วงตงอยู่ไม่ได้ ต้องยกไปอยู่เมืองแพเสีย เพราะบารมีพระเจ้าฮ้องเองยิ่งกว่า
 ฉือป้อฮ้อง เมืองเตียวหนง เมืองเฮียนหนง เมืองหวิหนง เมืองงุยหนง เมืองใหญ่สี่
 เมืองกบหัวเมืองซงซนแกฉือป้อฮ้อง ก็เข้ามาอยู่กับพระเจ้าฮ้องเองเป็นเอาแมก ซึ่งท่าน
 ถือว่าเขตแดนกว้างขวางมีทหารจะสู้รบกับพระเจ้าฮ้องเองครั้งน ตั้งคนไม่สตบญญาสมัคร
 ผูกไปหรือ แมงถอความมบุญจงอยู่เพราะหัดเบองหน่า ว่าแผ่นดินจะสทรชวคอยู่กับ
 ผู้ไค เจืองได้ฟังก็ไกรธเบอนหน่าเสียว่าเราไม่ หลงเสงจึงว่ากรรมของท่านจึงไม่เห็นภัย
 จะถึงตัวกลับไกรธ ข้าพเจ้าจะมาช่วยทุกข ซึ่งท่านชนกบเมืองฉือเพราะถือว่าฉือป้อฮ้อง
 เข้มแข็ง ถ้ามีผู้เพราะหัดกซึ่งจึงจะเห็นว่าพระเจ้าฮ้องเองมากลิ่ง ทังเมืองซเรเจตมากกว่าถึง
 เจตสวณ ประการหนึ่งฉือป้อฮ้องถือตัวว่าเข้มแข็ง ไม่ปร่าแก่ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน

ฝ่ายพระเจ้าฮั่นฮ่องมุกตัญญู ได้เชิญศพพระเจ้าเจี้ยนผิงใหม่ กิตติศพตลอด
 ไปทุกประเทศ แต่บรรดาหัวเมืองแลราษฎรทั้งปวงก็รักทุกคน ถ้าจะเปรียบอุปมาภาพ
 พระเจ้าฮั่นฮ่องมุกเหมือนครั่งพระเจ้าเจี้ยนเต้เสลาแต่ ปศนิกโตเมืองเอกเอียงเบงทงฉางข้าว แต่
 บรรดาทางที่สำคัญให้ทหารไปตั้งสกัดอยู่ทุกแห่ง ข้าพเจ้าจึงเห็นเวลานานไปเบื้องหน้าแผ่นดิน
 นี้จะเป็เสถียรแก่พระเจ้าฮั่นฮ่องมุก ท่านจงรีบไปสามัคคีโดยเร็ว ราษฎรจึงจะไม่ได้
 ความเดือดร้อน ซึ่งข้าพเจ้ามาพูดทงนเหมือนช่วยทุกข์ของท่าน ใช้จะล่อลวงให้หลงไป
 เข้าถวายพระเจ้าฮั่นฮ่องมุกนหน้าไม่ เจืองโตฟังหลี่เสงวาทงนเจิงลุกขึ้นคำนับแล้วว่าขอบ
 ใจท่าน ว่าจะมาช่วยธุระชาวเมืองเราโดยแท้ เมื่อแรกท่านเข้ามาได้ว่ากล่าวเป็นคำหยาบ
 นนเราขอขมาโทษท่าน ข้าพเจ้าจะยอมเป็นข้าพระเจ้าฮั่นฮ่องมุก แล้วขอท่านช่วยบำรุงสติ
 ปัญญาบ้าง หลี่เสงจึงว่าถากงนแทนเจงทำหนังสือสามัคคี ให้ขุนนางไปเฝ้าพระเจ้า
 ฮั่นฮ่องมุกก่อน มีรับสั่งโปรดประการใดจึงพากันไปเฝ้าแต่ภายหลัง

ฝ่ายฮั่นสินยกกองทัพลวงแค้นเมืองเจ้เซมาคงอยู่ภายในชาวกันเห็นกองทัพ
 ฮั่นสินยกขนมารับไปบอกความแก่เตียนเหง ๆ เจิงความทงนเจิงบอกเจืองว่า ปศนิกเสิน
 ยกทัพลวงแค้นเข้ามาแล้ว ใจเมืองยังไม่ได้จกแจงทหารให้รักษาหนแต่ซึ่งเห็น เพราะเซอ
 หลี่เสง เจืองจึงพูดกับหลี่เสงว่าเรายอมสามัคคีแล้ว บกนทพชนเสินลวงเข้ามาเฝ้าท่าน
 จจะกิดประการใด หลี่เสงจึงว่าฮั่นสินยกเป็นแม่ทัพรบมาตเมืองเจ้ ไม่รู้ว่ามรับสั่งใช้ข้าพเจ้ามา
 ว่ากล่าวแต่โดยดี จจะมหนังสือไปแจ้งความแก่ฮั่นสินก่อน แต่ขอคนเสินทงของท่านไป
 คุยจึงจะเห็นเท็จแต่จริง หลี่เสงเขียนหนังสือให้คนใช้ไปแจ้งความแก่ฮั่นสิน เจือง
 ให้คนเสินทงไปทวย ครั้นไปถึงคุยฮั่นสินเจิงบอกทหารซึ่งรักษาประตูว่า หลี่เสงให้
 หนังสือมาหาท่านแม่ทัพกับคนเจืองก็มาทวย

ฝ่ายฮั่นสินเจิงปรึกษานายทหารทงปวงว่า เราจะรับยกเข้าตีเมืองเจ้ พอทหาร
 รักษาประตูมาแจ้งความแก่แม่ทัพว่า หลี่เสงใช้ให้คนเสินทงไปคำนับท่าน ฮั่นสินได้

พวงกิ่งนกกให้พาคณใช้ของหลี่เสงเข้ามา ท่านใช้กำแบแล้วจึงแจ้งความว่า หลี่เสงถือรับส่ง
 พระเจ้าฮั่นเองไปเกลี้ยกล่อมเจ้ออง บั๊กเจ้าเอ็งยอมไปทำราชการด้วยพระเจ้าฮั่นเองแล้ว
 หลี่เสงให้ข้าพเจ้า ถูหนั่งสือมาตังท่าน กิ่งหงเฮ้งสือให้แก่ ฮั่นเสิน ๆ รับหนังสือ ฉีกฉีกดูใน
 หนังสือว่า หลี่เสงซึ่งเป็นเฮนไต่หุบอกมาตังท่านแม่ทัพว่า ข้าพเจ้าถือรับส่งพระเจ้าฮั่นเอง
 ไปเกลี้ยกล่อมเจ้ออง ๆ ให้พระเจ้าฮั่นเองทรงธรรมมีพระทัยอาริงยอมสามภักดี แต่
 ที่จริงก็เพราะกลัวกตติศัพททหนั่งยอมโดยเร็ว พระเจ้าฮั่นเองไต่เมองเจมเมองชนถั่งเจ็ด
 สิบเศษก็เป็นความชอบของท่าน ทหารก็ไม่ได้ความลำบาก ข้าพเจ้าจึงมีหนังสือมาแจ้ง
 แก่ท่าน ขอให้ยกกองทัพกลับไปเมืองเซงโก้ จะได้รวบรวมบำรุงทหารยกไปกำจัดอ้อ
 ป่าอ้ออง ทุกวันหน้าหัวเมืองใหญ่ก็ราบคาบเพราะท่าน ความชอบของท่านควรเขียนลง
 ไว้กับแม่ทอง ข้าพเจ้ามีอาจชิงเอาได้ ฮั่นเสินแจ้งในหนังสือนถักยนต์ จึงคิดว่าการ
 เมืองเจ้เสร็จแล้ว เราจะยกกลับไปบรจบทัพพระเจ้าฮั่นเอง ณ เมืองเซงโก้ แล้วส่งคน
 ถูหนั่งสือให้บอกแก่เจ้อองหลี่เสงว่า ให้คอยทำฟังข่าว ว่าที่ทัพเราจะไปตีเมืองฉ้อเมื่อไต่
 ให้เจ้อองยกกองทัพมาบรจบทกัน ณ เมืองซิวจิว คนถูหนั่งสือรับคำแล้วกลับไปแจ้งความ
 แก่หลี่เสง หลี่เสงเอาความไปบอกแก่เจ้อองทุกประการ เจ้อองได้ฟังดังนั้นก็เห็นว่าการ
 ศึกจะสงบมีใจยินดี จึงชวนหลี่เสงเสพสุราด้วยกันทุกวัน

ฝ่ายฮั่นเสินแจ้งปรึกษาเตยวี่ยว่า หลี่เสงไปเกลี้ยกล่อมเจ้ออง ๆ ก็ยอมสามภักดี
 ต่อพระเจ้าฮั่นเองแล้ว เราจะเลิกกองทัพกลับไปเมืองเซงโก้

ฝ่ายกวยถองรูกวางตังหนั่งเซาไปว่ากับฮั่นเสิน ครองนศึกไต่ทจวนจะไต่เมอง
 เหตุไต่ท่านเชื่อหนังสือหลี่เสงจะเลิกทัพไปเสยหนีข้าพเจ้าไม่ทันด้วย ฮั่นเสินจึงว่าท่านคิด
 เห็นประการใดจึงห้ามไม่ให้กลับทัพ กวยถองจึงว่าท่านคุมทหารหลายสิบหมื่นมาจากพระ
 เจ้าฮั่นเองไต่บหนั่งแล้ว ไต่ไต่เมองเตยวี่ยเมองเอี้ยงแก่บเมองเอี้ยงหาสิบเศษ ครั้นยกมาตี
 เมืองเจ้ หลี่เสงเห็นท่านจะได้หมายจะชิงความชอบด้วยดงเสินวาง จึงพูดจาเกลี้ยกล่อมเจ้

อ่องโตเมืองชนตงเจกสับสองเมือง คนทงป่วงก็จะเห็นว่าหลี่เสงโตเมืองชนมากกว่าท่าน
 ซึ่งท่านลำบากยากแค้นตเมืองโต เกียรติยศของท่านจะมแพ่แก่คนหลี่เสงหรือ แม้ท่านจะ
 กลับไปเฝ้าพระเจ้าซันอ่องจะทูลกิจการแก่พระเจ้าซันอ่องอะไรได้ หลี่เสงก็ข้มในใจ
 เยาะท่าน พวกทหารก็จะว่าเรไม่ทันหลี่เสง ถ้าเห็นด้วยข้าพเจ้าจงยกทัพเข้าตเมืองเจเหินจะ
 ได้โดยง่าย เพราะเจ้อองประมาทไม่ทันระว่างทว ซันเสินจึงว่าหลี่เสงอ้างว่าพระเจ้าซันอ่อง
 ให้มาว่ากล่าว เราจะชนะตเมืองก็จะผิดเบนนขอชกรบสัง ตัวหลี่เสงก็งยอยู่ในเมือง เห็น
 เจ้อองจะฆ่าหลี่เสงเสีย กวยถองจึงว่าซึ่งพระเจ้าซันอ่องส่งให้ท่านแบนนเมทพใหญ่มาตเมือง
 เจ บกนหลี่เสงมาอ้างว่ามรบสังให้เกลยกล่อม ความชอบข้าพเจ้าเห็นเวาพระเจ้าซันอ่อง
 ไม่ปลงพระทัยใช้หลี่เสงมา หากหลี่เสงจะชิงความชอบท่านการจึงเบนนงน ถ้าพระเจ้า
 ซันอ่องใช้ จะมรบสังมาแจ้งแก่ท่านด้วยฉบับหนึ่งจึงจะเห็นจริง ถ้าท่านจะยกกองทัพกลับ
 ไปจะมีอัยแก่นายทหารทงป่วงหรือ นานไปเบองหนพระเจ้าซันอ่องจะไม่เชื่อคนเมฝีมือ
 จะนับถือแต่คนพุก ถึงท่านจะตเมืองตโต ใจข้าพเจ้าก็เห็นความชอบจะเสมอกกับหลี่เสง

ฝ่ายเสวยโตฟังกวยถองว่าคังเนเห็นชอบ จึงว่ากวยถองพุกทงนควรท่านจะ
 ทำตาม ซันเสินจึงส่งให้ยกกองทัพขามแม่เ้าของโตเดินตามทางใหญ่ทิศเหนือ ล่วงแควน
 เมืองเจไกลต่านริมจวบบรรดาหัวเมืองชนตงเจ้อองกรนรกรบหนไปอยู่ในค่านริมจู่

ฝ่ายเจ้อองเนงเสพสุรอายุกับหลี่เสง พอชาวท่านไปบอกวาซันเสินยกกองทัพมา
 หัวเมืองทงป่วงแตกถอยเข้ามาต่านชนในเสิน เจ้อองแจ้งทงนเกตกใจ จึงให้หาเตียนแห่ง
 มาปรึกษา เตียนแห่งจึงว่าซันเสินยกกองทัพมาถึงสามสับหม่าจะออกชรบนอกเมืองมิได้ จำ
 จะตงมไว้ค้อยท่ากองทัพพระเจ้ามอปาอ่อง ถ้ายกมาถึงจึงจะออกตีกระหนาบ เจ้อองจึง
 ว่ากับเตียนแห่งว่า ซึ่งตัวหลี่เสงเล่าเราจะทำประการใด เตียนแห่งจึงว่าหลี่เสงนเอย่าเพื่อ
 ทำอันตราย แม้นกองทัพซันเสินยกมาไกลจึงให้หลี่เสงแต่งคนไปหาซันเสิน ถ้าซันเสินเลิก
 ทัพกลับไปเราจึงจะไว้ชีวิตหลี่เสง แม้นซันเสินจะยกทัพมาตีเราจึงจะฆ่าหลี่เสงเสีย เจ้ออง

จึงว่าหลี่เสงมันเลอลวงให้หลงกลลวงเราเป็นเคนหาบุญญาไม่ เสียใจหนัก พอมีคนมาบอก
 ว่าชนสี่นยกกองทัพมาตั้งอยู่ทางเมืองสามร้อยสี่สิบ เจอองค์จิงหาหลี่เสงมาถามว่า ท่านบอก
 เราว่าฮั้นเสินจะยกทัพไปเมืองเซงโก้ เหตุไฉนสี่นจึงยกมา การทั้งนี้เราเห็นว่าท่านเก็บฮั้น
 สี่นรุกรัน แกล้งมาลวงเราให้ประมาทไม่ให้เกณฑ์ทหารมารักษาหน้าทีเซงเทิน ตัวก็อยู่
 ในแอมมือเราจะคิดประการใด หลี่เสงจึงว่าพระเจ้าฮั้นเอเองให้ฮั้นสี่นเป็นแม่ทัพมาตีเมือง
 ท่าน ครั้นนางมาพระเจ้าฮั้นเอเองคิดขึ้นได้ว่าไพร่บ้านพลเมืองจะได้ความเดือดร้อน จึง
 มีรับสั่งให้ข้าพเจ้ามาว่ากล่าวแก้ท่านโดยดี ขอความทรงเทารุดถึงกันไม่ ซึ่งฮั้นสี่นยกมา
 เหมือนจะแกล้งให้ข้าพเจ้าสิ้นชีวิต ไม่คิดถึงรับสั่งพระเจ้าฮั้นเอเอง เจอองค์จิงว่าเราเมตตา
 ท่านจะให้แก้ทหารคุมตัวไว้ ท่านจงเร่งเขียนหนังสือใช้คนไปบอกแก่ฮั้นสี่น ถ้าฮั้นสี่นไม่
 ฟังขณยกเข้ามาเราจะฆ่าท่านเสีย หลี่เสงจึงว่าซึ่งจะให้เขียนหนังสือไปถึงฮั้นสี่นนั้นเป็น
 ความไกลตาที่ไหนฮั้นสี่นจะเชื่อ แม้นท่านโปรดให้ทหารคุมข้าพเจ้าออกไปได้พูดจากัน
 เห็นฮั้นสี่นจะเลิกทัพข้าพเจ้าจึงจะกลับมาหาท่าน เจอองค์จิงว่าเราแล้วจึงว่าเราจะให้ท่าน
 ไปที่ไหนจะกลับคืนมา ถ้าฮั้นสี่นเดอยกทัพไปท่านจะสติโง่มาหาเรา ซึ่งท่านว่าทางแต่จหนง
 เราหาสติบุญญาไม่ ถ้าให้ท่านไปเหมือนเปลื่อยเสียเข้าป่า ที่ไหนจะกลับมาบ้าน ถ้าท่าน
 กลัวความตายจงคิดแต่งหนังสือไปให้ฮั้นสี่นเลิกทัพไปจึงจะจริง หลี่เสงเขียนหนังสือส่งไป
 ให้คนใช้ แล้วสั่งให้บอกกับท่านแม่ทัพว่า ถึงจะไม่เมตตาเรา จงคิดถึงพระเจ้าฮั้นเอเอง
 คุ้มรับสั่งใช้มา

ฝ่ายคนใช้ครั้นออกไปถึงค่าย เข้าไปคำนับส่งหนังสือให้ฮั้นสี่นแจ้งความตาม
 หลี่เสงทุกประการ เสียงก๊กฮั้นสี่นจึงหนีออกก่อนได้ความว่า หลี่เสงขอคำนับมายังท่าน
 แม่ทัพว่า ซึ่งหนังสือมาตรงก่อน ท่านก็ตอบหนังสือแล้วส่งคนใช้ให้ไปบอกกว่า จะเลิก
 ทัพกลับไป เจอองค์จิงมีความยินดี จึงทำหนังสือสามภักดีไปถวายพระเจ้าฮั้นเอเอง ซึ่งท่าน
 กลับยกเข้ามาจะตีเมืองเจ้ ไม่สมกับหนังสือซึ่งข้าพเจ้าบอกกับเจ้เอง บิดนเจ้าเมืองแดนขุน

นางแค้นข้าพเจ้าว่า รวมคึกกับท่านแกลงลอดวงเบนนกล จะตักศรชะข้าพเจ้าเสียให้หายแค้น
 ข้าพเจ้าไม่เสียตายชีวิต ขอท่านจงคิดถึงพระเจ้าฮั่นเอง ไ้พระเกียรติยศขอรับส่งสืบไป
 ภายหน้า อื่นชีวิตข้าพเจ้ายังจะตายอยู่เช่นนี้ ใจท่านจะเมินเสียได้แล้วหรือ จงช่วยคิด
 แก้อาชีวิตข้าพเจ้าไว้ เสี่ยงกษัตริย์เสนาในหนังสือตั้งแก่เงตรองอยู่ยังไม่ว่าประการใด
 กวดยถองจึงว่าทำหนังสือแล้วหนึ่งอยู่นั้น จะทำตามคำพลเสงแล้วหรือ เสี่ยงกษัตริย์เสนา
 จึงว่าพลเสงยกขอรับส่งมาอ้าง แม่น้ำจะรีบยกกองทัพเข้าเขตเมือง พลเสงก็จะตายเราเสียตาย
 พระเกียรติยศ ครั้นจะยกกองทัพไว้กลัวจะเสียจึงคิดอยู่ กวดยถองจึงว่าซึ่งพลเสงมี
 หนังสือมา เป็นแต่อาจวรับส่งใช้พลเสงมาเกลี้ยกล่อมเจือง มิได้มีทองตราไปรักใหญ่โต
 ถัดมาถึงท่าน จะเอาสิ่งใดเป็นสำคัญ ถ้าท่านถอยทัพไปเห็นจะมีความผิด ด้วยข้าพเจ้า
 หมายถึงเจืองมีหนังสือไปบอกกองทัพเมืองฉต แต่ยังไม่ทัน จึงดวงพลเสงว่ามาโทษศึ
 ถ้าท่านจะคิดเร็ววันช้าอยู่นี้ กองทัพเมืองฉตมาถึง ท่านจะมีต้องศึกกระหนาบหรือ
 เสี่ยงกษัตริย์เสนาจึงว่าพลเสงก็เป็นคนเก่าของพระเจ้าฮั่นเอง เมื่ออาสาสมัครรับความไม่
 ขอหนังสือก็ควรที่จะตาย กวดยถองจึงว่าเสียคนแต่คนเดียวจะไต่ถึงเจ็ดสิบสองเมือง ท่าน
 จะทำราชการไปบอกหน้เหตุจะหาความชอบอย่างครึ่งแยก จะมาเอาด้วยถึงพลเสงอยู่จะ
 คงใจสตรมาทำศึก เสี่ยงกษัตริย์เสนาไท่พังกวดยถองว่าดังนั้น จึงแต่งหนังสือให้คนใช้
 กลับไปให้พลเสงค่อหน้าเจือง พลเสงอ่านได้ความว่าเสี่ยงกษัตริย์เสนาแม่ทัพใหญ่ให้หนังสือ
 มถึงพลเสง

ด้วยพระเจ้าฮั่นเองมรับส่งให้เราเป็นแม่ทัพมาตีเมืองเจี พลเสงมีหนังสือมาว่า
 เจืองกับเมืองฮั่นเจ็ดสิบสองเมืองจะยอมสามภักดีต่อพระเจ้าฮั่นเองนั้น ครั้นแพ้เพราะเหตุ
 เห็นว่าเจืองยังไม่ทันจะจัดแจงเมือง ให้ไปบอกกองทัพเมืองฉตก็ยังไม่มา จึงดวงท่านใหม่
 หนังสือมาถึงเราพอให้เลิกทัพไปเสียก่อน แต่พอผ่อนเสบียงอาหาร เกิดเหตุคนรักษาหน้า
 เขิงทัพพร้อมแล้ว ก็จะมาทำเสียภายหลัง ถึงเรากลับมากเห็นเจืองจะสู้รบ ถ้าเจี

ต้องภักตต่อพระเจ้าอน้องไทยสุจริต ก็จักคิดแต่งหนังสือมาถึงเราให้รู้ด้วย ประเพณี
 เป็นแม่ทัพทำสงครามย่อมไต่ความลำบากทุกตัวคน เมื่อทำการได้ทีจะเลิกทัพไปเพราะ
 หนังสือท่าน ก็เบแค้นใจเบาจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ตัวท่านก็ตกอยู่ในเงอมมือเจือง
 ครองแดงที่ตายอยู่เอง ถ้าพระเจ้าอน้องมีรับสั่งใช้ท่านแมจริง คงจะซบเลี้ยงบุตรภรรยา
 ซึ่งอยู่ภายหลังตามความชอบของท่าน ซึ่งแวมหนังสือไปครั้งก่อนนั้น สำคัญว่าพระเจ้า
 อน้องมีหนังสือมาถึงเรา ๆ คอยท่าอยู่หลายวันหาเห็นไม่ พรงันเราจะขับทหารเข้าตีเมือง
 หลแสงแจ้งความในหนังสือจึงว่า อ้ายขันสามเฒ่าจะแกลงฆ่าข้าพเจ้าเสียแล้ว เจืองไต่ยืน
 ดึงน้แก่ไกรธ จึงว่าหลแสงอ้ายโกหกพวกไม่จริงแกลงมาลวงเราให้เสียการ จึงส่งทหารให้
 เอากระทะน้มนตั้งให้เตือก แล้วให้คักศิรชะใส่ชะลอมประจานไว้หน้าประตูเมือง เอาตัว
 มันไปทอคน่ามนเสีย ก็คักคัพที่ซึ่งหลแสงตายไปถึงค่ายเสียงก็กษนสนั้น ๆ จึงว่าเสียกาย
 หลแสงอยู่ แต่สนธูระที่เราวิตก แล้วคิดไกรธเจือง จึงสั่งให้รบยกทัพเข้าล้อมเมืองเจ
 เป็นสามารถ เจืองเห็นตงหนมวักกนก็จึงให้หาเตียนเหงมาปรึกษาว่า จนเป้านนแล้วกอง
 ทัพเมืองแพเสียกยงไม่กลับมาถึง เมืองเราเห็นเจะเสียเป็นนมีแคงจะคิดประการใด เตียน
 เหงจึงว่าอนเกิดมาเป็นเชื้อทหาร ไม่ควรจะนั่งนิ่งอยู่ให้ชาติกมมคเอาตัว คิววันจะ
 เปิดประตูเมืองออกไปรบให้สามารถ ลองผมอทหารขันสนก่อน ถ้าเห็นแหลือกกำลังจึงจะ
 พาทหารหนี เจืองไต่ฟังจึงสั่งให้จัดทหารพร้อมกัน ครนเวลาพลบดงจึงใช้ทหารขน
 บนเชิงเทินเตูกองทัพขันสน นายทหารเห็นค่ายล้อมเห็นแสงไฟสว่างตั้งกลางวัด ดูจันแจง
 ค่ายมันคงสง่านัก จึงกลับไปแจ้งแก่เจืองเตียนเหงทุกประการ

ฝ่ายเตียนเหงจึงว่า ถ้าคักกลวอยู่แล้วจะทำศึกอย่างไรได้ จึงสั่งให้เปิดประตู
 ทิศตะวันออก เตียนเหงขนม่านำทหารออกไปจากเมือง เจืองเห็นกองหลังยกตามไป
 พอใจนำมาตระเวนปะเตียนเหงเข้า จึงให้คนใช้ไปบอกกับขันสน

ฝ่ายใจนายนมาอยู่กลางทหารจะรบกับเตียนเหง ๆ ถือทวนซกม้นำหน้าทหาร
 มา เห็นใจสำคัญว่าขันสน แล้วร้องว่าอ้ายขันสามเฒ่าเพียงมยศชนมาเที่ยวขายคน กูจะ

รบกับมังกรใหญ่แดงแพะแลชนะ โจิน่าได้ยืนเคียงนักโกรธ ถองาวขบมาซารบกับเตียนเหง
 โดยสับเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน เสียงก๊กฮันเต้เพอมาถึงเห็นเตียนเหงกับโจิน่ารบกันอยู่ ก็
 ขบทหารเข้าระดมรบเตียนเหงๆ ท่านทานมิได้ก็พาเจ้องกับทหารทงปวงหนีไป อันสันให้
 ต้มล่อหยุดกองทัพ จึงส่งวออย่าติดตามเลยเป็แนวสากกลางคืนอยู่ เกลือกจะมีกองทัพข่ม
 ตัวนายจรงรวมทหารไว้

ฝ่ายเจ้องกับเตียนเหงก็หนีไปได้ เข้าอาศัยอยู่เมืองโกบักวน

ฝ่ายเสียงก๊กฮันสนครนรุ้งเข้า ก็พาทหารยกเข้าในเมืองเจ้ จึงให้เหยวประกาศ
 แก่ชาวเมืองว่า เราไม่ทำอันตรายอย่าแตกตื่นหลบหนี จึงเข้ามาหากินอยู่โดยปกติ แล้ว
 ปรีกษานายทหารทงปวงว่าจะยกกองทัพไปตามเจ้อง

ฝ่ายเจ้องอยู่ ณ เมืองโกบักวน ให้คนใช้ขี่ม้ารีบไปเร่งกองทัพ ณ เมืองแพ
 เสียถึงสามพวก

ฝ่ายคนใช้ที่ถือหนังสือไปถึงเมืองแพเสียจึงเข้าไปเฝ้า เอาหนังสือถวายพระเจ้า
 ฌ้อป้อยง ๆ จึงมีเกอออกอาหนไตควมว่า ข้าพเจ้าเจ้องขอคำรับมาถึงพระเจ้าไชฌ้อ
 ป้อยง ผู้บุญญาธิการทรงกำลังไม่มีผู้ใดเสมอ พระเดชปกแผ่ไปนานาประเทศ แต่
 เจริญซึ่งรับสั่งให้เป็นเฮ้อเอ็งไปกินเมืองไปทงมีหน้าใจกาเริน คบเอาฮันเต้ซึ่งหนีไป
 ทงให้เบาแม่ทัพคุมทหารหลายสิบหมื่น ยกมาตีไทหวามองใหญ่หน่อยซึ่งชนแก่ไตออง บกน
 ยกมาตีเมืองเจ้ซึ่งชาวเจ้ารกษาอยู่ อันเมืองเจ้เหมือนเคอหยอเมืองหลวง ข้าฮันเต้
 ก็ได้แล้วเขกแค้นไตอองจะแคบเจ้า จะยังอยู่แต่เมืองแพเสียเมืองเดียว กว่าจะบริบูรณ์
 ดังเก่าโดยยาก ถ้าทราบในหนังสือแล้ว ขอจกแม่ทัพคุมทหารรีบยกมาโดยเร็ว ช่วย
 คบไฟซึ่งเกิดในเมืองเจ้ให้สควหายร้อน พระเจ้าฌ้อป้อยงแจ้งในหนังสือแล้ว จึง
 ให้ทหารจกโดยจับตัวเข้ามาว่า ท่านจงคุมทหารสามพันรีบยกไปทางค้ำเริ่มจู ตักกองทัพ
 อันสันให้แตกฉานช่วยเมืองเจ้ไว้จึงได้ ถ้าเห็นข้าศึกเข้มแข็งอยู่จงบอกมา เราจะยกทัพ

หลวงไป ดองใจจึงทูลว่าขอใต้อ่องจงวางพระทัยเถิด ข้าพเจ้าไปครองนจะตักศิระชนะสน
มาถวายให้จงได้ พระเจ้าเมืองป่าอ่องไต่ฟังดังนั้นพระทัยนง จึงถอยตเสื่อชนอย่างคให้
แก่ดองใจ แล้วพระราชทานสุราให้ดองใจจิวล้นกินจนและสามจอก ดองใจจิวล้นค้ำน้ำ
ลาพระเจ้าเมืองป่าอ่องออกมาจัดทหารครบสามหมื่นแล้ว ก็รีบยกออกจากเมืองแพะเสีย

ฝ่ายเสวยก๊กฮั่นเส็น เมื่อเกลี้ยกล่อมชาวเมืองเจดเมืองชนได้ พักทหารไว้
พอมก้าง แล้วส่งให้จตเจงชบวนทัพยกไป ณ เมืองโกบักวน ครั้นถึงให้ตั้งค่ายลงไว้
ใช้กองหน้าให้ล้อมเมืองแล้ว แต่งคนออกลาดตระเวนทั้งสี่ทิศ

ฝ่ายดองใจยกกองทัพมาถึงด่านริมจู่แดนเมืองเจ รุว่าฮั่นเส็นตีเมืองเจไต่ยกไป
ตามเจ้าอ่อง ณ เมืองโกบักวน ดองใจกับจิวล้นก็รีบยกกองทัพตามไปใกล้เมืองโกบักวน
ทางประมาณสามร้อยเส็น เห็นทีกว้างขวางจึงให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้

ฝ่ายกองตระเวนเห็นกองทัพยกมา แอบฟังกรูว่าดองใจเป็นแม่ทัพ รีบกลับ
มาบอกแก่เสวยก๊กฮั่นเส็น ๆ ไต่ฟังก็ส่งให้กองทัพล้อมรอบกนอยู่ทั้งสี่ด้าน แล้วเรียกแฮเฮา
หยินใจนำทัพเข้าไปใกล้บอกว่า เราคิดอุบายฆ่าดองใจเสียก่อน จึงจะตีเมืองโกบักวน
แล้วส่งคนบุว่าทำแจงคุมทหารหมื่นหนึ่งขึ้นไปเหนือเขาอยู่จ้อย เขากระสอบบรรจุทรายตั้ง
เป็นค่านบกนหน้าไว้อ่าให้ไหลลงมาได้ ถ้าแลเห็นโคมสัญญาณที่ท่าข้ามนตบลง จึง
ทำลยทำเบเบึกน้ำให้ไหล แล้วให้ใจฉ่างวนหยินคุมทหารเกาทัณฑ์สองหมื่นไปทำโคม
บักไว้กลางแม่น้ำอยู่จ้อยตรงท่าข้าม จึงเอากระต่ายเขียนอักษรบักเบเนลลากไว้ที่ตบเสาว่า
บักเสาโคมฆ่าดองใจ แล้วทำนชุ่มทหารไว้สองฟากน้ำ ถ้าเห็นโคมสำคัญตบลงก็ให้
ทหารเร่งระตมยิงเกาทัณฑ์ลงสองฟาก วนหยินใจนำทัพค้ำน้ำลาพาทหารไปทำตามสั่ง
ทุกประการ ฮั่นเส็นก็แบ่งทหารไปตั้งค่ายอยู่ฝั่งแม่น้ำอยู่จ้อยฟากตะวันออก

ฝ่ายดองใจจึงพูดกับจิวล้นว่า ฮั่นเส็นแต่ก่อนเป็นเคาเขอทานข้าวมุหุดึงกินไม่
ใครนับถือ ครั้นได้เป็นแม่ทัพใครจะกลัวเกรง จิวล้นว่าท่านอย่าประมาท ฮั่นฮั่นเส็น

ตั้งแต่เมืองสามจันไต่จนปานนี้ ยกไปถึงเมืองโตกได้เมืองหนึ่ง แต่พระเจ้าฉ้อป้าอ่องยัง
 เสียทีแตกหนควายทพรณ เห็นสติปัญญาลึกซึ้งอยู่ ลองใจจึงว่า ถึงขั้นสิ้นเคยชนะแต่คนซึ่ง
 ทำศึกฝีมืออ่อน ถ้ามาปะเราเข้าถึงมีสติปัญญาเราไม่ให้ใช้กลอุบายได้ แล้วจึงเขียนหนังสือ
 แต่งคนให้ไปถึงนายทัพนายกองชั้นเสี้ยน คนใช้รีบไปถึงประตูค่ายบอกนายทหารรักษาประตู
 ว่า ลองใจใช้มาหาท่านแม่ทัพ นายทหารจึงพาเข้าไป คนใช้ก็ส่งหนังสือให้ชั้นเสี้ยน ุรับ
 หนังสือฉบับนี้ก็อ่านได้ความว่า ลองใจเป็นไทเจียงก้าเมืองฉ้อมาถึงนายทัพนายกองเมือง
 ไปตั้งว่า ชั้นสิ้นทำศึกยังไม่ปะนายทัพซึ่งเข้มแข็งเหมือนเราจึงชนะ ครองขุมปากไม่ฟังคำ
 จิวชกหักทากจึงเสียตัว ตนอ่อนเล็กไม่ฟังคำหลอใจเฉยจึงตายอยู่รวมแม่ทัพจุย เอียนเอี้ยงหน
 ใจเขาไต่ยนกิตตศัพทกกลวจังได้เมืองเอียน อันเมืองหาเอียงแลตามสามจันหน เพราะ
 พระเจ้าฉ้อป้าอ่องทั้งเมืองหลวงเสียคาบสามจันเจิงแตก บกั้นแนวก็อรับส่งพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง
 ให้มาช่วยเมืองเจียบฮันสนฆ่าเสีย ให้ชั้นเสี้ยนเอาแกลางคือไวทาคมอวูธ เราจะตั้งศักระชะ
 ไปถวายพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง ท่านทั้งปวงล้วนมีสติปัญญาจะเป็นทหารด้วยกัน ฟังพเคราะห์
 ตรีว่าเราจะชนะแล้วจงคิดหลบหลีกเสีย ถ้าตัวชั้นเสี้ยนจะต่อสู้จ้อยรวม ชั้นเสี้ยนแข็งความ
 คงแก่โกรธจะฆ่าคนถือหนังสือเสีย นายทหารทั้งปวงจึงว่า ซึ่งคนใช้มีมิได้หยามชาติต่อ
 ท่าน ซึ่งจะมาเสียเนยกโทษไว้ครึ่งทางก่อน อันเสี้ยนจึงสั่งให้คนซึ่งลองใจใช้มาสามสิบ
 แล้วเอาซากเขียนเป็นนอกษรสติกวไว้ทหน้าว่า พรุ้งเจ้รบกัน แล้วปล่อยให้คืนไป คนใช้
 มีความเจ็บแค้น ครั้นมาถึงค่ายจึงบอกลองใจว่าชั้นเสี้ยนกล่าวหยามชาติต่อท่าน แล้วจะฆ่า
 ขาพเจ้าเสีย ทหารทั้งปวงขอตัวไวจิงคยาพเจ้าสามสิบหปล่อยตัวมา

ฝ่ายลองใจเป็นคนโทโสมาก ครั้นเห็นอักษรที่หน้าคนใช้ก็มีความโกรธ
 ใจเรวคุดหางไฟไหมบออนตองพายุพกนิก จึงสั่งให้เตรียมทัพจะยกไป

ฝ่ายจิวฉวนจึงห้ามลองใจว่า ซึ่งท่านจะรีบยกไปในเวลานี้จวนค่ำเกิดอกจะตอง
 กลฮันสนจึงหยุดอยู่ก่อน ค่อยรุ่งขึ้นจักแจ้งทหารพร้อมแล้วจึงยกไป ลองใจได้ฟังจิวฉวนห้าม
 ก็หยุดทัพไว้ ในเวลากลางคืนนั้นตรองการที่จะรบกับชั้นเสี้ยนแอนไม่หลับ ครั้นรุ่งเช้า
 สั่งให้รพลกเอาทหารเสร็จแล้ว ก็ให้ผูกมาซื้อฉอนหม้อนเมื่กลางมาเตรียมไว้ ลองใจแต่งตัว

ฝ่ายต้นบูไม่เห็นแสงโคมก็ขับทหารให้เปิดตำบ นักไหลเขียวเป็นลูกคลื่นลง
มา ต้นบูพาทหารมากคอยสกัด โจ้วแฮเฮาหยินก็ขับทหารเกาทัณฑ์ระดมยิงสองฟากน้ำ

ฝ่ายจิวต๋นครน ได้ยินเสียงน้ำไหล ตกใจระทึกปโกลนเม้าขับหนีคนไปขึ้นฝั่ง
ตะวันออก ลองโจเห็นน้ำไหลเร็วลงมาสะอึกใจ ก็ลงแต่กระต๊อบโกลนเม้าขึ้นฝั่งตะวันออกได้
เพราะมาขึ้นนมกลางเดินทางได้มากกว่ามาทางป่วง บรรดาทหารลองโจจมน้ำตายสิ้น

ฝ่ายโจจักษ์กับต้นบูขับทหารให้ไล่ล้อมลองโจไว้ ลองโจเห็นเข้าศึกล้อมเข้ามาก
ขับมาร่างวไล้หนีออกไป ต้นบูก็ขับม้าเข้าใกล้รบกับลองโจอยู่ พอโจจักษ์มาทันเอาง้าว
ฟันลองโจคอขาดตาย

ฝ่ายแฮเฮาหยินรู้ว่าจิวต๋นหนีได้ ก็พาทหารสามพันรีบยกไปฝั่งตะวันออก

ฝ่ายเจ้อจงอยู่ในเมืองโกบกวเน ราษฎรว่าลองโจตายมีความวิตกกังวลนั่งอยู่บนเคม
อาวรุ จึงให้หาเตียนแห่งผู้หลานมาปรึกษาว่า แต่ลองโจฝีมือเข้มแข็งยังสู้ไม่ได้ เรา
จะอยู่ในเมืองโกบกวเนเมื่อกี้ทหารจะสู้รบเหนื่อย จำจะหนีลงไปอยู่เกาะกลางทะเล ครัวแดง
จะไปสามก๊กก็คบช้อยองกเห็นไม่เชื่อใจ คือเมื่อใดเมื่อป่าอ้อมกับช้อยองกทำศึกกัน ถ้าผู้ใด
ชนะจึงจะกลับมามีราชการอยู่ด้วยผู้ชนะ เตียนแห่งไท่ฟงเห็นชอบกับเบตประตูปาครอบครว
หนีออกจากเมืองไปทางทิศตะวันออก พอมีกานเอาความไปแจ้งแก่เสียงก๊กฮันสินว่า เจ้อจง
หนีไปจากเมืองแล้ว เสียงก๊กฮันสินรีบวิ่งหนีกรบยกกองทัพออกจากค่ายตามไปประมาณ
สองร้อยสี่

ฝ่ายแฮเฮาหยินไปตามจิวต๋นไม่ทัน ครั้นกลับมาเห็นเจ้อจงพาครอบครัวหนี
ไต่ทักขับทหารเขาด้อมที่ตำบลเซียงเจียงจับเจ้อจงได้ แต่เตียนแห่งพาครอบครัวหนีลงเรือ
ไปได้ แฮเฮาหยินแก่พาควเจ้อจงมา พอพบเสียงก๊กฮันสินทกกลางทาง แฮเฮาหยินบอก
เสียงก๊กฮันสินว่าจับเจ้อจงได้ แต่เตียนแห่งหลาเจ้อจงหนีไป เสียงก๊กฮันสินไ้ฟังจึงว่า
ท่านไม่จับเตียนแห่งให้ไ้เราเสียค่ายนี้ จึงส่งทหารไทยยกกองทัพเข้าไป ณ เมืองโกบกว
แล้วให้หมายไปทุกหัวเมืองแต่ชนกับเมืองเจ้าโหมมาสามก๊กโคยค แล้วเสียงก๊กฮันสินยก
กองทัพออกจากเมืองไปทางค้ำริมเข้าในเมืองเจ้ เห็นเจ้อจงจัดแจงแต่งไว้วางมจะไ้
อยู่ จึงว่าอันเมืองเจ้สนุกยั้งนัก

ฝ่ายกวยดองพิเคราะห์ที่กรียาสนเสน เห็นเจระวังเมืองเจอยูจิงว่า อันเมืองเจิน
 เขตแดนกว้างขวาง ช่างทิศตะวันตกมีภูเขาใหญ่ห้าเขา ทิศตะวันออกมีภูเขาตไปตั้งทะเล
 ทิศใต้มีหนองใหญ่ ทิศเหนือมีหนองแกว้าง นอกเหนือออกไปเป็นป่าชุกชุมรอบ บรรดา
 เมืองทงปวงไม่เหมือนเมืองนี้ เป็นเทศชุกชุมมั่นคง จะเข้าออกได้แต่ทางด่านริมจี้ บัดนี้
 ท่านตีโตกทิศพิทลือไปทุกทิศ บรรดาหัวเมืองทงปวงกกดวสน ท่านจึงแต่งให้คนถือ
 หนังสือไปเฝ้าพระเจ้าซันอ่อง ขอตราเทียบที่เจืองมาจะได้เป็นเจ้าครองเมืองเจ้ จึงคอย
 กิตติงจนเป็นใหญ่ พอคนใช้เข้ามาบอกเสียงกักขันธ์สนว่า พระเจ้าซันอ่องให้คนถือ
 หนังสือมา

ฝ่ายสนเสนรักพาขุนนางแลทหารทงปวงออกไปรับผู้ถือหนังสือ ครั้นกลับมา
 มาถึง คนใช้คำนับส่งหนังสือให้เสียงกักขันธ์สน ๆ รับหนังสือแล้วฉีกผนึกออกอ่าน ได้ความ
 ว่า เราตั้งท่านเป็นแม่ทัพหัวเมืองโตกหลายสิบเมือง กิตติงพิทลือลือช้อยท่านปรากฏ
 ไปทุกประเทศ แต่เราวิตถถึงพระบิดาด้วยมือป้าอ่องจับไว้ เราเก็บบิดาจากกันมาชำระ
 แล้ว เมื่อครั้งก่อนเราตั้งอยู่ ณ เมืองเซงโก้มีมือป้าอ่องยกมาล้อม เราเห็นว่าทหารจะอดโรย
 อยู่จึงไม่ออกรบ ครั้นจะทำศึกกับมือป้าอ่องต่อไปไม่มีที่ปรึกษา เห็นว่าท่านเมสตีบุญญา
 ติในกลุ่บบายจะได้ปรึกษาหารือบ้าง จึงใช้คนถือหนังสือมาหาว่าท่าน ท่านตีเมืองเจ้ได้
 แล้ว ภิรบยกกองทัพมาบรรจบทัพเรา ณ เมืองเซงโก้ กวยดองจึงว่า ครั้นท่านแก้ไขแล้ว
 อย่างพ่อยกกองทัพไปช่วยพระเจ้าซันอ่องก่อน จึงแต่งคนทมิสตีบุญญาให้ถือหนังสือไปขอ
 ตราสำหรับกเจ้าเมืองเจ้มา ถ้าพระเจ้าซันอ่องให้ตราตั้งท่านเป็นเจ้าเองแล้ว ท่านจึงยกกอง
 ทัพไปปราบเมืองเจ้อ ถ้าไม่ได้ตราตั้งมาตรงนเมืองเจ้ก็จะไต่แก่อ่อน

ฝ่ายสนเสนได้ฟังจึงว่า ท่านพูดเป็นเวลาที่ว่า ฟรังเจิงจะพดกบผู้ถือหนังสือ
 ครั้นรุ่งเช้าสนเสนจึงให้หาผู้ถือหนังสือเข้ามาแล้วบอกว่า ราษฎรในเมืองเจ้ยังไม่ราบคาบ
 ครั้นจะไปเฝ้าพระเจ้าซันอ่อง อยู่ภายหลังคนในเมืองเจ้กลุ่บจะเป็นชนชั้น เราจะให้
 จิวชกไปขอตราพระเจ้าซันอ่องมาจัดตั้งให้ปกคิ แล้วจึงจะยกกองทัพไปกำจัดมือป้าอ่อง
 จึงจกแพรกับทงให้ผู้ถือหนังสือตามสมควร เสียงกักขันธ์สนเขียนหนังสือส่งให้จิวชก ๆ
 รับหนังสือท่านบลาออกมาพบกับพระบงรับ ไปเมืองเอ๊กเฮียง คนใช้กับจิวชกเข้าไปคำนับ

พระเจ้าฮั่นเองแล้วว่า ฮั่นเสินให้ข้าพเจ้ามาเฝ้าใต้ท้อง จิวซกถวายนั่งถือ พระเจ้าฮั่นเอง
 รับหนังสือฉีกฉีกออกอ่านใต้ความว่า ข้าพเจ้าฮั่นเสินซึ่งเบียดเบียนไท่เสียงก๊ก ขอกราบทูลว่า
 อันประเพณีเมืองใหญ่ ถ้าไม่มีเจ้าเมืองค้ำบรอน บรรดาราษฎรทั้งปวงก็ไม่รวบรวม
 ข้าพเจ้าถือว่ามีใต้ท้องไปตีเมืองไท่กัใต้เมืองนั้น เจ้อ่องหนีไป ผน้อป้อองให้ลงโจยกมา
 ช่วยเมืองเจ้ ข้าพเจ้าคิดอุบายฆ่าลงโจกที่แม่น้ำอยู่จุกใต้ที่ตำบลเซ่งเอียง ก็ทักศัพท์ล่อไป
 แก่เมืองฮั่น ผู้คนแตกตันทกนเข้าป่าตงยังไม่รวบรวม บัดนี้ข้าพเจ้ายังรวบรวมทหารอยู่
 ค้ำคนผู้ใหญ่แต่ก่อนว่ามาว่า ชาวเมืองเจ้นเป็นคนเมื่อกลับกลอกไม่ซื่อตรง ข้าพเจ้าขอ
 พระราชทานตราเทียบที่เจ้อ่องมาจะได้จัดแจงข่มขู่ราษฎรให้เรียบร้อย แล้วจึงจะค่อยยก
 กองทัพตามเสด็จไปปราบฝ้อป้ออง แก่ไซ้พระบิดากับของเซามาถวายนใต้ท้องให้จงได้
 พระเจ้าฮั่นเองทราบในหนังสือทรงพระโกรธ จึงตรัสว่า อ้ายลูกเสกตังให้เบเนแม่ทัพทำ
 ศึกตีเมืองไค้ จองหองจะคิดตงตัวขนเบเนเจ้า

ฝ่ายเตียวเหลียงกับตันแมงเฝ้าอยู่ใกล้ เห็นพระเจ้าฮั่นเองเคืองฮั่นเสินจึงกระซิบ
 ทูลว่า ยังจะทำศึกกับฝ้อป้อองอยู่ ข้าพเจ้าเห็นว่าฝ้อป้อองมีกำลังเข้มแข็งจะเอาชนะชนะ
 ยาก ซึ่งใต้ท้องไค้เมืองฮั่นของฝ้อป้อองไว้หลายสิบเมืองก็ดี อย่าประมาทเสีย จงเอาใจ
 ฮั่นเสินให้ทราบเจ้อ่องไว้ก่อนพอจะได้คิดหาศึก แม่นไม่ตงฮั่นเสินเห็นจะเสียใจเกลือก
 จะกลับเป็นศัตรู เปรียบเหมือนเกิดโรคในกายใต้ท้อง พระเจ้าฮั่นเองก็ฟังเตียวเหลียง
 ตันแมงว่า จึงหน่วงพระทัยแล้วแกล้งทำเป็นโกรธตรัสด้วยเสียงอันตงว่า ฮั่นเสินกเป็นชาย
 ยังหนุ่มทำศึกปราบหัวเมืองทั้งปวงได้ มีความชอบอยู่เป็นอันมาก ทำไมมาขอตราแต่เพียง
 เทียบที่ ถ้าจะเป็นเจ้อ่องครองเมืองใหญ่ไม่ได้หรือ จึงถามจิวซกว่า ฮั่นเสินทำประการไค้
 จึงตีเมืองเจ้ไค้ แลหล่เสงผิดข้อไค้เจ้อ่องจึงฆ่าเสีย จิวซกทูลว่า หล่เสงให้หนังสือมาสอง
 ครั้ง เสียก๊กฮั่นเสินแกล้งว่าไม่มีรับส่ง จึงให้ยกกองทัพเข้าไป เจ้อ่องก็สงสยจึงฆ่าหล่เสง
 เสีย แล้วทูลความซึ่งฮั่นเสินทำกลับกล่เสาค้อมฆ่าลงโจกจับเจ้อ่องไค้ ให้พระเจ้าฮั่นเองฟัง
 ทุกประการ

พระเจ้าฮั่นเองก็ฟังคณนจึงว่า หล่เสงมาอยู่ด้วยเราแต่จริงไค้เมืองไค้เอียง
 อกสาห์ก๊กโดยชื่อ มีราชการสิ่งไค้ช่วยคิดอ่านการทั้งปวงก็ไค้ แต่ยังมีหน้ไค้บูหน้าเห็น

ตามความชอบไม่ บัคนเจ้อองฆ่าหล่เสงเสีย เราคิดเสียคายนัก จึงให้ขุนนางผู้ทำบุญซึ่ง
 ได้จดหมายรายชื่อทหารที่มีความชอบมา ให้จดหมายความชอบหล่เสงไว้ จะได้ชูปเสียงลูก
 หลานสืบไป แล้วให้ช่างหล่อตราตั้งให้ใหม่ ส่งให้เตยวเหลียงกับหนังสือไปตั้งเสียงก๊ก
 ฮันฮันเป็นเจ้อองครองเมืองเจ้ เตยวเหลียงคำนับรับหนังสือแล้ว รีบเดินทางคำนับถึง
 เมืองเจ้ เสียงก๊กฮันเส้าเรุก่อออกมาต้อนรับคำนับตรา แล้วเชิญเตยวเหลียงเข้าไปให้เงท
 สมถาวร เตยวเหลียงจึงว่า ซึ่งท่านให้ไปขอตราเทียบที่เจ้ออง พระเจ้าฮันเอ็งเห็นว่าท่าน
 ดเมองเตยวเมืองเจ้ ได้เมืองชนมากมีความชอบ จึงให้ข้าพเจ้าเอาหนังสือแลตราตั้งมามอบ
 ให้ท่านเป็นเจ้อองครองเมืองเจ้ มอบเมืองชนทั้งเจ็ดสิบสองเมืองให้ท่านรวบรวมทหารให้
 พร้อม แล้วยกกองทัพไปประชุมกัน ณ เมืองเซงโก้กำจัดฉ้อป่าอ่องซึ่งเป็นที่รู้ ว่าแล้วก็
 ส่งตราตั้งให้แก่ฮันเส้าเรุกำนับรับตราแลหนังสือ แล้วฉกฉนีกออกอ่านไต่ความว่า ประเพณี
 แด่ก่อน ถ้าจะตั้งบ้านเมืองชนเป็นใหญ่ให้มนำใจโอบอ้อมอารี หัวเมืองทงปวงกจะมนำใจ
 รัก บัคนเส้าเรุกกชเห็นปราบหัวเมืองทงปวงได้ ความชอบควรจะจารึกไว้ในแผ่นศิลา อัน
 เมืองเจ้นถ้าไม่แต่งตั้งยศก๊กชชเห็น เหนจะบังคบหน้าใจราษฎรยาก หัวเมืองทงปวงกจะทาง
 กระเดื่องอยู่ บัคนตั้งเสียงก๊กฮันเส้าเรุกเป็นเจ้อองครองเมืองเจ้ ท่านจงจัดแจงราษฎรให้
 รียบคียบ แล้วให้รับยกทัพมาช่วยกำจัดเมืองฉ้อ ฮันฮันอ่านหนังสือแล้วมนหน้าไปข้าง
 ทิศใต้คุกเขาลงคำนับแล้ว จึงส่งเจ้าพนักงานให้แต่งโต๊ะมาเลี้ยงเตยวเหลียงแลขุนนาง
 นายทหาร

ฝ่ายเตยวเหลียงกับโต๊ะแล้วบอกความแก่ฮันเส้าเรุกว่า พระเจ้าฮันเอ็งอยู่เมือง
 เอ็กเอียง มีพระทัยคิดตั้งไท่ก่งทุกวนมได้ชาติ แล้วไต่ยเเชื่อว่าฉ้อป่าอ่องยกกองทัพจะ
 มาตีเมืองเซงโก้ พระเจ้าฮันเอ็งหมายจะยกกองทัพไปรบเอาชัยชนะ ได้รับพระราชบิคา
 กลับมาเมือง ท่านจงจัดแจงทหารรับยกไป ฮันเส้าเรุกจึงว่า ข้าพเจ้าได้ให้หมายไปทุกหัวเมือง
 ถ้าพร้อมกันแล้วจึงจะรับยกทัพตามไป ท่านช่วยกราบทูลพระเจ้าฮันเอ็งด้วย แล้วให้เจ้าชก
 ไปกับเตยวเหลียงให้ทูลว่า ฮันเส้าเรุกกราบถวายบังคมไต่เอ็งมาว่ามีพระคุณนัก

ฝ่ายเดียวเหลียงกับจิวชกกลาเจืองฮันเส็กกลับไป ฝ่ายเจืองฮันสิ้นครนถึงวัน
ฤกษ์ดีแล้วแต่งตั้งตามตำแหน่งเจือง ฮันเนงบ้นที่ออกขุนนาง บรรดาขุนนางแลนายทหาร
ก็ค่านับตามธรรมเนียม

ฝ่ายทหารลงใจซึ่งแตกมาถึงเมืองแพเสีย เอาข่าวไปแจ้งแก่พระเจ้าผ้อป้าอ่อง
ว่า ฮันสิ้นฆ่าตองโจเสียแล้วจับเจืองเจาเมืองไต้ แต่เตียนแห่งจิวฮันไม่รู้ว่หนีไปทำบดโค
บคนฮันสิ้นตงกองทัพอยู่ ณ ค่านริมจู บรรดาหัวเมืองเจ็ดสิบเศษก็มาชนกับฮันสิ้น ไต่ย่น
ข่าวว่าจะรวมทหารมาบรรจบทัพฮันอ่อง ยกมาทำศึกกับไต้อ่อง พระเจ้าผ้อป้าอ่องได้แจ้ง
ตงหนักตกพระทัย จึงให้หาห้างเป็กจงลิมวยมาว่า เราไม่รู้เลยว่ฮันสิ้นทำการศึกษาตถึงเพียงน
ฮันอ่องเตาตงกองทัพอยู่ ณ เมืองเอ็กเอียงกับเมืองเซงโกทงสองหัวเมือง เราจะศึกทำการ
ศึกกับฮันอ่องครนชุกหนัก จำจะจัดคนเทิมสติปัญญาให้ไปพูดจาเกลยกล่อมฮันสิ้นให้คน
กลับมายุกับเราท่านจะเห็นประการใด ห้างเป็กจงลิมวยจึงทูลว่า ไต้อ่องตรองการตงเคว
อยู่ ข้าพเจาก็คิดไว้แต่ไม่อาจกราบทูล ถ้าจะไปไต่เห็นแต่ให้หมุเสียบ มีสติปัญญาตงโชน
การพูดจาเหมือนกับจูกอง จึงใช้ไปว่ากล่าวฮันสิ้น ด้วยฮันสิ้นเป็นข้าไต้อ่องมาแต่ก่อน
จะว่าให้กลับมายุตงเกาะเห็นจะไต่โดยง่าย พระเจ้าผ้อป้าอ่องจึงจัดแพรอย่างตกับทองคำ
ให้หมุเสียบเอาไปให้ฮันสิ้น หมุเสียบอาสาไปถึงเมืองเจ็งงบอกทหารรักษาประตูว่า เรา
ชื่อหมุเสียบ จะเข้าไปค่านับเจืองฮันสิ้น ทหารก็เข้าไปแจ้งความกับเจืองฮันสิ้นทุก
ประการ เจืองฮันสิ้นครนรู้ว่าหมุเสียบมาจึงว่า ผนข้างพูดเห็นจะมากลยกล่อมเรา จึง
สั่งให้คนใช้ให้ไปรับหมุเสียบเข้ามา เจืองฮันสิ้นก็กลับเข้าข้างใน หมุเสียบครนเข้ามาถึง
เอาสิ่งของช้นเรียงไว้บนโต๊ะแล้วนั่งอยู่

ฝ่ายเจืองฮันสิ้นแต่งตั้งแล้วออกมาทำราชการ เห็นหมุเสียบจึงถามว่า ท่าน
มากับธุระประการใด หมุเสียบคุกเข่าลงค่านับแล้วว่า พระเจ้าผ้อป้าอ่องให้ข้าพเจาคุม
ทองแลแพรมมาให้ทอน ฮันสิ้นจึงว่าแต่ก่อนเรากับท่านทำราชการอยู่ตงเดียวกัน บคน

ต่างคนต่างมีเจ้าอยู่คนละเมือง เจ้าคือเจ้าทำศึกกัน ซึ่งพระเจ้าฉ้อป่าอ่องเจ้าของท่านให้
 คุ่มทองแลแพรมาให้เราเนจะว่าอะไรหรือ หมูเสียบจึงว่าท่านกุมทหารเทียบร้อยหมื่น
 เป็นเจ้าครองเมืองเจ็ดหมื่นเมืองขานแจศสืบเศษ ก็ตศัพทล่อไปถึงไหนก่กลวท่านเถ่งเน
 พระเจ้าฉ้อป่าอ่องทราบไปว่าท่านได้เป็นเจ้าเมือง จึงตรัสว่า เดิมไม่รู้เลยว่าได้ถึงเพียงนี้
 จึงมิได้เลี้ยงเป็นผู้ใหญ่เสียพระทัยนัก ครั้นแจ้งว่าท่านได้เป็นเจ็ดครองเมืองเจ็ดความ
 ยินดี จึงให้ข้าพเจ้าเถาของทงมาขอใจเยียมเสียแทน เจ็ดอ่องฮันเสนได้ฟังหมูเสียบว่า
 รูในแบายกาย จึงว่าเราโตมาเป็นข้าพระเจ้าฮันอ่องฯ ซุบเลี้ยงให้เป็นเจ้าเมืองเจ็ดได้ความ
 สุขอยู่เพียงนี้แล้ว เรามีได้ชวนชวหายหาประโยชน์ต่อไป หมูเสียบได้ฟังหวัระแล้วจึงว่า
 ท่านหมายใจอยู่หรือว่าจะได้เป็นเจ็ดอ่องฮันชว แต่ใจข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าท่านช่วยฮันอ่องก่าจก
 ฉ้อป่าอ่องไควนไต แม่นข้าไปจนสามวันท่านก็จะออกจากเจ็ดอ่อง ซึ่งข้าพเจ้าว่าทงนเพราะ
 รักท่าน แม่นท่านไม่เชื่อเอาไปจึงจะเห็นความจริงจะกลับก็ถลึงข้าพเจ้า แล้วพระเจ้า
 ฉ้อป่าอ่องส่งมาว่าท่านเมตตบัญญัติกล่าหาญในการศึก ควรจะตั้งตัวเป็นใหญ่อยู่แล้วจึงคิด
 เป็นสามก๊กกัน ทั้งคนจะได้รักษาเขตแดนไวจจึงจะได้เป็นเจ้าสืบไปเอา ฮันเสนจึงว่าซึ่ง
 ท่านว่าตงนก็ควรอยู่ แต่ใจเราคิดว่าเมื่อครั้งเราอยู่ในเมืองเมื่อ ฉ้อป่าอ่องให้เราเป็นแต่
 จิบเกกหนึ่งคนถยทวน เราเห็นฉ้อป่าอ่องทำไม่ตองประเพณีนาไปจะมีศึก จึงทูลทักทวน
 ยังจะกลับเอาโทษเราฯ เราจึงหนีไป ณ เมืองไปถ้ง พระเจ้าฮันอ่องตงให้เราเป็นแม่ทัพ
 ใหญ่คุมทหารหลายสืบหมื่น จะเพ็ดทูลประการใดก็เชื่อถอ แต่เสอทรงกถอดประธานให้
 เสวยสิ่งใดก็ให้กิน มีพระคุณถึงเพียงนี้ ควรที่จะเอาชีวิตสนองพระคุณไปกว่าจะตายจาก
 แผ่นดิน ถ้าจะก๊กเอาใจออกหากคนทงป่วงก็จะเลื่องลือชื่อชวไปหมื่นชาติ ท่านก็มีสติ
 ปัญญาอยู่จงเอาคำของเราไปแจ้งแก่ฉ้อป่าอ่องว่า สิ่งของซึ่งให้มานั้นเราชอบใจเก้ ครั้น
 จะรับไว้ก็จะเป็นเมตตทักทิว หมูเสียบครั้นได้ฟังฮันเสนก็รวใจไม่เช็ด้วยฉ้อป่าอ่องเข็วแท้
 จึงคำนับลาพวสิ่งของกลับไปเมืองแพเสีย

ฝ่ายควยตองนั่งอยู่ใตยหมเสียบมาพุกเกลยกล่อมฮัเสินตองใจ แต่ฮัเสินไม่
เห็นทวย เพราะใจฮัเสินไม่คั้นไปอยู่กับฉอปาออง จึงคิดว่เราจะพุกโดยอุบายให้หลง
ด้วยศรูกักต เพราะฮัเสินแยงรักเมองเจอย คอยคเมอคนสงตไม่มีใครอยุใกล้ จึงเข้าไป
ค้ำบฮัเสินแล้วเลาความว่ ขาพเจาเหเทาเมสตบญญารูกลอบายใการตงครามลกชง
หาผู้ไตเสมอมไต ถึงพระเจ้าฮัเองมพระทยโอบอ้อมอารมศแรก จึงไตทหารมากรวมท
ไปไตเมืองแพเสย หากว่ฉอปาอองมากเมืองเจ ถึงฉอปาอองรายกาจหยาบชั ประชา
ราชฎรไตความเตอตรอนกจริง เตมผมอเขมเขง เมอกลับไปจากเมืองเจทหารก่นอย
ตคนเอาเมืองแพเสยไต ไล้ฆาทหารฮัเองทายเปนอนมาก หากว่ทานทาทพรตเขาดอม
ฉอปาอองจิงขยาคผมอลง ถึงกระหนทาศกมาสามปลอยทแพแลชเขยงไม่เพลยงพลาแก
กน ทุกว่นหาพเจาเหเทาเมืองเตยวเมืองเอยนเมืองเจ ทงเมืองขนรอยยสับเสชอยใน
อ่าเงทาเ พอจะตงทวขแบนใหญ่ไตจะใครให้เบนสามกททน รักษาแต่เขตเตนหาความ
สยวไวย่าท้อนเตรายแกผู้ไต ถ้าเหชางไตแพลยงพลาจิงคอยทตักเขาชางผู้ชนตะอภาย
หลัง ประการหนงเมอขาพเจาอยเมืองเอยนไตพบครคตลกษณแ่งน ขาพเจาคุส่าหพาก
เพยรрымญไตสมทต ครองขเทจามวาททานทเมืองเตยว ไตสงเกตเตชางหน่าเหาเวจจะ
เบหขุนางผู้ใหญ่ ครนไซสองเบนคนสนททจารณจางหลังрымทว ตองลคษณะจะเบน
กษทรมย คักเสยกายทวหนัก ถาวอยุทวชฮัเองน่านไปเบองหน่า เสริจศกแตวเกรงแต
ทานจะเสยทว

เจอองฮัเสินไตทงตงนเหวาคใจเก้ จึงว่เราทาความชยบไว้ตอพระเจ้า
ฮัเองมมาก ถึงจะผคพนจากรบตแลวกเห็นจะไม่เอาโทษ ซึ่งท่านว่จะให้เราเอาใจออก
จากพระเจ้าฮัเองนนไม่ควว ควยตองจิงว่ทานเกยอกรมูอยุเหมือนเตยวยกบตนอกกรกรวม
ชวตกนสงควาฮัเองเมตคทาถน ครนอยุมาเคอังกนเขนเจงถึงฆาญาคพนเองเตยว ๗ หน
มาอยุกับฮัเอง ไตกลับไปกับทานทเมืองเตยวคเอจิงทายทแมนากจย ขาพเจาวตกด้วย

รักท่าน ภารหรือท่านรักตนเองมากกว่ารักตัว ด้วยตัวท่านอุปมาเหมือนไฟเป็นที่ชอบใจ
 คนแต่เมื่อฤดูหนาว ภารเสนฤดูหนาวเป็นฤดูร้อนแล้วก็ไม่ใครเข้าใกล้ ประเพณีจะหา
 ความชอบทำศึกแทบตัวตายหลายครั้งจึงจะได้บำเหน็จ ถ้าผิดแต่ครั้งเดียวความชอบซึ่งทำ
 ไว้วางเสียดูสูญสิ้น ทุกวันเห็นเหตุทำแต่กองตั้งราชรถมาเคยแล้ว จักจะเร่งเข้าไปให้ท่านฤกษ์
 ถ้าจะงกอยู่หาฤกษ์ใหม่จะไม่ไถ่แก เหมือนเตวทาจะก้อยอยู่ให้อันน้องเสร็จศึก น่าจะมี
 อันตรายเป็นแน่แท้ ถ้าท่านตั้งตัวขึ้นเป็นกษัตริย์รักษาแผ่นดินโดยยุติธรรมแล้ว คนทั้ง
 ปวงจะมาเข้าช่วยเป็นอันมาก ฮันเสนได้ฟังจึงว่าซึ่งท่านพูดนั้นก็จริงแต่จะทำเช่นนั้นไม่ได้
 ด้วยน้ำใจเราคิดถึงพระองค์อยู่แก่ ถึงพระเจ้าฮันเองจะทำประการใดเราก็มิได้ใคร่ตอบ

ขณะนั้นเล็กแกอยู่ข้างนอก ไต่ย่นกวางดองยอฮันเสนจึงร้องเข้าไปว่า ท่านอย่า
 ฟังคำกวางดอง จะเสียจากทุกพระองค์ฮันเองถวายความสัตย์ไว้ แม่จะทำเหมือนกวางดอง
 พวกคนจะลือว่าท่านไม่มีกตัญญูซื่อสัตย์ไป ว่าแล้วเล็กแกก็เข้ามาชวนกวางดองว่าท่านจง
 ไปเฝ้าพระเจ้าฮันเองด้วยกัน กวางดองได้ฟังก็ตกใจไม่รู้ที่จะตอบกมหน้างอยู่ เล็กแกจึง
 ว่าท่านก็เป็นคนฉลาด เหตุไฉนไม่พิเคราะห์ดูการแผ่นดินเสียก่อนจึงเอามาว่า อันพระเจ้า
 ฮันเองเมื่อบุญญาธิการมาก แล้วพระทัยโอบอ้อมอารีเบาเทร่ใคร่แก่ราษฎรจึงได้อาณาเขต
 มาก แลวมีขุนนางผู้ใหญ่คือเสียวโหมเมตตากแก่สตัว ฝ่ายเตียวเหลียงต้นแห่งที่ปรึกษา
 กมบุญญาธิการซึ่งไม่มีผู้ใดเสมอ ทหารคิมฝมอเตคือ หยินโป แพอวท ห้วนโกย จิวฟู
 อองหลิน แสเฮาหยิน กวนหยิน เจตคนเนเกิดมาสำหรับท่านผู้มบุญ ท่านไม่รู้หรือจึงยุง
 เจออง อุปมาเหมือนเขียนรูปเสือจะชุบให้เป็นเสือ ถ้าไม่เป็นมันทราบไปถึงพระเจ้า
 ฮันเอง จะมีปากันตายเสียหรือ หากว่าเจอองไม่ฟังคำท่าน

กวางดองได้ฟังเล็กแกว่ามีความกลัวยงนัก จึงคิดว่าถ้าจะไปกับฮันเสนครั้งเง
 เราจะมี ความชอบ แม้แต่เฝ้าเฝ้าเอาความซึ่งรักกับเจอองนกราบทุกพระองค์ฮันเองขอ เรา
 จะมีโทษมากกว่าที่ชนะศึกสักครั้ง คิซแต่ตั้งแต่นั้นกาทาเสียจรตละความอายคืนตาม

ณเนเห็นรำทำเพลงเป็นนิจ เจ้องฮันสินกรูในกิริยาทวยถองมิได้ว่าประการใด แล้วส่ง
นายทหารให้เร่งรัดจักกองทัพหัวเมืองซึ่งตีได้มาประชุมพร้อมแล้ว ให้หาวันฤกษ์ดีจะยก
ไปตีเมืองเอ๊กเอียง

ฝ่ายพระเจ้าฮั่นเอ้องอยู่ในเมืองเอ๊กเอียง มีพระทัยทุกข์ถึงไท่ก่งกับนางหงวน
สองเขาทุกเวลาไม่รู้ที่จะคิดประการใด จึงปรึกษาเตี่ยวเหลียงกับตันแฉ่งว่า บัดนี้ท่านจะ
คิดประการใดบ้างจึงจะให้ไท่ก่งกับนางสองเขาแลญาติทั้งปวงซึ่งตกอยู่ใน เมืองแพเสียกลบ
กินมาได้ ทุกวันเราได้ราชสมบัติเป็นสุขแล้ว แต่ยังทุกข์ด้วยญาติทั้งปวงซึ่งตกอยู่ใน
เงอมมือฉ้อป่าอ้อง เตี่ยวเหลียงจึงทูลว่า ฉ้อป่าอ้องได้พระบิดากับนางสองเขาไว้ในเงอม
มือ ที่ไหนจะปล่อยมาให้โดยง่าย ถ้าได้อ่องคิดรวมทัพทำศึกกับฉ้อป่าอ้องลงได้เมื่อใด
ฉ้อป่าอ้องก็จะอ่อนใจลง แล้วจึงแต่งคนให้สืบตบัญญาไปเจรจาเป็นทางไมตรีต่อกัน เห็น
จะได้พระบิดากับนางสองเขามาโดยง่าย

ฝ่ายลยหวนเตงชองสมผู้คนอยู่ปลายแคว้นเมืองเอียงเขางทิศเหนือ มีสมัครพรรค
พวกประมาณสี่หมื่นเศษ รู้ว่าพระเจ้าฮั่นเอ้องมีพระทัยรักทหารยิ่งจะทำการอยู่กับฉ้อป่าอ้อง
รักจะใคร่ทำราชการด้วยพระเจ้าฮั่นเอ้อง ก็จัดให้ทหารสามหมื่นคนแยกมาหาเสี่ยวทีกเสี่ยวไท
ณ เมืองห่าเอียง พอเสี่ยวไทจะไปส่งลำเสี่ยวทีกหาลยหวนไปด้วย ครั้นถึงเมืองเอ๊กเอียง
เสี่ยวไทพาลยหวนเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮั่นเอ้อง จึงทูลว่าลยหวนคนแนสามภักดีตั้งใจมาช่วย
ได้อ่องทำศึกกับฉ้อป่าอ้อง แล้วแจ้งความซึ่งได้จัดทหารการเสบียงมาส่งทุกประการ
พระเจ้าฮั่นเอ้องเห็นลยหวนรูปปร่างโตใหญ่สูงประมาณหกศอกเศษมีพระทัยยินดี จึงตรัสแก่
ลยหวนว่าซึ่งท่านรักเราทุกส่าห้มาแต่ไกล จะช่วยกันทำการศึกก็ชอบใจท่าน ว่าแล้วพระเจ้า
ราชทานเสื่ออย่างดีกับทองร้อยตำลึงแก่ลยหวน แล้วส่งให้จัดเสบียงเลี้ยงอาหารบรรดา
มากกว่าจะได้ทำศึก

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป่าอ้องอยู่ใน เมืองแพเสีย ทรงการที่จะทำสงครามกับฮั่นเอ้อง
ไม่สมคึก ลองไซเป็นแม่ทัพไปช่วยเมืองเจ๊กตายในหีบ หมูเสียบไปว่ากล่าวแก่นฮั่นเอ้อ

เรื่อง ชิดกกไชยัน

๓๗๓

ไม่สมคะเน เมืองแจกเป็นของฮานเสน สลทพระทยลง จึงคิดว่าบ้านไหนฮานเสนจะยกทัพใหญ่ไปบรรจบทัพฮันเอ่อง ครั้นจะให้นายทหารผู้ใดเป็นแม่ทัพไปเห็นจะสู้ฮันเสนไม่ได้ จำเราจะยกทัพใหญ่ไปตีเมืองเอ๊กเอียงจับฮันเสนมาเสีย จึงส่งให้กระเตรียมทหารขบวนทัพหลวงพร้อมแล้ว พ่อเบ๊แว่นถูกขตกยกทัพออกจากเมืองหลวยวัน ล่วงข้ามชนในไกลเมืองเอ๊กเอียงห่างประมาณห้าร้อยเสน เห็นทัพฮอกกลแห่หนึ่งตั้งค่ายมั่นคงไว้ ใช้ให้ขุนนางเข้าไปแจ้งความแก่ฮันเอ่องว่า แต่รบกับหลายศึกครั้งยังไม่เห็นฮันเอ่องออกรบ การแผ่นดินเกิดรบพุ่งทงนกเพราะเราสองคน พากทหารมาตายเสียเบรอนมาก เรามาแนะนำแต่จะรบกับฮันเอ่อง

ฝ่ายขุนนางก็กำนับลาไปบอกนายทหารรักษาประตูว่า พระเจ้าม้อป้าอ่องใช้มาเฝ้าพระเจ้าฮันเอ่อง นายทหารซึ่งกำกับประตูก็เข้าไปทูลพระเจ้าฮันเอ่อง พระเจ้าฮันเอ่องก็ส่งให้ออกไปรับเข้ามา ขุนนางซึ่งพระเจ้าม้อป้าอ่องใช้ก็เข้าไปเฝ้าคุกเข่าลงกำนับ แล้วทูลความตามพระเจ้าม้อป้าอ่องส่งมาทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้าฮันเอ่องได้ทราบจึงตรัสว่า อันประเพณีกษัตริย์จะทำศึกเอาชัยชนะด้วยฝีมือทหาร ซึ่งจะคิดกลอุบายนั้นจึงเป็นธุระของกษัตริย์ แลซึ่งม้อป้าอ่องตั้งใจมาจะรบแต่กับเรานั้นเป็นแต่ฝีมือทหาร ท่านเร่งกลับไปบอกแก่ม้อป้าอ่อง ขุนนางซึ่งเข้ามาแต่กองทัพก็กำนับลาไป พระเจ้าฮันเอ่องจึงปริษว่าม้อป้าอ่องยกทัพใหญ่มาครั้งนี้ เราจะให้ผู้ใดออกไปรับกำลังศึกได้ เสียหวโหจึงว่าลุยหวนรักจะทำศึกแต่ยังเป็นคนใหม่ แม้ได้ฮันเอ่องหนีไปช่วยเห็นพอจะรับกำลังม้อป้าอ่องได้ กว่าได้อ่องจะยกกองทัพไปสมทบทัพทัน พระเจ้าฮันเอ่องจึงสั่งให้ลุยหวนฮันเอ่องหนีจิวพูแควมทหารออกไปตั้งค่ายรับนอกเมืองทางประมาณสองร้อยเสน ทังกองทัพหลวงก็เตรียมไว้พร้อมจะยกออกไปตีม้อป้าอ่อง จึงจัดแจงทหารอยู่รักษาเมืองเป็นเสารมารถ

ฝ่ายลู่หวนฮ่องหลินจิวพุน ก็กำนับลาออกไปตั้งค่ายตามรับสั่งทุกประการ
พระเจ้าฮั่นฮ่องก๊กยกกองทัพไปอยู่ค่ายนอกเมืองจะตุที่ฉื่อป้าอ๋อง

ฝ่ายขุนนางซึ่งพระเจ้าฉื่อป้าอ๋องให้เข้าไปในเมืองนั้น กลับไปทูลตามคำฮั่นฮ่อง
ทุกประการ พระเจ้าฉื่อป้าอ๋องได้ฟังก็โกรธ สั่งให้จงฉิมวยกุมทหารเกณฑ์เตหฺมเหนง
ไปชุมนุมทัพไว้ตามป่าใกล้ทางริมเมือง แล้วให้เตงก่งยงศควนเฉอหองจุกสเนยคุมทหารเป็น
ทัพหน้ายกไป พระเจ้าฉื่อป้าอ๋องก็ยกทัพหลวงเดินไปตามทาง พระเจ้าฮั่นฮ่องรู้ว่ากองทัพ
ฉื่อป้าอ๋องยกมา ใช้ม้าเร็วไปสั่งให้ลู่หวนออกตีกองทัพหน้า

ฝ่ายลู่หวนเสียดำขวานผ่าทหารออกไปรบกับทหารฉื่อป้าอ๋อง เตงก่งยงศ
ควนเฉอหองจุกสเนยทหารเข้าระดมรบ ลู่หวนเผด็จยวรับรองเมืองกันทหารสเนยได้หกสิบ
เพลง ยังไม่ถอยกำลัง ได้ทหารสเนยเข้าไปจนเห็นกองทัพฉื่อป้าอ๋อง

ฝ่ายก๊วยไต้หวนเตี่ยวกวคหังหอง ซึ่งอยู่ช่วยชาวพระเจ้าฉื่อป้าอ๋องก็ขมขื่นมาพา
ทหารออกรับลู่หวน ๆ มิได้ครั้นคร้าม อ่องหลินกับจิวพุนเห็นลู่หวนรบกับทหาร
ฉื่อป้าอ๋องถึงสองผลึกเทอบจะพลยงพลจึงขมขื่นมาเข้าช่วยลู่หวนรบ ทหารฉื่อป้าอ๋องเห็น
อ่องหลินจิวพุนเข้าปะทะระดมรบเข้ามาจุกชกมาเห็น ลู่หวนโคกทัพหนึ่งราวไว้ซึกเกาทัณฑ์
อึ้งกยงสีก ถูกโลหหวนแฉียววคคกมาลง ก๊วยไต้หวนลูกเกาทัณฑ์โคกหมอบขมขื่นมาหนี ห่างหอง
ก๊วยไต้หวนเกาทัณฑ์หน้าผากยกมอขึ้นชักอยู่ อ่องหลินขมขื่นมาเข้าใกล้โคกทัพนั้นถูกหางหองค
บาศตายตกมาลง ลู่หวนไล่ฟันพวกทหารแตกกระจายกันไปจนเห็นหน้าฉื่อป้าอ๋อง ๆ
เห็นทหารฮั่นฮ่องไล่ฆ่าฟันทหารลุ่มตายเป็นอันมาก ก็ขมขื่นมาช่วยลู่หวน ๆ ทั่ว
เกาทัณฑ์จะยิงฉื่อป้าอ๋อง ๆ โกรธร้องควากด้วยเสียงกึ่งคู้ฟ้าผ่ามาเขา มาที่ลู่หวนเช็กตกใจ
กระโดดถอยหลังออกไปประมาณสี่าง ลู่หวนไม่ทันแยงก็ชักมาเข้าในกระบวนทัพพลย
กลับมา พระเจ้าฉื่อป้าอ๋องโคกทัพขมขื่นมาไล่ลู่หวนกับพวกทหาร ไปถึงหน้าค่ายพระเจ้า
ฮั่นฮ่อง พระเจ้าฮั่นฮ่องรู้ว่าฉื่อป้าอ๋องไล่ลู่หวนมา จึงขมขื่นทหารออกช่วยลู่หวน บรรดา

นายทหารออกช่วยระดมรบด้านหน้าเมืองไว้ พระเจ้าเมืองป๋อองหยุกมาร้องเรียก
ขุนอ่องให้ออกมาพุกกัน พระเจ้าขุนอ่องได้ยินเข้าพาทหารที่มมออกมามาหน้าค่าย

ฝ่ายพระเจ้าเมืองป๋อองเห็นขุนอ่องจึงร้องว่า ทหารที่มาหลายหมื่นทหารกองทัพ
สองฝ่าย แต่ตายเสียหลายสิบหมื่นมิได้แพ้ชนะกัน ครั้นท่านกับเรารบกันแล้วต่อตัวจะ
ได้เห็นแล้วแล้ ให้ทหารคุณเป็นขวัญอย่าให้เสียความลำบากแก่คนทั้งปวงเลย

ฝ่ายพระเจ้าขุนอ่องจึงตอบว่า ผู้ใดจะตั้งตัวเป็นกษัตริย์ชอบแต่จะอยู่ในยุติธรรม
ไม่ให้ราษฎรเดือดร้อน บัณฑิตท่านไม่ทำตามประเพณีไปย้ายไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน เทพยดาจึง
กลใจให้หัวเมืองทั้งปวงมาเข้ากับเราคิดกำจัดท่าน เรามิได้คิดจะทำอันตรายแก่ท่านก่อน
ซึ่งท่านว่าจะรบกับเราในเรามิใช่เป็นทหารสำหรับใช้ แล้วโทษท่านมาถึงสิบประการ เรา
จะว่าให้ทหารทั้งปวงฟัง ขอหนังสือเมืองเจ้าเมืองทวายก็เห็นราษฎรเดือดร้อน ปรีกษาท่าน
จะไปกำจัดพระเจ้าชองเค้หมายจะแก้ทุกข์ของชาวเมือง ท่านจะคิดขบถต่อเมืองหลวง
ฆ่าคนเองเสียซึ่งเอาเมืองทวายก็ตั้งตัวมา ขอสองท่านชวนเราจะไปตีเมืองเดียว ท่าน
ได้เป็นแม่ทัพหน้าไม่บอกเรา ไปแต่ท่านถึงกลางทางกลับฆ่าของซึ่งเป็นแม่ทัพเสีย ครั้น
ท่านได้เป็นแม่ทัพไม่มีช่วยแก่เจียงहां แล้วริบเอาสิ่งของทุกหัวเมืองจางประชาราษฎรไว้
รับความยากแค้น ขอสามเจียงहांพาทหารไปเสียด้วยสิบหมื่น ครั้นไปถึงเมืองชางเสีย
ทหารพุกกันท่านแก่สองคน ท่างไกรธฆ่าพวกทหารทั้งปวงซึ่งไม่มีผิดเสียสิบหมื่น
ขอสี่พระเจ้าเตตรสวาผู้คิดเมืองहांเองโลกอน จะได้เป็นเจ้าครองเมือง ท่านเกยยอม
ถวายสัจจะ ครั้นเราได้เมืองहांเองไว้ก่อนท่านมาภายหลังละความสัจเสียตั้งตัวเป็นเจ้า ให้
เราไปอยู่เมืองไปตั้ง ขอห้าเจียงहांซึ่งเบงชางซึ่งออกมาสวมภักดีเราโดยดี ท่านเกยฆ่า
เสียทั้งญาติวงศ์แลคนซึ่งร้องไห้รักจูหยุน ขอหกท่านเผาตำหนักอาบงจิงไฟไหม้เรือ
ราษฎรถึงสามเดือน ขอเจ็ดท่านไปขัดศัพพระเจ้าจันเช่ของเค้ เก็บเอาทรัพย์สิ่งของเครื่อง
ประดับศัพเป็นอนาถประโยชน์ ขอแปดท่านซึ่งเอาเมืองหลวงไว้แล้ว จะใคร่ไปอยู่เมือง

แพเสีย ขับพระเจ้างเตให้ไปอยู่เมืองบินจิว แล้วจึงเอาเมืองหันเมืองหลวงว่าเขตแดน
 ของตัว ข้อเกาทัณฑ์ไม่มีกตัญญูใช้ทหารไปฆ่าพระเจ้างเตเสียที่หน้าเมืองกงหล่า ข้อสืบ
 ท่านตั้งทิวเป็นเจ้าแล้วไม่อยู่เนยติธรรมให้คนทั้งพิภพเจ็บแค้น ก็คือประชุมจะกำจัดท่านเสีย
 จากแผ่นดิน ท่านเป็นคนซื่อสัตย์ เราไม่ควรจะรบกับท่าน พระเจ้าฉื่อป้าต้องได้พึ่งชั้นน้อง
 ยกโทษสืบประการขึ้น มีความละอายโกรธนัก ซักม้าเข้าไปใกล้เงือกทวนจะแทงชั้นน้อง ๆ
 ซักม้าหนี ทหารทั้งปวงช่วยป้องกันพระเจ้าชั้นน้องไป

ฝ่ายจิงลิมวยซุ่มทหารถือเกาทัณฑ์คอยอยู่นั้น ครั้นเห็นทัพชั้นน้องแตกหนีมา
 จะเข้าเมือง ก็ถูกประทัตศมณฤๅณชนทหารกระตมยิงเกาทัณฑ์ทั้งฝังบน ถูกชั้นน้องที่อก
 ตลอดเกราะชั้นนอกเข้าไป แต่เกราะทองคำชั้นในเกินอยู่มีความเจ็บด้วยซ้ำในเอวระ หาก
 มาจะขึ้นพระทัยบอกทหารว่าถูกอาวุธทมิไม่เป็นอะไรนัก ทหารทั้งปวงเห็นพระเจ้าชั้นน้อง
 ต้องเกาทัณฑ์ทมิได้ตั้งใจรบ ช่วยกันป้องกันพระเจ้าชั้นน้องเข้าเมืองได้ พระเจ้าฉื่อป้าต้อง
 ครั้นได้ก็กลัดเข้าไปจนหน้าเมือง พอมีคนมาทูลพระเจ้าฉื่อป้าต้องว่าชนสนนยกทัพมาใกล้
 เมืองเซงโก้ แล้วแพวคกตศกตศลาเตียงวังไคสน ทหารทั้งปวงครั้นได้ยินคำคน
 ต่างเสียใจ พระเจ้าฉื่อป้าต้องแจ้งความแล้วให้ถอยทัพกลับไปค่าย

ฝ่ายเตียวเหลียงคืนแครงกับนายทหาร ชวนกันเข้าไปเฝ้าพระเจ้าชั้นน้อง ณ ที่
 ข้างในเห็นประจวรดำรงกายมิได้ เตียวเหลียงจึงทูลว่าทัพเจืองชนสนนยกมาถึงเมืองเซงโก้
 แล้ว ทัพแพวคกตศกตศลาเตียงวังไค สักฉื่อป้าต้องถ้าซาอยู่จนสามวันจะย่อกลงเห็นจะถอย
 ทัพไป ไคต้องรับรักษาพระองค์จะได้ยกไปประชุมทัพ ณ เมืองเซงโก้ ปรึกษากับเจือง
 ฮันเสี้ยนตทฉื่อป้าต้องไห้ขยับเขิน คิดเชิญพระบิดาให้คืนมาจึงได้ พระเจ้าชั้นน้องคทพระทัย
 นึกลูกขี้เตรีสแก่ทหารทั้งปวงว่า เราไม่เป็นไรแล้วทำอย่าวิตกเลย เตียวเหลียงจึงพูดกับ
 นายทหารว่า ฉื่อป้าต้องก็เสียลี้เสียดังสนนถอยทัพกลับไปแล้ว เราจะไปประชุมทัพ ณ เมือง
 เซงโก้ ท่านทั้งปวงจึงคอยเค้นให้เป็นขบวนทัพตามสบาย นายทหารได้ฟังคำเตียวเหลียง
 กรณเริ่งทุกตัวคน

ฮันสิ้นจึงทูลว่ากองทัพข้าพเจ้าได้ยกบรรจบทัพไต๋อ่องเป็นสองทัพ แล้วก็คิดจะให้ฉ้อป้าอ่อง
 อ่อนกำลังลง แล้วจึงจะตีให้แตกยับเยินเห็นจะส่งพระบิดาให้ง่าย อย่างทรงพระวิตกโดย
 พระเจ้าฮั่นเอง ไ้ฟังชอบพระทัยเสด็จมาลบล้างเจ้อฮงฮันสิ้น แล้วออกเสด็จทรงประทาน
 ให้ ตรัสว่าเราคงใจคอยทำท่านเห็นจะสมกิตครั้งเ เจ้อฮงฮันสิ้นได้รับพระราชทานเมตตา
 ยินดี จึงทูลว่าข้าพเจ้าจะขอลาออกไปอยู่นอกเมือง ช่อมหัททหารทั้งสองทัพให้ชำนาญ
 เพลงอาวุธ แล้วจะเชิญเสด็จไต๋อ่องไปตีทัพฉ้อป้าอ่อง แล้วว่อกออกนอกเมืองเห็นทกวาง
 ขวางแห่งหนึ่ง จึงให้ตั้งค่ายใหญ่ผูกทหารอยู่มิได้ขาด

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้าอ่องรู้ความว่าฮั่นเองกับฮันสิ้นรวม บรรดาหัวเมืองมีคนมาก
 จะยกมาทำศึก จึงปรึกษาห้างเป๊กจงฉิมว่าเสียบเมืองแพเสียมาสงกไม่ทนที แม่นศึก
 ศึกพันจะมีจนเสียหรือ ถึงจะมีทหารต่อสู้เห็นจะทำกรไปไม่ตลอด ท่านจะคิดประการใด
 ห้างเป๊กจึงทูลว่า ซึ่งฮั่นอ่องจะยกทัพใหญ่มาครั้นข้าพเจ้าหาเกรงไม่ ทัพไท่ก้งยังอยู่ใน
 เงามพระหัตถ์ ถ้าไต๋อ่องใช้คนไปรับมาให้ไท่ก้งมีหนังสือไปถึงฮั่นอ่องเห็นฮั่นอ่องจะเลิก
 ทัพไป แม่นฮั่นอ่องไม่เลิกทัพไปก็จะเป็นนอกกฎ ถ้าสมกิตคงนึกกว่าทหารมารบฮั่นอ่อง
 สักรอยหมื่น พระเจ้าฉ้อป้าอ่องไ้ฟังเห็นชอบ ส่งทหารให้ไปเมืองแพเสียเอาตัวไท่ก้งมา
 คนใช้รับส่งแล้วรีบไปไ้ตัวไท่ก้งมา พาเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง ๆ เห็นไท่ก้ง จึงว่า
 เล่าข่าบุตรของท่านเส้อฮายฮั่นเส็นจะซึ่งสมบัติเรา โทษท่านก้งตาย แต่เอ็นดูเป็นคนชวา
 จึงยกโทษไว้ครั้งหนึ่งก่อน ท่านจงมีหนังสือไปว่ากล่าวเล่าข่าให้มาทำศึกกับเรา ๆ จะ
 ให้ท่านกับนางหงวนของเฮาเคินไปอยู่กับเล่าข่า ไท่ก้งจึงว่าบุตรข้าพเจ้าคนนี้แต่ก่อนเป็น
 คนนักเลงสุรา ทหารที่ข่มไ้โทษหวาแต่เสศิริ ครึ่งแคงตัวเป็นใหญ่สมบัติแลทหารมากจึงมี
 จิตไ้ภกาเรบชน ดิมข้าพเจ้าผู้เป็นแบบคนเสียบคังผอน ซึ่งไต๋อ่องจะไหมหนังสือไปถงเล่าข่า
 ที่ไหนจะเชื่อข้าพเจ้า พระเจ้าฉ้อป้าอ่องจึงตรัสว่า ถ้าเล่าข่าไม่เชื่อท่านเราจึงค่อยคิด
 ต่อภายหลัง ไท่ก้งก็ออกมาตั้งหนังสือแล้วเข้าไปเฝ้าถวาย เสร็จแล้วผนิกสั่งให้พระเจ้า
 ฉ้อป้าอ่อง ๆ รับหนังสือมา จึงว่าถ้าเล่าข่ารับขอกความนี้แล้วไม่ถอยทัพกลับไป ฮั่นจะสู้กับ
 เราก็มิใช้คนเป็นสัวเคียรจอน จึงส่งหนังสือไปขงจูเหลียนเถยไปไห้ฮั่นอ่อง ซึ่งจูเหลียน

คำนับรับหนังสือแล้วรีบไปถึงเมืองเซงโก้ นอกแก่นายประตู่ว่า เราถือหนังสือไทกง
มาแต่ค่ายพระเจ้าผ้อป้าอ่อง จะเข้าไปเฝ้าพระเจ้าซันอ่อง นายประตู่ความก็พาซงจูเหลียน
เข้าไปเฝ้าอยู่ภายนอก แล้วเจ้าพนักงานก็ไปทูลพระเจ้าซันอ่องว่า ซงจูเหลียนถือหนังสือ
พระบิดามาแต่ค่ายผ้อป้าอ่อง จะมาเฝ้า

พระเจ้าซันอ่องได้ฟังดังนั้น จึงปรึกษาเตียวเหลียงทันแฉ่งว่า ผ้อป้าอ่องให้
พระบิดามหนังสือมา เห็นจะว่าช่วยอันใดสักข้อหนึ่งเป็นมั่นคง เตียวเหลียงจึงทูลว่าซงจู
มานความคึกผ้อป้าอ่อง จะให้ได้อ่องคิดถึงพระบิดาถอยทัพไป แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า
ผ้อป้าอ่องจะเอาพระบิดาไว้แก้ตัวเมื่ออุบฉชน ช่วยผ้อป้าอ่องยังกลัวบุญได้อ่องอยู่ แม้นจะ
ฆ่าพระบิดาเสียแล้วได้อ่องก็สิ้นธุระ จะคิดการทำศึกด้วยเตียว ซึ่งจะแก้ไขพระบิดาให้มา
นั้นเป็นธุระข้าพเจ้า แล้วกระซิบบอกอุบายให้พระเจ้าซันอ่องตรัสแก่ซงจูเหลียนทุกประการ
พระเจ้าซันอ่องได้ฟังเตียวเหลียงทูลดังนั้น จึงให้ปรับคนถือหนังสือเข้ามา นายทหาร
ออกไปรับซงจูเหลียน ๆ มาถึงคุกเข้าลงคำนับ แล้วถวายหนังสือพระเจ้าซันอ่อง ๆ ทำ
เป็นเมาสุขา รับหนังสือมาอ่านได้ความว่า หนังสือไทกงให้มาถึงเล่าบังผู้บุตร ว่าเราได้
ยินครั้งแผ่นดินพระเจ้าซันแต่เป็นกษัตริย์ครองสมบัติในเมืองหงอ มีกตัญญูต่อบิดามารดา ๆ
จะว่าประการใดก็เชื่อฟัง ไม่ยั้งแก่ในสมบัติ ครองแเจ้าก็หาความสุขใส่ตัวมิได้คิดถึงเราผู้
เป็นบิดาซึ่งหนเวหนานแต่เมื่อนำไปจួយ หากพระเจ้าผ้อป้าอ่องเมตตาอยู่ บำรุงรักษาไม่ฆ่า
เสียจึงรอดชีวิต นางหงวนสองเขาคิดถึงบุตร ร้องไห้น้ำตาไม่หยุดทั้งกลางวันกลางคืน
เจ้าก็คิดทำศึกตีบ้านเมืองไปถายเตียว ไม่เหลือยวหลังมาตุเราแลนางหงวนสองเขา ซึ่งตก
อยู่ในแง่อมพระหัตถ์พระเจ้าผ้อป้าอ่อง ตัวเจ้าก็กลัวแต่ไหนจึงทำใจเหมือนเหล็กเหล็กแต่
แผ่นดินลา บัดนี้พระเจ้าผ้อป้าอ่องเอาตัวเราไป ณ เมืองกองบู ชีวิตเราครึ่งหนึ่งวัน
จะตายอยู่แล้ว ถ้าเจ้าไม่เลิกทัพกลับไปพระเจ้าผ้อป้าอ่องจะตัดศีรษะเราเสียไว้ ณ เมือง
เซงโก้ คนทั้งปวงจะลือชื่อเจ้าไปว่าไม่มกตัญญู เราอันนอนขอชีวิตพระเจ้าผ้อป้าอ่อง
จึงให้หนังสือมาถึงเจ้า ถ้ารักบิดาอยู่จงในหนังสือแล้วอย่าทำศึกกับพระเจ้าผ้อป้าอ่อง
เลย จะได้มารับเรากลับไปพ่อลูกจะได้เห็นหน้ากัน ถ้าไม่จะทำสงครามตั้งเจ้าจะได้เป็น
เจ้าแผ่นดิน คนทั้งปวงก็ไม่สรรเสริญจะว่าเจ้าฆ่าเราเสีย พระเจ้าซันอ่องทรงรับหนังสือแล้ว

มีความวิตกกอยู่ แต่เห็นพระทัยตรัสว่า ฌ้อป้าอ่องกับเราเป็นข้าพระเจ้าเจ้เต้ได้สาบานเป็นพี่น้องกัน บิดามารดาของเราก้เหมือนบิดามารดาฌ้อป้าอ่อง ถ้าฌ้อป้าอ่องฆ่าบิดาเราเสีย คนทั้งปวงจะนิทาแต่เราเมื่อไรมี ฌ้อป้าอ่องจะท่องนินทาด้วยสาบานต่อกัน แล้ว ฌ้อป้าอ่องให้ทหารไปฆ่าพระเจ้าเจ้เต้เสีย ไพรบ้านพลเมืองแตกตั้นมาอยู่กับเรา จึงทำศึกกัน ท่านจงกลับไปแจ้งความแก่บิดา ว่าอยู่ค่ายฌ้อป้าอ่องก้เหมือนอยู่กั้กับเรา จะให้พระบิดาคอยอยู่ตามสบายใจ

ฝ่ายสตรีข้างในน้อย ๆ ก็ออกมาพยุงพระเจ้าฮั่นเอ่องเข้าไปที่ข้างใน

ฝ่ายชงจูเหลียนเห็นดังนั้น ความซึ่งคิดไว้จะทูลกั้จนใจอยู่ เตียวเหลียงตั้นแฉง ก้ให้ชงจูเหลียนออกไปกั้นโตะภายนอก ชงจูเหลียนจึงว่าพระบิดาซึ่งมากไม่ได้ทูล พระเจ้าฮั่นเอ่องจะเลิกทัพไปหรือไม่กั้ยังหารู้ไม่ จะนำความสิ่งโตไปบอกแก่บิดาเล่า เตียวเหลียงตั้นแฉงจึงว่า เราเป็นผู้น้อย พระเจ้าฮั่นเอ่องไม่ตรัสประการใดไม่รู้ที่จะพุกกั้กับท่าน ๆ ได้ ความเพียงโตท่านจงบอกแต่ตามรู้ ชงจูเหลียนคอยอยู่จนสิ้นเวลา ไม่เห็นพระเจ้าฮั่นเอ่องเสด็จออก ก็ลาเตียวเหลียงตั้นแฉงกลับไป ครั้นถึงกองบัญชาไปเฝ้าพระเจ้าฌ้อป้าอ่อง ทูลความตามฮั่นเอ่องส่งทูลประการ แล้วว่าเมื่อขณะตั้งนเฝ้าสุราจนผู้หญิงพยุงไป ห่างไปกั้ จึงว่าฮั่นเอ่องมีแต่เมาสุรา ทำกริยาเช่นนี้ไหนจะคิดทำการใหญ่ได้ ฮั่นตราายจะมีถึงตัวเป็นแน่นอน ไท้อองจงจัดแจงทหารไว้สู้รบเห็นจะมีชัยแก่ฮั่นเอ่อง

พระเจ้าฌ้อป้าอ่องจึงว่าเลียบเป็นคนชั่วกั้นแต่สุรา ซึ่งบิดาแต่ภรรยาหนีไม่อาลัยเอื่อเพื่อ ทังไว้เหมือนหนั่งทอนพเนดลสวะ ชงจูเหลียนจึงทูลว่าเมื่อขณะอันหนึ่งฮั่นเอ่องกำลังเมามิไต่อาลัย ตัวไท้กั้กั้นแคว้ไว้ในค้ำยเกออื่น แมนชกสนจะไต่แก้ตัว ก้อกายหลัง แล้วจกทหารโดยสับหมัน จกแจงให้แยกไปตังล้อมค้ำยหลวงไว้เป็นสามารดหมายจะรับกั้กองทัพฮั่นเอ่อง

ฝ่ายฮั่นเสินซ่อมทหารซ้ำเอาญแล้ว ก้เข้าไปทูลพระเจ้าฮั่นเอ่องว่าฌ้อป้าอ่องตั้งอยู่กองบัญชาแล้ว ข้าพเจ้าจะขอยกไปก่อน เสิญเสกั้จกกองทั้ตามไปภายหลัง พระเจ้าฮั่นเอ่องได้ฟังมีความยินดี จึงตรัสว่าการศึกษาครั้งนตามแต่ท่านจะจัดแจง

ฝ่ายขันเสนค่านับลาออกมาจกทหารพร้อมแล้ว พอเป็นฤกษ์ตักยกออกจากเมืองเซงโก๋ ครั้นแยกมาใกล้กองบู ตึงค่ายมันคงลงไว้ห่างค่ายม้อป้าอ่องประมาณสามร้อยเส้น จึงว่ากับทหารทงปวงว่ากองเรามาแต่ทางไกลอย่าไว้ใจแก่ข้าศึก แล้วสั่งแก่ทนายเห็นว่าการศึกตรงในเขมแข็งเก เราจะมีทไป จึงอยู่รักษาค่ายอย่าประมาณ จึงตรวจตราให้กวดขัน แล้วเรียกทหารมาทสนเทมาหลายสิบมือออกจากค่ายไปตามทิศตะวันออกเฉียงใต้

ฝ่ายพระเจ้าฮันเองกรบยกกองทัพตามไป ครั้นถึงจึงให้ตึงค่ายใกล้ค่ายขันเสนทางประมาณห้าสิบเส้น ครั้นเวลาเย็นจวนเพลบ จึงเรียกเสี่ยวโห่เสี่ยวเหลียงกันแฉงเข้ามาคิดราชการ แล้วให้ทหารไปหาขันเสน จะปรึกษาซึ่งจะไปตีทัพม้อป้าอ่อง

ฝ่ายทหารก็ค่านับลาไปตึงค่ายรื้อวขันเสนไม่อยู่ ทหารซึ่งไปแะกลับมาแจ้งความว่าไม่เห็นขันเสนอยู่ในค่าย แต่ทหารบอกว่าเวลาค่าขนม้าพาทหารออกจากค่ายไปทิศตะวันออกเฉียงใต้ ไม่รู้ว่าจะไปแห่งใด พระเจ้าฮันเองได้ฟังตกพระทัย จึงตรัสว่าขันเสนแหมแม่ทัพบังคับทหารหลายสิบหมื่นแยกมาทางไกลข้าศึก เหตุใดเวลาบ้านแจ้งไม่อยู่ค่าย กลัวข้าศึกจะหนีไปหรือ จะสู้กับม้อป้าอ่อง ลงให้เรามา แกลงให้ม้อป้าอ่องทำอันตราย เรามีความสงสัยนัก ท่านจะเห็นประการใด เสี่ยวโห่เสี่ยวเหลียงกันแฉงสงสัยอยู่ไม่รู้ที่จะทูลได้ พระเจ้าฮันเองจึงให้เสี่ยวเกี้ยวไปสืบ ๆ ไปตึงค่ายขันเสนแล้วกลับมาทูลว่า ในค่ายม้อป้าอ่องยังมีศัตตามกำหนด ผู้คนแก่นั่นหนา ตรวจตรากวดขันนักอยู่ แต่ไม่รู้ว่าแม่ทัพไปแห่งใด พระเจ้าฮันเองจึงสั่งให้เสี่ยวเกี้ยวไปคอยฟังกว่าจะไต่ข่าว จึงกลับมาบอกความเรา เสี่ยวเกี้ยวก็ไปคอยอยู่

ฝ่ายเจืองฮันเสนเมื่อได้ทูลทงที่จะดวงล่อให้ม้อป้าอ่องได้ ก็กับจะวางคบชู้มทัพทงจะล่อออกทางน้อยคอยจะรบบนเนินเขาริมปากทาง เสร็จแล้วก็มาค่าย

ฝ่ายเสี่ยวเกี้ยวรื้อวแม่ทัพกลับมา จึงมาทูลพระเจ้าฮันเอง ๆ จึงตรัสแก่เสี่ยวโห่ว่าขันเสนไปครองนราสงสัยนัก ท่านจงไปถามขันเสนเอาความมาให้เห็นจริง เสี่ยวโห่ค่านับลาพาคนสนิทเดินไปใกล้ค่ายขันเสน

ฝ่ายกวนหยินมาตรวจค่ายเห็นเสียงก็กเสี่ยวโห่ กวนหยินจึงถามว่าท่านจะไปข้างไหน เสี่ยวโห่จึงบอกว่าเราจะไปหาเจืองฮันเสน กวนหยินจึงบอกว่าทนายแม่ทัพยังมี

เรื่อง ชดกกโช่น

กษัตริย์จะลำบากพระกายมาทำศึกกับข้าพเจ้าเนไม่กลัว ทหารทมิฬมอญมอญ ชอบแต่
 จะใช้มารบจึงจะไม่เสียพระเกียรติยศ พระเจ้ามอปาอ่องจึงว่าท่านเคแต่ข้างพูด ถ้าสักกับ
 เราได้สืบเพลงเราจะยอมแพ้ สมบัติทั้งปวงจะให้แก่น้อง ชันเส็งจึงว่าไต้อองอย่าถือ
 พระทัยว่าองอาจมอญเข้มแข็ง ถ้าฉวยพลาดพลั้งแพ้ข้าพเจ้าลง ความดีของไต้อองก็จะสูญ
 เสีย ไต้อองจงกลับไปใช้ทหารมารบกับข้าพเจ้าจึงจะควร พระเจ้ามอปาอ่องได้ฟังชันสน
 เยาวเยี้ยก็โกรธ ชับมาไปใกล้เอาทวนแทงชันสน ๆ รับด้วยทวนแก่ไว้ได้ แล้วชับมาหนี
 ไปตามทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ พระเจ้ามอปาอ่องชับมาพาทหารไล่ตาม แล้วร้องว่าเราจะ
 จับตัวชันสน ชันสนเห็นมอปาอ่องไล่ไปในหว่างเขากองบี แล้วเลี้ยวกลับมาตามทางน้อย
 ดังกายอยู่บนเนินเขา ประโคมเครื่องเล่นกรีกกรน จงลมวยจึงทูลพระเจ้ามอปาอ่องว่า
 ไต้อองไล่ล่วงเข้ามาในข้างหลังเรา ไปข้างหน้าไม่มีทางเดิน ถ้าข้าศึกยกมหนีคปากทางไว้
 จะมิจาเสียหรือ ขอไต้อองจงหยุดคอยท่ากองหลังให้มาพร้อมกัน แล้วตั้งค่ายอยู่ที่
 กลางเขาคอก่อน

ฝ่ายห้วนโกยกวหนึนพาทหารเข้าตีกองทหารมอปาอ่องแตกกระเจายไป ไส้ฆ่า
 พันทหารล้มตายเป็นอันมาก

ฝ่ายทหารกองหน้ากลับมาทูลพระเจ้ามอปาอ่องว่าไม่เห็นชันสน กูข้างหน้า
 เป็นภูเขาคนไม่มีทางจะไป พระเจ้ามอปาอ่องได้ฟังทรงนใจสั่งให้หยุดทหารไว้ ทหาร
 กองหลังเหลือกายเข้าไปถึงจึงทูลพระเจ้ามอปาอ่องว่า ห้วนโกยกวหนึนพาทหารช่อน้องเข้า
 ตีกองทหารกองหลังแตกกระเจีกระเจายไปครึ่งหนึ่ง บัดนี้ห้วนโกยกวหนึนตั้งปักปากทาง
 อยู่ โยยแต่เสียงกลองกองทัพชันสนสนนไปทั้งป่า จงลมวยจึงทูลว่าข้างหน้าไม่มีทาง
 เดิน ข้างหลังกองทัพขณะนั้นหน้าอยู่ ไต้อองจะตีออกไปข้างหน้าไม่ได้ เร่งตีกลับ
 ออกไปช่วยกองหลังโดยเร็ว ด้วยกองทัพเราแตกกระเจีกระเจายอยู่จะรวมกันยาก พระเจ้า
 มอปาอ่องจึงตรัสว่ากองทัพช่อน้องปักปากทางนั้นหน้า ถ้าตีออกไปไม่ได้ข้าศึกล้อม
 ไว้ ทหารทั้งปวงจะล้มตายเสียเป็นอันมากหรือ เราจะไปข้างหน้าถึงภูเขาจะยกกันอยู่คงจะมี
 ทางน้อยเป็นเนินเขา ท่านอยู่หลังจงเร่งทหารตามไปจึงจะพ้นเขาศึก ทางเปิดจึงทูลว่าข้างหน้า
 เป็นภูเขา ถึงมีทางกองทัพจะเดินเกินถาวร ขณะเมื่อยังปรึกษากันอยู่หอไต้อยเห็นเสียงประทุค

ฮ้ออิงซัน เห็นกองทัพหวนโกยกวนหยินเมาศือคร จิวพุนจิวเซียงมาทิศพายัพ หลี่แบเอง
เตียวซีมาทิศหริศ เคียวเตียวฉงมาทิศทักษิณ แซ่เซ้าหยินเอ่องหลี่เมาศือครเนี้ย ลุยหวน
มาทิศอีสาน กองทัพพระเจ้าฮั่นเอ่องกับนายทหารทั้งปวงระดมกันโอบเข้ามทิศบูรพา

ฝ่ายทหารพระเจ้าฉ้อป้าเอ่องเห็นตั้งเนตกใจกลัวทุกคน พระเจ้าฉ้อป้าเอ่องเห็น
ทหารย่อท้อรวนเรอยุกมความโกรธ จึงว่าแต่เราทำศึกมายังมิได้แพ้แก่ผู้ใด เหมือนครั้ง
ไปช่วยเมืองเตียวรบกับเจียงห้าเมื่อขามแม่หน้อยโท เราหมายว่าจะไปกินข้าวในเมืองเตียว
จึงให้ทหารตอยหม้อข้าวเสย แล้วเผาเรือไม่ให้ทหารข้ามมาได้ ครั้นไปตีเจียงห้าก็แตก
สมคะเน ทำเห็นแต่กองทัพตนเองเท่านั้นกลัวแล้ว ว่าแล้วเกรงรบทหารเข้ารบ พอ
หยินไบเป็นกวางอ่องมาทิศอีสาน พระเจ้าฉ้อป้าเอ่องเห็นจึงว่าอาชฌิมอัย โดยกับเรา
แล้วยงกลับขบถ จะสมหนามพบกับกูกแล้ว ไม่กลัวฝีมือหรือ หยินไบจึงว่าท่านใช้เวลา
ไปฆ่าพระเจ้าเจงเตเสย ให้คนทั้งปวงเจ็บแค้นเราทั้งแผ่นดิน บัดนี้พบท่านเราจะกำจัด
ท่านเสียให้คนทั้งปวงหายสงสัย ว่าแล้วหยินไบเอาชวนพันฉ้อป้าเอ่อง ๆ เอาทหารบริบ
กันให้หาสิบเพลง ลุยหวนกลัวหยินไบจะแพ้แก่ฉ้อป้าเอ่อง ลุยหวนก็ขบถเข้าช่วยหยินไบรบ

ฝ่ายไปควนฉ้อเห็นลุยหวนหยินไบเข้าระดมพระเจ้าฉ้อป้าเอ่อง ก็ขบถทหาร
เข้าช่วยรบ แล้วร้องว่าไค้อฮงหยุดพักก่อน ข้าพเจ้าทั้งสองนายจะรบกับอาชฌิมอัยเอง
พระเจ้าฉ้อป้าเอ่องก็ชกมากลบหลังไปหยุดอยู่บนเนินเขาคักไปควนฉ้อรบกับลุยหวนหยินไบ
ฝ่ายโจฉานตบยาเมาอยู่ เห็นลุยหวนหยินไบรบกับไปควนฉ้อเกลือกจะเสียที่
ก็ขบถทหารเข้าระดมล้อมไว้

ฝ่ายจงลิมวยไปทูลพระเจ้าฉ้อป้าเอ่องว่า จอไค้อฮงเสด็จไปข้างหน้าถึงจะกันตาร
เห็นข้าศึกจะไม่ พระเจ้าฉ้อป้าเอ่องไค้ฟังเห็นชอบก็ชกมาพาทหารต้อออกไปได้ พระเจ้า
ฮั่นเอ่องกับทหารเฝ้ากองตักคามรบ ข้าพทหารพระเจ้าฉ้อป้าเอ่องล้มตายเป็นอันมากแล้วมา
อยู่ตามที

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้าเอ่องหนีไปคามทางน้อยริมเขากองน้ำเป็นเวลาพลบ เห็นแสง
เพลิงบนเขาสว่างอยู่ ชกมาเข้าไปใกล้จึงเห็นค้ายแต่ทิวฮันตำแหน่งเสฟสุวอยู่หน้าค้าย ให้

ทหารทำมโหรี ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐
พระเจ้าผอบป่าอึ่งโกรธว่าอันสี่คนนั้นเรานัก จึง
ให้ทหารขึ้นไปจับตัวขึ้นเสน

ฝ่ายทหารฮันเสนซึ่งอยู่บนเสนเขาเห็นเตงเน ก็เอาก้อนศิลาแต่ไม้ท่อนกลิ้งลง
ไป ถูกทหารผอบป่าอึ่งเจ็บบวชเป็นหลายคนขึ้นไปไม่ได้

ฝ่ายพระเจ้าผอบป่าอึ่งเห็นเตงนหมกความเค้นเก จะขึ้นไปบนเขาจับตัวให้
จงได้ ก็ไปทูลว่าเวลาเป็นกลางคน เห็นเจบนเกลฮันสี่ให้ไตของขึ้นไป แล้วจะให้
ทหารระดมยิงเกาทัณฑ์แลก้อนศิลาท่อนไม้เป็นมาแรง ขอไตอึ่งจงหยุดอยู่ที่บนสักคนหนึ่ง
ก่อน ต่อรุ่งเช้าทหารซาศึกก้านโตเบาบางจึงตัดฝ่าออกไป พระเจ้าผอบป่าอึ่งได้ฟังเห็น
ชอบ พอจะหยุดอยู่ที่เตยนเสียงประทัดแลไฟถูกรอบ ใหม่บาทงสถานทหารฮันเองหนน
กันเขามงคังลูกกลัน รพลผอบป่าอึ่งเห็นเตงนหกแตกกระจกกระจ่ายกันไป ยังเตทหารมาซึ่ง
สเทตองล้อมอยู่กับผอบป่าอึ่งประมาณร้อยเศษ

ฝ่ายพระเจ้าผอบป่าอึ่งเห็นทหารฮันเองล้อมแน่นหนา พาคนเสนตัดฝ่าออกไป
จากกล่อมไตฮันหนึ่ง พอพบลู่หวาใหม่ตอทวงเสกค้อย พระเจ้าผอบป่าอึ่งก็ถอยทวงรบ
กับลู่หวาไล่สืบเพลง ลู่หวาเสยทผอบป่าอึ่งเอาทวงแทงตูกลู่หวาแตกมาตาย พระเจ้า
ผอบป่าอึ่งก็ชกมาจะไป พอพบคันบูกิของหลันเสกค้อย

ฝ่ายทหารบองหลันเห็นผอบป่าอึ่งชกมา ออกมา ชกชกมาเข้ารบกับผอบป่าอึ่ง
ผอบป่าอึ่งก็ถอยรบบมาซึ่งเขาทิศโตมกนิก ไตฮันเสียงมาทางหน้าไตสำคัญว่าโกรกชาร
เห็นจะข้ามไปไม่ได้ ข้างหลันซาศึกกตามล่อมเข้ามาจะไปทางไตวิกตงทวอยู่

ฝ่ายจิวนควาแฉอรวาพระเจ้าผอบป่าอึ่งก็ถอยมอฮันเข้าทิศไต ทหารทวงพัน
ก็พาทหารพระเจ้าฮันเองมาให้ตงทหารเจ้าผอบป่าอึ่ง ๆ ไตฮันเสียงประทัดแลเสียงคานเออฮัน
แสงไฟสว่าง จึงเห็นเจ้าอูแฉอรวาแฉอรวาชกชกมา ก็รบทหารให้ตีกระหนาบออกไม่ได้
ทุกเวลาสว่าง เห็นทหารตมตยเลือกไตฮันเองไปในปี คุงช่ายชวทวนรหลันหงสคท
ส่วนทหารฮันเองสน สอดคพระทอมเก จึงปรึกษากันว่าเราทำศึกมาแต่ครึ่งเมืองหงบั้ง
ประมาณสามร้อยครั้งไม่เหมือนฮันสี่รบกับเราครึ่งแก้วชกนิก จิวนจึงทูลว่ากตคตคท

ไต่ฮ่องก็มาแทนแล้ว ชันเส็งจึงทำอุบายด้อยหน่าแล้วไต่ฮ่องให้ไต่ฮ่องได้เข้ามาในหุบเขา แล้วให้ทหารล้อมเข้ามาจับขังอยู่ ข้าพเจ้ามิได้คิดชีวิตจึงตามไต่ฮ่อง ๆ จึงตีออกไปโดยเร็ว ถ้ายูซำซำสกล้อมเข้ามาเห็นจะไปไต่ไต่โดยยาก พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องได้ฟังจึงว่าเราจะหักออกไป ท่านจงเป็นกองรังหล่ง พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องถือทวนเขนมาขับทหารตีออกไป

ฝ่ายทหารซึ่งล้อมอยู่ท่าเทานฉื่อป้าฮ่องมิได้ ต่างคนก็หลีกหนี จิวฮวนแหว่เมื่อซึ่งอยู่รังหล่ง ก็ขับทหารหนุนตามออกไปประมาณห้าสิบเส้น ไต่ฮวนเส็งกลองอึงสนน พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องเห็นจิวฮวนแหว่จึงนำทหารเข้ามาสกัดทางไว้

ฝ่ายจิวฮวนแหว่จึงเห็นฉื่อป้าฮ่องมโหด ร้องว่าไต่ฮ่องลงจากมาสามภคต พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องก็เห็นเชียวจะรอด พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องไต่ฮวนตั้งนเก้ไกรธ ชกมากเข้ารบกับจิวฮวนแหว่ซึ่งไล่หลายเพลง จิวฮวนแหว่จึงตีทัพเทานเก้ลึงมโหดก็ชักมาหนีไป พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องคิดว่าจะติดตามกลัวจะต้องกล จึงกลับไปตามทางใหญ่ทิศเหนือประมาณเจ็ดสิบเส้น

ฝ่ายทหารชันเส็งซึ่งล้อมอยู่ เห็นฉื่อป้าฮ่องยกมากให้ตีกลองสัญญาณขึ้น ก็หนีโลกวั้นก็ออกสกัดฉื่อป้าฮ่อง ๆ ก็ขับมาเข้ารบกับหนีโลกวั้นไล่หลายเพลง พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องหนีบทวนไว้หนีบกระบองเหล็กตีโลกวั้นตูกบ่าชายตูกมาตง ทหารเขาบองกนพาโลกวั้นไปไต่ ก็หนีเหวกลงเนินกตมมาหนีไป พระเจ้าฉื่อป้าฮ่องไม่ติดตามรับเคนไปไต่ทางประมาณห้าสิบเส้นไม่เห็นตัวคน เห็นแต่ลูกเกาทัดเค้ซึ่งมาตูกทหารล้มตายหลายพัน เหลือทหารอยู่พันหนึ่ง จิวฮวนแหว่ติดตามฉื่อป้าฮ่องตูกลูกเกาทัดเค้หลายแห่ง แลตัวพระเจ้าฉื่อป้าฮ่องเห็นข้าพเจ้าในเพลงกระบองไม่มีผู้ใดเสมอ จึงไม่ตูกลูกเกาทัดเค้ หนีเค้นตามทางมา

ฝ่ายคังไต้จึงลี้มวยพลตักกับพระเจ้าฉื่อป้าฮ่อง ไปพบทหารซึ่งแตกหนีมารวบรวมไว้รับเค้นเสวเนมาตามทางใหญ่ พบพระเจ้าฉื่อป้าฮ่องเข้าบรรจบเบ้นกองเคียวจะกลับมาค่ายแก้ว

ฝ่ายกองทัพฮันเองคิดตามฉ้อป้อองมาได้ทางประมาณสองร้อยเส้น ครั้นไม่เห็นกลับไป พระเจ้าฮันเองกลับมาค้ำยให้หาฮันเสี้ยนเข้าไปเฝ้า จึงตรัสว่าเรารบชนะฉ้อป้อองครั้งหนควมกลอุบายเจียนจะจับตัวได้ แน่นไปเมื่อหน้าถ้าฉ้อป้อองรู้ว่ากองทัพไป แม่นใกล้กันถึงยังมีใครบจะตกใจไปเอง ฮันเสี้ยนจึงทูลว่าข้าพเจ้าทำการศึกครั้งนี้เพราะ บารมีไต้อองจึงมีชัยชนะ ถึงครั้งหนจับตัวฉ้อป้อองไม่ได้ แน่นไปหาที่ทรงให้หอบกล กว้าน แม่นฉ้อป้อองเสียที่ไม่ให้กลับไปเมืองแพเสียได้ พระเจ้าฮันเองจึงตรัสว่าตงแต่นั้น ไปการศึกเป็นธุระของท่าน จึงทำการให้สมความคิดเราจะชมแต่ข้าวดี ฮันเสี้ยนก็กำมับลา ออกมาตระเตรียมทหารแลทัพรถไว้ วันสี่เมื่อใดจะยกกองทัพออกไปตีฉ้อป้ออง

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้อองครั้นมาถึงค้ำย ให้ทหารตรวจพลเสียไปสามหมื่นเศษ จิวอู๋ทวนฉ้อป้อองไปหองจูกตองอาวุธบ้วยเจียรรักษาอยู่ในค่าย พอมีผู้มาทูลว่าบรรดาหัว เมืองซึ่งเขาแก่ฮันเองมาพร้อมกันบรรจบทัพฮันเสี้ยนคนเป้ประมาณห้าสิบหมื่นเศษ จะยกมา ตีค้ำยไต้ออง กองทัพหัวเมืองก็เฉนแฉน แต่บรรดาของลำเตียงซึ่งเสียวโให้มาส่งตงแต เมืองเอ็กเอียงถึงเมืองเซงโก่ทางห้าพันเส้ามิได้ขาดลำเตียงแลกองทัพ

พระเจ้าฉ้อป้อองได้ฟังตงแน ให้หาจงลิมวยห่างเป๊กมาปรึกษาว่า กองทัพ ฮันเองครั้งหนกแนเห็นแรก ฮันเสี้ยนเล่าการสงครามก็ส่าเท็ก เราจะตั้งทัพอยู่ที่ไหนสืบยงกษต สน เห็นจะสู้ซำศึกมิได้ท่านจะคิดประการใด จงลิมวยจึงทูลว่าจะทำศึกกับฮันเองครั้งหน ยากก็ควรอยู่ แต่ข้าพเจ้าเห็นอุบายหมายจะให้ฮันเองถอยทัพแนได้ภายเดียว ด้วยไท่ก่ง กักตงอยู่ในเงอมพระหัตถ์ พรุ่งเอาไท่ก่งออกไปเตรียมจะมากหน้าค้ำยฮันเอง ๆ ก็จะมี อาลัยเห็นจะถอยทัพ เมื่อฮันเองมีถอยทัพไปก็เป็นเคนนอกตัญญู พระเจ้าฉ้อป้อองจึงตรัส ว่าจะทำการอย่างค้ำแนว่าไม่ยากนัก เราคิดสะฮายคนทั้งปวงเขาจะว่าฮันฮันเองไม่ได้ทำโทษ แก่คนแก่ จงลิมวยจึงทูลว่าเราไท่ไท่ก่งไว้หมายจะแกเมื่ออับจน ซึ่งทำทงในเกดตัก กลัวอะไรกับคนเห็นเตา

พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ฟังเห็นชอบ ครั้นเวลาเช้าให้มัทโหล่งใส่เกวียน ถักทหารออกจากค่ายตรงมาที่สนามรบ จึงมีผู้เข้าไปแจ้งแก่พระเจ้าซันเอ่องว่า ฉ้อป้าอ่องมีศพระบิศาใส่เกวียนมาไม่รู้ว่าจะทำประการใด พระเจ้าซันเอ่องได้ฟังกรองให้ แต่ว่าเรายังไม่ได้แทนคุณบิดา บิดนมซึ่งตมบติกันทำให้พระบิดาลำบากจะเอาหน้าไว้ที่ไหน จำจะเอาใจกับฉ้อป้าอ่อง จึงจะให้พระบิดากันมา เทียวเหลี่ยมกันแฉงจึงทูลว่า ซึ่งฉ้อป้าอ่องทำศึกใส่ตัวเองไม่ได้จึงทำแก่บิดาจะให้ตอยทัพ บิดนการเราเกือบสำเร็จอยู่แล้วจะมาท้อแท้หากวไร จงหักพระทัยเอาความกตัญญูจึงจะชนะ

พระเจ้าซันเอ่องจึงตรัสว่า เราเสียใจแก่ด้วยฉ้อป้าอ่องเอาพระบิดามัทใส่เกวียนประจานมา ถึงว่าเราจะได้สมบัตินักเท่าใด ๆ ก็มีโทษอันเหมือนได้พระบิดาเรากัน เทียวเหลี่ยมกันแฉงจึงทูลว่า ใต้อ่องจะออกไปพุกจาวให้เหมือนเหตุไว้ เห็นฉ้อป้าอ่องจะไม่ทำอันควายแก่พระบิดาอย่าทรงพระวิตกเลย

ฝ่ายฮันเส้าเรวฉ้อป้าอ่องยกมา จัดพลเดินเท้าแลหัตพดกองม้าออกไปตั้งชุมอยู่ที่ตงสี่ตาง ก้าหนเทหัพเบินเกสโตอิต เมื่อจะเขาล้อมมประคองสี่ทิศ เป็นเกสคักกลกซึ่งนัก

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้าอ่องยกมาตั้งหน้าค่ายฮันเอ่อง จึงให้คนเข้าไปแจ้งว่าให้ฮันเอ่องออกมาสนทนากัน

ฝ่ายคนใช้กำนบล่าไปแจ้งความแก่พระเจ้าฮันเอ่องทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้าซันเอ่องได้แจ้งดังนั้น ก็ออกมาหน้าค่ายร้องว่าฉ้อป้าอ่องสนความคิกแล้วหรือจึงทำดังนี้ ท่านได้สัญญาไว้แม่เจ้าปศนราเสยก็เหมือนแม่บิดาท่านเหมือนกัน ถ้ากลัวจะแพ้แล้วจะมาสามภักตเราโดยคิงจะรอกชีวิต เราจะแบ่งหัวเมืองให้กึ่งหนึ่ง ตัวท่านเป็นฉ้อป้าอ่องสับวงก็คือไป พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ฟังดังนั้นจึงว่าอายเดาแบ่งพุกจาองอาจ เจือทวนพุ่งไปด้วยโทโสไม่ถูกพระเจ้าซันเอ่อง ๆ ก็ถอยเข้าไปกลางทหาร หัวนโก้ยกวเหนียนเอ่องทูลนสนนายรบกับฉ้อป้าอ่อง

ฝ่ายฮั่นเสนาจุกประทศสัญญาณฮั่น พวกทหารโบกธงเหลืองล้อมเข้ามาทางแปดทิศประจบเป็นเส้าค้ำ พระเจ้าฉวป้าอ่องเที่ยวรบทุกด้านออกมิได้คิดจะหนีไม่มีทางจะไป ทหารฮั่นเสนาล้อมมณเฑาะงมกัแห่งกัน ผงกลพุ่งตลบไม่รู้ว่าทิศเหนือทิศใต้ แน่กว่าครึ่งจะต้องกลฮั่นเสนาเจวตัวแก่ ถ้ากองหลังเข้ามาเราจึงจะออกได้ แม้จะฮั่นใจรบเห็นทหารฮั่นเองจะจับตัวเราได้เป็นเม่นกง ซึ่งทหารของเราคงจะรู้ในกลศึกก่อน

ฝ่ายจิวฉวนเห็นเงนนกรูวากลไท้อิด จึงชวนก๊ไปจงฉิมวยจิวฉวนจับทหารฮั่นเข้าตามกัทิศตะวันออก พระเจ้าฉวป้าอ่องเห็นเงนเงนแกตออกม ทหารฮั่นเองตามทานมิได้กลให้มือป้าอ่องไป ฮั่นเสนาจึงให้ทหารติดตาม

ฝ่ายพระเจ้าฉวป้าอ่องครนออกจากหล้อมไต้ จึงถามนายทหารทงปวงว่า ฮั่นเสนาทำกลทงนี้จะเป้นกลอันใด จิวฉวนทูลว่ากลฮั่นเสนาทงแปเป้นกลไท้อิด ทงกองประตุเป้เป้ประตุตายประตุมีกประตุสว่าง ถ้าเข้าประตุเป้นไปประตุสว่างจึงออกได้ เหมือนข้าพเจ้าเข้าทงประตุทิศตะวันออกจึงรบไต้ฮั่นได้ กลศึกก่อนแตกซงนั้ หากข้าพเจ้าเมื่อยงหนุมนไต้เรียเวีชาต่ออาจารย์ช้อหลเสยวเสยงเอยงเวาจงห่วย บอกข้าพเจ้าว่า ข้าศึกมาทงนั้เรียกว่ากลไท้อิด จึงฉิมวยจึงทูลว่าเวดาวนเนเสยงทอย้อย่าเฟ้อรบ พาไท่กักลับมากัยก่อนต่อรุ่งฟรุ้งนงเสกขไป ให้ทหารเอากระทะน่านไปตงทหนาคัยฮั่นล่องมตไต้กัไว่หนากองรบ สังกัไท่กัให้รองบอกกัฮั่นเอองให้ลยทพิ ถ้าฮั่นเอองไม่ถอยทพิไปจะเอาทวิไท่กัทอกนเม่นเสย พระเจ้าฉวป้าอ่องเตฟังจงฉิมวยจิวฉวนทูลมกัความยินดี จึงชมจิวฉวนว่าท่านเป้นคนไต้เรียเรูโดยแท้ แล้วสงให้เล็กทพิกลับมากัย

ฝ่ายพระเจ้าฮั่นเอองเมอมชยชนะ เสด็จเข้าคัยมวัดกด้วยพระบิศา จึงปวิกาชาเตยวเหลยงกัแแต่งว่า วันนพระบิศาเรารอดชีวิตแล้ว กัฉวเวเห็นเงนมือป้าอ่องจะเอาพระบิศาเรามเสยท่านจะคิกประการไต้ เตยวเหลยงกันเนงจึงทูลว่าไต้ฮั่นเอองอย่าทรงวิตกเลยงข้าพเจ้าจะคิกไม่ให้พระบิศาเป้นอันตราย ว่าแล้วกัชอกมกัคิกกัน ทาทหารฉวป้าอ่องซง

จับมาได้ ทหารผู้หนึ่งรูปร่างสะอาดเห็นจะมีสติปัญญา จึงเรียกทหารเข้าไปในลับพูดจา
 กับทหารผู้นั้นว่า เราคุณลักษณะควรที่จะเป็นขุนนางได้ เหตุไฉนไม่มียศฐาบรรดาศักดิ์ เรา
 รักท่านจะให้โตขึ้น แม้นท่านรับธุระเราไปให้สมควรความกิตติมา จะทำนุบำรุงให้พระเจ้าแผ่นดิน
 เลี้ยงท่านตามความชอบ ทหารผู้นั้นจึงว่าท่านเมตตาความประการใดจงบอกมา ข้าพเจ้าจะ
 อาสาไป เคี้ยวเหล็กจึงว่า เรากับไตสูมาห่างเป็นรักใคร่กันมาแต่ก่อนเข้าแทนแล้ว มิได้
 พบกันกับเรามีใจคิดถึงจะมีหนังสือฝากไปให้ห่างเป็นรักใคร่กันมาแต่ก่อนเข้าแทนแล้ว มิได้
 ผู้ใดรู้ จำเพาะส่งให้แต่กับมือ ห่างเป็นรักใคร่กันมาแต่ก่อนเข้าแทนแล้ว มิได้
 จึงว่าการแต่เพียงนี้ไม่ยากนัก ข้าพเจ้าจะขอรับอาสาไป ท่านจงเขียนหนังสือให้ข้าพเจ้าเกิด
 เคี้ยวเหล็กเขียนหนังสือเขียนแล้วเอาเข็มเย็บเข้าไว้กับมือเสื้อในทหารผู้นั้นแล้ว ก็
 ให้เอาเงินทองไปแจกจ่ายชื้อกินตามสมควร

ฝ่ายทหารไปหาหาเจ้าเมืองมาบอกความนี้ไป ครั้นรุ่งเช้าหัวเมืองมอ ฝ่าย
 กองตระเวนแพะจึงถามว่า เจ้าทหารชั้นน้องจับไปเหตุใดจึงกลับมาได้ ทหารผู้นั้นจึงว่าเรา
 คิดถึงบุตรบิดามารดาภรรยาซึ่งอยู่เมืองแพะเสีย จึงอ้อนวอนทหารชั้นน้องซึ่งจับได้ เขาก็มี
 ใจเมตตาไม่ควบคุมจึงหนีมาได้ ท่านจงเอ็นดูพาไปหาไตสูมาห่างเป็นรักใคร่กันมาแต่ก่อนเข้าแทนแล้ว มิได้
 เรากลับมา ครั้นรุ่งเช้าห่างเป็นรักใคร่กันมาแต่ก่อนเข้าแทนแล้ว มิได้
 แจ้งความไตสูมาห่างเป็นรักใคร่กันมาแต่ก่อนเข้าแทนแล้ว มิได้
 ทหารผู้นั้นบอกว่าเมื่อข้าพเจ้าไปอยู่ค่ายชื่อน้องนั้น เขาจ่ายไปอยู่กับเคี้ยวเหล็ก ๆ ออก
 ชื่อท่านอยู่เอง ๆ ว่าท่านมีคุณเมตตากรรไกรใคร่กันเมตตา ซึ่งข้าพเจ้าหนีมาทั้งนี้เพราะครอบครัว
 ครวญอยู่เมืองแพะเสีย ห่างเป็นรักใคร่กันมาแต่ก่อนเข้าแทนแล้ว มิได้
 ผู้เห็นเห็นพวกกองตระเวนกลับไป ไม่เห็นผู้ใดอยู่จึงแก้หนังสือออกจากมือเสื้อ ส่งให้ห่าง
 เป็นรักใคร่กันมาแต่ก่อนเข้าแทนแล้ว มิได้
 เพื่องรักกันมาแต่ก่อนเข้าแทนแล้ว มิได้

จากนั้นมาเราคิดว่าจะไปเที่ยวอยู่ป่าและหาความสุข มิได้สังเกตว่าจะได้ทำราชการด้วย
 พระเจ้าฮั่นเอง แต่ครั้งนั้นเห็นว่าพระเจ้าฮั่นเองมีพระทัยโอบอ้อมอารี คงจะได้เป็นกษัตริย์
 กรุงใหญ่ เราคิดจะใคร่บำรุงแผ่นดิน จึงมาแอบอยู่ด้วยไม่ฟังพระเจ้าฮั่นเองได้ ตัวเรา
 เปรียบเหมือนนกบินมาหาคน ๆ ก็คิดเอ็นดูแก่ บัดนี้พระเจ้าฮั่นเองมีทุกข์เรากับท่านจะ
 หนึ่งอยู่ได้หรือ ด้วยอุบายฉ้อป่าต้องก็จะฆ่าไท่ก่งจะให้พระเจ้าฮั่นเองลอยทัพ ซึ่งพระเจ้า
 ฮั่นเองมาตั้งอยู่เมืองเซงโก้เพราะไม่มีที่จะลอยไปอยู่นั้น ถ้ากองทัพไม่ลอยไปฉ้อป่าต้อง
 จะเอาไท่ก่งทอดน้ามเสีย ถ้าไท่ก่งเป็นเอ็นดูรายไปข้างหน้า ท่านกับพระเจ้าฮั่นเอง
 รับคิดว่าเก็บเกี่ยวของกินนั้นจะมีหน้าไปหาอย่างไรได้ จึงแต่งหนังสือมาให้ท่าน ถ้าฉ้อ
 ป่าต้องจะทำโทษแก่ไท่ก่งเมื่อใด ท่านจงช่วยตัดท่านแก้ไขให้รอดชีวิต ทั้งไท่ก่งก็ขอบ
 คุณท่าน พระเจ้าฮั่นเองก็ไม่เป็นเอกตัญญู ท่านจงทำไม้ตรีไว้สับไปเบื้องหน้า จะมั่ง
 บุญแลคุณต่อกัน ถ้าเห็นแก่ไม้ตรีเราจะรับธุระประการใด จงแต่งหนังสือบอกให้ทหาร
 ฝูงนอกกลับมาให้เราดู เราจะไล่แก่ทุกขพระเจ้าฮั่นเองให้ค่อยสบายพระทัยขึ้น

ห่างเป็กรู้หนังสือแล้วจึงว่า ท่านเป็นคนสนิทของเตียวเหลียงแล้วหรือจึงใช้ให้
 ดึงหนังสือมา ทหารผู้หนึ่งว่าไซ้ข้าพเจ้านจะมากองก็หาไม่ เตียวเหลียงไซ้ข้าพเจ้ามาเป็น
 การร่อนขอท่านให้หนังสือตอบ ห่างเป็ก็ฟังดังนั้นแก้ไขมาเห็นแก่ผู้ถือหนังสือ แล้ว
 แต่งหนังสือตอบส่งให้ทหารผู้หนึ่ง จึงใช้คนสนิทพาออกไปส่งพันคำย ทหารผู้หนึ่ง
 ถึงเข้าไปหาเตียวเหลียง คำนับแล้วส่งหนังสือให้แจ้งความทุกประการ เตียวเหลียงรับ
 หนังสือนั้นก็ผินก้องความว่า รักกันมานานใจคิดถึงกันไม่ขาดวัน ได้รับหนังสือไว้คงจะ
 ทำตาม ซึ่งขอให้เลิกทัพนั้นท่านจงคิดให้สับไป ซึ่งไท่ก่งอยู่ข้างเรา ๆ ให้รักษา
 อยู่เข้าเฝ้าอย่าวิตกเลย ถ้าไม่ลอยทัพกลับไปจะได้พระบิดากัน เราจะแก้ไขไว้เวลาหนึ่ง
 สองเวลา บัดนี้เข้แห่งทั้งปวงก็พูดพระเจ้าฉ้อป่าต้องว่าให้ฆ่าไท่ก่งเสีย กล่าวพระเจ้าฉ้อ
 ป่าต้องจะโกรธขึ้น จะทำเอ็นดูรายแก่ไท่ก่ง ท่านจงเร่งคิดอ่านโดยเร็ว เตียวเหลียงรู้

หนังสือกยัค ก็จึงให้บำเหน็จแก่ผู้ถือหนังสือตามสมควร แล้วให้ใจจำจตซื้อแลแซ่ทหาร
ฉ้อป่าอ่องไว้ตามความชอบ สืบไปเบื้องหน้าจะได้ปุ่นแบ่เห็นใจให้

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป่าอ่อง ครั้นเวลาเช้ายกกองทัพมาถึงหน้าค่ายฉ้อเองแล้ว ให้
ยกกระทุงนามเมมาตบบนกลองเพลิง มัดไทก่งไว้มกระทุง ให้ทหารไปร้องบอกข้เอง
ที่หน้าค่ายว่า ถ้าไม่ดอยทัพกลับไปจะเอาไทก่งทอดหน้าเมมาเสีย

ฝ่ายทหารก็เข้าไปถึงหน้าค่ายฉ้อเองร้องบอกตามส่ง พระเจ้าข้เองไคฟัง
จึงนรับออกมาหน้าค่าย ร้องว่ากับฉ้อป่าอ่องว่าเมื่อเป็นเข้าพระเจ้าเตไคสาบานเข้าเพ
นองกัน บิดาของเราเหมือนบิดาฉ้อป่าอ่อง ถ้าจะฆ่าบิดาเรา ๆ จะขอเนอศึกข้แห่งเพ
ไคเป็นแกล้มสุรา ทำกริยาเป็นไม่มีอาลัยแล้วกลัวหวเรา พระเจ้าฉ้อป่าอ่องไคฟังดังนั้น
ก็โกรธ สั่งให้เอาไทก่งทอดหน้าเมมาเสีย ห้างเปกจึงพูดว่าข้าพเจ้าไคยืนคำโบราณว่า ถ้า
ผู้ใดคิดการจะตั้งกวเบนเกษตรย์ไม่มีอาลัยแกล้มเมมาเมือง ซึ่งข้เองทำทาง เมอครั้ง
แผ่นดินพระเจ้าเหิงยวเตไค ครองนามผู้ชายผู้หนึ่งชื่อเซ มบุตรชื่อ ทวบิดาชื่อเฮินาเบ
ขุนนางในเหิงยวเตไค ใช้ให้ขุดคลองแบ่งน้ำลงทะเล ตัวก็ไปทำอยู่แถมผู้ตลยงเหิงยวเตไค
ขุนนางชื่อเซิมเหิงราชฎร เหิงยวเตไคให้มาขุนนางทชื่อเฮินาเบ จึงให้บุตรผู้ตายเนไปอยู่
ขุดคลองถึงสามปี กลับเตินไปมาหน้าบ้านแถถึงสามครั้งการจึงสำเร็จ ไคอดนเนไคไคเป็น
เกษตรย์ทรงพระแถมพระเจ้าอูเต บคนไคเองกับฮนสนเซิงสมบตคน ไคเองไคไทก่งไว้
ถึงสามปีฮนเองก็ไม่มีอาลัยลงบิดา ด้วยหมายแถจะขงสมบตเป็นแถารใหญ่ ซึ่งไคเองจะ
ฆ่าไทก่งเสียเน ครนเพไคระที่ไปเห็นคนทางปวงจระหวเราเยาไคเองว่า สนความคิสุ
ข้เองไม่ได้จึงแถลงฆ่าบิดาเสีย ขอเชิญเสด็จกลับไปค่ายคิการแถแถนอย่างอนจึงจะชอบ
ถ้าจะทำโทษแถคนชวตงหนักคิคัพจะลือไปทุกประเทศว่า ไคเองใจเบาเชื่อแถคนเยง
ทหารไม่ พระเจ้าฉ้อป่าอ่องไคฟังหวงเปกจวเห็นชอบ สั่งให้เลิกทัพกลับไปเอาตัวไทก่ง
ไปค่าย

ฝ่ายพระเจ้าฮั่นเองมีความวิตกแก่ จึงให้หาเที่ยวเหลืองทันแฉ่งมาปรึกษาว่า พระบิดาเราถึงจะรอดชีวิตไปวันนั้นหน้าก็คงจะตายวันหนึ่ง แล้วก็ไม่ได้เห็นหน้ากับเรา มิเป็นแค่นอกทัญญูหรือ ก็คิดจะใคร่แบ่งอาณาเขตให้ฉ้อป้าอ่องครึ่งหนึ่ง จะให้ฉ้อป้าอ่องส่งพระบิดามาทำจะเห็นประการใด เที่ยวเหลืองจึงทูลว่า ครึ่งหนึ่งฉ้อป้าอ่องทำศึกเสยที่เสปียงอาหารกษัตริชนลงคงจะเป็นไมตรี ถ้าหากคนมีสติปัญญาไปว่ากล่าวเห็นจะได้พระบิดามาโดยง่าย ฮอก่งเจ้าเมืองลกเอียงเผ่าอยู่ทั้นเจ จึงทูลพระเจ้าฮั่นเองว่า ใต้ฉ้อป้าอ่องจะให้ไปหาฉ้อป้าอ่อง แบ่งอาณาเขตเป็นทางพระราชไมตรีต่อกันแน่ ข้าพเจ้าจะรับอาสาไปว่ากล่าวฉ้อป้าอ่อง ส่งพระบิดาแด่สองเสาคันมาให้จงได้

ฝ่ายเที่ยวเหลืองทันแฉ่งไถยแฮก่งทูลพระเจ้าฮั่นเองตั้งนิจใจว่า ฉ้อป้าอ่องถือทิวาเมปญญาพยาบาทฮั่นเองแก่ หมายถึงทำศึกเอาฮั่นฮั้นฝ่ายเดียว ซึ่งท่านจะไปว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมให้เป็นทางไมตรีนั้น ถ้าไม่สำเร็จเหมือนท่านคิดไว้ตัวท่านก็จะตาย แล้วก็จะพาเกียรติยศพระเจ้าฮั่นเองเสียไปด้วย ท่านจึงตรัสตรองดูให้คิดก่อน ฮอก่งได้ฟังเที่ยวเหลืองว่ากลัวหวาระแล้วตอบว่า เมื่อท่านเห็นข้าพเจ้าเป็นเหตุไปแล้ว ที่ไหนข้าพเจ้าจะทำราชการต่อไปได้เล่า พระเจ้าฮั่นเองจึงตรัสแก่ฮอก่งว่า ท่านจะรับอาสาไปก็สามเดือนแต่อย่าให้เสียธุระเรา แล้วจารึกอักษรผนึกปิดตราส่งให้ฮอก่ง ๆ คำนี้รับราชสาส์นแล้วก็ออกจากที่เผ่าขนมารับไป ครั้นถึงค่ายพระเจ้าฉ้อป้าอ่องฮอก่งจึงหยุดอยู่ แจ้งความให้นายประคู้ฟ่ง นายประคู้จิงห้ามฮอก่งไว้แต่ไกล แล้วเข้าไปทูลพระเจ้าฉ้อป้าอ่องตามคำฮอก่งว่าทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้แจ้ง จึงส่งให้ทหารแต่งตัวเป็นกระบวนศึกใส่เกราะถืออาวุธนั่งอยู่สองข้างทาง พระเจ้าฉ้อป้าอ่องนั่งใส่เสื้อสำหรับกษัตริย์ถือกระบี่พาดก้นงอยู่บนระเบียงสูง ทำอาการเหมือนจะคอยฆ่าฮอก่ง แล้วจึงส่งให้พาตัวฮอก่งเข้าไป

ฝ่ายฮอก่งเห็นทหารถืออาวุธนั่งอยู่ทั้นเจ มิได้ครั้นเกรงเดินเข้ามาไปจนใกล้พระเจ้าฉ้อป้าอ่อง ฮอก่งคุกเข่าลงคำนับตักขเษเษมอยู่ พระเจ้าฉ้อป้าอ่องเห็นฮอก่งทำ

แต่ทว่าขันน่องให้มาว่ากล่าวโดยที่ตามราชประเพณีแต่ก่อนสืบมา เราก็นั้นไกรธ จะให้ทหารไปหาขันน่องด้วย ท่านจงพาไปจะได้เชิญขันน่องออกมายังที่รบ กระทำสัตยานุสัย แบ่งอาณาเขตต่อกัน

ฝ่ายซอกังได้ฟังพระเจ้าฌ้อป้าอ่องตรัสตั้งนหมความยินดี ก็คำนับลามากับทหารพระเจ้าฌ้อป้าอ่อง ครั้นมาถึงกพาทหารพระเจ้าฌ้อป้าอ่องเข้าไปเฝ้า คำนับแล้วทูลพระเจ้าช้แองตามคำพระเจ้าฌ้อป้าอ่องส่งมาทุกประการ ขณะนั้นทหารพระเจ้าฌ้อป้าอ่องทูลว่า พระเจ้าฌ้อป้าอ่องใช้ให้ข้าพเจ้ามาเฝ้า เวลาพຽ່ງนเชิญไต่อองออกไปที่รบ พระเจ้าฌ้อป้าอ่องจะมาทำสัตยานุสัยแบ่งอาณาเขตต่อกัน พระเจ้าช้แองได้ฟังมีพระทัยยินดี จึงตรัสว่า เวลาพຽ່ງนเราจะยกออกไปที่รบ ท่านจงกลับไปทูลพระเจ้าฌ้อป้าอ่องว่า เมื่อจะมานั้นห้ามอย่าให้ทหารทั้งปวงถืออาวุธทั้งสองฝ่าย แล้วส่งให้ซอกังกับทหารเมืองฉ้อกลับไปทูลพระเจ้าฌ้อป้าอ่องว่า ขอบพระทัยด้วยมิได้ทำอันตรายพระบิดาเมตตาโดยแท้ แลเมื่อมานั้นให้พาพระบิดาแลนางหงวนสองเสามาด้วยจึงจะเห็นความสัตย์ แม้นพระบิดาแลนางหงวนสองเสายังตกอยู่ในเงอมพระหัตถ์ ก็ต้ออกจะมีผู้ยงก็จะเสียทางราชไมตรีทั้งสองฝ่าย ทหารเมืองฉ้อได้ฟังจึงทูลว่า ไต่อองให้ซอกังไปกับข้าพเจ้าว่ากล่าวขอพระบิดาแลนางหงวนสองเสามา เห็นพระเจ้าฌ้อป้าอ่องจะให้โดยง่าย

ฝ่ายพระเจ้าช้แองมีความยินดี ก็พระราชทานรางวัลให้ทหารฉ้อป้าอ่องโดยสมควร แล้วให้ซอกังกับทหารฉ้อป้าอ่องกลับไป

ฝ่ายซอกังกับทหารพระเจ้าฌ้อป้าอ่องก็คำนับลาไปถึงค่าย แล้วเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฌ้อป้าอ่อง ครั้นเห็นซอกังกลับมาจึงถามว่า ท่านกลับมาจะว่าประการใด ซอกังจึงทูลว่า พระเจ้าช้แองรู้ว่าไต่อองยอมเป็นราชไมตรีมีความยินดีชอบคุณนั้ก ว่าเวลาพຽ່ງนไต่อองจะออกไปนั้น อย่าให้ทหารแต่งตัวใส่เกราะถืออาวุธไป ฝ่ายพระเจ้าช้แองจะออกมาคำนับไต่อองโดยปกติ ประการหนึ่งซึ่งไต่อองมิได้ทำอันตรายแก่ไท่กั๋ง พระเจ้า

ชันเอเองแลขุนนางทั้งปวงสรรเสริญใต้อ้องว่ามีเมตตาต่อความสัตย์ ซึ่งได้ปฏิญาณไว้กับ
 พระเจ้าชันเอเอง จึงบำรุงรักษาไท่ก่งไว้ กิตติศัพท์อันนี้ในนานาประเทศมีความสรรเสริญ
 ใต้อ้องว่าครองทศพิชราชธรรม พระเจ้าชันเอเองสั่งมาให้ทูลว่า พระบิดาแดนางหววน
 ฮองเฮาอยู่ในเมืองฉือชานานแล้ว การศึกทั้งสองฝ่ายคงจะสำเร็จแก่กัน จะขอรับพระ
 บิดาไปพ้อเห็นหน้าจะได้คำนับ พระเจ้าฉือป้อเอเองไต่ฟังฮองก่งทูลจึงว่า ท่านจงกลับไป
 บอกแก่ชันเอเองว่าพรุ่งนี้เราจะพาไท่ก่งแลนางหววนฮองเฮาไปด้วย ฮองก่งจึงทูลว่าข้าพเจ้า
 มาเฝ้าทูลให้เป็นทางราชไมตรี ครองนเหมือนชีวิตข้าพเจ้าอยู่ในเงอมพระหัตถ์ทั้งสองฝ่าย
 ถ้าไต่ฮองครองความสัตย์ไว้ พระเจ้าชันเอเองรู้ว่าไต่ฮองเมตตาถากยนต์เป็นเพียง แม่นชาไป
 มีผู้ใดขยงเกลือกจะกดขี่กลายเป็นคน ชีวตข้าพเจ้าจะตายเป็นเม่นคอง
 ฝ่ายพระเจ้าฉือป้อเอเองไต่ฟังฮองก่งทูลดังนั้น จึงตรัสว่า เราเจรจาสิ่งใดมิได้เป็น
 คำสอง อุปมาเหมือนเขาพระสุเมรุ ถึงลมพายุจะพัดสีกเท่าใดก็มิได้หวาดไหว ท่านจงกลับไป
 ไปเถิดอย่ากั้นแฉ่งเราเลย ฮองก่งไต่ฟังกคำนับลาชนมวารไป
 ฝ่ายกไปจึงลิววยทูลว่า ชันเอเองครองนมหกแล้วทหารมาก แต่หากเป็นชู้ระด้วย
 นางหววนฮองเฮา จึงชวนไต่ฮองเป็นทางไมตรี ถ้าไต่ฮองจะศกด้วยชันเอเองเหมือนเทรสมา
 อย่าเพื่อส่งไท่ก่งก่อน เกลือกชันเอเองไต่บิดาแดนางหววนฮองเฮาไปแล้วจะกดขี่ประทุษ
 ร้าย คนทั้งหลายจะว่าไม่รู้เท่าช้านเอเอง พระเจ้าฉือป้อเอเองไต่ฟังจึงตรัสว่า ถึงเราจะทำ
 โทษแก่ไท่ก่งประการใด ชันเอเองมิได้มอาลัยต่อบิดา แม่นจะเอาไว้ก็ไม่ชนะชันเอเอง
 เพราะไท่ก่งผู้เดียว คนทั้งปวงจะคหุหมินว่าเราส่นผนอแลความศกศุชชันเอเองไม่ได้แล้ว จึง
 เอาบิดาเขากักขังไว้ เรามีความละอายนัก แม่นชันเอเองจะสู้รบไปภายหลังเจ้าจึงคอยจับกุมมา
 เสีย ห้างเป็กจึงทูลว่า ไต่ฮองได้ไท่ก่งกับนางหววนฮองเฮามาไว้ไม่ประหารชีวิตเสียพระคุณ
 หากสักไม่ แม่นจะให้คนไปชันเอเองก็จะมีความขินแก่ ไต่ฮองจะมีศกสืบไปแล้ว
 พระเจ้าฉือป้อเอเองไต่ฟังห้างเป็กว่าเห็นชอบ จึงตรัสว่า พรุ่งนี้เราจะพุกกับ

ชันเอเอง

ฝ่ายทหารทั้งปวงยินดีที่จะไต่ไปบ้านเมือง ก็จัดแจงออกมาทำพลับพลารับเสด็จ
 ที่สนามรบ พระเจ้าฮันเองทราบความทรงนิจจึงส่งให้ทหารไประดมทำ ทหารทั้งสองฝ่าย
 มิได้เรียงเกยจกัน รุ่งขึ้นเวลาเช้าพระเจ้าฉ้อป้าอ่องพระเจ้าฮันเอง พร้อมด้วยกระบวณ
 แห่งเป็นเป๊กก็ออกมากลางสนาม พระเจ้าฮันเองเข้าไปหาพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง ต่างองค์ก็
 คำนับกันตามประเพณีภษตริย์ พระเจ้าฉ้อป้าอ่องจึงตรัสว่า เราทั้งสองเคองกัน พาทหาร
 ล้มตายเสียเป็นอันมาก ซึ่งท่านจะคิดแบ่งอาณาเขตช่วยกันรักษาแผ่นดิน เรามีความยินดี
 นึก พระเจ้าฮันเองก็ทำหนังสือสัญญาแบ่งอาณาเขตให้พระเจ้าฉ้อป้าอ่องๆ ก็ทำให้พระเจ้า
 ฮันเองฉบับหนึ่ง แล้วส่งทหารให้ส่งไท่กั๊กกับนางหงวนสองเฮ่าให้แก่พระเจ้าฮันเอง

ฝ่ายพระเจ้าฮันเองเห็นทหารฉ้อป้าอ่องพาบิตากับนางหงวนของเขามาส่ง เสีย
 พระทัยอาลัยแก่ทแกล้วทหาร ครุหนึ่งประจําพระบิตาแลนางหงวนของเขามากกลางสนาม
 แดงใจกำเป็นนิมิตแล้วจึงว่า ไต่อ่องเลี้ยงพระบิตาแลนางหงวนของเฮ่าไว้พระคุณหาที่สุด
 ฟูมิ แล้วก็ให้ขุนนางพาพระบิตาแลนางหงวนของเฮ่าไปอยู่ ณ ค่าย พระเจ้าฉ้อป้าอ่อง
 ไต่ฟังทรงนิจตรัสว่า เรามาผูกกันเกรงนเป็นเหตุสุดสิ้นสงสัยไม่เรียงเกยจต่อกัน ว่างแล้ว
 พระเจ้าฉ้อป้าอ่องกับพระเจ้าฮันเองต่างองค์ก็กำเนบตาออกจากที่ตั้งกระบวณแห่ง กลับ
 ไปค่าย

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้าอ่องก็เลิกทัพกลับไปทางทิศตะวันออก พระเจ้าฮันเองก็เลิก
 ทัพกลับไปฝ่ายทิศตะวันตก

ฝ่ายเจืองฮันสินหยินไปแพ้วตแลหัวเมืองทั้งปวง ก็กำเนบตาพระเจ้าฮันเอง
 กลับไปเมือง

ฝ่ายเตียมหลยงครั้นพระเจ้าฮันเองมาไกลเมืองกุเตตงประจบอยู่ จึงเข้าไปทูล
 พระเจ้าฮันเองว่า ซึ่งปรึกษากันแต่ก่อนว่าจะผ่อนแต่พอพระบิตามา ไต่ ครั้นนี้สมควรคิด
 อยู่แล้ว แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเดิมฉ้อป้าอ่องมีเขตแดนถึงสิบส่วน ไต่อ่องมากระพาศกั๊กกับ

ฉื่อป้าอ่องก็ไต่ถึงแปดส่วนแล้ว ทนกล้วทหารซึ่งทามเสด็จมาแต่ฝ่ายเมืองตะวันออกกรน
 เร็งทุกตัวคน หวังจะไต่กลับไปบ้านเมือง บัดนี้ไต่อ่องมาแบ่งอาณาเขตฝ่ายตะวันออก
 ให้ฉื่อป้าอ่อง ทนกล้วทหารจะไม่มีควมสบายก็จะไปจากไต่อ่องสน ถ้าฉื่อป้าอ่องกลับ
 ประทุษร้ายชน ไต่อ่องจะสู้ฉื่อป้าอ่องไต่หรือ ประการหนึ่งคำโบราณว่าไว้เบ้นวิสัยโตก็มี
 พระอาทิตย์ดวงเดียว ซึ่งจะส่องโลกเป็นสองดวงหนมได้ สัตว์ทงปวงก่เกิดครอนเหลือที่
 จะอดทน ทุกวันฉื่อป้าอ่องมีแต่ถอยกำลังลงจวนจะเสียเมืองอยู่แล้ว ซึ่งไต่อ่องจะละไว้
 ให้มีกำลังขนมชอบ เปรียบกับหนึ่งเสือนอมเอาถนอมเลี้ยงให้พมแรงชน แต่จะประทุษ
 ร้ายอยู่เป็นเนจ ซึ่งข้าพเจ้าทูลทงนไซทจะไมรักไต่อ่องนหนามไต่ หวังจะให้เป็นเอก
 กษัตริย์ครองสมบัติอยู่แต่องค์เดียว พระเจ้าฮั่นเองจึงตรัสว่า เมื่อได้ล่นวจาแบ่งอาณาเขต
 ให้ฉื่อป้าอ่องแล้ว จะกลับคำเสียทำอย่างทาว่านนี้ ความนหนากจะมแก้ตัวเรา เทียว
 เหลียงจึงทูลว่า ซึ่งอุบายจะแก้พระบิดามาน บรรดาทหารแลหัวเมืองทงปวงก่ปรึกษาพร้อม
 กันเสน ซึ่งการจะแบ่งแผ่นดินแก่ไต่อ่องกับฉื่อป้าอ่อง บรรดาทหารในทัพหลวงเข้าใจว่า
 จะดวงแต่พอไต่สมกิล เหมือนครั้งแผ่นดินพระเจ้าฮั่นอ่องกับตีวอ่องซึ่งสมบคกัน ถ้าไม่ฆ่า
 ตีวอ่องเสียพระเจ้าฮั่นอ่องที่ไท่จะไต่ราชสมบัติ บัดนี้ไต่อ่องแบ่งแผ่นดินให้ฉื่อป้าอ่อง
 กิ่งหนึ่ง นานไปแผ่นดินก็จะเป้นของฉื่อป้าอ่อง ต้นแ่งเล็กแกชยุไห้ทูลช่นพร้อมกันว่า
 เทียวเหลียงทูลนขาพเจ้ากับนายทหารก่เห็นพร้อมกันเสน เพราะการแผ่นดินจะให้เป้นสัทธิ
 แก่ไต่อ่องผู้เดียว ถึงจะทำศึกกับฉื่อป้าอ่องสืบไปก็ไม้อาลัยแก่ชีวิต

ฝ่ายพระเจ้าฮั่นเองได้ฟังคงนนั้น ครนจะซัดไม่ทำตามชุ่นนาง เกรงที่ปรึกษา
 แลนายทหารจะเสียนาใจ จึงให้ตงมันอยู่ทุกุหล่งจะกระทำศึกกับฉื่อป้าอ่อง

ฝ่ายพระเจ้าฉื่อป้าอ่องไปถึงเมืองแพเสีย ส้าราญพระทัยอยู่แล้วแต่กับนาง
 ทงอ๊ก มีแต่เสพสุราเป็นนิจมีไต่คิดจะว่าราชการ ชับทหารไปอยู่บ้านเมืองตามปกติ

ฝ่ายจิวล้นแลขุนนางผู้ใหญ่ ปรึกษากันทำเรื่องราวเข้าไปถวายพระเจ้ามอปา
 อ่อง ๆ รับมาอ่านได้ความว่า อันประเทศเขตรัยได้เสวยราชเป็นสุขแล้วก็ไม่มีความทุกข์
 จึงจะก่อคำโบราณ ถ้าไม่มีราชการตรึงตรองจะหาความสุขบ้าง บรรดาขุนนางข้างในก็
 ใช้สอยไปปรดปราตามอกุส่าห์ ซึ่งได้อ่องกับเล่าปึงตึงสตัยตอกนन्ह ข้าพเจ้าเห็นว่าใจ
 เล่าปึงยังไม่สุจริต เพราะพวกเล่าปึงนเหมแตกกลอุบายหมายจะเอาแก่ชนะ ได้อ่องจะละการ
 ศักเสียมิชอบ ขอจงให้หาทหารมาฝึกหัดไว้ นานไปเกลือกศึกจะมีมาจะได้สู้รบ ฝึมสตั
 ปัญญาเหมือนพื้แจ่งกายแล้ว ทเกล้าทหารกเสียมใจ จ้าจะหาคนตีมาไว้จะได้เป็นที่
 ปรึกษา ซึ่งได้อ่องประมาทอยู่ฉะนี้ ถ้าเล่าปึงฟังคำพวกทหารกลบขยมากกระทำสงครามอีก
 พระองค์จะมเสยทแก่ชาศกหรือ พระเจ้ามอปาอ่องได้แจ่งหนังสือจิวล้นตึงन्ह จึงว่า
 ช่นอ่องกับเราได้พุดจากนเป็นเสทยอยู่แล้ว แม้นไม่รักความสตัยยกมากกระทำศึกเมื่อใด
 เราจะตทศัรชะช่นอ่องไว้ให้คนท่งปวงตุ จึงให้หรงลิมวยมาบอกความตามหนังสือจิวล้น
 แล้วว่า ท่านแจ่งไปจัดแจ่งฝึกหัดทเกล้าทหารให้ชำนาญในการสงครามไว้ จงลิมวยก็กำนั
 ลาออกไปฝึกหัดทหารตามกระบวนศึก ไม่ทันไคสับหาวเมษุมาแต่เมืองเอ๊กเอียงบอกว่า
 ช่นอ่องยกมาแก่เมืองกุเหลงโตยินข่าวว่าจะยกมาตีเมืองแพเสีย ซึ่งทาสตัยตอกนन्हเบกเกล
 ล้อลวงพอไคไทกั๋งแลนางหงวนของเขา จงลิมวยครันไคแจ่งกาเข้าไปเฝ้าทูลพระเจ้ามอ
 ปาอ่องตามรู้เหตุทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้ามอปาอ่องได้ฟังจงลิมวยว่า มีความโกรธชัเอียงนั กจึงว่าอาย
 เล่าปึงเบเนแก่ลุกคนจเบ้งอวจมาตวงเรอิกเล่า ซึ่งจิวล้นทำเรื่องราวบอกแจแจริงทุกประ
 การ แล้วให้ทหารท่งปรงมาว่า จะยกไปทำศึกกับช่นอ่อง ก็ไปจิงทูลว่า ซึ่งได้อ่องกับ
 ช่นอ่องกระทำสตัยตอกนन्हตรงนี้ ฐทรวทุกหวมเมืองซึ่งไม่มีความแค้นเคืองคอกัน ซึ่งช่นอ่อง
 จะยกมาเหมือวคนเพ็กกยตราชประเทศ โหหนสนอ่องจะมชวตยนาเราว ได้อ่องช้อแก่ชว
 ความก็ไคตทา ครันจะยกไปกระทำแก่ช่นอ่องก่อน คนท่งปรงจะว่าได้อ่องเสยสตัย จง

งดกกองทัพไว้ ถ้าเมื่อใดชนอ่อนงมมาจึงออกไปรบ พระเจ้าฉ้อป้าอ่องฟังก็โกรธเห็นชอบ
จึงส่งทหารทงปวงให้เตรียมทัพไว้ฟังข่าวกองทัพชนอ่อนก่อน

ฝ่ายพระเจ้าชนอ่อนงปรึกษาศิวเหลียงกับแฉ่งว่า ซึ่งจะทำกับฉ้อป้าอ่องนั้น
หัวเมืองทงปวงเรารู้ได้ส่งให้เขาไปบ้านเมืองแล้ว ครั้นจะให้หาความนิหาก็จะมี ว่าเรา
เป็นกษัตริย์เจรจาเมียงย่น ศิวเหลียงจึงทูลว่า ไท่เอ็งเกรงคนจะตีก็ยกทัพมา จึงจัด
ทหารให้รักษาหน้าที่เชิงเทียนให้มั่นคงไว้ แล้วใช้คนไปว่ากล่าวให้ฉ้อป้าอ่องโกรธยกมาทำ
ศึกกับเราก่อน ภายหลังจึงมีหนังสือใช้คนไปบอกหัวเมืองว่าฉ้อป้าอ่องกลับมาทำสงคราม
บรรดาหัวเมืองรูแล้วจะยกมาตั้งเข้าเมืองไม่ทัน เห็นเข้าเสียหนีไปแพ้วตกจะทำเป็นศึก
กระหนาบ แต่หนังสือซึ่งจะมีไปหาหัวเมืองนั้นบอกความว่า ซึ่งคงสยกับฉ้อป้าอ่องนั้น
โดยล่อลวงแต่พอให้ส่งพระบิดา ครั้นไท่พระบิดามาแล้ว ครั้นจะละฉ้อป้าอ่องไว้นาน
ไปจะเป็นเสียชื่อนามศัตรูในแผ่นดิน จำจะคิดกำจัดฉ้อป้าอ่องเสียจึงจะเป็นแผ่นดินเดียว
ไพร่บ้านพลเมืองจะได้ความสุข พระเจ้าชนอ่อนงได้ฟังเห็นชอบ จึงแต่งหนังสือให้ไปบอก
หัวเมืองหลายฉบับ กับให้เด็กแก่ทำเป็นราชสาส์นไปถึงฉ้อป้าอ่องฉบับหนึ่ง ว่าขอความ
ให้โกรธยกทัพมาจงได้

ฝ่ายเด็กแก่กำเบิดาออกมาทำราชสาส์น แล้วกลับเข้าไปทูลว่า ข้าพเจ้าจะขอ
ไปว่ากล่าวกับฉ้อป้าอ่องให้ยกทัพมา พระเจ้าชนอ่อนงจึงตรัสว่า ฉ้อป้าอ่องโทโสร้าย รุ
หนังสือแล้วจะมีความโกรธ แม้นจะยกทัพมาเห็นจะฆ่าท่านเสีย ก็เมื่อใดมีแบบคายน
จึงจะแก้ตัวได้ เด็กแก่จึงทูลว่า ข้าพเจ้าจะไปว่ากล่าวแต่โดยลมปากสักสามคำ ไม่ให้มี
อันตรายหมายจะให้ฉ้อป้าอ่องรับมาทำศึก

ฝ่ายศิวเหลียงกับแฉ่งจึงทูลว่า พี่จากเด็กแก่คนนี้จะไปหาฉ้อป้าอ่องยาก
นัก ขอจงใช้ให้เด็กแก่ไปเห็นจะได้ราชการ พระเจ้าชนอ่อนงได้ฟังจึงตรัสสั่งเด็กแก่ว่า
ท่านจงรีบไป

ฝ่ายเล็กแก่ท่านเบลลาออกมาจตุคนแล้ว ก็รีบไปยังเมืองแพะเสีย ครั้นแต่งจึงบอก
 นายประตู่ว่า พระเจ้าช็เอเองใช้เราผู้ช็เล็กแก่ให้มาเฝ้าพระเจ้าฌอป่าอ่อง ทหารกำกับ
 ประตูเหตุก็เข้าไปแจ้งแก่ขุนนาง ๆ ก็เข้าไปทูลแก่พระเจ้าฌอป่าอ่อง ๆ ไต่ฟัง จึงสั่งให้
 เล็กแก่เข้าไป เล็กแก่เข้าไปถึงคุกเข่าลงคำนับแล้วดอยออกมายืนอยู่ พระเจ้าฌอป่าอ่อง
 ครั้นเห็นเล็กแก่จึงถามว่า ช็เอเองใช้มาจะว่าประการใด เล็กแก่จึงทูลว่า เดิมช็เอเองคิด
 กลอุบายแบ่งอาณาเขตกับไต้องแน ก็เพราะไท่ก่งแลนางหงวเสองเฮาคอกอยู่ในเงอม
 พระหกด บัดนี้เลิกกลับไปแล้วช็เอเองจะละความสยเสีย จะกลับทำศึกกับไต้อง
 ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทูลห้ามช็เอเองก็ไม่ฟัง จึงใช้ข้าพเจ้าถือราชสาส์นมา ข้าพเจ้าคิดว่า
 ไต้องมีอาณาภาพบราบไต่ทุกทิศ ไต้องแบ่งแผ่นดินให้ช็เอเองครึ่งหนึ่งแล้ว ช็เอเองยัง
 โลกก็จะกำจัดไต้องเอาแผ่นดินไว้แต่ผู้เดียว ใช้ให้ข้าพเจ้าถือราชสาส์นมาแทนทำศึกกับ
 ไต้อง ข้าพเจ้ากลัวอาณาไต้องด้วยเบบเกษตรย์ แต่ขออาญาช็เอเองมิได้จึงจำใจออกมา
 เล็กแก่ถวายพระราชสาส์น พระเจ้าฌอป่าอ่องรับมาอ่านเป็นใจความว่า พระเจ้าช็เอเอง
 ครองเมืองหลวงให้มาถึงพระเจ้าช็เอป่าอ่อง ด้วยกระทำศึกกันมาถึงเจ็ดสิบครั้ง ตึงแค
 จากเมืองไปตึงจนเขากองบู ก็รู้ว่าพระเจ้าฌอป่าอ่องสไต่ยกกลอุบายแลความคิดไม่แท้ แต่
 จินใจด้วยพระบิดาแลนางหงวเสองเฮาคอกอยู่ในเงอมพระหกดพระเจ้าฌอป่าอ่อง จึงต้อง
 ทำสยชัสนุสตัยแบ่งแผ่นดิน ครองนสนรรุวัตกแล้ว เมื่อพระเจ้าฌอป่าอ่องรักจะเป็นเอก
 กษัตริย์แต่ผู้เดียว ก็ให้รบยกทัพมารบกัน ณ เมืองกุหลอง ซึ่งเราคิดอุบายล่อลวงครั้งหนึ่ง
 กว่ากลศึกทุกครั้ง ตึงนยกปราชญ์ลวงคนเขลา อุปมาเหมือนช็ทบอดอนาให้ปลาหลง เห็น
 ว่าทานเสียทัพจะรบเป็นทางไมตรี จึงลวงแต่พอได้พระบิดาแลนางหงวของเฮาไป

พระเจ้าฌอป่าอ่องทราบตึงเนไท่ก่งพระทัยนัก จึงตรัสแก่เล็กแก่ว่า ช็เอเอง
 กลบคำเสียสยชัสนุสตัย แต่เรอกองทัพไว้ตึงช็เอเองก็อเน ถึงเองไม่ว่าช็เอเองจะยกไป
 เราทำศึกแก่เมืองกวัยกมากกว่าสามร้อยครั้ง ผมอกแก่ลวงทหารหวเมืองตึงบั้งจะทหารกำลัง

เรามีไต้ ย่อมมาบนเอาบทพิศ ทำให้กับเล่าปี่เหมือนทารกพูดเล่นหาความจริงมิได้ ใจ
 กำเรียบเหมือนเงาใต้ทอง เอ็งจงเร่งกลับไปบอกอ้ายเล่าปี่ให้ล้างคอไว้คอยรับคมอาวุธ
 ถ้าเราไม่โตตกศีรษะอายเล่าปี่บางครั้งนั้นแล้วก็ไม่กลับมาเมืองแพเสีย เล็กแก่กำเบลาพระเจ้า
 ฌ้อป้าอ๋องออกมาชนเมารับกลับไป

ฝ่ายพระเจ้าฌ้อป้าอ๋องส่งนายทหารให้ตรวจเตรียมกองทัพเสร็จแล้ว ยกทัพ
 หลวงออกจากเมือง เล็กแก่ครั้นถึงเมืองกุเหล่งจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮันเอ็งทูลความว่า
 ฌ้อป้าอ๋องโกรธหนักเห็นจะยกทัพมา ขอให้อ๋องจัดแจงกองทัพไว้จงสามารถ พระเจ้าฮันเอ็ง
 ได้ฟังเล็กแก่ทูลดังนั้น จึงปรึกษาเตียวเหลียงทันແฉงว่า ซึ่งคิดไว้ว่าจะให้ฌ้อป้าอ๋องยกมา
 ก่อนเกษมคะเนอยู่แล้ว ทำแจงมีหนังสือไปหาฮันเสินเหยนโบ้แพอวคมาจะไ้ช่วยกันรักษา
 เมือง เตียวเหลียงทันແฉงจึงทูลว่า ถึงมาตรว่ากองทัพหัวเมืองจะมารวมกัน ทหารทัพผมยอม
 อยู่ในกองทัพหลวงก็พอจะรักษาเมืองไว้ได้ แต่เห็นว่าอันประเพณีจะทำการศึกเป็นต้น
 ด้วยการจะถ่ายลาเสียงมาส่งกัน แพอวคยังไม่มาถึง ข้าพเจ้าจะให้เตียวซ่งจิงดูไปตัก
 เสบียงไว้พลาง ขณะนั้นพ้อมมีขุนทูลพระเจ้าฮันเอ็งว่า ฌ้อป้าอ๋องยกทัพออกจากเมือง
 แพเสียประมาณสามสี่หมื่น มากระทำยาขมรบกวนหัวเมืองรายทาง อาณาประชาราษฎร์
 เกือบรอนหนัก พระเจ้าฮันเอ็งได้แจ้งจึงสั่งให้ทหารชนวนกษาหนาทเซ่งเทินไว้ เตียวเหลียง
 ทันແฉงจึงแต่งหนังสือให้คนใช้ขึ้นมาแยกกันไปเร่งกองทัพทุกหัวเมือง แล้วส่งเตียวซ่งจิงดู
 ให้คุมทหารไปคอยสกัดที่ลาเสียงฌ้อป้าอ๋อง

ฝ่ายพระเจ้าฌ้อป้าอ๋องครั้นยกทัพมาใกล้เมืองกุเหล่ง ยังทางอีกประมาณสาม
 ร้อยสี่สิบ กิหลุกทัพตั้งค่ายมั่นไว้

ฝ่ายกองตระเวนพระเจ้าฮันเอ็งเห็น กิหลุกมารบมาทูลพระเจ้าฮันเอ็งว่า ฌ้อ-
 ป้าอ๋องยกทัพมาตั้งค่ายอยู่ใกล้เมืองทางประมาณสามร้อยสี่สิบ พระเจ้าฮันเอ็งได้ฟังดังนั้น
 จึงตรัสว่าซึ่งเราจะประมาทฌ้อป้าอ๋องว่ายกมาโดยผู้คนเฝ้าโรย จะให้ออกรบนั้นมิได้เกลือก

จะเสียที ด้วยตัวมือปาอ่องมากาลงมาก เเสบียงอาหารกยงบริบูรณ์ จำจะรักษาเมืองมั่นไว้
ต่อเมื่อใดที่เสบียงซึ่งมาส่งกันได้ ข้าศึกถอยกำลัง จึงจะคิดออกศึกซ้ำเดิมเอาชัยชนะ

ฝ่ายพระเจ้ามอปาอ่องยกกองทัพมาตงมโนยสืบวัน ไม่เห็นกองทัพในเมืองยก
ออกมาจึงปรึกษากันไปว่า ชันเอ่องให้เรามารบแล้วสงบทัพไว้ดังนี้ ท่านจะเห็นประการใด
ก็ไปจึงทูลว่าข้าพเจ้าพเคราะห์เห็นวาชันเอ่องคิดจะตักทางลำเลียง ให้ทหารเรอดิโรยก่อน
จึงจะยกออกตี จิวสันจึงทูลว่าเห็นชันสินจะมายังไม่ถึง ชันเอ่องจึงไม่แต่งทหารออกรบ
ไตอ่องยกมาครั้นกาลดงกยงกลาหาญ จะงกไว้เข้าเกลือกจะชดเสบียง จึงรีบตีโดยเร็ว
ถ่าละไว้นานไปทหารไตอ่องอติโรยลงเห็นจะเอาชัยชนะมิได้

พระเจ้ามอปาอ่องได้ฟังจิวสันทูลต้องพระทัย สั่งให้เตรียมทหารพร้อมแล้ว
พระเจ้ามอปาอ่องทรงเกราะสำหรับกษัตริย์ชนมาทงเง สั่งให้ตกลองยกทหารออกจากค่าย
เสียงศกแลดตีเข้ามาสนั่น ไปจนไกลเมืองกุเหลง พระเจ้าชันเอ่อง ได้ยินเสียงออองกรูว่า
มอปาอ่องยกมา จึงส่งให้อองหลาเท่ง ห้วนโกยหังเง โสกัวนหังเง กวนหยินหังเง กุม
ทหารเบงกองหนี่ สั่งให้กนหีบหังเง จิวเซียงหังเง โกศิหังเง หลี่แบดองหังเง กั้นนาย
ทหารรองหกคน กุมกนเบงกองหนี่ แล้วส่งว่าถ้าได้พบกับมอปาอ่อง ท่านจงว่าเรา
เสียใจ ด้วยประจานพระบิดาแสงางหงวนฮองเฮา คนทงป่วงค้ำบัลลาออกมาจัดแจง
ทหารพร้อมแล้ว ก็ออกไปตงที่รบตงเบงเขมวเส็กอยู่

ฝ่ายพระเจ้ามอปาอ่องเห็นแต่ทหารชันเอ่องยกมา จึงร้องว่าท่านจงไปบอกกับ
นายให้มาพบกับเรา ทหารสี่นายได้ฟังตงนงจึงตอบว่าพระเจ้าชันเอ่องตรัสส่งมาว่า ท่านแสง
พระบิดาทกกลางสรวมมีความอภัยชเงางหังป่วงแก จึงให้ข้าพเจ้ามาจับท่านในกลาง
ศึกมักไปถวรายจะไดแก้อเฮวเหมองซึ่งรู้เห็น พระเจ้ามอปาอ่องได้ฟังก็ เกรวชชบมาเขาได้
แกงทหารชันเอ่อง ทหารสี่นายก็เข้ารบกับมอปาอ่องได้สามสิบเพลงเสียพลตายออกมา

ฝ่ายกนหีบ จิวเซียง หลี่แบดอง โกศิ กั้นนายทหารหกคนเบงเส็กเบงชเนน
เข้าไป ห้วนโกย กวนหยิน โสกัวน อองหลา เห็นพวกเข้าช่วยตงใจรบเบงสามารบ

ฝ่ายกบฏ จึงลี้ภัย ควบฉ้อ หงอจุก ทหารฉ้อป้าอ่องเห็นตงนง เขาช่วย
พระเจ้าฉ้อป้าอ่องระดมรบจนเวลาเย็น

ฝ่ายจิวหลินกลัวจะเสียที่ซึกก็มาพาทหารเข้าไป โอบหลังตึกกระหนาบตงมา ทหาร
พระเจ้าฉ้อป้าอ่องสืบสนายสีกาลงข้าศึกกระหนาบมิได้ ก็ถอยไปทางตะวันออก เขาเมืองโตก
บิ่ประตุเมืองไวทงสีกต พระเจ้าฉ้อป้าอ่องขบมาพาทหารไล่ไปจนถึงเชิงกำแพงใกล้เมือง
กุหลอง ให้ตั้งค่ายรายกำแพงล้อมกำแพงเมืองไว้ แล้วให้ทหารบนกำแพงเมืองเข้าไปจับฉ้อป้าอ่อง
ให้จงได้ นายทัพนายกองจึงทูลว่าเวลานี้ต้อองรบจนแก่ทหารอีกโรยอยู่ จำจะพักไว้สักคืน
หนึ่งให้ทหารมีกำลัง แต่เมืองเซงโกเมืองเอ็กเอียงกว้างใหญ่กว่าแต่สามวันได้ เมืองกุหลอง
เป็นเมืองเล็กพรงนทเวลาเที่ยวก็จะไล่โดยง่าย พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ฟังจึงส่งให้ควนฉ้อไป
จัดแจงตั้งค่ายล้อมเมืองไว้

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้าอ่องจึงปรึกษาเตียวเหลียงทันแฉ่งว่า เมืองกุหลองเป็นเมืองน้อย
เราจะรักษาเห็นจะยาก ทิวบทหารฉ้อป้าอ่องยกมามาก ถ้าเขาตีเอาเมืองได้เราจะพากันตาย
เสียสิ้นหนานจะคิดประการใด เตียวเหลียงทันแฉ่งจึงทูลว่าเวลานี้ฉ้อป้าอ่องทำศึกแต่เขา
จาแก่ทหารอีกโรยอยู่ ถึงจะตั้งค่ายยังไม่ทัน เวลาที่วุ่นเข็ญต้อองรบเสด็จไป
เมืองเซงโก ถึงฉ้อป้าอ่องรู้เห็นจะไม่ติดคาน พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ฟังเห็นชอบ จึงส่งนาย
ทหารให้ตระเตรียมกองทัพไว้จะยกไปวันหนึ่ง แล้วให้ทหารขึ้นไปบนเชิงเทินค้ำศึก ถ้า
ค้ำกันใดเบาบางเราจะยกออกไปค้ำแทน ทหารที่ไปสับศึกแล้วกลับมาทูลว่า ค้ำกันประคองเห็น
หนานผู้คนน้อยหนทางกว้าง เห็นจะล่อออกไปได้โดยง่าย ควนเวลาคำพระเจ้าฉ้อป้าอ่องสั่งให้
ทิวทง กิวทง กั้นภู กั้นหีบเป็นทัพหน้า พระเจ้าฉ้อป้าอ่องก็ยกออกไปทางประตูทิศเหนือ

ฝ่ายควนฉ้อเมื่อนายทหารฉ้อป้าอ่องเที่ยงระแวงตรวจตรวจรักษาค่าย ทอเห็น
อันเองตีฝ่าออกไปได้ ครั้นจะคิดตามท้าวซึงมากด้วยหนานเอ๋ย ก็รบมาปรึกษาจิวหลินว่า
ทหารเราเห็นน้อยอีกโรยมาหลบหนานเสียสิ้น กองทัพฉ้อป้าอ่องหนีออกจากเมืองไปได้แล้ว

จึงลิวยกพาเข้าไปทูลพระเจ้ามอป่าอ่อง พระเจ้ามอป่าอ่องสั่งให้ทหารติดตาม จึงลิวยก
จึงทูลว่าข้าน้องทำศึกยังไม่เสียที หนไปเวลาค่ำ เกลือกจะมีทัพซุ่มไว้เป็นกลอุบาย ต่อ
เวลาเช้าจึงคอยติดตาม พระเจ้ามอป่าอ่องได้ฟังจึงสั่งให้ทหารรักษากายอยู่ก่อน ถึงมาตร
ว่าข้าน้องจะไปจนสามวัน เราคงจะตามทันแต่เมืองเซงโก้ ที่เวลาเดียวกันจะได้

ฝ่ายเที่ยวซ่งจึงถูกคุมทหารคอยตีกองลาดั้งเมืองมอป่าอ่องอยู่ ณ ตำบลสิง เห็น
กองลาดั้งเมืองแพเสียมากตดตไว้ไ้หลายครั้ง

ฝ่ายพระเจ้าอินทอองครแยกไปพอรุ่ง เตะทางได้รอยแปกเสี้ยนเห็นทหารอดโรย
จะย้งกองทัพไว้ เที่ยวเหลียงจึงทูลว่าไต้อองจะประทับอยู่ที่ไหนไกลชากอยู่ มอป่าอ่อง
ตามมาเห็นจะหนีไม่ทัน เชิญไต้อองรีบยกไปหยุดอยู่เมืองเซงโก้ จะได้คิดทำศึกกับ
มอป่าอ่อง พระเจ้าอินทอองก็เร่งกองทัพรีบเดินไปถึงเมืองเซงโก้ พระเจ้าอินทอองจึงถาม
เที่ยวเหลียงว่า เรามาถึงเมืองเซงโก้แล้วทัพเจอลองขันเดินหนีไปแพวก็ย้งหามาไม่ ถ้า
มอป่าอ่องมาล้อมเมืองเข้าเราจะคิดประการใด เที่ยวเหลียงจึงทูลว่าถึงมอป่าอ่องจะยกมา
ล้อมเมืองดังจะอยู่เต็มสามวัน คว้าไ้ขยเราว่าเที่ยวซ่งจึงถูกให้ไปคอยสกัดลาดั้ง
มอป่าอ่องไ้ไว้เป็นอันมาก เห็นทหารมอป่าอ่องขาดอาหารลงจะถอยทัพเป็นแท้

ฝ่ายพระเจ้ามอป่าอ่อง ครั้นเวลาเช้าให้ยกกองทัพรีบไปตามข้าน้องถึงเมือง
เซงโก้ ก็ให้ทหารตั้งค่ายล้อมเมืองไว้เป็นสามวัน จึงสั่งให้ทหารเข้าตีเมืองให้จงได้

ฝ่ายนายทหารมอป่าอ่องคำเบลาออกมาจัดแจงจะเข้าตีเมืองตามสั่ง ทหารพระ
เจ้าอินทอองซึ่งรักษาหน้าทเซงเกนอยู่ต่อสู้เป็นสามวัน ขาศกลมพายเป็นอันมากจะหักเอา
เมืองมิได้ ก็ไปจึงลิวยกจึงทูลมอป่าอ่องว่า บัดนี้กองทัพซดเสบียงอาหารจะคอยทำลาดั้ง
เด่า ก็หมอบอกว่ากองลาดั้งจะมาสังหน ทหารอินทอองก็ชิงเอาไปเหลือก็เผาเสียสน ถ้า
ข้ายู่ ทัพขันสน หนีไป แพวก็ แลหัวเมืองทั้งปวงมาพร้อมกันเขา เห็นอินทอองก็จะ
ออกตีเป็นแตกกระหนาบ ทหารไต้อองเห็นคเห็นอยมาเกลือกจะเสียที

พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ฟังจึงตรัสว่า ถ้าท่านเห็นดังนี้จะเลิกทัพกลับไปเมืองแพเสียก่อน จะได้พักทหารให้รื้นแรงไว้ จัดเสบียงอาหารได้พร้อมแล้วจึงจะยกมาตีชนอง แล้วจัดให้ควนหม้อหองจุกอยู่ร่งหลัง จึงส่งให้นายทหารรักษาค่ายอยู่ เวลาค่ำเราจะลาทัพไป บรรดาทหารทั้งปวงได้ยินเข้าว่าจะถอยกองทัพทางคางเกรงแรงทุกตัวคน ครั้นเวลาเช้าพระเจ้าฉ้อป้าอ่องให้เลิกทัพกลับไปเมืองแพเสีย

ฝ่ายทหารพระเจ้าชนองครั้นเห็นกองทัพฉ้อป้าอ่องยกไปสิ้นแล้ว ก็เร่งความเข้าไปทูลแก่พระเจ้าชนอง ๆ จึงตรัสว่าไม่ผิดคำเตียวเหลียงพูดกับเราไว้ เห็นเตียวซ่งจึงดูดีเสบียงได้ฉ้อป้าอ่องจึงยกไป จำจะแต่งให้ทหารคิมหม้อยกติดตาม ต้นแฉงจึงทูลว่าเห็นทหารยังไม่เสียที่ร่นแรงอยู่ ซึ่งถอยทัพไปครั้งนี้จะมีเหตุควยขุดเสบียง ถ้ามีดังนี้จะรู้ว่าหัวเมืองซึ่งได้อ่องให้หาจวนจะมาถึง ก็ว่าจะต้องศึกกระหนาบจึงรีบไปโดยเร็ว เกลือกจะมีอบายซุ่มทัพบจะให้ทหารตัวค้อยูร่งหลัง พระเจ้าชนองครั้นได้ฟังจึงส่งให้งักกองทัพไว้ คอยท่าทัพหัวเมืองมาพร้อมกัน จึงจะไปตีเมืองแพเสียทีเดียว

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้าอ่องครั้นเลิกทัพกลับไปเมืองแพเสีย ให้เอาโทษผู้คุมลำเลียงซึ่งให้เสียแก่ชาวศกนแดงตาง แล้วส่งบรรดานายทหารให้เตรียมฝึกหัดไพร่พร้อมไว้ จึงให้เลือกสรรไพร่พวกเบเนนแยกกองคุมลำเลียงสำหรับกองทัพ แล้วเสด็จเข้าข้างใน

ฝ่ายพระเจ้าอ้อเอ็งก้องอึ้ง ณ เมืองเซ่งไค้ จึงปรึกษาเตียวเหลียงต้นแฉงว่า เราให้หาสนับตันทึนไปเพื่อวคทานแล้วยังไม่มาถึง ฉ้อป้าอ่องมาตีเราตอหรือจากเมืองกุเหนงมาอยู่เมืองเซ่งไค้ ฉ้อป้าอ่องก็ตามมาหาว่าขุดเสบียงจึงถอยทัพ แม่นฉ้อป้าอ่องยกมาอีกจะคิดประหารไค้ เตียวเหลียงจึงทูลว่าอันสนับตันทึนไปเพื่อวคสามคนนั้นความชอบมาก ถึงได้อองคองสนับตันทึนแฉงอ่องแต่ยังมีคิมม้อบฮาดแฉงให้ โจอันสนับตันทึนรักเป็นใหญ่ครองเมืองเจ้เต้ผู้เดียว ควยเมืองเจ้หนมเมืองใหญ่ถึงสามเมือง เมืองชนกมาก ผู้คนยังไม่ราบความจึงไม่มา ถ้าตั้งให้สนับตันทึนแฉงอ่องตองกับไ้ใจจะมาช่วยได้ออง ทึนไปเลิกเป็น

คนของฌ้อป้าอ่อง ได้ครองเมืองแก้วมเมืองขนสืบหาเมือง มาอยู่กับไตอองกยงมีไตให้ออนุญาต แพอวคนนเมือไตอองไปตเมืองแพเสีย เขากสมภกตมาทำราชกรร ถึงจะตตตเสียบยงอาหารก็ได้แพอวคผู้เดียว ไตอองยังมีไตปุนบำเหน็จมอบเมืองไตเหลือยงแลเมืองขนให้ ใจคนสามคนนเรกือสริยยศ ขอไตอองจงแต่งตั้งรทรงมอบเมืองให้สัทธาคนแลวเห็นจะมาโดยเร็ว

พระเจ้าสนอองได้ฟังเห็นชอบ จึงตรสว่าผู้นจะไปเห็นจะเสียการ ทำางแต่งตั้งหนังสือไปพุกจว่ากล่าวจึงจะสมคิต เดียวเหลือยงค่านับลามาแต่งตั้งสอแลวกรบไปครนตึงเมืองเจ้เข้าไปหาขนเสิน ๆ ครนเห็นเดียวเหลือยงไตไกล ก็ออกมาตยรับค่านับค่นคามธรรมเนียม แลวพากันเข้าไปเชิญให้เนงที่เสมอกัน เดียวเหลือยงจึงว่าท่านเป็นเจ้เมืองมเมืองขนถึงเจ้สบบสองเมือง ขวพเจ้จะเนงเสมอท่านนไม่สมควร ขนเสินเหวเราะแลวตอบว่า ขวพเจ้ไตคทงนเพราะท่านช่วยทำนุบำรุง มิใช่ว่าขวพเจ้ไตคแลวจะสมคคุณท่านเสีย ท่านมีคคุณแก่ขวพเจ้เป็นที่สุด ชอบแต่จะเนงต่ำกว่าท่านนอีก ถ้าเบ้ผู้นขวพเจ้จะตึงทำตามยศฐาศักดิ์ เดียวเหลือยงก็หยิบหนังสือตราทงออกส่งให้ขนเสิน ๆ คุกเข้าค่านับรับหนังสือมาอ่านได้ความว่า มีรับส่งพระเจ้าสนอองครองเมืองหลวง ว่าขนเสินเป็นแม่ทัพบังคับทหารหลายสิบหมื่น ไปตเมืองใหญ่่น้อยได้หลายร้อยเมือง ถึงฌ้อป้าอองกตองกลเสยที่ขนเสินหลายครั้ง ตึงแต่ทำศกมามีความชอบยงกว่าเวยทหารทงปวง เมืองเจ้เนแต่ก่อนทงเจ้เมืองใหญ่สามเมือง ปกนให้ขนเสินเป็นส่าเจ้อจ้องครองเมืองใหญ่ตามเมืองแต่ผู้เดียวให้อาณาเขตสัทธาต ราษฎรบรรดาหัวเมืองขนทงเจ้สบบสองเมือง ให้อยู่ในอำนาจส่าเจ้อจ้องจะได้รับการแผ่ดินสบบไป ครนอ่านหนังสือแลวผินหน้าไปตามทิศซังพระเจ้าสนอองอยู่ คุกเข้าลงค่านับแลวเชิญหนังสือขนางไว้บนที่สมควร จึงส่งให้ยกไตะมาทงเชิญเดียวเหลือยงกันรวมกัน เดียวเหลือยงจึงว่าบักนฌ้อป้าอองยกมาตเมืองเซงโก้

พระเจ้าสนอองให้เดียวซังจิงตไปตคลาเสยง เผาเสียบยงอาหารเสยสน ฌ้อป้าอองถอยทัพไป ขวพเจ้เห็นเวากาลงทหารฌ้อป้าอองน้อยลงคงจะเสยเมือง พระเจ้าสนอองตึง

พระทัยคอยกองทัพท่าเก็บแพวคอยู่ ถ้าไปพร้อมแล้วจะได้ปรึกษาไปตีเมืองแพเสียให้
เสร็จศึกแต่ครั้งเดียว ท่านก็เป็นคนมีสติปัญญาอยู่ ทำไมจึงให้มีพระอาทิตย์ส่องโลกอยู่สอง
ดวง ถึงเป็นเส้าเจ้อองครองเมืองใหญ่ที่ไหนจะเป็นสุข เจ้อองฮันสนได้ฟังจึงว่าข้าพเจ้าทำ
ศึกกับฉอป่าอ่องครั้งกองบุกกรูว่าสมคิด แต่หากพระเจ้าฮันเอเองมีความวิตกด้วยพระบิดากับ
นางหวงเซองเฮา จึงต้องทำเป็นไมตรีกับฉอป่าอ่อง ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ที่จะทักท้วง บัดนี้ได้
ฟังท่านมาว่าพระเจ้าฮันเอเองกลับจะทำศึกกับสมทนักไว้ หมายจะให้พระเจ้าฮันเอเองเป็น
กษัตริย์แต่พระองค์เดียว เทียวเหลียงได้ฟังฮันเสนาว่าต้องใจ กลุกขานคำเบจจึงว่าท่านพูน
เหมือนช่วยรัฐะของราษฎรให้เป็นสุข ควรที่เบเส้าเจ้อองครองเมืองใหญ่ ท่านจงเร่งไป
เฝ้าพระเจ้าฮันเอเอง ข้าพเจ้าจะลาท่านไปหาหยินไต้แพวค ให้ยกทัพไปพร้อมกัน ณ เมือง
เซงโก ฮันเสนาจึงว่าท่านจงรีบไปเมืองกัวกงเมืองไตเหลียงก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะจัดแจง
กองทัพพร้อมแล้วจึงจะยกไปให้ทันท่าน เทียวเหลียงก็ลาเส้าเจ้อองฮันสนไป ณ เมือง
กัวกง ครั้นถึงจึงเข้าไปหาหยินไต้ ๆ เห็นแต่ไกลก็ออกมาทักเริมคำเบเซญูให้หนึ่งทศมควร
เตียวเหลียงจึงว่าพระเจ้าฮันเอเองตรัสว่า ท่านสมัครมาทำราชการโดยสุจริต ตัวท่านก็มีสติ
ปัญญาแลฝีมือ จะช่วยกำจัดศัตรูในแผ่นดินได้ จึงให้ข้าพเจ้ามาทูลขอมาทางท่านเป็นใหญ่
แล้วเซญูหนึ่งสอตราคงขนวางไว้บนโต๊ะ หยินไต้ก็เข้าลงคำนับตรักรับส่งพระเจ้าฮันเอเอง
เตียวเหลียงฉกฉนออกอานในหนึ่งสอแนว่า พระเจ้าฮันเอเองครองเมืองหลวงมรบสงว่า
หยินไต้สมภกก็มาอยู่ด้วยช่วยราชการครั้งทพรต ณ เมืองเอ๊กเอียง ฝีมือหยินไต้แหลมกว่า
ทหารทงป่วง ควรที่จะครองเมืองใหญ่ได้ แต่วิตกด้วยเต็มอยู่กับฉอป่าอ่องได้ครองเมือง
กัวกงมเมืองชนเสือบท่าเมือง แต่อยู่ในแดนเมืองฉอ กวหวเมืองทงป่วงจะไม่ราบคาบ
บัดนี้ฉอป่าอ่องถอยกำลังลงแล้ว คงจะอยู่แต่ฝ่ายตะวันออกเมืองแพเสีย เราได้หวเมืองชน
ไว้ถึงแปดส่วน แลซึ่งหยินไต้ครองเมืองกัวกงยังหาสมกับความสุขซึ่งมิใช่สามภกทขอ
เราไม่ เห็นว่าเมืองหวยหล้าเป็นเมืองใหญ่กว่าเมืองกัวกง จึงให้เตียวเหลียงนำครามาทง
หยินไต้เป็นหัวหน้าอ่องครองอาณาเขต บังคับบัญชาตลอดลงไปแก่เมืองกัวกง จนสุดแดน

ทศไต้ ประชาราษฎรจะอยู่เย็นเป็นสุข หยินไต้ไต้แจ้งมีความยินดีแก่ ผินเห็นมาข้าง
เมืองเซงโก้กุกเข้าลงคำนับพระเจ้าขันเอง แล้วว่ากับเตี่ยวเหลียงว่าพระเจ้าขันเองซบเลียง
ครงนพระคุณหาที่สุดไม่ ข้าพเจ้านักไว้หมายจะตีเอาเมืองแพเสียถวายพระเจ้าขันเองให้จง
ได้ แล้วให้เจ้าพนักงานยกโต๊ะมาตั้งเชิญเตี่ยวเหลียงเสพสุรา เตี่ยวเหลียงจึงว่าเมื่อท่าน
มาแล้วอยู่ภายหลังเมื่อป่าอ่องกลบมากกระทำศึกล้อมเมืองเซงโก้อยู่สามวัน กลัวกองทัพท่าน
จะไปตีกระหนาบถอยเล็กไปเอง บัดนี้ข้าพเจ้าเกรงอยู่ว่าป่าอ่องยังไม่ตาย ถึงท่านจะได้
สมบัติประการใดก็ยังหาความสุขไม่ คิดจะให้ท่านไปช่วยพระเจ้าขันเองกำจัดป่าอ่อง
เสีย จะได้มีความสบายถ้วนหน้า ข้าพเจ้าจะลาไป หยินไต้จึงว่าข้าพเจ้าจะจัดแจงกองทัพ
พร้อมแล้ว จึงจะไปเฝ้าพระเจ้าขันเองโดยเร็ว

ฝ่ายเตี่ยวเหลียงก็ลาหยินไต้ ครั้นถึงเมืองไต้เหลียงก็เข้าไปหาแพอวด ขณะนั้น
แพอวดมาเฝ้าพบกับนายทหาร เห็นเตี่ยวเหลียงมา ก็ลุกออกไปต้อนรับคำนับเชิญพา
เตี่ยวเหลียงเข้าไปนั่งที่สมควร เตี่ยวเหลียงก็ส่งตราให้ แพอวดคำนับรับตราตั้งมาอ่านได้
ความว่า พระเจ้าขันเองครองเมืองหลวงมีพระทัยคิดถึงแพอวดความเฝ้าใจสามภักดีโดยสุจริต
แต่เสียทัพครั้งเฝ้าเข้าไปจួយยังอุทิศสำหรับมาทำราชการ สู้เอาตัวเข้าฝ่าลูกเกาทัณฑ์หลายครั้ง แต่
ก็กล้าเพียงเฝ้าเลี้ยงอาหารป่าอ่องก็หลายหน บัดนี้เมืองมเมืองชนกันน้อยถอยกำลัง
ลง เราได้เมืองชนไว้ถึงแปดส่วนควรที่จะให้แพอวดเป็นเจ้าเมือง จึงมีตราตั้งให้แพอวด
เป็นไต้เหลียงอ่องครองเมืองไต้เหลียง มอบเมืองชนให้ทำสิบหัวเมือง ให้ไต้เหลียงอ่อง
บังคับบัญชาสี่ทิศชาติ จะได้บำรุงราษฎรให้เป็นสุข

แพอวดไต้แจ้งมีความยินดีแก่ ผินเห็นไปข้างเมืองเซงโก้กุกเข้าลงคำนับพระเจ้า
ขันเอง แล้วให้ยกโต๊ะมาตั้ง ไต้เหลียงอ่องจึงรินสุราส่งให้เตี่ยวเหลียงเบนเก้าเบ เตี่ยวเหลียง
รับจอกสุรากินแล้วจึงว่า แดนเมืองท่านใกล้เมืองฉ้อ ถ้าป่าอ่องยังไม่ตายท่านจะเอา
ความสขุมาแต่ไหน บัดนี้พระเจ้าขันเองให้หาหัวเมืองมาพร้อม จะไปตีเมืองแพเสียให้
สำเร็จศึกแต่ในครั้งเดียว ไพร่ฟ้าซาแผ่นดินจะได้อยู่เย็นเป็นปกติ ซึ่งพระเจ้าขันเองใช้

ข้าพเจ้าเชิญตราตั้งมาทางนทวยเหินว่าท่านเป็นเมืองใหญ่ ครนจะให้ผู้นอนมากไม่สมควร ไต
 เหลียงอ่องจึงว่าพระเจ้าฮั่นอ่องก็มีพระคุณเป็นอันมาก ซึ่งจะยกไปกำจัดฉอป่าอ่องน
 ข้าพเจ้าก็จะยกไปทำศึกฉลองพระคุณให้ถึงขนาด ท่านเล่าก็มีความกรุณาแก่ข้าพเจ้านัก
 ไตมาถึงเมืองแล้วเชิญอุยควยข้าพเจ้าคนหนึ่งจูงค้อยไป เที่ยวเหลียงจึงว่า ครนจะอยู่ชานัก
 พระเจ้าฮั่นอ่องจะค้อยท่า จำจะไปเผ้าก่อน ว่าแล้วก็ออกจากประตูเมืองไป

ฝ่ายกวยตองซึ่งเป็นนายเมืองเจินน ครนเที่ยวเหลียงไปเดวก็เข้าไปหาฮั่นอ
 คุกเข่าลงคำนับถอยออกมายืนอยู่ ฮั่นอสนครเห็นจึงเรียกเข้าไปนั่งใกล้แล้วถามว่า ครน
 ก่อนท่านกลัวพระเจ้าฮั่นอ่องอยู่หรือ จึงไม่ไปกับเรา เรากลับมาอยู่เมืองเจกชานน ท่าน
 ไปเที่ยวอยู่ข้างไหนจึงไม่เห็นมาบ้าง ซึ่งท่านมาวณัษฐระประการใดหรือ กวยตองจึงว่า
 ท่านมีคุณต่อข้าพเจ้า ๆ มีน้ำใจรักจึงมาหา ด้วยเห็นว่าท่านเคลมสัจจะหลงยกทัพไปเสียแรง
 ท่านมีบุญญาเชี่ยวชาญในการศึก เป็นแม่ทัพคุมทหารหลายสิบหมื่นไปตีหัวเมืองน้อยใหญ่ได้
 ครนนามกุ่มหมื่นประมาทไม่รู้จักความตายจะมาถึงตัว อุปมาเหมือนชายหนุ่มจกษุอนเบรสุทธ
 แลกลัดเทกไกล ครนพมมาตักตาของสาวกหาเห็นไม่ คือเมื่อใกล้สองกระจกจึงจะเห็น ข้าพเจ้า
 มาทางนหมายจะเตือนสติให้ท่านพิเคราะห์เหตุเหตุในตัว ฮั่นอสนจึงว่าทำไมท่านจึงพูดกั้น
 กวยตองจึงว่าเดย็นข้าพเจ้าฮั่นอ่องทงอยู่เมืองกเหลง ฉอป่าอ่องมาตฮั่นอ่องหนีมาอยู่เมือง
 เซงโก้ ฉอป่าอ่องก็ตามมาล้อม ชะรอยฉอป่าอ่องจะระวังกองทัพท่าน ประการหนึ่งจะมี
 เหตุใดกองทัพจึงกลับไปเมืองแพเสยไทยเร็ว บกนฮั่นอ่องก็เกรงฝีมือฉอป่าอ่องอยู่ จึงมี
 หนังสือมาเร่งกองทัพท่านถึงสองครั้ง ท่านก็ยังไม่ไป จึงให้เตยวเหลียงมาตงท่านเป็นเส
 เจ้าอ่อง พอยั่วใจหมายจะให้ไปทำศึกกับฉอป่าอ่องให้สำเร็จ ฮั่นอองก็จะไ้ครองแผ่นดิน
 แต่ผู้เตยว ข้าพเจ้าเห็นว่าฉอป่าอ่องตายวันใด ก็จะมาถึงท่านสามประการ ๆ หนึ่งจะเอา
 ไทยด้วยข้อขจรบสัง ประการหนึ่งฮั่นอ่องระวังตัวกลัวฝีมือความกึกท่าน ประการหนึ่ง
 บุตรหลานพระเจ้าฮั่นอ่องจะสืบเชอวงศ์ไปภายหลัง เห็นว่าท่านเหล็กเหล็กจะเป็นเสย
 ศัตรูในแผ่นดิน อ้นท่านทูกวณัษฐข้าพเจ้าพิเคราะห์เหมือนภูเขาทงสามอันใหญ่มาใกล้จะ
 ทบอกท่าน แม้นไม่ไปช่วยฮั่นอ่องท่านแข็งเมืองไว้ ทงทวชนเป็นใหญ่แยกเป็นสามก๊ก
 เหมือนนกภูเขากออกไปตงเสยให้ไกล ทงใจกษุขตริยทงสองทำศึกแก่กันจะศึกว่า

สนั่นไตฟงคงเนจกิดวากวยถองมีความชั่ว พุกกับเราไว้แต่ครั้งก่อนกลัว
 สันอ่องจะโตเป็นใหญ่ ถ้าผู้ใดทูลความขึ้นจะให้มาจับตัวไปลงโทษจึงมาว่าตั้งนี้ เราจะ
 ทำตามกวยถองจะเป็นคนนอกตัญญู กิดแล้วจึงว่าซึ่งท่านมาว่าแก่เราว่ายกไปจะมีโทษสาม
 ประการหนึ่ง เรากเห็นว่ามียกไปก็มีโทษสามประการเหมือนกัน ประการหนึ่งพระเจ้า
 สันอ่องชูปเลี้ยงให้มียศฐาศักดิ์คงเพียงนี้ มีการศึกมาตีทัพจะไม่ยกไปช่วยแน่ไม่ควรร
 ประการหนึ่งเรากได้รับคำเตียวเหลียงว่าจะยกทัพไป จึงให้เกณฑ์กองทัพหัวเมืองทงปวง
 มา ครนจะกลับคำเสียไม่ไปก็จะมีก้านหนาวาวจาของเราไม่ยั่งยืน ใครจะแบ่ถือต่อไปได้
 เราจะดูหน้าทหารที่เกณฑ์เข้ามาในกระไรได้ ประการหนึ่งซึ่งจะแข็งเมืองอยู่คนก็จะคิดเตียน
 ว่า พระเจ้าสันอ่องคงให้เราเป็นส่วเจ้าของแล้วยังไม่คิดถึงคุณ มีใจกำเรียบเมามัวด้วยยศศักดิ์
 รกจะเป็นเจ้าแผ่นดินได้ ซ้อเรากจะชวไปหมั้นชาติ ถ้าเราไปเฝ้าพระเจ้าสันอ่องถึงมาตร
 ว่าพระเจ้าสันอ่องจะพาลเอาผิดฆ่าเราเสีย เรากจะสู้ด้วยความสัตย์กตัญญู เทพตามนุษย์
 ก็จะสรรเสริญไปชวพระจันทร์พระอาทิตย์ กวยถองจึงว่าท่านไม่เชื่อข้าพเจ้าแล้วนานไป
 ท่านได้ความทุกข์จึงจะคิดถึงข้าพเจ้า สนั่นก็มีได้ว่าประการใดลุดเข้าไปข้างใน

ฝ่ายกวยถองมีความโกรธก็ถบออกไปเสีย ทำเป็นวิกลจริตไปตั้งเก้า จึงเที่ยว
 ทำเพลงว่ารูปร่างที่มีสติปัญญาแลยศศักดิ์ ถ้าตกยากไม่มีใครช่วยได้ ครนเท่าเตงให้
 เป็นใหญ่พอยั่วใจไว้ทำศึกจะยกกองทัพไปแล้ว คนเราเอ๋ย อันณ้อป้าอ่องเหมือนนายประกัน
 ถันณ้อป้าอ่องยังอยู่ก็จะมียศฐาศักดิ์ ถันณ้อป้าอ่องตายวันใดเขาไม่ไว้ชีวิต เหมือนสัสตือเมือ
 จะตายก็คิดถองเบียน คิดส่นขลียงซึ่งเคยไปไล่เหอบนทสหายแต่ก่อน หลลเสงเฉยเมือจะ
 ตายก็คิดถองจอกเหลาด้วยเป็นคนขมเมา หมายแต่จะซึ่งเอาความชอบไม่รู้ว่าจะตาย จะต้อง
 คิดถองเราเมืออบจน แล้วจะให้ใดคียงเกากียาก ใดคียงอันแล้วทำไมมีฉวยเอาความสุขแต่
 ผู้เดียว อันอยู่ในเมืองเจินเหมินนอนอยู่ที่เหนือสูงแลลุดทก้า ซ้อมแต่จะย่นตุคกาท่งสองทำศึก
 เพลียงพลากระเสนกำลังลงจิงคอยซกเติมทอภายหลังจะได้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน อุปมาเหมือน
 พรวนแบ่ท่งตกปลา เห็นหอยอ้าปากคอยก้าเหยื่อ พอนกบินมาเห็นเนื้อหอมสำคัญว่ากั้น
 เนื้อ นกมลงกินหอยๆ ก็หนีปากนกแก้ว ผู้ตกเบ็ดก็ไล่ทั้งหอยท่งนกมา มีผู้ใดคอยค้อย
 กจะไล่สทวท่งสองจำพวกเหมือนคนตกเบ็ดคนนั้น ทำไมจึงไม่ทำ จะท่งเมืองเจินเหมิน

ละเกียรติกษัตริย์จะลือไปหมิ่นชาติ ซึ่งจะยกไปครองนครเข้าในกองไฟ อันคำซึ่งเราพูดนี้ เหมือนอยู่ในแผ่นทองแลแผ่นศิลา แต่หากเจ้าของไม่คิดทำ ซึ่งเราเป็นเบาเพราะกลัวคน ปากบอนจะไปบอก อันเพลงของเราเอนกทั้งปวงจงจำไว้ ถ้าผู้ใดไม่เชื่อหาไปจึงจะเห็น ฝ่ายผู้คนซึ่งเป็นเสมียนพรอภพวักขึ้นสิ้น ได้ยินกวางต้องทำเพลงกึ่งนั้น ก็เอา เนื้อความไปบอกแก่ชนสิ้น ๆ ได้ฟังก็หัวเราะ แล้วว่ากวางต้องเป็นคนเบาไม่ควรจะถือด้วยคำ อยู่สองวันทหารหัวเมืองซึ่งต้องเกณฑ์มาพร้อม ได้วันฤกษ์ขึ้นสิ้นยกทัพออกจากเมือง เจ้มาหลายวัน ครั้นใกล้เมืองเซ่งโก้จึงพักทหารไว้แต่เอกเมือง ตัวขึ้นสิ้นแก่พาทหารซึ่ง สนิทเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮั่นเอเอง ครั้นถึงคุกเข่าคำนับแล้วนั่งตามตำแหน่งเฝ้า พระเจ้าฮั่นเอเอง เห็นขึ้นสิ้นมา ชยับพระองค์ขจรจากพระที่นั่ง ลุกไปต้อนรับเรียกขึ้นสิ้นเข้ามาใกล้ให้นั่งที่ สมควร แล้วจึงตรัสว่าท่านมาช่วยเราทำศึกกับฉ้อป้าอ่องก็มีชัยทุกครั้ง ไม่ควรเราจะเป็น ไม่ตรงกับฉ้อป้าอ่อง แต่จงใจช่วยพระบิภคินอยู่ในเงอ้อมมือเขา จึงต้องจำใจแบ่งแผ่นดิน ให้ แต่ฉ้อป้าอ่องดูเหมือนเมื่อจะส่งพระบิภคินไ้มีความเกรงใจ ให้ทหารพามาส่งกลางสนาม ได้ความอภัยสหนัก บัคนเห็นว่าท่านไปตีเมืองใหญ่น้อยได้หลายมาก หัวเมืองมาสามภคิน ก็หลายสิบหมื่น ถ้าจะรวมทหารประมาณร้อยหมื่น จึงให้เตี้ยวเหลียงไปหาท่านเปรี๊ยกษา ราชการจะคิดไปตีเมืองแพเสีย ขึ้นสิ้นคำนับรับสั่งแล้วทูลว่า ซึ่งได้อ่องครสทงนเทอองใจ กับข้าพเจ้าก็คิดมาว่า จะไปทำศึกกับฉ้อป้าอ่องให้เสร็จเสียครั้งเดียว ด้วยได้อ่องซุบเลี้ยง ข้าพเจ้าถึงขนาด มาตราว่าเสียชีวิตในกลางศึกก็ไม่เสียตาย ข้าพเจ้าก็คิดจะไปตีตีกระษะ ฉ้อป้าอ่องมาถวายนองคุณให้จงได้

พระเจ้าฮั่นเอเองได้ฟังมีพระทัยนคเนก จึงส่งตราอาชญาสัทรสำหรับแม่ทัพให้ ขึ้นสิ้น แล้วว่าท่านจงไปจัดแจงทหารเข้ากระบวนทัพให้พร้อมไว้ จะยกไปเมื่อใดจงมา บอกเรา ขึ้นสิ้นคำนับลาออกมาตั้งค่ายอยู่นอกเมือง ให้หาบรรดานายทหารซึ่งสามภคินแล ทหารซึ่งตีไ้มาใหม่พร้อมแล้ว มอบให้นายทหารเก่าฝึกเพลงอาวุธตามกระบวนศึก

ฝ่ายเตี้ยวเหลียงครนกลับมาถึงเมืองเซ่งโก้ ก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮั่นเอเองทูลความ ซึ่งได้พูดกับขึ้นสิ้นหย่นไปแพอวคนนทุกประการ พระเจ้าฮั่นเอเองจึงตรัสสรรเสริญเตี้ยว เหลียงว่า ครองนตาท่านไม่ไปตีไท่หนายทหารทงสามคนจะยกมา เตี้ยวเหลียงจึงทูลว่าซึ่ง

เรื่อง ชิดกกไข่อัน

ข้าพเจ้าไปไต่การทงนกเพราะบารมีของไต่เองปกแผ่จึงสำเร็จ ครั้นต่อมาประมาณเสิบวัน
 หยินโบ้แพอวตแลทพหัวเมืองก็ยกมาตั้งพร้อมกัน เข้าไปกระทำค้ำับพระเจ้าฮั่นเอ็ง ๆ
 จึงตรัสแก่หยินโบ้แพอวตว่า เราจะทำศึกกับมอป่าอ่องครองนไต่ตงแพ้แลชเช่ ท่านทงสอง
 มสตีปัญญาแลฝีมือเข้มแข็งเบนทวางใจ ซึ่งท่าเอตสำหรับยกมาเรามีความยินดีเก้ ท่าน
 จงออกไปกิตราชการกับสำเจ้องเด็ก หยินโบ้แพอวตแลชชุนางหัวเมืองทงปวงก็ออกไป
 หาสำเจ้อง ณ ค่าย บอกบุญที่มาแลคนตามหมวดกอง ฮั่นเส็งจึงบังคับให้ตั้งค่ายราย
 กันออกไป แด่เมืองเซงโก้ไปจนถึงเมืองเอ๊กเอียงทางแปดพันเสั้น ทัพจามรทศอทวนซึ่ง
 บุกไว้บนค่ายไปรุ่งจุกจอกเลาในพงแขม

ฝ่ายฮั่นเส็งกับบัญชาคนแต่บรรดาหัวเมืองทงปวงมาได้จำนวนเมืองเอียนเสิบห้า
 หมื่น ทัพหยินโบ้เจ้าเมืองห้วยหลาดห้าหมื่น ทัพแพอวตเจ้าเมืองไต่เหลียงห้าหมื่น กองทัพ
 กัสแจเมืองหนเสามหมื่น เมืองงยยสิบหมื่น กองทัพจิงตุเจ้าเมืองเหลียงสามหมื่น กองทัพ
 ฮอกลงเจ้าเมืองลกเอียงห้าหมื่น กองทัพเมืองสามจันหกหมื่น กองทัพฮั่นเส็งยกมาแต่เมือง
 เจิสบห้าหมื่น กองทัพหลวงอยู่ในพระเจ้าฮั่นเอ็งแต่เต็มมายสิบหมื่น กองสำเส็งเสียวโห
 สงเสิบยงสิบห้าหมื่น เขากันเป็นเคนร้อยยสิบสองหมื่น แทนายทหารซึ่งมีฝีมือประมาณ
 แปดร้อยเศษ ก็ยกเมสตีปัญญาเป็นที่ปรึกษาประมาณห้าสิบเศษ ฮั่นเส็งไต่แจ้งทงนนจิง
 จิตหมายเข้าไปทูลพระเจ้าฮั่นเอ็ง ๆ ไต่แจ้งความยินดีนัก จึงสั่งให้เสียวโหน่ง กั้นแฉง
 หน่ง แสเฮาหยินหน่ง เป็นนายกองส่งลำเสียงเสบียงอาหารอย่าให้พวกพลกองทัพอดอยาก
 ถ้าผู้ไต่เจ็บไข้ก็ให้เกณฑ์แพทย์ไปพยาบาล ถัดมตารลงพระราชทานเครื่องเซ่น ให้ฝังตาม
 สมควร แล้วให้ทำบุญชื่อบรรดาสมักรพรรคพวกผู้ตายไว้ สำเร็จราชการแล้วจะชุนเตียง
 ปูเบ้าเห็นจตามบรรดาศึกก็ เสียวโหน่งแสเฮาหยินต้นแฉงก็ออกไปจัดแจงตามรับส่ง แด่
 บรรดาทหารในกองทัพไต่รับพระราชทาน ก็มีความยินดีทงทุกคน ครั้นรุ่งชวันหนึ่ง
 พระเจ้าฮั่นเอ็งจึงให้หาฮั่นเส็งเข้ามาปรึกษาว่า บัดนี้ทหารก็พร้อมแล้ว การซึ่งจะไปตีเมือง
 แพ้เสียท่านจะคิดประการใด ฮั่นเส็งจึงทูลว่านายทหารแล้วพลก็พร้อมหน้า บรรดา
 ทหารชุนใหม่ก็ฝึกหัดสันทักเพลงอาวุธทงทุกคน แด่ยังมีไต่จกเป็นกระษัตริย์ ครั้นข้าพเจ้า
 หมายจะทำศึกกับมอป่าอ่องไต่ตงชกกว่าก่อน พระเจ้าฮั่นเอ็งจึงตรัสว่า เราจะให้คนถือ

หนังสือไปชวนฉ้อป่าอ่องให้มารับก็หรือ หรือเราจะยกไปตีเมืองแพเสียทีเดียว ชันสิน
จึงทูลว่าฉ้อป่าอ่องจะมาทำศึกกับได้อ่อง ณ เมืองเซงโก่เมืองเอ๊กเอียง เสียเสบียงแตกยับ
เป็นหลายครั้ง ครั้นไปตั้งอยู่เขากองบู๊ก็หลงกล จนส่งพระบิดามาถวายได้อ่อง ครั้น
ยี่ริ้วก็กองทัพพร้อมมูลรพลมาก ถึงจะมีผู้ไปว่ากล่าวที่ไหนจะมา ถ้าได้อ่องเสด็จไปอยู่
เมืองไท่กั๋วแห่งคนไปอยู่เป็นไส้ศึก เห็นจะออกมารบด้วยใกล้เมืองแพเสีย แม่น
ฉ้อป่าอ่องยกทัพใหญ่ออกมาฆ่าพเจ้าจะคิดวางทัพไม่ได้ฉ้อป่าอ่องกลับเข้าเมืองได้

พระเจ้าฮั่นอ่อง ได้ฟังมีพระกษัตริย์ ทรสสรรเสริญฮั่นสินว่ามโหฬารไทยแท้

ควรที่จะเป็นสำเร็จอ่อง ท่านจึงไปตริกรตรองการศึกจับฉ้อป่าอ่องให้จงได้ ไว้เก็บบริษั
ชื้อท่านในแผ่นดิน ชันสินกับทหารทั้งปวงต่างกันคำนับลาพระเจ้าฮั่นอ่องออกมา ณ ค่าย
พระเจ้าฮั่นอ่องสั่งให้เตียวเหลียงเอาสร้อยอย่างศึกกับเนื้อแพะไปพระราชทานชันสิน ๆ ก็คำนับ
รับพระราชทานสิ่งของมีความยินดีนัก เตียวเหลียงจึงว่าบคนท่านก็ตรวจเตรียมทหารพร้อม
แล้วสักก็ว่าท่านจะยกไป ชันสินจึงว่าซึ่งจะทาศึกกับฉ้อป่าอ่องเป็นการใหญ่ ข้าพเจ้าก็
พิเคราะห์ดูแก่เมืองเอ๊กเอียงไปจนถึงเมืองแพเสีย เป็นที่เสพะจะชุมนุมทัพไม่ได้ เห็นไว้แต่ที่
เขาเกาหลิวข้างทิศใต้ มีบ้านอันหนึ่งชื่อห้วยไห เป็นที่ตองพระนามพระเจ้าฮั่นอ่องมีชัย
เป็นที่ฉ้อป่าอ่องปราชัย ข้างหนึ่งมีเขากันอยู่หลายเขา ข้างหลังมีต้นไม้ใหญ่แต่ที่ทางจะ
อาศัยหลบหลีกได้ถนัด ให้คนไปทำแผนที่ยังไม่กลับมา ถ้ามาแล้วเมื่อใดข้าพเจ้าจะยกไป
เดี๋ยวเหลียงจึงว่า เวลาคืนนี้ข้าพเจ้าควรวประจำพระองค์พระเจ้าฮั่นอ่องสุกมรตมตงหา

ประการมีความบริวารล้อมอยู่เป็นอันมาก เห็นว่าพระเจ้าฮั่นอ่องจะตีเป็นเจ้าแผ่นดินสืบ
เชื้อพระวงศ์ไปหลายร้อยปี ท่านจึงออกส่ำหังใจทำราชการให้ลี้เร็จราษฎรทั้งปวงจะได้
อยู่เย็นเป็นสุข ท่านก็จะมิช้อปรากฏไปชวพระจันทร์พระอาทิตย์ ชันสินจึงว่าครั้นทัพ
หัวเมืองทั้งปวงก็ยกมาบรรจบพร้อมกันเคาะถั่งร้อยสิบสองหมื่นเศษ ถ้าจะอยู่ฆ่าหลายวัน
ไปเสบียงอาหารก็ผิดเคือง ถ้าผู้ไปสืบราชการกลับมาฆ่าพเจ้าก็จะรีบยกไปโดยเร็ว เตียว
เหลียงก็กลับไปเฝ้าพระเจ้าฮั่นอ่อง แจ้งความตามฮั่นสินว่าทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป่าอ่องอยู่ในเมืองแพเสีย มีเนื้อเนื้อความเข้าไปทูลว่า ฮั่นอ่อง
ตั้งทัพอยู่ที่ ณ เมืองเซงโก่ แต่บรรดาหัวเมืองทั้งปวงก็มาบรรจบทัพพร้อมกันอยู่ประมาณ

คนเสกร้อยหมื่น ตั้งกายรายกันเฝ้าเมืองเซ่งไกลงเมืองเอ๊กเอียง ทางแปดพันเส้นไม่ขาด
 กองทัพขนออง ถ้าเวลากลางคืนแสงไฟสว่างเหมือนกลางวันแล้วมีกองข่มอยู่เอกกระบวน
 ประมาณสองร้อยกอง ฝ่ายกองส่งลำเลียงนเนแต่เมืองซนหลวมาจนเมืองเซ่งไก ขนเนื่องติด
 กันมาทางกลางวันกลางคืนมิได้ขาด ฮนเสนกคงซอมหคทแกล้วทหารอยู่ แต่บรรดาทหารใน
 กองทัพมีเครื่องราคาเพลงรณเรึงอยู่ทุกค่าย กาดงศกฮนเอองครงนขาพเจ้าเห็นแหงแกกว่าแต่
 ก่อน ได้ยินข่าวว่าในสองสามวันจะยกทัพมาทางบูเอียง เขาคิดเมืองแพเสีย พระเจ้าผอป่า
 อองไคแจงตงนเน จึงคิดตั้งทัพมาแจงกว่าไว้ ถ้าไม่มาฮนเอองเสียเนนไปจะเป็นแสบเสกศร
 ใหญ่จริงคงทัพมาแจง เพราะเราไม่เชื่อจึงเบรตงนเน จึงให้หาทางเป๊กทางจงจงลิมวยกไป
 จิวลนเขามาปรึกษาว่า ฮนอองมีกำลังศกกล้าแข็งนจะยกมาในสองสามวัน บรรดาเมืองซน
 ซึ่งให้หาทังไม่มาถึง ทหารที่อยู่ในเมืองกันน้อยกว่าทหารฮนอองถึงสองสามเท่า ถ้าฮนออง
 ยกมาล้อมเมืองเข้าไว้ เราจะคิดแก้ตัวประการใด หิงเป๊กจงลิมวยแลซุแนงทงปวงจึงพูดว่า
 ศกฮนเอองครงนใหญ่หลวงนเก ซึ่งจะทำประมาทเหมือนแต่ก่อนนเนไม่ไต่ ขาพเจ้าคิดว่า
 เมืองก่งตงเป็นเมืองเก่าของพระองค์ แล้วชาวเมืองนเกมีนาใจสามภาคโดยสุจริต ขอให้
 มีหนังสือไปตั้งเจ้าเมืองก่งตงแลเจ้าเมืองกวยก แต่บรรดาหัวเมืองขนาเผ่ายตะวันออกก็คิด
 ให้เรึงยกทหารมาโดยเร็ว แล้วให้รวบรวมเสบียงอาหารที่มอยูนเนเอาเข้ามาไว้ในเมืองนี้ ถึง
 มาตราฮนอองจะยกมาล้อมไว้ก็จะไคเป็นกำลังเลียงทหาร ฮนงจิวฮนเจ้าเมืองสตกนเนแต่
 มกจราชการสงครามมา รับสั่งให้หาถึงสองสามครังมิได้ยกมาช่วย ครังนขอให้คนไปหา
 ตัวมาให้จึงได้ แล้วให้กวาดเอาคนบรรดาเมืองข้างทิศเหนือเนแต่ผู้ชายที่เป็นกำลังราชการ
 ไค ก็ให้รวบรวมเอามาให้สันอย่าให้หลีกอยู่เหมือนแต่ก่อน พระเจ้าผอป่าอองไคฟังตงนเน
 จึงว่า ฮนจะให้หาตัวจิวฮนมาช่วยทำการศึกษาเนเราไม่เห็นด้วย เพราะจิวฮนกับหยนโปเนน
 เป็นคนชอบกัน นกนหยนโปเนนใจทจากเราไปอยู่กับฮนอองแล้ว ซึ่งเราให้หาตัวจิวฮน
 ไม่มา เพราะจิวฮนเม้นเกิดเอาใจออกจากเราหมายจะไปอยู่กับฮนออง ครังนนี้จะให้หาตัว
 จิวฮนมาเรากไม่เลียงนแล้ว แต่จะให้หนังสือไปว่ากล่าวโดยดี ล้อลวงเอาตัวมาฆ่าเสีย

ทางเบิกไต่พงพระเจ้ามอป่าอ่องตรัสตงนเงงทูลว่า ซึ่งทรงพระดำริตงนสมควรรออยู่ แต่
ซึ่งจะให้ไปหาตัวจิวยี่น ขอให้หลี่เหลงไปเห็นจะได้ราชการ

พระเจ้ามอป่าอ่องจึงแต่งหนังสือสองฉบับ ให้หาตัวเจ้าเมืองสลักเจ้าเมือง

กวยกส่งให้หลี่เหลง ๆ ก็กำนบลวาพระเจ้ามอป่าอ่องไป ณ เมืองสลักจึงเข้าไปกำนบจิวยี่น ๆ
เห็นหลี่เหลงมากเชิญให้แ่งทสมควรร หลี่เหลงจึงส่งหนังสือให้จิวยี่น ๆ รับมาอ่านได้ความ
ว่า ไต่สุมาทางเบิกเป็นขุนนางผู้ใหญ่เเพระเจ้ามอป่าอ่อง บอกมาตงจิวยี่นเจ้เมืองสลัก
ด้วยมรบสงพระเจ้ามอป่าอ่องว่าเคิมจิวยี่นเป็นขุนนางอยู่วารู้ค้ในการสงคราม จึงให้ออกมา
เป็นเจ้าเมืองสลักวางพระทัยค่างพระเนตรพระกรรณ จะได้ช่วยรักษาขอบเขตเทศมา ครั้น
พระเจ้ามอป่าอ่องกระทำศึกกับซันเอ่อง ให้หาจิวยี่นยกทัพไปช่วย จิวยี่นแยงไม่ไป ครั้น
ซันเอ่องยกทัพใหญ่มาตีเมืองแพเสีย จึงให้หลี่เหลงถือหนังสือมาบอกให้แจง ถ้าจิวยี่นแยง
รักทำราชการอยู่ ก็ให้รบยกทหารไปช่วยให้ทัน ซึ่งจิวยี่นมิไต่ไปแต่ก่อนนั้น เป็นแต่ยก
ยกไปกระทำแก่ซันเอ่อง ไม่สู้เคืองพระทัยนค ถ้าครั้นจิวยี่นยกทัพไปโดยเร็ว ช่วยทำศึก
มีความชอบ ก็จะต้องให้เป็นใหญ่ขึ้นไปกว่าเก่า

จิวยี่นได้แจงในหนังสือจึงทศว่า ครั้นเขตแดนมอป่าอ่องแคบเข้า พระเจ้า

ซันเอ่องได้แผ่นดินกว้างขวาง พระเจ้ามอป่าอ่องแคงเราว่าเข้แเพื่อเรื่อกกับพห้ไป ซึ่ง
มีหนังสือมาทงนจะลวงเราไปฆ่าเสีย เราจะเตรียมแต่กกองทัพไว้ ถ้าเห็นพระเจ้ามอป่าอ่อง
จะมชยเรื่งจึงจะเข้าทำราชการด้วย จิวยี่นคิดค้งนนั้นแล้วจึงว่าแก่หลี่เหลงว่า ซึ่งพระเจ้า
มอป่าอ่องตรัสมาทงนพระคุณเท่าที่สคมิไต่ แต่บคั้นใจในเมืองสลักชองสมผู้คน เทยว
กระทำย่ำยีราษฎรไต่ความเคื่งคร้อหนัก ถ้าเราไม่อยู่แล้ว พวกโจรก็จะกำเรบมากช้น เรา
จะขอทลเรออยู่กำจค้พวกโจรเสียให้ราบคาบก่อน จะจค้แจงยกกองทัพไป หลี่เหลงไต่พง
จิวยี่นว่าค้งนนี้ จึงว่าพระเจ้ามอป่าอ่องจะทำศึกใหญ่ จึงให้ข้าพเจ้ามาเป็นกรร่อนให้ทาน
รบยกไปช่วย ซึ่งทานจะเอาความโจรผู้ร้ายเป็นแต่การเล็กนอย มาช้ตราสารศึกไว้จะ
ควรรหรือ จิวยี่นจึงตอบหลี่เหลงว่าเคิมแผ่นดินจะวุ่นวายเพราะเกิดโจรผู้ร้ายช้นทุกหัวเมือง
จนมค้กองทัพมากกระทำแก่พระเจ้ามอป่าอ่อง พมแจงมสคตบญญาคิดเหนการลคชง จึงทค
ทานพระเจ้ามอป่าอ่องว่า ซันเอ่องผู้หนานไปจะเป็นเสี้ยนศค้ทฐในแผ่นดิน พระเจ้ามอป่าอ่อง
มิไต่เชื่อถ้อยพ้งคำพมแจง พ้งแต่คำคคหาศคตบญญามิไต่ ยุงจนเกิดการศึกใหญ่ช้นตง

เพียงนี้ พระเจ้ามอปาอ่องให้เรามาอยู่ในเมืองสลักเป็นหลังเมืองฉ้อ ถึงมรบสงให้รบ
 ไปโดยเร็ว ถ้าเราทั้งเมืองสลักไว้พวกโจรจะกำเริบใหญ่ขึ้น โทษเราก็ดึงตยเหมือนกัน
 หล่หลังฟังจิวฮันพูดจา ดูทำนองจะไม่สมัครทำราชการด้วยพระเจ้ามอปาอ่องแล้ว ครั้น
 จะว่ากล่าวจิวฮันไป ก็คิดกลัวจิวฮันจะฆ่าเสีย หล่หลังกล่าวจิวฮันไป ณ เมืองกวยกเอา
 หนังสือฉบับหนึ่งให้แก่ออกานเจาเมืองกวยก ให้ออกานเจาในหนังสือแล้วจึงให้หาขุนนาง
 แลที่ปรึกษาเข้ามาพร้อม แลความใฝ่ฟังตามมรบสงพระเจ้ามอปาอ่อง แลวงอกานเจา
 ตรวจเตรียมทหารในเมืองกวยกแลหัวเมืองชนนไตคนเประมาณแปดหมื่น จึงให้ขุนนาง
 ซื่อแตกเองเป็นแม่ทัพบังคับทหาร ให้ออกานเจาหล่หลังยกทัพมา ณ เมืองแพเสีย เข้าไปเฝ้า
 พระเจ้ามอปาอ่อง พระเจ้ามอปาอ่องเห็นออกานเจาเมืองกวยกจึงปราศรัยว่า ทำแอกสัก
 ยกทัพมาโดยเร็วขอบใจนัก แลว่าถามหล่หลังว่าจิวฮันจะฆ่าหรือไม่ หล่หลังจึงทูลว่าจิวฮัน
 พูจากับคเบือน้อย เอาความโจรผู้ร้ายมาชักคูกจะไม่มา

พระเจ้ามอปาอ่องได้แจ้งตงหนักไกรธ กระทั่งเท่าตงแล้วรองว่าอายุจิวฮันแมน
 ตูหมื่นเรานัก จ้าจะยกไปล้อมเมืองสลักจับฮายจิวฮันฆ่าเสียให้โตจึงจะหายแค้น แล
 เราจึงกลบมาคิดการกระทำศึกกับชนเอง ทางเป็กแลขุนนางผู้ใหญ่ได้ฟังพระเจ้ามอปาอ่อง
 ตรัสตงหนน จึงทูลว่าชงจิวฮันแข็งเมืองนนเหมือนนเสียเหนามนเดหนงเสียตงแปลายพระบาท
 อนฮันเองนแเหมือนโรคร้ายเลศพิภยเกิดชนในพระอรุระ แพทย์จะประกอบยาแก้ให้หาย
 ยากนัก ชงจะยกไปตจิวฮันนเขอใหงทไว่ก่อน ผื่อทหารให้มีกำลังคอยทำกองทัพ
 ชนเองจึงจะชอบ พระเจ้ามอปาอ่องได้ฟังทางเป็กแลขุนนางทงบ่วงทลตงหนน จึงสงให้
 ทำบุญชทหารในเมืองแพเสียแลหัวเมืองชนน ไคคนเประมาณห้าสิบทหมนตรวจเตรียมไว้ใน
 เมืองแพเสีย

ฝ่ายชนเสนตงทพอย ณ เมืองชงโก๊ ตรีภตรองการที่จะทำศึกเอาชยชณะมอปา
 อ่อง ในขณะนคนใช้ชงไปทำแผนที่เขาเกาหล่ชวกลบมา เอาแผนที่เขาไปให้ชยเสน ๆ รับ
 มาคมีควเมยเกินนัก จึงให้หาหล่ใจเฉยเข้ไป เอาแผนที่เขาแล้ววว่า เขาเกาหล่ชวชระวอย
 เทพยคามาสาปสรรไว้ให้เป็นทตมรภุมสำหรับกระทำศึกน แต่เขาพเควระหตุทททง
 ตงแกเมืองเอ็กเอียงไปจนเมืองชจิว ไมคเหมือนค้ำบดเขาเกาหล่ชวช ทั่วขางชรายมภเขา

กันอยู่หลายชน ข้างขวาเป็นทุ่งแลทำนาคลองอันใหญ่ ข้างหลังเป็นป่าไม้สำหรับช่องสมุท
 ทหาร ถึงจะกินจนก็หลบหลีกได้ ข้างหน้าเตียนแบบเสนามรบกวางขวาง ครึ่งแฉ่งเรา
 จะคิดเป็นกระบวนเต็กกลอุบายประการใดก็ทำได้แต่ แต่ข้าพเจ้ายังมีความวิตกอยู่เกลือก
 ฅ้อป้าอ่องจะไม่ยกมาจรีกเมือง การซึ่งคิดจะลวงให้ฅ้อป้าอ่องเข้าในเขากาหลัซัวเห็นจะไม่
 สมกระเน ทำเมื่อบายประการใดช่วยแนะนำข้าพเจ้าด้วย หลี่เจี้ยงจึงว่าฅ้อป้าอ่องแตก
 ฆากระทำศึกเสียทีไปหลายครั้ง ท่านมาตงอยู่ท่นรพลกมาก ครนจะคอยท่ากองทัพเมืองฅ้อ
 เห็นเสปียงอาหารที่มาส่งกลัวจะมีท่นเกลือกจะซัดสนสง ถึงว่าฅ้อป้าอ่องทะนงท้วยกมา ใจ
 ข้าพเจ้าเพราะเหตุเห็นว่าจะมีผลทักทานไว้ แต่เมื่อใดแก่คนเมสกับญญาไปสามภักคทำเป็น
 คนสนิทก็คคอยยุง จึงจะได้ท้วฅ้อป้าอ่องมา ข้าเสนจึงว่าซงท่านเค็กซงนทแล้ว แก่จะหาคณ
 ให้ไปอยู่กับฅ้อป้าอ่องเนยากนถ ข้าพเจ้าเห็นจะไปใกล้สองคนแต่ท่านเก็บเตยวเหลียง เตยว
 เหลียงเล่าฅ้อป้าอ่องจรีกคิดพยามาทอยู่ ครนจาท่านช่วยธระเผ่าเคนเจงจะสมคิต ด้วยท้ว
 ท่านเป็นชนนางอยู่เมืองเตยว ถึงมาอยู่กับข้าพเจ้าก็เบนแต่คนรับหน้า เห็นฅ้อป้าอ่องจะ
 เชอถอเบนมเนคง หลี่เจี้ยงจึงว่าข้าพเจ้ามาอยู่กับท่าน ๆ ก็ซบเลียงโคความสุขมาซันนแล้ว
 ข้าพเจ้ายังมีไตสเองคุณ ซึ่งจะไซไปครนข้าพเจ้ามีความยินดีเก แต่ใจข้าพเจ้าจะใคร่
 ให้ท่านยกทัพไปโดยเร็ว หลี่เจี้ยงก็ไปจัตมเจงผคนซึ่งมาท้วนแควเมืองเตยว เสร็จแล้วทไป
 ครนวังเมืองแพเสยงเมเนเวลาพลบคา ซึ่งหยุดทไว้งสำหรับชาศัยคินแทน ครนวังเซากไป
 ติ บักรไตสมรหังเป็ก ครนถึงจึงบอกมายประท้วว่า เราขอหลี่เจี้ยงเบนกองบุงนอยู่
 เมืองเตยว จะเข้าไปก้านเปไตสมรหังเป็ก นายประท้วเอาความไปแจ้งแก่ไตสมรหังเป็ก ๆ
 ไตหงจึงมกว่า หลี่เจี้ยงคนเมสกับญญา เบนเทพรักษาอยู่เมืองเตยวตกไปอยู่ในกองทัพ
 ฮันเสน ซึ่งมมหาเราชะรอยจะมีธระเบนมเนคง คคแล้วทให้รับหลี่เจี้ยงเข้ามา ครนหลี่เจี้ยง
 มรณัง ท่านคนก้านเบกนแล้วเชอให้เนทสมควร หังเป็กจึงตามหลี่เจี้ยงว่าท่าน ไปอยู่
 เมืองเจเบนเทพรักษาฮันเสน บคนทานมาทาเราคจยธระประการใด หลี่เจี้ยงจึงว่าเมื่อ
 ฮันเสนยกทัพไปตีเมืองเตยวเน ข้าพเจ้าได้บอกกลอุบายให้เตยวอ่องจะให้สู้รบฮันเสน แต่
 ก็อ่องซึ่งเป็นเตยวอ่องหาทงคำข้าพเจ้าไม่ ไปเชอถอเซงอ์เกนให้เป็นแม่ทัพมารบ คินอ์
 เซงอ์นุณกตยในกลางศึก เมืองเตยวนเสย ข้าพเจ้าจึงตกเป็นเชลยอยู่ในกองทัพฮันเสน

บกาศเฮเองตงชันเดินให้เบนเส้าเจ๋อองกรองเมืองเจ๋ แล้วให้เบนแม่ทัพใหญ่ยกมา อั้นเส้าเม
 ้น้ำใจกำเรือสรียยศหนักขน ถือว่าตัวมสคิบุญญาอย่างกว่าคนแห่งปวง จะว่ากล้าวการสิ่งใด
 เอาแก้กำมอำเภอเจ้าใจ ช่มชืดปรีกษาแลนายทหาร บรรตรนยาทัพเพยกองชวณกันเสี้ยนเจ้าใจ
 แยกคนมสคิบุญญาเช่นข้าพเจ้าอยู่ในเฮนเสี้ยนเสี้ยนคน หนไปแปดคนแล้ว ข้าพเจ้ารู้ว่ามอป่าอ้ออง
 จดแจงกองทัพจะยกไปรบกับช่นเอ็งแลช่นสน ข้าพเจ้าจึงทไมเอทาทำทวยช่นสนทีเตียน
 ข้าพเจ้าวามบุญญาเออย ข้าพเจ้าจะมวอยเป็นข้าพระเจ้ามอป่าอ้ออง สองสคิบุญญาช่นเสี้ยน
 สกครองหนง หงเป็กจึงว่าควกอกยูกกับช่นสน ช่งมาทงนเรทเห็นว่ามาโตยอุบายยังดาเห็น
 ความจริงไม่ หลใจเจียจึงว่าข้าพเจ้าเป็นคนเสี้ยนเจ้าใจ หมายถึงพังกาเพอรอดชวทข้าพเจ้า
 กเป็นทปรีกษา ไซว่าทหารมผมอเขมเข่งในเกรสงคราม ทานกรอญแล้ว ทข้าพเจ้าจะมา
 เป็นใส่สคนนจำเพาะแถกขพเจ้าหรือ ช่นสนทใช้คนเลคตลอดมาสปรการในเมองแพเสย
 ออยมโตยเค ข้าพเจ้ามาโตยสุจริตฉะเน เมอทานไมเชื้อพงยงกลบคคคสงศยอกเป็นกรรมของ
 ข้าพเจ้าเอง ครนจะหนีไปอนกไมพนช่นเสี้ยนคงจะตาย ครนจะไมไปก็อายแก่คนเพรชทาน
 ไมเชือดอ ข้าพเจ้าจะตายเสยทอหน่าทานให้เห็นความจริง หลใจเจียว่าคงแนแล้วกจวย
 เอากระบหมอทหารหงเป็กทาจะเชอคคอ หงเป็กเห็นหงนงนเกลุกขเมจบมอหลใจเจียไว้
 แล้วจึงว่า ทานมาเตกายช่นสนเรากสงสย บคนเห็นความจริงของทาน เราชอชกยเกิด
 หงเป็กจึงชวนหลใจเจียเข้าไปในเค็กให้อะสคนหนง ครนเรงเข้าหงเป็กจึงพาหลใจเจียเข้า
 เผาพระเจ้ามอป่าอ้ออง แล้วทูลว่าบคนหลใจเจียมาเสียมกทออยูกกับโตออง

พระเจ้ามอป่าอ้อองไทพงจึงว่าเราไมมีทปรีกษา ถ้าโตหลใจเจียมาอยูกกับเรา ๆ
 กย่นคณก แล้วตรสแก่หลใจเจียว่าเราคิดว่าทานยังอยเมองเตยวจะให้ไปหาตัวมาตงเบท
 ปรีกษา บคนทานมาหาเราชอบใจเก หลใจเจียจึงทูลว่าข้าพเจ้าอยเมองเตยว เตยวลออง
 ไมพงคำข้าพเจ้า ๆ จึงคตอยูกกับช่นเสี้ยน ก็โตเป็นทปรีกษาอยูมาง บคนเฮนเสี้ยนเลอตัววาทแถ
 ผู้เตยว ข้าพเจ้าคตอูบายพุกสงโตกว่ากล้าวการตงได้ความเจ็บแค้นนเก จึงหนเมพง
 พระบารมโตอองคูกทาวกมาหาบิดาแลมารดา แมนข้าพเจ้าโตมาเป็นช้อยในพระองคแล้ว
 จะขอทำราชการสนองพระคุณแก่แค้นช่นสนให้จงได้ ถ้าครนโตอองคตออบแถล่งขพเจ้า

ยังมีไท่เอาไว้ใช้ ข้าพเจ้าก็จะไปโจนทะเลตายถวายความสัตย์ให้ปรากฏ ไม่ขออยู่ให้
 ชนสี่หน้าเห็น พระเจ้าฉืออ๋องไท่ฟงหลงใจเฉยว่าตงเหม็ความกรุณาไม่คิดสงสัย จึง
 ตงให้เป็นเตาปรกษาผู้ใหญ่ ให้รางวัลเป็นอันมาก

ฝ่ายฮั่นเส็งจกแจงทหารเข้ากระบวนทัพเสร็จแล้ว จึงเข้าไปทูลพระเจ้าซันเอ็ง
 ว่า เวลาพรุ่งนี้ขอเชิญเสด็จยกทัพใหญ่ไปเมืองโกกวน พระเจ้าซันเอ็งจึงตรัสว่าจะเกิน
 ทัพครั้งผ่านหวเหม่งไปเป็นอันมาก เกลือกทหารในกองทัพเราจะกระทำย่ำแก่ราษฎร
 ชาวเมืองได้ความเดือดร้อน เรายึดว่าจะหากันเหตุสยงชองมีความคิดแต่ฝีมือเข้มแข็งให้
 กุมทหารเป็นกองหน้า กำขบอย่าให้ผู้ใดเบียดเบียนของอาณาประชาราษฎร์ ทหารใน
 กองทัพทำนองอย่างนี้จะมบ้างหรือไม่ ชนสี่หน้าจึงทูลว่าเมื่อข้าพเจ้าไปตีเมืองเดียวได้ทหาร
 สองคน มีฝีมือเข้มแข็งแล้วสยงชองมีสติปัญญา เห็นจะใช้ราชการได้

พระเจ้าซันเอ็งไท่ฟงจึงให้หาทหารสองคนเข้าไป แล้วตรัสถามว่าท่านทั้งสอง
 นเป็นแซ่ใดอยู่เมืองไหน ทหารทั้งสองจึงทูลว่าคนหนึ่งแซ่คางชอกก็เดิมอยู่เมืองเสียวกวน
 คนหนึ่งเป็นแซ่ทวนช้ออยู่เมืองลยกวน ครั้นไท่เอ็งชองที่เมืองห้าเอ็งงโคกข้าพเจ้าไปอาศัย
 อยู่เขาบูเหยย ข้าพเจ้าทั้งสองนี้แต่เอี่ยมมากมีไท่ทามาหากัน พอใจแต่เหตุที่มายังเกาทัณฑ์
 ราษฎรว่าชนสี่หน้าจะยกทัพไปตีเมืองเดียว ข้าพเจ้าจึงชวนกันมาอยู่ด้วยชนสี่หน้า

พระเจ้าซันเอ็งไท่ฟงก็พศทหารทั้งสองคน รูปร่างโตใหญ่สมควรเป็นทหาร
 จึงตั้งคางกเบินเสียวเขา ทวนโฮเป็นลยเขา ตำแหน่งนายทหารเอก พระราชทานรางวัล
 ตามสมควร แล้วส่งให้กุมทหารสามหมื่นยกไปเป็นกองหน้า ลยเขาคันบลาออกมาจัดแจง
 ทหารไท่พรอมก็เกณฑ์เป็นกองหน้า พระเจ้าซันเอ็งก็จัดแจงพยุหโคกชบวาทะพลวง
 ยกไป ตงเตพระเจ้าซันเอ็งไคเบินกษัตริย์ครองราชสมบัติในเมืองไปตั้งมาจนยกทัพหลวง
 ออกจากเมืองเซงโก้ ศักราชไคฟ้าบีเคอเนแปกฤคุลุม ขณะเมื่อพระเจ้าซันเอ็งยกทัพไป
 ครึ่งวัน คนเดินหนึ่งคนไปไม่ไกลขาด เสียงคนแลผีเห่าทุกจุดดินในที่ตั้งมหาสมุทร ถ้า
 พระเจ้าซันเอ็งไปถึงเมืองไคกัาบลโค ราษฎรก็อยู่เย็นเป็นสุขโดยปกติ เจ้าเมืองก็ออกมา
 อ่อนน้อมสามภักดี ทหารในกองทัพมิได้กระทำย่ำ เพราะบารมีพระเจ้าซันเอ็งปกแผ่ไป

กองทัพชนนียกเป็นกระบวนหลังตามเสด็จพระเจ้าไชยเือง ครั้นถึงตำบลแซ่ของไผ่ เป็น
 ที่พญาหงส์มาจับกินไม่ใหญ่ช้อหลอตั้ง อยู่ริมทางแดนเมืองไภกวัน คราวที่จะตั้งทัพหลวง
 หยุกอยู่ ที่นั้นเมื่อกูเขาใหญ่ต่อกันเยี้ยยาว ทางวงเวียนไปจนถึงเขาเกาหลี่สุวรรณนครด้วยบดิน
 ชนนียกให้ตั้งค่ายหลวงไว้ แล้วเชิญเสด็จพระเจ้าไชยเืองเข้าประทับ เลี้ยวเขาลุยเข้าก้เข้า
 มาเข้าแล้วทูลว่า ซึ่งโปรดให้ข้าพเจ้าเป็นกองหน้ามาครองเพราะบารมีได้อ่องปกแผ้วมา
 มิได้มอเนตรรายสิ่งใด พระเจ้าไชยเืองตรัสว่า ทานเป็นกองหน้ามาครองเท่าเหมือนใจเรา จึง
 สั่งให้เลี้ยวเขาลุยเขาออกไปตั้งค่ายอยู่ตามซ้ายขวา แล้วจัดคนให้ไปคอยสืบข่าวราชการ
 ในเมืองแพเสีย

ฝ่ายเสียวโห่กรับแรงกองดำเสียงมาถึงพร้อมกัน ชันเสี้ยนแยกไปตั้งอยู่ริมเมือง
 ไภกวัน เห็นตึกภายหลาวนแสงกว่าตึกกว้านแลเหลอรบในเมืองไภกวัน ตึกภายหลาวน
 อยู่ริมกำแพงเป็นทางร่วมคนเดินไปมา ชันเสี้ยนจึงให้เขียนจดากไปปักไว้ ณ ตึกภายหลาว
 ใจความว่า หัวเมืองท่งปวงซ่งชนกับเมื่อป่าอ่อง บดินมาเราด้วยพระเจ้าไชยเืองยกทัพ
 มาประชุมกันอยู่ที่นี่ แสงกระปี่ทหารในกองทัพเข้าไปจับบนผนังตึกภายหลาวแวบวาบอยู่
 คุประหนึ่งจะได้คิดศรัทธาเมื่อป่าอ่องไว้ทันเป็นมั่นคง

ฝ่ายคนใช้ซึ่งพระเจ้าฉื่อป่าอ่องให้มาสืบข่าวราชการนั้น ครั้นเห็นพระเจ้าไชยเือง
 ยกทัพมาตั้งอยู่ตำบลแซ่ของไผ่ ทัพชันเสี้ยนอยู่ริมเมืองไภกวัน ประชุมเมืองเบิกอยู่ท่งสหัส
 พบจดากปักอยู่ที่ตึกภายหลาว จึงลอกเอาหนังสือไปถวายพระเจ้าฉื่อป่าอ่อง แล้วทูลความ
 ตามชนนียกชันเสี้ยนยกมาตั้งทัพอยู่ทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้าฉื่อป่าอ่องทราบหนังสือดั่งนั้นก็โกรธ ฉีกหนังสือเสียแล้วช้แวไป
 ข้างทิศตะวันตกว่า ครั้นแก่จะยกทัพไปฆ่าชันเสี้ยนเองเสียให้จงได้ ถ้าไม่สมคิด
 ไม่กลับมาเมืองแพเสีย ก็ไปจับตัวเจ้ทูลว่า ซึ่งชันเสี้ยนเขียนหนังสือไว้แก่งล่อให้โกรธ
 ศรัายจะแต่งกลไว้รบ ถ้าไต่อ่องยกไปเห็นจะต้องกล พระเจ้าฉื่อป่าอ่องจึงตรัสว่า เรา

ทำศึกมาแต่เมืองกวยกจนบ้านนี้ ยังไม่มีผู้ใดทูลหมิ่นเราเหมือนอายฮันสิน ถ้าเราไม่ยกทัพ
 ไปหัวเมืองทั้งปวงรุกจะเนนหาเราว่าสู้ไม่ได้ แล้วเร่งให้จัดแจงกองทัพจะยกไปโดยเร็ว
 จิวลันจึงทูลว่า อันกองทัพชั้นอ่อนงกมากครั้งเททหารเลวเลททหารฝีมือมาก ฮ่าเสินแต่ก็มี
 กลอุบายลึกลับซ่ง แล้วก็เป็นศึกแรกมากกำลังกล้าอยู่ ขอให้ทหารรักษาหน้าทศเชิงเตินไว้ตั้งมั่น
 อยู่ในเมืองก่อน ผ่อนเสบียงอาหารภายนอกเข้ามาไว้ในเมืองให้มาก ประการหนึ่งขอท่าน
 เจ้าเมืองกวยกเป็นคนจงรักภักดีรับมาทันท่าหนัด ขอให้กลับออกไปรวบรวมเสบียงอาหาร
 แต่บรรดาเมืองชั้นฝ่ายทิศเหนือแลทิศตะวันออก ถ้าย้ายเข้ามาไว้ในเมืองหลวง ให้ตั้งมั่น
 กำลังศึก แต่งแต่คนให้สืบราชการเมืองไว้ ถ้าทัพฮ่าเอ็งผิดเคืองเสบียงลง จึงค่อยยกทัพ
 ไปตีให้ถึงเมืองเซงโก่เมืองเอกเอียง อันศึกซึ่งขาดเสบียงแล้ว ถึงฮ่าเสินจะคิดด้วยกล
 อุบายประการใด ข้าพเจ้าเห็นเวาถึงจะทำก็ไม่สมความคิด

พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ฟังจิวลันว่าเห็นชอบ แต่ไม่ตรัสประการใด เสกข์เข้า
 ข้างในจึงตรัสบอกนางหงอกเบินของเขาว่า ฮ่าเอ็งยกทัพมากครั้งเวาพลมาก ฮ่าเสินท้าว
 ฉลาดกว่ากล่าวหยบฮ่า ข่าจะยกทัพไปฆ่าฮ่าเอ็งฮันสินเสีย จิวลันวางคอกอยู่ดูกำลังศึกก่อน
 นางหงอกจึงทูลว่า ซึ่งจิวลันทูลทงนขาพเจ้าเป็นสตรีทงเห็นชอบควรใค้อองจะทำตาม ครั้น
 เวลารุ่งเช้าพระเจ้าฉ้อป้าอ่องออกมาปรึกษาขุนนางแลนายทหารว่า ราชการศึกครั้งนี้ใคร
 จะเห็นประการใคบ้าง หลี่เจี๋ยจึงทูลว่า กองทัพฮ่าเอ็งคนกว่าร้อยหมื่น มาตั้งอยู่
 เมืองโก้วกัวเข้านาน การจะถี่ยเสบียงมาส่งทีไหนจะทนคนเคิน แม้นใค้อองอยู่ในเมืองนี้
 จะแต่งคนไปสืบราชการ ถ้าว่าทหารในกองทัพฮ่าเอ็งขาดเสบียงลงก็จะเลิกไป ทำใจน
 จะใค้ตามฮ่าเตมเล้า ถ้ายกทัพไปอยู่ไกลจะใค้รักษาโดยเร็ว แม้นทัพฮ่าเอ็งขาดเสบียง
 ทแก่ลวทหารเรรวน ควรจะขับทหารทุ่มเทศามตีให้แตกฉาน ประการหนึ่งคนทั้งปวงก็
 จะเนนหาว่า ใค้อองกลัวสติปัญญาแบบคายฮ่าเสินจึงไม่ยกไป จะมีเสียเกวชิตยศไปหรือ
 พระเจ้าฉ้อป้าอ่องใค้ฟังหลี่เจี๋ยทูลชอบพระทัย จึงส่งนายทหารทั้งปวงจัดแจงกองทัพ

เตรียมไว้ให้พร้อม พวงแหวนทองคำให้ร้อยก่อน แล้วเสด็จกลับเข้าข้างในบอกนาง
 หงอกว่าเราจำจะยกไป ถ้าไม่ยกไปคนทั้งปวงจะติเตียนว่ากลัวฮันสิน ประการหนึ่งอยู่
 ในเมือง ถ้าฮันสินขัดเสบียงเล็กทัพไปถึงรัฐจะติดตามก็ไม่ทัน เราได้ส่งทหารให้เตรียมทัพ
 ไว้ให้พร้อมแล้ว จะให้หงอกจกเป็นกองหลังอยู่รักษาเจ้า ครั้นแล้วบรรทมหลับไป ครั้น
 เวลารุ่งเช้าพระเจ้าฉื่อป้าอ่องทรงเครื่องสำหรับกระษัตริย์เสร็จแล้ว ก็ขมำใจจ้อแบกทัพ
 ออกจากเมืองแพเตีย จะไปตามทางเมืองไโก้วน บังเกิดลมพายุใหญ่พัดหูก่กั้นตรงจารึก
 พระนามพระเจ้าฉื่อป้าอ่องหักกระเด็นเป็นสองท่อน บรรดานายทหารแลรพพลทั้งปวง
 เห็นแก่ธงหักออกไปตกใจทุกตัวคน พระเจ้าฉื่อป้าอ่องขึ้นพระทัยขมได้หวาดหวั่นนัก
 รีบยกทัพไปถึงเชิงสะพานแก๊กหลาว มาทางเงซึ่งพระเจ้าฉื่อป้าอ่องทรงมาแก่หวาดสะอึ้ง
 ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังหลายหน ทางเป๊กจวลงเห็นเหตุเป็นสองครึ่ง จึงปรึกษากันว่า
 มาไอจ้อแบแต่พระเจ้าฉื่อป้าอ่องทรงเขาสุสงครามแบบครึ่งไม่ถ้วน ถึงมาตรวจจะผ่าเอา
 แลลูกเกาทัณฑ์ในท่ามกลางศึก ระทมเสียงประทัตมาล่อกลองรบสักเท่าใด ๆ ก็ไม่หวาด
 หวั่นไหว พระเจ้าฉื่อป้าอ่องยกทัพมาครั้งนั้น เกิดลมพายุใหญ่พัดคั้นแรงซึ่งจารึกพระนาม
 กหัก แล้วมาไอจ้อแบกทันตกใจ เห็นแอกจรรยาใหญ่หลวงนัก จำเราจะไปทูลห้ามจึงควรร
 แล้วให้คนใช้ไปบอกหงอกจกให้บอกความแก่เงหงอกซึ่งเบบของเฮาทกประการ นาง
 หงอกก็แต่งหนังสือทูลห้ามให้คนสนิทถือไปให้พระเจ้าฉื่อป้าอ่อง ๆ ก็รีบยกทัพไปถึงคาน
 ไโก้วน หยุดประทับร้อยเอ๋ย ทางเป๊กจวลงก็พาลเหตือหงงเสอเขาไม่เฝ้าพระเจ้าฉื่อป้า
 อ่องทูลว่า เมื่อใดต้องยกออกจากเมืองเกิดพายุพัดคั้นทาน คั้นแรงซึ่งจารึกพระนามหัก
 ลูกธรรมาพระที่นั่งท่าอเครวปลาสกว่าแต่ก่อน เหตุทั้งเสวนห้ามในการสงคราม ขอเชิญ
 เสด็จกลับคืนเข้าในเมือง แต่งคนไปสืบทัพฮันอ่องให้แก่เงเง จึงคอยถกถวกรศึกต่อไป

พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงตรัสว่า การอศจรรยาแต่เพียงแยงมาคคพทนเรา ครอง
 พระเจรบอองกับพระเจ้าทิวอองกระทำศึก ขกอดกมาพร้อมกันแนวแต่ฮวงก็เบบแนวเซว
 ทำไมพระเจ้าบูอองชนะทิวอองเล่า แท้คั้นเงหักมาร้องแทนจะถอเอาไม่ได้ ถ้าเราจะยก
 กลับเข้าไปก็ออยแก่ชาวเมือง ฮันเอ็งรุกจะว่าเรากลัว ครั้นแล้วก็เร่งกองทัพอจะให้เดินไป

ขณะนั้นพวคนใช้นางหงอกของเขามาถึง จึงเข้าไปเฝ้าถวายหนังสือต่อพระหัตถ์
 พระเจ้าฉือป้าอ่อง ๆ รับหนังสือมาฉีกผนึกออกดู รู้ว่าฝีมือนางหงอกเขียนมา จึงอ่านได้
 ความว่า ครองพระเจ้าบุ๋นครองเมืองทวักกัจฉว ถัดลงมาพระเจ้าไต้ยู่เหลาไต้ราชสมบัติ
 เป็นเมืองหลวงแลลาตีบกษัตริย์มาแต่ก่อน ก็ยอมเชือดอดโดยคำชวนนางพิศตยช้อทูลห้าม
 ปราบ จึงไต้เสวยราชย์เป็นสุขช้านาน ครองนพระองค์เสด็จมาพระที่นั่งไม้เคียรองกรรอง
 พายุก็พัดตองคันธงหัก ชะรอยบุญไต้้องมากเพชฌาจึงบอกเหตุให้เห็นวิปริตตอง
 ข้าพเจ้าเป็นสตรีไม่รู้ซึ่งการใหญ่ ไต้ยู่เหลาเห็นว่าข้าเสนาทหารชั้นอ่อนมกอดุบายเบเนนมาก
 ซึ่งทางเป็กจวฉนเป็นเกนเชอศตยทูลห้าม ขอไต้้องจงฟังคำข้าพเจ้าห้าม ขอเชิญเสด็จ
 กลับคืนเข้าพระนครก่อน ถูกษคจึงค่อยยกออกไป

พระเจ้าฉือป้าอ่องแจ้งในหนังสือแล้ว ทเว่งพระทัยจะไม่ยกทัพไป หลีโจเฉีย
 จึงทูลว่า บ่าวข้าพเจ้ามาแต่เมืองโกกัวนบอกว่า ไต้ยู่เหลาทหารชั้นอ่อนพุกักว่า ชั้นเสกเก็บ
 ชั้นอ่อนจะดอยทัพกลับไป ณ เมืองเซงโก้ การครั้นข้าพเจ้าเห็นว่าทหารชั้นอ่อนมาก
 ชะรอยจะส่งเสบียงกเมทเ ครนจะยกก็กลัวจะเสียที่แก่ไต้้องควยถรเสบียง จึงดอยไป
 ถ้าไต้้องรบยกกองทัพไป พอจะได้ที่ตามคให้ยบเขิน

พระเจ้าฉือป้าอ่องได้ฟังหลีโจเฉียทูลชอบพระทัย ไม่มีความสงสัยสำคัญว่าจริง
 ก็เร่งยกกองทัพไปถึงทชอบกตแห่งหนึ่ง ให้ตั้งค่ายลงไว้ทางเมืองโกกัวนประมาณห้าร้อย
 เส้น แล้วให้คนไปสืบคว้าทัพชั้นอ่อนจะยกกลับไปจริงหรือ แลชั้นสนนจะทำประการใด
 บ้าง คนใช้ก็กลับมาไปสืบราชการ ณ ค่ายชั้นอ่อนซึ่งสิ้นไต้ความทุกประการ แล้วจึง
 กลับมาทูลพระเจ้าฉือป้าอ่องว่า บกษัตริย์ชั้นอ่อนตั้งทัพอยู่ ณ บ้านแซ่ชองโศริมเมืองโกกัวน
 แคบรรคาทัพหัวเมืองทงปวงกตงค้าขายรายนไปเบเนนมาก ทหารในกองทัพกินเหล้าแล้ว
 ร้องรำทำเพลงวันแรงแยอยู่ทุกทัพทุกกอง ในเมืองโกกัวนเห็นผู้คนก็เข้าออกกว่านวยอยู่ แต่
 ย้าเสนาออกมาตั้งทัพใหญ่อยู่ ณ เขากิวฉนสำเภาตะวันออก เห็นชอมหตมาแต่คนอยุ่มีไต้

ขาด พระเจ้ามอป่าอ่องได้ฟังดังนั้นก็คิดแคลงใจ จึงสั่งให้หาทิวสโใจเฉียเข้าไป ทหาร
 ทิ้งปวงก็เที่ยวหาทิวสโใจเฉียเป็นหลายแห่งก็มิได้พบ หมูบอกว่าเวลาวานเห็นทิวสโใจเฉียกับ
 บ่าวขาม่าพากันไปข้างไหนมิได้แจ้ง ทหารรู้เนื้อความดังนั้นก็กลับไปทูลพระเจ้ามอ
 ป่าอ่อง พระเจ้ามอป่าอ่องก็โกรธ จึงว่าอายทิวสโใจเฉียแสนเสียดายจะจะให้มาเข้าเกลี้ยกล่อม
 เป็นไส้ศึกในกองทัพเรา ครั้นเมื่อราชการแล้วมันจึงหนีไป พระเจ้ามอป่าอ่องจึงสั่งหา
 ห้างเป็กเข้าไป แล้วว่าตัวเป็นขุนนางผู้ใหญ่เหตุไฉนจึงมีสืบสวนให้แน่ก่อน พาเอาอาย
 ทิวสโใจเฉียเข้ามาให้เรว่าเป็นคนดี เราก็คว่าผู้ใหญ่จะไล่เลี้ยงสืบสวนแล้วจึงหาทำเพื่เพราะ
 ไม่ บัดนี้ขมม่าล่อลวงให้เราเสียการใหญ่ ทิ้งแต่ว่าจะคิดเป็นประการใด ห้างเป็กได้ฟัง
 พระเจ้ามอป่าอ่องว่าดังนั้น ก็ตกใจกลัวเขาลงกระทำค้ำบั้น แล้วทูลพระเจ้ามอป่าอ่องว่า
 ทิวสโใจเฉียเข้าพเจ้าได้ยื่นข่าวว่าสติปัญญาอยู่ มหาจะเข้ามาสามภักศทหารการด้วย
 ข้าพเจ้าก็บอกความหาหั้นครั้นครองไม่ ก็พว่ามีเป็นผู้ใหญ่อยู่แล้วจะไม่เจรจากลับกลอก
 ข้าพเจ้าจึงพาเข้ามาถวายหมอยว่าจะได้ช่วยคิดอ่านราชการ เมื่อมันเกล้งมาเป็นไส้ศึกทำ
 ให้เสียการไปดังนี้ ตัวข้าพเจ้ากรมไทยถึงสิ้นชีวิต ทิ้งนักสูดแต่จะโปรศ พระเจ้ามอป่าอ่อง
 ได้ฟังดังนั้นก็นั่งอยู่

ฝ่ายจิวฉนแลขุนนางทั้งปวง เห็นพระเจ้ามอป่าอ่องยังโกรธห้างเป็กอยู่ดังนี้
 ก็กลัวจะให้ฆ่าห้างเป็กเสีย จึงทูลพระเจ้ามอป่าอ่องว่า อันไต่สุมาห้างเป็กเป็นคนสัตย์ซื่อ
 มีกตัญญูต่อพระองค์นี้ แลครั้นเพราะประมาทไปจึงพาทิวสโใจเฉียเข้ามา ถวายหมอยว่า
 พระองค์กระทำสงครามอยู่ เห็นว่าทิวสโใจเฉียเป็นคนมีสติปัญญาจะได้ช่วยคิดอ่านราชการ
 ก็มอบเคราะห์ของไต่สุมาห้างเป็กกลับให้เสียการไป ทิ้งไต่สุมาห้างเป็กก็มิยอมไทยอยู่เป็น
 อันมาก แต่ขอให้งค์ไว้ครึ่งหนึ่งก่อน ถวายการทั้งปวงไต่สุมาห้างเป็กแล้ว เชิญข้าราชการจะ
 ยกทัพไปกระทำกับชน้องเด็ก พระเจ้ามอป่าอ่องได้ฟังจิวฉนแลขุนนางทูลดังนั้นก็
 ชอบด้วย จึงให้รางวัลแก่จิวฉนแลขุนนางทั้งปวง ซึ่งไต่สุมาห้างเป็กได้แก่แรกแรก แล้ว

พระเจ้าฉื่อป้าอ๋องก็เข้าไปข้างใน จึงบอกแก่นางหงอกว่า อ้ายหลี่เจี๋ยซึ่งมันเข้ามา
 สามภักต้อยด้วย มันแก๊งล่อลวงให้เรายกกองทัพมาถึงนี้ บัดนี้มันหนีไปแล้ว เหตุนี้
 เพราะแต่แรกเราไม่ฟังคำเจ้าจิงเพ็ญแก่ข้าศึก นางหงอกก็ไต่ฟังพระเจ้าฉื่อป้าอ๋องว่าตงนง
 จึงทูลว่าอันประเพณีการศึก ก็ย่อมจะล่อลวงกันด้วยกลอุบายต่าง ๆ ถึงผู้ใดว่ามีสติปัญญา
 ก็ไม่พินความประมาทยอมเสียทีไปบ้าง เช้จะเป็นแต่เราหาไม่ได้ ครั้นข้าพเจ้าคิดว่าก็ไต่เสีย
 การเกินมาแล้ว จึงตั้งใจจะกระทำศึกกับฮั่นเองเอาชัยชนะให้จงได้ จะไต่กลับไปเมือง
 แพเสีย พระเจ้าฉื่อป้าอ๋องก็ไต่ฟังนางหงอกว่าตงนงเห็นชอบด้วย จึงว่าซึ่งเจ้าวากตาวทงน
 ต้องกับนำใจเข้าแล้ว ครั้นเวลารุ่งเช้าพระเจ้าฉื่อป้าอ๋องเสด็จออก ท่ปรีกษาขุนนางท่งปวง
 ก็เข้าไปเฝ้าพร้อม พระเจ้าฉื่อป้าอ๋องจึงตรัสแก่ขุนนางท่งปวงว่า ท่านท่งปวงมีแต่ได้
 ความลำบาก กระทำศึกมากับเราเป็นหลายครั้งแล้ว เราก็งมได้ปูนบำเหน็จรางวัลให้ผู้ใด
 ครั้งนี้เราจะกระทำศึกกับฮั่นเอง ๆ มีกำลังศึกมากกว่าเรา เราจะเอาชนะชนะในครั้งให้
 จงได้ ท่านท่งปวงจงตั้งใจกระทำให้สิ้นฝีมือเถิด แต่บรรดานายทหารท่งปวงกับคำ
 พระเจ้าฉื่อป้าอ๋องทุกคน พระเจ้าฉื่อป้าอ๋องจึงสั่งให้จิงลิมวยคุมทหารห้าหมื่นเป็นเบ็กขวา
 ก็ไปคุมทหารห้าหมื่นเป็นเบ็กซ้าย ควนฉื่อคุมทหารสิบหมื่นเป็นทัพหน้า หงอจุกคุม
 ทหารห้าหมื่นเป็นกองหลัง พระเจ้าฉื่อป้าอ๋องคุมทหารยี่สิบห้าหมื่นเป็นกองกลาง แต่
 บรรดาขุนนางนายทหารท่งปวงที่นอกเกณฑ์ แลทหารคู่ใจพระเจ้าฉื่อป้าอ๋องแปดพันน
 ให้คอยตามพระเจ้าฉื่อป้าอ๋องออกรบ แล้วสั่งว่า ถ้าใครบ่ฟังกันเห็นข้าศึกเสียทีด้อยไป
 เราอย่าคิดตามไปให้คงมันอยู่ ถาข้าศึกไล่ลวงเข้ามาใกล้ให้รบระดมเข้าช่วยกันให้หนักต้าน
 อุตสำหรับรักษาทัพเราใหม่คนงไว่สักเดือนหนึ่งเถิด ฮั่นเองก็จะชกเสบียงอาหารลงเล็กทัพ
 ลอยไปเอง จึงมีคำกลางว่า พระเจ้าฉื่อป้าอ๋องกระทำศึกคิดแต่จะได้ชัยชนะฝ่ายเดียว ซึ่ง
 ทั่วจะแพ้หน้าพระเจ้าฉื่อป้าอ๋องหาก็คไม่

ฝ่ายฮั่นเสียนขณะเมื่อทรงทัพอยู่นั้น มิได้มีความประมาทเลย จึงให้หานายทัพ
 นายกองทั้งปวงเข้าไปสั่งกำชับว่า แต่บรรดาเรากระเกณฑ์ราชการไว้ประการใด ก็ให้หมั่น
 ตรวจตรากันอย่างประมาท ถ้าจกมีกิจราชการขึ้นอย่าให้เสียการได้ นายทัพนายกองทั้งปวง
 ก็รับคำฮั่นเสียน ในขณะนั้นเสียวเกาเอาเหอความไปบอกแก่ฮั่นเสียนว่า หลี่โจเฉียซึ่งท่านได้
 ให้ไปเกลี้ยกล่อมพระเจ้าผ่อมป่าอ่องนั้นกลับมาแล้ว ฮั่นเสียนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี
 จึงสั่งให้หาหลี่โจเฉียเข้ามาแล้วไต่ถามกิจราชการในพระเจ้าผ่อมป่าอ่องนั้น หลี่โจเฉียเล่า
 เนื้อความทั้งปวงที่ไต่ลวดวงพระเจ้าผ่อมป่าอ่องให้ฮั่นเสียนฟังทุกประการ ฮั่นเสียนได้ฟังดังนั้น
 ก็ทบทวนหิวเราะแล้วว่า ครั้นเช่นนี้เราไม่ไปเอง พระเจ้าผ่อมป่าอ่องก็หายกทัพมาไม่ เรา
 ก็จะช่วยไม่ใคร่จะต้องเลิกทัพไปเอง แล้วฮั่นเสียนจึงว่าบัดนี้พระเจ้าผ่อมป่าอ่องยกมาแล้ว
 แดงตงไกลอยู่เราจะทำประการใด จึงจะล่อให้พระเจ้าผ่อมป่าอ่องเข้ามาในช่องเขาแก้วลีสาร
 นั้นได้ หลี่โจเฉียได้ฟังฮั่นเสียนว่าดังนั้นก็หิวเราะ จึงว่าทางเงว่นโซ้ยครอญแล้วแต่จะ
 แกล้งล่องใจข้าพเจ้าหรือ ข้าพเจ้าก็จะว่าให้ฟังจะต้องกับตำหนัหรือไม่ ฮั่นเสียนได้ฟัง
 หลี่โจเฉียว่าถุกมอชนค่านับแล้วว่า ฮั่นเสียนจะไปบอกข้าพเจ้าจะฟังคูก่อน หลี่โจเฉียว่า
 อันพระเจ้าผ่อมป่าอ่องนั้นต้องกลอุบายของเงว่นโซ้ยเสียมาแล้วหลายครั้งแล้ว เห็นเงว่นสติ
 บัญญูอยู่ ถึงครั้นเราจะยกออกไปรบ แล้วจะแกล้งทำเบี่ยงเสียทอดยอมมา ก็เห็นพระเจ้า
 ผ่อมป่าอ่องจะหายกทัพมาไม่ ข้าพเจ้าคิดว่าเวลาพຽนนี้เชิญฮั่นเสียนเองให้ไปพูดกับพระเจ้าผ่อม
 ป่าอ่อง แล้วแกล้งว่ากล่าวให้หยาบช้าให้พระเจ้าผ่อมป่าอ่องโกรธ ถ้าพระเจ้าผ่อมป่าอ่อง
 โกรธแล้วก็จะไล่ตามฮั่นเสียนเข้ามา ถึงขุนนางทั้งปวงจะรู้ในกลอุบายของเรา จะทุลทัต
 ทานพระเจ้าผ่อมป่าอ่องก็เห็นพระเจ้าผ่อมป่าอ่องจะหาฟังไม่ ถ้าพระเจ้าผ่อมป่าอ่องไล่ฮั่นเสียน
 เข้ามาแล้ว แดงตงหาถึงทศาคัญของเราไม่จะรออยู่ ข้าพเจ้าจะออกพูดเยาะเย้ยให้พระเจ้า
 ผ่อมป่าอ่องโกรธจนอก ไต่ตามข้าพเจ้าเข้ามาทางประมาณร้อยสองร้อยเสนให้จึงได้ ซึ่ง
 ข้าพเจ้าคิดอ่านอย่างนั้นท่านกมสติบัญญัติเป็นอันมาก ยังเห็นเตลแลชั่วเบาประการใดบ้าง
 ฮั่นเสียนได้ฟังหลี่โจเฉียว่าดังนั้นก็หิวเราะแล้วว่า ซึ่งฮั่นเสียนคิดอุบายอย่างนั้นต้องกับ
 ความคิดข้าพเจ้าแล้ว ฮั่นเสียนก็พาหลี่โจเฉียเข้าไปหาฮั่นเสียน เล่าเนื้อความซึ่งฮั่นเสียนกับ
 หลี่โจเฉียคิดอ่านกันตั้งนั้นให้ฮั่นเสียนฟังทุกประการ ฮั่นเสียนก็เห็นชอบด้วยแล้วจึงว่าซึ่ง

ท่านจะให้ข้าพเจ้าออกไปพบกับฉ้อป้าอ่องนั้น เราจะมีต้องจี้คนให้คอยบ่งกัแถวเรา
 ด้วยหรือ ชันเส็นจึงว่าให้กว้างซีกกับท่านโฮแตงทวซันมาไปกับท่านเถิก ถึงพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง
 จะไล่บุกับฉฉวนตัวเข้ามาเป็นประการใด ก็เห็นแคว้งซีกกับท่านโฮจะรบพุ่งบ่งกัไว้ได้
 แล้วชันเส็นก็ว่ากับชันอ่องว่า ถ้าท่านเห็นพระเจ้าฉ้อป้าอ่องไล่ติดตามเข้ามาแล้ว จึงแกลง
 ล้อดวงให้พระเจ้าฉ้อป้าอ่องตามไปข้างเขากิวลิสวาทิศตะวันออกให้จงได้ จึงจะต้องในกล
 ุบายของเรา ชันเส็นว่าตงหนนแล้วก้านบลาฮนเอองกลับมา ณ ค่าย จึงส่งขุนนางแลนาย
 ทนายกองท่งปวงว่า เวลาพรงุ่นเข้ามาหาเราให้พร้อมกันเราจะปรึกษาราชการ ครั้นเวลา
 รุ่งเช้าขุนนางแลนายทนายกองท่งปวงก็เข้าไปหาชันสน ณ ค่ายพร้อมกัน ชันเส็นจึงพู
 ่ว่า แต่ชันอ่องขมาจากไปต่งทำศึกกับพระเจ้าฉ้อป้าอ่องมาถึงห้าปี ได้รบกันถึงเจ็ดสิบ
 สองครั้ง ทหารผู้ใหญ่ผู้น้อยได้ความลำบากมาเกินหา กียังหาสำเร็จราชการแผ่นดินไม่
 ครั้นเราเห็นว่าพระเจ้าฉ้อป้าอ่องอ่อนกำลังลง ทแล้วทหารก็น้อยกว่าเราถึงสองสามเท่า
 เราจะได้กระทำศึกกับพระเจ้าฉ้อป้าอ่องครั้งเดียวก็จะได้สำเร็จ ท่านท่งปวงให้เป็นใจเดียว
 กัน ช่วยกันรบพุ่งให้เต็มมือเถิด ถ้าสำเร็จราชการแล้วเราท่านท่งปวงก็จะมีความชอบเป็น
 อันมาก แผ่นดินก็จะได้เป็นสุขไปช้านาน ซึ่งท่านจะรบครั้งนั้นเห็นได้ทกรบติดตามไล่
 บุกับเข้าไปให้ทพี่พระเจ้าฉ้อป้าอ่องแตกให้จงได้ ถ้าเสียทกรบขมวรก็ขมวรทวไว้ให้อย
 ่คง แล้วให้บุปลายธงส่วกัญให้แหม่น ถิ่นเห็นแรงโบกไปซ้ายให้เบ็ชซ้ายเข้า ถ้าโบกขวาให้
 ขวาเข้า ถิ่นเห็นธงทูกอยู่ให้สงบทหารไว้ จงกำชับกันทุกหมวดทุกกองอย่าให้เสียกระบวน
 ได้ แล้วชันเส็นจึงกระเถกติดตามกระบวนเพ็ชรสวรรคจกเป็นแม่ทัพกอง เป็นกองหน้ากองตึง
 กองหน้ากองตมกองไฟกองพั่วรียงกองธงกองควัน ให้นายทหารคุมทหารเลว ไปชุมนุมอยู่
 ึ่งแปดทิศ ไหล่องหลินเป็นกองพำกุ่มทหารเลวสี่หมื่นห้าพัน ทหารเอกสิบหกคน ธงทก
 สิบสี่คน ไปชุมนุมอยู่ที่ศตะวันออกเฉียงเหนือ ให้โตกวนเป็นกองพำกุ่มทหารเลวสี่หมื่นห้าพัน
 ทหารเอกสิบหกคน ธงทกสิบสี่คน ไปชุมนุมอยู่ที่ศเหนือ ให้โจฉ่าเป็นกองพำกุ่มทหาร
 เลวสี่หมื่นห้าพัน ทหารเอกสิบหกคน ธงทกสิบสี่คน ไปชุมนุมอยู่ที่ศตะวันออกเฉียงเหนือ
 ให้หยันไต้เป็นกองพำกุ่มทหารเลวสี่หมื่นห้าพัน ทหารเอกสิบหกคน ธงทกสิบสี่คน

ไปช้่มอยู่ทิศตะวันออก ให้แพวอกเป็นกองลมกุมทหารเลวสี่หมื่นห้าพัน ทหารเอกสิบหก
 คน ธงหกสิบสี่คน ไปช้่มอยู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ ให้จิ้วพนเป็นกองไฟกุมทหารเลวสี่
 หมื่นห้าพัน ทหารเอกสิบหกคน ธงหกสิบสี่คนไปช้่มอยู่ทิศใต้ ให้เศวตยนิเป็นกองดิน
 กุมทหารเลวสี่หมื่นห้าพัน ทหารเอกสิบหกคน ธงหกสิบสี่คน ไปช้่มอยู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้
 ให้จ้งเต้เป็นกองเมฆกุมทหารเลวสี่หมื่นห้าพัน ทหารเอกสิบหกคน ธงหกสิบสี่คน ไปช้่ม
 อยู่ทิศตะวันตก ให้กวงซึกกับตันโฮกุมทหารสิบหมื่นตามบ่อกันช้่นเอง ให้เตี่ยวเหลียง
 กุมทหารสิบหมื่นเป็นแบกขวา ตันแมงกุมทหารสิบหมื่นเป็นแบกซ้าย หล่แบตองกุมทหาร
 เลวสองหมื่น ทหารเอกสองคนเป็นพระอากศย์ พระจันทร จ้าเอียงกุมทหารเลวสอง
 หมื่นสองพัน ทหารเอกสิบสองคนเป็นจักรราช ช้าบูกุมทหารเลวสองหมื่นแปดพัน ทหาร
 เอกยสิบแปดคนเป็นเทพยกายสิบแปดองค์ แซเฮาหยานกุมทหารสองหมื่นเป็นกองแซงนอก
 ให้เล่าเก้ากุมทหารห้าพันตรวจกระแวงแอ่ยหลังทัพหน้ ให้บ่กเจียงหน้ ซู่โค้หน้ ฮวย
 โก้หน้ เตี่ยวนองหน้ จองสูหน้ ทงหน้ นายกุมทหารมาศและห้าพันเป็นกองแฉน
 ให้เล่าเก้ากุมทหารสามพัน เออชงไปบ่กไว้บนเขากิวลิสาร ให้เล่าเก้ากุมทหารสองหมื่น
 ห้าพันเอ่ยรักษาค่ายตัวเอง ให้ทาสี่หน้ เล็กแก่หน้ ทวงเต็กหน้ ยองแบ่หน้ ทงสี่
 นายกุมทหารคนละห้าพันแล้ไปตามทางน้อย ไปช้่มอยู่ริมเมืองช้จิวโก้ตเมืองแพเสีย แล้ว
 ช้สนเส่งว่าตาเห็นกองทัพออกจากเมืองแพเสียแล้เมื่อใด ก็ให้รบยกทหารเข้าชิงเอาเมือง
 ให้จ้งได้ จับครอบครัวพระเจ้าฉ้อป้าอ่องมาคุมไว้ แล้วเออชงสำคัญบ่กไว้บนเก้าแพงทง
 สี่สถาน กวเหยียนน่สนเส่งให้กุมทหารไปล่อพระเจ้าฉ้อป้าอ่องที่ตำบลหวยเก็ก ถ้า
 พระเจ้าฉ้อป้าอ่องเข้าไปที่นั่นแล้ ก็แตกไปตามแม่น้ำเอือก จ้งส่งให้จ้งลองช้เอียงฮ้หน้
 งวาคันเต้าอยู่เอ่ยวบ่หน้ โจกนสูมาอ่องเอ็กหน้ อิวกุนสูมาลเซ่งหน้ สักน่ให้กุมทหาร
 ไปช้่มอยู่ริมแม่น้ำเอือก ถ้ารบว่าพระเจ้าฉ้อป้าอ่องแตกแล้ ก็ให้ออกสกัดตจันเอาตัว
 ให้จ้งได้ สนเส่งส่งทงน่นแล้แต่บรรจ้านายทงทงปวงกักแบล้อออกไปสน ท้งไม่ต้อง
 เกล่ทกนงอยู่ แล่นายทหารทลลออกไปในแ่ปรึกษากันคักสงสัย จ้งชวนกันเกลบเข้ามทว
 ช้สนเส่ง อ่องหล่จ้งตามสนเส่งแว่งว่นไช่ยกะเกณ่ที่ข้าพเจ้าทงปวงจ้งจะให้ช้่มอยู่นั้นข้าพเจ้า
 ก็แจ้งใจอยู่แล้ แ่แยงมมีความสงสัยอยู่ด้วยภูเขากิวลิสารไกลกักับเมืองโก้กวางทงถึงพัน

แปดร้อยเส้น บัดนี้พระเจ้าฉื่อป้าอ่องกรมพลถึงห้าสิบหมื่น มาตั้งค่ายอยู่กันทางที่ข้าพเจ้า
จะยกไปชุมนุมอยู่ที่แห่งศึก งามโชนจะให้ข้าพเจ้าทวงบ่วงนัยกทหารไปทางไหน ท่านจะให้
ข้าเองออกล้อมพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง แลท่านจะยกออกรบกับพระเจ้าฉื่อป้าอ่องนั้นทีไหน
ขอให้ข้าพเจ้าแจ้งการทั้งนี้ด้วย สันสันได้ฟังอ่องหลินถามดังนั้น จึงว่าเราจะขจัดแจงที่ทาง
ให้ท่านฟังก่อนจึงจะเข้าใจ อันภูมิมูลฐานที่เขาภูลิสสารนี้ เมื่อยังไม่ได้ยกมาเราสามารถใช้คน
มาทำแผนที่ไปก่อนแล้ว เราจึงเกณฑ์ท่านให้ไปชุมนุมอยู่ ถ้าเราไม่รู้หนทางชำนาญที่ไหนจะ
หมายเอาชัยชนะพระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ ครั้นนี้หลิวเฉียวจงพระเจ้าฉื่อป้าอ่องให้ยกมาตั้ง
เมืองโกกวัน เห็นพระเจ้าฉื่อป้าอ่องก็จะคิดถอยหลังไป แต่เกินมาแล้วก็ต้องจำใจอยู่
ถ้าครั้นพระเจ้าฉื่อป้าอ่องแตกเรา ก็เห็นจะหนีกลับไปเข้าเมืองแพเสียเราก็คิดไว้แล้ว จึง
เกณฑ์กองทัพให้ไปชุมนุมอยู่ริมเมืองซิจิว จะได้คอยสกัดพระเจ้าฉื่อป้าอ่องไว้ อันเขาภูลิสสาร
ข้างทิศเหนือไกลเมืองซิจิวทางประมาณเก้าสิบเส้น ถึงพระเจ้าฉื่อป้าอ่องจะยกพุ่งบุกบัน
เข้าไป ก็เห็นแว่กองทัพเราจะยกไปช่วยกันทัน เราหาให้พระเจ้าฉื่อป้าอ่องเข้าเมืองแพ
เสียได้ไม่ จะให้เข้าอยู่ในเกล่อม มิให้ถอยหลังแล้วรุกเข้ามาได้ จำเพาะจะให้หนีไปทาง
แม่น้ำโอกัง ซึ่งเราให้ทหารไปชุมนุมอยู่ที่นั่นจะจับพระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ทันเป็นมั่นคง
แก่บรรดาทัพท่านทวงบ่วงซึ่งจะไปชุมนุมอยู่ ให้เที่ยวตรงไปทิศตะวันตกแดนเมืองเก้าเหลง
ก่อน ถ้าถึงเมืองเก้าเหลงแล้วจึงวกชนทางใหญ่เฉียงเหนือ ดีย่าให้พวกกองทัพพระเจ้า
ฉื่อป้าอ่องเห็น เดินไปคามริมแม่น้ำอุยโหลมาเมืองกุกเต็กกั้นเมืองลิวเซียงกวัน แด่เมืองลิว
เซียงกวันมาจนเขาภูลิสสารทางประมาณสองร้อยเส้น อันเขาภูลิสสารนี้เดิมเรียกว่าภูเขา
เก้ายอด มีเขาเคียงกอลิสวรไปสี่เขา ข้างเหนือเมืองลิวเซียงกวันมีภูเขาใหญ่อันหนึ่ง
ชื่อแกตีสว ข้างฝ่ายตะวันตกเมืองลิวเซียงกวันมีเขาอันหนึ่งชื่อโซอองสว เคียงเขา
โซอองสวชื่อเขาเซ้งหลิสสาร ในหว่างเขาโซอองสวกับเขาเซ้งหลิสสารนั้นกว้างอยู่ประมาณ
สองร้อยเส้น ถ้าพระเจ้าฉื่อป้าอ่องแตกจะกลับเข้าเมืองแพเสีย เห็นธงของเวาไปปักไว้
ก็จะเกรงอยู่หาอาจเข้าศึกไม่ จะหนีชนทางทิศเหนือ ท่านทั้งปวงจึงเร่งยกล้อมเข้ามาให้ได้
การทั้งนี้เราก็คิดไว้เสร็จแล้ว จึงให้ลือลวงพระเจ้าฉื่อป้าอ่องเข้ามาที่นี้ ท่านทั้งปวงเร่งทำ
ราชการเดี๋ยจะได้ล้อมรอบครั้นแล้ว ทหารทั้งปวงได้ฟังอันสนว่าตั้งหนักกราบลงแล้วว่า

ง่วนโชย่นเมสทปญญาลภขง รุโฏเฏลอุบายหาผู้เสมอมิได้ ถึงคนแต่ก่อนทีลอมมาว่าทหารเสมอ
 ท่านไม่ว่า ความคิดท่านทั้งเทพยดาที่เกี่ยว ทหารทั้งปวงก็กำแบสข่นเส้นออกไปทำตามสั่ง
 ทุกประการ ครั้นเห็นเส้นเกาะเกณฑ์นายทัพนายกองทั้งปวงสนแล้ว นายทหารผู้หนึ่งจึงร้อง
 เข้าไปว่า ง่วนโชย่นเห็นข้าพเจ้าเหมือนไม้ท่อนก่อนเดินหรือ จึงหาเกาะเกณฑ์ข้าพเจ้าเข้าใน
 กระบวนทัพไม่ว่า สันสนไตพังทงนนั้น แลไปก็เห็นหวนโกยซึ่งเบเนเบเอียงห้าทงนแวง
 ผู้ใหญ่ สันสนจึงว่าจะไต่ดูหมิ่นท่านตงนเหมมไต ท่านอย่าวิตกเลย ยังมีการสำคัญอยู่
 แห่งหนึ่งยิ่งกว่าการทงนปวงที่เรากะเกณฑ์ไปอีก แต่ขึงเกรงอยู่เกลือกกว่าท่านจะทำมิได้ ถ้า
 เสียราชการแล้วก็เหมือนแกล่งฆ่าชีวิตคนเสียสนทงนรอยหมิ่น ความดีเดียวก็จะมิแก่เราว่า
 หมายนัยเท่าไม่ว่า แต่ท่านยังจะทำได้แล้วหรือ หวนโกยจึงว่าง่วนโชย่นจะให้ข้าพเจ้าทำประ-
 หารใด ข้าพเจ้าก็จะทำให้สำเร็จ ถ้าไม่ได้ราชการก็ให้ท่านเอาโทษข้าพเจ้าตามอาชญาศึก
 เถิด ข้าพเจ้าไม่เสียตายชีวิตเลย สันสนจึงว่าแต่บรรดาทหารทงนปวงก็ไปพร้อมกันอยู่
 ณ เขากิวลิสารแล้ว ตัวท่านจงเอาธงสำคัญของเราขึ้นไปถือไว้บนภูเขาที่ลิสาร เอาทหาร
 ไปสามพันคอยรักษาธงไว้ให้ไว้ ถ้าเห็นพระเจ้าฉอป่าอ่องตไปข้างบ้านไหนก็ให้โบกธงไป
 ข้างนั้น การส่งนยากนัก ท่านจงพิเคราะห์ดูให้ดีให้รู้ว่าพระเจ้าฉอป่าอ่องตไปข้างไหนให้แน่
 หวนโกยจึงตามข่นเสแนวว่า ถ้าเป็นเวลากลางวันข้าพเจ้าจะโบกธงทหารทงนปวงก็จะเห็น ถ้า
 เป็นเวลากลางคืนง่วนโชย่นจะให้ข้าพเจ้าทำประหารใดเล่า สันสนจึงว่าถ้าเป็นเวลากลางคืน
 ท่านจงเอาโคมผูกไว้ที่ธงเป็นสำคัญ ถ้าเห็นคนส่งบอกก็ให้หยุดโคมไว้ แต่บรรดาพวกเรา
 ถ้าเห็นโคมหยุดก็จะหยุดอยู่ ทงนค่นวนวายไปก็เป็นพวกข้าศึก ท่านจงกำหนดดูอย่าได้
 หมิ่นประมาทเลย สันสนส่งกาชยหวนโกยเป็นหลายครั้ง หวนโกยก็รับคำสันสนแล้วคุม
 ทหารสามพันขึ้นไปถือธงอยู่บนเขากิวลิสาร แต่บรรดาทหารทงนปวงก็ยกไปตามสันสนส่ง
 ยังแตกกองทัพข่นอ่องกับข่นสนเกยกไปตงนอยู่ ณ เขากิวลิสาร

ฝ่ายพระเจ้าฉอป่าอ่องให้ทหารมาสืบราชการในกองทัพข่นเอง รุภาว่าทหาร
 ข่นเองเข้มแข็งมากมายนัก จึงให้หากไปเสนาทหารทงนปวงเข้าจัดกระบวนทัพใหม่ พระ
 เจ้าฉอป่าอ่องคุมทหารเป็นกองหน้า ให้จิวลึงเก็บจงตีมวยกุมทหารเป็นกองหนุน ให้

หองจุกคุมทหารอยู่รักษาค่าย ครั้นจกแจงทแกล้วทหารพร้อมแล้ว พระเจ้าฉ้อป้าอ่องก็
 แต่งตัวตามกระบวเส็ก ถือทวนเขนมาโอจ้อแบ่นำหน้าทหารทั้งปวงออกจากค่าย ครั้นมา
 ใกล้ตำบลเขากิวลิสารทางประมาณสามร้อยเส้นให้สงบทหารอยู่ จึงให้ม้าใช้ไปบอกขันเอ่อง
 ว่าให้ยกทหารออกมารบกันให้ถึงแพ่แลชนะในครึ่งเดือนเถิด อย่าให้ขันเอ่องขันสนเท่าเป็น
 กลอบายหลบหลีกเหมือนแต่ก่อน ให้รบกันโดยตรง ถ้าทำตั้งแต่ก่อนแล้วก็มีใช้ชาติผู้ชาย
 ขันเอ่องไต่ฟังคังนิน ก็แต่งตัวใส่เกราะถือกระบี่ขม้อออกไปหน้าทหารทั้งปวง ค่วงฮักกับ
 ตานโฮถือทวนเขนมาเคียงขันเอ่องออกไปทั้งสองข้าง

พระเจ้าฉ้อป้าอ่องยืนมาอยู่หน้าทหาร เห็นขันเอ่องขม้อออกมาจึงร้องว่าแก่
 ขันเอ่องว่า แต่เรากระทำศึกกันมาถึงห้าแล้ว เรายังมีไถเห็นตัวออกมารบพุ่งให้เราเห็น
 ผีมือเลย แลบัณฑิตยทักพใหญ่มาจะทำศึกกับเราให้ถึงแพ่แลชนะ เรามีความยินดีนัก
 ด้วยจะได้สำเร็จการเสีย ทหารทั้งปวงจะได้อยู่เย็นเป็นสุข ครั้นนทวก็อย่าคิดย่อท้อทำหลบ
 หลีกเหมือนแต่ก่อนเลย เสียแรงเกิดมาเป็นชายมีชื่อปรากฏอยู่ด้วยกันแล้ว เรามารบกัน
 ตัวต่อตัว ให้เห็นฝีมือปรากฏไว้แก่ทหารทั้งปวงสักครึ่งหนึ่งเถิด ขันเอ่องไต่ฟังพระเจ้า
 ฉ้อป้าอ่องว่าคังนินเกหวเราะ จึงร้องว่าแก่พระเจ้าฉ้อป้าอ่องว่า อันประเพณีแต่ก่อนนั้น
 ถึงผู้เคอะจะมกำลงแต่ผีมือเขม้แข็ง ก็หาสรรเสริญว่าคักกว่าผู้มสคัปญญาไม่ ตัวท่านเป็นเคน
 โทโสมมากไม่มีความคิด กระทำศึกด้วยไวหาร จึงพารพลมาล้มตายเสียเป็นอันมาก หว
 เมื่องทงปวงกัชวแกเคเตียนท่านอยู่เอง ๆ ครั้นเราจะกระทำศึกกับท่านเหมือนท่านว่านั้น
 เรากัจะพลอยเป็นเคน ไม่มีความคิดโมโหมมากเหมือนท่าน คนทั้งปวงก็จะพลอยคเตียนเรา
 ด้วยเรากลัวความอายนัก แล้วประการหนึ่งถ้าเป็นคนโทโสมมากเหมือนตัวท่านจะแถมกตาย
 หนีไม่

พระเจ้าฉ้อป้าอ่องไต่ฟังขันเอ่องว่าคังนินเกไกรธ ขันม้าเข้าไปเอาทวนแทง
 ขันเอ่อง ค่วงฮักกับตานโฮก็เอาอาวุธเข้ารบทวนพระเจ้าฉ้อป้าอ่องไว้ได้ พระเจ้าฉ้อป้าอ่อง
 ก็เข้ารบกับค่วงฮักกับตานโฮ ขันเอ่องก็ชักม้าล่อยเข้ามา ทหารเลวทงสองฝ่ายต่างคนก็ถอย
 หลังห่างออกไปข่มจะห้าสิบก้าว ยันคู้พระเจ้าฉ้อป้าอ่องกับค่วงฮักตานโฮรบกัน ขณะ

เมื่อพระเจ้าฌอแปอ่องกับกวางฮักกันไฮรบกันเกรงหน ค่วงอวไวเข้มแข็งชนกว่าเกาทงสองข้าง
รบกันได้ห้าสิบเพลง ยังหาผู้ไ้เพ็ดยงปลาตงไม้ พระเจ้าฌอแปอ่องร้องทวาคเสียงตงฟ้า
ร้อง มาค้วงฮักกับคานไฮตอกใจถอยหลังไปหลายก้าว แต่มาทงไฮเสียดชวางตัวไป

พระเจ้าฌอแปอ่องซบมาสะอึกเข้าไป เอาทวนแหวงตูกสขางคานไฮตลอลไปตมกัก
ตาย ค่วงฮักซบมาเข้าไปช่วยคานไฮ พระเจ้าฌอแปอ่องเอาทวนแหวงค้วงฮัก) หลบตงทวน
ทวนตูกหมวกกระเตนตงคิน ผมค้วงฮักตูกกระจายออยู่ ค่วงฮักเห็นจะเสีพระเจ้าฌอแปอ่อง
มิได้ กักซบมาเข้าปนออยู่กับทหารทงปวง พระเจ้าฌอแปอ่องเห็นโคตกขบมาไล่ตามค้วงฮัก
เข้าไป

ผายจาเอียงกับคินบะ จึงซบมาราทวนเข้ารบกันเห็นพระเจ้าฌอแปอ่องไว้ พระ
เจ้าฌอแปอ่องกรำทวนเข้าไปจะรบค้วงฮักเอียงกับคินบะ ทอลแไปเห็นเสน้องงยาเมาอยู่
พระเจ้าฌอแปอ่องคักแค้นเสน้องงแกกมสสะจากจาเอียงกับคินบะ ควบคุมมาตรงเข้าไป ได้แหวง
ฮันอ่อง แสเฮาหยินเกเอาทวนแบคทวนพระเจ้าฌอแปอ่องเสียดได้ ฮันอ่องกับแสเฮาหยิน
ควบคุมมาเห็นพระเจ้าฌอแปอ่องไป พระเจ้าฌอแปอ่องซบมาพาทหารไล่ตามฮันอ่องไป ถึง
ชายป่าทงประมาณห้าสิบลี เห็นทหารฮันอ่องแซงออกมาทงสถาน กบโจจทูลพระเจ้า
ฌอแปอ่องว่า พระองค์อย่าเพอรีบตงตามฮันอ่องเข้าไปเก ข้าพเจ้าเห็นทหารฮันอ่อง
ลอมเข้ามาเบ้นหมาก คกรายฮันอ่องจะแกลงลือให้พระองค์ตงตามเข้าไป หมายจะเอาทัพ
ซมออกสกัดไว้มคาง

พระเจ้าฌอแปอ่องโคตงตงเนกเห็นชอบควย จึงรอมาทูกทหารอยู่ ทลใจเฉย
จึงซบมาออกไปหน้าทหารแหวงตงว่าแก่พระเจ้าฌอแปอ่องว่า เมื่อข้าพเจ้าไปสามภคทำ
ราชการอยู่ด้วยทำเนฯ มีความกรุณาซบเลี้ยงข้าพเจ้าเบ้นทปกรษณใหญ่ ข้าพเจ้าจะบอก
กลอบายประการไตทานกนบถอเชื่อฟังข้าพเจ้า คุกทานหาทสคิมไต ครองข้าพเจ้าเห็น
ทานเหลงเข้ามาในลอมแล้วกให้คักตงสารกลวจะสนเอยเสียด ทานเกอยถอทฐิตยจงลงจาก
มาเข้ามาหาข้าพเจ้า) จะพาทานไปขอโทษฮันอ่องขอชวททานไว้ พระเจ้าฌอแปอ่องได้
ฟังลใจเฉยวาคองเนกโกรธ จึงร้องววมิงดวงกู่ให้ภกกองทพมา กุพทชอเสียดกลอบายมิง

ครึ่งแล้ว ก็มีความแค้นอยู่เป็นอันมาก หมายถึงพนมงเสียให้โตสกรอยทอน บศนเมง
กลับมาเขายเยือกหรือ หล่ใจเฉยได้ฟังพระเจ้าฉื่อป้อองว่าตงนิน ก็แกล้งทบมือหัวเราะ
แล้วขบมำร่าอาวอยู่

พระเจ้าฉื่อป้อองก็มีความโกรธนัก ขบมำตรงเข้ามาหมายถึงฆ่าหล่ใจเฉย ๆ
ก็ขบมำหน้พระเจ้าฉื่อป้ออง แล้วหัวเราะพลางแกล้งให้พระเจ้าฉื่อป้อองโกรธ พระเจ้า
ฉื่อป้อองเป็นเคนโทโสมาก มิได้หยุดยั้งตรึงตรองประการใด ก็รีบขบมำไล่ติดตาม
หล่ใจเฉยไปหมายถึงฆ่าหล่ใจเฉยให้โต หล่ใจเฉยหนีพระเจ้าฉื่อป้อองไปประมาณทาง
ร้อยเสน ครั้นเห็นพระเจ้าฉื่อป้อองล่วงเข้าไปถึงในที่สุดแล้ว ก็ชักม้าออกไปข้างทาง
หว่างภูเขานั่น

ฝ่ายพระเจ้าฉื่อป้อองไล่ตามหล่ใจเฉยเข้าไปถึงช่องภูเขากิวลิสาร์ แลไปมิได้
เห็นหล่ใจเฉย เห็นทหารฮั่นเองล้อมเข้ามาทั้งสถาน ก็คิดเสียวใจชักม้าหยุดอยู่ พอทหาร
พระเจ้าฉื่อป้อองตามไปทันถึงพร้อมกันเข้า พระเจ้าฉื่อป้อองก็จับเป็นหมวกเบนนกง
ปักชายขวาหน้าหลัง จึงยังมีทงเสว้เจททหารฮั่นเองก็ระดมเข้ามา ได้ฆ่าพันทหารพระเจ้า
ฉื่อป้อองแตกกระจายออกไป พระเจ้าฉื่อป้อองก็ชักม้าจะถอยกลับมาค่าย พอไคยหนี
เสียวจุดประทักสัญญาณชน แลไปเห็นทหารฮั่นเองล้อมเข้ามาอีกทั้งแปดทิศ จึงตีมวยกับ
ก็ไปแลทหารพระเจ้าฉื่อป้อองทงปวง ก็ออกรบพุ่งป้องกันพระเจ้าฉื่อป้อองอยู่ทั้งแปด
ด้าน หมายถึงแหกออกไปให้ได้

ฝ่ายเจ้าเอียงกับทงบุคังยทงสามนาย ก็ยกทหารหนุนแน่นเข้าไปอีก ทหาร
พระเจ้าฉื่อป้อองก็รบหักออกไปมิได้ พระเจ้าฉื่อป้อองเห็นทหารฮั่นเองล้อมเข้ามามาก
มายนัก ก็มิได้หมายที่จะรบพุ่งเอาชัยชนะ ก็คิดแต่จะแหกออกไปให้ได้จึงชักม้าออกหน้า
ทหารทงปวง ได้ฆ่าพันทหารฮั่นเองเป็นแอดหม่าน ทหารฮั่นเองทงกำลังพระเจ้าฉื่อป้อ
อ้อองไม่ได้ ก็แตกกระจัดกระจายออกไป พระเจ้าฉื่อป้อองก็พาทหารทงปวงออกจากที่
ล้อมได้ ฮั่นสนนัยยกทัพใหญ่ติดตามหน้าพระเจ้าฉื่อป้อองไว้ พระเจ้าฉื่อป้อองก็ยังมีความ

ไกรธน์ กักพี่เข้มาไล่บุกบันเอาทหารชั้นสิ้นด้วยสามารถ ทหารชั้นเดินกรบพุ่งฆ่าฟัน
ทหารพระเจ้าฉอป่าอ่องล้มตายเป็นอันมาก

ฝ่ายเจ้าฉอป่าอ่องคุมทหารเป็นกองหนึ่ง ครั้นแล้วพระเจ้าฉอป่าอ่องเข้าไปเฝ้าสมเด็จพระเจ้า
กษัตริย์ท้าวท้าวเข้าไปช่วยพระเจ้าฉอป่าอ่อง เห็นดังนั้น กรีบพาพวกกองทัพพาเสด็จออกไป
พระเจ้าฉอป่าอ่องกับทหารที่เหลือตายนั้นประมาณสามหมื่นเศษพากันแหกออกไปได้ กรีบ
มา ณ ค่าย พอเวลาพลบค่ำทรงอุกรุกออกไปคอยรับพระเจ้าฉอป่าอ่องอยู่นอกค่าย ครั้น
พระเจ้าฉอป่าอ่องเข้าไปถึงค่าย นางหงอกก็ออกไปหาพระเจ้าฉอป่าอ่อง ทูลถามด้วย
ข้อราชการต่าง ๆ พระเจ้าฉอป่าอ่องก็เล่าให้นางหงอกฟังตามซึ่งได้รบพุ่งนั้น แล้วพระเจ้า
ฉอป่าอ่องจึงว่าชน้องยกทัพมาครั้งนี้คงมีมากกว่ามากนัก ซึ่งเราชนรบพุ่งไปก็เห็น
จะหาเอาชัยชนะได้ไม่ เวลาครั้นนั้นจะตอยทัพกลับไปเมืองแพเสีย กระเกณฑ์กองทัพ
หัวเมืองทั้งปวงบรรจบเข้าให้พร้อมกันจึงยกกลับมาใหม่ หงอกก็จึงทูลพระเจ้าฉอป่าอ่องว่า
ข้าพเจ้าไถยเชื่อว่าทัพของยกไปกองหนึ่ง ที่เอาเมืองแพเสียได้จับครอบครัวไว้ได้เสีย
เข่ารักษาเมืองมั่นคงอยู่ ถึงเราจะยกไปก็เห็นจะป่วยการเสียเปล่า ครั้นข้าพเจ้าคิดว่า
กองทัพเหล่านั้นประมาณสามหมื่น กับคนท่อยุทธศาสตร์สองหมื่นเป็นห้าหมื่นแล้วก็น่า
เห็นขามแม่น้ำโขงไปตั้งมั่นอยู่ ณ เมืองแฉกเมืองนี้ ถ้าช่องสุมนคนใดมาทูลแล้วจึงยก
มากกระทำศึกไปใหม่

พระเจ้าฉอป่าอ่องได้ฟังหงอกว่าดังนั้น จึงว่าซึ่งเมืองแพเสียเสียแก่ข้าศึกแล้ว
เราก็ยังมีได้เห็นแก่ตาเป็นแก่ชาวคาบอกล่า ซึ่งจะถือว่าเอาเป็นแน่แข็งไม่ได้ก็ขอ แล้ว
ประการหนึ่งครอบครัวเรายังตั้งอยู่ในเมืองแพเสียเนิ่นนาน ซึ่งจะคว้นทั้งเมืองเสียยังไม่ได
จำจะยกทัพไปให้ถึง ถ้าได้ครอบครัวแล้วเราจะข้ามไปอยู่ ณ เมืองฉอดตั้งเสถียรกัน ชาว
ปลาอาหารกับบริบูรณ์ เราจะได้คิดการได้สะดวก ขุนนางทั้งปวงได้ฟังพระเจ้าฉอป่าอ่อง
ตรัสดังนั้นเห็นชอบด้วย พระเจ้าฉอป่าอ่องจึงส่งทหารทั้งปวงให้กันชาวปลาอาหารเสีย
ให้พร้อมกัน เราจะยกกลับไป ณ เมืองแพเสียแต่ในเวลาครั้นนี้ ทหารทั้งปวงกับทั้ง
ชาวปลาอาหารกันแล้ว จึงตั้งหาบคอนสำรับพร้อมเวลาศึกสงคราม

ฝ่ายพระเจ้าฉื่อป้าอ่องก็ยกทหารออกจากค่าย มาดางคืนยังรุ่ง พอเวลาเช้า
 ถึงตำบลเมืองเซียงกวนใกล้กับเมืองแพเสียทางประมาณห้าร้อยเส้น พระเจ้าฉื่อป้าอ่องเสด็จ
 ไปข้างหน้าเห็นกองทัพทหารฮ่าเอเองเดินชนไม้ ณ เมืองแพเสียมิได้ขาด ข้างเขาคังชัวฝ่าย
 ตะวันออกก็เห็นธงปักอยู่เบเนนมาก ไทโยนเสียงผู้คนแลธงองกลของฮ้ออิ่งไป พระเจ้า
 ฉื่อป้าอ่องจึงตามขานเร่งท้วงว่า เหตุไรจึงมีกองทัพฮ่าเอเองมาตั้งอยู่ที่นั่นมากมายเล่า หรือ
 ทหารเมืองทงแผนหนีไปเข้าช่วยฮ่าเอเองเสียสาแล้วกระมัง จึงลี้ภัยจึงทูลพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง
 ว่าข้างหน้าแก่แกล้วกองทัพฮ่าเอเองตั้งสกัดอยู่รอบ ข้างหลังฮ่าเอเองยกทหารไล่ติดตาม
 มนแบบนอนเมา เห็นเมืองแพเสียจะได้แก่ข้าศึกเสียแล้ว ขอพระองค์ย้ายไปให้ถึงเมือง
 แพเสียเลย จึงยกขามไปตั้งมั่น ณ เมืองก่งตงเล็ก ถ้าพระองค์จะคิดเร่งวิ่งเอาอยู่ก็เห็นจะไม่
 พอดีข้าศึกแล้ว จึงเร่งคิดเอาตัวรอดแต่ยังไม่สู้รบขณะนั้นจึงได้ อ่าเงเสียบยง
 อาหารในกองทัพเรากันเอ๋ย รพลก็เห็นยอติโรยแก่ ถ้ากองทัพฮ่าเอเองล้อมไว้ได้ครั้ง
 แล้ว ถึงจะคิดเอาเราบพุ่งเห็นจะเสียทีเป็นแน่แท้ ที่ปรึกษาแลขุนนางท้วงท้วงจึงลี้ภัย
 ว่าตั้งแก่เห็นชอบด้วย จึงทูลพระเจ้าฉื่อป้าอ่องว่า ซึ่งจึงลี้ภัยว่ากล่าวทงนสมกรรม

พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ฟังขุนนางท้วงท้วงทูลทงนแก่ไกรธ จึงร้องทวยเสียงอันทง
 ว่า ท้าทงท้วงไม่ได้เห็นเหมือนเรารบมาแต่ก่อนบ้างหรือจึงครนครามแก่ ถึงเล่าปึงมี
 ทนกลศึกทหารมากจริง แต่ท่านเห็นเวาทหารเล่าปึงคนไรที่จะสู้สมอเราได้ ครองแทน
 ทงป้วงก็อย่าช่วยเราบพุ่งเลยคอยแต่ตามก่อกัด เราจะสู้กับทหารฮ่าเอเองแท้แท้แล้ว ถ้าเรา
 สู้สมอทหารฮ่าเอเองมิได้ด้วยยอติหรือฮ้อเอเองเราหาอยู่เป็นคนไม่ จะมาตัวเสียเองให้ท่าน
 ทงป้วงเห็น ขุนนางท้วงท้วงทูลพระเจ้าฉื่อป้าอ่องตรัสตงนแก่กมหนานางอยู่สน

พระเจ้าฉื่อป้าอ่องก็สั่งให้ยกทหารไป ณ เมืองแพเสีย ไปทางประมาณห้าสิบล
 เส้น มีชาวบ้านคนแก่แตกกองทัพฮ่าเอเองมา เข้าไปบอกพระเจ้าฉื่อป้าอ่องว่า บัดนี้
 ทหารฮ่าเอเองยกเสียดเอาเมืองแพเสียได้ ขันรึกษาหน้าท่งเซ่งแทนเมงเค่งอยู่ ข้างหน้า

ทหารฮั่นเองก็ตั้งสภาก่ออยู่ที่สทศ พระเจ้าฉวป้าอ่องได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธ โกลกลง
 จากหลังมัจฉาแจงตัวใหม่แดง แล้วขนม้าถือทวนออกหน้าทหารทั้งปวง พอได้เห็นทหาร
 ฮั่นเองก็ตั้งสภาก่ออยู่ที่ กัซบี่มาตรงเข้าไล่บุกบันไปด้วยกำลังโกรธ ทหารฮั่นเองก็รีบพุ่งดวง
 ให้ไล่ไปตามเชิงเขาเกตุสัวแล้ว กลับหันหน้าเห็นหน้าไว้ แกล้งล่อให้พระเจ้าฉวป้าอ่อง
 ไล่เลยววกเข้าไปข้างช่องเขาถวิลสาร ห้วนโกยเห็นพระเจ้าฉวป้าอ่องได้รบพุ่งเข้ามา
 โบกธงสำคัญขึ้น ทักษุมทั้งปวงก็ขับทหารให้ร้องระดมออกมาทั้งแปดด้าน ล้อมพระเจ้า
 ฉวป้าอ่องกับทหารทั้งปวงไว้รอบ พระเจ้าฉวป้าอ่องก็ไล่ฝ่าพทะหารฮั่นเองล้มตายลง
 เป็นอันมาก

ฝ่ายนายทหารเอกฮั่นเองประมาณหกสิบเศษ กัซบี่มาเข้ากลุ่มรวมรบพระเจ้าฉว
 ป้าอ่องเป็นอันมาก พระเจ้าฉวป้าอ่องมีกำลังเต็มมือเข้มแข็งนัก แต่ผู้เขยวรบพุ่งบองก
 อยู่ในกลางศึก กองอรจตั้งมังกกรเด่นเนาอยู่กลางทะเล แลเสื่อท่าสี่หน้าตนเองอยู่ในเป
 รมได้มีผู้เฝ้าเข้าใกล้ได้ รบกันแต่เช้าจนเย็น ทหารทั้งปวงอ่อนลงเห็นจะหาแก้สังพระเจ้า
 ฉวป้าอ่องมิได้ กัซบี่มาพาทหารถอยออกไปสิ้น พระเจ้าฉวป้าอ่องก็ชักม้ากลับเข้ามาหา
 ทหารทั้งปวง จึงถามทหารว่าท่านสู้เรารบกับทหารฮั่นเองตั้งแต่เช้าจนเย็น เห็นกำลังเรา
 หย่อนบ้างหรือไม่ ขุนนางทั้งปวงจึงทูลพระเจ้าฉวป้าอ่องว่า ไต้องมีฝีมือแลกำลังตั้ง
 เทพคาทเดียว แต่บรรทมมนุษย์ในแผ่นดินถึงผู้ใดที่ว่ามีกำลังมารแต่ก่อนเก่าเสมอพระองค์
 ไม้ แต่เวลานี้เราแล้วขอให้หยุดพักเสียบ้าง พระเจ้าฉวป้าอ่องเห็นชอบด้วย จึงให้ตั้ง
 ค่ายลงที่นั่นพักทแกล้วทหารอยู่ พระเจ้าฉวป้าอ่องจึงให้นางหงอกออกไป แล้วถาม
 ว่าเวลานี้ทหารฮั่นเองล้อมอยู่รอบ ข้างรบพุ่งออกไปเจ้าจะมีตกใจแล้วหรือ นางหงอก
 จึงทูลพระเจ้าฉวป้าอ่องว่า ข้าพเจ้ามิได้มีความสะทึงตกใจเลย ด้วยหมายบารมีของพระ
 องค์ปกบองอยู่ แลวงหงอกก็คุมทหารห้อมล้อมอยู่เป็นอันมาก เวลาวานเช้าพเจ้าเคย
 ข้าว่าพระองค์รบกับทหารเอกของฮั่นเองถึงหกสิบเศษ ตั้งแต่เช้าจนเย็น พระองค์จะมี

เห็นน้อยหนักแล้วหรือ เชิญหยุดเสียให้สบายเถิด พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ฟังนางหงอกว่า
 ตั้งหนักหวาระแล้วว่า เมื่อครั้งเขารบกับเจียงห้ามไต่กินอาหารเลยเป็นสองวัน ข้ากริบ
 เอาชัชชนะได้ เสรบว่าเตยวนกหนึ่งเท่านั้นยังไม่ทันเห็นคเห็นอยคอก ทหารทงปวงได้ฟัง
 พระเจ้าฉื่อป้าอ่องตรัสตั้งนแสนสรรษะทุกคน

ฝ่ายจิวลันแลทหารทงปวงจึงทูลพระเจ้าฉื่อป้าอ่องว่า พระองค์รบกับทหาร
 ชนอ่องวันนโตะชัชชนะก็จริง แต่อย่าเพอวางพระทัยก่อน ด้วยชนอ่องมีกำลังศึกมากมาย
 นัก บุกนกล้อมเราอยู่รอบชาวเจาเกรงอยู่ เกลือกชนอ่องจะยกทหารมาตีค่ายเราในเวลา
 ค่ำวันเน จ้าจะตรวจเตรียมป้องกันใหม่แน่นคงจึงจะได้ พระเจ้าฉื่อป้าอ่องเห็นชอบด้วย จึง
 ส่งนายทหารทงปวงให้ตรวจตรากันนยามตามเพลิง อย่าให้เห็นแก่หลับนอน รักษาค่าย
 จงกวดขัน แล้วส่งให้ทหารคู้ใจพระเจ้าฉื่อป้าอ่องแปดพันเนอล้อมอยู่ช้นใน พระเจ้า
 ฉื่อป้าอ่องกับนางหงอกกนงกันโตะเสพสุราอยู่ด้วยกันจนได้เวลาแล้วกันอน

ฝ่ายฮันสินเห็นทหารทงปวงสู้พระเจ้าฉื่อป้าอ่องมิได้ ก็มีควมวิตกนัก จึงให้
 หาหลโจเสยเข้าไปปรึกษาว่า เวลาพรุ่งนี้เราอย่าให้ทหารออกรบกับพระเจ้าฉื่อป้าอ่องเลย
 พระเจ้าฉื่อป้าอ่องมีกำลังแลฝีมือเข้มแข็งนัก เห็นทหารเราจะสู้พระเจ้าฉื่อป้าอ่องไม่ได้ก็
 จะตายเปลืองเสียเปล่า ให้แต่รักษาหน้าคานล้อมอยู่ข้างนอกใหม่แน่น เอรอดที่ทำไว้มาล้อม
 เข้าด้วย อย่าให้พระเจ้าฉื่อป้าอ่องแหกออกไปได้ พระเจ้าฉื่อป้าอ่องก็หาหมีกองทัพหนุน
 ข้างเนอกคอยส่งลาเสยงไม่ ถ้าทศเสบียงอาหารลงกเห็นจะเสยที่แก่เรา หลโจเสยจึงว่า
 พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจะหมกเสบียงอาหารลงไป ทหารทงปวงจะหนีไปสิ้น แต่ทหารคู้ใจ
 พระเจ้าฉื่อป้าอ่องแปดพันเนน ชาวเจาเห็นทางพระเจ้าฉื่อป้าอ่องไม่ แม้นพระเจ้าฉื่อ
 ป้าอ่องจะแหกออกไปจริง ที่ไหนทหารเราจะรบกันแทนไว้ได้ ถ้ามีกลอุบายคึกให้ทหาร
 ทงเนนแลทหารคู้ใจแตกกระจายออกจากพระเจ้าฉื่อป้าอ่องแล้ว ถึงพระเจ้าฉื่อป้าอ่องจะ
 มีกำลังแลฝีมือเป็นประการใด ก็เห็นหาพเนมอเราไม่ ถ้าไม่คึกให้ทหารทงปวงหนีออกจาก

พระเจ้ามอป่าอ่อง แลพระเจ้ามอป่าอ่องแหกออกไปได้ ตั้งช่องสมผู้คนอยู่ ณ เมืองก่งตง กลับมากระทำศึกไปใหม่ ง่วนโซ้ยก็จะต้องบ่วยการไปอีกประมาณปีหนึ่งสองปีได้ กว่าจะสำเร็จ จำจะคิดตักตักเสียให้สิ้นแต่ในขณะนั้นจึงจะได้

ฮันเสินจึงว่าแก่หลี่เจียงว่า ช่งซันแสว่ากล่าวทวงเช่าพเจ้ากเห็นเคียวอยู่แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เห็นผู้ใดเลยที่จะคิดอ่านเกลอบายอย่างนี้ได้ เห็นอยู่คาแห่งแต่เตียวเหลียง มีสติปัญญาลึกซึ้ง ได้เรียนรู้ในตำราพิชัยสงครามมามาก เห็นเพอจะทำกลอุบายอย่างนี้ได้ หลี่เจียงเห็นชอบด้วย ฮันเสินจึงให้เลิกแก่ไป ณ ค่ายปักชวา เชิญเตียวเหลียงมาปรึกษา ราชการ ครั้นเตียวเหลียงมาถึงฮันเสินจึงว่าแก่เตียวเหลียงว่า แต่ข้าพเจ้าดูพระเจ้ามอป่าอ่อง กระทำศึกมากับเรา แต่บรรดาทหารในกองทัพเราไม่มีผู้ใดที่จะตามทันแก่ลั้งพระเจ้ามอป่าอ่องได้ แล้วจึงล้น จึงลม้วย ก็ไป ควณณอ หงอจุก แลทหารคูใจพระเจ้ามอป่าอ่อง แปรคพนนกรบพุ่งเป็นใจเดียวกับเสน ครั้นพระเจ้ามอป่าอ่องก็เข้าอยู่ในที่ลอมมเราแล้ว แต่ ข้าพเจ้าคิดเกรงอยู่ เกลือกพระเจ้ามอป่าอ่องจะแหกออกไปได้ จะข้ามไปตั้งอยู่ ณ เมืองก่งตง เห็นเราจะต้องลำบากต่อไปอีก จะคิดประการใดจะให้ทหารทงป่วงแตกออกจากพระเจ้ามอป่าอ่องได้ ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็น ก็ให้มีความวิตกแก่เอนเตมิหลับ จึงให้เชิญ ฮันเสมาในกลางคืน หวังจะขอความคึกแลกลอุบายบ้าง ครั้นเสมาเสช่วยคิดอ่านให้ ข้าพเจ้าสนวิตกสักรั้งหนึ่งเดีต เตียวเหลียงจึงว่าแก่ฮันเสินว่า ช่งจะคิดอ่านให้ทหารทงป่วงเอาใจออกหากพระเจ้ามอป่าอ่องนเ ข้าพเจ้าเห็นไม่ยากตอก เตียวทพพระเจ้ามอป่าอ่องก็เหมือนอยู่แต่ตัวผู้เดียว ถ้าประมาณสิบวันเราจะจับตัวพระเจ้ามอป่าอ่องได้

ฮันเสินจึงว่าข้าพเจ้าคิดอยู่อย่างนี้แล้ว แต่ซึ่งจะทำกลอุบายประการใดข้าพเจ้า คิดไม่เห็นเลย เตียวเหลียงจึงลุกเข้าไปใกล้ฮันเสินแล้วกระซิบให้ฟังตามกลอุบายที่คิดไว้เน ฮันเสินก็เห็นชอบด้วย เตียวเหลียงจึงเล่าให้ฮันเสินฟังว่า เมื่อนเอยข้าพเจ้าเที่ยวไป ณ เมือง แหนผอพบผู้เศษคนหนึ่งชานาญเบาบแก้ว ถ้าผู้ใดได้ย่นเสียบไปแล้วก็ให้คิดสลดใจแก่ ถึง

มาตราว่าผู้ใดเข้าใจกระทรวงต่างๆแห่งเล็กแลศตจกม้อจแซงชงน้อยได้ แต่คนผู้นั้นมักพอใจ
 เสพสุรานัก ข้าพเจ้าก็ปรนนิบัติให้ชอบน่าใจจึงเซาร่าเรียนเอาวิชาอันนี้ได้ ครั้นจึงเล่าให้
 ข้าพเจ้าฟังว่า แต่คนแผ่นดินนั้น กษัตริย์แลราชฎรทั้งปวงก็มุ่งไปไม่สนใจ มาเมื่อครั้งอยู่แต่
 ชิงเป็นเค้นตำราบอนน ได้เป็นกษัตริย์ จึงมีเครื่องนุ่งห่มแลผ้าผ่อนต่างๆ อยู่แต่จึงให้ตนเอา
 ไปไม่ไผ่มายาวประมาณยี่สิบสองวงก่ง จึงเอาธาตุทั้งห้าทั้งเบ้าแกลง เอาเสียงยี่สิบสองนัก
 ษัตริย์ทั้งเป็นเพลงต้น จึงเป่าโกลเป็นเสียงสัตว์ทุกภาษา ถ้าจะเป่าให้เป็นบทกลอนประการใด
 ก็ได้ทุกแห่งเข้าใจทุกอย่าง เมื่อครั้งไคซุนสองเค้ได้เป็นกษัตริย์ จึงเอาวิชาอันนี้มาแปลง
 ออกไปเป่าโกลเป็นเสียงหงส์ จึงสืบมาจากพระเจ้าจันเอื่องซึ่งเบ้กษัตริย์อยู่ในเมืองจันน
 ครนพระเจ้าจันเอื่องมีพระราชบุตรหญิงคนหนึ่งชื่อนางลงหยก แลนางนั้นพอใจเรีย่วีชา
 เป่าโกล ครนนางลงหยกมีอายุเจริญขึ้น พระเจ้าจันเอื่องให้จัดแจงการจะแต่งตามประเพณี
 นางลงหยกจึงทูลพระเจ้าจันเอื่องว่า ถ้าแลผู้ใดมิไ้รู้ในกาวิชาเป่าโกลอันนี้เสมอข้าพเจ้า
 ก็ไม่ยอมเป่าแก่รยาผู้ใดเลย พระเจ้าจันเอื่องมีความกรุณา ก็ผ่อนผันตามน้ำใจนางลงหยก
 จึงให้ข้าราชการไปเที่ยวหาผู้ซึ่งรู้ในวิชาเป่าโกล ข้าราชการก็เที่ยวไปพบชายผู้หนึ่งชื่อเซียวชู่
 หนึ่งเป่าโกลอยู่บนภูเขา รูปร่างงาม จึงกลับไปทูลพระเจ้าจันเอื่องๆ ก็ส่งให้หาผู้นั้นเขาไป
 แล้วเขามาเ้กษัตริย์นางลงหยก ครนเซียวชู่เป่าโกล ฟังหงส์แลแกยงก็พากันมารายอยู่เป็น
 อันมาก แต่โบราณก็ยอมสรรเสริญเซียวชู่กับนางลงหยกสองคนเท่านั้น ว่าวิชาเขาเป่าโกล
 หผู้เสมอมได้ เทียวเหลียงจึงว่าอันเสียงบอนน ถ้ามนุษย์ใดฟังแล้วก็ให้คิดถึงมารดาแต่
 บุตรภรรยาทุก ครั้นข้าพเจ้าก็เห็นว่าเห็นหน้าไปไม่หัดนมพิศเสมอมอยู่ เวลากลางคืน
 พริ้งเข้าพเจ้าจะชนไปเป่าโกลอยู่บนเขาเกิดสัว ให้ไคอันมาถึงเขาก็ดิสาว จะให้ทหาร
 พระเจ้าฉอปาอ่องทั้งปวงนมมน้ำใจสลกลงรำลึกถึงบ้านช่องของตัว ทั้งพระเจ้าฉอปาอ่อง
 เสียใจจึงได้ ไม่ให้วันเริชย์กองรบพุ่งเสียตูกแก่ทัณฑ์เลย อันสิ้นไคฟังก็เลยเหลียงว่าคงน
 กลุขรณค่านับแล้วอ้อ จึงนางลงหยกแลเซียวชู่ผู้เป่าโกลมาเ้กษัตริย์ กหาเสมอท่านไม่

เดี๋ยวเหลียงกรบค่านบสนเส้นแล้วลากลับมาค่าย ฮันเสินจึงส่งนายทัพนายกองทงปวงว่า เวลา
 พรุ่งนี้ผู้ใดอย่าได้ออกรบกับพระเจ้าฉ้อป้าเองเลย รักษาแต่หน้าด่านไว้ให้มั่นคง ข้างขึ้น
 นอกให้เอารถที่ทำไว้สำหรับรบนั้นไปล้อมเข้าไว้ แล้วส่งเสี่ยวโห้ให้เอาเสบียงอาหารไป
 แจกจ่ายกองทัพให้ทั่วกันอย่าให้หิวคอดอยากได้ ห้วนโกยซึ่งคุมทหารตั้งอยู่บนเขาเนิน ก็ให้
 ระคมตมาล่อแหลมของกลองอ้อองไว้อย่าให้ขาด แล้วฮันเสินส่งเสี่ยวเหียนให้คุมทหารไปคุ้ม
 อยู่ใกล้ค่ายพระเจ้าฉ้อป้าเอง ถ้าเห็นพระฉ้อป้าเองออกไปก็ให้รบพุ่งป้องกันไว้ แล้ว
 เร่งบอกกันให้รู้จนทุกค่าย ให้กวเหียนไปบอกแก่นายทัพนายกองทงปวงว่า ถ้าทหาร
 พระเจ้าฉ้อป้าเองจะแหกออกไป ก็ให้แหวกทางปล่อยไปส้น ให้รบพุ่งจับกุมไว้แต่พระ
 เจ้าฉ้อป้าเองผู้เดียว ทหารทงปวงก็ทำตามคำฮันเสินส่ง

ฝ่ายพระเจ้าฉ้อป้าเองก็มิได้ยกออกรบรักษาแต่ค่ายมั่นอยู่ ห่างเป๊กกับกัไบเด
 ชุนนางทงปวงจึงทูลพระเจ้าฉ้อป้าเองว่า ทหารทงปวงขาดเสบียงอาหารแล้ว หนุ่ยกัไบเด
 จะให้มากิน บัศนเหทหารทงปวงเรรวนอยู่ ข้าพเจ้าคิดเกรงเกลือกทหารจะเอาใจออกหากเสีย
 ขอให้พระองค์คุมทหารแปดพันเป็นกองหน้า ข้าพเจ้าจะคุมทหารทงปวงเป็นกองหน้า
 รับแหกออกไปจากที่ล้อมเสียให้ได้ เมื่อพ้นกองทัพฮันเอเองออกไปแล้ว จะยกไปตั้งอยู่ ณ
 เมืองเกงฉ้อแดนเมืองก่งตงกษามเล็ก แต่ซึ่งจะนั่งเอนใจอยู่ในที่ล้อมไม่ได้ พระเจ้าฉ้อ
 ป้าเองจึงว่า ทหารเราขาดเสบียงอาหารอดโรยอยู่แล้ว ทหารฮันเอเองกล่อมไว้เบเนอ
 มาก เห็นทหารเราจะรบพุ่งหักโหมตามเราไปมิได้ ก็ไปจึงทูลพระเจ้าฉ้อป้าเองว่า ฮัน
 หวาทหารคู่ใจพระองค์แปดพัน ก็ได้เคยรบพุ่งอับจนมาแต่ก่อนเบเนอมาก ข้าพเจ้า
 เห็นจะหาทางพระองค์ไม่ ถึงทหารฮันเอเองกษามเล็กออกมาเหล่านี้เสีย ถ้าพระองค์คุม
 ทหารคู่ใจเป็นกองหน้าแตกออกไปแล้ว ก็เห็นจะพาเอาออกจากที่ล้อมได้ส้น พระเจ้า
 ฉ้อป้าเองได้ฟังก็ไปทูลส่งหนุ่ยเหินช่วย จึงส่งทหารคู่ใจว่า เวลาพรุ่งนี้เราจะแตก
 กองทัพฮันเอเองออกไป ทำแห่งปวงจงติดตามเรารบพุ่งให้เบเนอใจเดียวกันทุกคน คอยหาหนุ่ย

เราให้ได้ พระเจ้าฉื่อป้าอ่องสั่งตั้งนั้นแล้วกลุกเข้าไปที่ข้างใน ทหารทั้งปวงจึงออกไป
 ปรีักษากันว่า เราตามพระเจ้าฉื่อป้าอ่องมากระทำศึกครั้งนี้ได้ความลำบากนัก หนานเป็น
 ฤดูหนาวเสื่อแลกางเกงขาดหมดแล้ว อาหารเราก็มั้ได้กินน้อยนอนก็มิได้ปกติ เผ่าแต่ทน
 ความเวทนายอยู่จะนี้จะตายก็ตายเสีย ซึ่งจะแตกกองทัพหนีออกไป เราจะเอาแรง
 ที่ไหนมารบพุ่งไปได้ ทหารชั้นอ่อนก็ล้มไ้เป็นอันมาก หน้าที่เราทั้งปวงก็จะพากันตาย
 เสียสิ้นในเวลาพຽงนี้แล้ว ทหารทั้งปวงนี้ปรีक्षाปรับทุกข์เป็นพวก ๆ แห่งละห้าคนบ้าง
 หกคนบ้าง จนเวลาคาลงประมาณยามเศษเงียบสงัก ได้ยินแต่เสียงใบไม้หล่นลมรวย ๆ
 พอได้ยินเสียงปี่เป่าอยู่บนภูเขาเห็น เสียงเย็นเข้าไปในใจ ทหารทั้งปวงต่างคนกันนั่งตรับ
 พงอยู่สน จึงได้ยินเป่าเป็นเพลงว่า เดือนฤดูหนาวหน้าหนาวหน้าเขาค้างตกเย็นทั่วไปทั้งสี่ทิศ
 จะขุพากสูง แม่น้ำกว้าง ฤดูคนทั้งปวงได้ความเวทนายแก่ ที่จากบ้านเมืองมาต้องกระ
 ทำศึกอยู่นั้น บิคามารดาแลบุตรภรรยาอยู่ภายหลังก็เฝ้าคอยอยู่แล้ว ถึงมีเรือสวนแล
 ไร่นาก็จะทิ้งรกร้างไว้ไม่มีผู้ใดจะทำ เพื่อนบ้านที่เขาไม่ต้องไปก็ที่อยู่พร้อมกัน ก็
 อุ่นสุรากินเล่นเป็นสุข นาสงสารผู้ที่จากบ้านช่องมาหลายบ้าน ทบิคามารดาแก่ชราอยู่ก็
 บ้วยเจ็บล้มตายเสีย หาได้เห็นใจบิคามารดาไม่ แต่ตัวเล่าต้องกระทำศึกอยู่จะนี้ ถ้าเจ็บ
 บ้วยล้มตายลงก็จะกลิ้งอยู่กลางแผ่นดินแค้นแค้นผู้เดียว บุตรภรรยาแลญาติพี่น้องก็มิได้ปฏิบัติ
 รักษาเป็นเหมือนญาติได้ ถ้าแต่งตัวออกบรครองไรก็มิได้พาพเพกัน กระตุกแลเนอดม
 แผ่นดินลงทุกครั้งที่สูงเวชะแก่ ทำรทั้งปวงก็เป็นมนุษย์มีสติปัญญาอยู่ทุกคน เร่งคิดเอาตัว
 รอดไปบ้านช่องของตัวเกิด ท่านไม่รู้หรือ มานักก็เบบแต่ชาติสัตว์เดียรฉาน ถ้าผู้ใดพา
 ไปจากโรงแลมิได้ผูกติดก็ขังไว้ ก็ยอมกลับคืนมาถิ่นที่อยู่ของตัว อันประเพณีมนุษย์
 จะเจ็บบ้วยล้มตายก็ยอมให้อยู่ที่บ้านของตัว พร้อมบิคามารดาแลญาติพี่น้องจึงจะดี ครั้น
 เทพยคารูว่าพระเจ้าฉื่อป้าอ่องสิ้นวาศนาแล้ว แลมีความกรุณาแก่ท่านทั้งปวงว่าจะมาพดอย
 ตายเสียเปล่า จึงใช้เรามาบอกให้รู้ ให้เร่งคิดเอาตัวรอดเสียแต่พระเจ้าฉื่อป้าอ่องยังไม่ตาย

จะหนี ถ้าซาอยู่ยกวันหนึ่งสองวัน อันเองก็จะจับตัวพระเจ้ามอปาอ่องได้ ถึงผู้ใดมาลง
 แลหมายจะสู้รบก็เห็นจะไม่พอมือตนเองแล้ว อันกำลังศึกชนอ่องครั้งนี้ อย่าว่าแต่คนเข้า
 ต้านทานเลย ถึงมาตราว่าหยกแลศึกลูกมีอาจหนาทานอยู่ได้ อันสนอ่องนั้นเป็นกนเมปญญาใจ
 ก็โอบอ้อมอารีนัก ถึงผู้ใดจะเป็นข้าศึกแลเข้าไปสามภักคแล้วก็ชุปเพียงมิได้ทำอันตราย
 เลย อันอ่องจะไต่เป็นเจ้าแผ่นดินเป็นแท้ ทำแห่งปวงจงคิดอ่านเอาตัวรอกรักษาชีวิตไว้
 เอาความชอบดีกว่า ชงเพลงของเราทงสามร้อยคานทานทงปวงตรึงตรองทุกคำเถิด เกียว
 เหลียงกเปาซาอยู่กึ่งเนถึงเกาศึกสับคกรง ทหารทงปวงไถยบเสียงบแลถอยคำทเบารำพัน
 ไปตงนเกียงมีนาใจสลดกลง กลัวความตายให้คิดถึงบิคามารตานัก นั่งกอดเข่าทอกใจใหญ่
 ร้องไห้อยู่ แล้วจึงปรึกษากันว่า นัชะรอยเทพยตามาบอกเหตุแก่เราเป็นแม่นคง ควรเรา
 จะทำตามถ้อยคำเทพยตางี้จะชอบ อนึ่งข้าวปลงอาหารเรากไม่มีจะกิน แลจะมาเผารักษา
 ค่ายเปล่าอยู่จะหนี ถ้าสนอ่องยกทหารมาโจมตีค่าย เราเป็นกนเอาอาหารหาแรงมิได้ก็จะ
 มีพากันตายเสียสหรือ ที่ไหนจะได้กลับไปเห็นหน้าบิคามารตาคแล้วประการหนึ่งถ้า
 เราไม่ออกจากพระเจ้ามอปาอ่องเสีย ก็เหมือนหาเชือดถอยคำเทพยตาไม่ บิคนกเบเขาง
 ชนเดือนสว่างเห็นเห็นทางถนัด เราชวนกันหนีพระเจ้ามอปาอ่องไปได้ ถึงมาตราว่า
 สนอ่องจะจับเราได้ เรากก็จะบอกแก่สนอ่องว่าอกอาหารไม่มีแรงจะสู้รบ แล้วยอทานได้
 กรณาให้ทานชีวิตไว้แต่พอได้กลับไปเห็นหน้าบิคามารตาคเถิด เห็นสนอ่องก็จะมีควมกรุณา
 ปลออยเราเสีย เรากจะได้กลับไปบ้านช่องของเรา ทหารทงปวงปรึกษาเห็นพร้อมกัน ก็
 พากันหนีพระเจ้ามอปาอ่องไปเป็นอันมาก นายทัพนายกองทงปวงทงหมกมพง ครั้นจะเอา
 เนื้อความเข้าไปทูลพระเจ้ามอปาอ่องฯ แลแรงหงอกก็ยงหลับสนิทอยู่ นายทหารทงปวง
 เห็นทหารเลวพากันหนีไปตงนเกียดเสียใจนัก จึงปรึกษากันว่าถ้าสนอ่องรู้ว่าทหารใน
 กองทัพเราหนีไปสิ้นแล้ว สนอ่องยกมาตีค่ายแล้วจับตัวพระเจ้ามอปาอ่องได้ เราทงปวง
 จะมีพลอยตายด้วยหรือ อันเราจะมาหลงตายอยู่กับพระเจ้ามอปาอ่องทงทอน เมื่อก่อนพินอยู่

ฉะนี้ เห็นหาต้องการไม่ จึงฉิมวยจึงว่าซึ่งท่านทงปวงว่าคงนี้ก็ชอบอยู่แล้ว ตามแต่จะ
คิดอ่านเอาตัวรอดเถิด นายทหารทงปวงก็พากันหนีปลอมปนออกไปกับทหารเลวนี้

ฝ่ายห้างเป็กจึงคิดแต่ในใจว่า เมื่อครั้งพระเจ้าฉื่อปาอ่องให้หาซันเอ๋องเข้าไป
กินโต๊ะ ณ ห้องหมุยนั้น เราก็คือช่วยชีวิตเดียวเหลือยงไว้ครึ่งหนึ่งแล้ว ซันเอ๋องกับเราก็คือ
ทำไมตรีไว้ต่อกันเป็นอันมาก เราจะหนีไปหาเคียวเหลียงให้เคียวเหลียงพาไปอยู่กับซันเอ๋อง
เห็นจะดีกว่าหนีไปอื่น ห้างเป็กก็คิดดังนั้นแล้วก็ถลอกจากประตูตรงเข้าไป ณ ค่ายเคียวเหลียง ๆ
ก็รับห้างเป็กไว้ ขณะนั้นในกองทัพพระเจ้าฉื่อปาอ่อง แต่บรรดานายทหารแลทหารเลว
ทงปวงก็พากันหนีไปสิ้น ยิ่งแต่ความฉ้อกบฏจิวฉวนแลหงอจูกี้ ซึ่งเป็นเบื้องนางหงอกกับ
ทหารเลวแปรรอยที่ความฉ้อกบฏจิวฉวนกุมไว้เนั้น ความฉ้อปรักษากับจิวฉวนว่าพระเจ้าฉื่อ-
ปาอ่องซุบเสียงเราถึงเพียงนี้ พระคุณหาที่สุดมิได้ อันหัวใจของเราตายมีชีวิตอยู่ ถึง
พระเจ้าฉื่อปาอ่องจะอับจนเป็นประการใด เราก็คือทั้งพระเจ้าฉื่อปาอ่องไม่ คนทงปวงก็
พากันหนีไปนั้นเหมือนเสี้ยวเดียวก็เลย มิได้คิดถึงคุณท่านเลย ก็แต่ทำราชการเอา
ความชอบด้วยปาก ครั้นเจ้านายอับจนเข้าแล้วต่างคนก็คิดเอาตัวรอดพากันหนีไปสิ้น ครั้น
ท่านกับเราเอาชีวิตทำราชการสนองพระคุณพระเจ้าฉื่อปาอ่องเถิด ถ้าพระเจ้าฉื่อปาอ่อง
ตันทระแล้ว เราก็คือทหารแปรรอยที่เหลือกอยู่บนหน้หน้าทหารซันเอ๋องออกไป ให้พระเจ้า
ฉื่อปาอ่องออกจากที่ล้อมให้จงได้ ถ้าเทพยดาไม่ไปรบแล้ว แลพระเจ้าฉื่อปาอ่องเป็น
อันทรราชลงใหม่ท่ามกลางศึก เราก็คือจะตายตามพระเจ้าฉื่อปาอ่องไปเป็นเจ้าข้ากันใหม่สองปี
อีก หัวเราเสียแรงเกิดมาเป็นชาติชายแล้ว ถึงจะตายก็จะใหม่ขอปรากฏไว้

จิวฉวนได้ฟังความฉ้อวาดังนั้น ก็ถกมอขมเต้านับแล้ววูวู ถึงตรวเราก็คือว่า ถ้า
พระเจ้าฉื่อปาอ่องหาบุญไม่แล้ว เราก็คือจะฆ่าตัวตายตามพระเจ้าฉื่อปาอ่องไป ซึ่งจะยอม
อยู่เป็นข้าผู้อื่นสืบไปอีกนั้นหาทำได้ ความฉ้อกบฏจิวฉวนพุกจากกันดังนั้นแล้ว ก็แต่งตัวได้
เพราะถลอกจากประตูออกไปยังรักษาประตูค่ายอยู่

ฝ่ายพระเจ้าฉื่อปาอ่อง เวลาสามยามเศษ คนขับเห็นผู้คนเสียบสังก จึ่ง
ลุกเดินออกไปประตูค่าย แลทหารเบาบางลงก็ตกใจยั้งอยู่ ความฉ้อกบฏจิวฉวนเห็นพระ

เจ้าผอป่าอ่องก็คุกเข่าลงคำนับแล้วร้องไห้ทูลว่า เมื่อเวลายามเศษชัณสน์เท่ากลอุบายเป่าปี่
อยู่บนภูเขา ทหารในกองทัพเราได้ยินเสียงปี่พากันหนีไปสิ้น ยิ่งแต่ข้าพเจ้าสองคนกับ
ทหารเลวแปดร้อย คอยเชิญพระองค์ให้แหกกองทัพหนีออกไป อันเครื่องนทจะเง
นอนใจไม่ได้ เกลือกษัตริย์จะยกทหารมาล้อมค่ายเข้าอีก ทหารเราก็กองม้วยนอยนถ
ที่ไหนจะฝ่าฟันออกไปได้ จึงกระเทวรมพระองค์รีบต้อออกไปแต่ในเวลาค่ำนี้เถิด

พระเจ้าผอป่าอ่องได้แจ้งถึงเนกคตเสียใจนัก ยืนกอดตอกทอดใจใหญ่แล้วคิด
ว่า ครั้นแผ่นดินจะได้เกษมอ่องจริงแล้ว ที่ไหนเราจะเอาชัยชนะได้แล้ว พระเจ้าผอป่าอ่อง
ก็ค้อยู่ตั้งนั้น ก็มีใต้ศรีสแกควงเมื่อแลจิวสน์ประการใด กลับเข้าไปหานางหงอกในค่ายจึง
บอกแก่นางหงอกว่า ครั้นเทพยดร์ไม่เลี้ยงเราแล้ว พระเจ้าผอป่าอ่องแลดูหน้านางหงอก
ก็ยังมีอาการอาลัยนัก ไม่เจรบจ่าต้อไปได้แต่เมื่อนหาร้องไห้อยู่ นางหงอกจึงถามพระเจ้า
ผอป่าอ่องว่า เหตุใดพระองค์จึงมาร้องไห้อยู่ฉะนี้ พระเจ้าผอป่าอ่องจึงบอกว่าบศนทหาร
ในกองทัพเราหนีไปสิ้นแล้ว ยิ่งแต่ควนผอกับจิวสน์ทหารเลวแปดร้อย ข้าคิดว่าจะลา
เจ้าแหกกองทัพหนีออกไปจึงมาบอกเจ้าให้รู้ ครั้นข้าเข้ามาเห็นเจ้าให้คิดสงสารแก่
ด้วยใต้เศยเบบแผอแยกมาด้วยกันชานานแล้ว เรายังไม่เศยห่างกันเสกเวลาหนึ่งเลย ถึง
ข้าจะไปกระทำศึกที่ไหนก็พาเจ้าไปด้วยทุกครั้ง จนเขารบพุ่งข้าศึกหลอมล้อมไว้ก็อุตสาห์เอา
เจ้ามาไว้ ครั้นที่ไหนเราจะได้เบบแผอแยกเห็นหน้ากันเสบไปเล่า พระเจ้าผอป่าอ่องว่า
ตงนแล้วกรองไห้ นางหงอกใต้ฟังพระเจ้าผอป่าอ่องว่าตงนนั้นก็ส่งลงกับพระบาทพระ
เจ้าผอป่าอ่องร้องไห้จนสิ้นเสียงหสตีมิได้ พระเจ้าผอป่าอ่องกอดนางหงอกเข้าไว้ แล้ว
พูดจาปลอบโยนเอาใจต่าง ๆ นางหงอกใต้สติชเน จึงกราบลงกับเท้าพระเจ้าผอป่าอ่อง
แล้วว่า พระองค์เลี้ยงข้าพเจ้ามาแต่บัดนี้จนใหญ่ถึงเพียงนี้ ความกรุณาแก่ข้าพเจ้าจะใหม่
ความชกเศยแต่ส่งใต้ส่งหนังกยามใต้ ถึงข้าพเจ้าจะอยู่กับบิดามารดาธิมิได้ความสุข
เหมือนอย่างนี้ อันพระคุณเทพสุกมใต้ ทุกวันเช้าพเจ้าจะคิดว่าพระองค์เป็นเมตตาบงกค

เกล้าทศพร หมายถึงฟังบารมีไปจนข้าพเจ้าจะหาชีวิตไม่ ครึ่งนิกเบนกรรมของข้าพเจ้า
แล้ว พระองค์จึงทงข้าพเจ้าเสียไม่คิดกรุณาเหมือนแต่ก่อน เมื่อพระองค์จะไม่คิดกรุณา
ให้ข้าพเจ้าตามไปด้วย จะทงเสียในท่ามกลางศึกแล้ว จงเอากะระบี่ประหารชีวิตข้าพเจ้า
เสียก่อนเถิด อย่าให้ข้าพเจ้าอยู่ไต่ความเวทนาสืบไปเลย นางหงอกก็ว่าแล้วก็มหันาร้องให้
อยู่ พระเจ้าฉื่อป้าอ่องเห็นนางหงอกโศกเศร้าหนัก ก็ยังมีความสงสารคิดสลตใจ เหมือน
จะสู้เสียตัวอยู่ในท่ามกลางศึกไม่จากนางหงอกไต่ จึงให้ยกโต๊ะเข้ามาทงแล้วชวนนางหงอก
ว่า เจ้ากับข้ามาเสพสุราด้วยกันเสียแต่เวลาเดียวกันเถิด ทงแคว้นนี้ไปเราจะไต่กินด้วยกัน
อีกนหนามไต่แล้ว นางหงอกก็กับพระเจ้าฉื่อป้าอ่องก็กินโต๊ะเสพสุราด้วยกัน พระเจ้า
ฉื่อป้าอ่องเสพสุราตงตัวก็ทำเพลงว่า เรามีกำลังทงจะถอนภูเขาไต่ แต่ในแผ่นดินนี้มี
ผู้ไต่เสมอเราไม่ ครึ่งนเรากสเนความคิดอยู่แล้ว นางหงอกจึงทำเพลงว่า แต่บรรดาคน
ในแผ่นดินนี้ก็เป็นพวกพลของฮั่นอ่องสิน ครึ่งนทไหนดข้าพเจ้าจะไต่มีชีวิตไปอีกเล่า
พระเจ้าฉื่อป้าอ่องกับนางหงอกเสพสุราอยู่ด้วยกันจนเวลาจะใกล้รุ่ง ทวนฉื่อกับจิวฉินจึง
เข้าไปเตือนพระเจ้าฉื่อป้าอ่องว่า เวลาจะสว่างแล้วเชิญแต่งพระองค์เถิด

พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ฟังทงนั้นก็ทงใจใหญ่ จึงว่าแก่นางหงอกก็ว่าเจ้าจงอยู่ไต่
เถิดข้าจะลาแล้ว นางหงอกก็ยกเอาชายเสอพระเจ้าฉื่อป้าอ่องไว้แล้วว่พระองค์ทงข้าพเจ้า
เสียจะให้ข้าพเจ้าไปฟังผู้ไต่แล้ว พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงว่ไร้ข้าจะไต่ไม่มีความกรุณาแก่เจ้าแล้ว
แกล้งทงเสียหามไต่ ครั้นจะพหเจ้ามาทงทพออกไป ก็เห็นว่าทหารเราน้อยเกลือกจะรักษา
เจ้าไปมิไต่ ข้าจึงคิดว่ารูปเจ้ากรวมเป็นทเจริญใจคนอยู่ ถึงมาทว่เจ้าจะตกไปกับฮั่นอ่อง
ก็จะได้เจงเจ้าเป็นใหญ่มีความสุขเหมือนข้าเจงจะหนี เจ้าอย่าไปเลยจงอยู่ฝากทวแก่ฮั่นอ่อง
เถิด ซึ่งจะตกตามไปทวหนเกล้าเจ้าจะเป็นอันทรายเสียในท่ามกลางศึก เสียตายรูปว้าง
แลอายุเจงหาทวทจะให้ตัวตายเสียไม่ นางหงอกก็ฟังพระเจ้าฉื่อป้าอ่องว่ทงนนี้
ร้องให้ จึงว่ข้าพเจ้าจะขอทมพระองค์ไปทว ถ้าไม่ฝากทพฮั่นอ่องออกไปไต่ ข้าพเจ้า
ก็จะขอตายอยู่กับทมาไว้เจงแบนน ซึ่งจะมีชีวิตอยู่ให้ผู้ไต่เห็นทนาสืบไปอีกหามไต่แล้ว

พระเจ้าฌ้อป้าอ่องจึงว่าแก่นางหงอกว่า ทหารชั้นเอ็งหอมลอมอยู่มากมายนัก
 ถึงมาตรว่าผู้ชายทมก่าลงแลจะห้กหาญออกไป ก็เห็นจะหาใครพเนข้าศึกไม่ ทิวเจ้าเป็น
 ผู้หญิงขุมมากไม่แข็ง ขอลากไม่มั่นคงเหมือนผู้ชาย ถ้าทหารข้าศึกเห็นก็จะชวนกันรุม
 ไว้ ที่ไหนเจ้าจะชนห้กโหมออกไปได้ นางหงอกจึงว่าข้าพเจ้าจะแต่งตัวเป็นผู้ชาย ยม
 กระบี่ของพระองค์อดขนมตามหลังออกไป เห็นทหารทงปวงจะหาที่เส็งเกตไม่ พระเจ้า
 ฌ้อป้าอ่องได้ฟังนางหงอกว่าคิงน้กห้กตสงสาร ครนจะหามไว้กมพง

พระเจ้าฌ้อป้าอ่องจึงแต่งตัวขนมแล้วส่งกระบี่ให้นางหงอก ๆ รับเอากระบี่
 แล้วร้องไห้ จึงกราบพระเจ้าฌ้อป้าอ่องลงแล้วว่า พระองค์เลี้ยงข้าพเจ้ามาพระคุณหาที่
 สุขุมไต่ ข้าพเจ้ายกยงหาไต่ทำส่กโศสนองพระคุณไม่ ครนข้าพเจ้าจะขอตายเสียอย่าให้
 พระองค์กระทำศึกเป็นกวงวลอยู่เลย นางหงอกว่าคิงน้กแล้วกเอากระบี่เชือกคอกตายอยู่ตรง
 หน้า พระเจ้าฌ้อป้าอ่องเห็นคิงน้ก ก็ไต่คตลงจากหลังม่าวังเข้าไปม้ทั้น นางหงอกก็ขมตใจ
 ตาย พระเจ้าฌ้อป้าอ่องก็เข้ากอกตพนางหงอกไว้ร้องไห้เป็นน้อนมาก

ฝ่ายหงอกก็ครนเห็นนางหงอกตาย ก็เอาศรีษะเข้าชนเหลียมศิลาแตกตายเคียง
 ศพนางหงอกอยู่ พระเจ้าฌ้อป้าอ่องก็ยงเศรเสัยใจน้ก ร้องไห้รกนางหงอกกับหงอก
 อยู่จนเวลจวเสว้าง กวนเมื่อกบจิวลนเจิงทูลพระเจ้าฌ้อป้าอ่องว่า อ้แห่งอจกแลนางหงอก
 น้กหาชวทไม่แลว ถึงพระองค์จะมความฮาดยร้องไห้รกอยู่จะน ทานทงสองกหาชวต
 กลับคานแบนมาอีกไม่ เชิญเรงคาริการทจะตออกไปให้พเนจากข้าศึกเดิต พระเจ้าฌ้อป้าอ่อง
 กมไต่ไรจะจากศพนางหงอกได้ ควนเมื่อกบจิวลนเตอนพระเจ้าฌ้อป้าอ่องเป็นหลายครน
 พระเจ้าฌ้อป้าอ่องจึงขนมมาถอทวนแลวยเนงอยู่ ควนเมื่อกบจิวลนเจิงทูลพระเจ้าฌ้อป้าอ่องว่า ครน
 นข้าพเจ้ายกยงหาชวทเลทเหลื่ออยู่แปศรยนจะนให้เตนไปไกลาง ข้าพเจ้ายกยงจะลง
 ไปคอบบองกนเข้างหลัง เชิญพระองค์ออกไปหน้าทหารทงปวงตีไปก่อน พระเจ้าฌ้อป้าอ่อง
 ก็เห็นชอบด้วย จึงขบม้อออกหน้าทหารออกไปข้างคานกวนหยินน

ฝ่ายกวนหยินขับม้าราวดาวเข้ารบกับพระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้สิบเพลง พระเจ้า
 ฉื่อป้าอ่องเอาทวนแทงกวนหยิน ๆ หลบได้ ก็ขับม้าหนีพระเจ้าฉื่อป้าอ่องไปบอกซันอ่อง
 แลซันเสิน ๆ ก็ยกทัพไล่ติดตามพระเจ้าฉื่อป้าอ่องไป ห้วนโก้ยอยู่บนภูเขาที่โบกธงสำคัญ
 ชัน กองซุ่มทั้งปวงกับทหารห้อมล้อมพระเจ้าฉื่อป้าอ่องเข้ามาเป็นอันมาก

ฝ่ายโจฉำเห็นความฉอกกับจิวสันรบหนุหลังพระเจ้าฉื่อป้าอ่องออกไป ก็เร่ง
 ให้ชูเจียงหนึ่ง เสาเก็งหนึ่ง อองซุนหนึ่ง จิวจิงหนึ่ง หลีทองหนึ่ง ทงหานายขับทหาร
 ตีตักกลางกองทัพพระเจ้าฉื่อป้าอ่องเข้าไป แลฆ่าฟันทหารแล้วแปดร้อยล้มตายลงเป็นอัน
 มาก แลล้อมความฉอกกับจิวสันไว้รอบ ความฉอกกับจิวสันกลัวมาพายุท่ามกลางศึกจน
 สิ้นกำลังลง กลัวทหารชื่อน้องจะจับได้ ความฉอกกับจิวสันท้อใจใหญ่ จึงยกมือชนกัน
 ตั้งใจต่อพระเจ้าฉื่อป้าอ่อง แลเอากระบี่เชือกคอตายเสียทั้งสองคน

ฝ่ายพระเจ้าฉื่อป้าอ่องกับทหารมาเหลืออยู่ประมาณร้อยเศษ ก็รวบรวมพาออก
 ไปจากที่ล้อมได้ พากันหนีลงไปริมแม่น้ำชุยโท เห็นเรือจอดอยู่ริมตลิ่งลำหนึ่ง พระเจ้า
 ฉื่อป้าอ่องก็พาทหารลงเรือข้ามไปชนฝั่งได้หมายจะหนีไป ณ เมืองกังกัง ครั้นไปประมาณ
 ทางห้าสิบเส้นหลงไปทางเมืองกิมเหลง พระเจ้าฉื่อป้าอ่องได้ยินเสียงมาต่อแดนของกลอง
 ไกลเข้ามา แลไปคุมกองกลองเป็นแคว้นไปทงแปกทิส คิดเฉลียวใจจนก็ชักม้ารออยู่ พอ
 แลไปเห็นชายช้วนานาผู้หนึ่งยืนอยู่ริมทาง พระเจ้าฉื่อป้าอ่องจึงร้องถามชายช้วนานาว่าทาง
 จะไปเมืองกังกังหนทางไหน ชายช้วนานาแลดูพระเจ้าฉื่อป้าอ่องเห็นใส่เกราะทองคำรูปร่าง
 ประหลาดกว่าคนทั้งปวง จึงคิดแต่ในใจว่า นี่ชะรอยจะเป็นพระเจ้าฉื่อป้าอ่องแล้ว อัน
 พระเจ้าฉื่อป้าอ่องก็นอนนาใจหายปานนี้ แต่โตเบ้พระเจ้าแต่เค็มมากที่หลายปี จะได้ให้
 คุณแก่ราษฎรทั้งปวงหาได้ มีแต่มาคนเสียเป็นอันมาก ทำให้อาณาประชาราษฎร์ได้
 ความเดือดร้อนนัก ครั้นนี้เห็นจะหนีเอาเองมาเป็นแน่คง จำเราจะบอกให้ผิดทางได้ความ
 ดำบากจึงจะชอบ ชายช้วนานาก็อยู่ถนัดนั้นเมื่อก่อนจะบอก พระเจ้าฉื่อป้าอ่องก็ชี้ว่าไปอีกว่า
 เราคือพระเจ้าฉื่อป้าอ่องท่านอย่ากลัวเราเลย ช่วยบอกหนทางให้เราเร็ว ๆ หน่อยเถิด
 ชายช้วนานาจึงบอกแก่พระเจ้าฉื่อป้าอ่องว่า ทางจะไปเมืองกังกังนั้นอยู่ข้างขวามือ พระเจ้า

เจ้าเมืองได้นำคนกระบือมาไปตามคำชาวเขมรไปประมาณสามสิบเส้น มาพระเจ้า
 เจ้าเมืองดำตกหล่มลงลึกประมาณเพียงศีรษะ แต่มาไอจอบถมกำลังแก่ก็โตขึ้นได้ ไป
 อีกประมาณสามเส้นพบกองทัพตั้งสกัดอยู่ แลนายทหารเนชอเยวสีเบ้ทหารเอกตนเอง
 พระเจ้าเมืองดำจึงร้องว่าแก่เยวสีว่า ครวงเราสิ้นกำลังแล้ว มาเราตกหล่มลงฟังชน
 ได้เห็นเราจะสู้ทำไม่ได้แล้ว ท่านกับเราก็คือคนรู้จักกันแต่ก่อน เราก็คือทำไมตรีไว้แก่
 ท่านอยู่บ้าง ท่านจงเห็นแก่ไมตรีของเราช่วยเปิดทางให้เราไปเมืองก่งก่งโตโดยสะดวกเถิด
 เยวสีจึงว่าแก่พระเจ้าเมืองดำว่า ซึ่งได้อ้องได้ความลำบากทั้งนี้ ก็เพราะได้อ้องกระทำ
 ทุกข์ใส่ตัวเอง อุตสาหตงทวชนโตเบเนงเจ้าแผ่นดินแล้ว แลไม่อยู่ในยุติธรรมแล้ว มี
 แตร้ายกาจ กระทำให้คนทั้งปวงได้ความเดือดร้อน ผู้ใดที่ซ้อสตัยมสกับญญาเขาเห็นผิด
 แลชอบจะว่ากล่าวตักทาน ได้อ้องก็มีใครเชื่อถ้อยคำเลย คนหมีสตบญญาจึงไม่เต็มใจ
 ทำราชการด้วย อันเองนั้นเอาใจโอบอ้อม แลพอใจเพียงคนเมสตบญญา ข้าเองจึงคิด
 กระทำการทงทวโต อันได้อ้องเนงมาตราว่าจะหนีไปอยู่เมืองก่งก่งโตกต ข้าเห็นจะหา
 กลบทงทวโตไม่ จึงคิดอานเข้าออนเนมทอตนเองเสียเนต ข้ากับได้อ้องกับคนรู้จักกัน
 มา ข้าจะช่วยว่ากล่าวแก่ชื่อน้องให้ได้อ้องได้เบเนงเจ้าไปดั่งเก่า

พระเจ้าเมืองดำได้ฟังเยวสีว่าดั่งนั้นก็กรธ มีได้ทอนประการโต ขบมา
 ตรงเข้าไปเอาทวนแทงเยวสี ๆ รับไว้ได้รบกันอยู่สิบเพลง พระเจ้าเมืองดำแกล้งชัก
 มาทำเป็นเสยที เยวสีขบมาไล่กระชานเข้ามา พระเจ้าเมืองดำเห็นโตทกเอากระบอง
 เหล็กตศรชเยวสี ๆ หลบโต กระบองตักบาเยวสีตกลมาลง พระเจ้าเมืองดำก็ขบมา
 สะอึกเข้าไปจะฆ่าแทงด้วยทวน พอเยวสีบหนิง อองเอ็กหนิง สเซงหนิงหตี แบตองหนิง
 สนายขบมาถลนเข้าไปช่วยเยวสีทน ก็พระเจ้าเมืองดำไว้โต เยวสีบกับเขาพองเยวสี
 ขนมาถอยไปอยู่ข้างหลัง พระเจ้าเมืองดำก็เขารบกับทหารทงสคนอยู่

ฝ่ายหินโบ๊ แพวต อองหลิน จิวพเร ก็ขบทหารล้อมเข้าไล่ฆ่าพเนทหารพระ
 เจ้าเมืองดำล้มตาย เหลืออยู่ประมาณเยสิบแปดคน พระเจ้าเมืองดำเห็นเหลือกำลัง
 ก็ชักมาพาทหารหนีไปทางทิศตะวันออก ครนพเนกองทัพออกไปได้พระเจ้าเมืองดำ

จึงพูดกับทหารว่า ครั้นเห็นเราจะไม่พ้นที่ล้อมขาศึกแล้ว พวกเราก็อัดอาหารอัดโรยนัก
 มากมโหดกหนา ครั้นจะหนีหลีกถกไปเล่าเวลาก็จวนเค่า หนทางก็เดินยากเป็นป่าชฎแลภูเข
 ล้อมอยู่รอบเราจะมิจนเสียหรือ ทหารจึงทูลพระเจ้าฉม้อป้าอ่องว่า ข้าพเจ้าติดตามพระองค์
 รบพุ่งแหกกองทัพออกมาได้กรอดตายเวลาหนึ่งแล้ว บัดนี้ถึงจะรบไปในเวลากลางคืนก็
 เห็นจะหาพนที่ล้อมไม่ แล้วประการหนึ่งถึงหนทางเป็นหลมล้อมอยู่มากจะตกลงอีก ขอให้
 หลุกพุกอยู่ทนสักคืนหนึ่ง มาจะได้กินน้ำแกงยามกลางคืน ถึงกองทัพฮ้อเองจะล้อมไว้
 แลไล่เข้ามา ก็เห็นจะรออยู่ห่าง ๆ หากอาจเข้ามาจับเราไม่ ข้าพเจ้าจะไปเที่ยวดูเกลือจะ
 มีบ้านช่องที่น้าง จะได้หาอาหารกินด้วย

พระเจ้าฉม้อป้าอ่องได้ฟังทหารว่าดังนั้น ก็ชักม้าหลีกออกไปข้างทาง ค่อยเดิน
 ลอดเตาะไปตามชายป่า พอแลเห็นแสงเพลิงดวงหนึ่งอยู่ริมเชิงเขา พระเจ้าฉม้อป้าอ่อง
 สำคัญว่าบ้านอยู่ทนแควรบขบมาตรงเขาไป ครั้นใกล้ถึง แสงเพลิงนั้นเหลือมดับภูเขามืด
 ลง พระเจ้าฉม้อป้าอ่องแลทหารท่งป่วงกร้อมมาเรรวนอยู่ จึงแลเห็นเวคอยู่ริมเชิงเขาหัวหนึ่ง
 ทหารท่งป่วงจึงว่าวณเห็นพอจะอาศัยนอนสักคืนหนึ่งได้ ก็พากันขบมาเข้าไปในเวคนี้
 ไม่เห็นผู้คนเงียบสงก้อย โสียนแก่เสียงน้ำไหลอยู่ข้างริมวัด ไปดูเห็นทวยใหญ่อันหนึ่ง
 นิ่งใสสะอาด ก็จึงมาลงไปกินน้ำแลชำระเนื้อตัวทุกคน พระเจ้าฉม้อป้าอ่องจึงทอดกระเป๋สั่ง
 ให้ทหารแล้วว่า วันนี้เราพินคนนักหนาทนกระบัตกโลหิตกรงอยู่ ท่านช่วยล้างให้หมด
 โลหิตแล้วดับเสียใหม่ เวลาพรุ่งนี้เราจะได้พ้นออกไปอีก ทหารรับเอากระบี่พระเจ้า
 ฉม้อป้าอ่องขมิไหวกว้างเสีย พระเจ้าฉม้อป้าอ่องจึงไปกลังเอาก้อนหินใหญ่อันหนึ่งเข้ามาจะ
 ลับกระบี่ แลทักตีกอเทรทบอยันหม่นาพวงขนมา พระเจ้าฉม้อป้าอ่องก็เอากระบี่ดับท่ง
 แลทวยทพระเจ้าฉม้อป้าอ่องเอามาลงไปกินน้ำนวมช้อสมมาจนทุกวณ ภาษาจีนเรียกว่า
 อ้นแบะจิว แปลเป็นคำไทยว่าสระน้ำกินน้ำ แลวดนช้อฮันเก้อ โกลกับแม่น้ำไอกงทาง
 ประมาณสร้อยหาสบนแสน ครั้นพระเจ้าฉม้อป้าอ่องลบบกระบี่แลวกเดินเขาไปข้างหลังวัด จึง

เห็นคนแก่งล่อมกั้เยื่อประมาณเก้าคนสิบคน ทหารจึงเข้าไปถามว่าในเว้ตนี้เหตุไต่จ้งทำไม
 ผู้คนไม่ คนแก่งปวงจ้งบอกว่า แต่ก่อนคนสำหรับรักษาในเว้ตนี้เมื่อดียสิบคน ครนเร่ช่าว
 ว่าฮั่นเอ่องกับพระเจ้าฉื่อป้าเอ่องรบกัน ก็ท้งว้ตเสียพากันหนีไปฮั่น แต่เราเหล่านี้เป็นผู้ใหญ่
 ครนจะพลอยท้งเสียเล่า ก็กลัวคนจะเก็บเอาสิ่งของในเว้ตนี้ไปเขาจะตีโทษเราไต่ จึงอุ้ตสำหรับ
 รักษาอยู่ ท่านท้งปวงมาเวลาคำมกั้จ้งรู้สิ่งไรหรือ ทหารจ้งว่าพระเจ้าฉื่อป้าเอ่องหนีฮั่นเอ่อง
 มา จะขออาศัยนอนอยู่ในเว้ตสักคนหนึ่ง ท่านท้งปวงมีช่าวสูกบ้างหรือไม่ ขอถวายพระเจ้า
 ฉื่อป้าเอ่องสักมอหนึ่งเถิด คนแก่งปวงรู้ว่าพระเจ้าฉื่อป้าเอ่องมา ก็ชวนกันเอ้อออกมาเชิญ
 พระเจ้าฉื่อป้าเอ่องเข้าไปในตึกแต่งที่ให้อยู่ตามสมควร ครนพระเจ้าฉื่อป้าเอ่องเข้าไปเฝ้า
 อยู่ คนแก่งปวงเข้ามากระทำคำนับ แล้วว่าข้าพเจ้าเป็นช่าวบำหารจกขบเบธรรมนิยมไม่
 ซึ่งมือออกไปเชื่อเชิญไต่เอ่องแต่แรก ข้าพเจ้าขอภัยโทษเสียเถิด พระเจ้าฉื่อป้าเอ่องจ้ง
 ตามคนแก่งว่า ท่านท้งปวงมีช่าวสารบ้างหรือไม่ เราจะยมสักห้าถึงพอไต่เลี้ยงทหารทตาม
 มานี้ ถ้าเราไปถึถึงเมืองก้งก้งเราจะใช้ท่านสักกร้อยส่วน คนแก่งมอหนึ่งไต่เรียนหนึ่งสอรูปตจจา
 ในขบธรรมนิยมอยู่บ้าง จ้งว่าแก่พระเจ้าฉื่อป้าเอ่องว่า ไต่เอ่องก็เป็นใหญ่อยู่ในเมือง
 แพเสีย แต่บรรดาในแคว้นแคว้นอนเณกขบอยู่แก่ไต่เอ่องสน ข้าพเจ้าท้งปวงก็ไต่พึ่งบุญอยู่
 เย็นเป็นสุขมา ซึ่งไต่เอ่องจะต้องการช่าวทแทน ยิ่งหาควรกับคุณของท่านที่ไต่มีมากกับข้าพเจ้า
 ท้งปวงนี้ไม่ ถึงไต่เอ่องจะต้องการมากกว่าน ถ้าข้าพเจ้ามออยู่เท่าไรก็จะสนองคุณไต่เอ่อง
 ให้อ่อน ซึ่งจะหมายให้ใช้สอยนหนามไต่ ครนว่าต้งนนแล้วก็ไปเอาช่าวมาให้พระเจ้า
 ฉื่อป้าเอ่อง ทหารก็หุงต้มถวายพระเจ้าฉื่อป้าเอ่อง แล้วก็ชวนกันกินทุกคน

ฝ่ายพระเจ้าฉื่อป้าเอ่องเหนื่อยมากนอนหลับอยู่ในตึกนั้น จ้งทรงพระสับินว่า
 ดวงพระอาทิตย์ตกมาลอยอยู่ในกลางพระมหาสมุทร พระเจ้าฉื่อป้าเอ่องแลไปเห็นฮั่นเอ่อง
 เดินลอยมาบนนออากาศ มีรัศมีออกจากกายหาอย่าง แลฮั่นเอ่องนั้นหยุดยืนอยู่บนเมฆเข้าอุ้ม
 ดวงพระอาทิตย์ประทับไว้กับอก แลเมฆทรงอยู่เบื่องตานั้นก็เมฆรัศมีสว่างส่งกายฮั่นเอ่อง
 ลอยขึ้นไป พระเจ้าฉื่อป้าเอ่องเห็นฮั่นเอ่องอุ้มเอาดวงพระอาทิตย์ไว้ ก็ลุยเมฆเข้าไปซึง

เอาทวงพระอาทิตย์ ข้าเองก็เอาเท้าตบถูกหน้าพระเจ้าผ้อป้าอ่อง ๆ จมน้ำอยู่ ข้าเอง
 ก็อุ้มทวงพระอาทิตย์พาไปข้างตะวันตก พระเจ้าผ้อป้าอ่องตกใจตื่นขึ้น จึงคิดว่าแผ่นดิน
 จะได้แกว่งนอนเป็นเตียงแท่ง เราเห็นจะสนวาศนาเสยครงนเปเม้นทอง พระเจ้าผ้อป้าอ่อง
 ก็กัตสลกลงทอดใจใหญ่อยู่ พอทหารเข้าไปบอกว่าทหารฮั่นอ่องล้อมเข้ามาใกล้แล้ว
 พระเจ้าผ้อป้าอ่องก็ลุกขึ้นมาแต่งตัวใส่เกราะถือทวนขึ้นมาออกไปจากวัด พอเวลารุ่งสว่างแล
 เห็นกองทัพล้อมเข้ามาทางสี่ด้าน กว๋นเหียนน่นถืออาวุธควมม้าตรงเข้ามา พระเจ้าผ้อป้าอ่อง
 ก็ขับม้าราทวนรบกับกว๋นเหียน

ฝ่ายเอียววี่หนึ่ง ลีเซ่งหนึ่ง ตันเบ่หนึ่ง จ้าเอียงหนึ่ง ส่นายกขับทหารหนุนเนื่อง
 เข้ามา พระเจ้าผ้อป้าอ่องก็รบพุ่งหักทหารแตกออกไปได้ ทหารฮั่นอ่องเกรงฝีมือพระเจ้า
 ผ้อป้าอ่องก็มาจ้เข้าตายนหน้าไว้ได้ แต่ขับกันไล่ติดตามไปข้างหลัง พระเจ้าผ้อป้าอ่อง
 ก็ขับม้าหนีไปประมาณทางสี่ร้อยเส้น ใกล้แม่น้ำเอือกกักซกิมารออยู่ แลดูทหารฮั่นอ่อง
 ล้อมหนุนแน่นเข้ามาอีกเบะเอินมาก พระเจ้าผ้อป้าอ่องจึงคิดว่า เวลาคนเราหนีหนีเทเกร
 อยู่ว่าจะไม่รอด แล้วจะขึ้นหนีไปโยเล่า จะสู้ไปกว่าจะสนชว้แตก พระเจ้าผ้อป้าอ่อง
 ก็คิดงนแนแล้ววักกับทหารแล้วว่า แต่แรกกระทำการมากนบตรึงมถวเน จงได้แผ่นดินเรา
 ก็ยังมีได้แพแก่ผู้ใด ถึงครั้งที่เราเข้าอยู่ในที่ล้อมก็จงจะหักออกไปให้ได้ เมื่อเพชชภาจะ
 ไม่ช่วยเราแล้ว ถึงมาตรว่าจะตายเราก็จะฝักฝักมือไว้ จะฆ่าทหารเอกฮั่นอ่องเสียให้ได้
 ท่านทั้งปวงจงพากันพาเราออกไปคอยบรรจบกันที่เขาคังชว้นเน พระเจ้าผ้อป้าอ่องว่าแล้วก็
 ขับม้าเข้าไปกลางกองทัพ ไล่แทงทหารฮั่นอ่องไปแต่ผู้เดียว

ฝ่ายเอียววี่ก็ขึ้นเห็นพระเจ้าผ้อป้าอ่องก็ใหม่ความโกรธแค้นนัก ขับม้าเข้าไป
 จะรบด้วยพระเจ้าผ้อป้าอ่อง ๆ ถลึงตำร้องตวากเอียววี่ ม้าเอียววี่ก็ตกใจถอยหลังไปหลาย
 ก้าว เอียววี่เห็นเสียทีก็ขับม้าห่างออกไป แลขณะเมื่อพระเจ้าผ้อป้าอ่องรบฝ่าอยู่ใน
 กองทัพหนุนวอ้งไว้นัก ทหารฮั่นอ่องก็ขึ้นเห็นพระเจ้าผ้อป้าอ่อง ๆ ฆ่าตัวจ้วเต่าอยู่อ่องส่าน

เรื่อง ชักศึกไซฮัน

ทหารเอกฮันอ่องตายในขณะนั้นสองคน ทหารเลวประมาณหลายร้อย แลทหารพระเจ้า
ฉ้อป้ออ่องยังเหลืออยู่สองคน

ฝ่ายลิเซ่งเอียวบูเห็นทหารล้มตายก็โกรธ จึงว่าหากอมทหารอยู่สองคนเท่านั้น
ยังฆ่าทหารเราเสียเป็นอันมาก หากอันหมักตึงแลฝีมือเหลือตัวแก่ เอียวบูลิเซ่งท้าวตึง
แล้วก็ขับมาราทวนเข้ารบด้วยพระเจ้าฉ้อป้ออ่องได้สับเพลง เอียวบูลิเซ่งท้าวตึงพระเจ้า
ฉ้อป้ออ่องมิได้ก็ชักม้าต้อยออกไป แลพระเจ้าฉ้อป้ออ่องก็ได้ฆ่าพันทหารเอกตายลงอีกเก้า
คน ทหารเลวประมาณพันเศษ พาทหารสองคนแหกออกไปได้ หนึ่งลงริมแม่น้ำไคกั๋ง

ฝ่ายเตงเตียงซึ่งเป็นชาวบ้านจ้อจ้อเรืออยู่ริมตลิ่งนั้น ครั้นเห็นพระเจ้าฉ้อป้ออ่อง
ก็ใหม่ความสงสาร จึงว่าแก่พระเจ้าฉ้อป้ออ่องว่า เชิญได้อ่องลงเรือข้าพเจ้าข้ามไปอยู่
ณ เมืองกั๋งตึงเถิด อันเมืองกั๋งตึงนั้นดังตุเล็กก็จริง แต่แผ่นดินกว้างถึงพันโยชน์เห็นเพื่อ
จะเอาเป็นทมนต์ตัวได้ อ่องได้อ่องก็เบ้แค้นมิชอบปรากฏอยู่แล้ว ถึงจะตึงเกลี้ยกล่อม
ทแก้ตัวทหารใหม่ก็เห็นจะได้ทหารอีกเป็นอันมาก อย่าช้าเลยเชิญลงเรือเถิดข้าพเจ้าจะข้าม
ไปส่ง พระเจ้าฉ้อป้ออ่องได้ฟังเตงเตียงว่าตึงนนั้นก็พอใจใหญ่ จึงว่าครั้งเทพยดาไม่เลี้ยง
เราแล้วเราจะข้ามไปไยเล่า แล้วประการหนึ่งเมื่อแรกเรามาณ กั๋งตึงพลทแก้ตัวทหาร
เป็นอันมาก ครั้นแรกก็เสียทแก้ฮันอ่องพาทหารทวงปลิวตายเสียสาม ดินเราข้ามไปอยู่เมือง
กั๋งตึง แม่น้ำกั๋งตึงของทหารก็ตายไปเห็น เราจะข้ามมาได้ตามตึงน้ำกั๋งตึงของเรา
เราจะเอาหน้าทไหนดไปสู้เขาได้ ซึ่งทแก้จะให้เราไปเป็นเจ้าอยู่ฮัก ถึงจะไม่มืดไต่ว่ากลาก
ก็เตยเราก็มีความอดสูนแก่ จะสู้ตายเสียในท่ามกลางศึกไม่ยอมเบ้แค้นเสียไปแล้ว เตงเตียง
ได้ฟังพระเจ้าฉ้อป้ออ่องว่าตึงนนั้นก็ จึงว่าได้อ่องจะมากมีความวิตกด้วยกระทำการสงครามเสีย
ที่แก่ข้าศึกแลเสียทหาร กัดด้วยความอย จะเอาชีวิตมาทงเสียนงไม่ไหว อันประเพณีการ
สงครามกั๋งตึงนั้นแลพระ อ่องจะดิชเอาฝ่ายเตงเตียงไม่ได้ เหมือนแม่ตึงฮันอ่องฮักม
เมืองแพเสียเห็น ได้อ่องฆ่าทหารฮันอ่องเสียถึงสามสิบหมื่นเศษ อสุภเป็นเสวระชนแม่น้ำ

ไปจួយไม่ไหล ชันอ่องแตกยับเยินยังแต่ตัวผู้เดียว หนึ่งสระปมประหนึ่งจะเอาชีวิตไป
ไม่รอก ชันอ่องยังอุทิศสำหรับพากเพียรกลับไปตั้งตัวได้ ครองนี้ไท่เองจงตั้งความวิตกทั้งปวง
เสียเถิก เชิญลงเรือข้าพเจ้าจะได้รับถอยออก ทหารชันอ่องตามเข้ามาใกล้แล้ว

พระเจ้าฉ้อป้าอ่องได้ฟังเตงเตียงว่าดังนั้น ก็เห็นวามความกรุณาโดยสุจริต จึง
ว่าแก่เตงเตียงว่าซึ่งท่านว่ากล่าวทวงเราชอบใจนัก แต่เราได้ออกปากแล้ว ครั้นจะกลับ
คืนเสียก็หาสมควรไม่ ถ้าท่านมีความกรุณาแก่เราช่วยเอาแต่มาข้ามไปเถิด ครั้นจะทวง
ไว้เกลือกทหารชันอ่องจับเอาไปได้ ครั้นจะมาเสียก็เสียตาย อันมาตัวนมกำลังแก่ เติน
ทางไคว้และพันโยชน แต่เราซึ่งเข้าสู้สงครามเบาเอามากก็มิชยทุกครั้ง แต่บรรดาม้าใน
แผ่นดินนี้จะหาเสมอมาเราไม่ได้แล้ว ท่านจงเอาไว้ดูต่างหน้าเราเถิด

พระเจ้าฉ้อป้าอ่องก็ให้ทหารจูงม้าลงไปในเรือ แลม้านั้นแลดูพระเจ้าฉ้อป้าอ่อง
แล้วร้องขนเป็นหลายคำมิใคร่จะเดินไปเลย พระเจ้าฉ้อป้าอ่องเห็นมากให้มีความสงสาร
นักกลนเนาตามได้ ครั้นมาลงเรือแล้ว เตงเตียงก็ถอยห่างตลิ่งออกไปประมาณแก้วาตีบวา
ม้าโอ้อือเบื่กโคกลงน้ำจมหายไป พระเจ้าฉ้อป้าอ่องเห็นดังนั้นก็ร้องไห้

ฝ่ายทหารชันอ่องเห็นพระเจ้าฉ้อป้าอ่องชราเอี่ยมผ่อง กระทบกมลโศกสมเข้ามา
เป็นเนืองมาก พระเจ้าฉ้อป้าอ่องเห็นเข้าก็โศกสมเข้ามาใกล้จึงว่าแก่ทหารทั้งสองว่า ครั้น
เราไม่มาชแล้วเราจะเอาอาวุธสนเขาสูรบกับข้าศึก ถึงเราจะตายก็จะสามเณเสียอกให้จงได้
พระเจ้าฉ้อป้าอ่องว่าคงแน่แล้วก็ชักกระบี่ได้บุกบั่นฟันทหารชันอ่องไปมิได้คึกชวัก ทหาร
ชันอ่องก็เขารบพระเจ้าฉ้อป้าอ่องเป็นเสียมารถ สำหรับพระเจ้าฉ้อป้าอ่องเสียทงสองคน
พระเจ้าฉ้อป้าอ่องถูกทวนเจ็บปวดเป็นหลายแห่ง โสहितไหลอาบอัยกมิได้หยุดยั้ง กัดฟัน
เข้าโลมาทหารชันอ่องตายลงอีกประมาณสามร้อยเศษ จงเสนกำลังยังหนึ่งอยู่ ทหารชันอ่อง
ก็มิอาจเข้าจับได้ เกรงฝีมือพระเจ้าฉ้อป้าอ่องนัก พระเจ้าฉ้อป้าอ่องแลไปเห็นหตีแบดอง
ยี่นมาอยู่ จึงร้องว่าท่านกับเราเป็นคนรู้จักกันมาแต่ก่อน แลบุคั้นเราจะตายแล้ว ท่านเข้า

มาหาเราเถิด เราจะให้ความชอบไว้แก่ท่านสักสิ่งหนึ่ง หลีแบดองได้ฟังพระเจ้าฌอป่าอ่อง
 ว่าดังนี้ ก็คิดเกรงพระเจ้าฌอป่าอ่องอยู่มิอาจเข้าไปใกล้ได้ จึงร้องว่าแก่พระเจ้าฌอป่าอ่อง
 ว่า ท่านเมื่อกังวลจะสั่งไว้ประการใดหรือ พระเจ้าฌอป่าอ่องจึงว่าเราได้ยินข่าวว่าท่าน
 ให้ประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า ถ้าผู้ใดได้ศรัทธาเราไปให้แก่ชัณเฑาะว์ ๆ จะป้อนน้ำทิพย์
 ทองพันตำลึง ตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ครั้นท่านจงเอาศรัทธาเราไปให้แก่ชัณเฑาะว์เอา
 ความชอบเถิด พระเจ้าฌอป่าอ่องว่าดังนี้แล้วก็เอากะบี่เซือกคอกตายเสียในขณะนั้น เมื่อ
 พระเจ้าฌอป่าอ่องตาย ศักราชนับแต่พระเจ้าจันทรชองเดมาได้สืบห้าปี พระเจ้าฌอป่าอ่อง
 ได้เป็นนักษัตรอยู่ห้าปี เมื่อตายอายุได้สามสิบเอ็ดปี ตายปกนเคอเยนทางชน

ฝ่ายหลีแบดอง อ่องเอ็ก ลีเซง เอียวซี เอียวบี ครั้นเห็นพระเจ้าฌอป่าอ่อง
 ตายแล้ว ก็ชวนกันเข้าตักเอาศรัทธาพระเจ้าฌอป่าอ่องไปให้แก่ชัณเฑาะว์ ชัณเฑาะว์ก็มีความ
 ยินดีนัก จึงให้รางวัลแก่นายทหารทั้งห้าคน ตั้งหลีแบดองเป็นจางจยเข้า ตั้งอ่องเอ็ก
 เป็นเตาสุกเข้า ตั้งเอียวซีเป็นเฉยจวเข้า ตั้งเอียวบีเป็นโงฮองเข้า ตั้งลีเซงเป็นเซียงเอียงเข้า
 เป็นทั้งขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร แล้วชัณเฑาะว์ส่งให้ภคกษัตริย์นมเน้าโองก เอาศพพระเจ้า
 ฌอป่าอ่องเข้าไว้ที่นั้น เกณฑ์คนให้ไปรักษาอายุมิได้ขาด ถ้าถึงวันที่พระเจ้าฌอป่าอ่อง
 ตายนหนักให้เอาธูปเทียนแลเครื่องเซ่นไปเซ่นไว้ทุกวัน ชัณเฑาะว์ก็ตั้งค่ายประทับอยู่ที่นั้น

ฝ่ายเตียวเหลียงจึงพาตัวหวังเป็กเข้าไปหาชัณเฑาะว์ แล้วเตียวเหลียงจึงว่าแก่
 ชัณเฑาะว์ว่า ไตสุมาหวังเป็กนเมาพองบุญท่านจะขอทำราชการอยู่ด้วย ไตสุมาหวังเป็กก็ได้มี
 ความชอบไว้อยู่ ทั้งนสัแต่ท่านจะกรุณาเถิด ชัณเฑาะว์จึงว่าแก่เตียวเหลียงว่า อันไตสุมา
 หวังเป็กนี้ไฉนคุณไว้แก่เราเป็นอันมาก แล้วก็เป็นเกียรติของกัเอ๋ยด้วย เมื่อขณะทหารพา
 กันหนีพระเจ้าอ่องไปนั้น เรามีความวิตกถึงไตสุมาหวังเป็กนัก กลัวว่าจะพลอยหนีหลบหลีก
 ไปอื่น คิดว่าจะให้คนเที่ยวสืบเสาะอยู่อีก แลบัดนี้มาหาเรามีความยินดีนัก ชัณเฑาะว์จึงให้
 รางวัลแก่หวังเป็กเป็นอันมาก ตั้งหวังเป็กให้เป็นเซียงเอียงเข้าทั้งขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายพลเรือน

แล้วให้ทางเป็กเบนแซ่เล่าแซ่เดียวกันกับฮั่นเอง ทางเป็กก็มีความยินดีเต็มใจสามภาค
ต่อฮั่นเองโดยสุจริต

ฝ่ายฮั่นเองก็ส่งให้ยกกองทัพจะกลับมา ณ เมืองลกเอียง เตียวเหลียงจึงว่าแก่
ฮั่นเองว่า ซึ่งท่านจะถ่วงถอยทัพไปนั้นข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วย ครองจนถึงสำเร็จราชการ
ฉ้อป้าอ่องแล้วก็จริง แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าแผ่นดินยังทรอบคอบไม่ ด้วยเมืองเล้าก๊กซึ่งชน
แก่ฉ้อป้าอ่องอยู่ริมเมืองซวงตงนั้นยังเป็นแสนหนามในแผ่นดินอยู่ ถ้าท่านไม่รีบตีเสียให้
สำเร็จแก่ไปก็จะได้รับความลำบาก ฮั่นเองจึงว่าอันเมืองเล้าก๊กเป็นเมืองน้อยเจ็ดหนึ่ง
เท่านี้ เหตุไรท่านจึงคิดวิตกเห็นว่าจะต้องลำบากไปเล่า เตียวเหลียงจึงว่าอันเมืองเล้าก๊ก
นั้นเป็นเมืองน้อยก็จริง แต่รอบคอบมันคงมาก ผู้คนก็มาก แล้วเป็นแหม่อมพระเจ้างเต
ประทานให้ฉ้อป้าอ่อง แต่เมื่อยังเป็นเหลือก่องอยู่นั้น ฉ้อป้าอ่องก็เข้าไปอยู่ชานาน บรรดา
คนในเมืองเล้าก๊กก็นับถือฉ้อป้าอ่องว่าเป็นเจ้านายของตัวมักถ้อยซื่อตรงนัก ถ้ารู้ว่าท่าน
ฆ่าฉ้อป้าอ่องเสียก็จะมิใจเจ็บแค้นแค้นเมืองฮั่น คอยจะทำอันตรายแก่ท่าน ถึงจะมรพล
มากก็เห็นจะตีมิได้โดยง่าย

ฮั่นเองได้ฟังเตียวเหลียงว่าดังนั้น ก็เห็นชอบด้วย จึงว่าถ้าฮั่นแต่ไม่เคืองสติ
ข้าพเจ้านี้จะประมาทไป แล้วฮั่นเองก็ให้ตรวจเตรียมทหาร ยกขบวนไป ณ เมืองเล้าก๊ก
ครองถึงกล่อมเข้าไว้ทั้งสถาน ส่งทหารไปรบตีกระหนาบเข้า

ฝ่ายชาวเมืองเล้าก๊กกับครอบครัวเมือง ขันรุกรวทนต์ซึ่งเห็นไว้มงคล มิไต่
ความสะอึกสะอื้นใจ ชวกรันเรื่องว่าท้าวเพลงอยู่ ฮั่นเองยกทหารเข้าตีเขาเมืองถึงห้าวันก็
มิได้ แล้วได้ยินเสียงผู้คนในเมืองร้องว่าท้าวเพลงก็โกรธ จึงส่งให้ทหารเอาพลแลคบเพลิง
ผูกเกาทัณฑ์เข้าระดมยิงเข้าไป เตียวเหลียงจึงห้ามฮั่นเองว่า ซึ่งท่านจะให้ทหารนั้นไม่ควร
อันแซ่เมืองเล้าก๊กนี้เป็นคนซื่อสัตย์คือแผ่นดินนี้ แล้วก็เชื้อสายของตัวจิวก่อง ซึ่งเป็น
อาจารย์ของบุ๋นอ่องนั้น แลเมืองเล้าก๊กนี้เป็นหลักแผ่นดิน แต่บรรดาอาจารย์ที่คนทั้งปวง

ได้เล่าเรียนหนังสือตำรับตำราสิ่งใดก็เกิดไปแต่เมืองนอกนั้น อันท่านจะมาทำให้เมืองเล่าก๊ก
 หนีหายเสียมิชอบ ซึ่งท่านได้ยินชาวเมืองร้องรำทำเพลงอยู่ ก็เพราะชาวเมืองมีน้ำใจกตัญญู
 ต่อพระเจ้าฉื่อปาอ่อง หมายจะสู้ตายด้วยเจ้านายของตัว จึงหาคติย่อท้อสะอื้นทุกใจไม่ ท่าน
 เอาศีรษะฉื่อปาอ่องมาเกลี้ยกล่อมเถิด เห็นจะไ้เมืองโดยง่าย ชันอ่องได้ฟังเที่ยวเหลือ
 ว่าดังนี้ จึงใช้คนให้เอาศีรษะพระเจ้าฉื่อปาอ่องมาเสียบไว้ที่ริมเชิงกำแพงเมือง แต่บรรดา
 คนในเมืองรู้ว่าศีรษะพระเจ้าฉื่อปาอ่องก็ร้องไห้ เศียวเหลียงจึงให้ทหารร้องประกาศว่า
 ฉื่อปาอ่องเป็นขบถฆ่าพระเจ้าเจียงเต้เสีย แต่บรรดาหัวเมืองทั้งปวงมีใจโกรธแค้นฉื่อปาอ่อง
 เป็นอันมาก คิดถึงคุณพระเจ้าเจียงเต้จึงชวนกันมาประชุมช่วยชันอ่องกระทำศึกกำจัดฉื่อปา
 อ่องจนสำเร็จ ครั้นชาวเมืองเล่าก๊กเหตุไรจึงไม่คิดถึงคุณพระเจ้าเจียงเต้เสีย ยังนับถือ
 ฉื่อปาอ่องซึ่งเป็นขบถอยู่อีกเล่า

ฝ่ายชาวเมืองได้แจ้งดังนี้ ก็คิดโกรธพระเจ้าฉื่อปาอ่องนัก จึงปรึกษากันว่า
 ชันอ่องหนักตัญญูต่อแผ่นดินควรเป็นเจ้า เราจะออกไปอ่อนน้อมจึงจะชอบ ชาวเมืองคิด
 ดังนี้แล้ว แต่บรรดาผู้ใหญ่ก็ชวนกันเปิดประตูออกมาเชิญชันอ่องเข้าไปในเมือง

ฝ่ายชันอ่องครั้นได้เมืองเล่าก๊กแล้ว ก็เกลี้ยกล่อมอาณาประชาราษฎร์ให้อยู่เย็น
 เป็นสุข ทำมาหากินอยู่ตามภูมิลำเนา กำชับทหารทั้งปวงมิให้เบียดเบียนเลย ชันอ่องยก
 เขาคงพักอยู่ในเมืองนั้น จึงให้เอาศพพระเจ้าฉื่อปาอ่องไปก่อตึกถ้ำการตามธรรมเนียม
 ผังไว้ในนอกเมืองเล่าก๊กทางประมาณร้อยห้าสิบเส้น แล้วเขียนหนังสือจารึกไว้ที่ตึกนั้น ให้
 เรียกชื่อพระเจ้าฉื่อปาอ่องเป็นหลอกลงตามคำพระเจ้าเจียงเต้ตั้งไว้แต่แรก อยู่เวลาวันหนึ่ง
 ชันเสี้ยนแลขุนนางหัวเมืองทั้งปวงเข้าไปหาชันอ่อง ณ ที่ออกขุนนางพร้อมกัน ชันอ่องจึง
 ส่งแก่ขุนนางหัวเมืองว่า ท่านทั้งปวงชวนกันกลับไปรักษายบ้านเมืองก่อนเถิด ถ้าเรา
 กลับไปเมืองลกเอียงแล้ว เราจะปูนบำเหน็จท่านทั้งปวงตามซึ่งได้มีความชอบนั้น แต่
 บรรดาขุนนางหัวเมืองทั้งปวงต่างคนก็กระทำค้ำเข้ดาชันอ่องกลับไปสิ้น

ฝ่ายฮ่องฉางจึงคิดแต่ในใจว่า เราให้ฮั่นสินไปเป็นเจ้าอยู่ ณ เมืองเจมีเมืองชน
ถึงเจ็ดสิบหัวเมือง แล้วฮั่นสินก็มสติดิปัญญาเคยเป็นแม่ทัพกระทำศึกชำนานานนัก ถ้าฮั่นสิน
มีน้ำใจกำเริบคิดขบถชนเราก็คงไม่มีความสุข ครั้นจะถอยเสียจากเจ้าเมืองเล่า ฮั่นสินก็ไม่มี
ความคิด กระทำความชอบไว้เป็นอันมาก จำจะให้ฮั่นสินไปอยู่เมืองฉ้อ ถึงมาครว่า
จะคิดขบถก็จะหาสำเร็จไม่ ด้วยผู้คนในเมืองฉ้อเบาบางนัก ฮั่นฉางก็คิดดังนั้นแล้วจึงว่าแก่
ฮั่นสินว่า ซึ่งเรากระทำศึกกับหลอก่องจนสำเร็จราชการได้แผ่นดินแห่งนี้ ก็เพราะบุญญา
ของท่าน ครั้นท่านกระทำความชอบไว้แก่เรามากมายนัก เราคิดถึงความชอบของท่าน
อยู่มิได้ขาด หมายจะชุบเลี้ยงท่านไปจนเราจะหาชีวิตไม่ แต่เรามีความวิตกอยู่หน่อยหนึ่ง
ซึ่งท่านจะกลับไปอยู่เมืองเจิ่น เราเห็นว่าคนในเมืองเจิ่นก็เป็นคนโลภเกลือกจะชวนกัน
ยุยงท่าน ให้ท่านตัดทางมิตรเราเสีย ถึงท่านจะมีน้ำใจภักดีอยู่กับเราอยู่ ถ้าประมาทล่วง
การท่งปวงไปก็จะเป็นไปข้าง เราจึงคิดวิตกเสียหลายเห็นว่าคุณกับเราเสียแรงได้รักกันแล้ว
แต่จะมีใ้ได้อุปถัมภ์กันไปจนตราบเท่าสิ้นชีวิตได้ เราจึงคิดว่าท่านก็เป็นผู้ซื่อสัตย์เกิดอยู่ใน
เมืองฉ้อแน่ จะใคร่ให้ท่านไปเป็นเจ้าเมืองฉ้อ จะใ้บำรุงญาติพี่น้องให้ได้อยู่เป็นสุขสืบ
เชื้อสายต่อกันไป ซึ่งเราว่าทงนี้ไซ้จะจึงซึ่งท่านแต่แก่งถอยถอยให้ถอยจวงยศศักดิ์กันแห
มิได้ ท่านอย่าคิดน้อยใจเราเลย ฮั่นสินได้ฟังฮั่นฉางว่าคังนงก็ระงุงตกใจ จึงแก่เออตราแม่ทัพ
ส่งกรมให้ฮั่นฉาง แล้วว่ากับฮั่นฉางว่า ก็มิทว่าไปโปรดให้ข้าพเจ้าไปอยู่เมืองเจิ่นนงข้าพเจ้า
เอาบรมมีของท่านไปปกป้องบำรุงแผ่นดินโดยปกติ คนท่งปวงก็สำคัญว่าข้าพเจ้าจะใ้ได้อยู่
เมืองเจิ่น จึงนับถือกระทำความถ้อยคำข้าพเจ้ามิได้มีผู้ใดล่วงเกิน เพราะบุญของท่านปกป้อง
อยู่ แลบัดนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปอยู่ ณ เมืองฉ้อ ราษฎรในเมืองเจิ่นจะมีเข้าใจว่าท่านไม่
กรุณาข้าพเจ้าเหมือนแก่ก่อนแล้วหรือ ฮั่นฉางก็ฟังฮั่นสินว่าคังนงก็ทอกใจใหญ่ จึงว่าซึ่ง
ท่านเจิ่นจางคังนงเห็นจะผิดกับความคิดเราแล้ว ด้วยเดิมเรากับหลอก่องยังกระทำศึกคิดพัน
กันอยู่ เห็นว่าคุณในเมืองเจิ่นเข้าใจไม่ยิ่งขึ้นนักกลับถอยถอยกลัวว่าจะเอาใจออกหากเสีย เห็น

ท่านเมสทิพย์ญาณพอจะเกลี้ยกล่อมขมขี้ได้ เราจึงตงท่านให้ไปบำรุงบ้านเมืองไว้กว่าจะปกติ
 บคนกสำเร็จราชการศึกบ้านเมืองก็เป็นสุขแล้ว เราเห็นว่าท่านเป็นชาวเมืองผ้อ จึงจะให้
 ไปอยู่ตามเขือสายไคสับแซไปอีก ท่านอย่าถืออยู่ว่ามากแล่น้อยเลย ถ้าชีวิตเรายังอยู่แล้ว
 ก็คงจะชุบเลี้ยงท่านให้อยู่เย็นเป็นสุข สันเสินไคฟังสน้องว่าก็เสียใจ แต่มีอางที่จะออกปากไค
 จึงเอาตราเจ้อองส่งคนให้สน้อง ๆ ก็เอาตราผ้ออ่องมอบให้แก่สันเสิน ๆ ก็กระทำค่านับ
 ลาสันน้องไปเป็นผ้ออ่องอยู่เมืองผ้อ เวลาว่าหนึ่งซ้าเสินจึงให้คนไปสืบเอาตัวแม่หญิง
 ซงสันเสินไคอาศัยกินมาแต่ก่อน กับอีกเชียวเสียนซงเป็นเคนพาลเที่ยวอยู่ในเมืองนเ ทหาร
 ก็หาตัวคนทั้งสองเข้าไปได้

ฝ่ายแม่หญิงครั้นเข้าไปถึงคูกุเขาลงค่านับสันเสินแล้วยืนนิ่งอยู่ แต่อีกเชียว
 เสียนนเไคกระทำผิดไว้แก่สันเสินแต่ก่อน กลัวว่าสันเสินจะมีความโกรธแค้นอยู่ อีกเชียว
 เสียนนเไคแก้แค้นให้แม่ไคแลคูกุฮันเสินเลย สันเสินจึงให้เงินพันตำลึงแก่แม่หญิง แลอีกเชียวเสียน
 นนเไคให้เป็นจงอยู่ที่ขุนนางนายทหาร อีกเชียวเสียนนเไคจึงว่าแก่สันเสินว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นคน
 ผิด แต่ท่านไม่ประหารชีวิตเสียก็มีพระคุณนักหนาอยู่แล้ว อนึ่งจะตงให้ข้าพเจ้าเป็น
 ขุนนางนเ ไม่ควรที่ข้าพเจ้าจะเขารบเอายศศักดิ์ของท่าน สันเสินจึงว่าท่านอย่าได้คิดวิตก
 ถึงความผิดนเเลย เราจะไคมีความโกรธแค้นเพียรฆาตท่านนเไม่มีได้ เราคิดถึงท่านว่า
 ไคมีคุณไว้แก่เราอีก ซึ่งเราไคตงนทงแก่เพราะตัวท่าน ๆ จึงรับเอาที่ขุนนางทำราชการ
 คุ้มเราเถิด อีกเชียวเสียนนเไคใครจะยอม สันเสินชาวาดังสองสามครั้งจึงรับ แล้วอีกเชียว
 เสียนนเไคหญิงผ้นนเค่านับดาฮันเสินกลับไปอยู่ สันเสินจึงพูดกับขุนนางทงปวงว่า อัน
 อีกเชียวเสียนนเไคคนเมผ้ออนนเ แต่ก่อนเรายังไม่ตงตัวไค กระทำหยาบซ้าซ่มเหงเราต่าง ๆ
 เราไคสูดโทโสเสียไม่กระทำตอบไคเลย ถ้าเราคิดเห็นเข้ากระทำแก่อีกเชียวเสียนนเ แม้น
 เรามืออันตรายตงท ไทนจะ ไคมียศศักดิ์ตงเพียงนเ ขุนนางทงปวงไคฟังสนเสินว่าตงนเยก
 มือชนค่านับแล้วจะ อานเใจท่านนเยังนเนไค แล้วไคไม่มีความพยายาทเลย อีกเชียวเสียน

กระทำถึงเพียงนั้นแกยงออกโทโสได้ แล้วกลับไปเอาตงชานเป็นขุนนางอีกเล่า คุณท่านหา
ที่สุกมิได้ ฮันสิ้นครนออกกว่าราชการได้เวลาแล้ว ก็กลับไปข้างใน

ฝ่ายฮันเองครนเสร็จราชการศึกแล้ว ก็กลับมาอยู่ ณ เมืองลกเอียงบำรุงอาณา
ประชาราษฎร์ให้อยู่เย็นเป็นสุข ครนถึงเดือนสามตรุษจีนขยับปีใหม่ ฮันสิ้นแลขุนนาง
หัวเมืองทั้งปวงก็เข้ามาคำนับฮันเองพร้อมกันตามธรรมเนียม ขุนนางทั้งปวงจึงปรึกษา
กันว่า บัดนี้แผ่นดินกราบคาบเป็นปกติแล้ว เราจะตั้งฮันเองขึ้นเป็นพระเจ้าฮันแต่ ผู้ใด
จะเห็นผิดแลชอบประการใดบ้าง ขุนนางทั้งปวงก็เห็นพร้อมกันเสน จึงพากันเอาเนื้อความ
เข้าไปแจ้งแก่ฮันเอง

ฮันเองได้ฟังดังนั้นก็ว่า ช่างท่านทั้งปวงจะตั้งให้เราเป็นเช่นแทนแย่งไม่ควร
ก่อน ด้วยเราได้ยินคำโบราณว่ามาอยู่ว่า ที่ฮันแทนสูงนัก ท่อผู้ใดมีบุญมากแลสติปัญญา
ลึกซึ้ง รักษาแผ่นดินแลบำรุงราษฎรทั้งปวงให้อยู่เย็นเป็นสุข จึงจะเป็นฮันแต่ได้ ตัวเรา
เป็นคนบุญน้อย แลสติปัญญาอันน้อยมิได้รู้การลึกซึ้งไปได้ ถึงท่านจะตั้งเราขึ้นไว้เป็นฮันแต่
ก็เหมือนเอาแต่ชื่อมาตั้งฝากไว้แก่เรา ซึ่งตัวเราจะไ้สมควรกับทันทงแท้ได้ ขุนนาง
ผู้ใหญ่จึงว่าแก่ฮันเองว่า ซึ่งได้อ่องว่าเป็นคนบุญน้อยแลหาสติปัญญาไม่ได้ ข้าพเจ้าทั้งปวง
ยังไม่เห็นด้วย เติมได้อ่องก็มีกำลังน้อยนงหาควรที่จะกระทำศึกตั้งตัวได้ดังเพียงนี้ไม่
เหตุทั้งนี้เพราะท่านเป็นคนมีบุญบารมีมาก จึงกระทำการแผ่นดินได้สำเร็จ ข้าพเจ้า
ทั้งปวงนี้ ถึงแต่แรกก็เห็นว่าท่านเป็นคนมีบุญ น่าใจก่อารรอบคอบนัก ควรจะเป็น
ที่พึ่งได้ จึงสู้ต่งส่างกระทำศึกมิได้คิดชีวิต หมายจะให้ท่านได้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน ครน
ก็สำเร็จราชการแล้วแต่ได้อ่องมิได้ยอมเป็นใหญ่กับพลวอยู่ณนี้ ก็จะให้ข้าพเจ้าไปเอาผู้ใด
ที่คิดว่าได้อ่องมาตั้งขึ้นแทนที่พึ่งเล่า

ฮันเองได้ฟังขุนนางว่าดังนั้นก็ตกลงปลงใจแล้ว ขุนนางทั้งปวงอ้อนวอนถึง
สองสามครั้งฮันเองจึงยอม ขุนนางผู้ใหญ่ก็พาพวกจะตั้งฮันเอง ครน ณ วันเดือนสี่

ชนหาคากตงฮนอองเบเพระเจ้าซาเทอญ ณ เมืองลกเอียง แล้วให้แต่งกฎหมายประกาศ
 ไปทุกหัวเมืองทงปวงเป็นใจความว่า เกมแผ่นดินเพระเจาเจอนอองโตเบเบเกษตรยศ
 พระวงศ์มาจนพระเจาเจาซฮองเต แลยชฮองเตซาซฮองเต จนถึงหลอกองโตเบเบเกษตรยศ
 อาณาประชาราษฎรทงปวงกมไคอยเยนเบเสช มีแต่ไคความเกือกกรอเนก ฮนอองคัก
 กรณาเกกนทงปวงจิงสูตสาหกระท่าคกกาจคหลอกอง ซึ่งเบเบเกเทกตญญมโตเนเสช
 ครองเกศาเรจราชการแลว ครวจะจคเอาเชอพระวงศ์เกษตรยศเกกอนมาคตงชเบเนเจา
 แผ่นดินคักห้ามผูโตไม หลอกองฆ่าเชอสายเกษตรยศเสชสแลว แลบคชเนนางผูโตผูน้อย
 ทงปวงปรักษาพร้อมกัน เหนวเชอนอองควรบเบเกษตรยศรคชแผ่นดินโต จิงคตงฮนออง
 เบเพระเจาซนเกก ทงไทกตงผูบคเบเนไทเสชยหองคพระวงศ์ผูโต ทงเลาเอองบตรชนออง
 เบเมหาอุปราช ทงนางหลทงวเชองเฮาเบพระอกรรมเทศี ครองราชสมบัติอยู่ ณ เมือง
 ลกเอียง ซึ่งกฎหมายเกามอยู่ ณ เมืองฉอมเมืองจิงแลเมืองโตคต ให้เด็กเสชเอากฎหมาย
 โหมบั้งคักภจราชการแผ่นดินตามซึ่งมีไปเน ครวแคงเสรจแลวคักแจกไปทุกหัวเมือง
 โหมบั้งคักภจราชการแผ่นดินตามซึ่งมีไปเน ครวแคงเสรจแลวคักแจกไปทุกหัวเมือง
 ใหญ่บั้งคักภจราชการแผ่นดินตามซึ่งมีไปเน ครวแคงเสรจแลวคักแจกไปทุกหัวเมือง
 ทายวงผิงทงวันเอออก ในขณะเมอพระเจาซนเคแลชเนนางทงปวงเรกนโตเรอยูเน พระเจา
 ซนเคจิงว่า เรามควเมตงสยอยชอเหง จะตามท่าทงปวงเหวาค่าตามจิงทคชชชเนนาง
 ทงปวงโตพงพระเจาซนเคเวาตงเน กนงคอยพงอยุสน พระเจาซนเคจิงว่า เหตุไรเร
 จิงท่าคคโตแผ่นดิน หลอกองเหตุอเบงไรจิงเสชแผ่นดินแก่เรา อองฮลนคักโกคจิงทูล
 พระเจาซนเคเวา ซึ่งพระอองคโตแผ่นดินทงนเพระมีนเอใจโอบอ้อมมีความกรุณาเกกคชนคัก
 ถึงมาตรว่าพระอองคจจะใช้ทหารบพุงแลกระท่ามเหมอเนใจโตออง ๆ โกรชชเนนากมีโตเอ
 โทษ ถ้าผูโตกระทำควมชอบคักบเนบ่าเหนจ ทนทงปวงจิงมีนเอใจสามกคคักโตอองโดย
 สุจริต โตอองจิงกระทำการโหมโตสเรจ อันหลอกองเหนเอใจกรายการจิมโตมควม
 เมตคากคักน ถาเห็นผูโตมสคักบญญาอยุคคักมกคักแลตง ถึงจะควความชอบเวเบเนนมาก ถา
 ผดตงครทงนทงฆ่าเสช แลวประการทงหลอกองโตเบเบเกษตรยศเบเนนมากเหนจทนเกลว
 ทหารให้ถึงชนาค คนทงปวงจิงหาเต็มใจทำราชการไม หลอกองจิงเสชแผ่นดินแก่โตออง

พระเจ้าฮันเต้ไท่ฟงฮ่องหลินกับโก้วกั๋งนินเกยมอยู่ จึงว่าท่านท่งสองรุกร
 แต่อย่างเดียวหารุกรถึงสามอย่างไม่ ซึ่งเรากระทำกรใหญ่ได้สำเร็จครั้งเ เพราะประกอบ
 ด้วยกำลังศึกสามประการ ประการหนึ่งคือเดี่ยวเหลียงรุกรลอบายลึกซึ้ง คิดอ่านป้องกัน
 ภัยท่งปวงไปถึงพันโยชน์ ก็เป็นกำลังประการหนึ่ง ประการหนึ่งคือเสียโหซึ่งไปรักษา
 เมืองหาเอียง รุกเกลี้ยกล่อมคนให้ทำไรไถนาได้ข้าวปลาอาหารไว้บริบูรณ์ เรากระทำศึก
 จึงไม่ขาดเสบียงอาหาร ก็เป็นกำลังศึกสองประการ ประการหนึ่งคือฮันเสินชำนาญในพิชัย
 สงคราม ระวังค่ายแฉฉัดแจงกองทัพ ถึงมาตรวจคนสกร้อยหมื่นสองร้อยหมื่นฮันเสินก็
 เป็นแม่ทัพคุมไว้ไว้ อันคนสามคนนั้นก็กำลังศึกของเรา จึงทำการใหญ่ได้สำเร็จ อัน
 หลอกกองหนมพมแจงเป็นกำลังศึกอยู่คนหนึ่งก็เลยงมไต่ หลอกกองจึงเสียแผ่นดินแก่เรา
 ชุนนางท่งปวงไต่ฟงพระเจ้าฮันเต้วกั๋งนินเกราบลงทุกคน จึงว่าซึ่งไต่ฮ่องหวาทงนชาพเจ้า
 ท่งปวงคิดไม่ถึงแล้ว พระเจ้าฮันเต้กั๋งนินได้ว่าประการใด ชวนชุนนางท่งปวงกินโต๊ะเสปสุรา
 สนุกสบายไป

ฝ่ายฮันเสินเห็นไต่ทังทูลพระเจ้าฮันเต้วว่า เมื่อข้าพเจ้าหนีจากหลอกกองจะเข้า
 ไปทำราชการช่วยไต่ฮ่องในเมืองไปกั๋งนิน ข้าพเจ้าหนีไปทางป่าเจียนต่อเข้าทางมิดุก จึง
 พบชายผู้หนึ่งทักพนอนอยู่ ข้าพเจ้าเข้าไปไต่ถามไต่ความแล้ว จึงคิดว่าเกลือกหลอกกองจะใช้
 ทหารให้ไปตามข้าพเจ้า แลจะรู้ข่าวว่าไปทางนิน ข้าพเจ้าจึงฆ่าคนตัดท่งพเสีย แล้วเดิน
 ไปถึงเชิงเขาโกฮุนสวร พบชาวบ้านคนหนึ่งชื่อสินกัได้รักใคร่สยดเป็นเพื่อนกันกับข้าพเจ้า
 ขณะเมื่อข้าพเจ้ายกกองทัพออกมาจากเมืองไปกั๋ง สินกัก็ไต่เข้ามาอาสาทวารการศึกช่วย แต่
 มาตายเสียเมื่อรบกับหลอกกอง ณ เมืองก่องบูนิน อันคนท่งสองนินไต่มีความชอบไว้ ครั้น
 ข้าพเจ้าจะมีแจงแก่ไต่ฮ่อง ความชอบของคนท่งสองก็จะลับไปเสีย

พระเจ้าฮันเต้ไท่ฟงฮันเสินว่ากั๋งนิน จึงว่าท่านอย่าว่าเลย แต่บรรดาผู้ทกระทำ
 ความชอบไว้ ถ้าเรารู้แล้วก็จะปูนบำเหน็จรางวัลตามสมควรทุกคน พระเจ้าฮันเต้จึงสั่ง
 ให้กอกุกุไใส่ศพคนทักพินแลสินกั แล้วเขียนหนังสือจารึกไว้ที่ภูฏักพินแก่นน ทังชื่อสินกั
 เป็นแก่นเจงเหาทชุนนาง ให้คนไปอยู่รักษาศพด้วย แต่บรรดาญาติพี่น้องของสินกัแลคน

ราชการนานไปก็เห็นพระเจ้าฮันแต่จะชูปเลี้ยงเราเหมือนกัน ต่างคนก็มีได้คิดกระสำระสาย เป็นปกติไปตั้งเก่า เตียวเหลียงจึงทูลพระเจ้าฮันแต่ว่า บิดข้าพเจ้าคิดชนโคเห็นว่เสีย นหาในแผ่นดินยังมีอยู่แห่งหนึ่ง คือเตียนเหวยซึ่งเป็นเชื้อสายของเจ้อองทพากรอบครัว ห้เออกไป ณ เกาะหายเอ้าเน เตียนเหวยคนนี้เป็นคนใจใหญ่อยู่ แล้วก็มีสติปัญญาหลักแหลม คนหนึ่งปวงกันบดือเตียนเหวยอยู่มาก ซึ่งเตียนเหวยหนีไปอยู่ ณ เกาะหายเอ้า ก็เห็นจะคอยรับทราบเอากิตติศัพท์เราอยู่ ถ้าใต้อ่องยังมีอายุยืนไปก็เห็นจะยังหาคิดเข้ามากระทำอันตรายไม่ แม้นใต้อ่องสนอายุลงแล้วยังแต่เชื้อสายพระวงศ์อยู่ภายหลัง เห็นเตียนเหวยจะชองสมผู้คนคิดมาตีเอาเมืองเราเป็นแน่จง ขอใ้เร่งคิดอ่านกำจัดเตียนเหวยเสียแต่ยังพร้อมมูลกันจะเด็ด

พระเจ้าฮันก็จึงว่า เตียนเหวยหนีไปอยู่ ณ เกาะหายเอ้ากลางทะเล เราจะยกทัพเรือออกไปรบพุ่งทำประการใดจึงจะจับตัวเตียนเหวยได้ เตียวเหลียงจึงว่า เทศกาลเก เป็นหน้าลมกำลังกลั่นกลานัก อันจะยกเป็นกระบวนทัพออกไปนั้นไม่ได้ ข้าพเจ้าคิดว่า จะให้แก่งคนถือหนังสือออกไปว่ากล่าวเกลี้ยกล่อม ยกโทษที่เตียนเหวยได้กระทำผิดไว้แต่ก่อนนั้นเสีย บอกว่าจะให้ตัวเข้ามาทำราชการเป็นเจ้าเมืองเจ้สับเชื้อสายไปตั้งเก่า เห็นเตียนเหวยก็จะยอมเข้ามาโดยง่าย พระเจ้าฮันแต่ก็เห็นชอบด้วย ครั้นถึงวันนั้นจึงแต่งหนังสือให้เสียงไต่หูเล็กแกถือไปถึงเตียนเหวย เล็กแกกระทำค้ำเบ้ลาพระเจ้าฮันแต่กับคนใช้ประมาณเก้าคนสี่คน ลงเรือแล่นออกไปกลางทะเล หมายจะไป ณ เกาะหายเอ้า เข้าทางมีลูกหลงวแวยเอออยู่ เล็กแกจึงแวะเข้าจอดอยู่ริมทะเล พอแลเห็นชาวบ้านผู้ใหญ่คนหนึ่งเดินลงมา เล็กแกจึงถามหาทางจะไป ณ เกาะหายเอ้าเน ชาวบ้านจึงบอกว่า เกาะหายเอ้าอยู่ฝ่ายตะวันออกเจียงหนอ หลังเมืองเจ้กเบ้กกวณ มีเกาะใหญ่ล้อมอยู่รอบ มีทางแต่จำเพาะเข้าทางเดียว ถัดถึงเกาะหายเอ้าแล้วชนเดินไปประมาณสี่สิบเส้น จะถึงค่ายเตียนเหวยที่ตงอยู่นั้น แล้วชาวบ้านจึงว่า เรือทำแล็กแทนที่ไหนจะแล่นฝ่าคลื่นออกไปได้ เล็กแกได้แจ้งดังนั้นก็เปลี่ยนเรือเสียใหม่ จึงใช้ใบปากตรงไปตามถ้อยคำชาวบ้านบอกไว้เน ไปประมาณวันหนึ่งก็ถึงเกาะหายเอ้า เล็กแกจึงเข้าจอดเรืออยู่ริมตลิ่ง

ฝ่ายคนใช้ซึ่งเตียนหวยให้มาคอยสอดแนม ก็เอาเนื้อความเข้าไปบอกแก่
เตียนหวยว่า ข้าพเจ้าเห็นเรือประหลาดมาจอดอยู่ริมตลิ่งลำหนึ่ง มีคนประมาณเก้าคน
สิบคน เตียนหวยได้แจ้งดังนั้น ก็สั่งทหารให้แต่งตัวใส่เกราะถืออาวุธออกมาขึ้นรักษา
ประตูค่าย

ฝ่ายเล็กแกกชจากเรือมา ณ ค่ายเตียนหวย ครั้นถึงประตูค่ายจึงบอกผู้รักษา
ประตูว่า เราเป็นทูตถือหนังสือมาแต่พระเจ้าชยน์เต จะเข้าไปแจ้งเนื้อความแก่เตียนหวย
นายประตูห้ามเล็กแกกไว้แต่เนิ่นๆ จึงเข้าไปบอกแก่เตียนหวยตามถ้อยคำเล็กแกกว่า
เตียนหวยก็ให้พาตัวเล็กแกกเข้าไป ครั้นเล็กแกกเข้าไปถึงที่กำบังเตียนหวย ๆ ก็กำบังตาม
ธรรมเนียม แล้วเชิญให้เล็กแกกนั่งทศมศวร เล็กแกกจึงส่งหนังสือให้เตียนหวย ๆ รับเอา
ไปฉีกผนึกออกอ่าน เป็นใจความในหนังสือว่า พระเจ้าชยน์เต ให้ความกรุณาต่อ
เตียนหวย เห็นว่าเตียนหวยเป็นคนมีสติปัญญา แล้วก็เคยเบรเซาเนางมาแต่ก่อน แลเป็นคน
เห็นว่าเตียนหวยจะพาเอาสติปัญญาแต่เชื้อสายมาสบสูญเสียทีเกาะหายเอาไปแล้ว จึงให้
เสียงให้ทูตถือหนังสือมาแจ้งเตียนหวย จะให้เตียนหวยกลับไปทำราชการเป็นเจ้า
อยู่เมืองเจ็ดสิบเชื้อสายไปถึงแก่ ซึ่งเตียนหวยได้กระทำผิดไว้แก่เวรยากโทษเสียแล้ว ให้
ท่านเข้ามาทำราชการโดยที่เด็ด ถ้าจะยังดื้อที่อยู่อุจะ ไม่ทำราชการในแผ่นดินของเรา ทว่า
ท่านจะต้องช่วยคำโบราณหมอนหนึ่งเปกอกบชกเจพณลงสองคน ซึ่งเป็นเจ้าราชการพระเจ้า
เจ้าตัวอ่อนน ครั้นพระเจ้าบ้องโตราชสมบัติเป็นใหญ่แล้ว เปกอกบชกเจพณก็รู้ว่าไม่
เป็นข้าอยู่ในแผ่นดินพระเจ้าบ้องน เปกอกบชกเจพณก็แตกไปอยู่ ณ เขาสิ่วฮยงสนกัน
แต่หาจนตาย คนหนึ่งปวงกชวณกันตเตียนน เปกอกบชกเจพณเป็นคนโง่ ซึ่งถือตัวว่าไม่
เป็นข้าแผ่นดินพระเจ้าบ้องน เมื่อพระเจ้าบ้องนเป็นเจ้าแผ่นดินแล้ว ถึงมาทว่า
ตัวจะไปอยู่กลางแม่น้ำแลกเขวบรไมกต ก็หมอนแบเขาพระเจ้าบ้องนหมอนกัน อังคน
ก็ถือผิดเป็นชอบแต่ใช้แต่เทกนเน ยังมอญอก คือโกจัญญาแห่งกไมยหมแบนข้าพระเจ้า

จิวอ่องหนไปอยู่ ณ เมืองจั้น ซึ่งเป็นแคว้นแคว้นเขนแก่เมืองจั้น คนทั้งปวงกตเคยเห็นโกจูญ
 เหมือนหนึ่งเป็อกอกบซกเจ้ ฉะน่น ครั้นแผนเค้นกัเป็นของเราอยู่แล้ว แลท่านจะทำให้
 คนตเคยเหมือนคนทั้งสามแน้ คุกหาควรบที่ทานมีสติปัญญาไม่ แล้วประการหนึ่งซึ่ง
 ท่านจะแข่งขันอยู่เกาะหลายเอ้านี้ ถ้าเรายกทัพใหญ่ออกมา ท่านจะเอาฝูปล่าในน้ำชนมา
 เป็นเพื่อนบองกันไว้ได้แล้วหรือ ท่านจงคำรดูให้ควรบเถิด เทียนหวยได้แจ้งในหนังสือ
 กิ่งแน้ จึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่าเราจะเข้าไปสามภักทต่อพระเจ้าฮันเต้ ท่านทั้งปวงจะ
 เห็นประการใด ทหารทั้งปวงจึงว่าซึ่งท่านจะยอมเข้าไปทำราชการกับพระเจ้าฮันเต้ ข้าพเจ้า
 ทั้งปวงไม่เห็นกลัว อันพระเจ้าฮันเต้นั้นข้างกายนอกคู้เป็นนารี มีความกรุณาแก่คน แต่
 ข้างภายในเห็นเหมือนกับภายนอกไม่ ซึ่งท่านจะกลับเข้าไปทำราชการในเมืองหลวง
 ถ้าพระเจ้าฮันเต้ยังมีความพยาบาทโกรธแค้นอยู่ จะพาลเอาผิดท่าน เมื่อใดแลท่านตกเข้า
 ไปอยู่ในแฉงมมือตงแน้ ที่ไหนจะไต่กลับคนมาแล้ว ครั้นข้าพเจ้าคิดว่าท่านกัใดกระทำ
 การเกินมาถึงเพียงนี้แล้ว จึงตงมอยู่ ณ เกาะหลายเอ้านี้เถิด ทหารเราคุมอยู่ทาวอยตงต่าย
 รบกันออกไปอีก ถึงมาตราว่าพระเจ้าฮันเต้จะยกทัพใหญ่มา ข้าพเจ้าทั้งปวงจะรับอาสา
 รบป้องกันไว้ให้ไว้ได้ ต้องกรออะไรที่จะยอมเข้าไปเป็นข้าราชการหาความทุกข์ใส่ตัวอีกแล้ว
 ทำไมกับพระเจ้าฮันเต้ถึงจะมรพลมมากจริง เมื่อเราอยู่กลางทะเลแลเห็นทางที่จะมานั้น
 ยาก ที่ไหนจะอาศัยมาได้ ถ้าพระเจ้าฮันเต้ยกมาตีเราแล้วที่เหมือนอาเทพยดาจะช่วยเราให้
 สำเร็จราชการ ได้กลับเข้าไปอยู่ในเมืองหลวงเบ้หม่เค่ง เทียนหวยได้ฟังทหารทั้งปวงว่า
 ตงแน้ จึงว่าท่านจะมาหมิ่นแก่การศึกน่นไม่ควร อันพระเจ้าฮันเต้มีบุญน่ แล้วกัใดที่
 ปรึกษาแลแม่ทัพมีสติปัญญาในเขมวเวชัยสงครามหาผู้เสมอมิได้ ถ้าเราจะชนะเมือง
 อยู่แมนเข้าตุกุดันตม สงบพระเจ้าฮันเต้ ก็จจะออกมาทำศึกแก่เรา ๆ เสียที่ตงเบ้ประการใด
 ท่านทั้งปวงจะมีพากันตายเสียสิ้นหรือ ทิวเราเต้มาอยู่เกาะน่กัยังมีได้ทำคุณแก่ท่านทั้งปวง
 เลย แล้วจะกลับมาพาให้คนทั้งปวงตายเสียด้วยคุกหาควรบไม่ จำเราจะเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮันเต้

ตามรับสั่งมาจึงจะชอบ ทหารทั้งปวงได้ฟังเตียนหวยว่าทรงนงนึ่งอยู่สิน เตียนหวยจึงให้
แต่งโต๊ะเลี้ยงเล็กแก่ตามธรรมเนียม ครั้นกินโต๊ะแล้วเตียนหวยกับคนเสืบทสองคนก็ตั้งเรือ
มากับเล็กแก ครั้นมาถึงค่านกงก้วนใกล้เมืองลกเอียงประมาณทางสามสิบสี่วัน เล็กแกกับ
เตียนหวยก็เข้าหยุดพักนอนแทน

ฝ่ายเตียนหวยจึงคิดรำพึงว่าฮันเต้แม่เจ้อองนายเราเสีย เราหนีไปเกาะหายเอา
ไต่จิ้งรอดชีวิตอยู่ บัดนี้เห็นแต่เป็นเจ้าแผ่นดินให้หาเราเข้ามา ถ้าเราไปถึงก็จะตั้งให้เรา
เป็นขุนนาง เมื่อเราอยู่ในอำนาจกันถึงเราจะมีเต็มใจก็ต้องยอมตามรับสั่ง แม่เราเป็น
ขุนนางแล้วก็เหมือนหนึ่งหามาตกตัญญูต่อเจ้านายของตัวไม่ เห็นแก่ยศศักดิ์ กลายเป็นเจ้าชายเต
ซึ่งเป็นนอริมาเจ้านายของตัวเสีย ความดีเตียนก็จะไม่มีแก่เราเป็นอันมาก เราจะมีชีวิตอยู่ค
หน้าคนสืบไปใยเล่า เตียนหวยก็คิดดังนั้นแล้วก็ชักกระบี่ออกเชือดคอตายเสีย คนเสืบท
เตียนหวยเห็นดังนั้นก็กลัวใจร้องไห้รักเตียนหวยนัก เล็กแกจึงเอาศพเตียนหวยฝังไว้ ณ ที่
นั้น แล้วเอาเนื้อความทั้งปวงเข้ามาทูลแก่พระเจ้าฮันแต่ทุกประการ

พระเจ้าฮันได้ใจแข็งดังนั้น จึงสั่งให้แต่งการศพเตียนหวยเหมือนเชื้อพระวงศ์
ฝังไว้ในเมืองลกเอียงฝ่ายทิศตะวันออก แล้วให้หาคนเสืบทของเตียนหวยทั้งสองคนเข้าไป
ตั้งเป็นเตาอยู่ที่ขุนนางฝ่ายพลเรือน พระเจ้าฮันแตกเสด็จ ครั้นทั้งสองจึงออกไปปรึกษากัน
ว่า เตียนหวยนายของเราไม่ยอมเป็นข้าราชการกับพระเจ้าฮันแต่จึงตายเสีย บัดนี้เราจะมา
เป็นขุนนางเล่าก็ไม่สมควรเลย เราจะตายตามเตียนหวยนายเราไปจึงจะชอบ ครั้นทั้งสอง
ปรึกษากันแล้วก็ฆ่าตัวตายทั้งสองคน ครั้นเวลาเช้าพระเจ้าฮันแต่เสด็จออก ขุนนางจึงเอา
เนื้อความซึ่งคนทั้งสองฆ่าตัวตายนั้นทูลพระเจ้าฮันแต่ ๆ จึงว่าเตียนหวยไม่ยอมทำราชการ
กับเราจึงฆ่าตัวเสีย แต่บัดนี้คนทั้งสองก็มาพลอยตายด้วยแล้ว คนเหล่านั้นก็ตกตัญญูรักใคร่
ต่อเจ้านายของตัวแก่ ถ้าแต่คนทั้งสองอยู่ในเกาะนั้นเราเตียนหวยตายแล้ว เห็นไหมก็จะมิใช่ชอบ
แก่นคึกขบถขึ้น จักรเราจะให้คนออกไปเกลี้ยกล่อมเสียจึงจะให้ พระเจ้าฮันแต่จึงชดกไกไซฮัน

สติปัญญา ออกไปเกลี้ยกล่อมทหารเตียนหวยทหารอยซึ่งอยู่ ณ เกาะหายเอานัน ครั้นชา-
 ราชการออกไปถึง ทหารเตียนหวยรู้ว่าเตียนหวยตายแล้ว ก็ชวนกันร้องให้อออิงไป จึง
 ปรีักษกันว่าเตียนหวยนายของเราคักความทริสูญเสีย สู้เข้าไปหาพระเจ้าฮันเต้ เหตุทั้งแก
 เพราะเตียนหวยมีความกรุณาแก่เรา หมายถึงให้พระเจ้าฮันเต้ขัดเคืองยกกองทัพออกมา
 กระทำยัยไ้ เราทั้งปวงจะได้มีความสุข เตียนหวยคิดโอบอ้อมความกรุณาเราถึงเพียงนี้
 เมื่อท่านผู้มพระคุณของเราคักหาบุญไม่แล้ว เราทั้งปวงจะชวนกันเข้าไปเบงเข้าพระเจ้าฮันเต้
 ต้องการอะไร เราตายตามไปเบงเข้าเตียนหวยในเมืองฝักกว่า คนทั้งปวงคิดตั้งพรอม
 กันแล้ว ต่างคนแก่ฆาตวเสียดสาเทงทหารอย

ฝ่ายข้าราชการซึ่งพระเจ้าฮันเต้ใช้ออกไป เห็นตงนแกตกใจจึงว่า แต่เราเกิด
 มากยังไม่เคยเห็นเทพาวารกนเขดงเพียงนเลย ก็กลับเข้ามาทูลพระเจ้าฮันเต้ตามแนเือกความเน
 ทุกประการ

พระเจ้าฮันเต้ไ้แจ้งตงนแกเอามอดตบออกเซ้า แล้วว่าเตียนหวยเลี้ยงคนอย่างไร
 จึงรักใครดงเพียงนี้ จนสู้เสียชีวิตด้วยไ้ แก่บรรพตคนในแผ่นดินที่จะหาน้ำใจกตัญญูเสมอ
 คนเหล่านี้ เมี ไ้แล้ว พระเจ้าฮันเต้ก็สั่งให้ก้อฮักใหญ่ได้ศทททหารเตียนหวยไว้ที่เกาะหายเอานัน
 นน จึงเขียนหนังสือจารึกไว้ที่ภทว่า เตียนหวยเอ้า แปลเบงเค็ทไทยว่าเกาะอันเหมยเขง
 เทียนหวย แต่บรรพตด้วยสาอากรในเกาะอันนทไทยเส้าหรวเบงเค็ทเองเช่นเพนหวยตม
 แล้วพระเจ้าฮันเต้จึงว่ากบขรนงทงปวงว่า ปกคเตียนหวยกตลยเสียแล้ว เราภพนวตก
 ออกไปช้อหนึ่ง ยังแต่กไปกบจงลมวย จะหนีไปช้อมช้อนอยู่แห่งไ้เรากมไ้แจ้ง อันคน
 ทงสองนเมื่อเราเสียกแก่ทลตก้องกแม่เ้าไปจิบเนนหน่วกถ้าวหยาบซ้าแก่เราเนก จำจะสืบ
 เอาตัวมมมาทูลหน้าให้จงไ้ พระเจ้าฮันเต้ว่าคังนแล้วจึงให้แต่งหนังสือเบงใจความว่า
 ฝ่าผู้ไ้เรูเห็นว่ากไปจงลมวยอยู่ทไทนแนแล้ว เว็งเอาช้าวยกบอกจะให้เงนพทเก้าตง ฝ่าผู้ไ้
 ูเห็นว่ากไปจงลมวยอยู่ทไทน แต่มีไ้เอาเนือความมาแจ้งแกล้งปกบคไ้ จะเอาตัวมม

เป็นโทษถึงสาหัสเสมอภัยจงลิมวยแล็กไป ครนแตงหนังสือแลวกตตราประทับแจ็กไป
ทุกหัวเมือง แลค่านทางท่งปวง ให้ประกาศป่าวร้องกันทุกตำบล

ฝ่ายกโมษณะ เมื่อหนี ออกจาก พระเจ้า ฌ้อป้ออง ที่ ภูเขากิวติสารเน ไปอยู่ใน
เมืองท่าเอียงอาศัยอยู่ ณ บ้านจิวเตียง

ครนจิวเตียงได้แจ้งว่าพระเจ้าไซแต่ให้ประกาศตงเน กักลวความผิดจึงว่าแก่
กไปว่า บดินพระเจ้าไซแต่ใหม่หนังสือมาประกาศจะเอาตัวท่าน ถ้ารู้ว่าเรคบทำไว้เรา
จะพลอยกายด้วยถึงเจ็ดชั่วโคตร ซึ่งเรากระทำคุณไว้แก่ท่านก็จะบวยการเสียเปล่า ครน
ท่านจงเร่งคิดอ่านเอาตัวรอด อย่าให้เราได้ความผิดด้วย ก็ไปจึงว่าแก่จิวเตียงว่าขอ
ท่านอย่าวิตกเลย ข้าจะคิดอ่านหาให้ท่านได้ความผิดไม่ ก็ไปว่าตงเนโกนตมตตหวเวด
แปลงชื่อเสีย ลอบหนีไปอยู่ ณ เมืองเต้ากัก ชายตัวเป็นทาสอยู่กับจูกัก ๆ จักโบยจัก
ช่วยไว้ อยู่เวลาวันหนึ่งจูกักพิเคราะห์กักไปเห็นรูปร่างกิริยามิตคาเยก จึงกักอยู่แต่ในใจ
ว่าชะรอยจะเป็นกักไปทพระเจ้าไซแต่ใหม่ป่าวร้องจะเอาตัว จูกักคิดตงเนจึงถามกไปว่า
ท่านเชอกักโบหรือ บอกแก่เราแต่ตามจริงเถิด ก็ไปบอกกว่าข้าพเจ้าเชอกักโบ จูกักจึงว่า
พระเจ้าไซแต่จะเอาตัวท่านใหม่มีตราคาดโทษออกมา ถ้าผู้ใดสมคบแลกเปลี่ยนไว้ จะเอาตัว
ผู้หนีเป็นโทษถึงสนชีวิต บดินท่านมาอยู่กับเรา ๆ จะนิ่งเนอความเสียไม่ได้ จักจะคุมเอา
ตัวท่านส่งเข้าไปในเมืองหลวงตามรับสั่ง เราจึงจะไม่มีความผิด ตัวท่านจะว่ากล่าวเป็น
ประการใดเล่า ก็ไปจึงว่าข้าพเจ้าเปลี่ยเชอมาขายตัวอยู่กับท่าน ๆ ก็เลี้ยงดูข้าพเจ้าให้มี
ความสุข คุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าทวงเนเกยงแต่ตัวผู้เสีย ซึ่งจะทำสังใจตนเองคุณท่าน
ก็เห็นเหลือศคิบัญญัติอยู่แล้ว ครนท่านจะเอาตัวข้าพเจ้าส่งไปถวายพระเจ้าไซแต่ ข้าพเจ้า
มีความยินดีนัก ด้วยท่านจะได้ความชอบ ข้าพเจ้านึกว่าจะได้แทนคุณท่านเครงแล้ว

จูกักได้ฟังกไปว่าตงเนกหัวเราะ จึงว่าถ้าเราเอาตัวท่านไปถวายพระเจ้าไซแต่ ๆ
ก็จะฆ่าท่านเสีย ถึงเราจะได้รางวัลมากสักเท่าไรเราก้ห้ามความยินดีไม่ เราจะไปทสเสหา

หยินเป็นเพื่อนรักของเรา ซึ่งทำราชการในเมืองหลวงนั้น คิดช่วยชีวิตท่านไว้ให้รอดดีกว่า

ก็ไปไต่ฟังจูแก่ว่าตงเนกคุกเข่าลงคำนับแล้วว่า ถ้าจริงนทานกรุณาช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ได้ ก็เหมือนหนึ่งข้าพเจ้าตายไปแล้วแลกลับเป็นมาใหม่ คุณท่านจะอยู่แก่ข้าพเจ้ายิ่งกว่าบิดามารดาอีก จูแก่จึงว่าท่านจงซุ่มซ่อนรักษาตัวอยู่ อย่าเพิ่งให้ความแพร่งพรายไป เราจะเข้าไปในเมืองลกเอียงก่อน จูแก่ว่าตงเนกแล้วก็แต่งตัวขมเข้าไประบายหาแซเฮาหยิน ณ เมืองลกเอียง แซเฮาหยินเห็นจูแก่ก็ออกมาต้อนรับเรียกเข้าไปในที่พักพักจากนั้นก็โดยปกติแล้วให้แต่งโต๊ะเลี้ยงชวนจูแก่เสพสุรา ขณะเมื่อจูแก่กับแซเฮาหยินเสพสุราอยู่ด้วยกัน จูแก่จึงถามแซเฮาหยินว่าทนายกระทำผิดอย่างไร พระเจ้าฮันเต้จึงจะสืบเอาตัวให้จงได้ แซเฮาหยินจึงบอกวาทักไป กับจงลมวยพูดจา หยาบช้าต่อพระเจ้าฮันเต้เมื่อครั้งรบ ที่แม่น้ำ ไปจุนหนัน จูแก่จึงว่าเมื่อขณะพระเจ้าฮันเต้ยังกระทำศึกกับหลอกก่อง ก็ไปสืบข่าวราชการอยู่กับนายหลอกก่อง ก็ถือว่าพระเจ้าฮันเต้ไม่ใช้เจ้านายของตัว จึงบังอาจพูดจาหมายจะให้หลอกก่องรักใคร่ แลกลับไปก็มิได้รู้ว่าพระเจ้าฮันเต้จะมีบุญถึงเพียงนี้ จึงหากินแผนผ้อไว้อ้างหน้าไม่ อันพระเจ้าฮันเต้จะมาถือโทษแค้นคนอย่างนี้ไม่สมควรเลย ก็ไปคนแหม่มสดับญญาอยู่ ณ สันเก็กเขาแล้วหนีไปหาเมืองเหานอกแดนแผ่นดินเรา ไปเข้ากับพวกเหากลับเป็นศัตรูกับพระเจ้าฮันเต้จะมีตองลำบากอีกหรือ ท่านช่วยทูลพระเจ้าฮันเต้ให้ยกโทษก็ไปเสียเถิด แล้วจกไล่คนแหม่มสดับญญาตงเบี่ยงนางไว้สำหรับเมืองอีก

แซเฮาหยินไต่ฟังจูแก่ว่าตงเนกเห็นชอบด้วย ครั้นกินโต๊ะแล้วแซเฮาหยินก็ให้จูแก่อยู่บ้าน แซเฮาหยินก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮันเต้ ครั้นเห็นโทษจึงทูลว่า ก็ไปทหารหลอกก่องซึ่งมรบสังไหสเบเอาตัวนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าจะขอให้ยกโทษไว้สักครั้งหนึ่งก่อน ด้วยเห็นว่าไปคนนเบแค้นใจเคียว ถ้าผู้ใดไต่ถามคุณซุ่มซ่อนแล้ววกซื่อตรงนก็ ซึ่งแต่ก่อนก็ไปมิได้คิดเกรงขามกระทำโทษคนเคื่องนั้น เพราะตัวหารู้ว่าไต่ตองจะมีบุญถึงเพียงนี้ ครั้น

เรื่อง ชดก๊กไชยอัน

นรุต้าวได้กระทำผิดเกรงอาญาได้อ่องจึงหนีซุกซุนไป บัดนั้นคนทรงปวงก็เห็นว่ากบฏเป็น
โทษถึงตายอยู่แล้ว ถึงได้อ่องจะจับตัวได้ แลเอามาประหารชีวิตก็หาไม่ผู้ใดครหาในทาไม่
แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าได้อ่องไปรคยโทษก็ไปเสีย แลเอามาตั้งชน เป็นขุนนาง เห็นกบฏจะ
คิดถึงพระคุณนัก คนทรงปวงก็จะชวนกันสรรเสริญได้อ่องเป็นอันมาก แต่บรรดาทหาร
หลอกกองทัพเหลือตาย เห็นซุ่มซ่อนอยู่ที่ไหน ก็จะพากันเข้ามาสามัคคีกัน ได้อ่องก็
เกียรติยศยิ่งขึ้นไปกว่าเสกสร้อยเท่า

พระเจ้าฮันแต่ได้ฟังแฮเฮาหยินว่าตงหนักเห็นชอบด้วย จึงว่าถ้าเราไม่เอาโทษ
ก็ไปแล้ว ก็ต้องยกโทษจึงลิมวยเสียด้วย เมื่อก่อนเห็นเคียดแค้นให้พาตัวคนทรงสองเข้ามา
หาเราเด็ก เราจะตั้งให้เป็นขุนนางตั้งเท่า ถ้ากบฏไปแลจึงลิมวยยังคิดมิคตพแล้วอยู่ จึงจะเอา
โทษถึงสิ้นชีวิต

แฮเฮาหยินได้ฟังพระเจ้าฮันแต่ตงหนักเห็นความยินดี กระทำค้ำเบลาพระเจ้า
ฮันแต่ก็กลับออกมาบ้าน บอกเนื้อความแก่จู่แก่ทุกประการ แลแฮเฮาหยินจึงว่า ท่านไป
บอกกบฏให้มาหาเรา ๆ จะพาเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮันแต่ จู่แก่ใจแจ้งตงหนัก ก็ลาแฮเฮาหยิน
กลับมาบอกแก่กบฏ ๆ ก็มีความยินดีนัก ครั้นเวลารุ่งขึ้นก็ไปกลับมาบอกแฮเฮาหยิน ครั้นถึง
เวลาพระเจ้าฮันแต่เสด็จออก แฮเฮาหยินก็พากันไปเฝ้าพระเจ้าฮันแต่ ๆ เห็นกบฏจึงว่า
ครั้นถึงท่านจะแบ่งออกไปเป็นเก้าศัวรรษ แลจะไปเที่ยวอยู่ที่ไหนก็คิด ก็ไม่พินมือเรา
เหตุไรจึงไม่เข้ามาหาเราโดยค้ำเล่า ก็ไปจึงทูลพระเจ้าฮันแต่ว่า ข้าพเจ้าเป็นคนเสียบ้านเมือง
เจ้านายก็ตาย ข้าพเจ้าไม่ตามด้วยหลอกกองทัพเมณาไอกรได้ จึงให้คิดอดสูแก่คนทรงปวง
แลวกเกรงอาญาได้อ่องนัก จึงมีอาชเข้ามาเฝ้าได้ พระเจ้าฮันแต่จึงว่าครั้นเนตจหายมา
ต่อเราตัวคิดเป็นประการใด ก็ไปจึงว่าเมื่อก่อนข้าพเจ้าทำราชการอยู่กับหลอกกองทัพ ก็หมายจะ
แทนคุณหลอกกองทัพ จึงทำให้ได้อ่องไปซัดเคือง ทวงโทษข้าพเจ้าก็ถึงสิ้นชีวิต สุตแต่ได้อ่อง
จะโปรดเด็ก

พระเจ้าฮันเต้ไคฟงตงหนักเหินวากไปเป็นเคนซ้อ จึงตงกไปเป็นลองตงท
 ขุนนางผู้ใหญ่ ก็ไปจึงคุกเข่าลงกระทำคำนับพระเจ้าฮันเต้แล้วทูลว่า ซึ่งไปรตมาทงน
 พระคุณหาที่สุดมิได้ แต่ข้าพเจ้าเป็นคนเสียบ้านเมือง แลแปลงร่างกายเสียไม่ควรที่จะเป็น
 ขุนนางแล้ว ข้าพเจ้าขอเป็นแต่ไพร่ทำราชการสำเเองพระคุณตามสติปัญญาเถิด พระเจ้า
 ฮันเต้ไคฟงกไปว่าตงนเงิงว่า ท่านไม่ยอมเป็นขุนนางเพราะคิดถึงหลอกงอยู่หรือ

ก็ไปไคฟงพระเจ้าฮันเต้ตรัสตงนหนักตกใจ จึงรับเอาที่ขุนนางแล้วก็กระทำ
 คำนับลาพระเจ้าฮันเต้ออกไป ขุนนางทงปวงจึงทูลพระเจ้าฮันเต้ว่า บคนกไปเข้ามาสามภกค
 แล้ว ยังแต่จงลิมวยหารูว่าจะไปอยู่แห่งใดไม่ อันจงลิมวยเณมีสติปัญญาทักเทียมพมเงิง
 ถ้าไม่เข้ามาสามภกคกเห็นจะเป็นเคศตรูชน พระเจ้าฮันเต้จึงส่งขุนนางทงปวงให้เที่ยวสืบเสาะ
 เอาตัวจงลิมวยให้จงได้ ขุนนางทงปวงก็ออกมาจัดแจงกัน ให้มีหนังสือไปเร่ิงทุกหัวเมือง
 ทงปวงตามรับสง ที่ในเมืองลกเอียงนเกเทียวตรวจทุกบ้านเรือนราษฎรเป็นกวคช้น เวลา
 วันหนึ่งข้าราชการเทียวไปริมเมืองลกเอียง เดินเปรี๊ิกษากันไปที่จะคิคอ่านหาตัวจงลิมวย
 มพู่หงใส่เสื้อผ้าใส่เกือกฟางอายุประมาณกลางคน เดินเข้ามาใกล้ข้าราชการแล้วหัวเราะ
 ว่า ท่านทงปวงจะทำอะไรแก่จงลิมวยคนเดียว เวมเเเอกความซ้อใหญ่จะใคร่เข้าไปเฝ้า
 พระเจ้าฮันเต้กราบทูลให้ทราบ แต่หมมมูใดที่จะพเข้าไปไม่ ข้าราชการทงปวงได้ย่นพูน
 พูจาประหลาด จึงเอาเเนอความเข้าไปกราบทูลพระเจ้าฮันเต้ๆ จึงรับสงให้พาเอาตัวพูน
 เข้าไป แล้วถามว่าท่านซ้อไรเป็นแซ่ไหน มีกิจธุระจะว่ากล่าวประการใด ท่านจึงจะเข้า
 มาหาเรา เถลาแกงจึงทูลพระเจ้าฮันเต้ว่า ตัวข้าพเจ้าขอแกงเป็นแซ่เหลา ข้าพเจ้ามีธุระไป
 ณ เมืองไปตงกตบมาถึงเมืองลกเอียง ได้ย่นข่าวว่าไค้องให้เที่ยวจับตัวจงลิมวยเป็นกวค
 ช้น ข้าพเจ้าจึงคิดว่าทำไมกับจงลิมวยเป็นคนเสียเมืองเหมือนปลาอยู่ในลอบ ซึ่งจะเอามา
 วิกคเป็นธุระนเไม่ควร ที่การใหญ่ยิ่งกว่านตีไค้องมิจัดแจงเสียเล่า ข้าพเจ้าจึงมีความ
 วิกคจะใคร่ช่วยมถรรวบทูลให้ทราบ หมายถึงให้ไค้องกรองราชสมบัติเป็นสุขสืบเชื้อสาย

ไปถึงหมื่นชวน บ้านเมืองจะโตมโหฬารเหมือนภูเขา พระเจ้าฮันเตจึงว่าแก่เหล่าแก่งว่า
 ท่านจะว่ากล่าวเตือนสติเราประการใดก็ว่าไปเถิด เหล่าแก่งจึงว่า เต็มหลอก้องโตเมืองจึง
 ก่หากงอยู่ไม่ ไปกึ่งเมืองหลวงอยู่เมืองแพเสีย แต่พมแจ่งเป็นคนมีสติปัญญาคิดเห็นการ
 ลกซง ว่ากล่าวทักทายนหลอก้อง ๆ ก็หาเชื่อถ้อยคำพมแจ่งไม่ ฮันแสงซงเป็นข้าราชการ
 ก่เห็นสมควรทักทายนหลอก้องอีก หลอก้องโกรธฆ่าฮันแสงเสีย เพราะหลอก้องกระทำ
 ตามอำเภอใจ จึงมิได้มีความสุขเสียแผ่นดินแก่ไต๋ออง บัคนไต๋อองสำเร็จราชการมาถง
 เมืองหลวงอยู่เมืองลกเอียง ถ้าจะเอาเมืองแพเสียมาเปรียบ ก่เห็นเมืองลกเอียงดีกว่าเมือง
 แพเสียหน้อยหนึ่ง แต่ในคำไต๋อองจะถงเมืองลกเอียงเป็นเมืองหลวงให้ยกยาวไปถึง
 แปดร้อยสี่สิบปี เช่นแผ่นดินจิ๋วบู้ฮองนหรือ พระเจ้าฮันเตจึงว่าเราคิดว่าจะบำรุงแผ่นดิน
 ให้ยกยาวเหมือนแก่งน เหล่าแก่งจึงว่า อันจิ๋วบู้ฮองเป็นเจ้าแผ่นดินครั้งนั้นมีบุญนัก แต่
 บรรดาหัวเมืองทงปวงต่างคนเข้ามาสามัคคีถวายนไมเจินทองอยู่มิได้ขาด แผ่นดินก็
 เป็นแปดทิศมาหลายปี จนสืบพระวงศ์มาถึงแสงอองบุกรบู้ฮอง แสงอองจึงยกไปตั้งเมืองหลวง
 อยู่ลกเอียงทงกลางแผ่นดิน เมื่อเชื้อสายแซ่จิ๋วบู้ฮองเสื่อมวาสนาแล้ว หัวเมืองทงปวงก็
 แข่งเมืองน แสงอองก็ไม่ปราบปรามให้ราบคาบได้ จนสืบมาถึงเชื้อสายซงภายหลังก็
 ดอยยศศักดิ์ลงสิ้น จาเสียเมืองแก่เจินออง ครั้นไต๋อองจะมาตั้งเมืองหลวงอยู่เมืองลกเอียง
 ข้าพเจ้าก็เห็นจะหายยกยาวไม่ ถ้าไต๋อองหาบุญไม่แล้ว ยังแต่เชื้อสายพระวงศ์ไปภายหลัง
 หัวเมืองทงปวงก็จะชวนกันแข็งเมืองขึ้น ยกเข้าตั้งอยู่ในเมืองท่าเอียง ก็จะมีก่ก่จันช้ออง
 แลหางอชเนกหรือ ครั้นเชิญไต๋อองไปตั้งเมืองหลวงอยู่เมืองท่าเอียง ข้าพเจ้าเห็นว่า
 เป็นสุขยกยาวไปได้ ถ้วนเมืองท่าเอียงนภูมิฐานกว้างขวางมั่นคง สมควรเป็นเมืองใหญ่
 ข้างภายนอกนเมื่อนมเณดอมอยู่รอบ ถัดเข้าไปมีภูเขากนแบนชน ๆ ถึงมาตรว่าชาติกจะยก
 มากกระทำอันตรายก็ยาก ข้าพเจ้าจึงเห็นชอบกนนี้ จะใคร่เข้ามากราบทูลให้ทราบด้วย
 เนื้อความคอง

พระเจ้าฮันเตก็ฟังเหล่าแก่งว่าคองน จึงปรึกษากับขุนนางทงปวงว่าเหล่าแก่งว่า
 กล่าวทงนท่านทงปวงจะเห็นประการใดบ้าง ขุนนางทงปวงเป็นชาวเมืองซ่งตั้งฝ่ายตะวันออก

หาว่า การในเมืองหาเอียงวงศ์แล้วประการใดไม่ จึงทูลพระเจ้าซันเตว่า ข้าพเจ้าไคยิน
 แต่คำโบราณเล่าสืบ ๆ กันมาว่า เมื่อกองแผ่นดินจิวบ้อองหนักตงเมืองหลวงอยู่เมืองลกเอียง
 นี้ ว่าฝ่ายตะวันออกมีเมืองเสงทองกันเบก้านเมืองลกเอียง ฝ่ายตะวันตกมีภูเขาอกน้อย
 ข้างเฉิงเหอมีแม่น้ำกน้อยกานหนึ่ง ข้าพเจ้าไคยินเตผู้ใหญ่นี้ ซึ่งจะได้รู้ได้
 แจงว่าภูมิจานเมืองลกเอียงแลเมืองหาเอียง ข้างไหนจะดีกว่ากันหนะหาทราบแนไม่

พระเจ้าซันเตจึงถามเตียวเหลียงว่า ท่านไคยินดำราแผนทเมืองทงปวง ท่าน
 เห็นว่าเมืองลกเอียงกับเมืองหาเอียงข้างไหนจะดีกว่ากัน เตียวเหลียงจึงทูลว่า เมืองลกเอียง
 หนักกว้างขวางมั่นคงอยู่ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นเมืองอยู่กลางแปลง หามีภูเขาแต่ป่าไม้เบา
 ทสาคัญบองกันไม่ ถ้าข้าศึกมากตองรบทงสทาน อันเมืองหาเอียงนั้น ข้างขวามีห้ำกักกวน
 ค่านใหญ่เป็นทมนแห่งหนึ่ง ข้างซ้ายมีเมืองโปกังกน้อย ข้างหลังมีภูเขาตอมเป็น
 ซัน ๆ หนทางกันดารถึงพันโยชน์ ถ้าข้าศึกมากตอยรบแต่ค่านเดียวได้ แลวทชยภูมิ
 เมืองหาเอียงนั้น อุปมาเหมือนเมืองทงค้ำแลเมืองเทพยดา ข้าวปลาอาหารกับบริวาร
 ราชฏรกกมกั้ง ซึ่งเหล่าแก๊งกราบทูลกิงหนเกสสมควรอยู่แล้ว พระเจ้าซันแต่กเห็นชอบด้วย
 จึงให้รางวัลแก่เหล่าแก๊งเป็นอันมาก ทงเหล่าแก๊งเป็นของซันกวนชุนนางที่ปรึกษาผู้ใหญ่
 แลวไปรคให้เหล่าแก๊งเป็นแซเหลาควย

ครั้น ณ เวลาคือนสามชนบใหม่ถึงวันฤกษ์ดี พระเจ้าซันแต่กยกออกจากเมือง
 ลกเอียงไปตงเมืองหลวงอยู่เมืองหาเอียง แลวให้แจกกฎหมายไปทุกหัวเมืองให้รู้ทวงกว่า
 พระเจ้าซันแต่มาตงอยู่ ณ เมืองหาเอียง แต่บรรคหัวเมืองทงปวงได้แจงคังหน กแห่งคอกไม้
 ทองเงินเมากระทำค่านเบพระเจ้าซันแต่กตามธรรมนิยม พระเจ้าซันแต่กครองราชสมบัติบำรุง
 แผ่นดินโดยยุติธรรม อาณาประชาราษฎรทงปวงก็อยู่เย็นเป็นสุข ทามาหากันเกามภูมิลาเนา
 เวลาวันหนึ่งพระเจ้าซันแต่กอยู่ในที่ข้างใน จึงคิดรำพึงว่าเราให้หาตัวจงลิมวยมานานแล้ว
 ยังมีได้ข่าวเลย ถ้าจะนั่งไว้ฆ่าเม่นจงลิมวยไปเกลี้ยกล่อมผู้คนได้มากเข้า แผ่นดินก็จะ

เรื่อง ชักกโชชน

เสียเหนามชน จำจะเร่งคิดอ่านเอาตัวจงลิมวยเสียให้ไต่ก่อน ครั้นเวลารุ่งเช้าพระเจ้าฮันเต
เสด็จออก ขุนนางทั้งปวงเข้าไปเฝ้าพร้อมกัน พระเจ้าฮันเตจึงตรัสว่า เราให้ท่านทั้งปวง
สืบหาตัวจงลิมวยมาฆ่าเนแล้วยังมีใครเห็นข่าวคราวเลยหรือ ก็ไปจึงทูลพระเจ้าฮันเตว่า
เมื่อข้าพเจ้ากับจงลิมวยหนีออกจากหลอกกองนั้น ข้าพเจ้าถามจงลิมวยว่าจะหนีไปอยู่แห่งใด
จงลิมวยบอกแก่ข้าพเจ้าว่าจะหนีไปอยู่กับชนเสน ไต่เคยเป็นเพื่อนชอบกั้มา แต่บัดนี้
จงลิมวยจะอยู่กับชนเสนหรือจะหนีไปก่อนแล้ว ข้าพเจ้ามิไต่แจ้ง

พระเจ้าฮันเตได้ฟังก็ไปว่าทงนั้น คิดเฉลียวใจแคลงชนเสนกึ่งให้มีความวิตก
จึงถามทงแ่งว่าชนเสนชวนจงลิมวยไว้แล้วจะคิดการใหญ่คอกกระมัง ก็คอย่างไรจึงจะเอา
ตัวจงลิมวยไว้ ทงแ่งจึงทูลว่า ถ้าไต่ต้องให้ประกาศบ่าวร้องจะเอาตัวจงลิมวยให้ไต่โดย
เร็ว ก็ตคคัพทกจะอออิ่งไป แม้นจงลิมวยรู้ทวเขาจะคิดหลบหลีกค่อไปอื่น ถ้านงไว้ชา
เล็กก็เหมือนปลอยเสื่อผอมไว้ให้มีกำลังชนไป ปลายมือจะกำจัตยาก จำจะคิดเป็นกลอุบาย
จับตัวจงลิมวยจึงจะไต่ แต่ครั้นขอให้ไต่ต้องแต่งคนเสนหคหมีสติปัญญาทำเป็นไปราชการ
อันลอบไปสอดแนมคูก่อน ถ้าวรว่าจงลิมวยอยู่กับชนเสนแแล้ว จึงจัตคนไปพุกจากับชนเสน
ให้ฮันเสนฆ่าจงลิมวยเสียเองความจึงจะเจียบ พระเจ้าฮันเตกเห็นชอบทวย จึงเรียกชุยไห
ให้เข้าไปไต่แล้วกระซิบสั่งว่า ท่านจงทำเป็นไปช่อมแปลงกฏีพระเจ้างเต ๓ เมืองลิวจิว
แต่เชื่อนไปทางเมืองฉ้อเวหาฮันเสนสืบข่าวจงลิมวย ถ้าวรว่าจงลิมวยอยู่กับชนเสนแแล้ว
ท่านจงพุดจาให้ชนเสนฆ่าจงลิมวยเสียให้จงไต่ ชุยไหรับคำพระเจ้าฮันเตแล้วกระทำคานับ
ลาออกมาชนมากับคนสนิทประมาณเกาคคนสิบคนรีบไป ๓ เมืองฉ้อ ครนถึงเข้าไปหาชนเสน
แล้วบอกว่า พระเจ้าฮันเตใช้ให้ข้าพเจ้าไปช่อมแปลงกฏีพระเจ้างเต ๓ เมืองลิวจิว ข้าพเจ้า
ไต่มาตถึงนแล้วคตราลคถึงท่านจึงแวะเข้ามาเอนท่าท่วย ชนเสนไต่ฟังชุยไหทวคังน
กั้มิไต่คคสงสัย ต้อนรับพุกจากันโดยปกติ แล้วชนเสนส่งให้แต่งไต่เตเลียงเชญชุยไหให้
เสพสุรา ขณะเมื่อชุยไหกับชนเสนเสพสุราอยู่ค้วยกัน ชนเสนจึงถามชุยไหว่าราชการในเมือง

หลวงรามคาบอยู่เป็นปกติอยู่หรือ ชูโยไทก็บอกว่า เป็นปกติอยู่คอก ครั้นชูโยไทเห็นว่า
 คนบางลงจึงค่อยกระซิบบอกกับฮันเสินว่า บัดนี้เมื่อความเกี้ยวของมาถึงท่านอยู่ข้อหนึ่ง
 ว่า ท่านซ่อนเงงติมวยไว้ชานานแล้ว เขาเอาเนื้อความอันนี้เข้ากราบทูลพระเจ้าฮันแต่ ๆ
 ไม่เชื่อทว่าเอาแก่ขุนนางทั้งปวง แล้วตรัสว่าฮันเสินเป็นข้าหลวงเดิมของเรา ๆ รักใคร่ซุ
 เลียงเป็นดังเจ้าเมือง แล้วฮันเสินก็มิเข้าใจรักใคร่เราโดยสุจริต อันจะว่าฮันเสินซ่อนเงงติมวย
 คนขบถไว้เราไม่เห็นด้วย ชูนางทั้งปวงก็ไปสืบ แต่ข้าพเจ้าไต่ยนหากระซิบกันว่า
 ก็ไปไต่ทูลไว้ว่า เงงติมวยบอกแก่ไปไว้ว่าจะหนีไปอยู่กับฮันเสิน เนื้อความทงนกรนี้
 แล้ว เหตุไรพระเจ้าฮันแต่จึงไม่เชื่ออีกเล่า แต่ฟังข้าราชการพูดจากันอยู่อย่างนั้นเป็นอันมาก
 รู้ว่าเงงติมวยมาอยู่กับท่านเป็นมั่นคง แต่พระเจ้าฮันแต่ก็ยังหาทราบไม่ ทุกวันเสียวโ
 ก็แต่งคนลอบมาสืบข่าวอยู่ ซึ่งข้าพเจ้าเอาเนื้อความมาบอกท่านทงนี้ เพราะข้าพเจ้าคิด
 ถึงท่านว่า ได้มีคุณไว้แก่ข้าพเจ้า จึงบอกให้รู้หมายจะให้ท่านคิดอ่านป้องกันแก่คนทั้งปวง
 เสีย เห็นพระเจ้าฮันแต่ยังไม่ทราบจะหนี ถ้านานไปเนื้อความแพร่พรายออก เสียแรง
 ท่านกระทำความชอบมาแต่หลังเป็นอันมากก็จะสูญเสียเปล่า ฮันเสินได้ฟังชูโยไทว่าดังน
 ตกใจ นิ่งตะลึงอยู่เป็นชานาน แล้วจึงค่อยกระซิบว่าแก่ชูโยไทว่า ได้หุกรุดนาคครั้งเคยหา
 ที่สุดมิได้ เราจะคิดประการใดจึงจะปิดค้ำคนทั้งปวงเสีย อย่าให้พระเจ้าฮันแต่แคลงเรา
 ได้ ชูโยไทจึงว่าถ้าท่านฆ่าเงงติมวยเสีย ตักเอาศีรษะไปถวายพระเจ้าฮันแต่ นั้นแหละ
 ข้าพเจ้าเห็นพระเจ้าฮันแต่จะสนความสงสยท่าน ฮันเสินจึงว่าไท่หุว่าตงนกรชอบอยู่แล้ว แต่
 เงงติมวยกับเราใคร่รักกันเป็นอันมาก ยังมีไต่มีกรรมกันแล้ว เราจะฆ่าเงงติมวยอย่างไร
 ได้ ชูโยไทจึงว่าถ้าท่านเห็นแก่หน้าเพื่อนอยู่แล้ว ก็เหมือนคุณหมื่นอาญาพระมหากษัตริย์
 ความผิดก็จะมาถึงท่าน ฮันเสินจึงว่าการทงนี้ชำระของศตริกตรองดูก่อน ชูโยไทก็ไม่ว่า
 ประการใด ครั้นกันโต๊ะแล้วกล่าฮันเสินมาอาศัยอยู่ ณ ที่กรับแขก ฮันเสินจึงเข้าไปในสวน
 ดอกไม้ เล่าเนื้อความให้เงงติมวยฟังทุกประการ เงงติมวยจึงว่าแก่ฮันเสินว่า บัดนี้เนื้อความ
 ก็เกิดขึ้นแล้ว ท่านจะทำประการใดแก่ข้าเล่า ฮันเสินจึงว่าเราก็จะกระทำตามอาญาเกษรีย

ตกเอาศีรษะท่านไปถวายพระเจ้าฮันเต้ตามมรืบสงมานั้น จึงลิมวยจึงว่าชีวิตเราอยู่ตราบไต
พระเจ้าฮันเต้หากำอันตรายแก่ท่านไม่ ฮันเสินไตฟังจึงลิมวยว่าตังเนเก็งเงกคอกอยู่เป็นช้านาน
ไม่มาจึงลิมวยลงได้ ก็กลับออกมาจากสวนคอกไม้

ฝ่ายชุยโห้คอยฟังฮันเสินอยู่ถึงหัวน กิมไตยฮันเสินเพญจาก้วยเนือความจงลิมวย
ประการใดไม่ ชุยโห้ก็ลาฮันเสินไป ณ เมืองลิวจิว แล้วเขียนหนังสือลบบลอบให้กาเถือมา
ทูลแก่พระเจ้าฮันเต้ทุกประการ พระเจ้าฮันเต้ไตแจงคังเนกเกโรฮันเสินเนก จึงมีผู้เอา
เนือความมารบทูลพระเจ้าฮันเต้ กล่าวโทษฮันเสินเป็นเนือความสามข้อ ข้อหนึ่งว่า
ฮันเสินเบียดเบียนอาณาประชาราษฎร์ เอาศพบิตามารทำไปผั่งไว้ที่นาราษฎร ข้อสองว่า
ฮันเสินแทงชอมหคมาแลคนอยู่มได้ขาด ตรวจเตรียมทเกล้าหวหารไว้เป็นอันมาก ข้อสามว่า
ฮันเสินซ่อนจงลิมวยไว้ช้านานแล้ว หาเอาเนือความเข้ามากรบทูลให้ทราบไม่ ซึ่งฮันเสิน
กระทำการครงและเมิกพระราชอาชญาณัก เห็นฮันเสินจะคักการใหญ่อยู่ ขอให้ไตอ่องเรัง
ตำรการกำจัดฮันเสินเสียโดยเร็วเถิด

พระเจ้าฮันเต้ไตฟังคังเน จึงให้หาคันแฉงแลชุนนางทงป่วงเข้าไปปริกษาว่า
ฮันเสินถือตัวว่ากระทำความชอบไว้มาก มีน้ำใจกำเรียบจะขอไปอยู่เมืองเจ้ เพราะหมายจะ
คักการใหญ่ ครั้นเราเขียนให้ไปอยู่เมืองฉ้อกหาคเต็มใจไปไม่ บัดนี้ซ่อนจงลิมวยไว้เราเห็นว่า
ฮันเสินจะคักชบถเป็นเม้นคอง ชุนนางทงป่วงไตฟังพระเจ้าฮันเต้ว่าคังเน ต่างคันกริบอาสา
จะไปจับตัวฮันเสิน คันแฉงจึงว่าแก่ชุนนางทงป่วงว่า ฮันเสินเนไม่เหมือนทหารทงป่วง
ซึ่งท่านจะหมายสู้รบคักกำลังแลผมอ เราเห็นหาไตตัวฮันเสินไม่ ข้อหนึ่งฮันเสินกมัวพล
มาก ถ้าจะเอาเมืองฉ้อประสมเข้าอกกจะไตคันหลายสิบหมื่น ถ้าฮันเสินแบนชบถชุนจริง
แล้ว ที่ไหนท่านทงป่วงจะเข้าต่อท่านไต เราเห็นจะยิ่งกว่าศึกหลอกก่องอก ด้วยหลอกก่อง
เนเมแกผมอกบกำลังมาก ฮันจะสู้ฮันเสินชงมสคักปัญญาไม่ไตทหารทงป่วงด้ายกไปไตฮันเสิน
แล้ว แต่ยังไม่ทันไตคังรบฟังก็จะพากันแตกยับเยินเนเอง

พระเจ้าฮันเต้ไท่ฟงตนแฉ่งว่าคงเนกเห็นชอบด้วย จึงว่าท่านเกล้าทงนทชอบ
 อยู่ เราจะคิดประการใดจึงจะจับฮันสินไต้เล่า ตนแฉ่งจึงทูลว่า ข้าพเจ้าคิดกลอุบายไว้ได้
 อย่างหนึ่ง เห็นจะจับตัวฮันสินไต้โดยสะดวก ไม่ต้องยกพลไปรบพุ่งเลย ถึงฮันสินจะมีสติ
 ปัญญาเห็นหาหน้รู้ตัวไม่ พระเจ้าฮันเต้จึงถามว่า อุบายของท่านเป็นประการใด ตนแฉ่ง
 จึงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าไต้ยินคำโบราณว่ามา อันประเพณีกษัตริย์แต่ก่อนย่อมเสด็จ
 ไปเลียบเมืองทงสี่ฤดู จะได้เห็นภูมิฐานบ้านเมืองว่าอาณาประชาราษฎร์ทงปวงจะท้มา
 หากินเป็นสุขอยู่หรือประการใด ทุกวันนี้ไต้ต้องเป็นเจ้าของดินขี้แล้ว ก็ยังมีไต้เสด็จไป
 เลียบเมืองเลย ข้าพเจ้าคิดว่าเชิญเสด็จไปเลียบเมืองตามประเพณีกษัตริย์ จึงให้มีหนังสือ
 ประกาศไปทุกหัวเมืองทงปวง ให้เจ้าเมืองมาคอยรับเสด็จอยู่ ณ เมืองทงซายพร้อมกัน
 ฮันสินก็จะออกมาคอยรับเสด็จ จึงจัดทหารออกไปคอยจับตัวฮันสินในขณะเนกเห็นจะได้
 โดยง่าย

พระเจ้าฮันเต้ไท่ฟงตนแฉ่งว่าคงเนกเห็นชอบด้วย จึงให้มีหนังสือกำหนด
 คั้นที่จะเสด็จ ประกาศแก่ขุนนางหัวเมืองทงปวงตามถ้อยคำตนแฉ่งว่า ฝ่ายหัวเมืองทงปวง
 ได้แจ้งทงเนกชวนกันออกมาคอยรับเสด็จอยู่ตามรับสั่ง แต่ฮันสินหนึ่งเองไม่มาด้วยคิดเกรง
 ว่าตัวไต้กระทำการผิด ฮันสินจึงปรึกษารุ่นนางว่า ชุยโหมมาบอกเราว่าขุนนางในเมืองหลวง
 ฟ้องเราว่าซอเจงฉิมวยไว้ บัดนี้เราจะออกไปรับเสด็จพระเจ้าฮันเต้ ณ เมืองทงซาย ถ้า
 พระเจ้าฮันเต้รู้ว่าจงฉิมวยมาอยู่กับเราก็จะมีเอาโทษเราหรือ ถ้าเราจะฆ่าจงฉิมวยเสียตัดเอา
 ศีรษะไปถวายพระเจ้าฮันเต้เราจึงจะพ้นความผิด รุ่นนางทงปวงก็เห็นชอบด้วย ฮันสินจึง
 เข้าไปโหวตบอกไม้ออกกับจงฉิมวยว่า พระเจ้าฮันเต้เสด็จมาเลียบเมือง ให้เราไปคอย
 รับเสด็จ ณ เมืองทงซาย บัดนี้พระเจ้าฮันเต้รู้ว่าเราซอท่านไว้ คิดแคลงว่าเรากับท่าน
 จะเป็นขบถ ครองหนาท่านอย่าคิดน้อยใจเลย เราจำจะทำแก่ท่านให้พระเจ้าฮันเต้สนความ
 สงสัย

จงดลิมวยไท่ฟงฮันสนวาทงหน จิงว่าเต็มเรากูท่านเห็นว่าเบงเคนมัสตบญญาตัก
 ชง บัดนเราเห็นท่านเป็นเคนโงตเสียแล้ว ถ้าวหนท่านฆ่าเราเสียไม่ชานักพระเจ้าฮันแตก
 จะฆ่าท่านตายตามเราไป ซึ่งท่านหมายว่าจะไค้อยู่เป็นสุขไปนหนามไค่ ฮันสนเจงว่าเมื่อ
 พระเจ้าฮันเตจะเสียสตัย จะฆ่าเราเสียก็ตามเถิก เรากิ่งจะฆ่าท่านให้พระเจ้าฮันแต่เห็น
 ความจริงของเรา ที่เรากับท่านมิไค่เป็นขบถ

จงดลิมวยไท่ฟงฮันเสินเพุกจาศครอนคังนงกโกธร ลูกชนชหน้าตาฮันสนวಾಯ
 ทรชน มิงไม่กิดถึงคุณเกุเลย เสียกายก็จะตายเสียก่อนจะไม่ไค่เห็นเมื่อฮันแตฆ่ามิง จงดลิมวย
 ว่าตงหนแล้วชกกระบืออกาเชอกคอตายเสีย ฮันสนกเข้าตคเอาศรัษะจงดลิมวยออกมากอข
 รับเสด็จพระเจ้าฮันแต่อยู่ ณ เมืองตงชาย

ฝ่ายพระเจ้าฮันแตครวถึงวณกำหนด ก็บกกทหารออกจากเมืองหลวงผ่านหัวเมือง
 ทงปวงไป ครนถึงเมืองตงชายจึงให้หยุดประทับอยู่ที่นั่น แต่บรรดาขุนนางหัวเมือง
 ทงปวงซึ่งออกไปคอยรับเสด็จ ก็พากันเข้ามาเฝ้าเป็นเอน่มาก ฮันสนกเอาศรัษะจงดลิมวย
 เข้ามาถวายพระเจ้าฮันแต่ ๆ จิงว่าแกฮันสนวว่า ตัวเองจงดลิมวยมาช้อนไว้ แต่เราให้ประกาศ
 บ่าวร้องมาชานาน ตัวก็เกล้งปกบิกลกเสีย หาเอาเนือความมาบอกเราไม่ บัดนรู้ว่าเรา
 มาเดียบเมืองเห็นเงาเนือความจะไม่มิดหรือ จิงจำใจเอาศรัษะมาให้เรา จะให้เราสนความ
 สงสัย อย่าทำไปเลยเราเห็นเนือใจเสียแล้ว ซึ่งตัวจะไค่ช้อตรงต่อเรานนหนามไค่ พระเจ้า
 ฮันแตว่าตงหนแล้วกส่งให้ทหารจับตัวฮันสนมคไฟลหลังเขา ฮันสนเจงร้องชนควยเสียง
 อึงแตงว่าข้าพเจ้าเป็นชาหลวงเดิม กระทำความชอบมาจพระเจ้าฮันแต่ได้แผ่นดิน ข้าพเจ้า
 กยงมไค่กระทำผิดสิ่งไค่ บักนพระเจ้าฮันแต่เชอพงกาคณยุงมากระทำโทษข้าพเจ้าเปล่า ๆ
 พระเจ้าฮันแตเจงว่า เหตุไรตัวจิงว่าไม่ผิดอถเกล้า โทษตัวผิดถึงสามข้อ ข้อหนึ่งเราตงตัว
 เป็นเจ้าเมือง หมายจะให้ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินให้ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข ตัวกลับกระทำการ
 เบียดเบียนอาณาประชาราษฎร์ เอาศพบิกามารคาไปฝังไว้ในที่นราษฎร ให้ราษฎรขาด

ประโยชน์ทำมาหากิน ได้ความเดือดร้อน โทษตัวก็ผิดอยู่ข้อหนึ่ง ข้อหนึ่งมิได้มีกิจการ
 การสงคราม แลท้วงท้วงหมกมุ่นแล้วทหารตรวจเตรียมเป็นขบวนทัพ ทำให้คนทั้งปวง
 สะอึกสะอื้นเมื่อมิได้เป็นปกติท้วงท้วงเป็นสองข้อแล้ว ประการหนึ่งเราให้หนังสือประกาศ
 ว่า ถ้าผู้ใดคบชู้อนับจึงลิมวยไว้จะเอาเป็นโทษ ตัวก็หาเกรงเราไม่เช่นเคยจึงลิมวยไว้ ซึ่ง
 ตัวกระทำการกุ่มนั้นเราทางนี้ไม่ผิดคอกหรือ ฮันเสินจึงว่าซึ่งมีผู้มากกล่าวโทษว่า ข้าพเจ้า
 กระทำตงนนักจริง แต่ข้าพเจ้าจะขอกราบทูลให้ทราบก่อน ด้วยข้าพเจ้ายังอนาตาหาทัพ
 มิได้ ครั้นบิดามารดาข้าพเจ้าตายจึงเอาศพไปอาศัยฝังไว้ในหลุม ครั้นไต่เองเอาข้าพเจ้า
 มาชุบเลี้ยงถึงแก่ให้เป็นเจ้าเมือง ข้าพเจ้าก็จะสนองคุณบิดามารดา เห็นเทววังเปล่าอยู่
 แห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงขุดศพบิดามารดาขึ้นแต่งการฝังทั้น แต่กอกำแพงแก้วที่ล้อมกุฎีศพ
 นั้นเกินเข้าไปในนาราชฎรประมาณศอกเศษ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเป็นแต่การนิกนอยเท่านั้น
 ข้าพเจ้าได้มีบุญคุณไว้แก่ราชฎรเป็นอันมาก หากควรที่จะให้ชกเคืองถึงไต่เองไม่ ข้อซึ่ง
 ว่าข้าพเจ้าช้อมหกทแกล้วทหารนั้น ด้วยข้าพเจ้าคิดเห็นว่าเชอสายของหลอกกองมอยู่ จึง
 แกล้งกระทำให้กิตติศัพท์ปรากฏไว้ หมายถึงมิให้ผู้ใดคิดการเกิดเป็นเสี้ยนหนามขึ้นใน
 แผ่นดินไต่เองได้ ไต่เองจะได้ครองราชสมบัติเป็นสุข ข้าพเจ้าจะได้คิดเป็นขอบหมักได้
 แก่ซึ่งข้าพเจ้ามิได้เอาตัวจึงลิมวยมาถวายแต่แรกนั้น ด้วยข้าพเจ้าคิดว่าจึงลิมวยได้มีคุณไว้
 แก่ข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังทำราชการอยู่กับหลอกกองฯ จะฆ่าข้าพเจ้าเสียหลายครั้ง เพราะ
 จึงลิมวยแก้ไขข้าพเจ้าจึงได้รอดชีวิต ครั้นจึงลิมวยไปอาศัยข้าพเจ้าอยู่ข้าพเจ้าจึงเสียมิได้
 แล้วไต่ย่นข่าวว่าไต่เองจะเลียงจึงลิมวย ข้าพเจ้าจึงคิดว่าถ้าไต่เข้ามาเผ่าเมื่อไรจะพาจ
 ลิมวยเข้ามาด้วย ครั้นรู้ว่าไต่เองไม่เลียงจึงลิมวยแล้ว ข้าพเจ้าจึงฆ่าจึงลิมวยเสีย ซึ่ง
 ข้าพเจ้ากระทำการทงนี้โดยแท้ใจสุจริต ข้าพเจ้าจึงถือถือว่าข้าพเจ้าหาความผิดมิได้

พระเจ้าฮันแต่ไต่เองฮันสนวาทังนนักทวเราะ จึงว่าอันความผิดของตัวมิใช่จะฟัง
 มีครั้งหนึ่งได้ แต่ก่อนตัวก็กระทำผิดไว้อยู่ เมื่อครั้งทวเป็นแม่ทัพยกไปไต่เอง ทวก็ชิงเอา

ความชอบหลี่เสง แกล้งทำให้เจื่องฆ่าหลี่เสงคนเก่าเราเสียโทษตัวกษัตริย์ เมื่อครั้งเราเข้า
 ทลอมหลอกอง ณ เมืองเอ๊กเอียงเน่ เราให้หนังสือไปหาตัวเป็นหลายครั้ง ตัวก็แกล้ง
 บิดพลิ้วเสียไม่ยกมาช่วย ทำที่ประหนึ่งจะแกล้งให้หลอกองจับเราได้ หากว่าบุญของเรา
 จึงหาเป็นอันตรายไม่ ครั้นเส้าเรจราชการแล้ว เราจะให้ตัวไปเป็นเจ้าเมืองฉยี้ ตัวก็ว่า
 กลัวว่าทักซีจะขอไปอยู่เมืองเจ้ ครั้นเราบังคับขึ้นให้ตัวไปอยู่เมืองฉยี้ ตัวก็ไม่เต็มใจจึงมี
 ความโกรธแค้นเรา คิดกระทำการดูหมิ่นเราดังเพียงนี้ ซึ่งตัวว่าน่าใจช้อตรงต่อเรา ๆ ไม่
 เห็นจริงด้วย

ขันสนไตฟงพระเจ้าฮันเตว่าคงหนักทอดใจใหญ่ จึงเสลยหน้าไปทางขุนนาง
 ทงปวงแล้วว่า ตัวเราครั้นคงกับตำราโบราณที่ว่าไว้ว่า พรานหนักกับพรานแฉนเอง
 ด้วยลักษณะพรานแฉนจะรักใคร่รณุกก็ต่อเมื่อตัวจะต้องการยิงนกเท่านั้น ครั้นเส้นนงแล้ว
 ก็ทงชนุเสียหนับมือไม่ พรานแฉนเอาดาสนแฉนแล้วก็ประหารชีวิตสุนัขของตัวกินเสีย อัน
 คำโบราณสองประการนี้ควรจะเอาเป็นคติต่อไปได้ ขุนนางทงปวงก็นั่งอยู่สน

ฝ่ายพระเจ้าฮันเตก็เอาตัวขันสนไตหายรถ ยกทหารกลับมา ณ เมืองห้าเอียง
 ครั้นมาทางประมาณสามสิบเส้นพอเวลาบ่ายลง จึงสั่งให้หยุดประทับอยู่ริมชายป่า พระเจ้า
 ฮันเตจึงลงจากรถขีมาจะไปเที่ยวเล่นในป่านั้น ครั้นไปถึงป่าแห่งหนึ่ง มาพระทงที่พระ
 เจ้าฮันเตตรงไปนั่งตกใจหยุดร้องอยู่พระเจ้าฮันเตจึงส่งหวนโกยกุมทหารประมาณหมื่นหนึ่ง
 เข้าคนดูในป่านั้น จึงพบทหารผู้หนึ่งอายุประมาณสามสิบปี ถ้อยเกะทอนชยแอบคั้นไม่อยู่
 หวนโกยกจับตัวมาถวายพระเจ้าฮันเต ๆ จึงถามทหารผู้นั้นว่า เองชื่อไร เหตุใดจึงถ้อออกรู
 มาคอยแอบอยู่ฉะนี้ อักเซียวเสียนเจ้งบอกว่าข้าพเจ้าช้อออกเซียวเสียน อยู่ ณ ป่าชย้อม
 เห็นท่านจับตัวขันสนไตแล้วขันสนไตก็กระทำผิดสิ่งใด ข้าพเจ้าก็คิดถึงคุณขันสนเจ้งตามมา
 ทนายจะชิงเอาตัวขันสนไตให้เจ้งได้ เมื่อเป็นเคราะห์ของข้าพเจ้ายังมีทันไ้สเรเองคุณขันสน
 ท่านจับตัวข้าพเจ้าได้ก็ทำตามแต่จะทำโทษเดี๋ย พระเจ้าฮันเตว่าเองคิดกระทำการดังนี้ มิใช่

จะหมายมาซึ่งแต่ฮันสิน เอ็งก็หมายจะทำอันตรายเราด้วย นี่หากว่าจับตัวได้ หาไม่เอ็งจะฆ่า
 เราเสีย พระเจ้าฮันเต็กส่งให้ตอกเซียวเลียนจนตาย ฮันสินรู้ออกเซียวเลียนตายโกร่งให้
 ฝ่ายพระเจ้าฮันเต็กยกทหารกลับมาถึงเมืองหาเอียง แต่บรรดาขุนนางที่มีได้
 ตามเสด็จไป ก็ชวนกันมาคอยรับเสด็จพระเจ้าฮันเต้ ณ ประตูเมือง เชิญเสด็จเข้าไปใน
 พระราชวัง พระเจ้าฮันเต็กส่งทหารให้เอาตัวฮันสินไปจำไว้ ณ ตำแหน่งคนโทษ อยู่เวลา
 วันหนึ่งพระเจ้าฮันเต้เสด็จออกขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเฝ้าพร้อมกัน ไ้หูเตียนจึงสั่งทูลพระเจ้า
 ฮันเต้ว่า ซึ่งใต้อ่องไ้แผ่นดินนี้ เพราะใต้อ่องไ้ฮันสินมาเป็นกำลังราชการ อั้นแคววม
 ชอบของฮันสินมีอยู่เป็นอันมาก ครองฮันสินกระทำผิดละเมิดรับส่งครั้งเดียว ซึ่งจะเอา
 ตัวมาตรากตรำไว้จะเห็นไม่สมควร ถ้าสืบไปภายหน้าผู้ซึ่งจะคิดกระทำความชอบก็เห็น
 จะรอรอเสีย ซึ่งข้าพเจ้ากราบทูลทงนขอใ้ทรงดำริดูก่อน พระเจ้าฮันเต้ไ้ฟังทงนจึง
 ว่าเราคุนไ้ใจฮันสินเห็นไม่ตรงต่อเราแล้ว อั้นจะปล่อยใ้คืนเป็นเจ้าเมืองอีกไม่ได้ ไ้หู
 เตียนจึงจึงว่า ถ้าใต้อ่องยังแคลงฮันสินอยู่ ก็โปรดใ้แก่เพียงพันโทษเอาตัวไว้ใช้สอยอยู่
 เมืองหลวง อย่าใ้กลับไปเมืองฉ้อคังเก่า พระเจ้าฮันเต้เห็นชอบด้วย จึงสั่งใ้ตอก
 ฮันสินออกจากโทษหาตัวเข้าไปเฝ้า พระเจ้าฮันเต้จึงว่าแก่ฮันสินว่า แต่ท่านมาอยู่กับเรา
 ก็กรักรำท่านตั้งให้เบงงวนโซ้ย ต้องกระทำผิดปลุกตัวสูงเกินกว่า หวังจะใ้ก่ก่ก่ก่ก่ก่
 ทงปวงข้าแกรงนับถือท่าน ควรเสวยราชภาวแล้วเราทงให้เบงจางเมืองฉ้อ ชิบเลี้ยงใหม่
 ยศศักดิ์เป็นอันมาก ควรหรือท่านยังหาก่คิดถึงคุณเราไม่ ซึ่งคบงัดม้วยคนขบถไว้ ควร
 ครนเราจะทำโทษท่านถึงสิ้นชีวิต ก็คิดถึงความชอบของท่านซึ่งมีไว้แก่เราๆ จึงยกโทษ
 เสีย จะตั้งท่านเป็นชุธอมเฮา ที่ขุนนางอยู่ในเมืองหลวงเหนียน ท่านงามไปท่านกระทำ
 ราชการมีความชอบขึ้นใหม่ เราจะใ้ท่านเป็นเจ้าเมืองเนตงเก่า ฮันสินก็ยกเขากระทำ
 กำนับพระเจ้าฮันเต้ตาออกไปอยู่กัก เสียใจว่าเป็นขุนนางผู้น้อย แกล้งบอกบ่วยเสียหาเข้ามา
 เฝ้าพระเจ้าฮันเต้ไม่ คิงแดนพระเจ้าฮันเต้เสวยราชสมบัติเป็นปกติ จึงตั้งชกซุนเอง
 เป็นนายใหญ่ สำหรับจึกแจงคนเข้าใช้สอยใกล้พระองค์ เสียวโหน่นใ้รักษากฎหมาย
 สำหรับแผ่นดิน แลพระเจ้าฮันเต้เห็นเหววจึกแจงคอกไม่รูปเทียนไปกำนบไท่ก่ดวงหนึ่ง

ฝ่ายไท่กั๋งเห็นพระเจ้าฮันเต้เวียนไปกระทำค่านับอยู่มิได้ขาด จึงคิดแก้ไขใจว่า
 ลกเราเป็นถึงพระเจ้าฮันเต้เป็นกษัตริย์อันใหญ่ ก็ว่าเราเป็นเบื่อกากจริง แต่มิได้เป็นกษัตริย์
 ซึ่งจะทำให้พระเจ้าฮันเต้เฝ้ามากระทำค่านับอยู่ตงนี้ ก็เหมือนจะแก่งทำให้ยศศักดิ์พระเจ้า
 ฮันเต้เสื่อมไปก็ไม่ได้สมควรเลย เราจะกลับค่านับพระเจ้าฮันเต้จึงจะชอบ ไท่กั๋งคิดดังนั้นครั้น
 รุ่งขึ้นเวลาเช้าก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮันเต้อยู่ ณ ที่ตำแหน่งขุนนาง ครั้นพระเจ้าฮันเต้เสด็จ
 ออก ขุนนางทั้งปวงก็เข้าไปลงกระทำค่านับพระเจ้าฮันเต้ตามธรรมเนียม ไท่กั๋งก็กระทำ
 ค่านับพระเจ้าฮันเต้ด้วย พระเจ้าฮันเต้เห็นไท่กั๋งกระทำค่านับก็ตกใจ ลกลงจากโต๊ะเข้าไป
 พยุงไท่กั๋งขึ้นมาบนแท่นสูง แล้วจึงถามไท่กั๋งว่า เหตุไรท่านจึงมาทำแก่ข้าพเจ้าเช่นนี้ ไท่กั๋ง
 จึงว่าท่านเป็นกษัตริย์ แต่บรรดาคณะแฉะเดินก่อกองกระทำค่านับท่านสิ้น แต่ข้าพเจ้า
 ผู้เดียวจะถือชนชั้นกึ่งตัวอยู่จะเหตุหาสมควรไม่ พระเจ้าฮันเต้ไต่พียงไท่กั๋งพูดดังนั้น จึงว่า
 แก่ขุนนางทั้งปวงว่า ท่านทั้งปวงเห็นว่าเราสู้ลำบากกระทำศึกปราบปรามแผ่นดินให้เป็น
 ปกติได้ จึงต้องให้เราเป็นพระเจ้าฮันเต้ ตงไท่กั๋งเป็นไท่เสียงทอง เราเห็นว่าท่านทั้งปวง
 มีความกรุณาเราอยู่แล้ว แต่ใจของเราคิดอยู่ว่า เรากระทำศึกกับหลอกองไต้ซี้ซันนั้นก็
 เพราะไท่กั๋งสั่งสอนเรามาแต่ก่อน แล้วเราก็มีความกตัญญูต่อบิดามารดา จึงกระทำการ
 ใหญ่สำเร็จ ทุกวันนี้เราจะไต่ถือว่าตัวเราเป็นใหญ่กว่าไท่กั๋งหามิได้
 พระเจ้าฮันเต้ว่าดังนั้นก็กระทำค่านับไท่กั๋ง เชิญให้กลับไปอยู่ที่ ขุนนางทั้งปวง
 เห็นพระเจ้าฮันเต้เดินปลอยยาเกรงไท่กั๋งนัก ก็ชวนกันไปมาหาไท่กั๋งอยู่มิได้ขาด อยู่เวลา
 หนึ่งพระเจ้าฮันเต้ให้หาขุนนางเข้าไปกินโต๊ะ ณ ที่เสด็จออกพร้อมกัน จึงมีผู้เอาเนื้อ
 ความเข้าไปกราบทูลแก่พระเจ้าฮันเต้ว่า กัสเนเจ้าเมืองหงเคบก็คบกับเมาดันเจ้าเมืองยงเหิน
 เป็นขบถชน ยกเข้ามาตีเอาเมืองไต้หงวเผ่ายตะวันออกเฉียงเหนือกับบ้านเป็กเซียงไต้แล้ว
 บดินทงตัวขบถเจ้า ขอให้กำจัดกัสเนกับเมาดันเสียสิ้นโดยเร็วเถิด พระเจ้าฮันเต้ไต่แจ้ง
 ดั่งนั้นจึงปรึกษาแก่ขุนนางทั้งปวงว่า บดินทงเสกกิจการกำเรียบขึ้นแล้วเราจะทำประการใด
 จึงจะกำจัดเสียได้ ขุนนางทั้งปวงจึงทูลแก่พระเจ้าฮันเต้ว่า ทำไม้กับศึกก็สู้กับเมาดันหนี
 หนีเท่านั้น อุปมาเหมือนหนึ่งเงาแก่ข้างติดอยู่กับไม้ใหญ่ หากควรที่จะให้เงาถึงไต้เองไม่
 ให้แต่ทหารทัพฝีมือไปกำจัดเสียก็เห็นจะได้โดยง่าย พระเจ้าฮันเต้จึงว่าท่านทั้งปวงเห็นการ

เพียงนักจริง แต่จะหมิ่นแก่การศึกษาไม่ได้ จำเราจะยกไปเองจะได้เกณฑ์หัวเมืองไปปราบ
ปราบเสียครั้งเดียวให้สำเร็จ อย่าให้เสียสิ้นศัตรูสืบไปอีก

พระเจ้าฮั่นแต่จึงส่งเสียงกักเสี่ยวให้ให้อยู่เฝ้าเมือง ครั้นถึงวันฤกษ์พระเจ้า
ฮั่นเตยกยกกองทัพออกจากเมือง เป็นคนสามสิบหมื่นยกไปถึงเมืองเดียว พระเจ้าฮั่นแต่จึง
ให้ทหารสิบคนไปสืบราชการ ณ เมืองหน้ ฝ่ายกษัตริย์เจ้าเมืองหน้กับเมาคู่เจ้าเมืองยงเหิน
แจ้งข่าวว่าฮั่นเตยกทัพมาถึงเมืองเดียวแล้ว เมาคู่จึงคิดเป็นกลอุบายให้ทหารไปตัก
ไฉ่ ณ ริมเชิงเขาเหนือเมืองหน้เป็นค่ายหลวงไว้หลายค่าย แล้วจึงจัดทหารที่กล้ากล้า

ฝีมือเก่งกล้าอยู่ในบารอบเมืองหน้เป็นอันมาก จึงจัดเอาไพร่คนเบ่วยเจ็บแลแก่ชราให้
อยู่รักษาแลเฝ้าเมือง หวังจะล่อลวงให้ฮั่นเตยกเข้ามาเมืองหน้ แล้วจึงจะยกทหารเข้าล้อม
เมืองหน้จะจับฮั่นเตแลทหารฮั่นเตมาเสียให้สนทงกองทัพ เมาคู่กับกษัตริย์เจ้าเมืองยงเหิน
ก็พอแสรบครวญแลเสบียงอาหารออกจากเมืองหน้ไปชุมนุมอยู่ในบ้านนอกเมือง ฝ่ายทหาร

สิบนายซึ่งฮั่นเตใช้มานั้น ครั้นมาถึงแคว้นเมืองหน้ก็เล็ดลอดสอดแนมเข้ามา เห็นค่ายแลคน
เจ็บป่วยเฝ้าค่ายอยู่ ณ ริมเชิงเขานอกเมืองหน้เนทุกค่าย แลเห็นการซึ่งจัดแจงรักษา
ค่ายแลรักษาเมืองก็มีไต่หน้แก่แน่มั่นคง ทหารสิบกลับมาแจ้งความแก่ฮั่นเตตามท้ไค้รู้เห็น
นั้น ฮั่นเตก็แจ้งความตงหน้ จึงสั่งให้เตรียมทหารจะยกไปเมืองหน้ ทัพแฉ่งเห็น

ตงหน้จึงทักทวนฮั่นเตไว้ว่า เมาคู่เจ้าเมืองยงเหินซึ่งยกมาช่วยกษัตริย์เจ้าเมืองหน้นั้นมี
สติปัญญาลึกซึ้งอยู่ จะประมาทหมิ่นเชิงไม่ไค้เกตือกจะเป็นกลอุบาย แลนายทหารสิบนาย
ซึ่งไปสืบได้ความตงหน้จะเชื่อฟังเอาเป็นแน่ยังมีได้ ขอท่านจงใช้นายทหารที่สติปัญญาไป
สืบสวนให้ถ้วถักก่อน ไค้ความแนแล้วจึงค่อยยกกองทัพไปตักภายหลัง ฮั่นเตจึงถาม

ทัพแฉ่งว่า เมาคู่จะมีกำลังแลฝีมือกล้าแข็ง แลสติปัญญาขกว่าฉฉ้อป้าอ่องแลทหารหก
หัวเมืองใหญ่ๆ ประการไค้ ทัพแฉ่งจึงว่าเมาคู่จะให้ม้กำลังแลฝีมือเสมอฉฉ้อป้าอ่อง แล
หกหัวเมืองใหญ่นั้นหาไค้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเมาคู่มีความคิดลึกซึ้งอยู่ อนึ่งท้แกตัวทหาร
เมืองยงเหินกัมนับหมื่น เมาคู่ยกมาช่วยบองกัเมืองหน้ แลจะตงคำรบกองทัพม้ไค้
หน้แน่มั่นคงตงหน้ ข้าพเจ้าเห็นผศัประหลาดอยู่ รอยงตรกัครองหน้ท้หน้จึงจะชอบ
ฮั่นเตไค้พองคองแก่หัวเราะแล้วจึงว่า ซึ่งท้หน้ก็กรังใจเกรงเมาคู่กับกษัตริย์อยู่ ว่าจะเป็น

เรื่อง ชดก๊กไซฮัน

กลอุบายล่อลวง เราจะใช้ทหารไปสืบค้นหาตามค้ำทานนอกสภครั่งทรง พระเจ้าเซนเต
 จึงส่งเหล่าเก่งให้ไปสืบตรวจที่เจ้าเมืองหน้จะคงค้ายวางคน และจะคิดกลล่อลวงไว้ต่อสู้
 กองทัพฝ่ายเราเป็นประการใดบ้าง เหล่าเก่งรับคำเบ็ดลานั้นเต้ออกจากค่ายเมืองเตียว ไปถึง
 เมืองหน้ เห็นค่ายแลคนรักษามีได้มั่นคง เหล่าเก่งพิจารณาตูกแจ้งความว่าเป็นกลอุบาย
 ชุมกองทัพทหารไว้คอยท่ากองทัพซันแต่เป็นแต่แล้ว เหล่าเก่งกลับมาแจ้งความแก่ซันเต
 ว่า ข้าพเจ้าไปพิจารณาเห็นเจ้าเมืองหน้ให้ตั้งค่ายสนามเพลาะก็เหมาะเหมาะมิ ได้มั่นคง
 มีแต่คนแก่ชราคนเจ็บป่วยให้อยู่รักษาค่าย ตู่วางที่เห็นจะเป็นอุบายล่อลวงให้กองทัพ
 ทำแล้วเข้าไป ครั้นได้ทหารเมืองหน้จะมากระทำแก่กองทัพซันเป็นมั่นคง ซันเต
 ได้ฟังดังนั้นโกรธ จึงร้องทวาดเหล่าเก่งว่า แต่กุกาศกับมือป้าอ่องเดหัวเมืองใหญ่
 ทิ้งวาง จะแบ่กรรมถวนแย่งเอาชัยชนะได้ แลทัวไปสืบการถึงเมืองหน้แล้วกลับมา
 บอกหลอกหลอนให้เราเกรงกลัว แลจะให้ทแกล้วทหารย่อหัวใจจะมีให้ยกไปตีเมืองหน้
 ฉะนั้น ชะรอยทัวจะรับสนับนกันสนับแน่นคง ซันเตก็ให้ทหารเอาตัวเหล่าเก่งไปจำใส่ตรู
 ไว้ในเมืองเตียว แล้วยกกองทัพออกจากเมืองเตียว ไปถึงเมืองแฝงปลายแดนเมืองหน้

ซันเตจึงส่งหวนโกยให้ยกไปสืบให้ถึงเมืองหน้ เจ้าเมืองหน้จะตั้งค่ายแลชุม
 ทหาร คิดการศึกไว้คอยรับกองทัพเราเป็นประการใด หวนโกยก็ค้ำนบลาฮันเต้ไปสอด
 แนมสืบสวนได้ความแล้วกลับมาบอกฮันเต้ว่า ข้าพเจ้าเข้าไปเห็นแต่ค่ายชาวเมืองหน้
 ออกมาอยู่ริมเชิงเขา ทแกล้วทหารซึ่งรักษาค่ายก็วางโรยเบาบาง เห็นแต่คนแก่ชราแลคน
 เจ็บป่วยรักษาค่ายอยู่ แลจะได้เห็นทัพชุมทหารไว้ ณ แห่งโตตำบลไคหน้หนามเต้ ซันเต
 ได้ฟังดังนั้นเกรงระแวงแล้วจึงว่า เหล่าเก่งให้ไปสืบการครั้งก่อนนั้น ไปสมคบกับเม่าตัน
 แลรับสนับนกันสนับ แลลงมาพทจากหลอกลวงเรว่าเม่าตันกับภักสน์ชุมทหารไว้ ต่อที่
 ไปสืบครั้งแจ้งได้ความเท็จเหล่าเก่ง ซันเตก็ยกกองทัพเข้าตีค่าย ฝ่ายคนแก่ชราซึ่งรักษา
 ค่ายก็พากันหลบหลีกหนีเอาตัวครอบครัว ซันเตก็ยกเข้ามาเมืองหน้ ครั้นทหารสามสี่หมื่นเข้า
 เมืองสนแล้ว พอเวลาพลบค่ำถึง

ฝ่ายเม่าตุนเห็นฮันเต้เข้าเมืองหน ไต่ท้วงทีแล้วก็จับประทักสัญญาณชน ฝ่าย
 ทหารซึ่งตั้งกองชุมนุมอยู่ในป่า ก็จับคบเพลิงตีมาล้อมเสียงอ้อองเข้ามอล้อมเมืองหนไว้โดย
 รอบ ฮันเต้โดยนเสียงอ้ออง จึงส่งให้ทหารขึ้นไปคุบแข็งกำแพง ทหารกลับมาบอกว่า
 ทหารกองทัพเม่าตุนยกเข้ามาล้อมเมืองเป็นหลายชั้น แสงคบเพลิงสว่างไปทั้งกลางวัน
 แลทหารเม่าตุนซึ่งเข้าล้อมเมืองประมาณร้อยหมื่นเศษ มากกว่าทหารฉ้อป้าอ้อองเมื่อครั้ง
 รบกับท้านหนอก ฮันเต้ได้ฟังดังนั้นเกิดความตกใจนัก มีรูปจะคิดเอาแปรการใด จึงให้หา
 ตันแฉงเข้ามาปรึกษาว่า ครั้นเราคิดผิด ด้วยมิได้เชื่อฟังเหล่ากั๋ง เราจึงได้ตีสากินเข้ามา
 ในที่ล่อม ตกอยู่ในเงอมมือเม่าตุนเห็นจะคิดเอาแก้ตัวโดยยาก ตันแฉงจึงว่า เม่าตุน
 มีท้าวทหารชำนาญการรบทั้งนายแลไพร่ ซึ่งคิดจะออกรบพุ่งตีฝ่าออกจากที่ล่อมนั้น
 เห็นจะเสียทหารเป็นอันมาก เกลือกจะตีฝ่าออกไปไม่ตลอด ข้าพเจ้ายกเห็นเอาบายซึ่งจะ
 แก้ตัวได้อยู่นั้นหนึ่ง ตันแฉงจึงเข้าไปกระซิบที่หู บอกแก่ฮันเต้เป็นความลับว่า ภรรยา
 เม่าตุนคนหนึ่งชื่อนางอ้อซี มีสติปัญญาฉลาดในกระตักเป็นที่ปรึกษาเม่าตุน แลนางอ้อซีจะว่า
 กล่าวสิ่งใด เม่าตุนก็กระทำตามถ้อยคำนางอ้อซีๆ จะทำให้เม่าตุนเมื่ภรรยาถึงสองสามคืน
 แลเม่าตุนจะไปแห่งใดนางอ้อซีก็ไปด้วยทุกแห่ง แต่เม่าตุนเห็นจะใคร่หาผู้หญิงรูปงาม ข้าพเจ้า
 คิดว่าจะแก่งกลอุบายให้เขียนเป็นรูปสตรีมีลักษณะอันงาม กับเงินทองสิ่งของบรรณาการ
 ให้ผู้ฉลาดพูดจาดีคุ่มของแลกระตากรูปสตรีมีลักษณะ ออกไปให้แก่นางอ้อซีเป็นสินบนให้
 นางอ้อซีช่วยว่ากล่าวให้เม่าตุนลอยทัฬหีไป ท่านจะยอมให้นางรูปงามเหมือนรูปที่เขียนใน
 กระตางนั้น นางอ้อซีเห็นสตรีรูปดังเขียนนั้นจะสำคัญว่ามีอยู่ในเมืองจริง ก็จะช่วยว่ากล่าวให้
 เม่าตุนลอยทัฬหีเปิดทางให้แก่ท่าน หวังจะให้ท่านพาเอานางรูปงามไปเสียจากเงอมมือเม่าตุน
 เป็นแน่แท้ พระเจ้าฮันเต้ได้ฟังดังนั้นเห็นชอบด้วยมีความยินดีนัก จึงสั่งให้หล่อจิวเขียน
 รูปนางอันมีลักษณะงามลงในกระตาง กับเงินทองของบรรณาการส่งให้คนใช้ผู้ฉลาด
 พูดจาสองคน ตันแฉงก็กำชับสั่งสอนคนใช้ให้ไปพูดจาแก่นางอ้อซีทุกประการ

คนใช้ก็กำแบลาฮั่นเต้ คุ่มสิ่งของเครื่องบรรณาการก็รูปเขียนออกไป ถึง
 ประทศายนางฮ้อซี้ จึงเอาเงินทองให้แก่ นายประจักษ์แล้วว่า พระเจ้าฮั่นเต้ให้เราคุ่มของ
 ออกมา หวังจะเป็นทางราชไมตรีต่อกัน ท่านจึงได้กรุณาช่วยนำเราเข้าไปในค่าย จะได้
 ถวายเครื่องบรรณาการแก่นางฮ้อซี้ตามประเพณี นายประจักษ์ครั้นได้เงินทองสิ้นบนแล้วกวา
 คนใช้พระเจ้าฮั่นเต้เข้าไปค้ำเบแจงความแก่นางฮ้อซี้ทุกประการ คนใช้จึงแก้ห่อเงินห่อทอง
 กองลงท่อนนางฮ้อซี้ แล้วบอกวาฮั่นเต้ให้ข้าพเจ้านำเอาเงินทองมาให้เบาบรรณาการ
 ท่าน ถวายพระเจ้าฮั่นเต้ตกอยู่ในที่ลอมเม่าตุน บดินทหารแลราษฎรชาวเมืองก็ชดสน
 ด้วยเสบียงอาหารแก่ ขอท่านได้กรุณาพระเจ้าฮั่นเต้ด้วย ช่วยว่ากล่าวให้เม่าตุนถอยทัพ
 ไปได้รอดชีวิตจะยอมส่งส่วยเงินทองแก่ท่านทุกปี แล้วคนใช้ก็เอากระดาษรูปเขียนส่งให้
 แก่นางฮ้อซี้ ๆ คลิกระดาษออกเห็นรูปนางเขียนงามนัก จึงตามว่า รูปนี้ท่านมีใจเขียนมาให้
 เราทำฉากชมเล่นหรือประการใด คนใช้จึงแจงความว่า พระเจ้าฮั่นเต้ได้นางรูปงาม
 เหมือนอย่างเขียนไว้ในเมืองคนหนึ่ง บดินเม่าตุนเม่าลอมไว้แน่หนาเป็นความจวนตัว จะ
 ออกจากที่ลอมกลับไปเมืองมิได้ พระเจ้าฮั่นเต้จึงให้วางกระดาษลงกระตาศ ให้ท่านช่วย
 กรุณาเอารูปนางในกระตาศนี้ไว้ให้เม่าตุนดูก่อน ถ้าเม่าตุนชอบนอริยากย์แล้วก็ให้ถอยทัพ
 เบ็ดทางให้พระเจ้าฮั่นเต้ ๆ ก็ยอมให้นางรูปงามทั้งรูปที่เขียนมานี้ให้แก่เม่าตุนเป็นบรรณา
 การด้วย นางฮ้อซี้ก็ฟังกึ่งเนจิงคักแต่ในใจว่า ฮั่นเต้ได้นางรูปงามในเมืองนี้ไว้ บดิน
 ฮั่นเต้ตกอยู่ในที่ลอม จึงยอมว่าจะให้นางรูปงามแก่เม่าตุน ๆ จะฮั่นลอมฮั่นเต้ไว้มิให้ถอย
 ทัพไป ถ้าพระเจ้าฮั่นเต้เอ้ออาหารอยู่มโหฬารจะให้นางรูปงามออกมาให้แก่เม่าตุน ๆ ก็จะไม่รัก
 นางรูปงามลุ่มหลงไป เบองหน้าเราจะหาความสุขมิได้ จำเราจะว่ากล่าวให้เม่าตุนถอยทัพ
 เบ็ดทางให้ฮั่นเต้ออกจากที่ลอม ฮั่นเต้จะได้ชชออกมาสบนไปเสียด้วย เห็นจะหาทางนาง
 รูปงามไว้ให้เม่าตุนไม่ นางฮ้อซี้ก็คิดแล้วจึงส่งกระดาษรูปเขียนคืนให้แก่คนใช้แล้วว่า ซึ่ง
 ฮั่นเต้ให้ท่านนำเงินทองของมีราคามาให้หนักชอบใจฮั่นเต้หนัก ๆ ทรงจงบอกแก่ฮั่นเต้คัก

เราจะว่ากล่าวให้เมาคืนถอยทัพไปจึงได้ แต่ซึ่งนางรูปร่างเป็นที่ปรารถนาของฮันเต็นน
 เมื่อเมาคืนถอยทัพแล้ว ให้ฮันเต้พาเอาไปเสียด้วย อย่าทิ้งไว้ให้เมาคืนในเมืองนั้นเลย
 นางอชีกิให้นายประจักษ์พาเอาตัวคนใช้กับกระตาสรูปเขียนนนไปส่งถึงประตูเมือง คนใช้
 ก็เข้าไปคำนับพระเจ้าฮันเต้แจ้งความให้ฟังทุกประการ พระเจ้าฮันเต้ได้ฟังดังนั้นมีความ
 ยินดีนัก

ฝ่ายต้นแฉ่งจึงให้ผูกรูปหุ่นยนต์ มีรูปร่างกึ่งนางเทพธิดา ประดับเครื่องตุ้มตุ้ม
 เป็นไคยสืบตัว ต้นแฉ่งก็ให้ซ่อนไว้ในที่ลับ จะได้บอกฮันเต้หามิได้ หวังมิให้ความ
 แพร่งพรายไป ครั้นเวลาค่ำเมาคืนจึงเข้าไปหาทางอชุกิปรึกษา การที่จะเข้าไป
 ปล้นหักเอาเมืองหน้จิบควฮันเต็นนให้ฟัง นางอชิวาแก่ท่านมาลอมฮันเต้ไวถึงเจตนาเกมไค
 เห็นฮันเต้แต่งกองทัพออกมาตั้งรับประการใด ครั้นเราจะเข้าไปปล้นบนกำแพงเมืองเข้าไป
 ก็จะไม่เสียทีแก่ทหารเป็นอันมาก เห็นจะหาสำเร็จความกิจไม่ แต่ฮันเต้มีบุญญาธิการ
 เทพดาพิทักษ์รักษาช่วยท่านบำรุงอยู่เป็นอันมาก แม้แห้วเมืองน้อยใหญ่ทั้งปวงแจ้งความ
 ว่าท่านมาตั้งล้อมฮันเต้จะทำอันตรายฮันเต้ฉะฉิน ทางเมืองก็จะยกกองทัพมาล้อมกระหนาบ
 หลัง กองทัพท่านก็จะตั้งอยู่กลางศึกกระหนาบภายหลัง จะคิดแก้ตัวยาก เห็นจะเสียทีแก่
 ฮันเต้เป็นอันมาก ขอท่านจงให้ถอยทัพกลับไปโดยเร็วเถิด

เมาคืนได้ฟังนางอชุกิปรึกษาว่าคงหนักเห็นชอบด้วย จึงออกไปสั่งท้าวท้าว
 ทั้งปวงว่า เวลารุ่งเช้าจะเลิกทัพกลับไปเมืองยงเทินฯ ขณะเมื่อคนใช้ฮันเต้นำกระตาส
 เขียนนางรูปร่างเข้าไปหาทางอชิวากล่าวกับนางอชิวา เมื่อเวลากลางวันเห็นเมามาบอกความ
 กับกิสันทุกประการ พอเวลาค่ำลง เมาคืนออกมาสั่งนายกองทั้งปวงจะให้เลิกทัพ กิสัน
 แจ้งทั้งนงแก่กกลใจ จึงเข้าไปว่าแก่เมาคืนว่า ซึ่งท่านคิดกลอุบายล่อลวงเอาฮันเต้ให้เข้า
 มาอยู่ในที่ลอมไค อุปมาดังเสืออกจัน ชิวคเหมือนลูกไก่อนท่านกำไว้ในมือ แต่ซึ่งท่าน

จะให้เลิกทัพถอยไปนั้น อุปมาเหมือนปล่อยเสือเข้าป่า อนึ่งข้าพเจ้าไช่ฮั่นก็คิดว่า
พระเจ้าฮั่นเต้เขียนรูปนางไม้กระชายให้คนใช้นำมาให้นางอีชีภรรยาท่านช่วยว่ากล่าวให้ท่าน
ถอยทัพเปิดทางให้แก่ฮั่นเต้ๆ จะให้นางรูปงามตั้งเขียน อ้าเมืออยู่ในเมืองนี้ให้แก่ท่าน
แลในเมืองข้าพเจ้านั้นจะได้มีนางรูปงามตั้งเขียนแทนหมีได้ ซึ่งฮั่นเต้แต่งกลอุบายเขียน
รูปนางมาให้ท่านนั้น หวังจะล่อลวงให้ท่านถอยทัพ ขอท่านจงให้ฮั่นเต้เอานางรูปงามออก
มาให้ท่านเห็นตัวก่อน จึงจะเห็นความเท็จแลจริงฮั่นเต้

เมื่อดูไต้ฟงก็เห็นว่าฮั่นเต้ จึงส่งทหารให้เข้าไปริมเชิงกำแพงร้องบอกเข้าไป
ว่า ซึ่งฮั่นเต้จะให้นางรูปงามแก่เราแล ก็ให้ฮั่นเต้พาเอาตัวมาให้เราอยู่บนเชิงเทียนช่องเสมา
เวลานี้เถิด จึงจะถอยทัพเปิดทางให้ไป ทหารเมื่อดูเครื่องบอกทหารฮั่นเต้ซึ่งรักษา
หน้าทเชิงเทียนตามคำเมื่อดูแสง ทหารฮั่นเต้ไต้ฟงดังนั้น ก็ไปแจ้งความแก่ฮั่นเต้ทุก
ประการ

พระเจ้าฮั่นเต้ไต้ฟงดังนั้นก็ตกใจหนัก จึงให้หาต้นแฉ่งเข้ามาปรึกษาว่า ซึ่งให้
เขียนนางรูปงามออกไปให้นกเมื่อดูว่าจะให้นางรูปงามแก่เมื่อดู บัดนี้เมื่อดูจะเรียกเอา
นางรูปงามออกไปดูในเวลา นั้น ท่านจะถืออันประการ ไต้ฟงจะได้มีนางรูปงามมาให้เมื่อดูดู
ตัวเห็นเวลาครั้นแล้ว ตั้แฉ่งจึงว่าท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจัดแจงเตรียมไว้สำเร็จอยู่
แล้ว ตั้แฉ่งจึงส่งคนให้ร้องบอกออกไปว่า ซึ่งเมื่อดูจะใคร่ชมนางรูปงามนั้น
ฮั่นเต้จะพานางรูปงามยี่สิบคนเข้าไปบนกำแพงเชิงเทียน เชิญให้เมื่อดูเข้ามาใกล้เชิงกำแพง
ข้างนอก เลือกชมนางตามช่องหว่างเสมาในเวลาครั้นเถิด ทหารเมื่อดูไต้ฟงดังนั้นก็กลับ
เข้าไปแจ้งความแก่เมื่อดูทุกประการ เมื่อดูแจ้งความดังนั้นก็เมื่อยใจเต้ด้วยจะได้ดูนาง
รูปงาม ก็แต่งตัวเข้ามาพาดนัยของทหารทงป่วงออกจากค่าย ไปยืนม้าคอยดูนางรูปงามอยู่
ริมเชิงกำแพงเมืองหนั้น

ฝ่ายทันแสงก็ให้คนใช้นำเอารูปหุ่นยนต์ รูปนางมีลักษณะอันไปยาเยียมหน้า
 อยู่บนเชิงเทียนประจำช่องเสมา ผิดหน้าหุ่นยนต์ทงยสิบออกมาภายนอกกำแพง แล้วเก็บ
 เอาหญิงชาวเมืองซึ่งมีเสียงเจรจาไพเราะให้ขึ้นไปผูกขาให้เมาคันไต่ขึ้นบนเสียงหญิง แล้ว
 ตันแสงจึงให้จุกประทับสว่างขึ้นให้เห็นรูปหุ่นนั้น แลคนใช้ทันแสงซึ่งประจำหุ่นให้ยกมือ
 แลเหลียวแลไปมากระทำอาการคั่งเป็น แลให้หญิงซึ่งประจำรูปหุ่นผูกขาสนททาแก่กันตั้ง
 รูปหุ่นเจรจาได้ ฝ่ายเมาคันเยินมาพิจารณาครูปางงามคั่งเทพธิดา ไต่ขึ้นเสียงเจรจ
 ก็เพราะจับใจ เมาคันเยินมาตระสังแลพิศวงหลงด้วยรูปทงยสิบนั้นจนสนสมประทีไป

ฝ่ายทันแสงจึงร้องเตือนลงไปว่า นางทงยสิบพระเจ้าชนเทจกแจงไวซงมีไต่
 เป็นห้าม ด้วยคิดว่าท่านช่วยกรุณาเบ็ดช่องให้พระเจ้าชนเทจกแจงไวซงมีไต่
 รักษาจะคอยมอบให้แก่ท่านโดยดี เมาคันไต่ฟังคั่งนเมความยินดี ด้วยจะได้นางรูปงาม
 สมความปรารถนาโดยเร็ว ก็ส่งนายกองทหารให้เบ็ดทางให้กองทัพชนเทจกแจง
 ชนแตกราแหนเมาคันเบ็ดทางให้ทงแเน่ ก็รบแรงยกกองทัพออกจากเมืองนั้น แล้ว
 จึงจกให้หวนโกยกหนึ่ง จิวพุนหนึ่ง โจฉาหนึ่ง อองหลินหนึ่ง ทงส่งนายคุมทหารสามหมื่น
 เป็นกองหลังรองท้าย แลพระเจ้าชนเทจกแจงกองทัพหลวงไปตามเมืองเดียว

ฝ่ายเมาคันขณะเมอกองทัพชนเทจกออกจากเมืองหลวงแล้ว ก็ขมมาพาทหาร
 เข้าในเมือง ขึ้นไปบนเชิงเทียนมุ่งหมายจะได้นางรูปงาม ครั้นเข้าใกล้เห็นเป็นรูปหุ่น
 ยนเทก็รู้ว่าเบ็ดกลดลวง เมาคันเมความระอาอายให้ชกแก่นชนเทจก จึงส่งอองควงนาย
 ทหารเอก ให้คุมทหารเร่งคักตามไปจับอันเด้มาเสียให้จงได้ อองควงก็กำนบ
 ลาเมาคันข่มมาพาทหารออกจากเมืองมาทางประมาณสามสิบเสน พ้อทพบนายทหารชกแ้
 ออกขวางทางอยู่ อองควงกรบมาเขารบ หวนโกยก โจฉา จิวพุน อองหลินก็ข่มมา
 เขารุมรบ หวนโกยกก็เอางาเวพันถูกอองควงคอบากตกมาตาย ฝ่ายทหารหวนโกยกไล่ฆ่าพัน
 ทวกทหารอองควงป่วยเจ็บล้มตายแตกหนกระจกกระจายไปสิ้น หวนโกยกพาทหารตาม

กองทัพหลวงไปถึงเมืองเตียว ฮันเต้ครนเทกแล้วทหารมาพร้อมแล้ว จึงให้ทหารไปถอด
 เหล่าแก๊งให้พ้นจากโทษ ทหารไปถอดเครื่องจำแล้วพาเหล่าแก๊งเข้ามาเผา ฮันเต้จึงว่าแก่
 เหล่าแก๊งว่า ครองเราประมาณไปมิได้ตรึงตรอง หลงเชื่อกันใช้สับสน เราจึงมิได้ฟังคำที่
 สำคัญคิดว่าไต่ท้วงทีแล้วจะได้เมืองหันโดยง่าย จึงรีบเข้าเมืองหันต้องกลศึกเม่ตุน ๆ ให้
 ทหารประมาณร้อยหมื่นเศษล้อมไว้ แทบประหนึ่งจะอบจายเสียแล้ว นี้ไต่ดำแฉงแต่ง
 กลล่อลวงเม่ตุน จึงถอยทัพเปิดทางให้ออกมาจากที่ล้อมไต่ ซึ่งเราให้จงจำทำโทษท่าน
 เหนเราขออภัยเสียเถิด ฮันเต้กตั้งเหล่าแก๊งให้เป็นที่เกษมสันเทา ฮันเต้พกทหารอยู่สองสาม
 วัน ก็ยกกองทัพออกจากเมืองเตียว ไปถึงชกเงะกวนเป็นที่ประทับพักทหาร ขุนนาง
 นายทหารเผ่าพร้อมกัน ฮันเต้จึงว่า แต่บรรดาหัวเมืองใหญ่น้อยทั้งปวงในแผ่นดินนี้ เรา
 เทียวตุแลภูมิฐานที่คางบ้านเรือนราษฎร จะหนาแน่นมั่นคงเหมือนเมืองลกเอียงแลชกเงะ
 กวนเหน่ไหมไต่ อันเมืองทั้งสองแสนแสนกึ่งนัก ฮันเต้จึงยกความชอบตนแฉงปรึกษาขุนนาง
 ทั้งปวงว่า เราเสียทีแก่เม่ตุนเตกอยู่ในที่ล้อมเม่ตุนเครื่องนี้ ตนแฉงแต่งกลล่อลวงให้เม่ตุน
 ถอยทัพไป ตัวเราแลขุนนางทกแล้วทหารตามสับหมื่นจึงออกจากที่ล้อมไต่ ความชอบ
 ตนแฉงครั้งนี้ ควรจะตั้งให้เป็นเจ้าเมืองชกเงะกวนจึงจะสมควรชอบ ท่านทั้งปวงจะเห็น
 ประการไต่ ขุนนางทั้งปวงก็เห็นพร้อม ฮันเต้กตั้งตนแฉงให้เป็นที่ชกเงะเทา เป็นเจ้าเมือง
 ชกเงะกวน ครนรุ่งเช้าฮันเต้ยกกองทัพออกจากเมืองชกเงะกวนไปเมืองห้าเอียง

ฝ่ายเสียวไหซึ่งอยู่รักษาเมืองห้าเอียง ขณะเม่อฮันเต้ยกไปตีเมืองหันอยู่
 ภายหลังกกระเกณฑ์ทหารคนงานซึ่งอยู่เผ่าเมือง ให้ก่อสร้างที่ทองพระโรงแลพระที่นั่ง
 เสด็จออกว่าราชการ แล้วจัดแจงซ่อมแปลงทำหนักเสด็จซึ่งซำรุคให้บริบูรณ์เป็นปกติ
 พอแจ้งข่าวว่าฮันเต้ยกทัพกลับมา เสียวไหก็พาขุนนางทั้งปวงออกมาจับเสด็จเข้าไป
 ในเมือง จึงเชิญพระเจ้าฮันเต้ให้ชานางบนพระที่นั่งสำหรับที่พระมหากษัตริย์นบน ฮันเต้

จึงถามเสี่ยวโหว่า ซึ่งท่านกระทำทรมนศึกก็ให้เรานั่งแน ท่านเห็นสมควรเราจะชนนึ่ง
 พระที่นั่งนไ้แลหรือประการใด เสี่ยวโหว่าจึงว่า ซึ่งท่านเมื่อบุญญาดิการเป็นเทพึงแก่หัวเมือง
 ทงแผ่นดินหาผู้จะเสมอมิได้ สมควรที่จะหาเนงที่สำหรับพระมหากษัตริย์ผู้มบุญญาดิการ
 ได้ แล้วข้าพเจ้าจึงจัดแจงก่อสร้างไว้ค้อยท่าท่าน อันแต่ไท่ฟงเสี่ยวโหว่าตั้งนึ่ง
 ลงเสีย ให้เชิญไท่ก่งผู้บิดาชนนึ่งบนเพระที่นั่งอนเมศกถนเนกอน แล้วไท่ก่งจึงอนุญาต
 พระที่นั่งให้ชนนึ่ง จึงอวยพรให้ชนนึ่งเสร็จแล้ว อันแต่กไท่เลียง ไ้ชุนนางทงป่วง
 พร้อมกัน แล้วปุ่นบำเหน็จรางวัลแก่นายทัพนายกองโดยสมควรแก่ความชอบ แล้ว
 ชนนึ่งก็คิดถึงอันเสน ซึ่งได้กระทำความชอบไว้แต่หลังนั้น แลไปเห็นแต่หน้า
 ชุนนางทงป่วงพร้อมกัน ขาดอยู่แต่อันเสนผู้เดียวมิได้เข้ามา พระเจ้าชนนึ่งก็
 อยู่ ครนเลียงไ้ชุนนางปุ่นบำเหน็จรางวัลชุนนางนายทัพนายกองทหารเสร็จแล้ว ไ้ก่ง
 ก็ไปสู่อ้อย อันแต่กเสตจชเน ชุนนางทงป่วงก็ไปบ้าน ครนรุ่งเช้าพระเจ้าชนนึ่ง
 เสตจออกชุนนาง จึงมรับส่งให้หาอันเสน ๆ ก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าชนนึ่ง ๆ จึงตรัสแก่อันเสนว่า
 เรามไ้เห็นหน้าท่านหลายวัน เราคิดถึงท่านจึงให้หาเข้ามาทงเน อันเสนจึงทูลพระเจ้าชนนึ่ง
 ว่า ซึ่งข้าพเจ้ามิได้เข้ามาเฝ้าเน ด้วยข้าพเจ้ากระทำกรศึกครั้งฉอป่าอองเน ข้าพเจ้า
 อตแอนอกคิดถึงสืบกันเสวนจึงเสร็จศึก แลโรคเก่านเนกเรบชนเบวยลงจึงมิได้เข้ามาเฝ้า
 แลข้าพเจ้าก็คิดถึงท่านอ้อยได้ขาด พระเจ้าชนนึ่งจึงว่า ซึ่งท่านเบวยก็เร่งให้หาแพทย์ประกอบ
 ยารักษาให้บรรเทาโรคโดยเร็ว อย่าให้โรคนำเรบมากไป อันเสนจึงทูลพระเจ้าชนนึ่งว่า
 ซึ่งข้าพเจ้าหาราชการอันไ้จะทำได้ จึงบังเกิดโรคให้เบวยเจ็บ ถ้าได้ทำราชการแล้วโรค
 ข้าพเจ้าจะบรรเทาคลายลง พระเจ้าชนนึ่งว่า ท่านเคยคิดทำการใหญ่ จึงอดส่ำให้ช่วยเรา
 ก็ทำนุบำรุงแผ่นดินอย่าไ้ละเมินเสีย อนึ่งท่านมีสติปัญญาผู้การภายเอกภายในทงป่วง
 จึงพิเคราะห์ที่คู่ศึกปัญญาแลความคิดชุนนางทงแกล้วทหาร ผู้ไ้จะสมควรเป็นชุนนางผู้ใหญ่
 ได้ แลผู้ไ้จะคุมทหารไ้มากควรจะเป็นแม่ทัพไ้ด้นเน อันเสนก็ทูลบอกชื่อชุนนางซึ่งจะ

เป็นทษุนนางผู้ใหญ่ แลควรที่จะเป็นแม่ทัพบังคับทหารได้มากกว่ากันแน่
 แจงแก่พระเจ้าฮันแต่ทุกประการ พระเจ้าฮันแต่จึงถามฮันเสินต่อไปว่า ตัวเราน่าเห็นจะ
 คุมทหารได้ประมาณสักเท่าใดเล่า ฮันเสินจึงทูลว่า พระองค์จะคุมทหารได้สิบหมื่นแปด
 ก้าหมื่น แม่เฒ่ามากกว่าสิบหมื่นนั้น พระองค์จะว่ากล่าวบังคับไปไม่ตลอด พระเจ้า
 ฮันแต่จึงถามว่า ตัวท่านเควรจะคุมทหารได้เท่าใดเล่า ฮันเสินจึงทูลว่า อันตัวข้าพเจ้าเอง
 คุมได้มากกว่าสิบหมื่น ร้อยหมื่นจะบังคับให้สัทธาภักดีตลอดไปทั้งร้อยหมื่น พระเจ้า
 ฮันแต่จึงซักถามขอหน่งว่า ตัวท่านบังคับทหารได้มากกว่าเรา ก็เหตุใดเราจึงใช้ท่านคุม
 ทหารได้มากกว่าเล่า ฮันเสินจึงทูลว่า ซึ่งพระองค์ได้ใช้ข้าพเจ้านั้นเพราะพระองค์มีบุญญา
 ธิการมากกว่า เทพยศาเชิญให้ลงมาบำรุงแผ่นดิน สำหรับได้ว่ากล่าวบังคับบัญชาแก่
 ชุนนางนายทหาร ให้คุมทหารไปปราบปรามศัตรูในแผ่นดินให้ราบคาบ

พระเจ้าฮันแต่ได้ฟังฮันเสินว่าดังนั้นเกรงหว่าเรา จึงคิดแต่ในใจว่าฮันเสินนั้นมีสติ

ปัญญาเฉลียวฉลาดในกลความคึกการสงครามและมีอาญาสิทธิ์ขาด อาจบังคับทหารได้กว่า
 ร้อยหมื่น แม้จะใช้สอยว่ากล่าวราชการไป ภายหลังแก้แค้นทหารอยู่ในบังคับนาน
 ไปใจจะกำเริบขึ้น เห็นจะเป็นศัตรูราชสมบัติ พระเจ้าฮันแต่ระแวงฮันเสินอยู่ดังนั้น จึงส่ง
 ว่าท่าเรือเจ็ดร้อยอง จงไปรักษาตัวอยู่ ณ บ้านท่านให้เกษมสุขเถิด ฮันเสินก็คำแบ่ลาพระเจ้า
 ฮันแต่ออกจากที่เผ่ากลับไปบ้าน จะได้ว่ากล่าวบังคับกรรงานตำแหน่งใดหามิได้

ฝ่ายเดียวเหลียงตั้งแตกสวเจ้าเมืองหน่แข็งเมือง แตนนมาเที่ยวเหลียงกเกรง

ว่าพระเจ้าฮันแต่จะระแวงแกล้งใจ ด้วยเมืองหน่แข็งเมืองแห่งเดียวเหลียง กสวกับเดียว
 เหลียงก็สวทชอบอชฌาตย์กัน พระเจ้าฮันแต่ก็เกรงใจอยู่แต่ก่อน เดียวเหลียงจึงแกล้งทำเป็น
 บอกบ้วยมิได้เข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮันแต่ แม่ทัพชุนนางเข้าเฝ้าเข้ามาเยี่ยมเยือน เดียว
 เหลียงก็พูดกับชุนนางว่า ทุกวันนี้โรคโรคาเบียดเบียนแก่หน่แข็งเมืองมากหาความสุขมิได้
 แลใจเราที่จะไปปรารภนาทียศศักดิ์แลศฤงคารบริวารนั้นหามิได้ คิดว่าจะใคร่ไปเที่ยวแล

แสวงหาว่านยารักษาตัวให้เป็นสุข พระเจ้าฮันเต้ทรงพระเมตตาตรัสห้ามไว้ ยังมีได้โปรด
 ให้ไป จะช้รับส่งมิได้ เราจึงสูทนอกสำหรับรักษาตัวอยู่กับบ้าน เพราะโรคยังไม่บรรเทา
 คลาย แลขุนนางซึ่งพระเจ้าฮันเต้ใช้ให้มาเยี่ยมเยียนเนื่อง ๆ เตียวเหลียงกับออกกล่าวเป็น
 คำเตียวต๋องกำทุกคน ๆ พระเจ้าฮันเต้จึงทรงหนักเชือดคิดว่า เตียวเหลียงมิได้ปรารถนา
 ภัยศกตมาแต่ก่อน พระเจ้าฮันเต้ก็คอยคลายหายแคลงเตียวเหลียง ครั้นอยู่มานานหนึ่ง
 พระเจ้าฮันเต้จึงให้คนใช้ไปหาตัวเตียวเหลียงเข้ามาเฝ้า พระเจ้าฮันเต้จึงว่าแก่เตียวเหลียง
 ว่า ซึ่งท่านทำความชอบไว้ในเรามาเมื่อครั้งตั้งการศึกกำจัดอ้อป้าอ่องจนสำเร็จราชการ แล
 ความชอบท่านเป็นอันมาก เราคิดว่าจะให้ท่านไปเป็นเจ้าเมืองใหญ่จึงจะควรแก่ความ
 ชอบท่าน ท่านจะเห็นประการใด เตียวเหลียงจึงทูลพระเจ้าฮันเต้ว่า ซึ่งข้าพเจ้าเกิดการศึกษา
 ด้วยพระองค์จนมีชัยชนะแก่อ้อป้าอ่องทงนี้ ก็สำเร็จเพราะบุญญาธิการของพระองค์ ซึ่ง
 จะบำรุงแผ่นดินให้ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข ข้าพเจ้าจะสำเร็จด้วยสติปัญญาข้าพเจ้าหามิได้
 ข้าพเจ้าเป็นแต่บุตรชาวบ้าน จะได้เป็นแซ่เชื้อขุนนางแต่ก่อนก็หามิได้ ซึ่งท่านกรุณาชุบ
 เลี้ยงต่งเต่งให้ข้าพเจ้าโตเบ่งถึงทูลเหา ขุนนางตำแหน่งใหญ่ พระเดชพระคุณหา
 ที่สุดมิได้ แต่ใจข้าพเจ้าจะใคร่เที่ยวหาความสุขเหมือนแซ่ยกของจูแต่ก่อน จะใคร่แสวง
 หาสรรพว่านยารักษาโรคสืบอายุ แลจะได้ปรารถนาหาภัยศกตให้เป็นใหญ่ยิ่งขึ้นไป
 หามิได้

พระเจ้าฮันเต้ได้ฟังดังนั้นก็เห็นว่าเตียวเหลียงมักน้อย ไม่นึกที่จะเป็นใหญ่
 โดยแท้ จึงสั่งให้จัดแจงทวงเปลวเป็นทองยอบส่งคตงบ้านปลุกเรื้อนให้เตียวเหลียงแล้วว่า
 ท่านจงอยู่รักษาตัวให้เป็นสุข แลเข้ามาให้เห็นหน้าท่านแต่เดือนละครึ่งเดี๋ย เตียวเหลียง
 ก็กำเนลาพระเจ้าฮันเต้กลับไปบ้าน จะได้เบียดประคอบบ้านไว้รับแขกแลขุนนางผู้ใดหามิได้
 ทอดลงเดือนจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮันเต้แก่ละหนตามรับส่ง อยู่มาวันหนึ่งเตียวต๋องกับบุตร
 ชายเตียวเหลียงเห็นกงหนึ่ จึงเข้าไปคำนับแล้วถามเตียวเหลียงผู้บ่กว่า ซึ่งท่านทำความ

ชอบไว้ในพระเจ้าชัณฑ์แต่เป็นเอ้แมก ท้าทานจะไค้ตั้งที่ซำก้ง ค้ำไทยว่าเป็นขุนนางผู้ใหญ่
 ฝ่ายพลเรือร่ ประกอบด้วยยศศักดิ์บริวาร เหตุไค้ท้านจึงปีค้ประคูป้านเสีย มิไค้รับแขก
 แลขุนนาง มีรัชสดีอยู่แต่ผู้เดียวค้งนแลำ ขำพเจำมความสงสัยท้านนัก เตยวเหลยงจึงบอก
 แก่บุคครว่า อ้นเกิดมาในแผ่นดินแล้ด้อยมปรารธนาทรพัสสมบัติ ยศศักดิ์บริวารท่วทุกตัว
 คน ไช้ว่าจะไค้เป็นต้นเ้จะไม่มีผู้ปรารธนาหำมิไค้ ท่ววงนเบคเห็นเว้ผู้ซ่งไค้เป็นเ้เพราะ
 ไค้มีความชอบไว้แต่ก่อน แลเป็นขุนนางผู้ใหญ่ไค้นั่งท่อนสูงแล้ ครนมีความผิดระเวง
 ในราชการ ต้องไค้เตยงท่วยขอความอ้นไค้ๆ ในพระมหากษัตริย์ แล้ก็จะมีผู้เพคทลยง
 ซำเติมให้พระมหากษัตริย์ลงโทษต้องตอจากยศศักดิ์ แล้ทรพัสสมบัติบริวารก็เป็น
 สาธารณไค้สิ้น แล้ความชอบของตัวซ่งไค้กระทำไค้มกรกว่าร้อยคร้ง แม้เมคคเป็นขอ
 ใหญ่แต่คร้งเตยว ก็อาจตบล้างความชอบท่งปวงจิบหายเสียสิ้น ความซ่งนเ้จะปรากฏ
 ไปตราบเท่าลुकหลาน อ้นผู้ซ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่เน้ เ้เปรียบเหมือนจอมเมฆทงชนเมำมิไค้
 อยู่ย่นนาน ก็จะมีลมสุญไปไค้ยเร็ว แล้ซ่งบิตามีความชอบไปพระเจ้าชัณฑ์แต่เป็นเอ้แมก
 พระเจ้าชัณฑ์ใจกรุนจะให้ไปกัเมือง บิตากล่วเกสือกจะมีความผิดกลางความชอบเสีย
 จึงมีรัชสร์รักษาความชอบไว้พอไค้แต่ความสุข ถึงมาครว่าจะสิ้นช่วตจากแผ่นดิน ความ
 ชอบซ่งทำไว้ก็จะมิช้อปรากฏอยู่ช่วกลปาวสาน บุคครแล้หลานซ่งเป็นแซสบเชอสายจะ
 ทำราชการในพระเจ้าชัณฑ์ไปภายหน้าก็จะมีความเจริญ เพราะความชอบซ่งบิตากทำไว้แต่
 ก่อนเน้ บิตาคคจะแจ้งให้ปีค้ประคูป้านเสียมิไค้รับแขก แล้มิไค้สหทงกับขุนนางซ่ง
 ไปมาปรึภษาราชการท่งปวง จะเอาแต่ความสุขก้ำจตุทุกซ่งระท่งปวง ซ่งผู้เป็นเท้ขุนนาง
 ผู้ใหญ่ประกอบด้วยยศศักดิ์เน้ มีทุกซ่งระเป็นเอ้แมกมีความซ่งนลย ถ้าผิดพลดลงก็จะพา
 ความชอบซ่งทำไว้กลับเป็นช่วไป

เตยวผิกเขยงไค้พงค้งนเน้เห็นเชอบค่วย สันเควความสงสัยมิไค้ย่นท้านเก้ ครนอยู่
 มาวันหนึ่งเตยวเหลยงออกจากบ้านไปเตยวเล่นถึงเมืองกักเสีย เห็นแผ่นศิลาเหลยงอ้น

หนึ่ง อยู่นอกตะวันออกเมืองก๊กเสียนนผัดประหลาดอยู่ จึงคิดขึ้นได้ว่าเมื่อครั้งเทพยดา
 แปลงตัวเป็นผีเข้ามาให้หนังสือตำรับสมุกหนึ่ง ณ ที่ริมป่าไม้ใหญ่นอกเมืองหนันเน่ ครนถาม
 ถึงซ้อผู่เข้าบอกว่าเป็นแผ่นศิลาเหลือง อยู่ข้างทิศตะวันออกนอกเมืองก๊กเสียน เห็นจะ
 เป็นศิลาอนันเบเมเนง หากความสงสัยมิได้ เตียวเหลียงก็คุกเข่าลงคำนับ ด้วยคิดว่า
 เป็นครูอาจารย์ แล้วเตียวเหลียงก็สร้างวัดสง ณ ทิศลาเหลือง เป็นเทศาลาแบบชาไวไทเทเน
 แห่งหนึ่ง แล้ววกกลับมาบ้าน

ฝ่ายเม่าตันครนเสียความคิดแก่พระเจ้าฮันเต้ ด้วยพระเจ้าฮันเต้ผูกพันตลอดวง
 ว่าจะให้แก่มรุปอ้งนาม มิได้สมความปรารถนามิใจเจ็บอายผูกเค้นเพยาบาทฮันเต้เนก
 กัพาทหารเที่ยวทั่วหัวเมืองทั้งปวง ซึ่งเป็นเมืองชนแก่พระเจ้าฮันเต้ ก็แตกหนีบ้านเมือง
 ระส่ำระสายเป็นอันมาก หัวเมืองทั้งปวงบอกหนังสือมาให้กราบทูลพระเจ้าฮันเต้เป็นหลาย
 ฉบับ พระเจ้าฮันเต้แจ้งดังนั้นก็คิดว่าตักเก้ เหล่าแก่งแจ้งความตั้งเนจเข้าเฝ้าแล้ว
 กราบทูลพระเจ้าฮันเต้ว่า เม่าตันเนเป็นคนหยาบคายร้ายกาจนัก แลเม่าตันฆ่าตายน้องผู้
 วิลาชิงเอาสมบัติ แลนางอ้อซ้อภรรยาของบิดาเอาเป็นภรรยา ยกกองทัพมายึดเมืองของ
 พระองค์ ราษฎรหัวเมืองทั้งปวงได้ความเดือดร้อนระส่ำระสายเป็นอันมาก ซึ่งพระองค์
 ได้เป็นฮันเต้ สำหรับจะระงับร้อนแก่หัวเมือง จะให้ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข จึงคิดอุบาย
 ระวังเสี้ยนหนามแผ่นดินให้ระงับโดยปกติ ขอให้ให้กองทัพยกกองทัพไปรบพุ่ง ให้ความลำบาก
 ทนแก่หัวทหารทั้งปวงจึงจะสมควร

พระเจ้าฮันเต้ได้ทรงตั้งเนจถามเหล่าแก้วว่า ซึ่งจะระงับศึกให้ราบคาบแลมิให้
 ลำบากแก่หัวทหารนั้น ท่านจะคิดอุบายประการใด เหล่าแก้วจึงกราบทูลว่า ซึ่งเม่าตัน
 ยกกองทัพเข้ามา เข้ายึดบ้านเมืองเป็นชวรสืบชนชาติสมวาทันเทงนี้ ก็เพราะท่านเอระทำกล
 อุบายผูกพันรูปร่างมีลักษณะอันงาม ล้อลวงว่าจะให้แก่เม่าตัน ๆ หลงกลอุบาย จึงดอຍทั
 ษเฐิทางให้พระองค์ ๆ จึงออกจากที่ล่อลวงได้ เม่าตันผูกเค้นเพยาบาทพระองค์อยู่ด้วยขอ

ความประการนี้ แลข้าพเจ้าคิดว่าเมาคันเป็นคนเหยาบช่าร้ายกาจ จำจะคิดอุบายเอาดีเข้า
 มุกพันไว้ให้อยู่ในอำนาจท่าน ขอท่านจงจัดแจงผู้หญิงลูกกรอกอันเกิดในพระราชวัง ฟัง
 รุ่งสาวมีลักษณะอันงาม แลให้หนังสือให้ข้าพเจ้าเป็นเหตุคุมไปส่งให้แก่เมาคัน ว่านางนี้
 เป็นลูกสาวของท่านเอาไปยกให้แก่เมาคัน แล้วจึงให้เมาคันเป็นต้นเยื้องครองเมือง
 ยงเหิน เมาคันก็จะสำคัญว่านางนี้เป็นลูกสาวท่านโดยแท้ เมาคันก็จะตั้งทวงว่าเป็น
 บุตรเขยท่าน แลได้เป็นต้นเยื้องแล้วเมาคันก็จะมิใจภักดีต่อท่าน จะมีโคขัยหัวเมือง
 ให้ราษฎรไต่ความเดือดร้อนเสิบไป พระเจ้าฮันเต้ไท่ฟงเหลาแกงคิดกลอุบายระงับศึกตั้งเน
 เห็นชอบด้วยมีความยินดีนัก จึงจัดแจงหญิงคนหนึ่งฟุ้งรุ่งสาวมีลักษณะงาม จึงตั้งให้เป็น
 กองจู คำไทยว่าพระราชธิดา พระเจ้าฮันเต้จึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งกับกองจู แลส่งของตาม
 ธรรมเนียมมอบให้เหลาแกง ๆ กับหนังสือรับสั่ง แลว่านับลาพระเจ้าฮันเต้ ให้เชิญนาง
 กองจูขึ้นรถพร้อมด้วยคนใช้ชายหญิงออกจากเมืองห้าเอียง ไปถึงเมืองยงเหิน เหลาแกงก็ให้
 หยุครตนางกองจูอยู่นอกเมือง เหลาแกงก็ต่อหนังสือรับสั่งเข้าไปคำนับเมาคันแล้วบอกความ
 ว่า พระเจ้าฮันเต้รับสั่งให้ต่อหนังสือแต่เชิญนางกองจูเป็นพระราชธิดามาให้แก่ท่าน
 เมาคันได้ฟังก็งอนกมความยินดียิ่งนัก จึงรับหนังสือมาอ่านได้ความว่า พระราชสาส์น
 พระเจ้าฮันเต้ผู้เฒ่าราบคาบศึกใหม่ครองกรุงห้าเอียง หวังพระทัยจะทำนุบำรุงแผ่นดิน
 ให้อยู่เย็นเป็นสุขจตุรงค์พระเจ้าเงี้ยวแต่เดาก่อน แลครองเมื่อพระเจ้าฮันเต้ยกกองทัพไปตี
 เมืองหัน แลเมาคันยกมาช่วยเมืองหัน ให้ทหารล้อมพระเจ้าฮันเต้ไว้ พระเจ้าฮันเต้
 ได้ออกจากราวจะให้สตรีรูปงามแก่เมาคัน ๆ ก็มีใจสยตย์ซอมีได้ทำอันตรายแก่เรา แล้ว
 เมาคันก็ไต่เบ็ดทางให้เรา ๆ จึงออกจากเมืองหันกลับไปอยู่เมืองห้าเอียงโดยปกติ เราเห็น
 ว่าเมาคันมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดเชิงแลใจสยตย์ซอ แล้วได้ทำความชอบไว้ในเราด้วย เราจึง
 ส่งนางกองจูผู้ธิดามาให้เป็นภรรยาเมาคัน ตั้งให้เมาคันเป็นต้นเยื้องกับเมืองยงเหิน จะ
 ได้ช่วยเราปราบศัตรูให้ราบคาบ ราษฎรหัวเมืองจะได้อยู่เย็นเป็นสุขปราศจากความเดือด

รอน หนึ่งสอรบสงซึ่งเหลาแกงถอมาน ถามาถึงเมาคูเวินโตกให้เมาคูแรบเอาที่ทงเยื้อง
 กับนางกงจูไว้ครองเมืองขงเหินา บำรุงราษฎรให้อยู่เย็นเป็นสุขสืบไปตามรับสั่ง เมาคู
 ไต่แจ้งมีความยินดียงนิก ก็คุกเขาลงคำนับบ้ายหน้าไปต่อเมืองหาเอียง กราบถวายบังคม
 แล้วจึงวากับเหลาแกงว่า ซึ่งพระเจ้าฮันแต่ทรงพระเมตตาพระราชทานธิดา แลตั้งให้เป็น
 คณยอองเน พระเชษฐพระคุณหาทสุภูมิไต่ แลฝ่ายทิศเหนือเนแม่เมธีราชการศึกศัตร์มา
 ย้ายหวเมืองซึ่งเปนชาวอบชดเทศสมา ข้าพเจ้าขอรับอาสาปราบปรามให้ราบคาบ มิให้
 ราษฎรไต่ความเดือดร้อน เมาคูนั้นก็ให้หญิงเฒ่าแก่แลคนใช้ไปเชิญนางกงจูเข้าไปในเมือง
 แล้วก็ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเหลาแกงแลขุนนางทงบ่วงเปนสุขสำราญ แล้วเหลาแกงก็ลาเมาคู
 กลับไปเมืองหาเอียง เข้าไปแจ้งความแก่พระเจ้าฮันแต่ทุกประการ

พระเจ้าฮันแต่ไต่ฟังคองนิกมีความยินดีแก่ จึงว่าหวเมืองฝายเหนือเมาคูเกริบ
 เปนพนักงานปราบศัตร์ให้ราบคาบแล้ว แต่ไปราษฎรจะไต่อยู่เย็นเป็นสุขหาความเดือด
 ร้อนมิไต่ พระราชทานเงินทองเครื่องอุปโภคบริโภคให้แก่เหลาแกงเปนอันมาก เหลาแกง
 ไต่รับพระราชทานแล้วจึงทูลว่า หวเมืองฝายเหนือเนเมาคูเกริบเปนพนักงานระงับศัตร์
 ให้ราบคาบแล้ว ข้าพเจ้ายกคิดวิตกแต่ทงหวเมืองฝายทิศตะวันออกเนน เชื้อวงศ์เจ้าเมือง
 ใหญ่ทงหกวเมืองทมิสคตัญญา ไต่เป็นขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยอยู่ ณ หวเมืองทงทหนน
 เปนอันมาก แม่เฒ่าก็คิดกนเขาเปนขอบตแขงเมืองเขาแทนจะหาความสุขมิไต่ ขอทงนจง
 สบจับเอาตัวผู้ซึ่งเปนเชื้อวงศ์ทงหวเมืองมาถอดเสียจากทยศศกค ให้ทามาหากนตามภูมิ
 ถิ่นเน แม่เฒ่าทงหวเมืองหาบรวารซึ่งเปนแก่ลึงมิไต่แล้วก็หาคิดการใหญ่สืบไปไต่ไต่

พระเจ้าฮันแต่ไต่ฟังคองนิกเห็นชอบด้วย จึงให้สบเอาตัวขุนนางซึ่งเปนแม่เฒ่า
 เจ้าเมืองทงทหนนมาถงยสืบหมนเศษ ให้ถอดจากทยศศกคเสียสเน บานเมืองก้อยเย็น
 เปนสุขมา ขดเนนพระเจ้าฮันแต่มีพระเมหเสชชายชวา พระเมหเสชชายชอนางเช็กซี มีบุตร
 ชายคนหนึ่งช้อยูหยี่ เภินทเสนหาพระเจ้าฮันแต่แก่ พระเจ้าฮันแต่ก็กระไต่ทงใหญ่หยเป็น

ที่ไทจ้อ ถ้าไทยว่าลูกหลวงเอก จะให้ไทจ้อบุตรชายนางหลี่เฮา ซึ่งเป็นลูกหลวงเอกนั้น
 ไปกินหัวเมือง พระเจ้าฮันเต็งจึงปรึกษาขุนนางทงปวง ๆ ก็มีได้เพิกทูลประการใด ก็พากัน
 หนึ่งอยู่ มีขุนนางคนหนึ่งชื่อจิวเซียงได้ฟังพระเจ้าฮันเต็งว่าจะเอาลูกหลวงเอกไปกินหัวเมือง
 จะให้หยุดเป็นเหตุไทจ้อลูกหลวงเอกคังเน่ จึงร้องทูลเข้าไปว่า ไม่ควรจะเสียประเพณีแผ่นดิน
 ขุนนางทงปวงได้ยินจิวเซียงทูลขเด่งนเน่ ก็พากันแแต่ดูจิวเซียงอยู่ พระเจ้าฮันเต็งซัก
 ถามจิวเซียงว่า ท่านเห็นความประการใดจึงว่ากล่าวขัดขืนเรว่าไม่ควรเล่า จิวเซียงจึง
 ทูลว่า ข้าพเจ้ามีปากพูดไปอยู่แต่ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าทูลทักทานได้แต่ไม่ควรท่าน ซึ่งท่าน
 จะให้ไทจ้อไปกินหัวเมืองเอกนั้น ข้าพเจ้าหาเห็นชอบด้วยไม่

พระเจ้าฮันเต้ได้ฟังดังนั้นจึงคิดแต่ในใจว่า จิวเซียงเป็นเกนเสกขยขอมเรเกนเก
 พระเจ้าฮันเต้เสกเสกขยเข้าไปหานางเซ็กซี จึงเสาะความซึ่งจิวเซียงทักทานไว้ ไม่ยอมให้หยุด
 เป็นไทจ้อให้นางเซ็กซีฟังทุกประการ ด้วยเมตตาแก่นางเซ็กซีนั้นมาก นางเซ็กซีคำนับ
 พระเจ้าฮันเต้แล้วจึงทูลว่า ซึ่งท่านจะให้บุตรเป็นเหตุไทจ้อเพราะกรุณาข้าพเจ้าแม่ พระคุณ
 หาทศกัมไค่ ซึ่งขุนนางไม่ยอมพร้อมกันนั้นขอท่านจงตไว้ก่อน ต่อเมื่อนานไปภายหลัง
 แม้นท่านเกรณาแล้ว บุตรข้าพเจ้าก็คงจะได้เป็นเหตุไทจ้อสมความปรารถนา พระเจ้าฮันเต้
 ได้ฟังนางเซ็กสวาถงนเกเห็นชอบด้วย พอมาใช้ถ้อยหนังสือขาวราชการมาจากเมือง เตจิว
 แลหัวเมืองทงปวงมาทูลแก่พระเจ้าฮันเต้หลายฉบับ ใจความในหนังสือนั้นว่า สวณอ่อง
 เจ้าเมืองสวณนอกแดนเมืองจั้นเนน ยกกองทัพเข้ามาตีได้เมืองไทจ้อ แล้วจะยกเข้าตีเมือง
 เตยิว เมืองเตยิว หัวเมืองใหญ่อยู่ใต้ความเกือตร้อเนก ขอให้เร่งยกกองทัพมาปราบ
 สวณอ่องเสียโดยเร็ว หัวเมืองทงปวงจึงจะไม่ระสวระสายสืบไป พระเจ้าฮันเต้จึงเสกความ
 คังนเน่จึงปรึกษาตั้นแ่งว่า ท่านจะเห็นผู้ใดซึ่งจะเป็นแม่ทัพไปช่วยห่มเมืองทงปวงกำจัด
 สวณอ่องไว้ ตั้นแ่งจึงทูลพระเจ้าฮันเต้ว่า สวณอ่องยกมาครั้นนี้เมืองลาเซงอยู่ ครั้นจะ
 ให้หยุดไปแพ้วอกซึ่งมีผลส่งไปพอจะเอาซึ่งชนะได้ ก็ไปกินเมือง ไกลเห็นไม่ทัน คังน
 ฮันสนซึ่งอยู่ในเมืองหลวงเต้ ก็ออกแแต่ราชการเสียแล้ว ข้าพเจ้าหาเห็นเสกเสกขย
 มสคิปญญาผมอกกถันเซงขอ จะบั้น แม่ทัพคุมทหารออกไป ต้อสู้สวณอ่องเห็นจะชนะชยชย

ได้ พระเจ้าฮันเต้ไต้ฟงกั้งนงจึงส่งคนฮัว ทำนจกคุมทหารสับหมันแทนตัวเราไปกำจัด
 ฮวนอ่องเสียให้จงได้ ทันเฮ้จึงกราบทูลพระเจ้าฮันเต้ว่า ซึ่งจะให้ข้าพเจ้าคุมทหารสับหมันไป
 ต่อสู้ฮวนอ่องนั้น ข้าพเจ้าจะกำจัดฮวนอ่องตามรบพุ่ง แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าฮวนอ่องคมฝีมือ
 กล้าแข็ง ทงทหารรบกัมเป็นอันมาก ซึ่งจะให้ทหารไปกับข้าพเจ้าแต่สับหมันนั้น ข้าพเจ้า
 เห็นว่าน้อยกว่าฮวนอ่องนัก จะเอาชัยชนะโดยยาก พระเจ้าฮันเต้จึงมอบตราสำหรับแม่ทัพ
 ให้แก่ทันเฮ้ แล้วส่งคนฮัว ซึ่งทำนจะเอาทหารหัวเมืองไปมากน้อยสักเท่าใดก็ตามอัชฌาศัย
 ท่านเถิด พระเจ้าฮันเต้จึงพระราชทานเครื่องแม่ทัพซึ่งเป็นของฮันสิน เมืองขณะเป็น
 ง่วนโซ่ยนให้แก่ทันเฮ้ ๆ คำนี้บรรบเครื่องยศตราสำหรับแม่ทัพแล้ว ทันเฮ้ก็กำนัปลาออก
 มาจัดแจงทหาร ยกกองทัพเดินทางมาถึงหน้าบ้านฮันสินจึงหยุดกองทัพไว้ ทันเฮ้กับคนใช้สับ
 คนก็เข้าไปในบ้านฮันสินหวังจะลาฮันสิน ด้วยทันเฮ้เป็นศิษย์เคยได้ศึกษากับฮันสินในการ
 ศึกมาแต่ก่อน ฮันสินเห็นทันเฮ้มากเชิญให้นั่งท่อนสมควร ทันเฮ้คำเบแแล้วบอกว่า พระ
 เจ้าฮันเต้ใช้ให้ข้าพเจ้ายกกองทัพไปกำจัดฮวนอ่อง ซึ่งม้ายฮัวเมืองทงปวง ข้าพเจ้ามา
 ลาท่านทั้งหวังจะมาศึกษาขอความคึกกลศึกท่าน จะได้ไปต่อสู้ฮวนอ่องเอาชัยชนะให้
 จงได้

ฮันสินไต้ฟงกั้งนงจึงขับคนใช้ไปเสียด แล้วพาทันเฮ้เข้าไปในเรือน ฮันสินจึง
 รินสุราส่งให้ทันเฮ้ ๆ คำนี้บรรบสุรากินสามจอก ฮันสินจึงทอใจใหญ่แล้วถามทันเฮ้ว่า ศึก
 ฮวนอ่องกับฉ้อป้ออ่องนั้นศึกใครจะใหญ่กว่ากัน ทันเฮ้จึงตอบว่า ฮันศึกฉ้อป้ออ่องนั้นเป็น
 ศึกใหญ่หลวงนัก ฮันศึกฮวนอ่องครั้น จะเปรียบแต่เสียวหนึ่งกมได้เท่าศึกฉ้อป้ออ่องอีก
 ฮันสินไต้ฟงกั้งนงจึงถามว่า ซึ่งท่านจะไปต่อสู้ฮวนอ่อง ถ้ามีชัยชนะฮวนอ่องแต่ความ
 ชอบท่านจะเปรียบกับความชอบของเราซึ่งชนะศึกฉ้อป้ออ่องนั้น ผู้ใดจะมีความชอบมาก
 กว่ากัน ทันเฮ้จึงว่าฮันความชอบท่านชนะศึกฉ้อป้ออ่องเป็นความชอบใหญ่หลวงนัก ท่าน
 จะเอาความชอบซึ่งข้าพเจ้าจะไปกระทำศึกชระฮวนอ่องครั้นน้อยกว่ากันนัก จะสู้กับความ
 ชอบของท่านนี้ยังไม่ได้ ฮันสินจึงว่าผู้ใดซึ่งจะอาสาพระเจ้าฮันเต้จะเอาบำเหน็จความชอบ
 ไปกายหนั้น จงกูเอาอย่างเราซึ่งพระเจ้าฮันเต้มีโศกบุเลียงไว้เป็นบรรพตคนนั้นเถิด ถึง

มาตราว่าทำแยกไปกระทำศึกชะชวเอ่องกลับมาเผ่าเวลาเช้า พระเจ้าฮันแท็กจะให้เป็เน่อง
 ยกย่องสรรเสริญ พอเวลาเย็นพระเจ้าฮันแท็กจะทำเม็มิได้โปรด จะก็เคียนยกโทษกลับ
 เป็คนชัวคนร้าย ความชอบซึ่งทำไว้เนกลายกลับสลับเสื่อมเสื่อมสูญโดยเร็ว ทันเส็จึงว่า
 ความคิดท่านจะให้ข้าพเจ้าผอนผำประการใดคือเล่า ขอท่านจงส่งสอเข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้า
 จะกระทำตามท่านทุกประการ ยันเส็จึงว่าบดินพระเจ้าฮันแท็กนับถือเชื่อใจว่าท่านเส็ตยชอ
 จึงมอบตราแม่ทัพให้ท่านถือ หัวเมืองทงป่วงก็เกรงกลัวท่าน ท่านจะต้องการทหารมาก
 น้อยเท่าใด มีหนังสือบอกตราแม่ทัพไปถึงหัวเมืองทงป่วง หัวเมืองทงป่วงก็จะกะเกณฑ์
 ทหารมาส่งให้ท่าน ๆ จงแข็งเมืองชน ถึงมาตราว่ามีผู้ไปฟ้องร้องกล่าวโทษว่าท่านเขบถถึง
 สองครั้งสามครั้ง เห็นพระเจ้าฮันแท็กจะไม่เชื่อก่อน ด้วยเคยเชื่อดือว่าท่านเม็ใจชอตรงต่อพระ
 เจ้าฮันแท็กอยู่ แม้นท่านจะทำการใหญ่ไปภายหน้าช้ชอของประการใด เราจะช่วยคิดให้สำเร็จ
 ความปรารถนาของท่าน ซึ่งท่านจะคิดตั้งตัวเป็นใหญ่ก็เร่งคิดเถิด ครองนเห็จะสำเร็จ
 โดยง่าย

ทันเส็ได้ฟังดังนั้นก็รับคำฮันเส็ว่า ข้าพเจ้าจะทำตามท่านเส็สอ ครันเส็นททา
 ก็เส็เสร็จแล้วทันชีกกันเบลาฮันเส็แยกกองทัพไป ครันเส็ถึงเมืองเต็ยวโตจิ่งให้ทงกายม่นลงไว้
 นอกเมืองเต็ยวโต แล้วส่งให้คนใช้ไปสืบกองทัพชวเอ่อง คนใช้ก็กำนันบล่าไปสืบราชการ
 ได้ความแล้วกลับมาบอกแก่ทันเส็ว่า ข้าพเจ้าไปสืบราชการในกองทัพ ชวเอ่องมาตั้งค่าย
 อยู่นอกเมืองโตจิวเบค้ายทัพหนามอยู่สีกอง ทหารในค่ายทงสนเนประมาณเส็สิบหมื่น แล
 ค่ายหลวงตั้งอยู่หน้าเมือง ค่ายหนิงมีทหารรักษาประมาณเส็สิบหมื่น แลค่ายรายรอบเป็นอัน
 มากเข้ากำแพงทหารประมาณร้อยหมื่น ชวเอ่องมีทหารคนหนงชอฮาเย็ยแฮเย็ย ถือขวาน
 โปเถาเป็นอาวุธสำหรับมือ แลฮาเย็ยแฮเย็ยมีกำลังทงผมอกลาแข่งนก ต่อสู้ชนะกำลัง
 ทหารหมื่นหนง แม้นเงวนโชยก็คิดห้หาญฮาเย็ยแฮเย็ยสงเส็ยได้แต่คางเต็ยว ข้าพเจ้าเห็น
 ว่าจะเอาชัยชนะชวเอ่องได้โดยง่าย

ทันเส็ได้ฟังดังนั้นจึงมีรักษาแยกทัพแยกกองทัพป่วงว่า ชวเอ่องมีทแกล้วทหาร
 มากถึงแต่ฝีมือเป็นอันมาก เราจะต่อสู้ด้วยกำลังทแกล้วทหารเห็นจะเอาชัยชนะชวเอ่องได้

โดยยาก เราจะต่อสู้ด้วยกลศึกจึงจะชนะตัวเองโดยง่าย ที่นอกเมืองโตจิ้วนมีภูเขายาวใหญ่ มีคลองน้ำรอบภูเขา แลน้ำนั้นไหลลงไปฝ่ายเดียว เราจะลงไปล่อกองทัพสวนอ่องให้ไล่เข้าไป ถ้าได้ท่วงที่จะจับตัวฮาเยียนเซียะมาเสียให้จงได้ ง่วนโซ้ยตันเฮีจึงส่งเส้าบูหนึ่ง ลีเต็กหนึ่งให้คุมทหารไปทลหน้าไว้ ณ คลองภูเขาใหญ่ แล้วทำนบคอยคู้เห็นฮาเยียนเซียะทัพหน้าข้ามคลองมาแล้ว จึงพังทำนบให้น้ำไหลท่วมตัดทางทัพหลวงไว้ แล้วให้ทหารเกาทัณฑ์ระดมยิงจึงสามารถ ตันเฮีจึงส่งตณณหนึ่ง ชาวเจียงหนึ่ง ให้คุมทหารไปซุ่มอยู่ค่ายหลวงสวนอ่อง ถ้าเห็นสวนอ่องยกกองทัพออกจากค่าย เห็นทหารรักษาค่ายเบาบางลง ได้ก็ให้เอาเพลิงเผาค่ายหลวงเสียให้จงได้ ตันเฮีแบ่งทหารเป็นสามส่วน ให้นายทหารทั้งสี่ไปทำการสองส่วน ทั้งสี่นายทหารรับคำจำอุบายได้แล้วคำนับลาตันเฮีไปตามสั่ง ครั้นเวลาเช้าตันเฮีก็จัดแจงกองทัพยกออกจากค่ายจะไปตีสวนอ่อง

ฝ่ายสวนอ่องแจ้งความตงหนั้น ก็จัดแจงกองทัพให้ฮาเยียนเซียะเป็นแม่ทัพหน้าสวนอ่องเป็นทัพหลวงยกออกจากค่าย พอพบตันเฮียกมาปะทะที่ทัพสวนอ่องที่ตามทาง ทหารทั้งสองฝ่ายกรอกรันอยู่ สวนอ่องเห็นตงหนั้นยกออกมาหน้าทหาร เห็นตงหนั้นอยู่กลางทหาร สวนอ่องจึงร้องว่า ฮันไท่ซิงเป็นเจ้านายของท่านหนั้น เกรงกลัวเม่าตุนหรือจึงเอาลูกสาวไปยกให้เม่าตุน ตัวเรานั่นชื่อว่าชายมีฝีมืออยู่บ้าง ทแก้ตัวทหารเราก็มากกว่าเม่าตุนอีก เราก็งหาได้สิ่งใดซึ่งเป็นของฮันไท่ไม่ เราจึงยกกองทัพมาหมายจะทำศึกกับฮันไท่ตัวท่านเป็นแม่ทัพทหารซึ่งจะมาสู้ฝีมือกับเรานั่น อุปมาเหมือนสุนัขจิ้งจอก จะมาขบเสือกกับไกรสรราชสีหิมควาร

ตันเฮีได้ฟังตงหนั้นก็โกรธมาก จึงร้องตอบไปว่าท่านเป็นแต่สวนเหมา จะอาจเอือมขมไปขบเรากับพระเจ้าฮันไท่ผู้เป็นกษัตริย์อันประเสริฐนั้นไม่สมควร เรายกมาครั้งนี้หมายจะเอาศีรษะท่านซึ่งเป็นเสนียดศัตรูแผ่นดินไปถวายพระเจ้าฮันแต่ตามรับสั่ง ตันเฮีก็ยกมาเข้ารบกับสวนอ่อง ฮาเยียนเซียะแม่ทัพหน้าเห็นตงหนั้นยกมาเข้ารบกับตันเฮีได้สืบเพลง ตันเฮีก็เสียดศึกมาพาทหารรอบไปตามทางจนถึงคลองน้ำที่ทลไว้ ก็พาทหารข้ามฟากไปเข้าเหยียดฮันฮุยบนภูเขา ฮาเยียนเซียะก็พาทหารไล่ตักตามข้ามคลองไป

ฝ่ายเลาบลเด็กก็ให้ทหารพันห้าบ นาก็ไหลมาเต็มคลองลึกประมาณห้าวา
ทหารซึ่งชุมอยู่หลังเขาก็ก่ยกเข้าระดมยิงเกาทัณฑ์ตั้งห้าพัน ส่วนเองจะข้ามคลองไป
ช่วยทัพหนานาลึกข้ามไปไม่ได้ ครั้นเชยร่อยุบนยอกเขา ให้ทหารผลึกศิลาแลงมก้นไม้ใหญ่
กลงลงมาเป็นอันมาก ฮาเขียนเซี่ยะเห็นทหารถูกลูกเกาทัณฑ์ก่อนศิลาเจ็บบวดยล้มตายเป็น
อันมาก จะถอยกลับไปก็ไม่ได้ แลฮาเขียนเซี่ยะหลบหลีกก่อนศิลาไม่ค่อยจะทัน พอขย
ไม่กลงมาทับเทามาถมลง ขอนกกลงทับฮาเขียนเซี่ยะตายทางมาทางคน ฮาเองเห็น
ฮาเขียนเซี่ยะตายแล้วก็ถอยทัพจะกลับไปค่าย พอทหารมาบอกว่าทหารยื่นแต่ลอบไปเอา
เพลิงเผาค่ายแลเสบียงอาหารเสียสิ้น ฮาเองได้ฟังดังนั้นก็ตกใจนัก ก็ยกทัพพาทหาร
หนกนบ่าไปทิศเหนือ ครั้นทัพฮาเองแตกไปแล้ว ครั้นฮักให้ทหารรับทนายนาบหนักแห่ง
ชาติคลอง แล้วยกทัพข้ามคลองไปเข้าเมืองไตจิว ครั้นรุ่งเช้าทนายชีกเลี้ยงโต๊ะขุนนางนาย
ทัพนายกองพร้อมกัน ทนายจึงว่าซึ่งมีชัยชนะฮางเองครั้งนี้ จะเป็นความคิดแต่เราผู้เดียว
นั้นหาไม่ได้ เพราะท่านทรงปวงพร้อมใจกันฮางเองจึงพ่ายแพ้หนีไป อันพระเจ้าฮันแต่ทุก
วันเนาเพราะทยไม่เหมือนแต่ก่อน ครั้นมีการศึกมาพระเจ้าฮันแต่จึงชูงมเชิดชูงมความ
ชอบ แม่นมความสุขแล้วก็คิดแต่จะหาโทษพาลเอาผิดผู้มีความชอบ แล้วไม่ชูงมชูงม
ความชอบให้สมควร เหมือนแห่งฮันเตาเมื่อขณะกระทำศึกด้วยเมอป่าฮอง ฮันเสียนเซียดัก
มีความชอบนับครั้งไม่ถ้วน พระเจ้าฮันแต่ก็ตีความชอบเสียมิได้ตั้งแค้นชูงมชูงม กลับถอด
ฮันเสียนออกจากราชการ ทุกวันพระเจ้าฮันแต่ก็คิดจะหาโทษใส่พาลฆ่าฮันเสียนอยู่มิได้ขาด แล้ว
เรามีความชอบแต่เพียงนี้ เห็นพระเจ้าฮันแต่จะหายความชอบไม่ หากไปจะได้ความผิด
เราก็จะแข็งเมืองไตจิวไว้ จึงจะหาผู้สติปัญญามาช่วยคิดการใหญ่ แล้วเราจะชูงมชูงม
เสบียงอาหารตั้งเกลดยกล้อมผูกพันให้ ไต่เบเนากลางมาทชน จึงจะยกเข้าเมืองหาเอียงเห็น
จะได้โดยง่าย เพราะพระเจ้าฮันแต่ก็ชราลงแล้ว อันความคิดแลฝีมือทหารในเมืองหลวง
นั้นเราเกรงอยู่เท่าฮันเตาผู้เดียว บัดนี้ฮันเตาออกจากราชการพระเจ้าฮันแต่ได้ใช้ฮอย
นอกจากฮันเสียนแล้วเราหาเกรงสติปัญญาแลฝีมือผู้ใดไม่ แม่นท่านทรงปวงพร้อมใจกันช่วย

เรากระทำการใหญ่ได้สำเร็จแล้ว เราจะแบ่งสมบัติแลบ้านส่วยให้ตามสมควร จะได้อยู่เย็น
เป็นสุขสืบไป ท่านทั้งปวงจะยอมช่วยเราทำการใหญ่หรือ ฤๅ ไม่พร้อมใจกันประการใด

ขุนนางนายทัพนายกองจึงว่า ข้าพเจ้าทั้งปวงนี้เข็ดอยู่ในเงื้อมมือท่าน แม่
ท่านจะคิดอ่านประการใด ข้าพเจ้าทั้งปวงก็จะพร้อมใจกันช่วยท่านกระทำไปกว่าจะสำเร็จ
ขอท่านอย่าได้สงสัยข้าพเจ้าทั้งปวงเลย ข้าพเจ้าทั้งปวงนี้ทั้งคนทั้งสัตว์ทั้งคนทั้งสัตว์
เป็นไต่ต้อง ให้มีหนังสือไปเกณฑ์เอาทหารเข้ากองทัพ เทียวทั่วมืองเล็กน้อย เก็บบริ
เอาทรัพย์สินของทองเงิน เครื่องศาสตราวุธเสบียงอาหาร แล้วกวาดครอบครวมาไว้เป็น
อันมาก ตันฮี้ซ่งสู่มทเกลวทหารได้ไว้ถึงยี่สิบหมื่นเศษ

ฝ่ายเจ้าเมืองไซงุยแจ้งความว่า ตันฮี้ซ่งคบคิดก่อกบฏพระเจ้าฮันเต้ เทียวตบ้านเล็ก
เมืองน้อย ซ่งสู่มทเกลวทหารไว้เป็นอันมากก่อกบฏ จึงแกลงหนังสือบอกขอความช่วยเหลือ
ใช้รีบเร่งไป ครั้นถึงเมืองหลวงมาใช้จึงเข้าไปหาขุนนางเจ้าพนักงาน ฤๅ ก็นำหนังสือบอก
ไซงุยขึ้นกราบทูลพระเจ้าฮันเต้ ฤๅ แจ้งว่าตันฮี้ซ่งให้ไปกำจัดชวเอื่อง กิตชบถกตงนนั้นก็ตกใจ
จึงปรึกษาเสี่ยวโหตันแฉ่งว่า ตันฮี้ซ่งนี้แรกซุ่มเลงถึงขนาด ตันฮี้กับเราเล่าจะได้ช่วยของ
หมองใจก็เส็งโงงไหม้ได้ ซึ่งตันฮี้คบคิดก่อกบฏต่อเราท่านจะเห็นประการใด เสี่ยวโหตัน
พระเจ้าฮันเต้ว่า ตันฮี้คนเหม็นสติปัญญาแลฝีมือกล้าแข็ง มีใจกำเริบอยู่เป็นแน่ ครั้นมีช่วยชว
เอื่องชวเอื่องได้บังคับทหารมากขึ้น จึงคิดการใหญ่ถึงเพียงนี้ ซึ่งจะไปจับตัวทนายชวเอื่อง
ข้าพเจ้าเห็นแต่หยินไต้แพวจก สองคนฝีมือกล้าแข็งจึงจะต่อสู้จับตันฮี้ได้ พระเจ้าฮันเต้
เห็นชอบด้วย จึงให้หนังสือรบส่งไปตงหยินไต้แพวจกให้ยกกองทัพไปตีตันฮี้

ฝ่ายชวเอื่องแจ้งความกับเสี่ยวโหตัน จึงแกลงหนังสือไปตงหยินไต้แพวจกคนละฉบับ
ใจความในหนังสือบอกตงหยินไต้แพวจกว่า ชวเอื่องช่วยพรมายังหยินไต้แพวจก ด้วยพระเจ้าฮันเต้
เมื่อขณะทุกข์ยากแก่ชวเอื่องผู้กระทำความชอบ บัดนี้พระเจ้าฮันเต้ได้ทรงทบทวนเจ้าแผ่นดิน
มีความสุขแล้ว สิบคุณความชอบเสี่ยวโหตัน เปรียบเหมือนหนังสือเราทุกถ้วนนี้ พระเจ้าฮันเต้ก็ตก

จะหาผิดมาพาลเอาโทษ ซึ่งท่านเฮ้แข่งเมืองชนน เพราะเห็นว่าพระเจ้าฮันเต็มได้ชุบเลี้ยง
 เราผู้มีความชอบ ท่านเฮ้จึงคิดการขบถต่อพระเจ้าฮันเต ซึ่งพระเจ้าฮันเตจะไซ้ให้ไปจับตัว
 ท่านเฮ้ครั้น ถ้าได้ตัวท่านเฮ้ไปถวายพระเจ้าฮันเตเวลาเช้า พระเจ้าฮันเตก็คงจะยกความชอบ
 ของท่าน ครั้นเวลาเย็นพระเจ้าฮันเตก็คงจะคิดเอาความผิดมาใส่ท่านให้ถึงแก่ความตาย ชีวิต
 แลสมบัติของท่านก็จะอันตรายเป็นเพราะอาญาพระเจ้าฮันเตเป็นมเเอง ซึ่งเรามีหนังสือบอก
 ความลับมาทางนี้ ด้วยท่านกับเราเคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา เรามีความกรุณาจึงเตือนสติไว้
 ท่านก็มีสติปัญญาสุดแท้แต่ท่านจะเห็นแก่ แล้วฮันสนจึงส่งหนังสือสองฉบับให้แก่คนใช้
 สั่งว่าท่านรีบไปทั้งกลางวันกลางคืนเอาไปให้แก่หยินโบ้แพวคโดยเร็ว คนใช้รับหนังสือ
 แล้วเอาไปให้ตามสั่ง หยินโบ้แพวคครั้นได้แจ้งความในหนังสือฮันสนก็เห็นชอบด้วย จึง
 บอกบ่วยบิกพลวเสีย มิไต่ยกกองทัพไปจับท่านเฮ้ตามรับสั่ง

ฝ่ายผู้ถือหนังสือรับส่งก็นำเอาอาการกลับมาทูลพระเจ้าฮันเต พระเจ้าฮันเต
 แจ้งความถึงนางจึงปรึกษาเสียวโหดั้นแฉงว่า ซึ่งเรามีหนังสือไปเกณฑ์ให้หยินโบ้แพวค
 ไปจับท่านเฮ้น บัดนี้หยินโบ้แพวคบิกเบือนบอกอาการบ้วยมา หาไปจับท่านเฮ้ไม่ ท่าน
 จะคิดประการใด ท่านแฉงจึงทูลพระเจ้าฮันเตว่า ท่านเฮ้เห็นความสามประการจึงเป็นขบถ
 ประการหนึ่งท่านเฮ้เห็นว่าท่านไม่ใช้ฮันสนให้คุมทหารทำการศึก ประการหนึ่งความคิดแล
 ผมือทหารทั้งปวง นอกจากฮันสนท่านเฮ้หาเกรงผู้ใดไม่ ประการหนึ่งท่านเฮ้เห็นว่าท่านเป็น
 เจ้าแผ่นดินมีความสุขอยู่แล้ว ที่ไหนจะยกทัพหลวงไปเล่า จะให้แก่นายทหารคุมพลออกไป
 ไปต่อสู้กับท่านเฮ้ ๆ ก็จะไม่เอาทหารไว้เป็นกำลังมากนัก ประการหนึ่งท่านเฮ้ได้เมือง
 ไทจิวไวเป็นทัพมเเองแข่งเมืองอยู่ ด้วยเห็นว่าเสบียงอาหารในเมืองไทจิวก็บริบูรณ์มิได้ขาด
 สน ท่านเฮ้เห็นความสามประการดังนี้ จึงคิดขบถคือท่าน แม้ท่านกรุณาแก่ราษฎรหัวเมือง
 ทั่วปวงมิให้ไต่ความเดือดร้อน ขอท่านจงยกทัพหลวงไปการจึงจะสำเร็จ ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน
 จึงจะได้อยู่เย็นเป็นสุข ข้าพเจ้ากับเสียวโหดจะขอยุ้รักษาเมือง ช่วยนางหลี่เซียวทำนุบำรุงมิ
 ให้มีเหตุการณ์อันใดกว่าท่านจะกลับมา การซึ่งท่านจะไปจับท่านเฮ้ครั้น ถ้าจะจัดแจงแต่

ทหารไปหาได้ชัยชนะทันซีไม่ แล้วก็จะเสียทแกล้วทหารเป็นอันมาก เหมือนทำให้ตาเซี
 กำราบใจมากขึ้น แม่ทัพหลวงยกไปกิตติศัพท์ก็จะสื่อไปถึงหัวเมืองทั้งปวงซึ่งเขาด้วยตาเซี
 ก็จะกลับใจออกจากต้นสมมาเข้าด้วยท่าน หัวเมืองที่มีใจสยดซ้อต่อแผ่นดินก็จะเต็มใจทำการ
 เอาความชอบจนสิ้นความคิดแลฝมอทุกท้าวคน พระเจ้าฮันเต้ได้ฟังคำแฉ่งว่าตงหนักเห็น
 ชอบด้วย มีความยินดีนัก จึงส่งให้เตรียมทหารยี่สิบหมื่น ให้จิวฟูเองหล่นเป็นแม่ทัพ
 ให้นำหวนโกยเป็นแบกซ้าย กวนหยินเป็นแบกขวา ให้โจนากับแฉ่เซาหยินเป็นกองหลัง
 เสรีแล้วให้ทัพหน้าสิบหมื่นยกไปก่อน พระเจ้าฮันเต้จัดแจงแล้วก็เสด็จเข้าไปหานาง
 หลีเฮา ๆ ก็เชิญพระเจ้าฮันเต้เสวยสุราสำราญพระทัย พระเจ้าฮันเต้จึงบอกกับนางหลีเฮา
 ว่า ต้นซึกคชขบถต่อเราตงแข็งเมืองได้จิวอยู่ หยินไปแพวก็จะอาศัยใช้ไปช่วยจับตัวต้นซึก
 กับคพลวนแอนบวยเสีย บกนจะต้องยกทัพหลวงไปเอง เราคิดระวางหลังอยู่ด้วยฮันเต้
 เจ้าจงเอาใจรักษาเมืองสอชแฉ่แมตุ ถ้าได้ความประการใดก็ให้ปรึกษาเสี่ยวโห้ทันแฉ่งก่อน
 แม่เห็นความผิดปกตเข้าทชชแฉ่เป็นความข้อใหญ่ พอจะฆ่าได้ก็ให้จับฆ่าเสียเถิดอย่าไว้ท่า
 เราเลย นางหลีเฮาก็กานเบรบสงแล้วจึงทูลพระเจ้าฮันเต้ว่า แฉ่ก่อนฮันเต้ได้บังคับว่ากล่าว
 ทแกล้วทหารเป็นอันมาก บกนชนสนมได้มีผู้ใดอยู่ในบังคับ ถึงมาทว่าระแวงผิดตงก็จะ
 จับตัวได้โดยง่าย ขอพระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย ครั้นพระเจ้าฮันเต้ตรัสกับนางหลีเฮา
 แล้ว พอเวลารุ่งเช้าก็เสด็จยกทัพ เสี่ยวโห้ทันแฉ่งกับขุนนางทงปวงก็พากันไปส่งเสด็จ
 พระเจ้าฮันเต้จึงตรัสสั่งเสี่ยวโห้ว่า ท่านเป็นผู้ใหญ่เป็นที่ไวใจเรา จงเอาใจใส่รักษาเมือง
 อย่าให้เป็นอันตราขายกันได้ แลราชการบ้านเมืองเรามอบให้แก่ท่านกับนางหลีเฮา เป็น
 สามคนช่วยกันกับท่านแฉ่งเป็นที่ปรึกษา ถ้าเกิดขอความอันใดขอเป็นข้อใหญ่ พิจารณาเป็น
 สัจแล้ว ควรมากให้ฆ่าเสียเถิดอย่างกไว้ท่าเราเลย เสี่ยวโห้กับคนแฉ่งคำนับพระเจ้าฮันเต้ ๆ
 ก็ยกทัพออกจากประตูเมือง ชาวเมืองก็แต่งเครื่องคำนับตามธรรมเนียม แล้วพากันถวาย
 พรใหม่ชัยชนะแก่ข้าศึก บ้านเมืองจะได้อยู่เย็นเป็นสุขสืบไป ครั้นทัพหลวงถึงตำบลเมือง
 กาทัน เป็นที่กันทางร่วมหัวเมืองทงปวง พระเจ้าฮันเต้ก็ให้ตั้งค่ายลงนอกเมืองกาทัน เจ้า

เมืองกำกนกับหัวเมืองท่งปวงแลราษฎรก็แต่งเครื่องบรรณาการมาถวายเป็นอันมาก พระ
 เจ้าอินแต่จึงถามเจ้าเมืองกรมการเมืองกำกนว่า คนเสมตงอยู่แห่งใดผู้ใดเป็นแม่ทัพหน้า มี
 ทหารเอกทหารเลวมากน้อยเท่าใด เจ้าเมืองกำกนแลขุนนางท่งปวงจึงกราบทูลว่า คนเซ
 เนตงกายอยู่ ณ เมืองลกเอียง ทังช่องสมุทแกล้วทหารประมาณห้าสับหมานเศษ มีขุนนาง
 นายทหารยศคน เล่าปโตเป็นแม่ทัพหน้า บคนเตนเอให้ทหารเที่ยวชมเ่งฆ่าฟันชาวบ้าน
 เล็กเมืองน้อย เก็บรวบรวมทรัพย์สงของราษฎรหัวเมืองได้ความเดือดร้อนนัก ครนแจ่งว่า
 ทฬหลวงยกมา หัวเมืองท่งปวงมีความยินดีนัก

พระเจ้าอินแต่ตรัสแก่ขุนนางหัวเมืองท่งปวงว่า ทงเมืองกำกนแม่แม่มาแจ่งโ
 กนอยู่แล้วทงทงรวม ชงคนฮจคนแจ่งชาวบ้านชงมีรูการศกตงเป็นนายทหารมีโตตงมนกเ
 คนทงทงเมืองกำกน แดไปตงอยู่เมืองลกเอียงนเน คนเสมมีความกตน้อยนนัก เห็นหาทำการ
 ใหญ่ได้ไม่ พระเจ้าอินแต่จึงให้จิวเซียงไปสืบหาคนที่ชานาญทงมาจะให้นำทฬหลวงยกไป
 จิวเซียงก็ค่านับลาไปเที่ยวหาคนชานาญตงสามวัน จึงได้คนชานาญทงเข้ามาถวายพระเจ้า
 อินแต่ ๆ จึงแกล่งตรัสชูงกระโชกถามว่า ตัวจะอาสาเข้ามาเทางทฬหลวงครงนี้ เราเห็น
 ว่าตัวจะหาอาจนำไปได้ไม่ คนนำทงทงตงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าจรงรักภักทเข้ามาอาสา
 หวังจะให้ไปจับตัวคนเซให้จงได้ แลทงใหญ่น้อยจะเทเเนอ้มแลเตนตรง แลทงทำอาศัย
 แแห่งโตคำบสโต ข้าพเจ้าก็ทรวบแจ่งอยู่ทุกคำบส ขอพระองค์อย่าได้ทรงพระวิตกเลย
 พระเจ้าอินแต่จึงตรัสว่า เรากรงใจเห็นเจตเตแต่ปากพูดว่าชานาญ ครนตงทงจะเอาการกัท
 กนหลบลนทงเสย จะให้เราเสยการไปออกกระม้ง คนนำทงจรงกราบทูลว่า ข้าพเจ้า
 ทงสตาไม่ชานาญทงแล้ว จะอาจเข้ามาอาสาหน้าทัพเจ้าแผ่นดินไปได้หรือ ถ้าข้าพเจ้าทง
 สนเกแต่ปาก เข้ามานำทัพไปให้เสยทงผิดทงไป ขอจงประหารชีวิตข้าพเจ้าเสย

พระเจ้าอินแต่เโพงตงนนักเห็นวากคนนำทงพูดจว่ากล่าวยงนเอย จึงพระราช
 ทานเงนทองเสอผ้า ทงให้เป็นชนหมานเทางทงสรวเย ขุนนางท่งปวงเห็นตงนแรงกราบ
 ทลพระเจ้าอินแต่ว่า คนนำทงทงสยงมี ได้มีความชอบสงโตไม่ แลมาพระราชทานเสอ
 ผาตงแต่งให้เป็นชนหมานนเน ข้าพเจ้าเห็นเหตุสมควรมไม่ พระเจ้าอินแต่จึงตรัสว่า ชงเรา

ให้สิ่งของก่อนความชอบนั้น ด้วยเราเห็นว่าคนทั้งสี่จะนำทางสืบเอาข้อราชการได้ เรา
 จึงป้อน้ำแห้งไว้หวังจะให้มันน้ำใจภักดี สืบสวนแนะนำที่ทางจะได้ทำการใหญ่ไปภายหน้า
 ท่านทั้งปวงเห็นการมิได้ลึกซึ้งอย่าติเตียนเราเลย อันประเพณีกษัตริย์จะได้คิดเสียตายแก่
 ทรมัยเงินทองสิ่งของทั้งปวง ซึ่งพระราชทานเขนนางนั้นห้ามได้ ถ้าเห็นผู้ใดจะได้ราชการ ก็
 ตึงแต่งชุบเลี้ยงให้ครองอุปโภคบริโภคยศศักดิ์คุณเ แลเราทำตามกษัตริย์แต่โบราณสืบมา
 ขุนนางทั้งปวงได้ฟังพระเจ้าฮันเตตรัสดังนั้นต่างคนก็เกษมใจยินดียิ่งนัก จึงสรรเสริญพระเจ้า
 ฮันเตว่า พระองค์มีสติปัญญาลึกซึ้งนัก ชะรอยจะเป็นเทพยดาลงมาบำรุงแผ่นดิน จะให้
 อยู่เย็นเป็นสุขโดยแท้ พระเจ้าฮันเตจึงส่งเสนาบดีห้าคนให้ไปลอมเข้าไปทุกกองทัพกันสี่สิบ
 ข้อราชการให้ได้มาโดยเร็ว เสนาบดีรับสั่งกำนัลลาพระเจ้าฮันเตออกจากค่ายเมืองกำกันเดินลัด
 ไปตามทางน้อย ก็ปลอมบ่เก็บทหารเลวคนสี่เข้าไปในค่าย เทียวสืบสวนได้ข้อความแล้วก็
 กลับมาเฝ้ากราบทูลพระเจ้าฮันเตว่า ข้าพเจ้าปลอมเข้าไปในค่ายกันสี่เห็นแต่คนทำมาหากิน
 คำขาย ไม่ใคร่มีชาติเชื้อทหาร จะทำการก็ไม่เข้มแข็งเป็นแต่คนโรกไปสิ้น พระเจ้าฮันเต
 ได้ฟังคนห้าคนกราบทูลดังนั้นแต่พระทัยนัก จึงให้เอาเงินทองปลอมเข้าไปแจกให้แก่
 ทหารกันสี่เป็นไมตรีไว้ จะได้กลับใจมาช่วยเรา การที่คิดไว้ก็จะสำเร็จโดยเร็ว ชุ่ยโห
 จึงรับว่าข้าพเจ้าจะไปแจกเงินทองแก่ทหารกันสี่ให้กลับใจจงได้ ชุ่ยโหจึงรับเอาเงินทอง
 หลวง แลแล้วกำนัลลาพระเจ้าฮันเตออกไปจัดแจงคนใช้ให้คุ้มเงินทอง แล้วสั่งคนใช้ว่าเรา
 จะไปชักชวนพวกจ่า ท่านจงเอาเงินทองหลอบไปแจกให้นายทหารจงทุกคน ว่าเป็นของ
 พระเจ้าฮันเตพระราชทาน ถ้าพระเจ้าฮันเตจับตัวกันสี่ได้แล้วจะพระราชทานมากกว่าคนอื่น
 คนใช้กำนัลแล้วรับเอาเงินทองไว้ ชุ่ยโหจึงเขียนเบาะแสส่งไปถึงกันสี่ แล้วพวก
 คนใช้ก็ออกจากค่ายไปตั้งค่ายกันสี่ จึงบอกนายประตูพาเข้าไปหากันสี่ คนใช้ทั้งปวงก็แยก
 กันไปหานายทหารกันสี่ตามคำชุ่ยโหสั่ง ชุ่ยโหจึงเข้าไปกำนัลกันสี่แล้วทำกริยาประหนึ่งว่า
 จะกล่าวเกรงตบชอนัก กันสี่จึงว่าเมื่อเราอยู่ในพระเจ้าฮันเตนั้น เรากับท่านเป็นเพื่อนราชการ

มาช่วยกันมาแต่ก่อน แลท่านมาหาเราครั้งนี้ท่านทำคำเบียดำเกรงเราละนะเมศวร เชิญท่าน
ขึ้นนั่งเสมอกันจึงจะชอบ ชุ่ยโหจึงตอบว่า บัดนี้ท่านมีบุญญามากกว่าแต่ก่อน ได้คุ้มครอง
ถึงรอยหมั้นเสมอกับพระเจ้าฮันเต ข้าพเจ้าจะขึ้นนั่งร่วมที่อาสน์ท่าน แลถือตัวว่าเสมอกัน
มิได้ยำเกรงท่านนหน้าควรมิ

ทันซีได้ฟังดังนั้นจึงหวเราะแล้ววว่า ซึ่งเราแข่งเมืองแก่พระเจ้าฮันเตนั้น ด้วยเรา
เห็นว่าพระเจ้าฮันเตมีกระแวงสงสัยผู้กระทำความชอบ คราวมีทุกข์ราชการศึกจะต้องใช้
กันบดออกผู้กระทำความชอบ ครั้นเมืองราบคาบปกติเป็นสุขแล้ว ก็ล้มผู้กระทำความชอบ
นั้นเสีย ก็คิดแต่จะพาลหาผิดเอาโทษ ซึ่งเรากระทำการชะฮวงเองแล้ว ครั้นจะกลับ
เข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮันเต ๆ ก็จะยกย่องแต่เราเหมือนตงฮันเสน แลก็จะดอดเสีย ซึ่งท่าน
มาหาเราเวลานี้จะมาสั่งสอนเราหรือ ๆ พระเจ้าฮันเตใช้มาว่าประการใด ชุ่ยโหจึงบอกทันซี
ว่า พระเจ้าฮันเตให้ข้าพเจ้าถือพระอักษรมาว่ากล่าวแก่ท่านว่า ซึ่งท่านไม่รักทำราชการ
ในเมืองหลวงแล้ว พระเจ้าฮันเตก็มีโทษแซ่ก้อฮยาศัยท่าน จะต้องแต่งให้ท่านเป็นไต้องกิน
เมืองไต้จิ๋ว ซึ่งจะก่อการรบพุ่งกันนั้นราษฎรจะได้รับความเดือดร้อน ทหารก็จะฆ่าฟันกันตาย
ทั้งสองฝ่าย ชุ่ยโหจึงส่งหนังสือให้ทันซี ๆ รับเอามาดูแจ้งในหนังสือแล้ว ตันซีก็เจรจาด้วย
เสียงอันดังให้ทแกล้วทหารไต้จินว่า พระเจ้าฮันเตยกทัพมายังมิได้รบพุ่งกันกับกองทัพเรา
บัดนี้คิดเป็นเกลือบายมีหนังสือให้ไต้หูชุ่ยโหมาว่ากล่าว หวังจะล่อลวงจับตัวเรา แลจะ
ไต้เชื่อฟังหนังสือซึ่งชุ่ยโหถือมานั้นมิได้ ชุ่ยโหจึงตอบว่า เมื่อแรกพระเจ้าฮันเตยก
กองทัพมานั้น ก็หมายว่าจะกระทำศึกแก่ท่านให้ถึงแพ้แลชนะ ครั้นมาถึงเมืองก่าตัน
พระเจ้าฮันเตจึงปรึกษาขุนนางนายทหารแลที่ปรึกษาทั้งปวงพร้อมกัน เห็นว่าประเพณี
จะก่อการรบพุ่งกันนั้นเกยอุมจะเปลืองทแกล้วทหารล้มตายด้วยกันทั้งสองฝ่าย ราษฎรจะ
ไม่มีความสุข พระเจ้าฮันเตจึงให้ข้าพเจ้าถืออักษรมาโดยไมตรี หวังจะได้ช่วยกันทำ
บำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุขด้วยกัน ไซ้จะเป็นเกลือบายนนั้นมิได้ เมื่อท่านเมยอุมเป็น

ไมตรีแลรับที่ไต่ฮ่องครองเมืองไคจิ๋วแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะลาท่านไปกราบทูลพระเจ้า
 ฮันเตให้ทราบ ทนซึ่งจึงว่าอันความชอบเรากับความชอบอันสิ้น ถ้าจะเปรียบกันความชอบ
 เราน้อยกว่านัก แลสิ้นนึกแต่เพียงละเมือกขริบสงบกับจงลิมวยไว้ อันสิ้นก็ไต่ตัก
 เอาศีรษะจงลิมวยมาสุแก่โทษถวาย คุณแต่โทษก็พลบล้างกัน อนึ่งความชอบของอันสิ้น
 แต่ก่อนหนักมีมาก พระเจ้าฮันเตก็ยังมีได้ขุบเลี้ยงให้สมควรแก่ความชอบไม่ กลับเชื่อฟัง
 คนยุยง พาดใส่โทษดอชอันสิ้นออกจากที่ศศักดิ์ ทัวเรากระทำความชอบแต่เพียงชนะ
 ศักช้วนอ่องแทน พระเจ้าฮันเตจะขุบเลี้ยงเราไปสักกวัน แล้วเราไต่กระทำการเกินถึง
 เพียงนั้นแล้ว เราจะกลับเข้าตำราราชการในพระเจ้าฮันเตไว้ทุกตัว ชีวิตเราก็อันตรายวันเน
 ท่านจงจำเอาถ้อยคำของเราไปกราบทูลพระเจ้าฮันเตให้ทราบ ชุยโหยกแกลงทำพุกจา
 หน่วงเหนี่ยวอยู่ครึ่งวัน เพื่อจะคอยท่าคนใช้ซึ่งเอาทองไปแจกน้นกลับมาพร้อมกันเมให้ทนสี
 สงสัย ฝ่ายคนใช้ของชุยโหยกซึ่งลอบเอาทองไปเที่ยวแจกแก่นายทหารทนสีแล้วว่าของพระเจ้า
 ฮันเตพระราชทานให้แก่ท่านเองปวง ถ้าจับตัวตเห็นได้จะพระราชทานมากกว่านี้ นายทหาร
 ทนสีได้ทองของพระราชทานเกษใจยินดีนัก ครั้นแจกแล้วคนใช้ก็พากันเลอบกลับมา ชุยโหย
 กก็กระทำค่านเบลาทนสีพวกคนสนิทกลับไปเฝ้าพระเจ้าฮันเต แจ้งความตามไท่พุดจากกับ
 ตงเฮ้ทุกประการ พระเจ้าฮันเตแจ้งความถึงแก่เกษใจครั้นประการใด ครั้นเวลารุ่งเช้า
 พระเจ้าฮันเตจึงตรัสสั่งให้พระเตรียมกองทัพร่วมแล้ว ก็ยกไปค่ายทัพ

ฝ่ายทนสีแจ้งว่าพระเจ้าฮันเตยกกองทัพมา ก็ขนิมาพาทหารยกออกจากค่าย
 พอลไปเห็นพระเจ้าฮันเตยืนมาอยู่หน้าทหารกองปวง ทนสีมีใจลงจากมา กระทำค่านับ
 บนหลังมาแล้วว่า พระองค์ก็ชราแล้วไม่ควรที่จะทรงมานพระกายยกกองทัพมากระทำศึกเลย
 พระเจ้าฮันเตจึงตรัสว่า เราได้ขุบเลี้ยงตัวถึงขนาดแล้วก็ยังมิได้ผลพองหมองใจกันด้วยสิ่ง
 หนึ่งสิ่งใด ไม่ควรที่ตัวจะมาคิดทรยศต่อเรา ทนสีจึงตอบว่า ไซ้ว่าข้าพเจ้าไม่รู้จักชอบแต่ผิด
 งามตามได้ แต่เห็นว่าพระองค์มีสงสัยผู้มดกับบุญมากลาแข็ง เคลือบแคลงผู้กระทำความ

ชอบไม่ชอบเลี้ยงให้สมควรตามประเพณี กลับเชื่อคำคนไม่ดีพาลเอาผิด ไม่ตั้งอยู่ในสุจริต
ยุติธรรม ซึ่งข้าพเจ้าคิดทำการทงเป็นธรรมภาจะรักษาชีวิต จะว่าเคียดขบดแลมิคิดก็ตาม
แต่พระอัชฌาศัย เชิญเสด็จกลับไปใช้แต่ทหารมารบกับข้าพเจ้าจึงจะสมกัน

พระเจ้าฮันเต้ได้ฟังดังนั้นจึงทรงพระโกรธ ครัสแก่นายทหารทงปวงว่า
ผู้ใดจะอาสาเราออกไปจับอ้ายขบดได้ ห้วนโก้ยกับจิวพุนได้ฟังพระเจ้าฮันเต้ว่าดังนั้น
นายกชกมาเขารบกับตนเสียโดยสืบเพลง จิวเซียงกับอ๋องหลินเห็นทหารสองคนจะสู้กัน
มิได้ กชกมาพาคนหนุเข้าไป ตนเห็นเหลือกำลังจะต่อสู้ทหารทงสมิได้ กชกมา
พาทหารไปข้างทิศใต้ รอรบอ๋องกัเพลงลอบฆ่าเล่าบูทพหลิงมาช่วย ฝ่ายเล่าบูททอง
ของพระราชทานไว้ ก็ไม่เบใจแก่ตนชึ่งกายเสีย พาทหารหนีไปเข้าค่ายใหญ่ พระเจ้า
ฮันเต้ครันเห็นกองทัพตนเฮระสวาระสายลง ก็พักชบทหารไล่ไปทางประมาณสามสิบเส้น
แลไปข้างหน้าเห็นมีค่ายใหญ่อยู่ค่ายหนึ่ง เห็นทหารตนฮ้อยในค่ายนั้นเบคประตูทงสกัดยก
ออกมาจากค่าย เข้าบรรจบทัพตนฮตงเป็นกระบวเอย พระเจ้าฮันเต้จึงตรัสสั่งให้เอารถ
มาเรียงเข้า ทงเป็นค่ายแซงสนฐาเหมือนเขากวาง ฝ่ายคนฮคราเดอยไปถึงค่ายนั้นแล้ว
ไม่เห็นทหารพระเจ้าฮันเต้ได้มา กชกมากลับหน้าพาทหารจะเขารบกับทหารพระเจ้าฮันเต้
จึงให้จุกประทกสัญญาลงขัน แล้วก็เปิดประตูค่ายออกทงสกัด

ฝ่ายห้วนโก้ยหนึ่ง โจฉ่าหนึ่ง อ๋องหลินหนึ่ง จิวเซียงหนึ่ง ควบมาตรงเข้าไป
ตนฮกชบมาเขารบกับนายทหารทงสกัด พวกทหารตนฮกแยกกันตกระหนาบโอบหลังเข้ามา
ห้วนโก้ย โจฉ่า อ๋องหลิน จิวเซียงเห็นเหลือกำลังที่จะสู้รบ ต่างคนก็ขบมาถอยมาที่พหลวง
พระเจ้าฮันเต้ก็ยกกลับมาค่าย จึงส่งนายทัพนายกองว่า เวลาควนเหงจตรวจตราภักษ
ค่ายทุกค่าย อย่าให้เบแั้นตรายได้ นายทหารทงปวงก็ออกไปทำตามรับสั่ง ฝ่ายทหาร
กลับมากายจึงให้หาตัวเล่าบูเข้ามาถามว่า เรากระทำศึกครั้งแกยงไม่ถองอบจน ตัวแกยง
หลบหลีกเอาความสุขทงเราเสีย หากว่าตงกายไว้คอยรับจึงรอดตัว ถ้าสืบไปเบองหน้าทำ

เหมือนอย่างนั้นเราจะเอาโทษให้จหนัก เล้าบุญแลทหารทั้งปวงได้พึ่งกันชื่อว่ากักแล้วทุกคน
มิได้คิดที่จะเอาใจออกหากได้

ฝ่ายพระเจ้าฮันเต้ครั้นเวลาเช้าเสด็จออก ชุนนางแลนายทหารเข้าเฝ้าพร้อม
ตรัสปรึกษาด้วยราชการที่จะรบกับตันฮี อ่องหลินจึงทูลว่าตันฮีคิดการศึกกรณ ข้าพเจ้า
พิเคราะห์ดูจะคงค่ายแลวางกองทัพทำอาหารคูกุซันสิน ถ้ารบติดพันไปแล้วเสบียงอาหาร
ในกองทัพนั้นจะผดเคืองลงข้าศึกจะได้ทีถนัด ขอเชิญเสด็จถอยทัพไปตั้งอยู่เมืองกำตัน
เกณฑ์แต่กองทัพหัวเมืองไปเป็นศึกกระหนาบ ภายหลังจึงเสด็จไปเห็นจะจับตัวตันฮีได้
โดยง่าย พระเจ้าฮันเต้จึงตรัสว่า ถ้าเราจะถอยทัพไปเกลือกตันฮีจะประมาณว่าเราสู้ฝีมือ
ไม่ได้ ก็จะมีใจกำเริบยกทหารติดตามเราจะมิเสียทีหรือ อ่องหลินจึงทูลว่า ถ้าจะล่าทัพ
แล้วจงจัดทหารทัพฝีมือไปซุ่มไว้ทั้งสองข้างทาง ตันฮีติดตามไปให้กองทัพซุ่มตีกระหนาบ
ไว้ เห็นตันฮีจะคิดเกรงอยู่ พระเจ้าฮันเต้เห็นชอบด้วย จึงส่งหวนโกยหนึ่ง อ่องหลินหนึ่ง
จิ๋วพุนหนึ่ง กวนเหยียนหนึ่ง สหายคุมทหารไปซุ่มอยู่สองข้างทาง ครั้นเวลาพลบค่ำพระเจ้า
ฮันเต้ก็สั่งให้ล่าทัพไป ณ เมืองกำตัน ขณะนั้นมีผู้มาบอกทัพเข้าว่า พระเจ้าฮันเต้ล่าทัพกลับ
ไปแล้ว ตันฮีได้แจ้งถึงนั้นจึงพูดกับทหารว่า พระเจ้าฮันเต้เห็นจะผดเคืองเสบียงอาหารจึง
ถอยไป แต่เราเห็นว่าจะไม่กลับไปเมืองหลวง จะไปตั้งมั่นอยู่เมืองกำตันก่อน นายทหาร
จึงว่าพระเจ้าฮันเต้ถอยทัพไปครั้งนั้น ถ้าท่านยกติดตามไปเห็นจะเอาชัยชนะได้ ตันฮีจึงว่า
พระเจ้าฮันเต้กระทำการสงครามมาจนชราแล้ว ถึงจะล่าทัพไปที่ไหนจะเบาความ เห็นจะ
แต่งกองทัพซุ่มไว้เป็นมั่นแค้น ตันฮีว่าแล้วจึงใช้ทหารให้ไปสืบการ ทหารก็ลาไปสืบค
รู้ว่ามิกกองทัพซุ่มอยู่สองข้างทางก็กลับไปแจ้งแก่ตันฮีทุกประการ บรรดาทหารทั้งปวงจึง
สรรเสริญกันชื่อว่ามิสคิบญญาฉิกซัง คิดเห็นการรบคอยควรจะเป็นแม่ทัพใหญ่

ฝ่ายพระเจ้าฮันเต้ถอยทัพมาถึงเมืองกำตัน ก็เข้าไปตั้งอยู่ในเมือง นายทหาร
ทั้งสคนซึ่งตั้งกองทัพซุ่มอยู่นั้น ครั้นไม่เห็นตันฮีติดตาม ก็พากันถอยทัพกลับมาเฝ้า

พระเจ้าฮันเต ๒๑ เมืองกาทัน ๕๑ พระเจ้าฮันเตจิงใหม่ทรงสอไปถึงหัวเมืองท่งปวง ๕๑ ให้ยกทัพ
 มาบรรจบกัน ๕๑ เมืองกาทัน ๕๑ แล้วเขียนหนังสือลบลอบให้คนถือมาส่งเสียวโหว่ ๕๑ ตันเฮี
 ๕๑ ทำศีกกับเราครึ่งนมแบบคายคล้ายความกักขณลิน ๕๑ เห็นจะโตศีกษารูถึงกัน ๕๑ ถ้าเห็นแบบคาย
 ๕๑ กริยาฮันเสีแปรการโต ๕๑ ก็ให้ศีกกับเก็บฮองเฮาแลตบแผงมาฮันเสีเสี ๕๑ พระเจ้าฮันเตมีได้
 ๕๑ วางพระทัยให้หนังสือมาดังนี้เอง ๕๑

ฝ่ายฮันเสีอยู่ในเมืองหลวงบอกบ่าวไม่รับราชการสิ่งใด ๕๑ รูว่าตั้นฮีตั้งทัพอยู่ ณ
 ๕๑ บ้านฮันเฮียง จึงคิดว่าเมืองกาทันเบ่เทษย์กุ่ม มีแม่นางวิโสศักอยู่ ๕๑ เหตุใจแค้นจึงไม่ตง
 ๕๑ อยู่เล่า ถ้าพระเจ้าฮันเตไปตงอยู่เมืองกาทันเห็นตั้นเฮีจะเสีที่ ๕๑ ก็คิดแล้วจึงเขียนหนังสือเป็น
 ๕๑ ใจความว่า ๕๑ ให้ตั้นฮีกับนายทหารที่มีฝีมือคุมคนยกมาตามทางน้อยเขาตเมืองหลวง ๕๑ เราจะ
 ๕๑ คอยรับทำการภายในให้พระเจ้าฮันเตครองระวงทงสองชาย ๕๑ ถ้าทรนทำโตคงเห็นการจะ
 ๕๑ สำเร็จโดยแท้ ๕๑ ครั้นเขียนแล้วก็ให้คนสันทลอบถือไปให้ตั้นเฮี ๕๑ คนสันทก็ลาฮันเสีไป

ฝ่ายจังกูตู่เบ่เคนใช้ในเรือฮันเสี ๕๑ ออกไปนั่งเสพสุราอยู่ทราน ๕๑ ครั้นเห็น
 ๕๑ ผู้ถือหนังสือเดินไปจึงเรียกให้แวะเข้าเสพสุรากับกัน ๕๑ แล้วได้ถามใจความว่าฮันเสีได้
 ๕๑ หนังสือลบลไปถึงตั้นเฮี ๕๑

ฝ่ายผู้ถือหนังสือเสพสุราแล้วก็ไป ๕๑ แต่จังกูตู่เห็นต่อเวลาเย็นจึงกลับมบ้าน
 ๕๑ ฮันเสีจึงถามว่าวีรเเองไปทำการที่ไหนจึงไม่เห็นหนายังก้า ๕๑ จังกูตู่กำลังเมาสุราจึงตอบว่า
 ๕๑ ข้ากไม่ไค้สมคบคิดขบถกับเมืองนอกจะไปทำการสิ่งใดเล่า ๕๑ ฮันเสีเพิ่งจังกูตู่พูดตงนเ
 ๕๑ ก็ตกใจ จึงใช้ให้คนพุงจังกูตู่เข้าไปนอนอยู่ในเรือน ๕๑ แล้วคิดว่าการที่เราท้าวเห็นอายจังกู
 ๕๑ จะรู้ จำจะฆ่ามันเสียความจึงจะมิต ๕๑ ก็คิดแล้วลุกเข้าไปหยิบกระบี่ในเรือน ๕๑ นางสอซังภรรยา
 ๕๑ ฮันเสีจึงถามว่า เวลาเย็นท้าวไกรธจังกูตู่ด้วยเหตุอันใด ๕๑ ฮันเสีจึงว่าอายจังกูตู่มันเสพ
 ๕๑ สุราเมาแล้วพูดจาของบารจลวงเกินเหตุหมิ่นเราจึงจะฆ่ามันเสีย ๕๑ นางสอซังจึงว่ามันพูดจาเกินเลย
 ๕๑ เพราะเมาสุราแก้อยู่ ท้าวจงงกไว้ ๕๑ หายเมาแล้วจึงค่อยไค้ตาม ๕๑ ถ้าผิดแล้วก็กระทำโทษตาม
 ๕๑ สมควร ๕๑ ซึ่งจะทำในเวลากลางคืนคนใช้ท่งปวงก็จะตกใจพลอยตั้นไปด้วย ๕๑ ฮันเสีฟังภรรยา

ว่าเห็นชอบ กังกไว้วกลับเข้าไปนอน ขณะเมื่อสนสนกับนางสอซุพุดกัน ภรรยาจำกัตุ
ได้ยินแล้วกลับออกมา

ฝ่ายจำกัตุเมาสุรานอนหลับอยู่จนเวลาตีสิบเอ็ด ส่างเมาคณชน ภรรยาบอกว่า
เจ้าพุดเมื่อเวลาเย็นเซงเซียวโกรธนัก จำกัตุจึงถามว่าข้าพุดเกินเลยประการใด ภรรยา
จึงว่าเจ้าพุดว่าไม่ได้คิดขบถกับเมืองนอกจะไปทำการสิ่งใดเล่า สนสนหวั่นใจจึงโกรธนัก
เวลาคณเจ้านอนหลับอยู่ท่านจะมาเจ้าเสีย นางสอซุห้ามไว้จึงคอย เจ้าเร่งคิดหนีไป
แต่ในเวลากลางคืนจึงจะรอดชีวิต จำกัตุได้ฟังภรรยาบอกก็ตกใจ ใส่เสื้อจัดสิ่งของ
สำหรับตัว รีบลงเรือนเปิดประตูหลังบ้าน หนีไปถึงกำแพงใกล้จะออกประตูเมือง จึงคิดว่า
ถ้าเราจะหนีไปอน แม้นสนสนเห็นขวั้นเราหนักก็จะให้คนติดตามคงจะจับตัวได้ ที่ไหน
จะพ้นความตาย ถ้านำความเรื่องนไปฟ้องแก่เสียวโหเห็นแล้วเสียวโหจะตาย ชีวิตเราจึงจะรอด
จำกัตุคิดแล้วรีบไป ณ บ้านเสียวโห พอเวลารุ่งสว่างก็เข้าไปแจ้งความให้ฟังทุกประการ
เสียวโหจึงถามจำกัตุว่า เองว่าทงนเมคงแล้วหรือ ถ้าเองเอาเท็จมาว่าเองก็จะไม่พ้น
ความตาย จำกัตุจึงว่าความทงนเป็นเหตุใหญ่ แม้นไม่จริงแล้วข้าพเจ้าจะอาจว่ากล่าวได้
หรือ วันเมื่อทงนไปนนักเวระมาหาสนสน เติมทงนเสียมได้คิดทรยศ เพราะสนสนสั่งสอน
จึงเป็นเหตุทรชนได้ ทุกวันนทงนให้ถ่อหนังสือลับไปมาถึงกันอยู่เนื่องๆ ข้าพเจ้าเมาสุราพุด
หลงไป สนสนรู้ความจะฆ่าข้าพเจ้าๆ จึงหนีมาแจ้งความแก่ท่าน เสียวโหจึงพาตัวจำกัตุ
เข้าไปเฝ้านางสองเฮา แจ้งความตามจำกัตุกล่าวโทษสนสน

สองเฮาได้ฟังก็ตกใจจึงว่ากับเสียวโหว่า สนสนเคยคิดกับทงนฮเป็นขบถจริงแล้ว
เราจะคิดประการใดเล่า เสียวโหจึงว่าความน้อยๆเพื่อว่ากล่าวให้วุ่นวายไป ข้าพเจ้าจะพา
ตัวจำกัตุไปซ่อนไว้ ณ บ้าน แล้วจะคิดจับตัวสนสนด้วยอุบายมิให้เดียงไต่เลย เวลาเช้า
ข้าพเจ้าจะให้ไปเอาคนโทษถึงตายที่รูปร่างเหมือนตนฮมาคักศัระใส่ถังไว้ แล้วจะทำอุบาย
ให้คนถือหนังสือมาบอกข่าวว่า พระเจ้ายันแคงจับตัวทงนฮได้ตักศัระส่งเข้ามา ขุนนาง

ทั้งปวงรุกเข้าไปในวังพร้อมกันยกด้วยพระเจ้าฮันแต่ชนะศึก ถ้าฮันเสียดู๊กคงมา ท่านจึงจับตัวไว้

สองเฮาได้ฟังเห็นชอบ จึงว่าท่านเกิดอบายแดนนี้ เสียวโหดพาจากงตุมา ณ บ้าน จึงให้ไปเอาตัวคนโทษถึงตายหน้าคล้ายคนฮิมมาเสีย แล้วแต่งเป็นเกลอบายถือหนังสือพระเจ้าฮันแต่พาศรัทธะฮันมาตามทักคือไว้ บรรดาขุนนางในเมืองรูว่าพระเจ้าฮันแต่ให้หนังสือบอกเข้ามา ก็ชวนกันมาฟังกัจราชการ ณ บ้านเสียวโห่ๆ จึงแถลงว่าพรุ่งนี้ท่านทั้งปวงเข้าไปในวังพร้อมกันแล้วไปบอกฮันเสียดู๊กว่า พระเจ้าฮันแต่เสด็จไปทำศึกกรุงเมษยชนะตศัศรัทธะฮันมา มีพระทัยคิดถึงฮันเสียดู๊กได้มีความชอบมาแต่ก่อน ถ้าเสด็จกลับมาถึงจะตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ตั้งเท่า บรรดาขุนนางก็ชวนกันมาบอกฮันเสียดู๊กตามถ้อยคำเสียวโห่

ฮันเสียดู๊กได้ฟังจึงคิดว่าซึ่งพระเจ้าฮันแต่จะกลับมาตั้งให้เราเป็นขุนนางผู้ใหญ่ด้วยเหตุอันใด ชะรอยเสียวโห่จะรู้ความ จึงจะไปตามดูก่อน ฮันเสียดู๊กคิดดังนี้แล้วจึงบอกแก่ขุนนางทั้งปวงว่า เวลาพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในพระราชวังด้วย ขุนนางก็ลาฮันเสียดู๊กกลับไป ฮันเสียดู๊กจึงเข้าไปในเรือนเล่าให้นางสอซซังผู้เป็นภรรยาฟังว่า บัดนี้พระเจ้าฮันแต่คิดถึงความชอบของเราซึ่งทำไว้แต่ก่อน เสด็จกลับมาถึงจะตั้งให้เราเป็นขุนนางผู้ใหญ่ บัดนี้หนังสือบอกมาจับตัวเสียไปศรัทธะฮันมา แก่บรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยจะชวนกันเข้าไปในพระราชวังพร้อมกัน เวลาพรุ่งนี้เราทั้งสองจะไปด้วย นางสอซซังจึงว่าเมื่อพระเจ้าฮันแต่ยกไปทำศึกกับตันเฮ้ ท่านบอกบวชอยู่แล้วก็มีไต่ไปเฝ้าของเฮา ครั้นไต่หนังสือบอกมาจึงจะเข้าไปสองเฮาเป็นคนเมื่อก่อนสงสัย เกลือกจะมีความอาเ้ ท่านจึงตรัสตรองดูให้ดีกว่านี้ ฮันเสียดู๊กจึงว่าถ้าครั้งนี้ไม่ไปพระเจ้าฮันแต่กลับมาเราจะมิหน้าไปเฝ้ากระไรได้ ซึ่งเราจะเข้าไปเวลาพรุ่งนี้ถึงจะมีเนื้อความเกษมของถึงตัวเราประการใด เสียวโหดอยู่นั้นคงจะช่วยแก้ไขบ้าง นางสอซซังจึงว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูราศีหน้าของท่านมีหมองมาหลายวันแล้วประหลาดใจแก่ท่านจึงคอยแต่บ้านเรือนของตัวเองก่อนเถิด ฮันเสียดู๊กจึงว่าสองเฮาเป็นสตรี เสียวโหดเป็นขุนนางผู้ใหญ่ เราไต่ออกปากว่าจะไปแล้วจะมาอยู่หลังเสียดู๊กไม่ควรถวาย เมื่อจะมีเหตุประการใดที่สุดแต่บุญกับกรรม ครั้นเวลาเช้าขุนนางทั้งปวงก็ชวนกันเข้าไปในพระราชวัง ประชุม

อยู่ทแผพร้อมกัน ฮันเสินก็เข้าไปด้วย สองเขาจึงให้คนออกไปกระซิบสั่งหมชูซึ่งเป็นเต้ารวจ
 เข้าไปคอยอยู่ ณ ประตูชั้นในห้าสิบคน แล้วสั่งความสัญญาไว้ทุกประการ ครั้นจัดแจง
 เสร็จแล้วจึงใช้คนออกไปบอกว่า บรรดาขุนนางทั้งปวงให้กลับไปเถิด แต่เสี่ยวโหยกับ
 ฮันเสินให้เข้าไปข้างใน จะปรึกษาราชการสำคัญนัก เสี่ยวโหยได้ฟังก็ชวนฮันเสินเข้าไป
 ครั้นถึงประตูชั้นใน หมชูก็กลุ้มรุมกักจับตัวฮันเสินมัดไพล่หลังพาเข้าไปหาของเขา ฮันเสิน
 จึงร้องว่าข้าพเจ้าผิดประการใดท่านจึงทำโทษดังนี้ สองเขาจึงว่า พระเจ้าฮันเต้ชอบเลี้ยงตัว
 เป็นแม่ทัพใหญ่ ครั้นมีความชอบกตังให้เป็นแจ๋อองแลผ้อออง ตัวก็ไม่ชอบตรงต่อพระเจ้า
 ฮันเต้ ไปสมคบกับจิงฉิมวยขบถ ต้องเสด็จไปถึงตำบลห่าเบ่ จับตัวมาก็ยังไม่ประหารชีวิต
 คิดถึงความชอบกลับตังให้เป็นห่วยอ้อมเหา แล้วตรัสอยู่ว่าถ้าท่านไปก็จะตังให้ตัวเป็นขุนนาง
 ผู้ใหญ่ถึงแก่ ยังไม่คิดถึงพระคุณเลย กลับคิดทรยศสองสอนให้คนฮัเป็นขบถ แลวมหนังสือ
 ไปถึงคนฮัให้ยกทัพมาตามทางน้อยที่เอาเมืองหลวง ตัวจะเบ้ใส่ศึกรับทำการภายใน ซึ่ง
 คิดกระทำการทรยศเช่นนี้ ถึงจะอยู่เป็นคนแพพขตาแลมมนุษย์ก็ไม่สรรเสริญ ฮันเสินจึงว่า
 ข้าพเจ้าเป็นคนขบถสมคบกับคนฮันั้น ท่านเอาความที่โหดมาเจรจาตังนี้ สองเขาจึง
 ตอบว่า จากตังเป็นแดนใช้ในเรื่อกันของตัว เอาเนื้อความมาพ้องไว้ทุกประการแล้วเราจึง
 ไ้รู้ ฮันเสินจึงตอบว่าจากตังนั้นหลบหลีกไม่ให้ใช้การงานเที่ยวไปเสพสุราทุกวัน ครั้น
 ข้าพเจ้าคิดว่าจะทำโทษ มันก็โทษบาปหนักถึงเอาความไม่จริงมาพ้องข้าพเจ้าเปล่า ๆ ท่าน
 จงตรึกตรองก่อน สองเขาจึงว่าพระเจ้าฮันเต้จับคนฮัได้ ไปจับในค่ายก็โทษหนังสือฉบับ
 ของตัว ครั้นก็ไปตามคนฮักรบแล้ว เหตุใดตัวยังได้ขงอยู่ฮักเล่า ฮันเสินได้ฟังสองเขาพูด
 ตังนั้นแกสะอึ้งตกใจมหน้าหงายอยู่ สองเขาก็สั่งให้หมชูเอาตัวฮันเสิน ไปตักศึกระที่บขงหอ
 ระตัง หมชูก็พาเอาตัวฮันเสินออกไป ขณะเมื่อทหารจะลงดาบ ฮันเสินจึงร้องว่าเพราะเรา
 ไม่เชื่อคำกวยถองจึงมาตายด้วยความคิดสกร พ้อหมชูพบนฮันเสินลงคอขาคตาย สองเขา
 จึงให้จับพวกพ้องฮันเสินมาเสียดงสามชั่วโคตร เมื่อฮันเสินตายอายุได้ห้าสิบเอ็ดปี เดือน
 เก้าวันสิบเอ็ดค่ำ บึงเกิดเบ้พ่ายพิศทหนักฝนคลุ่ฟุ้งกลบเป็นความมืดแสงพระอาทิตย์ เวลา
 ค่ำพระจันทร์กลมวรัศมีไม่สุกสว่าง บรรดาราชภูรเดินไปมาเห็นศพฮันเสินแถมความสังเวช
 กัดถึงความคห้ทำศึกมขยกับผ้อปาออง ไพรบ้านพลเมืองได้ดูเยนเบ้เวสข บางคนคิด

สงสารกลืนเอาตามใจ บางคนก็บอกว่าแต่ก่อนเสี่ยวโหรักขันเสือนอกเสาให้แม่ทัพ
ครั้นเสร็จสงครามแล้วกลับเชื่อถืออายุจากงูทากกล่าวโทษขันสน น้ำเอาชื่อความขมขื่น
ของเอาให้ฆ่าอันเสียนเสีย อันโทษขันสนแต่เพียงเนคาวจะตายแต่คนเดียว ไม่ควรที่จะตายถึง
สามชั่วโคตร เสี่ยวโหรเป็นขนนางผู้ใหญ่ไม่ทูลทักทาบข้างเลย แลคนพูดก็เอ๋ยทั้งนั้นเอง ๆ

ฝ่ายของเอาจึงให้เสี่ยวโหรแต่งหนังสือไปทูลพระเจ้าฮันแต่ กับศิระฮันสนั้น
ให้เอาไปถวายด้วย เสี่ยวโหรก็แต่งหนังสือเสร็จแล้วก็ให้เส็กแกไป ครั้นเส็กแกมาถึง
เมืองกาดเน พเอาศิระฮันเส็กแกหนังสือเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮันแต่ทูลถวายต่อพระหัตถ์ พระ
เจ้าฮันแต่รับเอาไปฉีกผนึกออกอ่านได้ความว่า ไตฮันเส็กแกบอกแก่น้า ของเอาเส็กแก
หนังสือมากราบทูลให้ทราบ ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดให้ชาวพเจ้ารักษาอยู่เมืองเน ชาวเจ้า
กเอาพระบรมมโปกบองว่ากล่าวกิจราชการ ถืออาชญาสิทธิตามกฎหมาย บดินชาราชการ
ผู้ใหญ่ผู้น้อยก็เกรงกลัวมิได้กระทำล่วงเกินจากขนบธรรมเนียม แต่ฮันสนซึ่งไปรอกตั้งให้
เป็นแหวยอมเฝ้า ก็คิดองอาจเบนไสศอกให้หนังสือมาถึงทนต์ ให้บอกทัพไปทางน้อยเข้าตีเมือง
หลวง ฮันสนจึงรับทำการในเมือง คนใช้โนเรื้อนรู้เอาแฉะความมาพองแก่ชาวพเจ้า ชาวพเจ้า
จึงให้หาเสี่ยวโหรเอาตัวขันสนเข้าไปไต่ถามได้ความจริง จึงทำโทษตามอาชญาแผ่นดิน ให้
ตกศิระฮันสนเสียที่ยังคง แล้วจับพวกพองทั้งสามชวมาฆ่าเสียด้วย จึงให้น้ำเอาศิระ
ฮันสนกลับหนังสือมาถวาย หมายถึงให้ชาวเมืองที่ศกเห็นเอแนดที่เฮื้อจะได้คิดระตุ้งตกใจ ถ้า
ทัพหลวงยกไปครั้นนี้ก็จะมีชัยชนะโดยง่าย

พระเจ้าฮันแต่ได้ทราบในหนังสือว่าฮันสนตายสมพระทัยหมาย มีควมเมี้ยนค้อย
แต่คิดถึงความชอบฮันสนซึ่งปราบเมืองฉือ มีความอาลัยจึงตรัสกับทหารทั้งปวงว่า เมื่อ
แรกฮันสนมาอยู่กับเรา เสี่ยวโหรก็ช่วยว่ากล่าวหลายครั้งให้เราตั้งเป็นแม่ทัพ อันความชอบ
แลความดีของฮันสน ถึงคนทมิสตีปัญญาแต่โบราณก็ไม่เสมอ เรารักใคร่ยิ่งนัก แต่เสื่อ
ใส่อยู่ก็ยังไม่ยอมให้ จะกินของสิ่งใดตามีรสก็ออกสำหแบ่งให้กิน เรากลับเลี้ยงถึงขนาดแล้ว
เพราะไม่ซื่อตรงต่อเราจึงถอดออกเสียจากที่ฉืออ่อง ก็คิดอยู่ดีนานไปจะกลับตั้งให้ครอง
เมือง แต่ครั้งนี้มารอดิบดกกับทนต์ทำโทษใส่ตัวเอง จึงของเขาฆ่าเสีย ถึงกระนั้นเราก็
มีความอาลัยอยู่ ๖๒/๒๖๖ ตรีสพดังทางทรงพระกัแสง บรรคานายทหารที่ขันสนไทสงสอนให้รู้

ในขบวนพิชัยสงครามเน ^๕ ต่างคนคิดตั้งร้องไห้รกรงสน ^๖ พระเจ้าฮันเตงจึงให้เอาศีรษะ ^๗ ฮันเสินไปร้องประกาศทุกหนทั่วทุกกองว่า ^๘ ฮันเสินเป็นเขมรถบศึกกับกั้นซี ^๙ ฮองเฮารูจจับ ^{๑๐} ตัวฆ่าเสียกับขงเบ้งตักศีรษะส่งออกมา ^{๑๑} นายทัพนายกองทั้งปวงจะทำราชการต่อไปอยู่ต้อย ^{๑๒} อย่างฮันเสิน

ฝ่ายคนฮักรงได้หนังสือลบทฮันเสินให้ไป ^{๑๓} ก็ให้ตรวจเตรียมทหารจะยกไปตี ^{๑๔} เมืองหลวง ขณะนั้นมู่เซาไปบอกกับทงเหวฮันเสินทำให้เนื้อความแพร่พรายออก ^{๑๕} ฮองเฮา ^{๑๖} รุจจับตัวฆ่าเสีย ^{๑๗} แล้วแต่งให้เล็กเก้อหนังสือกับศีรษะฮันเสินมาถวายพระเจ้าฮันเต ^{๑๘} ทนซี ^{๑๙} ไต่ฟังกตกใจร้องชนทวยเสงอันดังลมลงกับ ^{๒๐} ทหารเข้าพียงแก้ไขคอยพนสติขเน ^{๒๑} ทนซี ^{๒๒} จึงว่าฮันเสินได้มู่เซาแก่เราเป็นอันมาก ^{๒๓} ครองเฮินสนมตายด้วยคมอาวุธเรามีความอาลัยน ^{๒๔} การทคิดไว้ให้เห็นจะไม่สำเร็จ ^{๒๕} เราจะทำประการใดดี ^{๒๖} นายทหารจึงว่าฮันเสินตายแล้ว ^{๒๗} และ ^{๒๘} จะยกย้อท้อแก่การสงครามเนไม่ควร ^{๒๙} พวกข้าพเจ้าทั้งปวงก็คงจะพร้อมใจกัน ^{๓๐} ยกไปเมือง ^{๓๑} กาทนตูกบฮันเตให้ถึงแพแลชนะ ^{๓๒} ทนซีจึงว่าเราอย่ายกไปเลย ^{๓๓} อีกวันหนึ่งสองวันเช่นตีก ^{๓๔} ยกทัพมา ^{๓๕} เราคอยรบกันตักว่า ^{๓๖} แท้ครั้งหน้าทั้งปวงอย่าทำเหมือนครั้งก่อน ^{๓๗} ยังไม่ทันได้ ^{๓๘} รบถึงอับจนแก่พากันหนีไปสิน ^{๓๙} บรรดานายทหารจึงว่า ^{๔๐} ครองเฮินอย่าตั้งค้ายเลย ^{๔๑} จึงจัดกัน ^{๔๒} เปนแบกซ้ายขวาหน้าหลัง ^{๔๓} ถ้าทัพเราใดทีก็จะระดมกันเข้าตีกระหนาบ ^{๔๔} เขาฮันชเนให้จงได้ ^{๔๕} ทนซีเห็นชอบ ^{๔๖} จึงให้ตรวจเตรียมทหารไว้พร้อม

ฝ่ายพระเจ้าฮันเตตั้งทัพอยู่ ณ เมืองกาทน ^{๔๗} ครองกองทัพหวนเมืองมาพร้อม ^{๔๘} ก็ยก ^{๔๙} มาตั้งอยู่แลเมืองเอียง ^{๕๐} ทางไกลเมืองสามร้อยเสน ^{๕๑} แล้วส่งให้หวนโกยกกับอึ้งหลินคุม ^{๕๒} ทหารสองหมื่นออกไปชุ่มอยู่ที่คานเหอ ^{๕๓} ถ้าทนซีแตกไปจงรับตีกระหนาบเข้าจับตัวทนซีให้ ^{๕๔} ได้ ^{๕๕} จิวพุกกับจิวเซียงให้คุมทหารไปชุ่มอยู่หลังค่ายทนซี ^{๕๖} ถ้าจะมุกกองทัพยกมาช่วยทนซี ^{๕๗} ก็ให้จิวพุกกับจิวเซียงออกตีคานเหอไว้ ^{๕๘} กวนเหยินนให้ไปคอยรบกับทนซี ^{๕๙} ถ้าทนซีกับ ^{๖๐} กวนเหยินรบกันอยู่ ^{๖๑} บรรดานายทหารทั้งปวงจึงระดมกันเข้าล้อมทนซีไว้ ^{๖๒} ครองซัดแจงเสร็จ ^{๖๓} แล้ว ^{๖๔} นายทหารทั้งปวงก็กระเถกกัน ^{๖๕} ไปชุ่มอยู่ตามสั่ง ^{๖๖} พระเจ้าฮันเตก็ยกไปตั้งอยู่หน้าค่าย ^{๖๗} ทนซี ^{๖๘} กวนเหยินจึงขับมาเข้าไปชวนกันฮันรบ ^{๖๙} ทนซีก็พาพาทหารออกมาชนหน้าค่าย ^{๗๐} แล้ว ^{๗๑} ร้องว่าพวกกองทัพเหล่านี้วันก่อนแตกไปทีหนึ่งแต่ยังไม่มาตามภักคอกแล้ว ^{๗๒} ปกติยกมาจะ

สองคมอาวุธกันหรือ กวนเหียนจึงตอบว่า มึงเป็นคนทรยศขบถต่อพระเจ้าฮันเต้ซึ่งเป็น
 เจ้านายของตัว มึงไม่รู้จักกวนต่ายกลับมาผูกจางจงหองอีกเล่า กวนเหียนก็เข้าไปเฝ้า
 งาวจะพันแดนซี ตันฮี่รับด้วยทวนรบกันอยู่สัปดาห์สอง พวกทหารตั้นฮี่กระตมเข้ามาจะช่วย
 ตันฮี่รบ จิวพุนกับจิวเซียงเห็นเต็งนบกขบถทหารตั้นฮี่เข้ามา ตันฮี่เห็นเหลือ
 กาลจึงจะสู้รบกับชกมาหนีไปตามทางทิศเหนือ พวกทหารตั้นฮี่เสียทีก็ไม่เบใจจะสู้รบ
 ต่างคนหนีเอาตัวรอดแตกกระจัดกระจายไป จิวพุนจิวเซียงก็ไล่ฆ่าฟันแล้วไปน่วยทหารตั้นฮี่
 ตาย ตันฮี่หนีไปตามทางใต้ในเสียงประทัด แลดูเห็นหัวนโถยกบ้องหลังขึ้นขบถทหารสก็ด
 ออกมาทางสองด้าน ตันฮี่อ่อนกำลังไม่รู้ว่าจะหนีไปทางทิศไหนเลยอยู่ หัวนโถยก
 ขึ้นมาสะอึกเข้าไปเอาทวนแทงตั้นฮี่ตักมาตาย แล้วตักเอาศีรษะเข้ามาถวายพระเจ้าฮันเต้
 พระเจ้าฮันเต้เห็นเต็งนมพระทัยยินดี จึงให้เอาศีรษะตั้งเสียไว้ที่แคว้นเมืองเดียวกับ
 เมืองไตจิวตอกัน บรรดาคนที่อยู่ในแคว้นเมืองไตจิวเป็นพวกเข้าด้วยตั้นฮี่ ครั้นรู้ว่าตั้นฮี่
 ตายก็ชว่นกันมาสามัคคีต่อพระเจ้าฮันเต้สน พระเจ้าฮันเต้ก็ส่งให้เลิกทัพกลับมาเมืองหลวง
 ครั้นเสด็จเข้าไปเฝ้าพระราชวัง ฮองเฮาจึงทูลความที่ฮันฮันคิดขบถให้ทราบทุกประการ พระ
 เจ้าฮันเต้จึงตรัสถามว่า เมื่อฮันฮันจะตายพวกจาประการใดบ้าง ฮองเฮาจึงทูลว่า ขณะเมื่อ
 ทหารพาตัวฮันฮันไปถึงทบยงเก็งนเน ฮันฮันพูดว่า เพราะเราไม่เชื่อคำกวยตอง จึงมาตาย
 ด้วยความผิดพลาด

พระเจ้าฮันเต้ได้ฟังก็สงสัยพระทัย ครั้นเวลาเสด็จออกจึ่งตรัสถามขุนนาง ซึ่ง
 กวยตองคนอยู่แห่งใด ขณะนั้นแลงเม่าอยู่ด้วย จึงทูลว่า กวยตองนั้นเป็นทปรีกษา
 เียนอองเจ้าเมืองเฮียน ฮันฮันไปตเมืองเฮียนได้ รู้ว่ากวยตองมีสติปัญญาหาเอาไว้เบกเท
 ปรีกษา ถ้าฮันฮันจะทำศึกเมื่อใดก็เอากวยตองไปด้วย เมื่อฮันฮันอยู่เมืองเจ้ กวยตองจะให้
 ฮันฮันแฉ่งเมืองฮันฮันไม่ฟังคำ กวยตองจึงทำนบเข้าเฝ้าขอขมาตลาตเมืองเจ้ ถ้าจะคิด
 เอาตัวกวยตอง แม่นเจบช่วยอาญาเห็นจะเป็นบาปอยู่จนตาย พระเจ้าฮันเต้จึงตรัสว่า
 ผู้ใดจะอาสาไปจับตัวกวยตองมาให้เราได้ เล็ดแก่จึ่งทูลว่า ขพเจ้าจะรับอาสาไปเอาตัว
 กวยตองมาให้จึงได้ เล็ดแก่จึ่งรับอาสาออกมาตักคนสนทไตสมบคน ทั่วทกระแหมารับไป
 ณ เมืองเจ้ ครั้นถึงจึงเข้าไปหาหตุเต้ขอเจ้าเมืองเจ้ ถวายว่า กวยตองซึ่งวิกลจริตไปอยู่แห่งใด

หล่เตียนจึงบอกว่า กว๋ยตองเที่ยวทำเพลงอยู่ตามกลางตลาดทุกวัน แต่ข้าพเจ้าแกล้งพูด
 ซักชวนจะให้เข้ามาทำราชการหลายครั้งแล้วกว๋ยตองไม่เข้ามา พระเจ้าซันเต้จะต้องประสงค์
 สิ่งใดกับคนบ้า เล็กแกจึงว่าทำเรูแก่การเบาหาธุการตักซังไม่ ซังกว๋ยตองเป็นบ้านนแกล้ง
 ทำ ทำนงใช้คนทีตลาดพูดทำเป็นขเมาไปเข้าพวกเสพสุรากับกว๋ยตอง แล้วคิดพูดตามคำ
 ของเรา จะให้กว๋ยตองร้องให้เข้ามาไม่ให้เป็นบ้าได้ จึงจะพาไปเฝ้าพระเจ้าซันเต้ หล่เตียน
 จึงจัดคนทีช่างพูดไ้สองคนมอบให้เล็กแก เล็กแกจึงให้เงินทองไปซื้อเหล้าชวนกว๋ยตอง
 กินพูดความลับ แล้วสั่งให้คนสอดแนมดู ถ้าเห็นกว๋ยตองร้องไห้เมื่อใดทำนกลับ
 มาบอกเรา คนทั้งสองก็ลาเล็กแกไปตั้งตลาด พบกว๋ยตองมย่งหัวเราะร้องว่าทำเพลงว่า
 หกหัวเมืองถ้ายเทเข้าไปรวมอยู่ในเมืองหาเอียง แต่ไม่มีคนคิดเลยจึงไม่ยักยาวไปได้ เสีย
 ตายฉื่อป่าอ่อง ๆ ไม่รู้รวบรวมรักษาแผ่นดินจึงเสียแก่พระเจ้าซันเต้ เมื่อจับฉื่อป่าอ่องไ้
 ก็แม่นำเอ็งความกตของใคร เสียแรงมีความชอบใหญ่ถึงสิบครึ่ง เขาออกตัวเสียจากที่
 แแต่แรกเรากไ้เถือารเสดกไม่เชื่อฟัง เรากลัวความผิดจึงทำเบาเบา เห็นจะคิดว่าคนถือตัว
 ว่าดี กว๋ยตองร้องเพลงแล้วก็เดินไปตามทางทิศใต้ คนซังเล็กแกใช้ตามกว๋ยตองไป
 ครทนจึงจับมือกว๋ยตองเข้าแล้วทำหัวเราะพูดว่า ตัวข้าพเจ้าจับบ้วยในใจให้ปลั่งปล้าน
 ไม่มีความสบายเลย เชิญท่านไปเสพสุรากับกันทรวาน

กว๋ยตองไ้ฟังลมความมยันแต่เดินตามไปถึงร้านสุรา คนทั้งสองก็ซื้อเหล้าสุ
 กว๋ยตองกิน แล้วทำเป็นพูดว่า ตัวข้าพเจ้าไม่มยอยู่แล้ว คว๋ยนาใจคิดจะใคร่ไปเที่ยวอยู่นอก
 เขตเมืองตามสบาย ไม่รักทำราชการหาลาภยศศักดิ์ให้เป็นฐะศักดิ์

กว๋ยตองไ้ฟังคนทั้งสองพูดก่งนนักชอบใจ จึงว่าเรากคิดเหมือนกับท่าน ผู้น
 ว่าข้าพเจ้าจะเป็นบ้าก็หาไม่ แต่จะพูดให้ป้กตักแล้วเจ้านายจะเบียดเบียนใช้ กว๋ยตองไ้ฟัง
 ผู้นพูดประหลาดจึงถามว่า ท่านทั้งสองเป็นชาวเมืองไหน ผู้นจึงบอกว่า เคยข้าพเจ้า
 อยู่เมืองเตี่ยว ไ้ยินคนสรรเสริญว่าซันเต้เห็นสติปัญญาดี ข้าพเจ้าจึงออกสำหัดติดตามไปอยู่ด้วย

เรื่อง ชักกไขสน

อินสน ณ เมืองฉอ ครนอินสนเป็นโทษต้องถอดจากที่ ตกเข้ามาอยู่ในเมืองหลวง ข้าพเจ้า
 ก็ตามเข้ามาอยู่ด้วย บกนอินสนคิดกระทำการประมาทมิได้ตรึงตรองให้รอบคอบ คนใน
 เรือนไปฟ้อง ฮองเฮาหลวงสนสนเข้าไปในวัง จับตัวมาเสียดังสามชั่วโคตร แต่เมื่อยขณะอินสน
 ตายนัน ไคยเพทุว่าเพราะไม่เชื่อคำกวยถองจึงเบงตงเน ข้าพเจ้าเห็นวาสนสนสรรเสริญ
 นเบถื่อท่านเนก จึงหนีออกจากเมืองหลวงมาหมายจะขอรุจกตัวท่าน จะไ้ไ้แจ้งความในเอก
 ข้าพเจ้า สงสารสนสนเสียดังความชอบไว้เบงอนมาก ตัวกมตคปัญญามรณเพรตายด้วย
 อุบายสตร คุดสังเวชนก เมอขณะอยู่เมืองเจมสงราชาศี คนทงปวงกยาเกรงเบงอนมาก บตน
 เอาร่างกายไปทงไวทบยงเกงเบงนศหาญาตมิได้ กุจกนเขยเขนมเบยบคกับฝวตัก คน
 ทงสองว่าแล้วกรองให้ กวยถองเห็นตงนบกเอมอดบอกของตัวเขากระทบเทาลง แล้ว
 ร้องไห้ว่า แต่ก่อนเข้าสนนไม่คิดรักษาตัวเลย ทำประมาทอยู่จนเข้ามาเสียด พลอยให้ตัวเรา
 ไม่มีนายช่วยเล่า เราจะอยู่ไปไย

ขณะเมอ กวยถองร้องไห้อยู่นัน เล็กแกเข้าไปยืนอยู่ข้างหลังยุเออาแจนแล้ววา
 แต่ตัวท่านมาชานานแล้วเราพึงรู้ในความคิดของตัววอนเน กวยถองตกใจหน้าตกลง จึง
 ถามว่าท่านมาทำไม เล็กแกจึงบอกวา เราถือรับส่งพระเจ้าสนแต่มาจับตัวท่าน ขณะเน
 พอลสลเตยเนมาทัน จึงให้ทหารมัดกวยถองพาตัวมา ณ ตกทวารราชการ เล็กแกก็ตามมา
 จึงให้แก้มกทกวยถอง เล็กแกกระทำค้ำเบแล้วเอาเสียดแลงเกงให้กวยถองผลัดใหม่
 กวยถองก็มีใครจะรับ เล็กแกจึงวา บตนแผ่นดินกเบนของพระเจ้าสนเคไ้พระองค์เสียด ถึง
 ท่านจะไม่ยอมทำราชการ จะทำเป็นเวกสจรตเหยวอยู่ไหนกคงเบงเขาในแผ่นดินท่าน ทุกวัน
 นตาญุไคเบพวกสนสนกจะตายเสียเปล่า ท่านเบงคนเมสตคปัญญาควรจะเขาเบงขุนนาง
 ครองยศศักดิ์ อไ้เพราะเจ้าสนเตนเนไม้พยามรบเบงนยศรยโดยแท้ แต่เตยวเหลยงเบงนชอ
 ขุนนางมาถึงหารอยชวแล้ว ยังเขามาสามภกตทหารราชการในพระเจ้าสนเนต ท่านเจงตรึงตรอง
 คุถิต กวยถองจึงวา แต่เราทำเบงคนเสียดจรตมาชานาน ไม่มีผู้ใดลวงรณาใจเรา ท่านเม

สติปัญญามาก ควรวเราจะกระทำตามคำท่าน เล็กแก็กพาตัวกวยตองมา ณ เมืองหลวงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮันเต้ กวยตองเข้าไปถึงคุกเข้าลงคานับแล้วกมหน้อย พระเจ้าฮันเต้จึงตรัสถามว่าผู้นซอไร เล็กแก็กจึงทูลว่า ซอ กวยตองเป็นชาวเมืองเอียน

พระเจ้าฮันเต้จึงตรัสว่า กวยตองผู้นหรือทวยงฮันเสนให้ประทุษร้ายต่อยเรา กวยตองจึงทูลว่า ข้าพเจ้าไต่ส่งสอนให้ฮันเสนคิดแบ่งเมือง ซึ่งโทษข้าพเจ้าถึงตาย ด้วยข้าพเจ้ารู้จักเตฮันเสนผู้เป็นนาย มิไต่รู้จักไต่เอง อุปมาตังครั่งหนึ่งพระเจ้าเงวเตเสตจ้อออกเลี้ยงบเมือง มีสุนัขตัวหนึ่งตามเห่พระเจ้าเงวเตเสตจ้อ จึงตามขุนนางว่า ตัวเราเป็นเบรมกษัตริย์ คนทั้งแผ่นดินยอมกลัวเกรง เหตุไฉนสุนัขตัวนจึงมาเห่าไม่มีความกลัว ขุนนางจึงทูลว่า อนแพศสนซอรู้จักกลัวเกรงก็แต่เจ้าของผู้เลี้ยง มิไต่รู้จักพระองค์เป็นเจ้าแผ่นดินจึงเห่าอยู่ฉะนี้ พระเจ้าเงวเตเสตจ้อทรงพระสรวลทลายสงสยพระทัย ฮันเสนขนั้นเปรียบเหมือนตัวข้าพเจ้าอยู่ยกบฮันเสน ซึ่งพระองค์เป็นพระมหากษัตริย์อันประเสริฐ ข้าพเจ้าก็ยังมีไต่รู้จัก ถ้าฮันเสนฟังคำข้าพเจ้าแล้วทไหนดจะตาย ด้วยเมืองหไถเอียงนั้นอุปมาเหมือนกวางอยู่กลางทุ่ง ผู้ไต่หมายจะไล่จับ ถ้าผู้ไต่เท้าเร็วมือไวก็จับไต่ก่อน บกนข้าพเจ้าเห็นว่าบารมีของพระองค์มากจึงไต่เมืองหไถเอียง ฮันเสนก็ตายแล้ว ไต่ตัวข้าพเจ้าจะมาเสยอกกคงจะตาย ถึงไม่ฆ่าข้าพเจ้าก็คิดถึงคุกเช่นเสวไม่ขอยู่จะสู้ตายตามไป พระเจ้าฮันเต้ไต่ทงกทรงพระสรวล แล้วตรัสกับขุนนางทั้งปวงว่า กวยตองว่าคังนทเป็นประเพณีขุนนางมีกัญญุก่อเจาเนชของตัว จึงตรัสกับกวยตองว่า ซึ่งโทษท่านผิดแต่ก่อนเราจะยกเสย จะคังให้เป็นขุนนางท่านจะคิดประการใด กวยตองจึงทูลว่า ซึ่งไปรตจะตังข้าพเจ้าเป็นขุนนางนั้นเพราะคุณหาที่สุดไม่ แต่ใจข้าพเจ้ายังไม่รับเป็นขุนนางไต่ ด้วยมีความเวทนาแก่ศพนฮันเสนนัก ถ้าทรงพระเมตตา ข้าพเจ้าจะขอพระราชทานศพฮันเสนไปฝังไว้ ณ บ้านไต่คือมกวยฮันเสนมีความชอบมาแต่ทหลัง ครั่งนกระทำผิดตัวก็ตาย แต่เสยตายพระเกียรติยศของไต่เองจะไต่ไรเหลือทงแผ่นดิน ขอพระราชทานเชอฮันเสนให้เป็นผอ้อองปรากฏไป

เรื่อง ขีดก๊กไข่มุก

คงเก่า ตัวข้าพเจ้าก็จะกราบถวายบังคมลาไปอยู่เฝ้ากุงกู๋ท่งศพนันเสี้ยน แม่นโปรคองน
ข้าพเจ้ามีความยินดีนัก ยิ่งกว่าพระราชทานเงินทองแลยศศักดิ์ให้ข้าพเจ้า

พระเจ้าชนเคไตยนกวยตองทูลทงนเน จึงทรงพระดำริว่า กวยตองผู้นั้นเป็นคน
ถือสัตย์โดยแท้ จึงส่งไหมหนังสือไปถึงเจ้าเมืองฉือ ให้กุงกู๋แลแต่งการศพนันเสี้ยนตาม
ประเพณี ให้มีศิลาจารึกชอว่าฉือออง ซึ่งตัวกวยตองนั้นไม่ยอมอยู่ทำราชการแล้วให้
บ่ล่อยไปตามสบาย ตรัสแล้วก็เสด็จเข้าข้างใน ครั้นเวลาเช้าเสด็จออก จึงพระราชทาน
บำเหน็จแก่ทหาร ซึ่งตามเสด็จไปรบกับคนฮั้นเนคามความชอบมากแลน้อย แล้วส่งให้
แต่งโต๊ะเลี้ยงพร้อมกัน

ฝ่ายไท่ป๊กซึ่งเป็นข้าหลวงเดิมพระเจ้าชนเคไต ไปอยู่กับแพอวต ณ เมืองไตเหลียง
วันหนึ่งเสพสุราเมาพูดว่า พระเจ้าชนเคไตเลี้ยงขุนนางไม่ยั่งยืน เมื่อทำศึกอยู่ส่วนว่าความ
ชอบ ทรนแสงศึกแล้วก็ตกเทจะฆ่าคนดีเสียสิ้น เราจะทำราชการไปนั้นไม่ได้ ไท่ป๊กได้ยิน
แพอวตพูดจึงว่ากล่าวห้ามปราม แพอวตโกรธว่าไท่ป๊กเป็นข้อหยาบช้าต่างๆ ไท่ป๊กก็มี
ความพยาบาทหนีมาเมืองหลวงบอกแก่ทหารรักษาประตูว่า ข้าพเจ้าขอไท่ป๊กเป็นข้าหลวง
เดิม จะขอเข้าไปเฝ้าพระเจ้าชนเคไตทูลความลับให้ทราบ ขณะนั้นพระเจ้าชนเคไตเสด็จออก
ว่าราชการขุนนางเฝ้าพร้อม ทหารรักษาประตูเอาเนื้อความเข้าไปแจ้งแก่ขุนนางผู้ใหญ่
ให้กราบทูลตามถ้อยคำไท่ป๊กว่า พระเจ้าชนเคไตได้ทราบจึงตรัสว่า สักคนชพงสงบลงกลับ
มายังไม่ทันหายเหนื่อย จะมีเหตุสิ่งใดก็จึงมีผู้มาบอกความเล่า จึงรับสั่งให้พาตัวไป ครั้น
ไท่ป๊กเข้าไปถึงคุกเข้าลงกระทำกำนบแล้วลุกขแยงอยู่ พระเจ้าชนเคไตจึงตรัสถามว่า เอง
เข้ามาหาเราด้วยธุระประการใด ไท่ป๊กจึงทูลว่า ซึ่งไปรคให้ข้าพเจ้าไปช่วยราชการอยู่
ณ เมืองไตเหลียงนเน บัดนี้ไตเหลียงอองพูดจาหยาบช้าต่อพระองค์ว่าเลี้ยงทหารไม่ยั่งยืน
ก็คิดจะทำโทษแก่ผู้ทำความชอบ ไท่เหลียงอองไม่ยอมทำราชการด้วย ก็คิดจะสมผู้คน
แข็งเมือง ขอหนังสือมารับสั่งให้เกณฑ์กองทัพไปจับคนฮั้นเนแกแลส่งไม่ไปบอกช่วยเสีย ขอ

หนึ่งรูว่าฮันสิ้นตายแล้ว ให้จกกองทัพจะยกมาตีเมืองหลวง ข้าพเจ้ารู้ว่าแพรวกคิด
ทรยศต่อพระองค์จึงหนีมากราบทูลให้ทราบ

พระเจ้าฮันเต้ไท่ฟงตั้งเนิ้งตรัสแก่ทั้นแฉ่งว่า แพรวกเราเกลียดเป็นเงาเงา
เมืองไท่เหลียง เหตุไฉนจึงคิดทรยศต่อเรา ทั้นแฉ่งจึงทูลว่า แพรวกรู้ว่าพระองค์ฮันสิ้น
เสียแล้ว เห็นว่าทหารในเมืองจะสู้ฝีมือมิได้จึงคิดขบถ ขอให้พระองค์ให้คนมีสติปัญญา
ไปหาตัวมา ถ้าแพรวกมิได้คิดประทุษร้ายก็จะมาเฝ้าโดยดี แม้ยังแคลงพระทัยอยู่จึง
ถอยออกเสียจากไท่เหลียงอ้อง ถ้าไม่มาจึงยกกองทัพไปตี พระเจ้าฮันเต้เห็นชอบด้วย
จึงสั่งให้เล็กแก่ไปหาตัวแพรวก เล็กแก่ลาออกไปจัดป่าวไพร่ได้พร้อมขนม้าไป ณ เมือง
ไท่เหลียง ครั้นถึงเข้าไปหาแพรวกๆ เห็นแก่ออกมาต้อนรับเชิญเล็กแก่นั่งที่สมควร แล้ว
ถามว่า ท่านมาด้วยธุระประการใด เล็กแก่จึงบอกว่า ไท่ป๊กไปเฝ้าพระเจ้าฮันเต้ทูลกล่าว
โทษว่าท่านคิดประทุษร้าย แต่ทรงพระดำริเห็นว่าความไม่เป็นเรื่องราว ชะรอยไท่ป๊ก
วิวาทกับท่านจึงแกล้งไปกล่าวโทษ รับสั่งให้เอาตัวไท่ป๊กไปจำไว้ ให้ข้าพเจ้ามาหาตัว
ท่านไปชำระว่ากล่าวกัน แพรวกได้ฟังจึงว่า ไท่ป๊กเกียจคร้านไม่เอาใจใส่ราชการ เรา
ว่ากล่าวตักเตือนไท่ป๊กกลับโกรธหนีเข้าไปกล่าวโทษผู้มกตัญญูอีกเล่า เมื่อมีรับสั่งให้หา
เราก็จะเข้าไปเฝ้าจะได้เห็นเท็จแต่จริง เล็กแก่จึงว่า ท่านเว้ตังชอบนักสมควรเป็นขุนนาง
ผู้ใหญ่ แพรวกจึงสั่งให้ยกโต๊ะมาเลี้ยงเล็กแก่ ครั้นกินโต๊ะแล้วแพรวกจึงว่า ท่านหยุดพัก
อยู่สักคั่นหนึ่งพอรุ่งแจ้งไป เล็กแก่ลาแพรวกออกไปอาศัยเอนอยู่ ณ ตึกรับแขก เวลา
เช้าแพรวกก็จกแจงผู้คนเข้าไปเมืองหลวง

ฝ่ายยังทวยชซึ่งเป็นไท่หูหนางอยู่ในแพรวก รู้ความจริงเข้าไปว่ากับแพรวกว่า
ซึ่งท่านจะเข้าไปครั้งเช้าท้เจ้าเห็นจะมเหตุเป็นมั่นคง เมื่อจบฮันเต้เน้งแต่งอุบายตง
อันพระทัยพระเจ้าฮันเต้รักคงเพคะเมอมสค ถ้าสันคักแล้วคงไมคักตงความชอบผู้ใด แม้
ท่านเข้าไปก็จะเป็นเหตุเหมือนฮันสิ้น แพรวกจึงว่า ฮันสิ้นมิโทษตัวเราหาความผิดมิได้

ถ้าไม่เข้าไปก็จะสมคำไท่ป๊กกล่าวโทษ ยงเทียบจึงว่า ท่านมฝมอเข้มแข็งในการศึก ทง
 ทเกล้าทหารก็มากกว่าหัวเมืองทงป่วง พระเจ้ายันเตจึงคิดสงสัย ถึงจะไม่เป็นขบถจริง
 ก็ทรงพระทัยหาความผิดทำอันตรายแก่ท่าน แพอวดจึงว่า ความคิดยงเทียบคิดว่าตงนั้นจะแก้ตัว
 โด่กแต่ขนะเดียว ถ้าเอาไปพระเจ้ายันเตยกกองทัพออกมาตี ฝมอทหารเรากับพวกทงเสี
 จะเป็นอย่างไรกัน ทงเสีหมทหารตงทงเสีหมมน แล้วโตเมืองเตียวเมืองโตจิวไวเบนทงน
 ยงสุพระเจ้ายันเตไม่ได้ ทำไมกับเมืองโตเหลียงนตทงเง ถ้าเสด็จออกมาแล้วหัวเมืองก็จะ
 เข้าสามภักทงสน เราจะอยู่แต่ฝมอเตียวเหมือนทำกรรมให้แก่ราชฎราชวเมืองโตเหลียง
 ยงเทียบได้ฟังแพอวดว่าตงแนกนงอยู่ แพอวดก็จตจแจงบ่าวไพร่ชวนเล็กแกมมา บรรดาผู้ใหญ่
 ชาวเมืองก็ตามมาส่งแพอวดเป็นอันมาก ยงเทียบจึงออกไปสีก้อยู่ประตูเมือง เห็นแพอวด
 เดินเข้าไปไกล ยงเทียบขึ้นไปบนซุ่มประตู เอแซ่อกฝูกขอเท้าของตัวห้อยศรัษะลงมากน
 หน้าแพอวดไว้ แพอวดเห็นยงเทียบทำตงนนเคศสงสัยนเก จึงให้คนใช้ไปเกยงเทียบตงมา
 แล้วถามว่า เหตุใดท่านจึงทำตงน ยงเทียบจึงว่า ชิงซาพเจ้าโตความลำบากอยู่ ทำเห็น
 ก้ช่วยแก้ให้หายเวทแเว แต่เวลานไปท่านจะได้อความทุกข์ ยังไม่รู้ว่ามีใครจะช่วยแก้ท่าน
 ฮันเสี้ยนเมอจวนจะตายจึงคิดตงกวยตงร ตัวทงแนนไปก็จตจตตงชิงซาพเจ้า แพอวดจึงว่า
 ชิงท่านว่าทงนทงชอนอยู่ แต่เราจะใครไปเฝ้าพระเจ้ายันเตให้เห็นความจริงก่อน
 ยงเทียบไท่ทงทงนทงทงรให้กลนไปบักเจกบ่าวไพร่ตงนแพอวดไป ขณะแองพระเจ้ายันเต
 เสด็จมาเดียบเมืองตงประทงนอยู่ ณ เมืองลกเอียง

ฝ่ายเด็กแกกับแพอวด ครนเมอตงภพากนเข้าไ้เฝ้า พระเจ้ายันเตเห็นแพอวด
 มาเคองพระทัยนเก จึงตรัสว่า เมอเรามทงงสอสงไห่ตวยกไปจับตงนฮีเหตุใดจึงไม่ไป
 แพอวดจึงทูลว่า ชิงซาพเจ้าจะชกรบสงหามได้ ขณะเมอทงงสอไปนชิงซาพเจ้าไม่อยู่ พระเจ้า
 ยันเตจึงตรัสว่า บตงนไท่ป๊กมาบอกเราว่าตัวคักทงนจะว่ากล่าวประการใดเฝ้า แพอวดจึง
 ทูลว่า ไท่ป๊กตงเมอราชฎาร ชิงซาพเจ้าว่ากล่าวคักเคอณไท่ป๊กโกทร จึงแกล้งเอาความเท็จ

มาทูลหมายจะให้พระองค์ประหารชีวิตข้าพเจ้าเสีย พระองค์ทรงพระบัญชาคิดเห็นทางไกล
ออกไปอีกหมื่นเส้น ครั้นเชิญทรงพระตำริให้เห็นเท็จแลจริงก่อน พระเจ้าฮั่นเต้ได้ฟัง
แพรววาทลต้งนั้น จึงรับสั่งให้ชูชิวชำระข้อความแพรววาทกับไท่ป๊ก

ขอแนะนำเข้าไปบอกนายประตูว่า ข้าพเจ้ามีธุระเป็นข้อใหญ่จะขอเข้าไป
เฝ้าพระเจ้าฮั่นเต้ นายประตูก็เข้าไปแจ้งแก่ขุนนางผู้ใหญ่ให้กราบทูลตามถ้อยคำยังเทียบว่า
พระเจ้าฮั่นเต้ส่งให้พาตัวเข้าไป จึงตรัสถามว่าเองชื่ออะไร ซึ่งจะเข้ามาหาเราในคราว
ประการใดหรือ ยงเทียบจึงทูลว่า ข้าพเจ้าชื่อยงเทียบ เป็นขุนนางอยู่ในเมืองไต้เหลียง
รู้ข่าวว่ามีผู้มากล่าวโทษแพรววาทว่าเป็นเขมร เกลือกพระองค์เชื่อฟังคำคนยุ่งก็จะฆ่า
แพรววาทเสีย ด้วยเห็นว่าเมื่อพระองค์เข้าล้อมอยู่ ณ เมืองเอ๊กเอียงนั้น ถ้าไม่ได้แพรววาท
ตัดกองลำเลียงธอไปอ่องก็จะเสียแก่ข้าศึก ซึ่งจะกระทำโทษแก่แพรววาทผู้มีความชอบ
เป็นเอแหมกนนั้น คนทั้งปวงก็จะคิดตกใจแตกตื่นกันไป พระเจ้าฮั่นเต้ได้ฟังทรงพระตำริ
อยู่ช้านานค่อยคลายทรงพระโกรธ จึงตรัสว่า แพรววาททำความชอบไว้ก็จริง แต่ภายหลัง
คิดทรยศแก่เรา ครั้นเราจะงกโทษไว้ไม่ประหารชีวิต แต่จะถอดเสียจากที่เจ้าเมืองจะให้
ไปอยู่เมืองเสวณตามตำแหน่งผู้กระทำผิด ถ้านั้นไปแพรววาทผู้ส่ำทำราชการโดยสุจริต
เราจึงจะคงให้เป็นขุนนางรตงเกา แลว่าตรัสแกยงเทียบว่า ตัวเองก็ชอบ ไปเป็นขุนนาง
อยู่เมืองไต้เหลียงเถิด ยงเทียบจึงทูลว่า แพรววาทนายซำทเจ้าของถอดออกจากที่แล้ว
ซำทเจ้าจะกลับไปอยู่เมืองไต้เหลียงอีกก็เหมือนสัตว์เคี้ยวจางจะ กอนจะนับถือว่าหาความ
กัญญุมิได้ จะขอถวายนั่งคมลาออกนอกราชการไปอยู่บ้านเดิมซำทเจ้า ทำมาหากินตาม
ประเทศนี้ พระเจ้าฮั่นเต้ก็โปรดให้ตามคำของเทียบทูล แพรววาทก็ออกมาจักบัวไพร่ของตัว
จะไปเมืองเสวณ ครั้นมาถึงบ้านต่งกวนก็หยุดพัก

ฝ่ายนางของเฮาอยู่ ณ เมืองไต้ยงอิม ก็คิดถึงพระเจ้าฮั่นเต้ก็มาตามเสด็จ ณ เมือง
ลกเอียง แพรววาทเห็นก็เข้าไปคุกเข่าลงคำนับแล้วร้องให้ทูลว่า ข้าพเจ้าหาความผิดมิได้

บักนโทบักมากล่าวโทษเปล่านั้น พระเจ้าฮันเตทรงพระโกรธ ถอดข้าพเจ้าออกจากที่แล้ว ให้ไปอยู่เมืองเสฉวน ครั้นขอท่านไต่โปรดช่วยเพ็ดทูลให้ข้าพเจ้าพ้นโทษด้วย สองเฮา จึงว่าท่านจงตามเราไป ถ้าได้ช่องจะทูลแก้ไขให้ท่าน แพอวคมีความยินดีก็ตามสองเฮาไป ครั้นสองเฮามาถึงเมืองลกเอียงเฮาไปเฝ้าพระเจ้าฮันเต แล้วทูลว่า แพอวคเป็นคนเข้มแข็ง บักนโทได้หาตัวมาว่ากล่าวจนแตกเสียจากที่ เหมือนเพื่อสรวลให้บอบช้ำก็มีความโกรธ พระองค์ไม่เลี้ยงแล้วจึงลงโทษประหารชีวิตเสีย จะปล่อยให้ไปอยู่เมืองเสฉวนเหตุหนึ่ง ปล่อยเสียเข้าป่า ถ้านานไปจะมีใครรู้เห็น ข้าพเจ้าพบที่กลางทาง แพอวคอุยแวนให้ ข้าพเจ้าทูลขอโทษ บักนโทกลับตามมาด้วย จึงแแต่คนให้ฟ้องว่าแพอวคเป็นเชยถแล้ว มาเสีย จึงจะสนเสียคนศัตรูต่อไป พระเจ้าฮันเตเห็นชอบจึงตรัสว่า สุดแต่เจ้าจะคิดเอาเถิด สองเฮาจึงมาแแต่คนเสนาให้ฟ้องแพอวคเป็นใจความว่า ซึ่งพระเจ้าฮันเตถอดแพอวค ออกเสียจากที่ไต่เลี้ยงอ่องให้ไปอยู่เมืองเสฉวนนั้น แพอวคโกรธไม่ยอมไปจึงแแต่ลงไป หาสองเฮา หมายถึงกลับเข้ามาเกลี้ยกล่อมคิดขบถชนในเมือง คนเสนาทั้งสองเฮาก็ไปทำเรื่องราวให้ขุนนางผู้ใหญ่ทูลพระเจ้าฮันเตฯ จึงให้หาตัวแพอวคเข้าไป แล้วสั่งให้ เตียวซังเป็นตุลาการ เตียวซังก็ค้นเบลาพาตัวแพอวคไปทักหาแห่งว่าราชการ แล้วถามว่า คนสี่เป็นเชยถพระเจ้าฮันเตรับสั่งใช้ให้ด้วยกัฟไปรบตบเซี ตัวกเซีฟังครันเสียแแต่ลง บอกรบ้วยเสียไม่ไป ครั้นนโทบักถึงตายอยู่แล้ว แต่พระเจ้าฮันเตทรงพระเมตตาเห็นว่า ตัวมีความชอบอยู่บ้างจึงพระราชทานชีวิตไว้ เป็นแต่ถอดจากที่ไปอยู่เมืองเสฉวน ครั้นหนานละเมิกจากรบสงมิไต่เกรงพระราชอาชญา กลับตามสองเฮาเข้ามาอยู่ในเมืองอีก หมายถึงคิดกระทำการประทุษร้ายต่อพระเจ้าฮันเต ตัวเร่งให้การไปแต่ตามจริง พระเจ้าฮันเตก็คิดสงสัยไม่เลี้ยงท่านต่อไปแล้ว

แพอวคได้ฟังเตียวซังว่าตงนกกอนใจใหญ่ แล้วว่า ถึงเราจะให้การไปตามจริงก็ไม่พ้นความตาย ครั้นเสตุแต่พระเจ้าฮันเตจะโปรด ที่มีกล่าวโทษว่าเราก็คบถ

ประการใดนั้นจริงทุกข้อแล้ว แต่ก็น้อยใจนักที่เราไม่ฟังคำคนทมิฬสติปัญญาที่ทักทวน
 เตียวซ่งก็เขียนเอาคำที่แพอวรับสารภาพนั้นเข้าไปถวายพระเจ้าฮันเต้ ๆ ได้ทราบจึงตรัส
 แก่ฮ่องเฮว่า แพอวจะทำผิดถึงนี้จะลงโทษให้เหมือนฮันเต็น ฮองเฮาจึงทูลว่า ฮันเต็น
 เป็นชนบดฆ่าเสียแล้ว พระองค์กลับพระราชทานให้แต่งการศพ บรรดาหัวเมืองเห็นว่า
 ฝ่าพระทัยอ่อนนัก จึงทูลหมิ่นไม่กลัวพระอาชญา ครั้นเช้าพเจ้าจะขอให้สับศพลงละเอียด
 แล้วไปแจกหัวเมืองทั้งปวง ประกาศกำชับว่าอย่าให้ผู้ใดดูเยี่ยงอย่างต่อไปได้ พระเจ้า
 ฮันเต้เห็นชอบ จึงรับสั่งให้เอาแพอวไปฆ่าเสีย แล้วก็ศิโรราบไปเสียบไว้ที่ประตูเมือง
 ลึกเอียง ท่อนตัวนั้นให้สับละเอียดเอาไปแจกหัวเมืองทั้งปวง แต่บรรดาญาติพี่น้อง
 แพอวก็จับมาฆ่าเสียสันทางสามชั่วโคตร ทหารก็ออกไปทำตามสั่งทุกประการ เมื่อขณะ
 ฆ่าแพอวเสียแล้ว มีผู้หญิงใส่เสื้อบ้านใส่หมวกขาว เอาเชือกปอกคาคเอาออกมาออก
 ศีรษะแพอวร้องไห้ ทหารก็เข้าไปจับตัวมาถวายพระเจ้าฮันเต้ พระเจ้าฮันเต้จึงตรัสถาม
 ว่าเองชื่อไร เป็นญาติพี่น้องกันหรือจึงมาร้องไห้รกอายคนชนบด ผู้นั้นจึงทูลว่า ข้าพเจ้า
 ชื่อลวนไปเป็นชาวเมืองเซียงอับ บิดาแม่เป็นไท่หูทปรักษาราชการเมืองเต้เหลียง ข้าพเจ้า
 จะไต่เป็นญาติพี่น้องแพอวหาไม่ได้ แต่เห็นว่าแพอวตายด้วยความเท็จ ก็ดสงสารจึง
 ร้องไห้ พระเจ้าฮันเต้จึงตรัสว่า แพอวเป็นชนบดไต่ตามรบเป็นเสียดยแล้วเราจึงให้ฆ่าเสีย
 ลงไปจึงทูลว่า แพอวสู้รบทำศึก เมื่อครั้งทหารฉอป่าอ่องสับหมันแฉอม
 พระองค์อยู่เมืองเอ๊กเอียง พระองค์มีหนังสือไปหาฮันเต้ ๆ ก็ไม่มา ถ้าแพอวไม่ขอไต่
 ไปเข้าทวยฉอป่าอ่อง พระองค์ก็จะได้เสวยราชสมบัติเป็นเสยคิงนี้ ครั้นนั้นข้าพเจ้าก็มี
 หนังสือไปถึงแพอวให้คอยทักดำเสียง จึงได้ข่าวปลาอาหารมาถวายหลายสิบหมัน
 พระองค์กระทำศึกกับฉอป่าอ่องห้าปี แพอวก็กระทำราชการมีโคกคชีวิต หมายถึงว่าเสร็จ
 ศึกแล้วจะได้ฟังพระบารมีเป็นสุขไปจนชั่วบุตรหลาน บิดาเพรองมาเชอฟังคำคน
 ยุงฆ่าแพอวเสียแล้ว เอาอสุภสับจนละเอียดทำอาชญายิ่งกว่าแผ่นดินจีน ซึ่งพระองค์

ให้ทำกฎหมายไว้ ก็ไม่ประชุมขุนนางปรึกษาโทษลงอาญาแพรวดตามพระราชกำหนด
 ขุนนางผู้ใหญ่เล็กก็ไม่ทูลทักท้วงบ้าง ข้าพเจ้าเห็นว่าราชประเพณีจะเสื่อมสูญเสียแล้ว
 บรรดาคนทั้งความชอบก็จะเอาใจออกหากัน ข้าพเจ้าไม่กลัวความตายเข้ามาทูลถึง
 ลานโบสถ์แล้วทรงให้ ขุนนางทั้งปวงเห็นแก่ตนแก่ตามใจได้ พระเจ้าแผ่นดินจึง
 ดำริไปเป็นเสนาบดี จึงตรัสว่า ท่านเป็นกษัตริย์ปัญญา รัฐบาลดีแลชอบสมควรเป็นขุนนาง
 ได้ เราจะตั้งให้ท่านเป็นโตอวย ลานโบสถ์จึงทูลว่า ซึ่งไปรทมาทงพระคุณหาที่สุดมิได้
 แต่ทว่าพระเจ้าจวนสวรรคตแล้วสติปัญญาก็หลงลืม จะเป็นขุนนางทำราชการไปมิได้ ถ้าทรง
 พระเมตตาอยู่แล้ว จะขอพระราชทานแต่ศีระแพรวดไปก่อกุศลฝังไว้ ณ เมืองใต้เสียง
 แต่ทว่าข้าพเจ้าจะไปอยู่บ้านเดิมทำมาหากินตามสติกำลัง พระเจ้าแผ่นดินก็พระราชทาน
 ศีระแพรวดให้ลานโบสถ์ ลานโบสถ์ก็นับตาเอาศีระแพรวดห่อผ้าไป

ฝ่ายหยินโบเวลาวันหนึ่งเสพสุราอยู่กับขุนนาง พอข้าหลวงเอาเนื้อแพรวดไป
 ให้ หยินโบลุกขึ้นค้นหาแล้วถามว่าเนื้อสับละเอียดคนเป็นเนื้ออะไร ข้าหลวงเห็นหยินโบ
 เม่า กระเองปากบอกว่าเนื้อควาย หยินโบมีความยินดีจึงหยิบเนื้อนั้นกินเข้าไปให้แน่นอก
 จะรอก จึงเอ่เนื้อออกไปที่หน้าทางอาเจียนออกมาเป็นปูดัวน้อย ๆ กลานตามกันไปเป็น
 อิ่มมาก หยินโบจึงถามข้าหลวงว่าท่านบอกเราตามจริงเด็กเนื้ออะไร ผูกเนเห็นหน้าหยินโบ
 ตั้งอยู่ จึงบอกว่าเนื้อแพรวด พระเจ้าแผ่นดินให้เอามาพระราชทาน หยินโบได้ฟังโกรธ
 นกชกกระป้อออกฟันเจ้าหลวงคอขาดตาย แล้วส่งให้ตรวจเตรียมกองทัพคนยี่สิบหมื่น ออก
 มาตั้งค่ายอยู่แอกเมืองห้วยหล้า เก็บรวบรวมผู้คนอีก อยู่ว่าแห่งสวนไปไปหาหยินโบ
 แล้วบอกความซึ่งพระเจ้าแผ่นดินท้าวแก่แพรวดทุกประการ แล้วลานโบสถ์ว่าพระเจ้าชเรเติดา
 ไม่ไถ่แพรวดขึ้นสิ้นแล้วท้าวสามคนเห็นแล้ว ที่ไหนจะปราบปล้อป่าอ้อลงได้ บัดนี้สบาย
 แล้วไม่คิดถึงความชอบของเขา กลับฆ่าเสียสิ้น ยังอยู่แต่ท้าวคนเดียวจงระวังตัวให้ดี
 หยินโบจึงว่าเราฆ่าคนที่เอาเนื้อแพรวดมาให้เสียแล้ว จึงยกออกมาตั้งอยู่ที่ไหน ไม่ช้าเราก็จะ

ยกไป ท่านมาครองแครงมีความยินดีที่จะได้ช่วยกันคิดการศึกรบกับฮันเต๋ ฮุยเซียงซึ่งเป็น
 ชู่นางที่ปรึกษาหยินโป้ จึงว่าท่านจะคิดทำการศึกไม่หาที่ชัยภูมิเสียก่อนแล้ว ครั้นจึงให้
 มหันง้อไปชิงเอาที่เมืองเอียนเมืองเตียว ซึ่งเป็นแคว้นเมืองชวตงเป็นหมื่นของท่าน จึงจะ
 เอาชัยชนะได้ ถ้าถือแต่ใจโหวหารยกไปทำศึกกับฮันเต๋ ๆ มีที่ปรึกษาคือเตียวเหลียงกำแหง
 เป็นคนเมสติดปัญญาลึกซึ้ง นายทหารก็มีฝีมือคือหวนโก้ย กวนเหียน ทงรพลดมากถึง
 ร้อยหมื่น ถ้าจะรบยกไปเห็นจะเสียทีเป็นมั่นคง หยินโป้ได้ฟังฮุยเซียงว่าคงหนักไกรธ จึง
 ว่าเหตุใดท่านมาพุกองนี้ จะให้ทหารของเราท้อใจหรือ ทำไมกับฮันเต๋ชราแล้ว ชันเสน
 แพรอวกก็กายเราจะเกรงกลัวผู้ใดอีกแล้ว หยินโป้ก็ขับฮุยเซียงออกไปเสีย แล้วให้ยกกองทัพ
 ไปทางทิศตะวันออก ตีเอาเมืองเซียงใช้ริมแคว้นเมืองฉอ รบกับฉออ่อนแล้วเก่าเก่าแก่
 หยินโป้มาเล่าแก่ชาย จับเล่าเก่าได้รวบรวมทหารได้มากขึ้นอีก กิตติศัพท์ดังไปถึงเมือง
 หาเอียง ซึ่งผลคือชื่อว่าเมืองเตียงอัน พระเจ้าฮันเต๋รูตูกพระทัย จึงให้หาขุนนางเข้าไป
 ปรึกษาว่าหยินโป้แข็งเมืองเป็นหนอยชั้น เราจะทำประการใด ชู่นางจึงทูลว่าหยินโป้เป็น
 คนหยาบช้าไม่มีความคิดจะกำไม้ได้ ถ้าเสด็จยกออกไปจับตัวมาเสียก็จะได้โดยง่าย แสเส
 หยินจึงทูลว่าบ่าวข้าพเจ้าคนหนึ่งชื่อตัง แก่ก่อนเป็นกรมการอยู่เมืองฉอ ผู้มีสติปัญญา
 ได้ยินข่าวว่าหยินโป้เบบเขยถกหัวเรา แล้วว่าหยินโป้ทำศึกครั้นคงจะไม่เบบเขย ถ้าพเจ้า
 พึงกระหู่เสด็จพุกองเห็นจะมีอุบายเบบเขย พระเจ้าฮันเต๋จึงให้หาตัวตังเข้าไปเฝ้าแล้ว
 ถานว่า ท่านมีอุบายจะสู้รบกับหยินโป้ประการใดบ้าง ตังจึงทูลว่าหยินโป้คิดขบถครั้น
 จะแพ้ชนงก็ในลักษณะสามประการ ถ้าอุบายอย่างสูงแค้นเมืองชวตงก็คงจะเป็นของ
 หยินโป้ ถ้าทำเพียงอุบายอย่างกลางจะสู้รบพอตังกังไม่รู้ว่าจะชนะแลแพ้ ถ้าทำเป็นอุบาย
 อย่างต่ำหยินโป้ก็จะเสียทีโดยง่าย พระเจ้าฮันเต๋จึงถามว่า ซึ่งหนว่เอาอุบายสามประการนี้
 เรายังไม่เข้าใจ ว่าไปให้เห็นความจะแจ้งกับชนง ตังจึงทูลว่าอุบายอย่างสูงนั้น ถ้าหยินโป้
 ตีเมืองหงอทิศตะวันออก แล้วตีเมืองฉอทิศตะวันออก มาตั้งอยู่เมืองเจเมืองเอียนเมืองเตียว

แต่ให้หนังสือไปก็จะเข้าควยหยินโบฮัน ถ้าหากทกลงนแดนเมืองชวตงก็จะเปนขงหยินโบฮัน
อุบายอย่างกลางหน้ แม้นเหยงโบฮันไปตีเมืองหงอเมืองฉือเมืองหน้เมืองงยุ ให้ชยญมที่จาง
ข้าว บัดทางเมืองเซงโกไ่ว้จึงต้องลักษณะอุบายอย่างกลาง ถ้าหยินโบฮันไปตีเมืองหงอทิศ
ตะวันออก แล้วกลับมาตีเมืองเซงไซแดนเมืองฉือ ดอยไปตั้งอยู่เมืองอวค ถ้าหากทงน
เรียกว่าอุบายอย่างท่า พระองค์เสด็จไม่ถึงเมื่อใดก็จะไล่ชยชนะเมอเน

พระเจ้าฮันเต้จึงถามว่า ครั้นท่านหมายว่าหยินโบฮันจะทำประการใด สักงจึง
ทูลว่า ข้าพเจ้าพเคราะห์เห็นเห็นว่าหยินโบฮันไปตีใดแดนเมืองหงอเมืองฉือแล้วกลับมาตั้งอยู่เมือง
อวค ข้าพเจ้าจึงเห็นเวาต้องลักษณะอุบายอย่างท่า พระเจ้าฮันเต้จึงตรัสว่าเหตุใดท่านจึงรู
สักงจึงทูลว่าหยินโบฮันเป็นชาวเลสาร เปนคนเหยาบชวไม่มีความคิด พระองค์จึงให้เป็น
ใหญ่ถือตัวว่าองอาจทำการไม่ตรรกครองทนแห่งลึง ข้าพเจ้าจะเเนการเห็นตงน พระเจ้าฮันเต้
ได้ทรงฟังสักงทูลดังนั้นเชอบพระทัย จึงทรงสั่งให้เบนเซียงเหาสำหรับปรักษาราชการ
ศึก ให้เงินทองเสบียงตามสมควร แล้วสั่งให้พระเตรียมทแกล้วทหารเข้ากระบวนเพญห
สงคราม ตรัสสั่งให้เสงวโห่ยสุรภษาเมือง ครวแดงวญกษตพระเจ้าฮันเต้ยกยกทหารลอก
จากเมืองไปทางทิศตะวันออก ชดชเนนได้ฮันสิบสองบ่เตอสิบฤดูหนาว พระเจ้าฮันเต้
ไปตั้งค่ายอยู่กับท่าสาย ใช้คนไปสืบการในกองทัพหยินโบฮัน

เวาว่าเห็นพระเจ้าฮันเต้เสด็จออก เสียวเกยวเจ้าไปทูลว่า เห็นกองทัพหยินโบฮัน
ยกขามแเง้หาห้วยโห้ไปทางทิศตะวันออกเข้าตีเมืองหงอ สู้เจียงเจ้าเมืองหงอแล้วหยินโบฮัน
เบกประมุขเมืองออกมาเข้าค่าย แล้วหยินโบฮันยกไปทางก้งเซฮัน ขามแเง้หาไปตีเมืองเซงไซ
บัดนั้นยกมาตั้งอยู่เซงเขาฮองลิว ใกล้ค่ายทางประมาณหารอสนั้น

พระเจ้าฮันเต้ได้ฟังทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า หยินโบฮันทำทงนเหมือนคาสัก
บอกเรา จึงสั่งให้อองหลินเป็นกองโจรล้อมไปทางหลังเขาฮองลิว ให้จิวพุกแวงหยินคุม
ทหารเป็นกองหนุน อั้งหลินเคอมเสกักศึกกองทัพหยินโบฮัน นายทหารทงสามก๊กนำขบตาออกมา
จับทหารให้พร้อมยกไปซุ่มอยู่ตามรับสั่ง

ฝ่ายหยินไปรู้ว่าพระเจ้าฮันเต๋ยกกองทัพมาตั้งอยู่ จึงยกทหารออกมาจากค่าย
 เดินออกมาไปข้างหลังเขาอ้างส่ว หมายถึงลอบตีค่ายพระเจ้าฮันเต๋ หยินไปบอกมาพอบกกองทัพ
 อ่องหลิน ๆ แลเห็นหยินไป จึงร้องว่าตัวเจ้าเป็นชาวเสฉวน พระเจ้าฮันเต๋ไปรตตั้งให้เป็น
 ขุนนางผู้ใหญ่ ยังไม่มีภักษณุกลับมาอีกก็ประทุษร้ายอีกเล่า หยินไปจึงตอบว่าตัวเจ้าก็เป็น
 แต่คนขี้เมาอยู่เมืองโลกวเ ถ้าเราไม่ช่วยที่ไหนจะสำเร็จการเมืองฉื่อ ความชอบฮันเต๋
 แผลวกับเรารักเหมือนกัน บัดนี้เราเสียแล้วไม่ช้าก็จะถึงตัวเรา จึงต้องคิด
 รักษาชีวิต ครองเถาเจียงหลงเป็นพวกพระเจ้าฮันเต๋อยู่ก็จะพลอยตายเสียเปล่า อ่องหลิน
 ก็ฟังหยินไปว่าก็โกรธขบมาเข้าไม่อาจก้าวพ่นหยินไป ๆ รับด้วยขวาน รบกันอยู่ยี่สิบสี่
 เพลงอ่องหลินอ่อนกำลัง พ้อจิวพูแกวเหยินมาที่เข้าช่วยอ่องหลินรบกับหยินไป

ฝ่ายลวนไปเห็นดังนั้นก็รีบมาช่วยรบกับหยินไป ทัพทั้งสองฝ่ายรบพุ่งกัน
 เป็นสามารรถ พระเจ้าฮันเต๋ยกกองทัพหลวงหนุนเข้าไป ทัพหยินไปเกรงพระบารมีพระเจ้า
 ฮันเต๋ก็ถอยย่อนแตกคั้นไม่เบ้เขบวณ หยินไปเห็นจะต้านทานมิได้ก็ขบมาพาทหารหนีไป
 ข้างหลังเขา พระเจ้าฮันเต๋ทรงมาพระที่นั่งมังกวาวเร่งให้ทหารไล่ติดตามหยินไป แต่
 ลวนไปหนีแอบอยู่ซอกเขาริมทางเห็นพระเจ้าฮันเต๋มาขบทหารมา ลวนไปมีความแค้นด้วย
 มาแผลวเสีย จึงชนเกาทัณฑ์ยิงไปถูกไหล่ขวาพระเจ้าฮันเต๋ตกลงจากหลังม้า ทหารซ้าย
 ขวาควงเข้าพยุงพระเจ้าฮันเต๋ขึ้นมาประคองพระองค์ไว้ บรรดาทหารกองหน้ารู้ว่าพระเจ้า
 ฮันเต๋ถูกเกาทัณฑ์ พระวาพระวังอยู่ไม่เป็นใจสุรบ กลับมาตั้งค่ายมั่นอยู่ หาแพทย์พยาบาล
 พระเจ้าฮันเต๋ ๆ กลายขณเจงกิสแก่ขุนนางทรงปวงว่า บัดนี้หยินไปรู้ว่าเราถูกเกาทัณฑ์เห็น
 จะมีใจกำริบไม่ระวังตัว ท่านทรงปวงจงยกไปตีค่ายในขณะนี้จะโค้ยชนะโดยง่าย ตันแดง
 จึงทูลว่าของควไว้ให้หลายวันก่อน หยินไปจะสำคัญว่าพระองค์ต้องเกาทัณฑ์ประชวรหนัก
 อยู่คงจะกลับมาสวรบ ถ้าหยินไปขมมากเห็นจะระวังแต่กำหนดหน้าไม่ระวังค่านหลัง จง
 แกร่งทหารให้คอยจับเหจะโค้ยโดยง่าย พระเจ้าฮันเต๋ก็ฟังดังนั้นจึงให้ใจนาคุมคนสามหมื่น

ไป ณ ตำบลเคียงสา คอยสกัดกองดำเลี้ยงหยินไ้ แล้วให้กวนเหยียนคุมคนสองหมื่นไปเมืองเล็กก่อนจับครอบครัวหยินไ้ไว้ ก็ตองนำให้คุมทหารสองหมื่นไปคอยซุ่มอยู่หลังค่ายหยินไ้ ถ้าเห็นหยินไ้ออกจากค่ายแล้วก็ให้เข้าตีเอาค่ายให้จงได้ แล้วให้จิวพุนคุมทหารไปคอยอยู่ที่ปากอ่าวท่าข้าม ห้วนโกยนั้นให้เตรียมทหารไว้คอยตัดทัพหยินไ้ นายทัพนายกองทั้งปวงก็กำเน็บลาออกมาจัดแจงรพลตามรับส่งทุกประการ

ฝ่ายลวนไ้ครั้นไปถึงค่ายจึงบอกแก่หยินไ้ว่า เมื่อขณะท่านหนีออกมาเห็นข้าพเจ้านอบอยู่ชอกเขา พระเจ้าฮันเต้ตามมาข้าพเจ้าจึงช่วยเกาทัณฑ์ยิงไล่หลวงตากมาลงหยินไ้ได้แจ้งถึงแม่ความยินดีจึงว่า เห็นพระเจ้าฮันเต้จะเจ็บมากอยู่จึงไม่ยกทัพมา หยินไ้ทั้งรวบรวมทหารอยู่หลายวัน สำคัญว่าพระเจ้าฮันเต้ประชวรอยู่ เห็นจะได้ที่จึงจัดแจงทหารยกออกจากค่าย ลวนไ้จึงว่าพระเจ้าฮันเต้สงบอยู่หลายวัน เกลือกจะทำอบายไว้ประการใด ท่านจงคิดระวางตัวให้ถึ หยินไ้เห็นชอบจึงแบ่งทหารเป็นสองกองยกไปตีหน้าค่ายพระเจ้าฮันเต้ ซึ่งประชิดคอยจะรบอยู่ถึงสองวัน ก็ไม่เห็นทหารผู้ใดออกไปรบ หยินไ้มีใจประมาทสำคัญว่าพระเจ้าฮันเต้ประชวรหนักอยู่ไม่มีผู้ใดจะจัดแจงทหาร จึงสั่งให้ตรวจเตรียมทหารเวลาห้าจะเข้าปล้นค่าย ลวนไ้จึงว่าคัมแฝงมีกลอุบายเป็นอันมาก ท่านจงคิดระวางตัวให้ถึกชั้ หยินไ้ได้ฟังดังนั้นจึงความผู้ทศทาทแล้วจำจะสงบทัพไว้ก่อน

ฝ่ายก่ตองซึ่งคุมคนสองหมื่นซุ่มคอยอยู่หลังค่ายหยินไ้เน ครั้นเห็นได้ทักซบทหารเข้าตีชิงเอาค่ายหยินไ้ได้ แล้วร้องประกาศว่าพระเจ้าฮันเต้แต่งกองทัพไปจับครอบครัวแล้วแล้วสกัดทางอยู่ทุกแห่ง

ฝ่ายทหารซึ่งอยู่รักษาค่ายหนีมาบอกหยินไ้ว่า ทหารพระเจ้าฮันเต้เข้าชิงเอาค่ายได้แล้ว เห็นจิวพุนไปซุ่มคอยสกัดอยู่ที่ท่าข้ามแม่เ้าห้วยโพ้ กวนเหยียนไปจับครอบครัวของท่าน ณ เมืองเล็กอัน โจรนำไปสกัดกองดำเลี้ยง หยินไ้ได้ฟังก็สะดุ้งตกใจพารพลงจะไปตงค่ายอยู่หลังเขา พอจะถอยมาเห็นห้วนโกยพาทหารออกมาจากค่าย ร้องว่าหยินไ้

รับลงจากหลังม้าวิ่งเอาวูเสี เข้ามาหาเรา ๆ จะช่วยทูลขอชีวิตไว้ให้พ้นแควมตาย หยินโป้
 ใต้ฟังก์ไทรชชกมาเข้ารบกับหวนโก้ยได้ห้าสิบเพลง กองทัพพระเจ้าฮันแต่ระคมตีทนูแน
 เข้ามาอีกเป็นอันมาก หยินโป้เห็นจะสู้รบมิได้ชกมาหนีไปตามทางทิศตะวันออกเฉียงใต้
 พระเจ้าฮันแต่ทราบถึงหนักสงให้ทหารรีบติดตามไป หยินโป้หนีไปถึงริมแม่น้ำหวยโห
 จิวพุกก็พาทหารออกไล่ฆ่าฟันทหารหยินโป้แตกกระจัดกระจายไป เหลือแต่คนสิ้นทีร้อย
 สิบคน หยินโป้หนีข้ามแม่น้ำไปได้ พระเจ้าฮันแต่ก็ให้ทหารตามไปถึงริมแม่น้ำแล้วให้ตั้ง
 ค่ายไว้ ไซ้ให้คนไปสืบดูว่าหยินโป้จะหนีไปทางไหน

ฝ่ายหยินโป้ขึ้นจากฝั่งน้ำหนีไปหาหงอหยวยเจ้าเมืองหงอ หงอหยวยไปเที่ยวว่า
 อยู่แต่หงอแสงหลานหงอหยวย หงอแสงนครก่อนหยินโป้ทำศึกพยายามอยู่ ความเห็น
 หยินโป้เข้าไปหาจึงคิดว่า หยินโป้อยู่เมืองหวยหล่าทำองอาจข่มเหงผู้คนแก่ บัดนี้เศษรบ
 กลับไปรบกับพระเจ้าฮันแต่ หยินโป้เสียทีมา ถ้าเราจับไว้ก็จะพลอยมีความผิดด้วย หงอ-
 หยวยอาเราไม่อยู่เราจะคิดฆ่าหยินโป้เสีย ตักเอาศึรยะไปถวายพระเจ้าฮันแต่เอาความชอบ
 ศักว่า หงอแสงคิดถนงแล้วออกมารับหยินโป้เข้าไป เชิญให้นั่งที่สมควร แล้วให้ยก
 โต๊ะมาเลี้ยงหยินโป้ หยินโป้จึงถามว่าหงอหยวยอาท่านไปไหน หงอแสงจึงบอกว่าราชการ
 วางอยู่เวลาเช้าออกไปบ้างสามวันบ้างห้าวันบ้างจึงกลับมา บัดนี้พบนมาข้าพเจ้าไม่วู
 จึงมิไค้อออกไปรับแต่ไกล ข้าพเจ้าออสมาโทษท่าน หยินโป้จึงว่าเมื่อเราชกทัพมาตรงก่อน
 ชอบใจอาท่านมีความกรุณาแก่เรา จึงข้ามแม่น้ำไปตีเมืองเซียงไซ้โตจนถึงตามลท่าสาย
 บัดนี้เรารบกับพระเจ้าฮันแต่เสียทีแตกทัพมา จะอยู่คอยท่าอาท่านจะได้ช่วยกันเค็ดรวบรวม
 ทัพพลชนแอก ทำศึกกับพระเจ้าฮันแต่ต่อไปใหม่ ถ้าสำเร็จราชการแล้วจะได้อยู่เย็นเป็นสุข
 ด้วยกัน หงอแสงทำเป็นรับคำไคยดี เอาสุรามมาให้หยินโป้กินจนเวลาเย็น หยินโป้เมาหนัก
 แล้วให้ทหารพองเข้าเอาที่ก่งกวน ครั้นเวลาประมาณสองยามหงอแสงจัดทหารทัพฝีมือ
 สิบคน ถืออาวุธไปข้างหลังก่งกวน บัดนี้ฉกชิงไปตั้งห้องที่หยินโป้นอน หยินโป้นอน

หลับไต่ย็นเสียงกรนคู้หนึ่งฟาดน หงอแสงถือกระบี่เดินตรงเข้าไปฟ้าเหยาโบ้คือชาตตาย
 ทหารหยินโบ้นอนอยู่ภายนอกไต่ย็นเสียงอ้ออิงจิงชวนกันลุกเข้าไปดูหยินโบ้ ทหารหงอแสง
 สีสบคนก็เข้ามาฟันทหารหยินโบ้ตาย แล้วหงอแสงก็พาศึรชะหยินโบ้ไปเฝ้าเค้ายพระเจ้าฮันเต
 ครั้นถึงจึงบอกแก่ทหารผู้กำกับประตูว่า เราซื้อหงอแสงตักศึรชะหยินโบ้มาจะเข้าไปถวาย
 นายประคูนำความเข้าไปทุกทุกประการ พระเจ้าฮันเตได้ทราบมีพระทัยยินดีนัก จึงสั่ง
 ให้ไปบอกหงอแสงพาศึรชะหยินโบ้เข้ามาหาเราจะดู ตำแหน่งจึงทูลว่าหยินโบ้ตายบคายมผู้
 ลอบฆ่ามิได้รู้ตัว เห็นจะมีใจคมแก่ผูกพยาบาทอยู่ ซึ่งพระองค์จะให้เอาศึรชะมาทอศ
 พระเนตรเห็น ขัฟเจ้าเห็นว่าอสุรกายหยินโบ้จะเป็นแรงความตักพระองค์ พระเจ้าฮันเตจึง
 ตรัสว่า แต่เราออกจากเมืองโกกัวแต่ศึกมาหลายสิบครั้งได้ตักศึรชะเข้าศึกหลายหมื่น ทำไม
 กับศึรชะหยินโบ้ผู้เดียว ตรัสแล้วให้หาหงอแสงเอาศึรชะหยินโบ้เข้ามา หงอแสงก็เข้าไป
 ถวาย แล้วทูลความซึ่งดวงจับหยินโบ้ฆ่าเสียในทุกรประการ

พระเจ้าฮันเตเห็นศึรชะหยินโบ้ทรงพระโกรธ จึงตรัสว่าอายุขโมยไม่เกิดถึงตัว
 กลับทรมยศตอกผู้มุกุณ บัดนี้เหตุใดจึงไม่ฮักไปฮักเล่า ตรัสยังไม่ทันเขาคพระโอบฮู เห็น
 ศึรชะหยินโบ้ตาเหลือกค้อนแหวกชันขเหงอ อสุรกายซึ่งประจำคพหยินโบ้เป่าลมออกมา
 ถูกพระเจ้าฮันเตตกจากพระที่นั่งเงโบ้ บรรดาขุนนางเห็นดังนั้นก็ใจแก็ ก็พุงเข้าไปที่
 ข้างในรีบให้หาแพทย์มาพยาบาลทำตามตำราภักนฤทปัสจ ประกอบพระโอบฮอถวายหลาย
 วาจึงค่อยบรรเทาขณ พระเจ้าฮันเตจึงให้หาหงอแสงเข้ามา ตรัสว่าท่านทำการทรงเม
 ความชอบยิ่งแก็ เห็นว่าน่าใจท่านเมกตัญญูโดยแท้ แล้วพระราชทานบำเหน็จเป็นอันมาก
 ดึงหงอแสงเป็นจรงยเหาเจ้าเมืองหงอ จึงแต่งหนังสือให้หงอแสงซึ่งเป็นจรงยเหาถือไปตั้ง
 หงอหยวย ให้หงอหยวยไปเป็นเจ้าเมืองก้งแฉ ให้เล้าบคบุตรเล่าตั้งเป็นแห่งอ้ออิงไปอยู่
 เมืองก้งก้ง จักแจงเสร็จแล้วพระเจ้าฮันเตยกยกทัพกลับมาเมืองโลกัวหนทับกเของจุกต มี
 ตึกใหญ่ใสรูปร่างของจุกตซึ่งเป็นภรรยาหน้ส้อมมาแต่ก้อระ พระเจ้าฮันเตก็พาขุนนางทั้งปวงเข้าไป

กระทำค้ำบั๊ของจู แล้วพระราชทานเงินทองเสื้อผ้าให้แก่บุตรหลานของจู โปรดย้าย
 ไม่ใช่ราชการ ให้ศึกษาในการหนังสือ จะได้บอกกล่าวให้คนเล่าเรียนสืบไป แล้วพระเจ้า
 ชันก็ยกทัพมาถึงเมืองโกกัวนสั่งให้เจ้าพนักงานแต่งโต๊ะเป็นอันมาก แล้วให้หาผู้ใหญ่ใน
 เมืองโกกัวนมากินโต๊ะเสพสุรา จัดเอาเด็กชายที่รูปดีสองคนสอนให้รำแล้วร้องเพลง พระ
 เจ้าชันแตกเสวยสุราสบายพระทัย จึงตรัสขังเป็นจิ้งหหวะให้เต็กรำ แล้วทรงร้องเพลงว่าลม
 พายุพัดหนักเมฆจึงลอยขมบนท้องฟ้า เปรียบเหมือนตัวเราเพราะมีบุญจึงได้เป็นกษัตริย์
 เกียรติยศลือไปทั่วทิศปราบคนทะเลเข้มแข็งได้ แล้วสอนให้เด็กร้องเด็กกร้องไปตามรับสั่ง

พระเจ้าชันก็จึงพระราชทานรางวัลแก่เต็กทงปวง แลผู้เฒ่าไปบ้านโกกัวนเนน
 พอสสมควร แล้วจึงให้สร้างวัดลงไว้ที่ตรงที่บานแทมของพระองค์วักหนึ่ง แลวกเสด็จกลับ
 มาเมืองหาเอียงเสวยราชสมบัติเป็นสุขมาหลายปี ครั้นอายุมาวแห่งพระเจ้าชันแตกเสพสุรา
 เมาแก่แล้วก็นอนบนตักนางเซกซี้หลับอยู่ พอนางหลี่เสาดินเข้ามาเห็นกมมีความหึง จึงทำ
 นางเซกซี้เป็นข้อหยาบช่าวว่าพระเจ้าชันตรรกใครมึงจึงมได้ยาเกรงกู ถ้าพระเจ้าชันเห็นหาบุญ
 ไม่ กูจะโยลกมึงแมลุกเสียดวยครกเหล็ก ให้เลือดหยดเหมือนน้ำไม่จึงจะสมด้วยความ
 แค้น แลนางหลี่เสากลับออกมา นางเซกซี้ก็มีความน้อยใจกรองไห้เอาตาไหลลงตักแกม
 พระเจ้าชันเห็น ๆ ทนชนเห็นจึงปลอบถามว่า เจ้าชกเคื่องสังโตหรือจึงร้องไห้ นางเซกซี้
 ก็เล่าความแล้วว่า ท่านว่าไว้แต่ก่อนว่า จะให้บุตรข้าพเจ้าเป็นไทจนเนชองตงแตงเสียดเห็น
 บุญท่านยังอยู่ฉะนี้ พระเจ้าชันก็จึงปลอบว่า ถึงมาตจะหาบุญเราไม่ก็จะให้บุตรเจ้ารักษา
 แผ่นดิน มีให้นางหลี่เสาดอนตรายเจ้าได้ พระเจ้าชันก็จึงส่งนางให้เตรียมการจงพร้อม
 ถึงวันคเมอใดเราจะคงยหยเบนเท ไทจุ

ฝ่ายนางหลี่เสาดึงความตงหนักก็ควัก จึงให้หาดีเชกนองชายเข้ามาปรับทุกข์
 แล้วปรึกษาว่าเราจะทำประการใดจึงจะชอบ ดีเชกชวำพเจ้ามีสติปัญญาน้อยหาเห็นอุปาย
 ประการใดไม่ แลทุกควนหนผู้ทสมสติปัญญาเบนอย่างยังเนมแต่เที่ยวหลยงผู้เตียว ขอท่าน
 จงให้ไปขอความกักเกิดเห็นจะเสียท่านมิได้ นางหลี่เสาดินชอบด้วย จึงให้ดีเชกไปหา

เสียวเหลียง ณ บ้านแจ้งความท่งปวง แล้วว่านางหลี่เฮาให้ข้าพเจ้ามาขอบุญทำง จง
เห็นแก่นางหลี่เฮาแล ไทจูเถิก เชิญช่วยก็อุบายอย่าให้ยหัยซึ่งเอาที่ ไทจูของ ไทจูไปได้
นางหลี่เฮาจะทำนุบำรุงท่านไปกว่าจะสิ้นชีวิต เตียวเหลียงกนงนงเฉยอยู่ตงตงไม่ได้ยห สเซ็ก
กว่ากล่าววิงวอนไปเป็นหลายครั้ง เห็นเตียวเหลียงนิ่งอยู่ จึงว่านางหลี่เฮาให้ข้าพเจ้ามาขอ
ความกักทำ แลท่านนิ่งเสยงนง ข้าพเจ้าจะเอาความฮื่อไตไปแจ้งแก่นางหลี่เฮาแล แม้น
ท่านไม่กรุณาบอกอุบายแล้วข้าพเจ้าก็จะตายอยู่กับท่าน เตียวเหลียงจึงว่า การแบ่นความลับ
ลกชงอยู่ แม้นเรูเข้าไปถึงพระเจ้าฮันเตแลนางเซ็กฮักการกจะเสย โทษก็จะมาตงทวเรา แต่
เรเสยนางหลี่เฮาไม่ไค อังเงะนงให้พระเจ้าฮันเตกยชยโตกจะเสยอย่างธรรมเนียม จึง
กระริบบอกวพระเจ้าฮันเตแบถือผู้เศษสคน ซึ่งอยู่บนเยอกเขาเสยงชวชอตงชองทงเง
ชอดกยชวมองกาทแหง ชอแซวกงชวเมืองเจหนง ชองวนโตชวเมืองหัวไค
หนง แลผู้เศษนหมยชวเบเอาหาร พระเจ้าฮันเตให้ไปเชิญเบนหลายครั้งกทาเข้ามา
ไไม ท่านจงให้นางหลี่เฮาแก่งคนไปเชิญผู้เศษมาโตแต่กทหนง กคกกว่าโตขุนนางผู้ใหญ่
ร้อยคน แลคกว่าโตทหารสิบหมนอิก ไทจูก็จะเบใหญ่สมความปรารณา สเซ็กกักเบ
ตามาแจ้งแก่นางหลี่เฮา คุมความยหนี จึงให้หาสจกกับคนเสนทสามคนมาส่งให้คุมผ้าแพร
เสฉวนสสี่สิบหับกับทองคำสพันตาดิงมาสมา ออกไปค่านับผู้เศษ ณ ฉาเขเสยงชว ว่าไทจู
โอบอ้อมอารีรักษาราชฎรทั้งแผ่นดิน ให้ข้าพเจ้าคุมสจของออกมากำเบ เชิญท่านเข้าไป
ช่วยส่งสอไทจูให้โตเบนใหญ่แกแพระเจ้าฮันเต ทาแห่งสจะโตอยู่เยนเบเสย ผู้เศษ
จึงว่าเราทงสนปรารณาหาทสจอยู่ให้เบนสุข ซึ่งไทจูให้มาเชิญเรทงน เรากจะไปช่วย
ส่งสอให้ไทจูตงตัวเบใหญ่สมความปรารณา ครวเวลารุ่งเช้าผู้เศษกตงจากยกอกเรมา
ขนม่า สจกนำไปเข้าวังบุนเตกเตียนที่ไทจูอยู่ ไทจูแลนางหลี่เฮามีความยหนีให้แต่งโตะ
เสย แลเชิญผู้เศษทงสไว อยู่มาวันหนงพระเจ้าฮันเตปริกษาขุนนางควยจะทงยหัย
ขุนนางท่งปวงไไมเห็นทวย จึงเสตจเดินมาตามถนนจะไปหานางเซ็กฮัก ณ วิ่งเสยงสินก่ง ครน

มาถึงวังบูแตกเทียนจึงพบผู้เศษสีกนเคินตามไทจุมมา พระเจ้าอินเตจิงเรียกผู้เฒ่าเข้าไป
ถามว่าท่านชื่ออะไรอยู่ที่ไหน ผู้เศษสีกนเคินบอกชื่อแลแซ่ พระเจ้าอินเตจิงตกใจว่า แต่
ก่อนเราให้ไปเชิญท่านหลายครั้งก็มิได้มาหน้ตัวเสีย บัดนี้เหตุใดจึงมาอีกตามบุตรเราอยู่เล่า
ผู้เศษสีกนเคินว่าข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านมิได้เสวยบุญสดับัญญา จึงหลบหลีกหนีไปอยู่ห้วยเขา บัดนี้
แจ้งว่าไทจุมมาใจอารีแล้วประกอบด้วยสดับัญญา ข้าพเจ้าจึงเข้ามาหวังจะเอาไทจุมมาเป็นทพ
พระเจ้าอินเตจิงคิดว่าไทจุมมาวสาณามากควรจะให้เป็นใหญ่สืบเชื้อวงศ์ไปภายหน้า จึงเสด็จ
ไปเสาะความแก่นางเช็กฮิวนางทั้งปวงเขาไม่ยอมที่จะทรงน้องให้ใหญ่กว่าพ ้วยจะเหมื่อน
ครั้งเงินเชียงกงทรงอนุบุตรน้อยให้เป็นใหญ่ ทรงบุตรใหญ่เป็นผู้น้อย ครองนเงินเมืองจัน
เกิดจลาจลมาเป็นหลายปี อนึ่งครั้งเงินซื่อองค์เดียวไ้ก้ตั้งโง่โง่ผู้เองฮิวไซซันเป็นเจ้า
แผ่เกินเมืองจันเกิดจลาจลขึ้น แลเมื่อครั้งเราไปปราบหยันไ้เป็น เราเห็นที่เมืองกาทัน
กว้างถึงหมื่นเสน แลทหารหมื่นกลางกลาแซงกมอยู่เป็นอันมาก ราษฎรแลทรพสมบัตก
บริบูรณ์ทุกสิ่ง เราจะทรงบุตรเจ้าเป็นเคียวออง ให้ครองเมืองกาทันแซงเป็นเมืองใหญ่
เห็นว่านางหลี่เสาจจะเกรงอยู่ไม่ทำอันทรยศแก่เจ้าไท้ เจ้าอย่าทุกข์โศกไปเลย นางเช็กฮิว
ความยินดีว่าคุณทานหาที่สุกมได้ พระเจ้าอินเตจิงปรึกษานางเห็นพร้อมแล้ว ก็ตั้ง
ยุหยันแบ่เคียวออง ให้จิวเซียงเป็นผู้นหารบารุงช่วยราชการ จิวเซียงจึงว่าข้าพเจ้าจะขอ
สัญญาเคียวอองไว้สามข้อ คืออย่าให้เคียวอองกลับขึ้นมาเมืองหลวง จะเกิดเหตุกลางทาง
ข้าพเจ้าจะมีความผิด ขอหนึ่งเคียวอองกับมารคอย่าให้มเห็นงสื่อไปมาถึงกัน ขอหนึ่ง
ข้าพเจ้าจะส่งสอนว่ากล่าวประการใดขอให้เคียวอองเชื่อฟังอย่าพเจ้าแต่ท้อเชอบ

พระเจ้าอินเตจิงทรงพระอักษรห้ามตามคำจิวเซียงมอบให้เคียวออง แล้ว
พระเจ้าอินเตจิงแกล้งนางเช็กฮิวกับขุนนางทั้งปวงก็ตามมาส่งเคียวอองไปครองเมืองกาทัน ถึง
ประทุเมืองหลวง พอมิผู้มาร้องกล่าวโทษเสียไว้ว่าเอาที่เสวยหลิมชายแก่ราษฎร พระเจ้า
อินเตจิงให้จับเอาตัวเสียไว้ไปจำขังไว้ ครั้นอยู่มาประมาณสองสามวัน อ้องวูอยู่จึงว่า

เสียวใหม่ความชอบแล้วก็สยข้อมาเกรงเท ถึงแต่ก่อนแม่แทนไปทำศึกแห่งใด ก็มอบ
บ้านเมืองให้เสียวโหรักษา เสียวโหก็มีไทรภะทรัพย์สมบัติคิดแต่พระเน่าร้างท่าน อันที่
เสียวโหก็มีแม่แต่ทำแล้ววางเปล่าอยู่ เสียวโหจึงให้ราษฎรปลุกถ่วงาเลี้ยงชีวิตหวังจะให้
อยู่เย็นเป็นสุข เสียวโหจะได้กายแผ่นดินของท่านเน่าไหม้ได้ ซึ่งท่านเพ่งคำแต่ข้าง
เสียวโหได้พิจารณาได้เห็นผิดแลชอบ เอาเสียวโหจำไว้นั้น ชาวเจ้าเห็นไม่สมควร
พระเจ้าแผ่นดินเห็นชอบด้วย ให้ถอดเสียวโหออกจากจำ แล้วให้หาตัวเข้ามาว่า เราส่งให้จำ
ไว้เหตุใดท่านจึงนิ่งเสียมไคว่กล่าวแก่เราเล่า เสียวโหว่าท่านเป็นกษัตริย์ส่งกษัตริย์ราช
แต่ผู้ซึ่งเป็นขานเน่าชกม ไคว่กว่าท่านเห็นเราชาวพม่าไทย แลชาวเจ้าจะเถียงว่าหาผิดมิได้
แต่ไม่ชอบจะเป็นขอขมกราบสง ถึงท่านจะให้มาฆ่าพเจ้าเสีย ชาวพเจ้าก็จะนั่งตายตามส่ง
พระเจ้าแผ่นดินจึงสรรเสริญเสียวโห ฌบญญาอชฌาสัยไมมีผู้เสมอ สมควรที่จะเป็นขุนนาง
ผู้ใหญ่ ซึ่งเราเบาความมีทนเทริกตรองให้จำท่านไว้นั้น ขออภัยเสียเถิด แลให้เอาผู้กล่าว
โทษนั้นไปฆ่าเสีย

ฝ่ายเสียวโหเสวยขณะเมื่อเสียวโหครองจำนั้น จึงคิดว่าเสียวโหเห็นไปแพ้ววคซึ่งมี
ความชอบมาแต่ก่อน พระเจ้าแผ่นดินเห็นแล้ว เสียวโหก็รักษาทวมพเนศ แลความซึ่ง
เรารักให้ใหญ่แต่ก่อนเน แม่หมผู้ว่ากล่าวขานเห็นพระเจ้าแผ่นดินจะเอาโทษ เทียวเสียวโหจึง
ไปชวนผู้เสวกษัตริย์พร้อมใจกันเข้ามาลาพระเจ้าแผ่นดิน ว่าชาวพเจ้าทงสเข้ามาช่วยสงสอน
ใหญ่ ก็เห็นเราใหญ่สมกับบุญญาควรจะสืบเชอวงศ์ท่านไปภายหลังได้เป็นแท้ ประการหนึ่ง
แต่เห็นทุกวเเนกราบคานปักตทงสทศ ชาวพเจ้าทงสเสากอายุคนละแปดสิบเศษแล้ว ชาวพเจ้า
จะขอลาไปอยู่ป่าหาความสุขกว่าจะสิ้นชีวิต จะได้ไปรารวณหายศศักดิ์สืบไปเน่าไหม้ได้
เทียวเสียวโหว่าชาวพเจ้าก็เป็นคนโรคมก อันจะรักษาตัวอยู่ในเมืองละเน โรคก็จะมีแต่จะ
กลาขนทุกวเน ชาวพเจ้าจะลาออกไปหาสรรพยารักษาตัวอยู่ ณ เขาจงนาชวเนทวม พระเจ้า
แผ่นดินว่าท่านจะไปเทียวอยู่ป่าตามอชฌาสัยเถิด ผู้เข้ามาทงสแลเทียวเสียวโหมีความยินดี ก็
ออกไปอยู่เขาหน้าชวจะ ได้กลับมาเมืองหลวงพม่าได้ อยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าแผ่นดินคิดถึงทงสแล้ว

ทหารซึ่งกระทำความชอบไว้แต่ก่อน จึงให้สร้างวัดหลวงแห่งหนึ่งชื่อวัดทองฉินแป้ว แปล
 คำไทยว่าวัดศัสตย์ชื่อ แล้วให้เขียนรูปผู้มีความชอบทั้งปวงจารึกชื่อไว้ทุกคน หวังจะให้บุตร
 นิตถาแซ่ชื่อผู้มีความชอบอันเกิดมาภายหลังครบรูปไป ตา ฮาเอาเป็นที่กำแบบบูชา ชื่อผู้
 ความชอบจะได้ปรากฏอยู่ตราบทั่วแผ่นดิน ครั้นสร้างวัดสำเร็จแล้ว พระเจ้าฮันแต่กหาไท้
 ออกไป ณ วัต แล้วชี้แจงความบอกทหารทั้งปวงให้ฟังจนมาถึงรูปก็สิ้น ไท้จึงว่าถ้าท่าน
 มีใจก่อกวนอาสาตายแทนครั้นนั้น ท่านจะได้มีชีวิตอยู่ทุกวี่วันห้ามได้ อันก่อกวนความชอบ
 เป็นอันมาก ครั้นมาถึงรูปแซ่ฮาหยิน ไท้จึงว่า แซ่ฮาหยินคนนี้ได้ไปชิงเอาข้าพเจ้ากับ
 มารดาหนีจากฉ้อป้าอ่อง แซ่ฮาหยินทำความชอบไว้ในข้าพเจ้าเป็นอันมาก พระเจ้าฮันเค
 จึงว่าไท้จวบครเรามีสติปัญญา แล้วกตัญญูเห็นสมควรที่จะเป็นใหญ่ไต่ จึงให้หากองบุตร
 กสิกับแซ่ฮาหยินเข้ามาให้เสอผางเงินทองเป็นอันมาก ห้างตั้งจึงว่าเมื่อครั้งฉ้อป้าอ่องคิด
 กลอุบายเลี้ยงโต๊ะ ณ ห้องหมยนั้น มีตาข้าพเจ้าให้รักษากระบี่ของก่อกวนไว้ เหตุใดท่านจึง
 ไม่บอกความชอบขบเบื้อง พระเจ้าฮันแต่จึงคักขึ้นไต่ว่าห้างเป็กมีความชอบไว้จริงอยู่แล้ว
 เรากจะได้สัญญาไว้ว่าจะยกบุตรหญิงเราให้เป็นภรรยาบุตรห้างเป็ก พระเจ้าฮันแต่ว่าคักนั้น
 จึงให้แต่งตั้งกองจูลูกหลวงเอกให้เป็นภรรยาห้างตั้ง ห้างตั้งเป็นเจ้าสี่แห่เจ้าเมือง
 ล่องเคงฮู แล้วก่อกวนไปอยู่ด้วยนางเซ็กซี ณ กำทวนไต้จึงข้างทิศตะวันตก แลแผ่นดิน
 เกาหัดเซาที่ตูกนเกาเรียบขเกาปลยลง นางเซ็กซีก็ปฏิบัติรักษามไห้เคองขค้อชฌาศย

ฝ่ายนางหลี่เฮาจึงให้ชิมเจียะไปเชิญไท้ และนางทั้งปวงมาพร้อมกันอยู่ประค
 อุกซุ้หมยแล้วเข้าไปทูล ซึ่งท่านบ่้วยบคานางหลี่เฮาแต่ไท้จูกับขุนนางทั้งปวงมิได้ปฏิบัติ
 รักษาพระองค์ ก็พากันเสียใจอยู่สิ้น ขอเชิญพระองค์ออกไปอยู่ที่กำทวนไต้ซึ่งหลกจ้งอัน
 เป็นที่พระองค์อยู่นั้นเถิด พระเจ้าฮันแต่เห็นชอบด้วย จึงออกสำหมาอยู่กำทวนไต้ซึ่งหลกจ้ง
 นางหลี่เฮาก็ปฏิบัติรักษามไห้ประมาท พระเจ้าฮันแต่ก็ขบ้วยหนักลงทุกวี่วัน นางหลี่เฮาจึงตาม
 ว่าถ้าหาบุญพระองค์ไม่แล้ว แม้นเสียวไ้ตายจะเห็นผู้ใดเป็นที่เสยงก่อกวนได้ พระเจ้าฮันแต่

จึงค่อยว่าแต่เบาๆว่า แม้นหาบุญเราไม่ไทจจะไต่กระหน่ำรุ่งแผ่นดิน แลก็เสียงก๊กนแม่
 เตียวไท่กายแล้ว เห็นแต่ใจฉาฟเคียวจะเบร่กเสียงก๊กได้ อ้อเองหลินพิเสศกับบุญเออย
 ยังไม่รู้จักการจับแจ้ง เอาคนแพ่งเข้าช่วยราชการในทเสียงก๊กด้วย อันจะให้คนแพ่งว่า
 เสียงก๊กแต่เคียววเน สดับบุญาคนแพ่งกลักซังเหลือเกินเออยจะไว้ใจมิได้ จิวหนแนกเป็นคน
 สติยชอจะเบร่กเสียงก๊กได้ แต่มไ่ชานบุญในการหน่งสอ มแ่กกลังแลมอกลาแข่ง
 ทวาทจะให้เป็นไต่คยว่าขางฝ่ายทหาร แลวจึงเรียกไท้จูเบามาสงว่า บิดรวตคอยด้วยมารดา
 เตยวอองกับกวเตยวอองเน แลเจ้าจะเปเรใหญ่ไปทายทเาจะพระบารุงให้ยู่เห็นแบบเสช
 ไ้ไ้จว่าเตยวอองเบเนองษาพเจ้า มารดาเคียวอองกเหมอนนมารดาซาพเจ้า ถ้าซาพเจ้ากค
 ปุระทษราย ก็เหมอนหน่งตคมอเบองซาพชวซาพเจ้าเสียหามิสรรเสริญไม ขอพระองค
 อยาวตกลยซาพเจ้าจะพระบารุงให้เป็นเปกคเหมอนเมือพระองคยงอย ภิรณเคยเสชางชน
 พระเจาซาเตบวยทนกลองกลังแกกความตาบ อยู่ในราชสมบิตสบบสองปี เมือตายเนออายุเค
 ทกลบสมบิต ขณะเมือไ้ตราชสมบิตอายุไ้ห้าสิบเอ็ดปี

ฝ่ายนางหลเสากับกความเสย ให้หาลิเชยงเข้ามาปรึกษาว่า พระเจาซาเตสเบญ
 แลว เราเกรงขนางทงปวงจะมีใจกำริบจะทาจลเจดแกรราชสมบิต เราคิดจะมีหนังสือ
 เบร่บสงพระเจาสนเต ให้หาชนนางหวเมืองมาฆ่าเสียให้สนแทนจะเห็นประการใด ลิเชยงว่า
 ถ้าทาหน่าคองเนซาพเจ้าหน่าจะเกิดจลาจลชน บิตนเตนแพ่งกวหนยนักคุมทหารสิบหมนไป
 รักษาเมืองลกเอียงอย หวนไ้จิวพนักคุมทหารยสิบหมนไปจับแจ้งรักษาเมืองเอยเนเมือง
 เตยวแลวขนางนายทหารทงปวงก็ไปขจคานอยุสนทงสทศ ซึ่งทาจะมหนังสือออกไปเน
 เห็นเจะลวงรู้ คองจะพร้อมใจกันยกเข้ามาท้อไ้ตรงไท้จู ถึงทาจะมีทหารมากกว่าร้อยหมน
 กทาท้อสความคิดแลฝมือนายทหารหวเมืองไ้ไม ขอทาจะมหนังสือออกไปโดยจริง แลให้
 ปลอยคนโทษทงปวงเสยจงสน ให้หวนไ้จยคินแ่งอองหลินจิวพเนเรรักษาคนให้ปกค
 แลวให้มหนังสือรบสงพระเจาซาเตลบบหน่ง ให้หวเมืองทงปวงช่วยตงแตงไท้จูให้เป็น
 ใหญ่แทนตัวเรา แม้นหวเมืองทงปวงคิดขบถ ก็ให้ทาหน่งปวงพร้อมใจกำริบช่วยไท้จูกำจค
 เสียอย่าให้มเสยนหน่ามชนไ้ ราษฎรแลหวเมืองทงปวงจะไ้คยเย็นเบเนเสชดังหมาเบ

นางหลี่เซาเห็นชอบด้วย จึงให้ชักขุนเถืองแต่งหนังสือสองฉบับเสร็จแล้ว ก็ให้คนใช้ถือไป
 ถึงหัวเมืองท่งป่วง ๆ แจงความแล้วเข้ามาทำการฝังศพพระเจ้าฮ่าแต่ตามอย่างกษัตริย์เสร็จ
 แล้ว ครั้นถึงวันทงจิงทงไท้จูเบ้พระเจ้าฮุยเต้ ณ เกอนส่างแวง พระเจ้าฮุยเต้จึงทงนาม
 พระเจ้ายันเต้าพระเจ้าฮั่นโกโจ คำไทยว่า เป็เจ้าสรรเสริญวาสนาแผ่นดินเงินแล้วเป็น
 แผ่นดินฮั่น พระเจ้ายันโกโจเป็นเจ้ากษัตริย์แผ่นดินเฮาเคอแผ่นดินเงินสับมา แล้วจึงให้
 สร้างวัดจารึกนามพระเจ้ายันโกโจไว้ ณ เมืองโกกวน ให้เล็กสองร้อยคนไว้สำหรับร้องเพลง
 สมโภชปีละสองครั้ง

ฝ่ายพ่อฮวงเจ้าเมืองเอียนรู้ว่าพระเจ้าฮ่าแต่หาบอยู่ไม่แล้ว ก็ไปเข้าด้วยเจ้าเมือง
 ยงเหินางแยงเมืองชาน พระเจ้าฮุยเต้จึงให้หวนโกยกุมทหารยี่สิบหมื่นยกไปตั้งแม่ทัพช่วย
 โห่ จึงรู้ว่าพ่อฮวงยกทหารห้าสิบหมื่นออกมาตั้งค่ายอยู่นาเมืองเอียน หัวนโกยกจึงปรึกษา
 จิวพุ่นว่าพ่อฮวงมีทหารถึงห้าสิบหมื่น ทหารเราน้อยเรกะต่อสู้เอาชัยชนะมิได้ ท่านจง
 กุมทหารห้าหมื่นเข้ามาแม่ทัพช่วยโห่ อ้อมไปซุ่มอยู่หลังเมืองเอียนฝ่ายตะวันออกเจียงเหินเอ
 เราจะยกเข้าทางหน้าเมืองฝ่ายตะวันตกเฉียงใต้ ถ้ามรบกับพ่อฮวงแล้วท่านจงตีกระหนาบ
 เข้ามา ทหารพ่อฮวงเม้คนเร้วมากแล่นน้อยจึงตกใจแตกหนีไป จิวพุ่นว่ากองทัพของเหินเอ
 ยกมาช่วยพ่อฮวงตั้งอยู่ที่เมืองเอียน ถ้าวรวิวาทเจ้ายกไปกระจัดแจงกองทัพออกมาตี
 บัองกันไว้ เราที่จะเสียทัพไปเปล่า หัวนโกยกว่าท่านจงยกเลียบบริมฝั่งแม่น้ำหวยโห่ไปคอย
 คุ้ท้วงทักอเน ถ้าพ่อฮวงกับเราตีรบกันแล้ว ยงเหินเอก็จะยกมาช่วยพ่อฮวงเม้นกองทัพ
 ท้าเจงตีกระหนาบเข้ามา ยงเหินเอพ่อฮวงก็จะเสียทีแก่เรา จิวพุ่นเห็นชอบด้วยยกทหาร
 ห้าหมื่นยกไป หัวนโกยกสามแม่ทัพช่วยโห่เข้าไปตั้งค่ายใกล้เมืองทางประมาณห้าสิบเสน

ฝ่ายพ่อฮวงจึงปรึกษารองเหินเอว่า บูเอียงเหวหัวนโกยกคนเน่ฝีมือเข้ม แข็งนก
 แต่บคนชวาลงตอยก่าตั้งอยู่ด้วยยกมาตั้งอยู่ถึงสามวันแล้วก็หาคิดทำการเข้ามาไม่ แล้วทหาร
 ก็น้อยกว่าเราเห็นจะท้อใจอยู่ พวุงนี้ท่านกับข้าพเจ้าจึงสมทบตีทักกันเข้าระดมตีค่ายหัวนโกยก
 จับเอาควมาเสีย ถ้าสาเหวหัวนโกยกยังมีอยู่แล้ว ถึงจะยกกองทัพตีหัวเมืองรายทางเข้าไป
 กระทบแก่เมืองหลวงก็จะได้โดยง่าย ยงเหินเอเห็นชอบด้วยยกจัดแจงทหารไว้

ฝ่ายคนสอดแนมจึงมาบอกหว่านโกยี่ว่า พ่อชวจะช่วยทัพของหนैयाกมารบ
 หว่านโกยี่จึงให้เดยวหยองลิตเตงแบ่หอดันหองสนาย กุมทหารคนและสองหมื่น ไปซุ่มอยู่สอง
 ข้างทางในเวลากลางคืน ครั้นรุ่งขึ้นหว่านโกยี่จึงยกทหารเจ็ดหมื่นออกมาจะรบ พ่อเห็น
 พ่อชวแยกทหารออกมาตั้งอยู่ จึงร้องว่า ตัวเป็นข้าเก่าของพระเจ้าแสนแต่เหตุใดจึงไม่คิด
 ถึงคุณ ไปคบกับยงเหนากัดการเบ่แซบถ พ่อชวจึงร้องทว่าทว่า กุพาคิดขบถต่อพระเจ้า
 ฮันเตไม่ กุซ่งนางหลเซาคอกจึงมาทรงบุญเจ้าเมืองยงเหนายอยู่ ซึ่งยกทัพมานะพากันเดย
 เสียเปลี่ร หว่านโกยี่โกรธซบมาเข้ารบพ่อชวได้สามสิบเพลงแล้วซบมาพาทหารดอยหนีไป
 พ่อชวแยงเหนากษบทหารติดตามไปจนเวลาพลบค่ำตง พ่อได้ยินเสียงทหารโห่ร้องตี
 กระทบหลังเข้ามา พ่อชวแยงเหนากัดใจพาทหารเรรวนอยู่ หว่านโกยี่ก็ให้ทหารกลับ
 ทัพารบสาม ไ่วเยนเสวมารด ซบทหารยงเหนาพ่อชวตายเบ่เอิ่นมามาก ยงเหนาพ่อชว
 ตำนทานมิได้ก็พาทหารแตกหนีมาจะเข้าค่าย พ่อทหารมาบอกวาชักกมาดอบเผาค่ายเสีย
 แล้ว ชลณะนเพื่อหว่านโกยี่ยกมาทัน พ่อชวแยงเหนาเห็นเจวมท่าเส้ากพาทหารรอรบรับ
 ไปจนรุ่งขึ้น

ฝ่ายจิวพุนครนเผาค่ายเสียแล้วกรีบยกมาฉิ่ง ให้ทหารสกกเขาลอมไ่วเบ่นสาม
 กอง หงเหนาสานคววมกักทิงอาวุธเสียยอมเข้าด้วยหว่านโกยี่ พ่อชวเห็นต่งนบกเอากระบี่
 เชือกคอตาย หว่านโกยี่ก็จกแจงเมืองเอียนไหเบ่นปกัด แล้วพายังเหนาแตกทหารซึ่งจับได้
 สิบห้าหมื่นมาเมืองหลวงแจ้งความแก่พระเจ้าฮุยเตี แล้ววายังเหนาเบ่นเชือกนย้อง ๆ
 เบ่นทางไม่พรมมาแต่ก่อนครั้งพระเจ้าฮันโกโจ ราวพเจ้าจึงไม่มาเสีย พระเจ้าฮุยเตีก็ให้รางวัล
 แก่หว่านโกยี่ แลน่ายทัพนายกองตามสมควรรแก่ความชอบ เวลาเช้าท่านจงพายังเหนามา
 ทาเร่า ซักซุ่นต่องว่าอย่างธรรมแยะมแต่ก่อนเหนาเบ่นแยกเมืองจะเข้ามา ภูนางทงป่วง
 ก็แก่งทวเข้ามาอยู่ตามคำแหง แล้วให้ทหารถืออาวุธแลธงเข้ามาเบ่นเหลว ๆ อยู่ทง
 สองข้างทาง จึงจะเบ่นเตยาเกรงเกียรตยศทาเ พระเจ้าฮุยเตีเห็นชอบด้วยก็ให้ทำตาม
 ครั้นเวลาเช้าหว่านโกยี่ก็พายังเหนาเข้ามา ยงเหนาเห็นเบ่นเมืองแลกรทงป่วงซึ่งทำไ่ว
 จึงคิดว่าเมืองหลวงเบ่นที่สนกมทแก้วทวารกเบ่นเอิ่นมมาก แตนสืบไปเมื่อทาเจะไดคัก
 มาทาศกกับเมืองหลวงสืบไปอีกนเหนามีได้ ครั้นเช้าไปท้อออกขุนนาง ยงเหนาจึงกระทำ

คำนับพระเจ้าฮุยเต้ แล้วว่า ข้าพเจ้ามิได้เคยเห็นเมืองหลวงอันเป็นที่สบายแลมั่งคั่งด้วย
 ชูนางแลท้าวท้าวท้าวมากมายนัก ตั้งแต่นั้นสืบไปเมื่อหน้าข้าพเจ้ามิได้คิดสู้กันสืบไป
 อีกแล้ว พระเจ้าฮุยเต้ว่า ดันย่องเจ้าเมืองยงเหินแก่กับพระเจ้าซันโกโอบิภาเรากได้เป็น
 ทางไมตรีกันมาแต่ก่อน ซึ่งท่านทำผิดครั้งนเรายมิได้เอาโทษ ทำแรงคืนไปทะนุบำรุง
 ราษฎร ณ เมืองยงเหินให้เป็นสุขได้ดี ยงเหินแก่คำนับลาพาทหารสืบห้าหมื่นกลับไปเมือง
 ตั้งแต่นั้นมาหัวเมืองทงปวงกราบคานปกติ จึงตั้งนางหลี่เซาเป็นฮ่องไทเซา ครั้นเสยงก๊ก
 เสียวโหดตายแล้ว พระเจ้าฮุยเต้ก็ตั้งโจฉาเป็นทเสยงก๊ก ตั้งเสาเจียงเป็นเท่จูเซาว่าราชกร
 อยู่ในกรมวัง โจฉานั้นทเสยงก๊กอยู่สามปีก็ลาออกจากทไปอยู่บ้านโปกกวัน พระเจ้าฮุยเต้
 จึงตั้งอ่องหลี่เป็นเท่เสยงก๊กฝ่ายขวา ตั้งแพงเป่าเป็นเท่เสยงก๊กฝ่ายซ้าย ตั้งหวนโกยเป็นเท่
 จางวางฝ่ายทหาร ตั้งจิวฟูเป็นโต้อย พระเจ้าฮุยเต้เสวยราชสมบัติอยู่เป็นสุขจนเดชะอายุ
 เชื้อพระวงศ์ได้เป็นเกษตรสืบมาซึ่งสืบสองชั่ว จนถึงพระเจ้าเป็นแต่พิศดารอยู่ในเตงซันเนน
 ต่อกันไปเป็นลำดับ

จบบริบูรณ์

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น การทหารปกครอง ถนนพหลโยธิน พระนคร โทร. ๗๑๔๖๔
นายวิชาญ อธิวิเศษ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๐๔

विद्या